"Son on yılda okuduğum en sürükleyici fantastik kitap!"
—#1 *New York Times* Çoksatan Yazarı Tracy Wolff

DÖRDÜNCÜ KANAT

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA YARROS

OLİMPOS®

KITA
ZÜMRÜT DENİZİ
MONTSERRAT
NAVARRE KRALLIĞI
LUCERAS EYALETİ
IAKOBOS NEHRİ
MORRAINE EYALETİ
ELSUM EYALETİ
BASGIATH
CALLDYR ŞEHRİ
CALLDYR EYALETİ
DEACONSHIRE EYALETİ
SUMERTON
TYRRENDOR EYALETİ
LEWELLEN
ARETIA
ATHEBYNE
RESSON
DRALOR KAYALIKLARI
DRAITHUS
ARCTILE OKYANUSU

K
B
D
G
CYGNISEN EYALETİ
ESBEN SIRADAĞLARI
CHAKIR
BRAEVICK EYALETİ
ESBEN SIRADAĞLARI
KURAK TOPRAKLAR
POROMIEL KRALLIĞI
KROVLA EYALETİ

Dördüncü Kanat
Rebecca Yarros
Orijinal Adı: Fourth Wing

© 2023. Olimpos Yayınları
© 2023. Rebecca Yarros

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Elif Dinçer
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Zehra Uzun
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6411-61-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

REBECCA YARROS

Çeviren: Elif Dinçer

OLİMPOS®

Dördüncü Kanat, ejderha binicileri eğiten askerî bir akademinin acımasız ve rekabetçi dünyasında geçen; savaş, mücadele, yakın dövüş, tehlikeli durumlar, kan, yoğun şiddet, vahşi yaralanmalar, ölüm, zehirlenme, argo ve cinsellik unsurları içeren, heyecanı hiç dinmeyen fantastik bir maceradır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat edin ve Basgiath Savaş Akademisi'ne girmeye hazır olun...

Aaron'a,
Benim Kaptan Amerika'm.
Yerleşme ve taşınma süresince,
en güneşli ve en karanlık günlerde,
her zaman sen ve ben vardık, evlat.

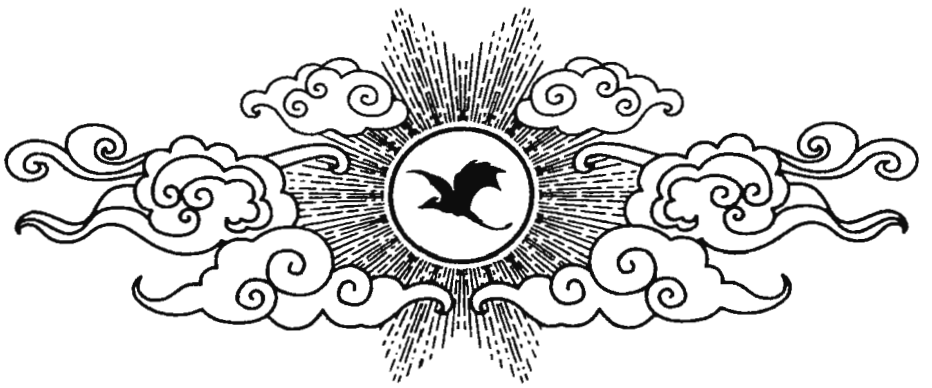
Sanatçılara,
Dünyayı şekillendirme gücüne sahipsiniz.

Aşağıdaki metin, Basgiath Savaş Akademisi Kâtipler Bölüğü Başkanı Jesinia Neilwart tarafından, Navarre dilinden modern dile, aslına sadık kalınarak aktarılmıştır. Tüm olaylar gerçektir ve ölenlerin cesaretini onurlandırmak için isimler muhafaza edilmiştir. Ruhları Malek'e emanet olsun.

Binicisi olmayan bir ejderha trajedidir.
Ejderhası olmayan bir biniciyse ölüdür.

–BİRİNCİ BÖLÜM, MADDE 1
EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Görev Günü her zaman en ölümcül gündür. Belki de bu yüzden, bu sabah güneşin doğuşu her zamankinden güzeldi; çünkü bunun son günüm olabileceğini biliyordum.

Sırtıma taktığım ağır kumaş çantamın kayışlarını sıkıca bağladım ve evim dediğim taş kalenin geniş basamaklarını tırmandım. General Sorrengail'in ofisine giden taş koridora ulaştığımda sarf ettiğim çaba yüzünden göğsüm inip kalkıyor, ciğerlerim yanıyordu. Altı aylık yoğun fiziksel eğitimin bana kazandırdığı şey buydu işte: on beş kiloluk bir çantayla altı kat merdiveni güç bela çıkabilme yeteneği.

Ben bitmiştim.

Yirmi yaşındaki binlerce genç, askerlik hizmeti için seçtikleri bölüme girmek üzere kapının önünde bekliyordu, Navarre'ın en zeki ve en güçlü gençleriydi bunlar. Yüzlercesi, doğdukları günden beri seçkinlerden biri olma şansı anlamına gelen Biniciler Bölüğü için hazırlanıyorlardı. Benimse bunun için hepi topu altı ayım olmuştu.

Sahanlığın tepesindeki geniş koridor boyunca sıralanan ifadesiz suratlı muhafızlar ben geçerken yüzüme bile bakmadılar

ama bu yeni bir şey değildi. Hem görmezden gelinmek benim için mümkün olan en iyi senaryo sayılırdı.

Basgiath Savaş Akademisi'nin kimseye karşı nazik davranmadığı bir gerçekti... hatta anneleri komuta kademesinde olan bizlere bile.

İster şifacılık ister kâtiplik ister piyadelik, isterse binicilik eğitimi almayı seçsinler, her Navarre subayı üç yıl boyunca bu acımasız duvarların arasında şekillendirilir, Poromiel Krallığı ve onların grifon binicilerinin vahşi istila girişimlerine karşı dağlık sınırlarımızı korumak için birer silah hâline getirilirdi. Zayıflar burada hayatta kalamazdı, özellikle de Biniciler Bölüğü'nde. Ejderhalar başka türlüsüne izin vermezdi.

General'in kalın ahşap kapısının ardından gelen tanıdık bir ses, "Onu ölüme gönderiyorsun!" diye gürlediğinde nefesim kesildi. Kıta'da generale sesini yükseltecek kadar aptal olan tek bir kadın vardı ama onun Doğu Kanadı'yla birlikte sınırda olması gerekiyordu. *Mira.*

Ofisten boğuk bir yanıt geldiğinde kapının koluna uzandım.

Ağır kapıyı açmak için var gücümle yüklendiğimde, çantamın ağırlığının öne kaymasıyla az kalsın yere kapaklanıyordum. Bu sırada Mira, "Kızın hiç şansı yok," diye bağırdı. *Kahretsin.*

General masasının arkasından küfrederken dengemi sağlamak için kızıl döşeme kaplı kanepenin arkasına tutundum.

"Lanet olsun anne, baksana, daha sırt çantasını bile taşıyamıyor," diye çıkıştı Mira yanıma koşarak.

"Ben iyiyim!" Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olduysa da kendimi dik durmaya zorladım. Mira daha yeni dönmüştü ve şimdiden beni kurtarmaya çalışıyordu. *Çünkü kurtarılmaya ihtiyacın var, seni aptal.*

Ben bunu istemiyordum. Bu Biniciler Bölüğü saçmalığının parçası olmak falan istemiyordum. Canıma susamamıştım. Basgiath'a giriş sınavını geçemeyip askere alınanların çoğuyla

birlikte doğrudan orduya girseydim çok daha iyi olurdu. Ama sırt çantamı taşıyabilir ve kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Ah, Violet." Mira kuvvetli elleriyle omuzlarımı kavrayarak kahverengi gözlerini endişeyle bana dikti.

"Merhaba, Mira." Gülümsedim. O buraya vedalaşmak için gelmiş olabilirdi ama ben ablamı yıllar sonra ilk kez gördüğüm için mutluydum.

Mira'nın bakışları yumuşadı ve sanki bana sarılacakmış gibi omuzlarımı sıktı ama sarılmak yerine geri çekilip yanımda durarak annemize baktı. "Bunu yapamazsın."

"Yaptım bile." Annem omuzlarını silkince siyah üniformasının kumaşı dalgalandı.

Kaşlarımı çattım. Erteleme umudu da buraya kadardı işte. Merhametsizliğiyle nam salmış bir kadından zerre kadar merhamet beklemek, hatta buna dair ufacık bir umut beslemek saçmalığın daniskasıydı.

"O zaman *geri al*," dedi Mira öfkeyle. "O tüm hayatını kâtip olmak için eğitim alarak geçirdi. Binici olmak için yetiştirilmedi."

"O kesinlikle sen değil, değil mi, Teğmen Sorrengail?" Annem ellerini masasının tertemiz yüzeyine dayayarak durduğu yerde hafifçe öne eğildi, mobilyanın devasa ayaklarına oyulmuş ejderhaların yansıdığı kısık, hesapçı bakışlarını bize dikti. Tam olarak ne gördüğünü anlamak için yasaklanmış zihin okuma gücüne ihtiyacım yoktu.

Yirmi altı yaşındaki Mira, âdeta annemizin genç hâliydi. Uzun boyluydu, yıllarca dövüşerek ve ejderhasının sırtında yüzlerce saat geçirerek iyice kuvvetlenmiş, kasları güçlenmişti. Cildi sağlıkla parlıyordu ve altın sarısı saçları savaş için, tıpkı anneminki gibi kısacık kesilmişti. Ancak görünüşünden öte, annemle aynı kibri, gökyüzüne ait olduğuna dair o sarsılmaz inancı paylaşıyordu. Yani tepeden tırnağa gerçek bir biniciydi.

Bende olmayan her şey onda vardı, annemin onaylamadığını belli ederek başını iki yana sallaması onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Ben çok kısaydım. Çok kırılgandım. Kıvrımlarım aslında kas olmalıydı ve hain bedenim beni utanç duyacağım kadar kadar savunmasız kılıyordu.

Annem bize doğru yürüdü, cilalı siyah botları duvardaki şamdanlardan yayılan büyücü ışıklarının altında parıldıyordu. Uzun saç örgümün ucunu tuttu, omuzlarımın hemen üstünde, kahverengi tellerin rengini yitirmeye başladığı ve uca doğru yavaşça sert, metalik bir gümüşe döndüğü bölüme bakarak kaşlarını çattı, sonra saçımı bıraktı. "Beyaz ten, açık renk gözler, açık renk saçlar." Bakışları kendime olan güvenimin her zerresini emiyordu. "Sanki o ateşli hastalık, gücünle birlikte tüm rengini de çalmış gibi." Gözlerinden kederli bir bakış geçerken tekrar kaşlarını çattı. "Ona seni o lanet kütüphanede tutmamasını söylemiştim."

Bana hamileyken onu neredeyse öldüren hastalığa ya da o Basgiath'a eğitmen, babam da kâtip olarak atandıktan sonra babamın ikinci evim hâline getirdiği kütüphaneye lanet okuduğunu ilk kez duymuyordum.

"O kütüphaneyi seviyorum," diye itiraz ettim. Babamın kalbi duralı bir yıldan fazla oluyordu ve bu devasa kalede hâlâ evim gibi gördüğüm, babamın varlığını hâlâ hissedebildiğim tek yer Arşiv'di.

Annem sessizce, "Bir kâtibin kızı gibi konuştun," dediğinde aniden onu gördüm: Babam hayattaykenki hâlini. Daha yumuşak. Daha nazik... en azından ailesine karşı.

"Ben bir kâtibin kızıyım." Sırtım ağrıdan isyan edince çantamı omuzlarımdan kaydırarak yere bıraktım ve odamdan çıktığımdan beri ilk defa derin bir nefes aldım.

Annem gözlerini kırpıştırdı ve o yumuşak kadın yerini aniden generale bıraktı. "Sen bir binicinin kızısın, yirmi yaşındasın ve bugün de Görev Günü. Derslerini tamamlamana

izin vermiş olabilirim ama geçen bahar da söylediğim gibi, *çocuklarımdan* birinin Kâtipler Bölüğü'ne girmesine seyirci kalmayacağım, Violet."

"Kâtipler binicilerin çok altında olduğu için mi?" diye homurdandım; binicilerin sosyal ve askerî hiyerarşinin en tepesinde olduğunu gayet iyi biliyordum. Bağlı oldukları ejderhaların insanları eğlence için kızartması da üstüne tuz biber ekiyordu.

"Evet!" Her zamanki soğukkanlılığı kayboluvermişti. "Bugün Kâtipler Bölüğü'ne giden tünele girmeye kalkarsan seni o saçma sapan örgünden tuttuğum gibi oradan çekip alır ve kendi ellerimde o daracık taş köprüye çıkarırım."

Midem kasıldı.

Boynundan yukarı kızarıklık yükselen Mira, "Babam bunu istemezdi!" diye itiraz etti.

"Babanı seviyordum ama o öldü," dedi annem, sanki hava durumu hakkında konuşuyormuş gibi. "Artık bir şey isteyebileceğini hiç sanmıyorum."

Derin bir nefes aydıysam da çenemi kapalı tuttum. Tartışmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Annem daha önce söylediğim hiçbir şeyi dinlememişti ve bugün de farklı davranmayacaktı.

"Violet'ı Biniciler Bölüğü'ne göndermek ölüm cezasıyla eşdeğer zaten." Sanırım Mira henüz tartışmayı bırakmamıştı. Mira'nın annemle tartışması *hiç* bitmezdi ve işin sinir bozucu yanı, annemin ona bu konuda hep saygı duymuş olmasıydı. Yaşasın çifte standart. "O yeterince güçlü değil, anne! Bu yıl zaten kolunu kırdı, her hafta bir yerini burkuyor ve savaş çıksa onu hayatta tutacak kadar büyük bir ejderhaya binecek boyu yok."

"Ciddi misin, Mira?" Lanet olsun. Ellerimi yumruk hâline getirip tırnaklarım avuç içlerimi acıtana kadar sıktım. Hayatta kalma şansımın çok az olduğunu bilmek bir şeydi, ablamın yetersizliklerimi yüzüme vurmasıysa bambaşka bir şeydi. "Benim *zayıf* olduğumu mu söylüyorsun yani?"

"Hayır." Mira elimi sıktı. "Sadece... narinsin."

"Çok fark etti." Ejderhalar *narin* kadınlara bağlanmazlardı. Onları yakarlardı.

"Doğru, hayli ufak tefek." Annem beni baştan aşağı süzdü, bu sabahki muhtemel infazım için seçtiğim krem rengi kemerli tunik ve pantolonun üzerime ne kadar bol geldiğine baktı.

Alaycı alaycı güldüm. "Şimdi de kusurlarımı mı sıralıyoruz?"

"Ben bunun bir kusur olduğunu söylemedim." Annem ablama döndü. "Mira, Violet daha öğle yemeği vakti gelmeden senin hafta boyunca çektiğin acıdan daha fazlasını çekiyor. Çocuklarımdan biri Biniciler Bölüğü'nde hayatta kalabilecek kapasitedeyse o Violet'tır."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu dediği iltifata çok benziyordu ama annemden gelince emin olamadım.

"Görev Günü'nde kaç binici adayı ölüyor, anne? Kırk mı? Elli mi? Bir çocuğunu daha gömmeye bu kadar mı heveslisin?" dedi Mira öfkeyle.

Annemin, ejderhası Aimsir vasıtasıyla yönlendirdiği fırtınaya hükmetme mühür gücüyle odanın sıcaklığı hızla düşünce irkildim.

Abimi hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Güneydeki Tyrrendorlu isyancılarla savaşırken öldükleri günden bu yana geçen beş yılda kimse Brennan'dan ya da ejderhasından bahsetmeye cesaret edememişti. Annem bana tahammül ediyor, Mira'ya da saygı duyuyordu ama Brennan'ı gerçekten çok severdi.

Babam da öyle. Göğüs ağrıları Brennan'ın ölümünden hemen sonra başlamıştı.

Annem çenesini sıkarken Mira'ya dik dik bakan gözlerinde bir intikam ışıltısı belirdi.

Ablam yutkunduysa da onun bakışları karşısında sinmeyi reddetti.

"Anne," dedim. "Öyle demek istemedi..."

"Dışarı. Çık. Teğmen." Annemin sözleri soğuk odada yumuşak buhar bulutları yarattı. "Birliğinden izinsiz ayrıldığını bildirmeden önce git."

Mira sırtını dikleştirdi, bir baş selamı verdi ve askerî bir ustalıkla arkasını döndü, sonra başka hiçbir şey söylemeden küçük bir sırt çantası alarak odadan çıktı.

Annem ve ben aylardır ilk kez yalnız kalmıştık.

Göz göze geldik ve derin bir nefes aldığında odanın sıcaklığı da yükseldi. "Giriş sınavında hız ve çeviklik konusunda ilk çeyreğe girdin. Bunu başaracaksın. Tüm Sorrengailler başarır." Parmaklarının arkasını yanağımdan aşağı doğru kaydırdı, tenime neredeyse dokunmadı bile. "Babana çok benziyorsun," diye fısıldadı, sonra boğazını temizleyip birkaç adım geri çekildi.

Galiba duygularını gösterme konusunda üstün hizmet ödülü falan verilmiyordu.

"Önümüzdeki üç yıl boyunca seni huzuruma kabul edemeyeceğim," dedi masasının kenarına yaslanarak. "Basgiath'ın başkomutanı olarak senden çok daha yüksek rütbeli olacağım."

"Biliyorum." Beni şimdi bile huzuruna zar zor kabul ettiğini düşünürsek bunu pek de dert ettiğim söylenemezdi.

"Sırf benim kızım olduğun için özel muamele de görmeyeceksin. Aksine, kendini kanıtlaman için seni daha çok zorlayacaklar." Bir kaşını kaldırdı.

"Farkındayım." İyi ki annem bu kararı aldığından beri, yani son birkaç aydır beni Binbaşı Gillstead eğitiyordu.

İç geçirdi ve zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. "O zaman sanırım seninle Harman'ın yapılacağı vadide görüşürüz, aday. Ama bence gün batımına kadar öğrenci olacaksın."

Ya da ölecektim.

İkimiz de bunu dile getirmedik. "İyi şanslar, Aday Sorrengail." Masasının arkasına geçerek bir şey demesine gerek kalmadan beni kovmuş oldu.

"Teşekkür ederim, General." Çantamı omuzlarıma aldım ve odasından çıktım. Bir muhafız kapıyı arkamdan kapadı.

Mira koridorun ortasında, iki korumanın arasında durduğu yerden, "Kafayı yemiş," dedi.

"Bu söylediğini ona yetiştirecekler."

"Sanki zaten bilmiyormuş gibi," dedi sıktığı dişlerini gıcırdatarak. "Hadi gidelim. Tüm adayların hazır bulunması için sadece bir saatimiz var ve buraya uçarken binlerce kişinin kapıların önünde beklediğini gördüm." Önüme düşüp taş merdivenlerden ve koridorlardan geçerek beni aşağıya, odama götürdü.

Şey... yani eskiden odam olan yere.

Buradan çıktığımdan bu yana geçen otuz dakikada bütün kişisel eşyalarım şu an köşede yığılı duran sandıklara doldurulmuştu. İçim sızladı. Tüm hayatımı kutulara doldurtmuştu.

Mira, "Çok becerikli kadın, hakkını vermek lazım," diye mırıldanarak bana döndü, bakışlarından beni tarttığı belliydi. "Onu bundan vazgeçirebileceğimi umuyordum. Sen kesinlikle Biniciler Bölüğü için yaratılmamışsın."

"Bunu daha önce de söylemiştin." Bir kaşımı kaldırdım. "Defalarca."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturarak yere çömeldi ve çantasını boşaltmaya başladı.

"Ne arıyorsun?"

Sakin bir sesle, "Brennan'ın benim için yaptığı şeyi," deyince kederden boğazım düğümlendi. "Kılıç kullanabilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Çok ağır. Ama hançeri oldukça hızlı kullanıyorum." Gerçekten çok hızlı. Yıldırım hızında. Güç eksikliğimi hızımla telafi ediyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel. Şimdi çantanı bırak ve şu korkunç botları çıkar." Getirdiği eşyaları karıştırıp bana yeni botlar ve siyah bir üniforma uzattı. "Bunları giy."

"Çantamın nesi var?" diye sordum ama yine de sırt çantamı indirdim. Mira çantamı hemen açtı ve özenle yerleştirdiğim her şeyi çıkarıp atmaya başladı. "Mira! Onu düzenlemek bütün gecemi aldı!"

"Çok fazla yük taşıyorsun ve botların tam bir ölüm tuzağı. O pürüzsüz tabanlarla köprüden aşağıya uçarsın. Her ihtimale

karşı senin için kauçuk tabanlı binici botları yaptırdım ve oradan kaymak, sevgili Violet, en kötü senaryo olur." Havaya fırlattığı kitaplar uçarak sandığın yanına indiler.

"Hey, sadece taşıyabileceğim kadarını almama izin var ve onları yanımda istiyorum!" O fırlatmaya fırsat bulamadan bir sonraki kitaba atıldım ve en sevdiğim karanlık masallar antolojimi zar zor kurtarabildim.

Bakışları sertleşirken, "Onun uğruna ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Onu taşıyabilirim!" Bu olanlar kesinlikle çok yanlıştı. Hayatımı kitaplara adamam gerekiyordu, sırt çantamı hafifletmek için onları bir köşeye atmam değil.

"Hayır. Taşıyamazsın. Çantanın ağırlığının ancak üç katısın, köprü dediğimiz şey aşağı yukarı yarım metre genişliğinde, yerden altmış metre yukarıda ve son baktığımda yağmur bulutları yaklaşıyordu. Köprü yağmurla biraz kayganlaşabilir diye sana erteleme hakkı tanımayacaklar, kardeşim. Düşersin. Ölürsün. Şimdi beni dinleyecek misin? Yoksa yarın sabahki yoklamada diğer ölü adaylarla birlikte anılmak mı istersin?" Karşımda gördüğüm binici, ablamdan en ufak bir iz bile taşımıyordu. Bu kadın açıkgöz, kurnaz ve biraz da zalimdi. Bu kadın üç yıl boyunca sadece tek bir yara alarak hayatta kalmayı başarmıştı, o yara da Harman sırasında kendi ejderhası yüzünden olmuştu. "Çünkü dönüşeceğin şey bu olur. Başka bir mezar taşı. Taşa kazınmış başka bir isim. Kitaplardan kurtul."

"Bunu bana babam vermişti," diye mırıldandım kitabı göğsüme bastırarak. Belki çocukçaydı, sadece bizi büyünün cazibesine karşı uyaran ve hatta ejderhaları şeytanlaştıran hikâyelerden oluşan bir antolojiydi ama elimde ondan geriye bir tek bu kalmıştı.

Mira içini çekti. "Karanlık güçleri olan vermin ve onların Wyvern adlı ejderleriyle ilgili o eski efsaneler kitabı mı? Zaten bin kere okumadın mı?"

"Muhtemelen daha fazladır," diye itiraf ettim. "Ayrıca onlar *Venin*, vermin[1] değil."

"Babam ve onun alegorileri," dedi. "Aman sakın ejderhasıyla bağ kurmuş bir binici olmadan gücünü yönlendirmeye çalışma da kırmızı gözlü canavarlar yatağının altına saklanıp seni karanlık ordularına katmak için iki ayaklı ejderleriyle kaçırmasınlar." Sırt çantama koyduğum son kitabı da çıkarıp bana uzattı. "Kitaplardan kurtul. Babam seni kurtaramaz. Denedi. Ben de denedim. Karar ver, Violet. Kâtip olarak ölmek mi istiyorsun? Yoksa bir binici olarak yaşamak mı?"

Elimdeki kitaplara baktım ve seçimimi yaptım. "Tam bir baş belasısın." Masalları köşeye koydum ama ablama döndüğümde diğer kitap hâlâ elimdeydi.

"Hayatta kalmanı sağlayan bir baş belasıyım. O ne için?" dedi sertçe.

"İnsanları öldürmek için." Kitabı ona geri verdim.

Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Güzel. Bunu yanına alabilirsin. Şimdi, ben bu karmaşanın geri kalanını hallederken sen de git üstünü değiştir." Yukarıda çalan çanın sesini duyduk. Kırk beş dakikamız kalmıştı.

Çabucak giyindim ama her şey sanki başkasına aitmiş gibi geliyordu, oysa belli ki benim bedenime göre dikilmişlerdi. Tuniğimin yerini kollarımı örten dar, siyah bir gömlek, bol pantolonumun yerini de her kıvrımımı saran deri bir pantolon aldı. Sonra ablam gömleğin üzerine yelek tarzı bir korse bağladı.

"Sürtünmeyi engeller," diye açıkladı.

"Binicilerin savaşta giydiği kıyafetlere benziyor." İtiraf etmeliyim ki, kendimi sahtekâr gibi hissetsem de kıyafetler oldukça havalıydı. *Tanrım, bu gerçekten oluyordu.*

"Kesinlikle çünkü yapmak üzere olduğun şey bu. Savaşa gidiyorsun."

---

1 (İng.) Haşerat. *–y.h.n.*

Deri ve tanımadığım bir kumaşın birleşimi olan yelek, köprücük kemiğimden belimin hemen altına kadar vücudumu kapladı, göğüslerimi sararak omuzlarımın üzerinden geçti. Göğüs kafesim boyunca çapraz olarak dikilmiş gizli kılıfları parmağımla yokladım.

"Hançerlerin için."

"Sadece dört hançerim var." Onları yerdeki yığından aldım.

"Daha fazlasını kazanacaksın."

Silahlarımı kılıfların içine soktum, bir anda kaburgalarım bile birer silaha dönüşmüş gibi hissettim. Tasarım dâhiyaneydi. Kaburgalarımın üstündeki ve kalçamın etrafındaki kılıflar sayesinde hançerlere kolayca erişebilecektim.

Aynada kendimi zar zor tanıdım. Biniciye benzemiştim ama kendimi hâlâ kâtip gibi hissediyordum.

Dakikalar içinde çantama koyduğum şeylerin yarısı sandıkların üzerine yığılmıştı. Mira sırt çantamı yeniden doldururken gereksiz gördüğü ama benim için manevi değeri olan her şeyi atıyor, bir yandan da bölükte nasıl hayatta kalacağıma dair tavsiyeler veriyordu. Sonra beni şaşırtarak inanılmaz derecede duygusal bir şey yaptı: Saçlarımı taç şeklinde örebilmek için dizlerinin arasına oturmamı söyledi.

Yetişkin bir kadın değilmişim de yeniden çocuk olmuşum gibi hissettim ama dediğini yaptım.

"Bu nedir?" Kalbimin hemen üzerindeki malzemeyi tırnağımla kazıyarak test ettim.

"Benim tasarladığım bir şey," diye açıkladı, örgümü kafamın derisini acıtacak kadar sıkarken. "Teine'nin pullarını diktirerek sana özel yaptırdım, o yüzden dikkatli ol."

"Ejderha pulları mı?" Mira'ya bakmak için başımı geriye çevirdim. "Nasıl? Teine çok büyük."

"Büyük şeyleri küçük hâle getirme gücü olan bir binici tanıyorum." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Ve küçük şeyleri de... çok, çok daha büyük hâle getirebilme."

Gözlerimi devirdim. Mira, erkek arkadaşları konusunda her zaman benden daha açık sözlü olmuştu... Gerçi benim sadece iki erkek arkadaşım olmuştu. "Yani, ne kadar büyük?"

Güldü, sonra saç örgümü çekiştirdi. "Başını öne eğ. Saçını kestirmeliydin." Gevşek bukleleri iyice çekiştirerek örmeye devam etti. "İdmanlarda ve savaşta sana yük olur, dev bir hedef olmasından bahsetmiyorum bile. Başka hiç kimsenin saçı böyle gümüş rengine dönüşmüyor, hemen seni hedef alacaklardır."

"Sen de çok iyi biliyorsun ki uzunluğu ne olursa olsun, doğal pigment saçımı yavaş yavaş terk ediyor." Gözlerim de aynı şekilde yanardönerdi: sürekli değişen maviler ve sarılardan oluşan, hiçbir zaman gerçek renklerden birini tercih etmeyen hafif bir elaydı. "Ayrıca, herkesin rengiyle ilgili endişesini bir kenara bırakırsak, saçım benim tamamen sağlıklı olan tek şeyim. Onu kestirmek vücudumu sonunda iyi bir şey yaptığı için cezalandırıyormuşum gibi hissetmeme neden olur, hem kim olduğumu gizleme ihtiyacı da duymuyorum."

"Duyma zaten." Mira saç örgümü çekerek başımı geriye doğru yatırdığında göz göze geldik. "Sen tanıdığım en zeki kadınsın. Bunu sakın unutma. Beynin senin en iyi silahın. Onları alt et, Violet. Beni duyuyor musun?"

Başımla onayladım, o da elini gevşetti, sonra örgüyü bitirip beni ayağa kaldırdı ve neredeyse nefes almak için bile duraksamadan yılların bilgisini on beş dakikaya sığdırmaya devam etti.

"İyi gözlem yap. Sessizlik iyidir ama etrafındaki her şeyin ve herkesin kendi yararına olacak şekilde farkında olmalısın. Kodeks'i okudun mu?"

"Birkaç kez." Biniciler Bölüğü'nün kurallar kitabı diğer bölüklerinkinden çok daha uzundu. Muhtemelen biniciler kurallara uymakta zorlandıkları içindi bu.

"Güzel. O zaman diğer binicilerin seni her an öldürebileceğini, acımasız öğrencilerin bile bunu *deneyeceğini* biliyorsundur. Daha az öğrenci, Harman'da daha çok şans demektir.

Bağlanmak isteyen ejderha sayısı asla herkes için yeterli olmaz ve kendini öldürtecek kadar pervasız biri zaten ejderhaya bağlanmaya layık değildir."

"Uyurken hariç. Uyurken herhangi bir öğrenciye saldırmak infaz edilebilir bir suçtur. Madde Üç..."

"Evet ama bu, geceleri güvende olduğun anlamına gelmez. Mümkünse bununla uyu." Korsemin karın kısmına dokundu.

"Siyah binici üniformasının kazanılması gerekiyor. Bugün tuniğimi giymememem gerektiğine emin misin?" Ellerimi derinin üzerinde gezdirdim.

"Köprüdeki rüzgâr bol kıyafetleri bir yelken gibi havalandırır." Artık çok daha hafif olan çantamı bana uzattı. "Kıyafetin ne kadar dar olursa, hem yukarıda hem de dövüşmeye başladığında ringde o kadar iyi durumda olursun. Zırhını her zaman giy. Hançerlerin *her zaman* üzerinde olsun." Uyluklarının altındaki kılıfları işaret etti.

"Birileri onları hak etmediğimi söyleyecek."

"Sen bir Sorrengail'sin," diye karşılık verdi, sanki bu cevap yeterliymiş gibi. "Ne derlerse desinler."

"Sence ejderha pulları hile sayılmaz mı peki?"

"Kuleye tırmandıktan sonra hile diye bir şey yoktur. Sadece hayatta kalmak ve ölmek vardır." Çan bir kez daha çaldı, sadece otuz dakika kalmıştı. Mira yutkundu. "Vakit neredeyse geldi. Hazır mısın?"

"Hayır."

"Ben de değildim." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üstelik ben hayatımı bunun için eğitim alarak geçirdim."

"Bugün ölmeyeceğim." Çantamı omzuma attım, sabaha göre biraz daha rahat nefes alıyordum artık. Kesinlikle şimdi çok daha idare edilebilirdi.

Kalenin merkezi ve idari bölümünün koridorları biz merdivenden inerken ürkütücü derecede sessizdi ama indikçe dışarıdan gelen gürültü arttı. Pencerelerden, ana kapının hemen

altındaki çim alanda sevdiklerine sarılan ve vedalaşan binlerce aday gördüm. Her yıl tanık olduğum kadarıyla çoğu aile son çan çalana kadar adaylarını yalnız bırakmıyordu. Kaleye giden dört yol, özellikle de akademinin önünde birleştikleri noktada, atlar ve arabalarla tıkanmış durumdaydı ama benim asıl midemi bulandıran tarlaların kenarındaki boş alanlardı.

Oralar cesetler içindi.

Avluya giden son köşeyi döneceğimiz sırada Mira durdu.

"Ne... Ay." Koridorun görece mahrem bir noktasında beni göğsüne doğru çekip sımsıkı sarıldı.

"Seni seviyorum, Violet. Sana söylediklerimi sakın aklından çıkarma. Ölüm listesindeki isimlerden biri olma." Sesi titriyordu, ben de kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

"Bana bir şey olmayacak," diye söz verdim.

Başıyla onaylarken çenesi başımın tepesine değdi. "Biliyorum. Hadi gidelim."

Beni bırakıp kalenin ana kapısının hemen içindeki kalabalık avluya doğru yürümeden önce söylediği tek şey bu oldu. Eğitmenler, komutanlar ve hatta annemiz bile gayriresmî olarak toplanmış, duvarların dışındaki çılgınlığın içeride bir düzene dönüşmesini bekliyorlardı. Savaş akademisindeki tüm kapılar arasında bugün hiçbir öğrencinin giremeyeceği tek kapı bu ana kapıydı çünkü her bölüğün kendi girişi ve binaları vardı. Hatta binicilerin kendi kaleleri bile vardı. Gösterişçi, egoist pislikler.

Mira'nın peşinden giderek birkaç hızlı adımla ona yetiştim.

Avludan geçip açık kapıya doğru ilerlerken Mira bana, "Dain Aetos'u bul," dedi.

"Dain mi?" Dain'i tekrar göreceğimi düşününce kalp atışlarım hızlandı ve gülümsemekten kendimi alamadım. Görüşmeyeli bir yıl oluyordu ve ben onun yumuşak kahverengi gözlerini, gülüşünü, vücudunun her parçasını özlemiştim. Arkadaşlığımızı ve doğru koşullar altında bunun daha öte bir şeye dönüşebileceğini

düşündüğüm anları özlemiştim. Bana sanki fark edilmeye değer biriymişim gibi bakmasını özlemiştim. Onu... özlemiştim işte.

"Ben bölükten ayrılalı sadece üç yıl oldu ama duyduğuma göre durumu epey iyiymiş, seni güvende tutacaktır. Öyle gülümseme," diye azarladı beni Mira. "O ikinci sınıfta olacak." Parmağını bana doğru salladı. "İkinci sınıflara sakın bulaşma. Biriyle yatmak istiyorsan, ki yatmalısın," –kaşlarını kaldırdı– "genel olarak geleceğin ne getireceğini asla bilemeyeceğini düşünürsek kendi dönemindekilerle takıl. Hiçbir şey öğrencilerin senin kendini güvenceye almak için birileriyle yattığın dedikodusunu yaymasından daha kötü olamaz."

"Yani birinci sınıflardan istediğimi yatağa atmakta özgürüm," dedim küçük bir sırıtışla. "Ama ikinci ya da üçüncü sınıflar olmaz."

"Kesinlikle." Göz kırptı.

Kapılardan geçip kaleden ayrıldık ve dışarıdaki korkunç kargaşanın içine daldık.

Navarre'ın altı eyaletinin her biri askerlik hizmeti için bu yılki adaylarını göndermişti. Bazıları gönüllü gelmişti. Bazıları ceza olarak buna mahkûm edilmişti. Çoğu da zorunlu askerlik yapmak için gelmişti. Burada, Basgiath'taki tek ortak noktamız giriş sınavını geçmiş olmamızdı –hem yazılı sınav hem de geçtiğime hâlâ inanamadığım bir çeviklik sınavı– ki bu da en azından cephede, ön saftaki piyadeler olarak yem edilmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Mira beni aşınmış Arnavut kaldırımlı dar yoldan güney kulesine doğru götürürken ortama gergin bir bekleyiş hâkimdi. Ana akademi, Basgiath Dağı'nın yan tarafına, sanki dağın bir sırtı yarılmış da onun içinden çıkmış gibi görünecek şekilde inşa edilmişti. Çevreye yayılan heybetli yapı, içinde yükselen kaleyi korumak için inşa edilmiş uzun taş mazgalları ve her bir köşesindeki çanlara ev sahipliği yapan savunma kuleleriyle,

endişeli adaylar ve gözü yaşlı ailelerin oluşturduğu kalabalığın üzerinde yükseliyordu.

Kalabalığın çoğunluğu kuzey kulesinin dibinde, Piyadeler Bölüğü'nün girişinde sıra olmak üzere harekete geçti. Kitlenin bir kısmı arkamızdaki kapıya, yani akademinin güney ucuna yayılan Şifacılar Bölüğü'ne yönelmişti. Birkaç tanesinin Kâtipler Bölüğü'ne katılmak için kalenin altından Arşiv'e giden merkezi tüneli kullandığını gördüğümde kıskançlıktan göğsüm sıkıştı. Biniciler Bölüğü'nün girişi, tıpkı kuzeydeki Piyade girişi gibi, kulenin dibine sonradan açılmış bir kapıdan başka bir şey değildi. Ancak piyade adayları yer seviyesindeki bölüklerine doğruca yürüyerek gidebiliyorken biz binici adayları *tırmanmak* zorundaydık.

Mira ve ben binicilerin sırasına girip imza atmayı beklerken yukarı bakma hatasına düştüm.

Tepede, dibinden nehir akan vadinin ortasında ana akademiyi ve güney sırttaki yüksek, heybetli Biniciler Bölüğü kalesini birbirinden ayıran geçit, yani önümüzdeki birkaç saat içinde binici adaylarını öğrencilerden ayıracak olan o taş köprü vardı.

O şeyi geçmek üzere olduğuma inanamıyordum.

"Ben de bunca yıl kâtiplik yazılı sınavına hazırlandım, düşünebiliyor musun?" Sesimden alaycılık akıyordu. "Hâlbuki denge tahtasının üzerinde olmalıymışım."

Sıra ilerler ve adaylar kapıdan birer birer geçip gözden kaybolurken Mira beni duymazdan geldi. "Rüzgârın adımlarını etkilemesine izin verme."

İki sıra önümüzdeki bir kadın, eşi onu genç bir adamdan ayırırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu; çift sıradan çıktı, gözyaşları içinde yamaçtan aşağı inerek yollara dizilmiş aile fertlerinden oluşan kalabalığın arasına karıştı. Önümüzde başka ebeveyn kalmamıştı, sadece yoklama görevlilerine doğru ilerleyen birkaç düzine aday vardı.

"Gözlerini önündeki taşlardan ayırma ve aşağı bakma," dedi Mira, gergin bir ifadeyle. "Kolların denge için iki yana açık olsun. Çantan kayarsa bırak düşsün. Senin düşmendense onun düşmesi iyidir."

Arkamıza baktım, birkaç dakika içinde sıraya yüzlerce kişi girmişti. Panikten kalbim küt küt atarken, "Belki de önce onların gitmesine izin vermeliyim," diye fısıldadım. Ne halt ediyordum ben böyle?

"Hayır," diye cevap verdi Mira. "O basamaklarda ne kadar uzun süre beklersen" –kuleyi işaret etti– "içindeki korkunun büyüme ihtimali o kadar artar. Dehşet seni ele geçirmeden önce köprüyü geç."

Sıra ilerledi ve çan tekrar çaldı. Saat sekiz olmuştu.

Arkamızdaki binlerce kişilik kalabalık kendi seçtikleri bölgelere göre tamamen ayrılmıştı, herkes yoklamayı imzalamak ve göreve başlamak için sıraya girmişti artık.

Mira sertçe, "Odaklan," dedi, ben de başımı öne eğdim. "Bu kulağa sert gelebilir ama orada dostluk arama, Violet. İttifak kur."

Artık önümüzde sadece iki kişi kalmıştı; biri çıkık elmacık kemikleri ve oval yüzüyle bana tanrıların kraliçesi Amari'nin tasvirlerini anımsatan bir kızdı. Birkaç sıra kısa örgüyle örülmüş koyu kahverengi saçları boynuna, aynı koyuluktaki tenine değiyordu. İkincisi ise biraz önce yanında ağlayan kadının sarıldığı kaslı sarışın erkekti. Onun sırt çantası daha da büyüktü.

İkisinin yanından yoklama masasına doğru baktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O?.." diye fısıldadım.

Mira baktığım yere bakınca alçak sesle küfretti. "Bir isyancının çocuğu mu? Evet. Bileğinin üstünden başlayan şu parıltılı dövmeleri görüyor musun? İşte o isyan damgası."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Daha önce duyduğum tek dövme, bir ejderhanın büyü kullanarak bağlı olduğu binicisinin derisini işaretlemesiydi. Ama o işaretler onur ve güç sembolleriydi

ve genellikle onları hediye eden ejderhanın şeklinde olurlardı. Bu ise bir hak iddia etmekten ziyade insana uyarı hissi veren helezonlar ve kesiklerden oluşuyordu.

"Bunu bir ejderha mı yapmış?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Annem, bunu onlara ailelerini idam ettikten sonra General Melgren'in ejderhasının yaptığını söyledi ama daha fazlasını anlatmadı. Ebeveynleri ihanetten caydırmak için çocukları cezalandırmak gibisi yoktur."

Zalimce görünüyordu ama Basgiath'ta yaşamanın ilk kuralı bir ejderhaya bulaşmamaktı. Kaba buldukları herkesi yakma eğilimindeydiler.

"İsyan damgası taşıyan çocukların çoğu elbette Tyrrendorlu fakat başka eyaletlerden de ebeveynleri hainlik eden birkaç kişi varmış..." Aniden rengi attı ve çantamın kayışlarını kavrayarak beni kendine doğru çevirdi. "Şimdi hatırladım." Alçalttığı sesindeki telaşı duyunca kalbim ağzımda ona doğru eğildim. "Xaden Riorson'dan uzak dur."

Ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. Bu isim...

"Evet, *o* Xaden Riorson," diye onayladı, bakışlarına yayılan korkuyla. "Şu anda üçüncü sınıf öğrencisi ve kim olduğunu öğrendiği anda seni *öldürür.*"

"Babası en büyük haindi. İsyanı o *yönetmişti*," dedim sessizce. "Xaden'ın burada ne işi var?"

"Bütün isyancıların çocukları ailelerinin işlediği suçların cezası olarak askere alındı," diye fısıldadı Mira, biz yana doğru kayarak sırada ilerlerken. "Annem bana Riorson'ın köprüyü geçmesini hiç beklemediklerini söylemişti. Sonra bir öğrencinin onu öldüreceğini düşünmüşler ama ejderhası onu seçince..." Başını iki yana salladı. "Eh, yani yapılabilecek pek bir şey kalmamış. Kanat liderliğine kadar yükselmiş."

"Bu saçmalık," dedim öfkeyle.

"Navarre'a bağlılık yemini etti ama konu sen olunca bu yeminin onu durduracağını sanmıyorum. Köprünün karşısına

geçtiğinde –çünkü *geçeceksin*– Dain'i bul. Seni kendi takımına alacak, umalım ki Riorson'dan uzakta olsun." Kayışlarımı daha sıkı kavradı. "Ondan. Uzak. Dur."

"Anlaşıldı." Başımla onayladım.

Biniciler Bölüğü'nün kayıtlarının yapıldığı ahşap masanın arkasından bir ses, "Sıradaki," diye bağırdı. Tanımadığım bu binici, tanıdığım bir kâtibin yanında oturuyordu ve Yüzbaşı Fitzgibbons'ın kırışık yüzündeki ak kaşları birden kalktı. "Violet Sorrengail?"

Başımla onayladım ve tüy kalemi elime alarak kayıt defterindeki bir sonraki boş satıra adımı yazdım.

"Fakat ben senin Kâtipler Bölüğü'ne yazılacağını sanıyordum," dedi Yüzbaşı Fitzgibbons alçak sesle.

Söyleyecek bir şey bulamayarak krem rengi tuniğine kıskançlıkla baktım.

"General Sorrengail bunu seçti," dedi Mira.

Yaşlı adamın gözleri hüzünle doldu. "Yazık. Çok başarılı olabilirdin."

"Tanrılar aşkına," dedi, Yüzbaşı Fitzgibbons'ın yanındaki binici. "Sen Mira Sorrengail misin?" Ağzı bir karış açık kalmıştı ve kahraman hayranlığının kokusunu buradan alabiliyordum.

"Evet." Mira başıyla onayladı. "Bu benim kardeşim Violet. Birinci sınıflardan biri olacak."

"Köprüden sağ salim geçebilirse tabii." Arkamdan biri kıs kıs güldü. "Rüzgâr onu uçuruverir belki."

"Strythmore'da savaşmıştın," dedi masanın arkasındaki binici hayranlıkla. "Düşman hatlarının gerisindeki o bataryayı yok ettiğin için sana Pençe Nişanı vermişlerdi."

Gülüşmeler kesiliverdi.

"Dediğim gibi." Mira elini sırtıma koydu. "Bu benim kardeşim Violet."

"Yolu biliyorsun." Yüzbaşı başıyla kulenin açık kapısını işaret etti. İçerisi ürkütücü biçimde karanlık görünüyordu, içimden gelen kaçma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

Mira, "Yolu biliyorum," dedi ve arkamda kıs kıs gülen o pislik listeye imza atabilsin diye beni masanın yanından geçirdi.

Kapının girişinde durup birbirimize döndük.

"Sakın ölme, Violet. Tek çocuk olmak istemiyorum." Sırıttı ve kim olduğu, neler yaptığı kulaktan kulağa yayılırken ona aval aval bakan adayların arasından geçerek uzaklaştı.

Önümdeki kız kulenin hemen ağzından, "Bununla yaşamak zor," dedi.

Ona katıldığımı belirtmek için, "Öyle," deyip sırt çantamın kayışlarını kavradım ve karanlığa doğru ilerledim. Gözlerim, dolambaçlı merdiven boyunca eşit aralıklarla dizilmiş pencerelerden yayılan loş ışığa hemen alıştı.

Bizi muhtemelen ölümümüze götüren yüzlerce basamağı tırmanmaya başladığımızda kız omzunun üzerinden bakarak, "Sorrengail derken, yani şey mi?.." diye sordu.

"Evet." Korkuluk yoktu, o yüzden tırmanmaya devam ederken elimi taş duvardan ayırmıyordum.

"General yani?" diye sordu ikimizin de önündeki sarışın erkek.

"Ta kendisi," diye cevap verdim ve ona kısaca gülümsedim. Annesinin bu kadar çok sevdiği bir evlat o kadar da kötü biri olamazdı, değil mi?

"Vay canına. Deri çizmeler de güzelmiş." O da gülümsedi.

"Teşekkürler. Ablamın hediyesi."

"Acaba kaç aday basamakların kenarından düşüp köprüye bile ulaşamadan öldü?" dedi kız, tırmandığımız merdivenin ortasından aşağı bakarak.

"Geçen yıl iki kişi." Kız arkasına bakınca başımı yana eğdim. "Adamlardan birinin üzerine düştüğü kızı da sayarsak üç."

Kızın kahverengi gözlerinde öfkeli bir ışıltı belirdi ama arkasını dönüp tırmanmaya devam etti. "Kaç basamak var?" diye sordu.

"İki yüz elli," diye cevap verdim ve beş dakika daha sessizce tırmandık.

Zirveye yaklaşıp da sıra yavaşlamaya başladığında kız parlak bir gülümsemeyle, "O kadar da kötü değildi," dedi. "Bu arada, ben Rhiannon Matthias."

Sarışın erkek elini coşkuyla sallayarak, "Dylan," diye karşılık verdi.

"Violet." Sanki Mira daha az önce arkadaşlıklardan kaçınmamı ve sadece ittifak kurmamı söylememiş gibi onlara gergin gergin gülümsedim.

"Hayatım boyunca bugünü beklemişim gibi hissediyorum." Dylan sırtındaki çantayı düzeltti. "Bunu gerçekten yaptığımıza inanabiliyor musunuz? Sanki rüyalarım gerçek oluyor."

Elbette. Doğal olarak benim dışımdaki tüm adaylar burada oldukları için heyecanlıydı. Burası Basgiath'ta zorunlu asker kabul etmeyen tek bölüktü, sadece gönüllüler alınıyordu.

"Sabırsızlanıyorum." Rhiannon'ın gülümsemesi genişledi. "Yani, kim bir *ejderhaya* binmek istemez ki?"

Ben. Teoride kulağa eğlenceli gelmiyor değildi. Gerçekten eğlenceliydi. Sadece mezuniyete kadar hayatta kalma ihtimalimin son derece düşük olması midemin ekşimesine neden oluyordu.

"Aileniz onaylıyor mu peki?" diye sordu Dylan. "Çünkü benim annem fikrimi değiştirmem için *aylardır* yalvarıyor. Ona binici olarak ilerleme şansımın daha yüksek olduğunu söyleyip durdum ama o Şifacılar Bölüğü'ne girmemi istiyordu."

"Benimkiler bunu istediğimi en başından beri biliyorlardı, o yüzden beni desteklediler. Ayrıca, üzerine titredikleri bir ikizim var. Raegan zaten hayalini yaşıyor, evlendi ve şimdi de bebek bekliyor." Rhiannon bana baktı. "Peki ya sen? Dur tahmin

edeyim. Sorrengail gibi bir isimle, bahse girerim bu yıl gönüllü olanların en başında sen vardın."

"Ben daha çok gönüllü edildim." Benim cevabım onunkinden çok daha az coşkuluydu.

"Anladım."

Sıra tekrar ilerlemeye başlarken Dylan'a, "Ayrıca binicilerin diğer memurlardan çok daha fazla avantajları var," dedim. Az önce arkamdan kıs kıs gülen aday, terlemiş ve kıpkırmızı olmuş hâlde bana yetişti. *Bak şimdi kıs kıs gülemiyorsun ama.* "Daha iyi maaş, üniforma kurallarında daha fazla esneklik," diye devam ettim. Siyah olduğu sürece binicilerin ne giydiği kimsenin umurunda değildi. Biniciler için geçerli olan yegâne kurallar Kodeks'ten ezberlediklerimdi.

Rhiannon, "Bir de kendine havalı serseri deme hakkı," diye ekledi.

"O da var," dedim. "Uçarken giyilen deri kıyafetlerle birlikte size bir de ego verdiklerinden oldukça eminim."

"Ayrıca, binicilerin diğer bölüklerdekilerden daha erken evlenmelerine izin verildiğini duymuştum," diye ekledi Dylan.

"Doğru. Mezuniyetten hemen sonra." Hayatta kalırsak. "Sanırım bunu soyun devam etmesini istedikleri için yapıyorlar." Başarılı binicilerin çoğu bu mirası ebeveynlerinden alırdı.

Rhiannon, "Ya da diğer bölüklerdekilerden daha erken ölme eğiliminde olduğumuz için," dedi alçak sesle.

Dylan tuniğinin altından çıkardığı kolyenin ucundaki yüzüğü gösterirken, "Ben ölmeyeceğim," dedi, sesi benim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyordu. "Gitmeden önce evlenme teklif etmenin kötü şans getireceğini söyledi, o yüzden mezuniyete kadar bekleyeceğiz." Yüzüğü öptü ve zinciri tekrar yakasının içine soktu. "Önümüzdeki üç yıl çok uzun olacak ama buna değecek."

Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olmasına rağmen iç çekişimi kendime sakladım. Arkamızdaki erkek,

"Sen köprüden geçmeyi başarabilirsin," dedi alaycı alaycı. "Bu arkadaşsa uçurumun dibinden bir esinti kadar uzakta."

Gözlerimi devirdim. Tırmanırken ayakları taş zeminde tıkırdayan Rhiannon, "Çeneni kapa ve kendi işine bak sen," diye tersledi onu.

Zirve artık görünür olmuş, kapı aralığı bulanık bir ışıkla dolmuştu. Mira haklıydı. Bu bulutlar bizi mahvedecekti ve onlar gelmeden önce köprünün diğer ucuna ulaşmalıydık.

Bir adım daha attığımızda Rhiannon'ın ayakkabıları bir kez daha tıkırdadı.

Arkamdaki pisliğin duymaması için sessizce, "Botlarına bakayım," dedim.

Kaşlarını çattı ve kahverengi gözleri şaşkınlıkla doldu ama bana tabanlarını gösterdi. Tıpkı daha önce giydiğim botların tabanı gibi pürüzsüzdü. Yüreğim sızladı.

Sıra tekrar ilerlemeye başladı ve kapıya sadece birkaç adım kaldığında yine durdu. "Ayağın kaç numara?" diye sordum.

"Ne?" Rhiannon gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Ayakların. Kaç numara?"

"Otuz sekiz," diye cevap verdi, kaşlarının arasında iki çizgi oluşmuştu.

"Ben otuz yedi giyiyorum," dedim hemen. "Çok acıyacak ama botumun sol tekini almanı istiyorum. Benimle bir botunu değiş tokuş et." Sağ tekin içinde bir hançer vardı.

"Affedersin?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu, belki de kaçırmıştım.

"Bunlar binici botu. Taşa daha iyi tutunur. Ayak parmakların ezilecek ve genel olarak perişan olacaksın ama böylece en azından yağmur yağarsa düşmeme şansın olur."

Rhiannon açık kapıya –ve kararan gökyüzüne– baktı, sonra tekrar bana döndü. "Botunun tekini takas etmek mi istiyorsun?"

"Sadece diğer tarafa geçene kadar." Açık kapıdan dışarı baktım. Üç aday kollarını iki yana açarak köprüden geçmeye başlamıştı bile. "Ama acele etmeliyiz. Sıra bize gelmek üzere."

Rhiannon bir an sanki itiraz edecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı fakat sonra razı oldu ve sol teklerimizi değiştirdik. Sıra tekrar hareket etmeye başlarken bağcıklarımı bağlama işini daha yeni bitirmiştim ve arkamdaki çocuk beni belimden itip sendeleyerek platforma ve açık havaya çıkmama neden oldu.

"İlerle hadi. Bazılarımızın diğer tarafta yapacak işleri var." Sesi, zaten bozuk olan sinirlerimi iyiden iyiye bozdu.

"Şu an seninle uğraşamayacağım," diye mırıldandım, aşırı nemli bu yaz sabahında rüzgâr tenimi kırbaçlarken dengemi yeniden buldum. *İyi ki saçımı örmüşsün, Mira.*

Kulenin tepesi çıplaktı, göğüs hizamdaki dairesel yapı boyunca yükselip alçalan taş surlar manzarayı engellemekten başka hiçbir işe yaramıyordu. Aşağıdaki vadi ve nehir aniden bana çok ama çok uzak geldi. Aşağıda bekleyen kaç vagon vardı? Beş mi? Altı mı? İstatistikleri biliyordum. Köprü, binici adaylarının yaklaşık yüzde on beşini alırdı. Bu da dâhil olmak üzere avludaki her sınav, bir öğrencinin binicilik yeteneğini test etmek için tasarlanmıştı. Biri rüzgârlı, ince taş köprü boyunca yürümeyi başaramıyorsa dengesini koruyamayacağı ve bir ejderhanın sırtında savaşamayacağı kesinlik kazanıyordu.

Peki ya ölüm oranı? Sanırım diğer tüm biniciler bu riskin kazanılacak zafere değer olduğunu düşünüyordu ya da düşmeyeceklerini düşünecek kadar kibirliydiler.

Ben iki taraftan da değildim.

Mide bulantısı yüzünden karnımı tuttum ve Rhiannon'la Dylan'ın arkasında kenar boyunca yürürken burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye gayret ettim; köprüye doğru ilerlerken parmaklarım taş duvara sürtünüyordu.

Kulenin duvarındaki bir delikten ibaret olan girişte üç binici bekliyordu. Giysisinin kollarını yırtarak çıkarmış olan, tehlikeli geçide çıkan adayların isimlerini kaydediyordu. Tepesindeki bir şerit dışında saçlarının tamamını kazıtmış olan diğeri, sanki orada sakladığı yüzük ona şans getirecekmiş gibi göğsünü okşayarak pozisyonunu alan Dylan'a talimatlar verdi. Umarım yüzük ona şans getirirdi.

Üçüncüsü bana döndü ve kalbim sanki... duruverdi.

Siyah saçları rüzgârda savrulan kara kaşlı, uzun boylu biriydi. Esmer tenliydi, köşeli çenesinde koyu renk kirli sakalları vardı; kollarını gövdesinde kavuşturduğunda göğsündeki ve kollarındaki kaslar dalgalanıyor, yutkunmama neden olacak şekilde hareket ediyordu. Ve gözleri... Ortasında altın benekler olan gözleri akik rengindeydi. Bu zıtlık şaşırtıcı, hatta dudak uçuklatıcıydı; onunla ilgili her şey öyleydi. Yüz hatları sanki keskiyle yontulmuş gibi kaba fakat yine de şaşırtıcı derecede mükemmeldi, sanki bir heykeltıraş onu şekillendirmek için bir ömür boyu çalışmış ve en az bir yılını o dudakları şekillendirmeye harcamıştı.

Hayatımda gördüğüm en mükemmel adamdı.

Ve ben, savaş akademisinde yaşadığım için çok fazla erkek görmüştüm.

Sol kaşını ikiye bölen ve yanağının üst köşesine kadar inen çapraz yara izi bile çekiciliğini artırıyordu. Hem de ne çekicilik. Kavurucu bir ateş gibiydi. İnsanın başını belaya sokacak cinsten bir ateş. Birdenbire Mira'nın bana kendimle aynı senede olanlar dışında kimseyle takılmamam konusunda söylediklerini unuttum gitti.

Dylan heyecanlı bir sırıtışla omzunun üzerinden, "İkinizle diğer tarafta görüşürüz!" diye bağırdı ve kollarını iki yana açarak köprüye çıktı.

"Bir sonrakine hazır mısın, Riorson?" diye sordu yırtık kollu binici.

Xaden Riorson mı?

Rhiannon ilerlemeye devam ederek, "Buna hazır mısın, Sorrengail?" diye sordu.

Siyah saçlı binici aniden dönüp bakışlarını bana dikince kalbim olması gerekenden çok daha farklı nedenlerle güm güm atmaya başladı. Kıvrımlarla dolu isyan damgası, çıplak sol bileğinden başlayıp siyah üniformasının altında kayboluyor, sonra yakasında tekrar belirip boynuna doğru uzanarak kıvrıla kıvrıla çene hizasında bitiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadığımda sanki sıkı örgümü dağıtmaya başlayan rüzgârın uğultusu arasında beni duymuş gibi gözlerini kıstı.

"Sorrengail mi?" Bana doğru birkaç adım attı ve ben de başımı kaldırıp yukarı baktım... Epey yukarı.

Tanrılar aşkına, köprücük kemiğine bile ulaşamıyordum. Devasaydı. Boyu en aşağı bir doksan beş olmalıydı.

Kendimi tam da Mira'nın dediği gibi hissediyordum –narin– ama yine de başımla onayladım ve o anda ışıltılı, akik rengi gözlerinde soğuk, katıksız bir nefret belirdi. Üzerinden acı bir parfüm gibi yayılan nefretin tadını neredeyse alabiliyordum.

"Violet?" diye sordu Rhiannon, bir yandan ilerlemeye devam ederek.

"Sen General Sorrengail'in en küçüğüsün." Adamın sesi tok ve suçlama doluydu.

"Sen de Fen Riorson'ın oğlusun," diye karşılık verdim, bu ifşanın kesinliği iliklerime kadar işlerken. Çenemi kaldırdım ve titremeye başlamayayım diye vücudumdaki tüm kasları sabitlemek için elimden geleni yaptım.

Kim olduğunu öğrendiği anda seni öldürür. Mira'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu ve korku yüzünden boğazım düğüm düğüm olmuştu. Beni uçurumdan aşağı atacaktı. Beni kaldırıp bu kuleden aşağı atacaktı. Köprüde yürüme şansım bile

olmayacaktı. Tam da annemin her zaman beni tarif ettiği gibi ölecektim: Zayıf.

Xaden derin bir nefes aldı ve çenesindeki kas bir kez seğirdi. Ardından bir kez daha. "Annen babamı yakalayıp idam ettirdi."

Bekle bir dakika. Burada nefret etme hakkı olan tek kişi *o* muydu yani? Damarlarım öfkeyle doldu. "Baban da abimi öldürdü. Bana ödeşmişiz gibi geliyor."

"Pek sayılmaz." Her ayrıntıyı ezberliyormuş ya da herhangi bir zayıflık arıyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Ablan bir binici. Sanırım bu, üzerindeki deri kıyafetleri açıklıyor."

"Sanırım öyle." Sanki arkasındaki köprüden geçmek yerine bu bakışma restleşmesini kazanırsam bölüğe kabul edilecekmişim gibi gözlerimi ayırmadan ona baktım. Ne olursa olsun karşıya geçecektim. Mira iki kardeşini de kaybetmeyecekti.

Ellerini yumruk yaptı ve gerildi.

Kendimi alacağım darbeye hazırladım. Beni bu kuleden aşağı atabilirdi ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rhiannon, bir Xaden'a bir bana bakıp duruyordu.

Xaden da ona baktı. "Siz arkadaş mısınız?"

Rhiannon omuzlarını dikleştirerek, "Merdivenlerde tanıştık," dedi.

Xaden aşağı baktı, gözü uyumsuz ayakkabılarımıza takıldı ve bir kaşını kaldırdı. Ellerini gevşetti. "İlginç."

"Beni öldürecek misin?" Çenemi bir santim daha kaldırdım.

Biz birbirimize bakmaya devam ederken bir anda gökyüzü yarıldı ve yağmur bir tufan hâlinde yağmaya başladı; saniyeler içinde saçlarım, deri kıyafetlerim ve etrafımızdaki taşlar sırılsıklam oldu.

Bir çığlık kopmasıyla Rhiannon'la aynı anda bakışlarımızı köprüye çevirip Dylan'ın kaydığını gördük.

Nefesim kesildi, yüreğim ağzıma geldi.

Dylan tutunmayı başardı, kollarıyla taş köprüyü kavrarken ayaklarıyla boşluğu tekmelemeye başladı.

"Kendini yukarı çek, Dylan!" diye haykırdı Rhiannon.

"Tanrılar aşkına!" Ağzımı kapamak için elimi kaldırdım ama Dylan yağmur yüzünden kayganlaşan taşa daha fazla tutunamadı ve düşerek gözden kayboldu. Rüzgâr ve yağmur, bedeninin aşağıdaki vadiye düştüğü anda çıkarmış olabileceği sesi duymamıza izin vermedi. Benim boğuk çığlığımı da aynı şekilde yutmuştu.

Xaden gözlerini benden ayırmamıştı, dehşete düşmüş bakışlarımı ona çevirdiğimde kesinlikle anlam veremediğim bir bakışla sessizce beni izlediğini gördüm.

"Köprü bunu benim yerime yapacakken neden enerjimi seni öldürmeye harcayayım ki?" Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sıra sende."

Biniciler Bölüğü'nde öldür ya da öl kuralının işlediğine dair yanlış bir kanı vardır. Biniciler, aslında diğer öğrencileri öldürmek için yola çıkmazlar... O yıl ejderha kıtlığı olmadığı ya da bir öğrenci tüm kanat için sorun yaratmadığı sürece tabii. O zaman işler... ilginçleşebilir.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

İKİNCİ BÖLÜM

Bugün ölmeyecektim.

Rhiannon köprünün girişinde çetele tutan biniciye ismini yazdırırken artık mantram hâline gelen bu kelimeleri kafamda tekrarlayıp duruyordum. Xaden'ın bakışlarındaki nefret yüzümün yan tarafını sanki gerçek bir alev varmış gibi yakıyordu ve rüzgâr her estiğinde tenime çarpan yağmursa ne bu sıcaklığı ne de omurgamdan aşağıya inen korku dolu ürpertiyi hafifletiyordu.

Dylan ölmüştü. O sadece bir isim, Basgiath'a çıkan yollar boyunca dizili sayısız mezarlığın birine dikilecek bir başka taş, diğer bölüklerin güvenli kolları yerine binicilik bölüğünü seçip hayatlarını riske atmayı tercih eden hırslı adaylar için bir başka uyarıydı artık. Mira'nın beni neden arkadaş edinmemem konusunda uyardığını şimdi anlıyordum.

Rhiannon kuledeki açıklığın her iki tarafını da kavradı, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Seni diğer tarafta bekleyeceğim," diye bağırdı fırtınanın gürültüsünün içinden. Gözlerindeki korku benim gözlerimdekiyle aynıydı.

"Diğer tarafta görüşürüz." Başımla onayladım ve hatta yüzümü buruşturarak da olsa gülümsemeyi başardım.

Köprüye çıkıp yürümeye başladı ve bugün epey yoğun olduğundan emin olsam da şans tanrısı Zihnal'a sessizce dua ettim.

Kenardaki binici, "İsim?" diye sordu, ortağı kâğıdı kuru tutmak için pelerinini anlamsız bir çabayla parşömenin üzerine örtüyordu.

Gök gürültüsünün tuhaf bir şekilde rahatlatıcı çatırtısı tepemde yankılanırken, "Violet Sorrengail," diye cevap verdim. Fırtınanın kalenin pencerelerini dövdüğü, kucağıma alıp okuduğum kitapları hem aydınlattığı hem de üzerlerine gölgeler düşürdüğü geceleri hep sevmiştim ama bu sağanak hayatıma mal olabilirdi. Şöyle bir bakınca Dylan ve Rhiannon'ın isimlerinin, mürekkebin üstüne düşen yağmur damlaları yüzünden çoktan dağılmış olduğunu gördüm. Bu, Dylan'ın adının mezar taşından başka bir yere son yazılışıydı. Köprünün sonunda bir başka parşömen rulosu daha vardı, böylece kâtipler kayıplar konusundaki sevgili istatistiklerini elde etmiş oluyorlardı. Başka bir hayatta, tarihsel analiz için verileri okuyan ve kaydeden kişi ben olabilirdim.

"Sorrengail mi?" Binici başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "General Sorrengail'deki gibi mi?"

"Aynen." Kahretsin, bu şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı ve daha da kötüleşeceğini biliyordum. Annemle kıyaslanmaktan kaçınmam mümkün değildi, özellikle de o buranın komutanıyken. Daha da kötüsü, muhtemelen benim Mira gibi doğuştan yetenekli bir binici ya da Brennan gibi parlak bir stratejist olduğumu düşüneceklerdi. Ya da bana bir kez bakıp üçüne de benzemediğimi fark edecek ve beni avlayacaklardı.

Ellerimi kulenin iki yanına koydum ve parmak uçlarımı taşın üzerinde kaydırdım. Sabah güneşinden dolayı hâlâ sıcaktı

ama yağmur yüzünden hızla soğuyordu, pürüzsüzdü fakat üzerinde yosun filan bitmediğinden kaygan değildi.

Önümde, Rhiannon dengesini kaybetmemek için ellerini iki yana açmış, karşıya doğru ilerliyordu. Muhtemelen yolun dörtte birini tamamlamıştı ve ilerledikçe görüntüsü yağmur yüzünden bulanıklaşıyordu.

"Sadece bir kızı olduğunu sanıyordum," dedi diğer binici, üzerimize doğru esen ani rüzgâr yüzünden pelerinini biraz daha eğdi. Kulenin korunaklı duvarları arasındaki bu nokta bu kadar rüzgârlıysa köprünün üstündeyken acayip bir acıyla karşılaşacağım demekti.

"Bunu çok duyuyorum." Burnumdan soluk alıp ağzımdan veriyordum, nefesimi sakinleştirmeye, dörtnala koşan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Panik yaparsam ölürdüm. Kayarsam ölürdüm. Eğer... Of, lanet olsun. Kendimi buna hazırlamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir adım daha attım, taş duvara tutunarak köprüye çıkmak üzereyken şiddetli rüzgâr beni itip kulenin önündeki açıklığa doğru savurdu.

"Sen bir de binicilik yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye dalga geçti arkamdaki pislik aday. "Ne Sorrengail ama, bu nasıl bir denge böyle? Gideceğin kanada acıdım şu an."

Dengemi yeniden sağladım ve çantamın kayışlarına daha sıkı asıldım.

Binici bir kez daha, "İsim?" diye sordu ama bana söylemediğini biliyordum.

"Jack Barlowe," diye cevapladı arkamdaki. "Bu ismi unutma. Günün birinde kanat lideri olacağım." Sesinden buram buram kibir yükseliyordu.

"Gitsen iyi olur, Sorrengail," diye emretti Xaden'ın tok sesi.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve onun da bana ters ters baktığını gördüm.

"Biraz motivasyona ihtiyacın varsa o başka tabii!" Jack ellerini kaldırarak ileri atıldı. Lanet olsun, beni aşağı itecekti.

İçim korkuyla doldu ve kulenin güvenli kollarından ayrılıp köprüye doğru ilerledim. Artık geri dönüş yoktu.

Kalbim öyle kuvvetli çarpıyordu ki davul misali vuruşlarını kulaklarımda hissedebiliyordum.

Gözlerini önündeki taşlardan ayırma ve aşağı bakma. Mira'nın tavsiyesi zihnimde yankılanıyordu fakat her adımım son adımım olabilecekken bu tavsiyeye kulak vermek oldukça zordu. Dengemi kaybetmemek için kollarımı iki yana açtım, sonra Binbaşı Gillstead'le avluda çalıştığım gibi ölçülü, küçük adımlar atmaya başladım. Ama rüzgâr, yağmur ve altmış metrelik uçurum yüzünden bu hiç de yaptığımız alıştırmalara benzemiyordu. Ayaklarımın altındaki taşlar yer yer çıkıntılıydı, birleşme yerlerine doldurulan kerpiç takılıp düşmeyi kolaylaştırabilirdi, ben de gözlerimi ayaklarımdan uzak tutmak için önümdeki yola yoğunlaştım. Sırtımı dikleştirip ağırlık merkezimi sabit tutmaya çalışırken kaslarım gerilmişti.

Nabzım hızla yükseldiği için başım dönüyordu.

Sakin. Sakin olmalıydım.

Şarkı söylemeyi beceremezdim, hatta doğru düzgün mırıldanamazdım bile, bu yüzden kafam dağılsın diye şarkı söylemem mümkün değildi fakat ben bir kitap kurduydum. Arşiv kadar sakinleştirici bir yer yoktu, ben de orası hakkında düşünmeye başladım. Gerçekler. Mantık. Tarih.

Zihnin yanıtı zaten biliyor, o yüzden sakinleş ve zihninin hatırlamasına izin ver. Babam bana hep böyle derdi. Beynimin mantıklı tarafının gerisin geri dönüp doğruca kuleye gitmemi söylemesini engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Kâtiplik sınavına hazırlanırken kolay hatırlamam için bana öğretilen temel, basit bilgileri kullanarak, "Kıta iki krallığa ev sahipliği yapıyor ve dört yüz yıldır savaş hâlindeyiz," diye ezberden okumaya başladım. Adım adım köprünün karşı tarafına

doğru ilerliyordum. "Benim memleketim olan Navarre'ın altı eşsiz eyaleti var ve öbür krallıktan daha büyük. En güneydeki en büyük eyaletimiz Tyrrendor, Poromiel krallığına ait Krovla eyaletiyle sınır komşusudur." Her bir kelimeyle soluklarım sakinleşiyor, kalp atışlarım yavaşlıyor ve başımın dönmesi azalıyordu.

"Esben Dağları'nın doğal bir sınır oluşturduğu doğumuzda, Poromiel'in diğer iki eyaleti Braevick ve Cygnisen yer almaktadır." Yolun yarısına vardığımı gösteren boyalı çizgiyi geçtim. Şimdi köprünün en yüksek yerindeydim ama bunu düşünmemeliydim. *Aşağı bakma.* "Krovla'nın ilerisinde, düşmanımızın ötesinde, uzaktaki çöl şehri Barrens vardır..."

Gök gürledi, rüzgâr bir tokat gibi bana çarptı ve kollarımı iki yana savurdu. "Kahretsin!"

Vücudum fırtınayla birlikte sola doğru sallandı ve köprünün üzerine düştüm. Aşağı yuvarlanmamak için çömelip kenarlara tutundum, rüzgâr üzerimde ve çevremde uğuldarken kendimi olabildiğince küçülttüm. Midem bulanmaya başladı, vücudumu aniden saran panik yüzünden ciğerlerimin sıkıştığını hissettim.

"Navarre içindeki Tyrrendor, ittifaka katılan ve Kral Reginald'a sadakat yemini eden son sınır eyaletiydi," diye bağırdım uğuldayan rüzgâra karşı; zihnimi bu felç edici endişenin son derece gerçek tehdidine karşı devam etmeye zorladım. "Bu aynı zamanda altı yüz yirmi yedi yıl sonra ayrılma girişiminde bulunan tek eyaletti, başarılı olsalardı krallığımız savunmasız kalırdı."

Rhiannon hâlâ önümdeydi, galiba yolun dörtte üçünü tamamlamıştı. Güzel. Başarmayı hak ediyordu.

"Poromiel Krallığı çoğunlukla tarıma elverişli ovalardan ve bataklıklardan oluşur ve olağanüstü tekstil ürünleri, uçsuz bucaksız tahıl tarlaları ve küçük büyüleri güçlendirebilen eşsiz kristal taşlarıyla ünlüdür." Üzerimdeki kara bulutlara kısa bir bakış attıktan sonra bir ayağımı dikkatle diğerinin önüne atarak ilerlemeye devam ettim. "Buna karşılık, Navarre'ın dağlık bölgelerinde bol miktarda maden cevheri bulunur, burada

ayrıca doğu eyaletlerimizden gelen dayanıklı kereste ve sınırsız geyikle elk vardır."

Sonraki adımım birkaç kerpiç parçasını yerinden kaldırdı ve kollarımı açarak yeniden dengemi sağlayıncaya kadar duraksadım. Yutkundum ve tekrar ilerlemeden önce ağırlığımı hafifçe vererek yeri test ettim.

"İki yüz yıldan daha uzun bir süre önce imzalanan Resson Ticaret Anlaşması sayesinde, Krovla ve Tyrrendor sınırındaki Athebyne üssünde, yılda dört kez Poromiel'deki kumaş ve tarım ürünleriyle Navarre'dan gelen et ve keresteler takas edilmektedir."

Artık Biniciler Bölüğü'nü görebiliyordum. Kalenin devasa taş temelleri dağdan yapının tabanına doğru yükseliyordu, oraya ulaşabilirsem bu yolun biteceğini biliyordum. Yüzümdeki yağmuru omzuma silerken Jack'in nerede olduğunu görmek için arkama baktım.

Yolun çeyreğini gösteren işaretten hemen sonra durmuştu ve tıknaz bedeni hareketsizdi... sanki bir şey bekliyormuş gibi. Elleri yanlarındaydı. Rüzgâr dengesini bozmuyormuş gibi görünüyordu, şanslı pislik. Bu kadar uzaktan bile sırıttığına yemin edebilirdim ama bunun nedeni gözüme giren yağmur da olabilirdi.

Burada duramazdım. Güneşin doğuşunu görmek için yaşamak istiyorsam ilerlemeye devam etmem gerekiyordu. Korku bedenime hükmedemezdi. Dengede kalmak için bacak kaslarımı sıkarak ayağımın altındaki taşı yavaşça bıraktım ve ayağa kalktım.

Kollarını aç. Yürü.

Bir sonraki kuvvetli rüzgârdan önce mümkün olduğunca uzağa gitmeliydim.

Jack'in nerede olduğunu görmek için tekrar omzumun üzerinden geriye baktım ve kanım dondu.

Bana sırtını dönmüştü ve tehlikeli bir şekilde sallanarak ona yaklaşan bir sonraki adaya bakıyordu. Jack cılız çocuğu

aşırı yüklü sırt çantasının kayışlarından tuttu ve onun, cılız adayı bir tahıl çuvalı gibi köprüden aşağı atmasını felce uğratan bir dehşet içinde izledim.

Çocuk gözden kaybolurken bir an için kulaklarıma bir çığlık ulaştı, sonra duyulmaz oldu.

Siktir.

"Sırada sen varsın, Sorrengail!" diye bağırdı ve bakışlarımı uçurumdan ayırınca dudaklarında uğursuz bir gülümsemeyle beni işaret ettiğini gördüm. Sonra bana doğru gelmeye başladı, adımları aramızdaki mesafeyi korkunç bir hızla kapıyordu.

Kıpırda. Şimdi.

"Tyrrendor, Kıta'nın güneybatısı boyunca uzanmaktadır," diye ezberden okumaya devam ettim; adımlarım kaygan, dar yolda dengeli ama telaşla ilerliyordu, sol ayağım her adımın başında biraz kayıyordu. "Sarp ve tehlikeli dağlık arazilerden oluşan, batıda Zümrüt Denizi, güneyde ise Arctile Okyanusu'yla çevrili olan Tyrrendor neredeyse geçilmezdir. Coğrafi olarak doğal bir koruyucu bariyer olan Dralor Kayalıkları'yla ayrılmış olsa da..."

Rüzgâr bir kez daha bana doğru esti ve ayağım köprüden kaydığında kalbim duracak gibi oldu. Ben tökezleyip düşerken köprü sanki beni karşılamak için yükseliyormuş gibi geldi. Dizimi taşa çarptım ve duyduğum keskin acıyla inledim. Sol bacağım bu cehennem köprüsünün kenarından sarkarken ellerimi deli gibi sallayarak tutunmaya çalıştım, Jack de artık çok uzakta değildi. Sonra korkunç bir hata yaptım ve aşağı baktım.

Burnumdan ve çenemden damlayan yağmur, hemen altımdaki taşa çarpıp altmış metreden daha da aşağıdaki vadide çağıldayan nehre dökülüyordu. Boğazımda büyüyen düğümü yok etmek için yutkundum ve gözlerimi kırpıştırdım, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çabaladım.

Bugün ölmeyecektim.

Taşın kenarlarına tutunarak ağırlığımın güvenebildiğim kadarını kaygan taşlara verip sol bacağımı yukarıya attım. Topuğumu köprünün üstüne dayadım. Bu noktadan sonra dünyanın bütün bilgilerini dahi sıralasam düşüncelerimi sakinleştirmeye yetmezdi. Zemine daha iyi tutunan sağ ayağımı altıma almam gerekiyordu ama yanlış bir hareket yaparsam da aşağıdaki nehrin soğukluğuyla tanışmış olurdum.

O sulara çarptığın anda ölürsün.

Arkamdan gelen, "Sana doğru geliyorum, Sorrengail!" cümlesini duydum.

Ayağa fırlarken botlarımın kaymaması için dua ettim. Düşersem bu tamamen benim hatam olurdu. Ama o pisliğin beni öldürmesine izin vermeyecektim. *En iyisi karşı tarafa, diğer katillerin beklediği yere gitmek.* Bölükteki herkes beni öldürmeye çalışacak değildi ya, sadece kanada yük olacağımı düşünen öğrenciler bunu yapmaya kalkışacaktı. Biniciler arasında güce saygı duyulmasının bir nedeni vardı. Bir takım, bir bölük, bir kanat ancak en zayıf halkası kadar kuvvetliydi ve bu halka koparsa herkesi tehlikeye atardı.

Jack ya benim o halka olduğumu düşünüyordu ya da sadece öldürmekten zevk alan dengesiz pisliğin tekiydi. Muhtemelen ikisi de doğruydu. Hangisi olursa olsun, şu an daha hızlı hareket etmeliydim.

Kollarımı iki yana açarak yolun sonuna, Rhiannon'ın sapasağlam atladığı avluya odaklandım ve yağmura rağmen acele ettim. Vücudumu germiştim, ağırlık merkezimi sabit tutuyordum ve ilk defa çoğu adaydan kısa olduğum için minnettardım.

Jack, "Düşerken çığlık atacak mısın?" diye dalga geçti, hâlâ bağırıyordu ama sesi artık daha yakından geliyordu. Bana yetişmek üzereydi.

Şu an korkuya yer yoktu, o yüzden bu duyguyu kafamdaki kilitli demir parmaklıkların ardına hapsederek zihnimden

uzaklaştırmaya çalıştım. Artık köprünün sonunu ve kalenin girişinde bekleyen binicileri görebiliyordum.

"Dolu bir sırt çantasını bile taşıyamayan birinin giriş sınavını geçmesine imkân yok. Sen bir hatasın, Sorrengail," diye bağırdı Jack, sesi daha da yakından geliyordu ama ne kadar gerimde olduğunu kontrol etmek için arkama bakıp yavaşlamayı göze alamazdım. "Seni şimdi indirmem gerçekten en iyisi, değil mi? Bu, ejderhaların saldırısından çok daha merhametli bir davranış olur. Sen hâlâ hayattayken seni bacaklarından yemeye başlayacaklar. Hadi ama," dedi tatlı tatlı. "Sana yardım etmek benim için büyük bir *zevk* olacak."

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandım. Kalenin devasa duvarlarının dış kısmına sadece birkaç adım kalmıştı. Sol ayağım kaydı ve sendeledim ama sadece bir kalp atımı kadar vakit kaybedip tekrar ilerlemeye başladım. Kale, o kalın surların ardında, dağın içine oyulmuş L şeklindeki yüksek taş binalardan oluşuyordu ve bariz nedenlerden ötürü ateşe dayanacak şekilde inşa edilmişti. Kalenin avlusunu çevreleyen duvarlar üç buçuk metre kalınlığında ve iki buçuk metre yüksekliğindeydi, tek bir açıklığı vardı ve ben... neredeyse... varmıştım.

Her iki yanımda yükselen kayaların arasına girdiğimde derin bir oh çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Orada güvende olacağını mı sandın?" Jack'in sesi sertti ve çok yakından gelmişti.

İki yanımda duvarlar olduğu için son üç metreyi koştum, adrenalin gücümün sınırına ulaşmamı sağlarken kalbim küt küt atıyor, Jack'in ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Çantama doğru hamle yaptı ama yakalayamadı, ben yolun sonuna ulaşırken eli kalçama çarptı. İleriye atılıp yerden otuz santim kadar yüksekte olan köprüden iki binicinin beklediği avluya indim.

Jack hayal kırıklığıyla kükredi ve bu ses yükselip alçalan göğsümü bir mengene gibi sıkıştırdı.

Kaburgalarımın üstündeki hançerlerden birini kınından çıkararak arkama döndüğümde Jack'in yukarıdaki köprüde kayarak durduğunu gördüm, nefesi kesik kesik, yüzü kıpkırmızıydı. Bana dik dik bakan kısılmış, buz mavisi gözlerinde cinnet vardı... Hançerimin ucunu pantolonunun kumaşının üzerinden hayalarına bastırdım.

Nefes nefese konuşarak, "Sanırım... güvendeyim... şu an... için," demeyi başardım, kaslarım titriyordu ama elim fazlasıyla sabitti.

"Öyle mi?" Jack öfkeyle titriyordu, kutup mavisi gözlerinin üzerinde gür sarı kaşları çatılmıştı ve devasa gövdesi benim üzerime doğru eğiliyordu. Ama bir adım daha atmadı.

"Bir binicinin bölük eğitimdeyken ya da bir üst rütbelinin gözetimindeyken başka bir biniciye zarar vermesi kurallara aykırıdır. Üst rütbeli bir akademi öğrencisinin önünde de..." Kodeks'i ezberden okuyordum ve kalbim hâlâ küt küt atıyordu. "Kanadın etkinliğini azaltacağı için. Ayrıca arkamızdaki kalabalığa bakılırsa bunun bir bölük eğitimi olduğu açıkça görülüyor. Madde Üç, Bölüm..."

"Umurumda değil!" Hareket etti ama ben yerimden kıpırdamadım ve hançerim pantolonunun ilk katını keserek içeri girdi.

"Tekrar düşünmeni öneririm." Dediğimi yapmaması ihtimaline karşı duruşumu düzelttim. "Bakarsın elim kayar."

Yanımdaki kadın binici, sanki bugün gördüğü en sıkıcı şey bizmişiz gibi, "İsim?" diye sordu. Çok kısa bir an için ona baktım. Çene hizasındaki ateş kırmızısı saçlarını bir eliyle kulağının arkasına iterken diğer eliyle ruloyu tutuyor ve olan biteni izliyordu. Pelerininin omzuna işlenmiş dört köşeli üç gümüş yıldız, onun üçüncü sınıf öğrencisi olduğunu gösteriyordu. "Bir binici için oldukça ufak tefeksin ama başarmışa benziyorsun."

"Violet Sorrengail," diye cevap verdim ama dikkatimi yeniden Jack'e çevirmiştim. Yağmur, çatılmış kaşlarının arasın-

dan süzülüyordu. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, ben *o* Sorrengail'im."

"O manevra hareketine bakarsak buna hiç şaşırmadım," dedi kadın, kayıt rulosunun üzerinde annemin kullandığı cinsten bir kalemi gezdirirken.

Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel iltifat olabilirdi.

"Peki senin adın ne?" diye tekrar sordu. Soruyu Jack'e sorduğundan emindim ama rakibimi incelemekle o kadar meşguldüm ki ona bakmadım.

"Jack. Barlowe." Dudaklarında artık sinsi bir gülümseme ya da beni öldürmekten nasıl zevk alacağına dair alaycı cümleler yoktu. Yüzünde sadece intikam isteyen saf kötülük vardı.

İçimi saran bir endişe dalgasıyla ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sağımdaki erkek binici, koyu renk keçi sakalının bittiği yeri kaşıyarak, "Evet, Jack," dedi yavaşça. Pelerini yoktu ve yağmur, yıpranmış deri ceketine dikilmiş pek çok yamanın içine işliyordu. "Akademili Sorrengail seni birden fazla açıdan sıkıştırmış durumda. O haklı. Kurallara göre eğitim alan biniciler arasında saygı en önemli şeydir. Onu öldürmek istiyorsan bunu antrenman ringinde ya da boş zamanında yapmalısın. Tabii köprüden inmene izin verirse. Çünkü teknik olarak henüz bölüğe girmedin, yani öğrenci değilsin. Ama o öğrenci."

"Peki ya iner inmez boynunu kırmaya karar verirsem?" diye homurdandı Jack ve gözlerindeki bakış bunu yapacağını söylüyordu.

"O zaman ejderhalarla hemen tanışırsın," diye cevap verdi kızıl saçlı kadın, duygusuz bir sesle. "Biz burada duruşma falan beklemeyiz. Sadece infaz ederiz."

"Ne yapacaksın, Sorrengail?" diye sordu erkek binici. "Jack'i okula hadım olarak mı başlatacaksın?"

Kahretsin. Ne yapacaktım gerçekten? Onu bu açıdan öldürmem mümkün değildi ve hayalarını kesmek de benden daha fazla nefret etmesine neden olurdu, öyle bir şey mümkünse tabii.

"Kurallara uyacak mısın?" diye sordum Jack'e. Başım uğulduyordu ve kolum fena hâlde ağırlaşmaya başlamıştı ama hançerimi hedefinden uzaklaştırmadım.

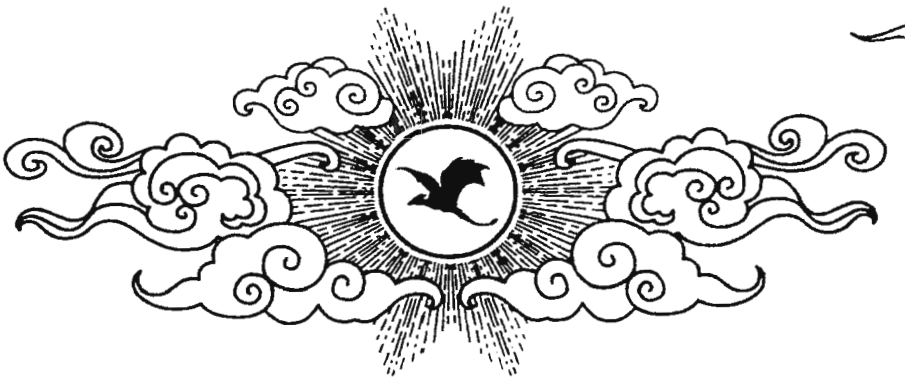
"Sanırım başka seçeneğim yok." Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırırken bedeni gevşedi.

Hançerimi indirdim ama elimde saldırmaya hazır tutarak yana, isimleri not alan kızıl saçlı kadına doğru ilerledim.

Jack avluya indi, yanımdan geçerken bana omuz attı ve durup kulağıma eğildi. "Öleceksin, Sorrengail ve seni öldüren kişi de ben olacağım."

Mavi ejderhalar olağanüstü Gormfaileas soyundan gelir. Dehşet verici büyüklükleriyle tanınan bu ejderhalar en acımasız olanlardır, özellikle de kuyruğunun ucundaki bıçak gibi sivri dikenlerle düşmanının bağırsaklarını tek hamlede deşebilen nadir Mavi Hançerkuyruklar.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHALAR HAKKINDAKİ SAVAŞ REHBERİ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack beni öldürmek istiyorsa sıraya girmesi gerekecekti. Ayrıca içimden bir ses Xaden Riorson'ın ondan önce davranacağını söylüyordu.

Hançerimin kabzasını sımsıkı tutarak Jack'e, "Bugün değil," diye cevap verdim ve o bana doğru eğilmiş soluk alırken bir şekilde titrememeyi başardım. Beni lanet bir köpek gibi kokladı. Sonra dudaklarını büktü ve kalenin büyük avlusunda toplanmış kutlama yapan öğrencilerden ve binicilerden oluşan kalabalığa doğru yürüdü.

Saat daha erkendi, muhtemelen dokuz civarıydı ama kalabalığa bakınca önümde sıra olmuş adaylar kadar öğrenci olmadığını gördüm. Deri giymiş olanların ezici çoğunluğuna bakılırsa ikinci ve üçüncü sınıflar da buradaydı, belli ki yeni öğrencilere bakmak için gelmişlerdi.

Yağmur hafiflemişti, sanki az önce sırf hayatımın en zor sınavını daha da zorlaştırmak için yağmıştı... ama başarmıştım işte.

Yaşıyordum.

Hayattaydım.

Vücudum titremeye ve düştüğümde köprüye çarptığım sol dizim zonklamaya başladı. Bir adım attım ve dizimin beni taşıyamayacağını fark ettim. Kimse fark etmeden önce onu sarmam gerekiyordu.

"Sanırım bir düşman edindin," dedi kızıl saçlı kadın, omzuna astığı ölümcül arbaleti rahatça düzelterek. Ela gözlerinde kurnaz bir bakışla elindeki rulonun üzerinden beni tepeden tırnağa süzdü. "Yerinde olsam arkamı kollardım."

Başımla onayladım. Arkamı ve vücudumun diğer her yerini kollamam gerekecekti. Bir sonraki aday köprünün üstünde bize doğru yaklaşırken biri arkamdan omuzlarımı kavradı ve beni döndürdü.

Hançerimi havaya kaldırmak üzereyken bunun Rhiannon olduğunu fark ettim.

"Başardık!" Omuzlarımı sıkarak sırıttı.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Başardık," diye tekrarladım. Bacaklarım iyiden iyiye titremeye başlamıştı ama hançerimi kaburgalarımın üstündeki kınına sokmayı başardım. Artık ikimiz de öğrenci olarak burada olduğumuza göre ona güvenebilir miydim?

"Sana ne kadar teşekkür etsem az. Bana yardım etmeseydin en az üç kez düşmüştüm. Haklıydın, o tabanlar öyle fena kayıyordu ki. Buradaki insanları gördün mü? Yemin ederim az önce saçında pembe tutamlar olan bir ikinci sınıf öğrencisi gördüm, bir adamın da tüm kolu ejderha pulu dövmesiyle kaplıydı."

"Kurallara uymak piyadelerin işidir," dedim, Rhiannon koluma girip beni kalabalığa doğru çekiştirirken. Dizim sızlıyor, ağrı kalçama ve ayağıma yayılıyordu, ağırlığımı elimde olmadan Rhiannon'a vererek topalladım.

Lanet olsun.

Bu mide bulantısı da nereden çıkmıştı? Neden titreyip duruyordum? Her an düşebilirdim, bacaklarımdaki bu sarsıntı ya da kafamdaki uğultuyla bedenimin dik durmasına imkân yoktu.

"Lafı açılmışken," dedi Rhiannon, aşağı bakarak. "Botlarımızı değiştirmeliyiz. Şurada bir bank var."

Tertemiz siyah üniformalı, uzun boylu biri kalabalığın arasından sıyrılıp hızla üzerimize atıldı ve Rhiannon kaçmayı başarsa da ben sendeleyerek onun göğsüne çarptım.

"Violet?" Düşmememem için kuvvetli elleriyle beni dirseklerimden tutarken başımı kaldırıp şaşkınlıktan irileşmiş, tanıdık, çarpıcı kahverengi gözlere baktım.

Birden içim rahatladı ve gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen karşı tarafa yüzümü buruşturmuşum gibi gelmişti. Geçen yaz olduğundan daha uzun görünüyordu, çenesinde sakallar çıkmış ve gözlerimi kırpıştırmama neden olacak kadar da kaslanmıştı. Ya da belki de bu sadece benim bulanık görmeye başlamış olmamdan kaynaklanıyordu. Fantezilerimin epey büyük kısmının başrolünde olan o güzel, tasasız gülümsemesinin, şu an karşımdaki asık suratla, o sımsıkı kapalı dudaklarla uzaktan yakından alakası yoktu ve şöyle bir bakınca genel olarak biraz daha... sert görünüyordu ama bu ondan bir şey eksiltmemişti. Çenesi, kaşları, hatta dengemi bulmaya çalışırken parmaklarımı bastırdığım kasları bile sertti. Dain Aetos geçen yıl bir noktada çekici ve sevimli olmaktan çıkıp *muhteşem* birine dönüşmüştü.

Ve ben onun çizmelerinin üzerine kusmak üzereydim.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi sertçe; gözlerindeki şaşkınlık yabancı, ölümcül bir şeye dönüşmüştü. Artık birlikte büyüdüğüm çocuk değildi o, ikinci sınıfa giden bir biniciydi.

"Dain. Seni gördüğüme sevindim." Sevindim demek az kalırdı ama titremeler artık sarsıntıya dönüşmüş, boğazımdan yukarı safra yükselmeye başlamış, baş dönmesi mide bulantısını daha da kötüleştirmişti. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Kahretsin, Violet," diye mırıldanarak beni ayağa kaldırdı. Bir eli sırtımda, diğeri dirseğimin altında, beni hızla kalabalıktan uzaklaştırıp kalenin ilk savunma kulesine yakın olan duvardaki

oyuğa sürükledi. Burası gölgede kalmış gizli bir yerdi ve sert, ahşap bir bank vardı. Dain beni banka oturttu, sonra da sırt çantamı çıkarmama yardım etti.

Ağzımdan salyalar akıyordu. "Kusacağım."

Dain ondan duymaya alışık olmadığım sert bir sesle, "Başını dizlerinin arasına al," deyince dediğini yaptım. Ben burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken o da daireler çizerek sırtımı okşuyordu. "Adrenalin yüzünden. Bir dakika içinde geçer." Çakılların üzerinde yaklaşan ayak sesleri duydum. "Sen de kimsin?"

"Ben Rhiannon. Violet'ın... arkadaşıyım."

Midemdeki bir parçacık yemeğin yerinde kalmasını dileyerek birbirinin eşi olmayan botlarımın altındaki çakıllara baktım.

"Beni dinle, Rhiannon. Violet iyi," dedi Dain sertçe. "Soran olursa onlara tam olarak bu söylediğimi, sadece adrenalin vücudundan atıldığı için böyle olduğunu söyle. Anladın mı?"

"Violet'a ne olduğu kimseyi ilgilendirmez," diye karşılık verdi Rhiannon, sesi en az Dain'inki kadar sertti. "O yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim. Özellikle de o, benim köprüyü aşmamı sağlamışken."

Dain tehditkâr bir sesle, "Dediğimi yapsan iyi olur," dedi. Sesindeki sertlik, sırtımı okşayan elinin yumuşaklığıyla tezat oluşturuyordu.

"Ben de sana *kim* olduğunu sorabilirim," dedi Rhiannon.

"O benim en eski arkadaşlarımdan biri." Titremelerim yavaş yavaş azalmış ve mide bulantım hafiflemişti ama bunun geçen süre yüzünden mi yoksa pozisyonum yüzünden mi olduğundan emin değildim, bu yüzden başımı dizlerimin arasından kaldırmadım ve bu arada sol botumun bağcığını çözmeyi başardım.

Rhiannon, "Ya," diye karşılık verdi.

"Ve ikinci senesindeki bir biniciyim, *öğrenci*," diye homurdandı Dain.

Çakıllar sanki Rhiannon bir adım geri gitmiş gibi çıtırdadı.

Dain yumuşak bir sesle, "Burada seni kimse göremez Vi, o yüzden acele etme," dedi.

"Çünkü köprüden ve beni aşağı atmak isteyen o pisliğin elinden sağ kurtulduktan sonra kusmam zayıflık olarak görülür." Yavaşça başımı kaldırıp doğruldum.

Dain, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Yaralandın mı?" Bakışları çaresizliğe yakın bir öfkeyle, sanki her yerime iyice bakmak istiyormuş gibi üzerimde gezindi.

Fısıldayarak, "Dizim acıyor," dedim çünkü karşımdaki Dain'di. Beş yaşındayken tanıştığım, benden bir yaş büyük olan Dain. Babası annemin en güvendiği danışmanlarından biri olan Dain. Mira Biniciler Bölüğü'ne gittiğinde ve Brennan öldüğünde beni ayakta tutan Dain.

Çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp yüzümü sağa sola çevirerek beni inceledi. "Hepsi bu kadar mı? Emin misin?" Ellerini yanlarıma doğru götürdü ve kaburgalarımda durdu. "Üstünde *hançer* mi var?"

Rhiannon botumu ayağından çıkardı ve ayak parmaklarını oynatarak rahatlattı.

Başımla onayladım. "Üçü kaburgalarımda, biri de botumun içinde." Tanrılara şükür, yoksa şu anda burada oturuyor olur muydum, emin değildim.

"Ya." Ellerini indirdi ve sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, ben bir yabancıymışım gibi bana baktı fakat gözlerini kırpıştırdığında o bakış kayboldu. "Botlarınızı değiştirin. İkiniz de gülünç görünüyorsunuz. Vi, buna güveniyor musun?" Başıyla Rhiannon'ı işaret etti.

Rhiannon kale duvarına ulaşınca beni bekleyebilir ve Jack'in yapmaya çalıştığı gibi aşağıya atabilirdi ama bunu yapmamıştı.

Başımla onayladım. Ona, insan buralarda başka bir birinci sınıfa ne kadar güvenebilirse o kadar güveniyordum.

"Pekâlâ." Dain ayağa kalktı ve Rhiannon'a döndü. Onun da deri kıyafetinin yanlarında kılıflar vardı ama benimkiler

hâlâ boşken ondaki kılıfların her birinde hançerler bulunuyordu. "Ben Dain Aetos, İkinci Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım lideriyim."

Lider mi? Kaşlarımı kaldırdım. Bölükteki öğrenciler için en yüksek rütbeler kanat liderliği ve bölüm liderliğiydi. Her iki rütbe de sadece seçkin üçüncü sınıflara verilirdi. İkinci sınıflar takım liderliğine yükselebilirdi ama sadece istisnai derecede başarılı olurlarsa. Diğer herkes, ejderhaların bağlanacakları kişileri seçtikleri Harman'dan önce bir öğrenciyken sonra bir binici olurdu. Burada rütbelerin erken dağıtılmasının nedeni insanların çok sık ölmesiydi.

"Köprü kısmı, adayların ne kadar hızlı geçtiğine veya düştüğüne bağlı olarak önümüzdeki birkaç saat içinde bitmiş olur. Elinde rulo olan kızıl saçlı kadını bul –genellikle bir arbalet taşır– ve ona Dain Aetos'un seni ve Violet Sorrengail'i kendi takımına aldığını söyle. Seni sorgulamaya falan kalkarsa geçen yıl Harman'da kıçını kurtardığım için bana borçlu olduğunu hatırlat. Violet'ı biraz sonra avluya geri getiririm."

Rhiannon bana baktı, ben de başımla onayladım.

"Biri bizi görmeden git," diye bağırdı Dain.

Rhiannon ayağını botunun içine sokup hızla bağlarken, "Gidiyorum," diye cevap verdi, ben de kendi botumu hızla bağladım.

Dain bana kuşkuyla bakarak, "Köprüyü ayağına büyük gelen bir binici botuyla mı geçtin?" diye sordu.

"Tekini ona vermeseydim ölürdü." Ayağa kalktım ve dizim bana inat bükülür gibi olunca yüzümü buruşturdum.

"Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulamazsak ölen sen olursun." Kolunu uzattı. "Koluma gir. Odama gitmeliyiz. Dizini sarman gerek." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii geçtiğimiz yıl benim bilmediğim, mucizevi bir tedavi bulduysan o başka."

Başımı iki yana salladım ve koluna girdim.

"Kahretsin, Violet. *Kahretsin.*" Kolumu dışarıdan görünmeyecek şekilde kendi bedenine yaklaştırdı, boştaki eliyle sırt çantamı aldı, sonra beni dış duvardaki oyuğun sonunda bulunan, daha önce fark etmediğim bir tünele götürdü. Biz geçerken duvarlardaki şamdanlarda büyücü ışıkları yanıyor, biz geçtikten sonra da sönüyordu. "Burada olmaman gerekiyor."

"Farkındayım." Artık kimse bizi göremediği için birazcık rahatlayıp topallamaya başladım.

Beni duvarın içindeki tünelden geçirirken, "Senin Kâtipler Bölüğü'nde olman gerekiyordu," diye homurdandı. "Ne oldu böyle? Lütfen bana Biniciler Bölüğü'ne girmek için *gönüllü* olmadığını söyle."

"Sence ne oldu?" diye karşılık verdim, bir trol... ya da ejderhayı dışarıda tutmak için yapılmış gibi görünen demir parmaklıklı kapıya ulaştığımızda.

Küfrü bastı. "Annen."

"Annem." Başımla onayladım. "Her Sorrengail binicidir, bilmiyor musun?"

Bir dizi dolambaçlı basamağa ulaştık, Dain beni birinci ve ikinci katlardan geçirip üçüncü katta durdurdu ve bir kapıyı iterek açtığında birbirine sürtünen metallerin gıcırtısı duyuldu.

"Burası ikinci sınıfların katı," diye açıkladı sessizce. "Bu da demek oluyor ki..."

"Elbette burada olmamam gerekiyor." Ona biraz daha sokuldum. "Merak etme, biri bizi görürse seni gördüğüm an şehvete kapıldığımı ve seni yatağa atmak için bir saniye daha bekleyemediğimi söylerim."

"Her zamanki ukalalıklar." Koridorda ilerlemeye başlarken Dain'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Daha da inandırıcı olsun diye odana girdiğimizde birkaç *ah, Dain, tam orası* çığlığı da atabilirim," diye önerdim ve aslında bu konuda ciddiydim.

Çantamı ahşap bir kapının önüne bırakırken homurdandı, sonra kapının önünde elini çevirerek bir hareket yaptı ve kilidin tıkırtısı duyuldu.

"Senin güçlerin var," dedim.

Bu büyük bir haber değildi elbette. O ikinci sınıfa giden bir biniciydi ve ejderhaları güçlerini yönlendirmeyi seçtikten sonra tüm biniciler küçük büyüler yapabilirdi... ama bu... bu Dain'di.

"O kadar şaşırma." Gözlerini devirip kapıyı açtı ve çantamı eline alarak içeri girmeme yardım etti.

Yatak, şifonyer, çalışma masası ve gardıroptan oluşan odası sadeydi. Masasının üzerindeki birkaç kitap dışında kişisel hiçbir şey yoktu. Bir tanesinin geçen yaz ayrılmadan önce ona verdiğim Krovlan dili üzerine yazılan kitap olduğunu görünce ufak bir sevinç patlaması yaşadım. Dillere karşı hep bir yeteneği olmuştu. Yatağındaki battaniye bile sadeydi, sanki uyurken neden burada olduğunu unutabilirmiş gibi binici siyahı rengindeydi. Penceresi kemerliydi ve oraya doğru ilerledim. Saydam camdan vadinin karşısındaki Basgiath'ın geri kalanını görebiliyordum.

Aynı savaş akademisiydi ama buraya dünyalar kadar uzakmış gibi geliyordu. Köprünün üstünde iki aday daha vardı ancak sırf onların düşüşünü izlemek için bakıyormuş gibi hissetmemek adına başımı çevirdim. Bir insanın bir günde görmeyi kaldırabileceği ölüm sayısı sınırlıydı ve ben sınıra ulaşmıştım.

"Bunun içinde sargı bezi var mı?" Bana sırt çantamı uzattı.

Başımla onaylayıp, "Hepsini Binbaşı Gillstead'den aldım," diye cevap verdim ve Dain'in ustalıkla toplanmış yatağının kenarına oturup çantamı karıştırmaya başladım. Neyse ki Mira eşya toplama konusunda benden çok daha iyiydi ve sargı bezlerini bulmak çok kolay oldu.

"Kendini evindeymiş gibi hisset." Dain sırıttı, kapalı kapıya yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne koydu. "Burada olman hiç hoşuma gitmemiş olsa da şunu söylemeliyim ki seni gördüğüme çok sevindim, Vi."

Başımı kaldırdım ve göz göze geldik. Son bir haftadır –hatta son altı aydır– göğsümü sıkıştıran gerginlik azaldı ve bir an için her şey sadece ikimizden ibaret oldu. "Seni özledim." Belki zayıflığımı göstermiş oluyordum ama açıkçası bu umurumda bile değildi. Dain zaten hakkımda bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyordu.

Bakışları yumuşadı ve sessizce, "Ben de seni özledim," dedi.

Aniden göğsüm sıkıştı; sanki Dain bana bakarken aramızda bir farkındalık, neredeyse elle tutulur bir beklenti var gibiydi. Belki de bunca yıldan sonra birbirimizi isteme konusunda nihayet aynı noktaya gelmiştik. Belki de sadece eski bir dostu gördüğü için rahatlamıştı.

"Bacağını hemen sarsan iyi olur." Bana arkasını dönüp yüzünü kapıya çevirdi. "Bakmıyorum ben."

"Daha önce görmediğin bir şey değil." Kalçamı kaldırdım ve deri pantolonumu popomdan dizlerime indirdim. Kahretsin. Sol dizim şişmişti. O şekilde tökezleyen başkası olsaydı bir çürük, hatta belki bir sıyrıkla kurtulurdu. Ama ben? Ben diz kapağımı olması gerektiği yerde tutmak için onu sabitlemeliydim. Zayıf olan sadece kaslarım değildi. Eklemlerimi bir arada tutan bağlarım da bir halta yaramıyordu.

"Evet, eh, nehirde yüzmek için gizlice kaçmıyoruz sonuçta, değil mi?" diye dalga geçti. Ailelerimizin görev yaptığı her garnizonda birlikteydik, birlikte büyümüştük ve nerede olursak olalım, her zaman yüzecek bir yer ve tırmanacak dallar bulmayı başarırdık.

Sargıyı dizimin üst kısmına bağladım, ardından küçüklüğümde şifacılar bana öğrettiğinden beri hep yaptığım gibi eklemimi çevirip sabitledim. Bu, uykumda bile yapabileceğim kadar iyi bildiğim bir hareketti ve daha bölüğe bile varmadan yaralanmış olmamı bir kenara bırakırsak aşinalığı rahatlatıcı sayılabilirdi.

Sargının küçük metal tokasını da takar takmaz ayağa kalktım ve deri pantolonumu popomdan yukarı çekip düğmelerini iliklediim. "Her şey tamam."

Dain dönüp bana baktı. "Farklı görünüyorsun."

"Deri kıyafetler yüzünden." Omuzlarımı silktim. "Neden? Farklı olmak kötü bir şey mi?" Sırt çantamı kapayıp sırtıma almam bir saniye sürdü. Tanrılara şükürler olsun, dizimdeki acı bu şekilde bağlıyken kontrol edilebilir durumdaydı.

"Sadece..." Başını yavaşça iki yana salladı, alt dudağını hafifçe ısırdı. "Farklısın işte."

"Demek öyle, Dain Aetos." Sırıtarak ona doğru yürüdüm, sonra yan tarafındaki kapı kolunu tuttum. "Beni mayo, tunik ve hatta balo elbisesi içinde gördün. Seni bu kadar etkileyen şeyin deri kıyafetler olduğunu mu söylüyorsun?"

Alaycı alaycı gülümsediyse de kapıyı açmak için elini benimkinin üzerine koyunca yanakları hafifçe pembeleşti. "Ayrı geçirdiğimiz bir yılın dilini köreltmediğini görmek güzel, Vi."

Koridora çıkarken omzumun üzerinden, "Ah," dedim, "Dilimle pek çok şey yapabiliyorum. Görsen çok etkilenirsin." Öyle büyük sırıtıyordum ki ağzım acıdı ve bir anlığına Biniciler Bölüğü'nde olduğumuzu ya da köprüden yeni kurtulduğumu unutuverdim.

Gözleri alevlendi. Sanırım o da unutmuştu. Fakat Mira, binicilerin, bu duvarların ardındaki insanlar arasında hiç de çekingen olmadıklarını açıkça söylerdi. Yarına çıkmama olasılığı varken kendime ket vurmak için pek bir neden göremiyordum.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedi, zihnini temizlemesi gerekiyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak. Sonra elini tekrar uzattı ve kapının yeniden kilitlendiğini duydum. Koridorda kimse yoktu, böylece hızla merdiven boşluğuna ulaştık.

Basamakları inmeye başlarken, "Teşekkürler," dedim. "Dizim şimdi çok daha iyi."

"Annenin seni Biniciler Bölüğü'ne göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne hâlâ inanamıyorum." Merdivenlerden inerken Dain'den yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Onun tarafında tırabzan yoktu ama tek bir yanlış adım sonunu getirecek olsa bile o buna hiç aldırmıyor gibiydi.

"Ben de öyle. Geçen bahar, ben ilk giriş sınavını geçtikten sonra annem hangi bölüğü seçeceğime dair kararını açıkladı ve hemen ardından Binbaşı Gillstead'le çalışmaya başladım." Yarın listeleri okuyup adımın orada olmadığını görünce çok gururlanacaktı.

Birinci kata yaklaşırken, "Bu merdiven boşluğunun dibinde, zemin katın altında, vadinin ilerisindeki Şifacılar Bölüğü'ne giden geçide açılan bir kapı var," dedi. "Seni oradan geçirip Kâtipler Bölüğü'ne götüreceğim."

"Ne?" Ayaklarım zemin kattaki cilalı taş sahanlığa basınca durdum ama o aşağıya inmeye devam etti.

Yanında olmadığımı fark ettiğinde üç basamak inmişti bile. "Kâtipler Bölüğü," dedi yavaşça, yüzünü bana dönerek.

Bu açı beni ondan daha uzun yapıyordu ve ona tepeden ters ters baktım. "Kâtipler Bölüğü'ne gidemem, Dain."

"Affedersin, ne?" Kaşları kalkmıştı.

"Annem buna izin vermez." Başımı iki yana salladım.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı ve yumruklarını sıktı. "Burası seni öldürür, Violet. Burada kalamazsın. Herkes anlayacaktır. Ne de olsa sen gerçekten gönüllü olmadın."

Öfkeyle sırtımı dikleştirdim ve ona dik dik baktım. Gönüllü olup olmama meselesini göz ardı ederek, "Bir, buradaki şansımın ne kadar olduğunun farkındayım, *Dain*," dedim sertçe, "iki, genellikle adayların yüzde on beşi köprüyü geçemez ama ben hâlâ hayattayım, yani sanırım şimdiden diğer ihtimalleri elemeye başladım."

Bir basamak yukarı çıktı. "Buraya gelmekle harika bir iş çıkarmadığını söylemiyorum, Vi. Ama gitmen gerek. Seni ilk

kez antrenman ringine çıkardıklarında mahvolacaksın, üstelik *ardından* ejderhalar senin..." Başını iki yana salladı ve çenesini sıkarak bakışlarını kaçırdı.

"Benim *ne*?" Sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Devam et, söyle. Diğerlerinden *daha eksik* olduğumu mu hissedecekler? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Lanet olsun." Elini kısa kesilmiş, açık kahverengi buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Öyle bir şey demeyecektim. Ne demek istediğimi biliyorsun. Harman'a kadar hayatta kalsan bile bir ejderhanın sana bağlanacağının garantisi yok. Zaten geçen seneden otuz dört tane bağ kurmamış öğrencimiz var ve bu sınıfla birlikte yeniden bağ kurma şansı elde etmek için bekliyorlardı, üstelik hepsi de gayet *sağlıklılar*..."

"Pislik gibi konuşma." Midem kasılmıştı. Haklı olması, bunu duymak istediğim ya da bana sağlıksız denmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Dain, "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum!" diye haykırınca sesi merdiven boşluğunda yankılandı. "Hemen Kâtipler Bölüğü'ne gidersek onların sınavını geçebilirsin ve içmeye gittiğinde anlatacak olağanüstü bir hikâyen olabilir. Seni oraya geri götürürsem" –avluya açılan kapıyı işaret etti– "mesele benden çıkmış olur. Seni burada koruyamam. Tam olarak koruyamam."

"Senden beni korumanı istemiyorum!" Bekle... Ondan bunu istemiyor muydum? Mira'nın önerisi bu değil miydi? "Madem beni arka kapıdan gizlice çıkarmak istiyordun, neden Rhiannon'a beni de ekibine yazdırmasını söyledin?"

Göğsümü saran mengene daha da sıkılaştı. Dain, Mira'dan sonra beni bu lanet Kıta'da en iyi tanıyan kişiydi ve o bile burada başarılı olamayacağımı düşünüyordu.

"Gitsin diye yaptım, böylece seni dışarı çıkarabilecektim!" İki basamak daha tırmanarak aramızdaki mesafeyi kapadı ama omuzları hâlâ dimdikti. Kararlılık denilen şeyin fiziksel bir formu olsaydı, o kesinlikle şu anki Dain Aetos olurdu. "En

iyi arkadaşımın ölümünü izlemek istediğimi mi sanıyorsun? General Sorrengail'in kızı olduğunu öğrendikten sonra sana ne yapacaklarını görmek eğlenceli mi olacak sence? Deri kıyafetler giymek seni binici yapmaz, Vi. Seni paramparça edecekler, onlar yapmazsa ejderhalar yapacak. Biniciler Bölüğü'nde ya mezun olursun ya da ölürsün, bunu biliyorsun. Seni kurtarmama izin ver." Omuzları çöktü ve yalvaran gözleri kızgınlığımın bir kısmını yok etti. "Lütfen seni kurtarmama izin ver."

"Kurtaramazsın," diye fısıldadım. "Annem beni buraya hemen geri göndereceğini söyledi. Buradan ya bir binici olarak ayrılırmışım ya da mezar taşındaki bir isim olarak."

"Öyle demek istememiştir." Dain başını iki yana salladı. "Öyle demiş olamaz."

"Öyle demek istedi. Mira bile onu vazgeçiremedi."

Dain gözlerime baktı ve sanki orada gerçeği görmüş gibi gerildi. "Kahretsin."

"Evet. Kahretsin." Sanki burada söz konusu olan benim hayatım değilmiş gibi omuzlarımı silktim.

"Pekâlâ." Zihninin hızla çalıştığını, bu yeni bilgiye uyum sağladığını görebiliyordum. "Başka bir yol buluruz. Şimdi, gidelim." Elimi tuttu ve beni daha önce saklandığımız oyuğa götürdü. "Oraya git ve diğer birinci sınıflarla tanış. Ben geri dönüp kule kapısından gireceğim. Yakında birbirimizi tanıdığımızı anlayacaklardır ama sen kimsenin eline koz verme." Elimi sıkıp bıraktıktan sonra başka bir şey söylemeden uzaklaşarak tünelin içinde gözden kayboldu.

Sırt çantamın kayışlarını kavradım ve avlunun alacalı aydınlığına doğru yürüdüm. Ben binicilere ve öğrencilere doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki çakıllar gıcırdıyor, bulutlar dağılırken çiseleyen yağmur gitgide azalıyordu.

Bin binicinin rahatlıkla sığabileceği devasa avlu, tıpkı Arşiv'de kayıtlı haritadaki gibiydi. Köşeli bir gözyaşı damlası gibi şekillendirilmişti ve yuvarlak ucu en az üç metre kalınlığındaki

dev bir dış duvardan oluşuyordu. Kenarları boyunca taş salonlar vardı. Dağın içine oyulmuş yuvarlak uçlu dört katlı binanın akademik kısım olduğunu biliyordum, sağdaki uçurumun üzerinde yükselen bina ise Dain'in beni götürdüğü yatakhaneydi. İki binayı birbirine bağlayan heybetli kubbeli yapı aynı zamanda arkasındaki toplanma salonuna, ortak kullanım alanlarına ve kütüphaneye giriş görevi görüyordu. Aval aval bakmayı bırakıp avluda dönerek yüzümü dış duvara çevirdim. Köprünün sağ tarafında bulunan taş bir kürsüde, komutan ve ikinci komutan olarak tanıdığım iki üniformalı adam vardı; her ikisi de askerî kıyafetliydi ve madalyaları güneş ışığında parlıyordu.

Büyüyen kalabalığın içinde Rhiannon'ı bulmam birkaç dakikamı aldı, simsiyah saçları Dain'inkiler kadar kısa kesilmiş başka bir kızla konuşuyordu.

"İşte buradasın!" Rhiannon'ın gülümsemesi samimiydi ve rahatladığını gösteriyordu. "Endişelendim. Her şey yolunda mı?.." Kaşlarını kaldırdı.

"Ben iyiyim." Diğer kadına doğru döndüm ve Rhiannon bizi tanıştırırken başımla selam verdim. Adı Tara'ydı ve kuzeyden, Zümrüt Denizi kıyısındaki Morraine eyaletinden gelmişti. Onda da Mira'nın öz güveninden vardı ve Rhiannon'la birlikte çocukluklarından beri ejderhalara nasıl takıntılı olduklarından bahsederken gözleri heyecanla parlıyordu. Söylediklerini, sadece ittifak kurmamız gerekirse ayrıntıları hatırlayacak kadar dinledim.

Basgiath'ın buradan duyabildiğimiz çanlarına göre bir saat geçti, sonra bir saat daha. Sonra son öğrenci de avluya girdi, arkasında diğer kuleden gelen üç binici vardı.

Xaden da onların arasındaydı. Onu bu kalabalıkta öne çıkaran sadece boyu değil, diğer binicilerin hepsinin, sanki o bir köpekbalığıymış, diğerleri de ona yanaşamayan balıklarmış gibi etrafında hareket ediyor oluşuydu. Bir an için ejderhasıyla arasındaki bağdan gelen eşsiz gücün ne olduğunu merak ettim ve kürsüye ölümcül bir zarafetle çıkarken üçüncü sınıfların

bile onun yolundan çekilmesinin nedeninin bu olup olmadığını sorguladım. Artık orada toplam on kişi vardı ve Komutan Panchek'in ön tarafa geçip bize doğru bakmasından anladığım kadarıyla...

"Sanırım başlamak üzereyiz," dedim Rhiannon ve Tara'ya, bunun üzerine ikisi de kürsüye döndüler. Herkes döndü.

Komutan Panchek politikacılara has bir gülümsemeyle bizi işaret ederek, "Aranızdan üç yüz bir kişi bugün köprüyü aşarak öğrencimiz oldu," diye söze başladı. Bu adam hep ellerini oynatarak konuşurdu. "İyi iş çıkardınız. Altmış yedi kişi bunu başaramadı."

Beynim hızlıca hesap yaparken göğsüm sıkıştı. Yüzde yirmiye yakındı. Yağmur yüzünden mi böyle olmuştu? Yoksa rüzgâr yüzünden mi? Bu, ortalamadan fazlaydı. *Altmış yedi* kişi buraya ulaşmaya çalışırken ölmüştü.

"Bu işin onun için sadece bir sıçrama tahtası olduğunu duydum," diye fısıldadı Tara. "Sorrengail'in yerine geçmek istiyormuş, ardından da General Melgren'in."

Navarre'daki tüm kuvvetlerin başkomutanı. Annemin kariyeri boyunca ne zaman karşılaşsak Melgren'in boncuk gözleri beni hep ürkütmüştü.

Rhiannon, "General Melgren'in mi?" diye fısıldadı diğer tarafımdan.

Komutan, Biniciler Bölüğü'ne hoş geldiniz konuşmasına devam ederken, "Bunu asla yapamaz," dedim sessizce. "Melgren'in ejderhası ona bir savaşın sonucunu daha gerçekleşmeden görme yeteneği veriyor. Onu kimse geçemez, olacağını bildiği bir suikasta asla izin vermez."

"Kodeks'in dediği gibi, gerçek eleme asıl şimdi başlıyor!" diye bağırdı Panchek. Sesi bu avluda olduğunu tahmin ettiğim beş yüz kişiye ulaşıyordu. "Üstleriniz tarafından sınanacak, akranlarınız tarafından avlanacak ve içgüdüleriniz tarafından yönlendirileceksiniz. Harman'a kadar hayatta kalırsanız ve se-

çilirseniz, binici olacaksınız. O zaman kaçınızın mezuniyete ulaşacağını göreceğiz."

İstatistikler, aşağı yukarı her sınıftan dörtte birimizin mezun olacak kadar yaşayacağını söylüyordu ama yine de Biniciler Bölüğü'ne gelen gönüllüler hiç azalmıyordu. Bu avludaki her öğrenci, Navarre'ın en seçkin, en iyi ejderha binicilerinden biri olmak için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyordu. Belki ben de öyleyimdir diye düşünmeden edemedim. Belki sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını yapabilirdim.

"Eğitmenleriniz sizi eğitecekler," dedi Panchek, eliyle akademik kanadın kapısında duran profesörleri işaret ederek. "Ne kadar iyi öğreneceğiniz size bağlı." İşaret parmağını bize doğru salladı. "Disiplin meselesi birimlerinizin sorumluluğundadır ve son sözü kanat lideriniz söyler. Ben işe karışmak zorunda kalırsam..." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Bunun olmasını istemezsiniz."

"Şimdi, sizi kanat liderlerinizle baş başa bırakacağım. En iyi tavsiyem ne mi? Ölmeyin." İkinci komutanla birlikte kürsüden inince taş sahnede sadece biniciler kaldı.

Dudaklarında küçümseyici bir gülümseme olan geniş omuzlu, esmer bir kadın öne doğru geldi, üniformasının omuzlarındaki gümüş dikenler güneş ışığında parlıyordu. "Ben Nyra, bu bölüğün kıdemli kanat lideri ve Birinci Kanat'ın sorumlusuyum. Bölüm liderleri ve takım liderleri, yerlerinizi alın."

Biri Rhiannon'la benim aramdan hızla geçerken omzuma çarptı. Başkaları da aynı şeyi yaptı ve önümüzde yaklaşık elli kişi dizildi. "Bölüm ve takım," diye fısıldadım Rhiannon'a, belki asker bir ailede büyümemiştir diye. "Dört kanadın her birinde üç bölüm, her bölümde de üç takım var."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Rhiannon.

Dain İkinci Kanat kısmında duruyordu, bana kaçamak bir bakış attı.

"Birinci Kanat! Pençe Bölümü! Birinci Takım!" diye bağırdı Nyra.

Kürsüye yakın bir adam elini kaldırdı.

Nyra, "Öğrenciler, adınız okunduğunda takım liderinizin arkasında sıraya girin," diye talimat verdi.

Omzunda arbalet ve elinde rulo olan kızıl saçlı kadın öne çıktı ve isimleri saymaya başladı. Öğrenciler teker teker kalabalığın arasından geçip sıraya girdi, ben de kıyafetleri ve kibirli tavırlarına göre kişilikleri hakkında kararlar vererek onları izledim. Her takımda yaklaşık on beş ya da on altı kişi olacak gibi görünüyordu.

Jack, Birinci Kanat'ın Alev Bölümü'ne çağrıldı.

Tara Kuyruk Bölümü'ne çağrıldı ve kısa süre sonra İkinci Kanat için isimler okunmaya başlandı.

Kanat lideri öne çıktığında Xaden olmadığını görünce minnettarlıkla iç geçirdim.

Rhiannon'la İkinci Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'a çağrıldık. Hızlıca düzene girip kare oluşturacak şekilde dizildik. Şöyle bir baktığımda takım lideri –Dain, bana bakmıyordu–, takım lideri yardımcısı, ikinci ya da üçüncü sınıf olabilecek gibi görünen dört binici ve dokuz birinci sınıftan oluştuğumuzu gördüm. Üniformasında iki yıldız bulunan ve yarısı kazınmış, diğer yarısı da pembeye boyanmış saçları olan bir binicinin kolunda, bileğinden dirseğinin üstüne kadar dolanan ve üniformasının altında kaybolan bir isyan damgası vardı fakat beni bakarken yakalamasın diye başımı başka tarafa çevirdim.

Kanatların geri kalanı da yerlerine çağrılırken sessizce bekledik. Güneş artık tam tepedeydi, deri kıyafetimin içine işliyor ve tenimi kavuruyordu. *Ona seni o kütüphanede tutmamasını söylemiştim.* Annemin bu sabahki sözleri aklımdan çıkmıyordu ama buna da kendimi hazırlayamazdım ki. Güneş söz konusu olduğunda tam olarak iki rengim vardı: beyaz ve yanık.

Emri duyduğumuzda hepimiz kürsüye döndük. Bakışlarımı yoklamayı yapan görevlide tutmaya çalışıyordum ama gözlerim hainlik ederek sağa doğru kayıyordu ve birden kalbim küt küt atmaya başladı.

Xaden soğuk, hesapçı bir bakışla beni izliyordu. Dördüncü Kanat'ın kanat lideri olarak durduğu yerden ölümümü planlıyormuş gibi hissettim.

Çenemi kaldırdım.

O da yaralı kaşını kaldırdı. Sonra İkinci Kanat'ın kanat liderine bir şeyler söyledi ve ardından epey hararetli olduğu belli olan bu tartışmaya tüm kanat liderleri katıldı.

"Sence ne hakkında konuşuyorlar?" diye fısıldadı Rhiannon.

Dain sert bir fısıltıyla, "Sessiz ol," dedi.

Sırtım gerilmişti. Bu şartlar altında ondan benim Dain'im olmasını bekleyemezdim tabii ama yine de ses tonu sarsıcıydı.

Sonunda kanat liderleri bize doğru döndü ve Xaden'ın dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyi görünce kusacak gibi oldum.

"Dain Aetos, sen ve takımın Aura Beinhaven'ın takımıyla yer değiştirecek," diye emretti Nyra.

Bir dakika. Ne? Aura Beinhaven da kim?

Dain başıyla bir kez onayladı, sonra bize döndü. "Beni takip edin." Bunu söyledikten sonra sıranın içinden geçerek hızla ilerledi ve hepimiz onun peşinden koşturduk. Yolda başka bir takımın yanından geçtik, hem de...

Nefesim ciğerlerimde donup kaldı.

Dördüncü Kanat'a gidiyorduk. Xaden'ın kanadına.

Bir, belki iki dakika sonra yeni yerimizde sıralanmıştık.

Kendimi nefes almaya zorladım. Xaden'ın kibirli, yakışıklı yüzünde pis bir sırıtış vardı.

Artık tamamen onun insafına kalmıştım, emir komuta zincirinde bir asttım. En ufak bir ihlalde, hatta gerçek olmayan ihlallerde bile beni istediği gibi cezalandırabilirdi.

Görevlendirme işini bitiren Nyra, Xaden'a baktı, o da öne doğru bir adım atıp bakışma yarışımızı sona erdirerek başıyla selam verdi. Kalbimin kaçak bir at gibi dörtnala koştuğunu düşünürsek onun kazandığından oldukça emindim.

"Artık hepiniz öğrencisiniz." Xaden'ın sesi diğerlerinden daha güçlü bir şekilde avluya yayıldı. "Takımınıza bir göz atın. Kodeks'in sizi öldürmeyeceğini garanti ettiği tek kişiler bunlar. Ama bunların hayatınıza son vermeyecek olması, diğerlerinin de vermeyeceği anlamına gelmez. Bir ejderha mı istiyorsunuz? Onu hak edin."

Diğerlerinin çoğu alkışladı ama ben kımıldamadım.

Bugün altmış yedi kişi düşerek ya da başka şekillerde ölmüştü. Aileleri, tıpkı Dylan gibi altmış yedi kişinin ya cesetlerini toplayacak ya da dağın eteklerindeki basit bir taşın altına gömülmelerini izleyecekti. Onların ölümü karşısında hiçbir şeyi alkışlayacak hâlde değildim.

Xaden'ın gözleri benimkileri buldu ve o başka tarafa dönerken benim midem burulmuştu bile. "Eminim şu anda kendinizi acayip havalı hissediyorsunuzdur, değil mi birinci sınıflar?"

Daha fazla alkış ve tezahürat duyuldu.

"Köprüyü geçtikten sonra yenilmez olduğunuzu hissetmeye başladınız, değil mi?" diye bağırdı Xaden. "Dokunulmaz olduğunuzu düşünüyorsunuz! Seçkinler arasına katılma yolundasınız! Çok az sayıdaki kişi! Seçilmiş olanlar!"

Her sözcüğüyle birlikte alkış daha da kuvvetleniyordu.

Hayır. Bu sadece alkışların sesi değildi, havayı döven kanatların sesi de duyuluyordu.

Bir sürü ejderha ortaya çıktığında Rhiannon yanımda, "Tanrılar aşkına, çok güzeller," diye fısıldadı.

Hayatımı ejderhaların etrafında ama hep onlardan uzakta geçirmiştim. Seçmedikleri insanlara tahammülleri yoktu. Ama bu sekiz tanesi? Doğruca bize doğru uçuyorlardı, hem de hızla.

Tam da tepemizde uçmak üzere olduklarını düşündüğüm anda devasa, yarı saydam kanatlarıyla havayı kırbaçlayarak göğe yükselip orada durdular; kanatlarından çıkan rüzgâr o kadar güçlüydü ki yarım daire şeklindeki dış duvara indiklerinde az kalsın geriye doğru sendeliyordum. Göğüslerindeki pullar dalgalandı ve jilet gibi keskin pençeleri duvarın her iki tarafına saplandı. Duvarların neden üç metre kalınlığında olduğunu şimdi anlıyordum. Bu bir bariyer değildi. Kalenin duvarları aslında lanet bir *tünekti.*

Ağzım açık kaldı. Burada yaşadığım beş yıl boyunca bunu hiç görmemiştim. Ama zaten Görev Günü'nde olanları izlememe de hiç izin verilmemişti.

Birkaç öğrenci çığlık attı.

Sanırım herkes ejderha binicisi olmak isterdi, ta ki bir ejderhaya yirmi metre yaklaşana kadar.

Tam önümdeki lacivert ejderha, geniş burun deliklerinden nefes verince yüzüme buhar püskürdü. Parıldayan mavi boynuzları zarif ve ölümcül bir kıvrımla başının üzerinde yükseliyordu ve kanatları bir anlığına açılıp kapandı, en tepedeki eklemin ucunda tek bir korkunç pençe vardı. Kuyrukları da aynı derecede ölümcüldü ama bu açıdan onları göremiyorum, hatta bu ipucu olmadan herhangi birinin hangi ejderha cinsi olduğunu bile bilemiyordum.

Hepsi ölümcüldü.

Kayalar ejderhaların pençeleri altında parçalanıp gövdem büyüklüğünde taş parçaları avluya dökülürken Dain, "Taş ustalarını tekrar getirmemiz gerekecek," diye homurdandı.

Kırmızının çeşitli tonlarında üç ejderha, Mira'nın ejderhası Teine gibi yeşil tonlarında iki ejderha, anneminki gibi kahverengi bir ejderha, bir turuncu ejderha ve bir de hemen önümdeki devasa lacivert ejderha vardı. Hepsi de kocamandı, kalenin yapısını gölgede bırakarak altın gözlerini mutlak bir sezgiyle bize dikmişlerdi.

Bağ kurma yoluyla mühür yeteneklerini geliştirmek ve Navarre'ın etrafına kalkan görevi gören büyülü koruma duvarları örmek için biz cılız insanlara ihtiyaçları olmasaydı eminim hepimizi yer ve çekip giderlerdi. Ama onlar Basgiath'ın arkasındaki, ejderhaların evi olarak adlandırılan Vadi'yi acımasız grifonlardan korumayı seviyorlardı ve biz de yaşamayı seviyorduk, sonuç olarak ortaya akıl almayacak türden bu ortaklık çıkıyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu, kesinlikle kalbimle aynı fikirdeydim çünkü ben de bedenimden fırlayıp kaçmak istiyordum. Bunlardan birine *binmem* gerektiğini düşünmek bile saçma geliyordu.

Üçüncü Kanat'tan bir öğrenci fırladı ve çığlık çığlığa arkamızdaki taş kaleye doğru koşmaya başladı. Ortadaki dev kemerli kapıya doğru koşarken hepimiz dönüp ona baktık. Kemere kazınmış sözleri buradan belli belirsiz görebiliyordum ama onları zaten ezbere biliyordum. *Binicisi olmayan bir ejderha trajedidir. Ejderhası olmayan bir biniciyse ölüdür.*

Bir kez bağ kurduktan sonra biniciler ejderhaları olmadan yaşayamazlardı ancak çoğu ejderha bizden sonra gayet de güzel yaşayabilirdi. Bu yüzden dikkatli seçim yaparlardı çünkü bir korkak seçerek küçük düşmek istemezlerdi, gerçi bir ejderha hata yaptığını asla kabul etmezdi.

Soldaki kırmızı ejderha kocaman ağzını açarak her biri benim boyumda olan muazzam dişlerini gösterdi. Bu çene istese beni bir üzüm gibi ezebilirdi. Yaratığın dili boyunca dalgalanan ateş ürkütücü bir ışıltıyla kaçan öğrenciye doğru fırladı.

Öğrenci daha kalenin gölgesine bile ulaşamadan çakılların üzerindeki bir kül yığını hâline gelmişti.

Altmış sekiz ölü.

Tüm dikkatimle önüme bakarken alevlerin sıcaklığı yüzümün yan tarafına vurdu. Başka biri kaçar ve aynı şekilde infaz edilirse bunu görmek istemiyordum. Etrafımdan birkaç çığlık daha yükseldi. Ses çıkarmamak için çenemi tüm gücümle sıktım.

Biri solumda, diğeri sağımda, iki sıcak rüzgâr daha esti. *Yetmiş oldu.*

Lacivert ejderha başını bana doğru eğmişti, sanki kısılmış altın gözleri içimdeki korkuyu ve kalbimi sinsice saran şüpheyi görebiliyordu. Bahse girerim dizimdeki sargıyı bile görebiliyordu. Kusurlu olduğumu, ön ayağına tırmanıp ona binemeyecek kadar küçük, onu süremeyecek kadar kırılgan olduğumu biliyordu. Ejderhalar her zaman bilirdi.

Ama kaçmayacaktım. Üstesinden gelinmesi imkânsız görünen bir şeyle her karşılaştığımda pes etmiş olsaydım şu an burada olmazdım. *Bugün ölmeyeceğim.* Kelimeler zihnimde tıpkı köprüden önce ve onun üzerindeyken olduğu gibi tekrarlanıyordu.

Omuzlarımı geriye ittim ve çenemi kaldırdım.

Ejderha, onaylama ya da can sıkıntısı işareti olabilecek şekilde gözünü kırptı ve başını çevirdi.

Xaden, arkasındaki lacivert ejderhanınki kadar kurnaz bakışlarla kalan öğrenci sıralarını tarayarak, "Fikrini değiştirmek isteyen başka biri var mı?" diye bağırdı. "Yok mu? Mükemmel. Gelecek yaz bu zamanlar kabaca yarınız ölmüş olacak." Solumdan gelen birkaç ufak inilti dışında sıradaki kimseden ses çıkmıyordu. "Ondan sonraki yıl üçte biriniz gidecek ve son yıl da öyle. Burada annenizin ya da babanızın kim olduğu kimsenin umurunda değil. Kral Tauri'nin ikinci oğlu bile Harman sırasında öldü. O yüzden tekrar söyleyin: Biniciler Bölüğü'ne girdiğiniz için kendinizi yenilmez hissediyor musunuz? Dokunulmaz? Seçkin?"

Kimse tezahürat yapmadı.

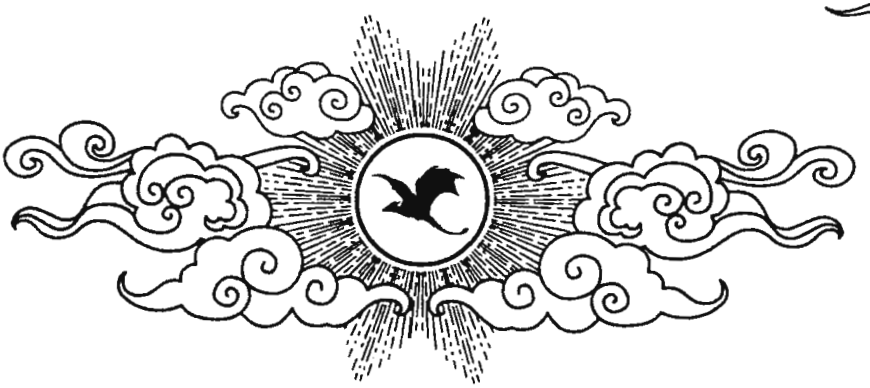
Bir başka ısı patlaması –bu sefer yüzüme doğru– oldu ve vücudumdaki her kas gerilerek yanmaya hazırlandı. Ama bu alev değildi... sadece buhardı ve ejderhalar aynı anda nefes verirken Rhiannon'ın örgüleri geriye doğru savruldu. Önümdeki birinci sınıf öğrencisinin pantolonunda koyu bir leke oluştu ve o leke bacaklarından aşağı yayıldı.

Bizi korkutmak istiyorlardı. Başarılı da olmuşlardı.

"Çünkü onlar için dokunulmaz ya da özel değilsiniz." Xaden lacivert ejderhayı işaret etti ve suratımıza bakarak sanki bir sır veriyormuş gibi hafifçe öne eğildi. "Onlar için siz sadece yemsiniz."

Antrenman ringi binicilerin ya var olduğu ya da yok olduğu yerdir. Ne de olsa hiçbir saygıdeğer ejderha kendini savunamayan bir biniciyi seçmez ve hiçbir saygıdeğer öğrenci de kanat için böyle bir tehdidin eğitime devam etmesine izin vermez.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Elena Sosa, Brayden Blackburn." Biz avluda sessizce sıra olmuş, gözlerimizi kısıp sabah güneşine bakarken Yüzbaşı Fitzgibbons kürsüde, yanında diğer iki kâtiple ölenlerin listesini okuyordu.

Bu sabah hepimiz binici siyahı giymiştik, benimse köprücük kemiğimin üzerinde birinci sınıfın işareti olan gümüş, dört köşeli tek bir yıldız ve omzumda da bir Dördüncü Kanat arması vardı. Dün köprü faslı sona erdikten sonra bize standart üniformalar, yazlık dar kesim tunikler, pantolonlar ve aksesuarlar verilmiş ama uçuşta giyilen deri kıyafetler verilmemişti. Ekim ayındaki Harman geldiğinde yarımız hayatta olmayacakken daha kalın, daha koruyucu savaş üniformalarını dağıtmanın bir anlamı yoktu tabii. Mira'nın benim için yaptığı zırhlı korse yönetmeliğe uygun değildi ama üzerinde değişiklik yapılmış yüzlerce üniformanın arasında buraya mükemmel şekilde uyum sağlamıştım.

Son yirmi dört saatin ardından ve birinci kattaki koğuşta geçen geceden sonra bu bölüğün "yarın ölebiliriz" denerek hem

keyfiyetin hem de acımasız bir verimliliğin garip bir karışımı olduğunu fark etmeye başlıyordum.

"Jace Sutherland." Yüzbaşı Fitzgibbons okumaya devam ederken yanındaki kâtipler hafifçe kıpırdanıyorlardı. "Dougal Luperco."

Sanırım ellili sayılardaydık ama birkaç dakika önce Dylan'ın ismi okunduğunda sayıyı kaçırmıştım. Bu, ölenlerin isimlerinin geçeceği tek anma, onların kalede konuşulacakları tek zamandı, bu yüzden konsantre olmaya, her ismi hafızama kazımaya çalışıyordum ama çok fazlaydılar.

Mira'nın söylediği gibi bütün gece zırh giydiğim için cildim tahriş olmuştu ve dizim acıyordu fakat eğilip mahremiyet namına hiçbir şey bulunmayan birinci sınıf koğuşundaki ranzamda kimse uyanmadan önce sarmayı başardığım sargıyı düzeltme dürtüsüne direndim.

Yatakhane binasının birinci katında yüz elli altı kişiydik, yataklarımız açık alanda dört düzgün sıra hâlinde yerleştirilmişti. Jack Barlowe üçüncü kattaki yatakhaneye yerleştirilmiş olsa da hiçbirinin zayıflıklarımı görmesine izin vermeyecektim. Kime güvenebileceğimi öğrenene kadar bunu yapamazdım. Özel odalar konusunda da uçuş kıyafetleriyle aynı kurallar geçerliydi: Harman'dan sağ çıkana kadar kimseye özel oda verilmiyordu.

"Simone Casteneda." Yüzbaşı Fitzgibbons parşömeni katladı. "Ruhlarını Malek'e teslim ediyoruz." Ölüm tanrısı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Demek ki sona düşündüğümden daha yakındık.

Törenin resmî bir sonu, son bir sessiz saygı duruşu yoktu. Kâğıdın üzerindeki isimler kâtiplerle birlikte kürsüden ayrıldı ve takım liderlerinin hepsi dönüp takımlarına hitap etmeye başladığında sessizlik bozuldu.

"Umarım hepiniz kahvaltı etmişsinizdir çünkü öğle yemeğinden önce başka şansınız olmayacak," dedi Dain, gözleri

kısacık bir an için benimkilerle buluştu, sonra umurunda değilmiş gibi davranarak başını çevirdi.

"Seni tanımıyormuş gibi davranma konusunda çok iyi," diye fısıldadı Rhiannon.

"Öyle," diye aynı şekilde fısıltıyla cevap verdim. Dudağımın kenarında bir gülümseme belirdi ama onu seyrederken yüz ifademi olabildiğince duygudan arındırmaya çalıştım. Güneş kumral saçlarında oynaşıyordu ve başını çevirdiğinde sakalından çenesine doğru uzanan ve dün nasıl olduysa fark etmediğim bir yara izi gördüm.

Kâtipler avlunun kenarından benim sağıma doğru geçip kendi bölüklerine geri dönerken Dain, "İkinci ve üçüncü sınıflar, nereye gideceğinizi bildiğinizi varsayıyorum," diye konuşmaya devam etti. Benim bölüğümün aslında orası olması gerektiğini söyleyen zihnimdeki küçük sesi duymazdan geldim. Neler olabilirdi diye düşünüp durmak, yarın güneşin doğuşunu görecek kadar hayatta kalmama yardımcı olmayacaktı.

Önümüzdeki son sınıf öğrencilerinden emri anladıklarına dair bir mırıltı yükseldi. Birinci sınıflar olarak, İkinci Takım'ı oluşturan küçük karenin en arka iki sırasındaydık.

"Birinci sınıflar, dün dağıtılan ders programınızı en azından biriniz ezberlemiş olmalı." Dain'in sesi tepemizde gürlüyordu ve bu sert yüzlü, ciddi liderin, ezelden beri tanıdığım komik, güler yüzlü çocukla aynı kişi olduğunu düşünmek bile zordu. "Birbirinizden ayrılmayın. Bu öğleden sonra antrenman salonunda buluştuğumuzda hepinizin hayatta olmasını bekliyorum."

Kahretsin, bugün antrenman yapacağımızı neredeyse unutmuştum. Spor salonuna haftada sadece iki kez gidiyorduk, yani bugünkü dersi sağ salim atlatabilirsem birkaç gün daha rahattım. En azından iki ay sonra yapraklar renk değiştirene kadar ustalaşmamız gerektiğini söyledikleri korkunç dikey engelli parkur olan İmtihan'ı halletmeden önce ayaklarımı yere basmak için biraz zamanım vardı.

Son İmtihan'ı tamamlayabilirsek yukarıdaki kutu şeklindeki doğal kanyondan geçerek Sunum için uçuş sahasına gidecektik ve burada bu yılın bağ kurmaya istekli ejderhaları, kalan öğrencileri ilk kez görecekti. İki gün sonra da kalenin altındaki vadide Harman yapılacaktı.

Etrafımdaki yeni takım arkadaşlarıma baktım ve hangimizin, herhangi birimiz yapabilirse tabii, bırakın o vadiyi, o uçuş sahasına bile ulaşabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Yarının sorunlarını şimdiden dert etme.

"Ya olmazsak?" diye sordu arkamdaki ukala birinci sınıf öğrencisi.

Ben bakmaya bile zahmet etmedim ama Rhiannon baktı ve gözlerini devirerek yeniden önüne döndü.

Dain omuz silkerek, "O zaman yarın sabahki listede okunacağı için adınızı şimdi öğrenmek zorunda kalmam," diye cevap verdi.

Önümdeki ikinci sınıflardan biri alaycı bir şekilde güldü, bu hareket sol kulak memesindeki iki küçük halka küpeyi şıngırdattı ama pembe saçlı olan sessiz kaldı.

"Sawyer?" Dain solumdaki birinci sınıfa bakıyordu.

"Ben onları oraya götürürüm." Açık teni çillerle kaplı olan uzun boylu, sırım gibi öğrenci başını sertçe sallayarak cevap vermişti. Çilli çenesi seğirdiğinde acıma duygusuyla içim sızladı. Harman sırasında bağ kuramayan ve şimdi tüm yılı yeniden okumak zorunda olan bir öğrenciydi bu.

Dain, "Gidin," diye emretti ve bizim takım da diğerleriyle aynı anda dağılarak avludaki düzenli sıralar, sohbet eden öğrencilerden oluşan bir kalabalığa dönüştü. Dain'le birlikte ikinci ve üçüncü sınıflar başka bir yöne doğru yürüdüler.

"Sınıfa gitmek için yaklaşık yirmi dakikanız var," diye bağırdı Sawyer, sekiz birinci sınıf öğrencisine. "Dördüncü kat, akademik kanatta soldan ikinci oda. Eşyalarınızı alın ve geç

kalmayın." Yatakhaneye doğru yola çıkmadan önce onu duyduğumuzu teyit etmek için bekleme zahmetine bile girmedi.

Kalabalığın peşinden yatakhaneye doğru giderken Rhiannon, "Çok zor olmalı," dedi. "Sınıfta kalmak ve her şeyi en baştan yapmak zorunda olmak."

"Ölmekten iyidir," dedi ukalanın teki sağımızdan geçerken, attığı her adımda koyu kahverengi saçları kahverengi alnına dökülüyordu. Dün akşam yemeğinden önce yaptığımız kısa tanışmadan hatırladığım kadarıyla adı Ridoc'tı. Kapının ağzında biriken kalabalığa doğru ilerlerken, "Bu doğru," diye cevap verdim.

Rhiannon, "Bir üçüncü sınıftan duyduğuma göre, birinci sınıflar Harman'dan bağ kurmadan canlı çıkarlarsa bölük onlara yılı tekrarlama ve isterlerse şanslarını tekrar deneme izni veriyormuş," diye ekledi ve ben de ilk yılı atlatıp ardından sırf bir gün binici olma şansı elde etmek için bunu tekrarlamaya istekli olmanın ne kadar kararlılık gerektirdiğini merak etmekten kendimi alamadım. İkinci seferde de kolayca ölebilirdiniz.

Sol tarafta bir kuş öttü ve kalbim küt küt atarken kalabalığa baktım çünkü sesin sahibini hemen tanımıştım. *Dain.*

Ötüş tekrar duyuldu ve kubbe kapısının yakınında bir yerden geldiğini fark ettim. Geniş merdivenin tepesinde duruyordu ve göz göze geldiğimiz anda başını hafifçe sallayarak kapıyı işaret etti.

Rhiannon'a, "Ben..." dedim ama o çoktan nereye baktığımı görmüştü bile.

"Eşyalarını alıp seninle orada buluşurum. Ranzanın altında, değil mi?" diye sordu.

"Sorun olmaz mı?"

"Senin ranzan benimkinin yanında, Violet. Sorun olmaz. Git hadi!" Bana çapkın bir gülümsemeyle baktı ve omzuma vurdu.

"Teşekkür ederim!" Hızlıca gülümsedim, sonra kalabalığın içinden geçerek bir kenardan kendimi kurtarmayı başardım.

Neyse ki ortak salona giden çok fazla öğrenci yoktu, bu da kubbenin dört dev kapısından birinden içeri girdiğimde beni kimsenin görmeyeceği anlamına geliyordu.

Soluğum kesildi. Arşiv'de gördüğüm gravürlere benziyordu ama hiçbir çizim, hiçbir sanatsal araç bu mekânın muazzamlığını, her ayrıntının zarafetini gözler önüne seremezdi. Kubbe sadece kalenin değil, tüm Basgiath'ın en güzel mimari eseri olabilirdi. Oda, cilalı mermer zemininden yumuşak sabah ışığını süzen kubbeli cam tavanına kadar üç kat yüksekliğindeydi. Solda akademik kanada açılan iki büyük kemerli kapı, sağda da yatakhanelere açılan yine aynı kemerli kapılardan vardı ve yarım düzine basamak çıktıktan sonra önümde toplanma salonuna açılan dört kapı belirdi.

Kubbeyi çevreleyen ve eşit aralıklarla dizilmiş kırmızı, yeşil, kahverengi, turuncu, mavi ve siyah renklerde parıldayan, ejderha şeklinde oyulmuş altı ürkütücü mermer sütun, sanki yukarıdaki tavandan aşağıya düşmüş gibi duruyordu. Her birinin açık ağızları arasında, merkezde en az dört takım sığacak kadar yer vardı ama şu anda bomboştu.

Bordo mermerden yontulmuş ilk ejderhanın yanından geçerken bir el dirseğimi kavradı ve beni sütunun arkasına, pençeyle duvar arasındaki boşluğa çekti.

"Benim." Beni kendisine doğru çeviren Dain'in sesi alçaktı. Vücudundan buram buram gerginlik yayılıyordu.

"Beni kuş gibi çağıran sen olduğun için bunu anlamıştım." Başımı iki yana sallayarak sırıttım. Ailemiz Güney Kanadı'nda birlikte görevliyken Krovlan sınırı yakınlarında geçen çocukluğumuzdan beri hep bu sinyali kullanırdı.

Bakışları üzerimde gezinirken kaşlarını çattı, belli ki yeni yaralar arıyordu. "İçerisi öğrencilerle dolmadan önce sadece birkaç dakikamız var. Dizin nasıl?"

"Acıyor ama iyiyim." Çok daha kötü yaralandığım da olmuştu ve bunu ikimiz de biliyorduk ama bunu yapmayacağı belliyken ona rahatlamasını söylemenin bir faydası yoktu.

"Dün gece kimse seninle uğraşmaya kalkışmadı, değil mi?" Alnı endişeyle kırıştı ve parmaklarımla o çizgileri düzeltmemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Endişesi göğsüme bir taş gibi oturmuştu.

"Uğraşsalardı fena mı olurdu?" diye dalga geçtim, kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Kollarını iki yana açıp öyle bir iç geçirdi ki sesi kubbede yankılandı. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun, Violet."

"Dün gece kimse beni öldürmeye çalışmadı, Dain, hatta zarar vermeye bile kalkışmadı." Dizimdeki ağırlığı biraz azaltmak için duvara yaslandım. "Eminim hepimiz birbirimizi katletmeye başlayamayacak kadar yorgun ve hayatta olduğumuz için mutluyduk." Işıklar söndükten sonra koğuş hızla sessizleşmişti. Günün duygusal yorgunluğu içinse söylenecek daha çok şey vardı.

"Yemek yedin, değil mi? Çanlar altıyı çaldığında sizi hemen oğuşlardan çıkardıklarını biliyorum."

"Diğer birinci sınıflarla birlikte yedim ve sen bana akıl vermeden söyleyeyim, çanlar çalmadan çok önce dizimi yorganımın altında sardım ve saçımı da ördüm. Yıllardır kâtiplerin saatlerine göre yaşıyorum ben, Dain. Onlar bir saat erken kalkıyorlar. Aslında bu bende kahvaltı görevi için gönüllü olma isteği uyandırıyor."

Başımın tepesine yakın olan koyu kısmında topuz yaptığım sıkı, gümüş uçlu örgüye baktı. "Kesmelisin."

"Of, yapma." Başımı iki yana salladım.

"Buradla kadınların saçlarının kısa olmasının bir nedeni var, Vi. Antrenman ringinde biri saçını tuttuğu anda..."

"Antrenman ringi konusunda *en az* endişelendiğim şey saçım," diye karşılık verdim.

Gözleri irileşti. "Ben sadece güvende olman için çabalıyorum. Bu sabah seni Yüzbaşı Fitzgibbons'ın kucağına atıp buradan götürmesi için yalvarmadığıma dua et."

Bu boş tehdidi duymazdan geldim. Zamanımızı boşa harcıyorduk ve Dain'den almam gereken bir bilgi vardı. "Bizim takım dün neden İkinci Kanat'tan Dördüncü Kanat'a taşındı?"

Sırtını dikleştirdi ve bakışlarını kaçırdı.

"Söyle bana." Boş yere aşırı tepki veriyorsam bunu bilmem gerekiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak elini saçlarına götürdü. "Xaden Riorson senin ölmeni istiyor. Dünden beri lider kadrosundaki herkesin bildiği tek şey bu."

Belli ki aşırı tepki vermiyordum.

"Beni doğrudan kendine bağlamak için ekibin yerini değiştirdi. Böylece ne isterse yapabilecek ve kimse de hesap soramayacak. Ben onun için annemin yaptıklarının intikamıyım." Kalbim zaten bildiğim bir şey doğrulandığı için hızlanmamıştı bile. "Ben de böyle düşünmüştüm. Sadece hayal gücümün bana bir oyun oynamadığından emin olmak istedim."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Dain bir adım öne çıkıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak beni yatıştırmaya çalıştı.

"Yapabileceğin pek bir şey yok." Duvardan uzaklaşıp bana ulaşamayacağı bir noktaya çekildim. "Derse gitmem gerek." Gelmeye başlayan öğrenciler yüzünden kubbede sesler yankılanmaya başlamıştı.

Çenesi bir an için kasıldı ve kaşlarının arasında yine çizgiler belirdi. "Dikkat çekmemek için elinden geleni yap, özellikle de Savaş Brifingi'ndeyken. Saçındaki renkler dikkat çekmiyor değil ama bu, tüm bölüğün birlikte aldığı tek ders. İkinci sınıflardan birinin nöbet tutması için..."

"Tarih dersinde bana kimse suikast düzenlemeyecek." Gözlerimi devirdim. "Endişelenmeme gerek olmayan tek yer akademik

dersler. Xaden ne yapacak ki? Beni dersten çıkarıp koridorun ortasında kılıçtan mı geçirecek? Yani beni gerçekten de Savaş Brifingi'nin ortasında bıçaklayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben olsam öyle düşünmezdim. O çok *acımasız* biri, Violet. Sence ejderhası neden onu seçti?"

"Dün kürsünün arkasına inen lacivert ejderha mı?" Midem kasıldı. O altın gözler bana öyle bir bakmıştı ki...

Dain başıyla onayladı. "Sgaeyl bir Mavi Hançerkuyruk ve o... acımasız bir dişi." Yutkundu. "Beni yanlış anlama. Cath de öfkelendiğinde çok fena olur –bütün Kırmızı Kılıçkuyruklar öyledir– ama ejderhalar bile Sgaeyl'den uzak durur."

Dain'e, çenesi boyunca ilerleyen yara izine ve tanıdık ama bir o kadar da yabancı sert bakışlarına baktım.

"Ne?" diye sordu. Etrafımızdaki sesler gittikçe yükseliyordu ve daha çok ayak sesi duyulmaya başlamıştı.

"Bir ejderhayla bağ kurdun. Benim bile bilmediğim güçlerin var. Büyüyle kapıları açıyorsun. Bir takım liderisin." Kelimeler ağzımdan ağır ağır çıkıyordu; sanki kafama dank etmesini, onun ne kadar değiştiğini gerçekten kavramayı umuyormuşum gibi. "Yani, senin aynı... Dain olduğun gerçeğini aklım almıyor."

"Ben hâlâ benim." Duruşu yumuşadı ve tuniğinin kısa kolunu kaldırarak omzundaki kırmızı ejderha yadigârını gösterdi. "Yalnızca artık bu var. Güçlere gelecek olursak, Cath diğer ejderhalara kıyasla oldukça fazla güç yönlendiriyor ama ben henüz bu konuda usta sayılmam. O kadar da değişmedim. Ejderha yadigârımın bağından güç alan daha küçük büyülere gelince, kapıları açmak, hızımı artırmak ve o saçma tüy kalemleri kullanmak yerine mürekkepli kalemlere güç vermek gibi tipik şeyler yapabiliyorum."

"Mühür gücün ne?" Ejderhaları onlara güç yönlendirmeye başladığında her binici ufak tefek büyüler yapabilirdi ancak mühür gücü, hepsinin önüne çıkan eşsiz yeteneğe verilen isimdi,

ejderha ve binicisi arasındaki benzersiz bağdan kaynaklanan en güçlü beceriydi bu.

Bazı binicilerin mührü aynıydı. Ateşe, buza ve suya hükmetme gücü; bunlar savaşta faydalı olan en yaygın mühür güçlerinden sadece birkaçıydı.

Bir de biniciyi olağanüstü biri hâline getiren mühürler vardı.

Annem fırtına gücünü kullanabilirdi.

Melgren savaşların sonucunu görebilirdi.

Xaden'ın mührünün ne olduğunu ve hiç beklemediğim bir anda beni öldürmek için onu kullanıp kullanmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

"Bir insanın hatıralarını okuyabiliyorum," diye itiraf etti Dain sessizce. "Bir zihingörenin zihin okuması gibi değil tabii, benim ellerimi karşımdakinin üzerine koymam gerekiyor, bu yüzden güvenlik riski oluşturmuyorum. Ama mührüm herkes tarafından bilinmiyor. Sanırım beni istihbaratta kullanacaklar." Omzundaki Dördüncü Kanat armasının altındaki pusula simgesini işaret etti. Bu armayı takmak, sahip olunan mührün çok gizli olduğunu gösteriyordu. Dün fark etmemiştim.

"Vay be." Xaden'ın üniformasında buna benzer bir arma olmadığını hatırlayınca derin bir nefes alarak gülümsedim.

Dain başını salladı ve dudaklarında heyecanlı bir gülümseme belirdi. "Hâlâ öğreniyorum ve elbette Cath'e yakınken bu konuda daha iyi oluyorum. Ama evet, ellerimi birinin şakaklarına koyduğumda ne gördüklerini görebiliyorum. Bu... inanılmaz."

Bu mühür Dain'i diğerlerinden ayıracaktı. Onu elimizdeki en değerli sorgulama araçlarından biri hâline getirecekti. "Bir de değişmedim diyorsun," diye dalga geçtim.

"Burası bir insanın her şeyini değiştiriyor, Vi. Saçmalıkları ve incelikleri kesip atıyor, özünde kim olduğunu ortaya çıkarıyor. Böyle olmasını istiyorlar. Önceki tüm bağlarını koparmanı, sadakatinin yalnızca kanadına olmasını istiyorlar. Birinci sınıfların aileleriyle ve arkadaşlarıyla mektuplaşmasına

izin verilmemesinin birçok nedeninden biri de bu, biliyorsun yoksa sana yazardım. Ama aradan geçen bir yıl seni hâlâ en iyi arkadaşım olarak gördüğüm gerçeğini değiştirmiyor. Ben hâlâ Dain'im ve gelecek yıl bu zamanlar sen de hâlâ Violet olacaksın. Biz hâlâ biz olacağız."

"Hâlâ hayatta olursam tabii," diye şaka yaptım zil çalarken. "Sınıfa gitmem gerek."

"Evet, ben de uçuş sahasına geç kalacağım." Sütunun kenarına doğru yürümeye başladı. "Bak, Riorson hâlâ kanat lideri. Senin peşinde olacak ama bunu Kodeks'in kuralları dâhilinde yapmanın bir yolunu bulacaktır, en azından insanlar izlerken. Ben..." Yanakları kızardı. "Geçen yıl Amber Mavis'le –Üçüncü Kanat'ın şu anki kanat lideri– gerçekten iyi arkadaştık ve şunu söyleyeyim ki Kodeks onlar için kutsaldır. Şimdi, önce sen git. Antrenman salonunda görüşürüz." Güven verici bir gülümsemeyle bana baktı.

"Görüşürüz." Ben de ona gülümsedim ve arkamı dönüp devasa sütunun dibinden kalabalıklaşmaya başlayan kubbeye doğru ilerledim. Burada bir binadan diğerine yürüyen birkaç düzine öğrenci vardı ve yönümü bulmam birkaç saniye sürdü.

Turuncu ve siyah sütunların arasında akademik kısma açılan kapıları gördüm ve kalabalığa karışarak o tarafa doğru yürüdüm.

Kubbenin ortasından geçerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağıya bir ürperti inince durdum. Öğrenciler yanımdan geçmeye devam ediyordu ama benim bakışlarım yukarıya, toplanma salonuna çıkan merdivenin tepesine çevrilmişti.

Siktir.

Xaden Riorson gözlerini kısmış beni izliyordu, üniformasının kollarını kıvırmıştı; yanındaki üçüncü sınıf öğrencisinin söylediği bir şeyi açıkça duymazdan gelirken göğsünde kavuşturduğu, boydan boya damgalanmış devasa kolları ortaya çıkmıştı.

Yüreğim sanki yerinden fırladı ve boğazıma kadar yükseldi. Aramızda belki beş altı metre vardı. Parmaklarım, kaburgalarımın arasında saklı olan hançerlerden birini kapmaya hazır hâlde seğiriyordu. Bunu burada mı yapacaktı? Kubbenin ortasında mı? Mermer zemin griydi, o yüzden personelin kanı çıkarması o kadar da zor olmazdı.

Başını yana yatırdı ve o inanılmaz derecede karanlık gözleriyle, sanki en savunmasız olduğum noktaya karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceledi.

Kaçmalıydım, değil mi? Ama bu pozisyonda kalırsam en azından geldiğini görebilirdim.

Bakışları sağıma kaydı ve sonra tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Dain sütunun arkasından çıkarken midem kasıldı.

Kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir hâlde yanıma geldi. "Sen ne..."

Dişlerimin arasından, "Merdivenin tepesi. Dördüncü kapı," diyerek sözünü kestim.

Etrafımızdaki kalabalık azalırken Dain hızla yukarı baktı ve sessizce küfrederek pek de gizli saklı olduğu söylenemeyecek şekilde bana yaklaştı. Daha az insan daha az tanık demekti ama Xaden'ın isterse beni tüm bölüğün önünde öldürmeyeceğini düşünecek kadar aptal değildim.

"Ebeveynlerinizin sıkı fıkı olduğunu zaten biliyordum," diye bağırdı Xaden, zalim bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek. "Ama siz ikiniz her şeyi bu kadar belli etmek zorunda mısınız?"

Hâlâ kubbede olan birkaç öğrenci dönüp bize baktı.

"Durun tahmin edeyim," diye devam etti Xaden, bir Dain'e bir bana bakarak. "Çocukluk arkadaşları? Hatta ilk aşklar?"

"Sebepsiz yere sana zarar veremez, değil mi?" diye fısıldadım. "Sebepsiz yere ve kanat liderlerinden oluşan bir kurulda yeterli çoğunlukla karar alınmadan bunu yapamaz çünkü sen bir takım liderisin. Üçüncü Bölüm, Madde Dört."

"Doğru," diye yanıtladı Dain, sesini alçaltma zahmetine bile girmeden. "Ama sen değilsin."

"Sevdiğin kişiyi gizleme konusunda daha iyi bir iş çıkarmanı beklerdim, Aetos." Xaden merdivenden aşağı inmeye başladı.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

"Koş Violet," diye emretti Dain. "Şimdi."

Ben de koştum.

General Melgren'in emirlerine doğrudan karşı çıktığımın farkındayım ancak bugünkü brifingde ortaya konan plana itiraz ediyorum. İsyana liderlik edenlerin çocuklarının, ebeveynlerinin infazlarına tanık olmaya zorlanmaları General'in karar verebileceği bir şey değildir. Hiçbir çocuk ebeveyninin ölümünü izlememelidir.

–TYRRENDOR İSYANI, GENERAL LILITH SORRENGAIL'İN KRAL TAURI İÇİN HAZIRLADIĞI RESMÎ BRİFİNG

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın ilerleyen saatlerinde, devasa amfinin zemininde duran Profesör Devera, "İlk Savaş Brifingi'nize hoş geldiniz," dedi; omzundaki mosmor Alev Bölümü arması, kısa saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Kaledeki her öğrencinin sığabildiği iki sınıftan biri olan ve akademik salonun sonuna kadar kıvrılarak kat kat inşa edilmiş bu dairesel sınıfta işlenen tek ders buydu.. Gıcırdayan ahşap sandalyelerin hepsi dolmuştu ve son sınıflar ayakta, arkamızdaki duvarlara yaslanmış durumdaydı ama hepimiz sığmıştık.

Birinci sınıflardan oluşan sadece üç takımın bulunduğu bir önceki dersten çok farklıydı ama en azından bizim takımdaki birinci sınıflar bir arada oturuyordu. Keşke hepsinin adını hatırlayabilseydim.

Ridoc'ı hatırlamak kolaydı, tarih dersi boyunca ukala ukala yorumlar yapmıştı. Aynı şeyi burada denememesi gerektiğini bildiğini umdum. Profesör Devera şakacı bir kadın değildi.

"Geçmişte biniciler mezuniyetten önce nadiren hizmete çağrılırdı," diye devam etti. Duvara monte edilmiş ve sınırlarımız boyunca savunma karakollarımızın karmaşık bir şekilde etiketlendiği altı metre yüksekliğindeki Kıta haritasının önünde yavaşça yürürken çenesi gerilmişti. Amfiyi düzinelerce büyücü ışığı aydınlatıyor, böylece pencerelerin eksikliği hiçbir şekilde hissedilmiyordu. Ayrıca profesörün sırtına astığı uzun kılıçtan da bu ışıklar yansıyordu.

"Çağrılsalar bile bunlar hep ileri kanatlarda görev alan üçüncü sınıflar olmuştur ama biz sizden neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bilerek mezun olmanızı bekliyoruz. Bu sadece her kanadın nerede konuşlandığını bilmekten ibaret değil." Acele etmiyor, gördüğü her birinci sınıf öğrencisiyle göz teması kuruyordu. Omzundaki rütbeden yüzbaşı olduğu anlaşılıyordu ama göğsündeki madalyalara bakılırsa buradaki eğitmenlik görevini tamamlamadan binbaşı olacaktı. "Düşmanlarımızın politikalarını, ileri karakollarımızı hiç bitmeyen saldırılara karşı savunma stratejilerini anlamanız ve hem eski hem de mevcut çarpışmalar hakkında kapsamlı bilgiye sahip olmanız gerekiyor. Bu temel konuları kavrayamıyorsanız, o zaman ejderha sırtında uçmanıza gerek yok demektir." Koyu kahverengi teninden birkaç ton daha koyu olan kara kaşlarını kaldırdı.

Yanımdaki Rhiannon hararetle not alırken, "Hiç baskı yok," diye mırıldandı.

"İdare ederiz," diye fısıldayarak onu rahatlatmaya çalıştım. "Üçüncü sınıflar sadece iç bölgelere takviye olarak gönderilir, asla cephede görevlendirilmezler." Annemin yanında bu kadarını bilecek kadar kulaklarımı açık tutmuştum.

"Her gün alacağınız tek ders bu, çünkü erkenden askere çağrılırsanız sizin için önemli olacak tek ders bu." Profesör Devera'nın bakışları soldan sağa kaydı ve benim üzerimde duraksadı. Gözleri bir an için irileşti ama onayladığını gösteren

bir gülümsemeyle başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Bu ders her gün işlendiği ve en güncel bilgilere dayandığından saygıdeğer Profesör Markham da derslere girecek."

Kâtibi öne doğru çağırdı ve Profesör Markham da yürüyerek onun yanındaki yerini aldı. Krem rengi üniforması, Profesör Devera'nın simsiyah üniformasıyla tezat oluşturuyordu. Profesör Devera ona bir şeyler fısıldarken Profesör Markham başını eğip bana doğru çevirdi ve kalın kaşları kalktı.

Yorgun bakışları benimkiyle buluşan albayın yüzünde onaylayan bir gülümseme falan yoktu, sadece yüreğimi ağır bir kederle dolduran bir iç çekiş duydum. Onun Kâtip Bölüğü'ndeki yıldız öğrencisi, emekli olmadan önceki en büyük başarısı olmam gerekiyordu. Bu bölükte başarılı olma ihtimali en düşük öğrenci olmam ne kadar da ironikti.

Hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını nihayet benimkilerden ayırdıktan sonra tombul burnunun kemerini sıkarak, "Kâtiplerin görevi sadece geçmişi incelemek ve bu konuda ustalaşmak değil, aynı zamanda bugünü aktarmak ve kaydetmektir," dedi. "Cephe hatlarımızın doğru tasvirleri, stratejik kararlar almak için güvenilir bilgiler ve en önemlisi, gelecek nesillerin iyiliği için tarihimizi belgeleyeceğimiz titiz ayrıntılar olmadan sadece krallık olarak değil, toplum olarak da mahvoluruz."

İşte tam da bu yüzden hep bir kâtip olmak istemiştim. Ama artık bunun bir önemi yoktu tabii.

"Günün ilk konusuna gelelim." Profesör Devera haritaya doğru ilerledi ve parmağının bir hareketiyle büyücü ışığını Poromiel eyaletiyle Braevick'in doğu sınırının hemen üzerine getirdi. "Doğu Kanadı dün gece Chakir köyü yakınlarında Braevick'in grifonları ve binicileri tarafından saldırıya uğradı."

Lanet olsun. Salondan bir uğultu yükseldi ve not alabilmek için tüy kalemimi önümdeki masanın üzerinde duran hokkaya batırdım. Annemin masasında duran ve gıpta edilen o kalemleri kullanabilmek için bir ejderhanın gücünü benim üzerimden

yönlendirmesi için sabırsızlanıyordum. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Binici olmanın da kendine has avantajları olabilirdi. *Olacaktı* da.

"Doğal olarak güvenlik nedeniyle bazı bilgiler sansürlendi ancak size şunu söyleyebiliriz ki Esben Dağları'nın tepesi boyunca sıralanmış koruma duvarlarımız hasar gördü." Profesör Devera ellerini birbirinden ayırdı ve ışık genişleyerek Braevick'le sınırımızı oluşturan dağları aydınlattı. "Sürü sadece Navarre topraklarına girmekle kalmadı, aynı zamanda binicileri gece yarısı civarında yaratıklarının güçlerini yönlendirip kullandılar da."

Öğrencilerden, özellikle de birinci sınıflardan bir uğultu yükselirken midem buruldu. Binicilerine güç aktarabilen tek hayvanlar ejderhalar değildi. Poromiel'den gelen grifonlarda da aynı yetenek vardı ama sınırlarımız içinde kendi büyüleri dışındaki tüm büyüleri imkânsız kılan koruma duvarlarına güç yönlendirebilen tek hayvanlar ejderhalardı. Navarre'ın sınırlarının aşağı yukarı dairesel olmasının sebebi de onlardı işte; güçleri Vadi'den yayılıyor ve her karakola yerleştirilen birliklere rağmen ancak bir noktaya kadar uzanabiliyordu. O koruma duvarları olmazsa mahvolurduk. Poromiel'den gelen akıncı birlikleri kaçınılmaz olarak topraklarımıza girdiğinde Navarre köyleri açık hedef hâline gelirdi. O açgözlü pislikler ellerindeki kaynaklarla asla yetinmiyorlardı. Sürekli bizim kaynaklarımızı da istiyorlardı ve onlar ticaret anlaşmalarımızdan memnun olmayı öğrenene kadar Navarre'da zorunlu askerliğin sona erme ihtimali yoktu. Barış ihtimali yoktu.

Ama yüksek alarma geçmediğimize göre koruma duvarlarını yeniden örmüş ya da en azından sağlamlaştırmış olmalılardı.

Profesör Devera kollarını göğsünde kavuşturarak, "Doğu Kanadı'ndan bir takım bir saat içinde oraya vardı ama o arada saldırıda otuz yedi sivil öldürüldü. Ancak biniciler ve ejderhalar grifon sürüsünü püskürtmeyi başardılar," dedi. "Bu bilgilere

dayanarak hangi soruları sorardınız?" Parmağını kaldırdı. "Öncelikle sadece birinci sınıflardan yanıt istiyorum."

Benim ilk sorum koruma duvarlarının neden yıkıldığı olurdu ama böyle bir soruyu bilgi erişim yetkisine sahip olmayan öğrencilerle dolu bir odada cevaplayacak değillerdi.

Haritayı inceledim. Esben Sıradağları Braevick'le olan doğu sınırımızın en yüksek noktasıydı, yarı aslan yarı kartal grifonlar yüksek irtifadaki seyrek hava yüzünden bu yüksekliklere ejderhalar kadar dayanıklı olmadıklarından burası saldırı olasılığının en düşük olduğu yerlerden biriydi.

Son altı yüz yıldır topraklarımıza yapılan her büyük saldırıyı savuşturmamızın ve dört yüz yıldır hiç bitmeyen bu savaşta topraklarımızı başarıyla korumamızın bir nedeni vardı. Ejderhalarımız grifonlardan daha fazla güç yönlendirebildiği için hem küçük güçlerimiz hem de mühür yeteneklerimiz onlardan daha üstündü. Öyleyse neden o dağ sırasına saldırmışlardı? Koruma duvarlarının o noktada sarsılmasına ne sebep olmuştu?

"Hadi, birinci sınıflar, bana dengenizi koruyabilmekten başka meziyetleriniz de olduğunu gösterin. Burada olmak için elzem olan eleştirel düşünme becerilerine sahip olduğunuzu gösterin," dedi Profesör Devera. "Sınırlarımızın ötesinde olanlara hazır olmanız her zamankinden daha önemli."

"Koruma duvarları ilk kez mi hasar görüyor?" diye sordu, birkaç sıra ilerideki bir birinci sınıf öğrencisi.

Profesör Devera, Profesör Markham'a baktı, sonra öğrenciye döndü. "Hayır."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve sınıf, yere iğne düşse duyulacak kadar sessizleşti.

Bu ilk kez olmuyormuş.

Kız boğazını temizledi. "Peki... ne sıklıkla yıkılıyorlar?"

Profesör Markham kurnaz gözlerini kıza dikti. "Bu senin boyunu aşar, öğrenci." Bakışlarını bizim olduğumuz tarafa çevirdi. "Tartıştığımız saldırıyla alakalı sıradaki soruyu alalım."

"Kanat kaç kayıp verdi?" diye sordu sağımdaki sırada oturan bir birinci sınıf öğrencisi.

"Bir yaralı ejderha. Bir ölü binici."

Sınıftan bir uğultu daha yükseldi. Mezuniyete kadar sağ kalmamız, görevdeyken sağ kalacağımız anlamına gelmiyordu. İstatistiklere göre çoğu binici emeklilik yaşına gelmeden ölüyordu, özellikle de son iki yıldır binicilerin düşüş hızına bakılırsa.

Profesör Devera öğrenciye, "Bu soruyu neden sordun?" diye sordu.

"Ne kadar takviyeye ihtiyaç duyacaklarını bilmek için," diye yanıtladı öğrenci.

Profesör Devera başıyla onayladı ve ekibimizdeki en uysal birinci sınıf öğrencisi olan Pryor'a döndü; Pryor elini kaldırmıştı ama hemen indirerek kara kaşlarını çattı.

"Bir soru mu sormak istiyordun?" diye sordu Profesör Devera.

"Evet." Pryor başıyla onaylarken birkaç tutam siyah saçı gözlerinin önüne düştü, sonra hemen başını iki yana salladı. "Hayır, önemli değil."

Uzak durmak için *her şeyi* yapabileceğim, bizim takımdaki sinsi birinci sınıf öğrencisi Luca, "Bu ne kararlılık böyle," diye dalga geçti, öğrenciler gülüşmeye başlayınca da başını yana eğdi. Dudağının bir köşesi kalktı, sırıtmaya başladı ve hiç de alelade sayılmayacak bir hareketle uzun kahverengi saçlarını omzundan geriye attı. Bu bölükte benim gibi saçlarını kestirmemiş birkaç kızdan biriydi. Uzun saçını kendisine karşı kullanamayacaklarına dair öz güvenine imrensem de tavırlarına hiç özenmiyordum ve onu tanıyalı henüz bir gün bile olmamıştı.

"O bizim takımımızda," diye söylendi Aurelie –en azından adının bu olduğunu düşünüyordum–, saçmalığa katlanamadığını belli eden siyah gözlerini Luca'ya dikerek. "Biraz sadakat göster."

"Lütfen. Hiçbir ejderha, soru sormak isteyip istemediğine bile karar veremeyen bir erkeğe bağlanmaz. Bu sabah kahvaltıda onu gördün mü? Pastırma mı sosis mi alacağını bir türlü

seçemediği için bütün sırayı bekletti." Luca sürmeli gözlerini devirdi.

"Dördüncü Kanat'ın kendi içlerindeki didişmesi bitti mi?" diye sordu Profesör Devera, kaşlarını kaldırarak.

"Köyün rakımını sor," diye fısıldadım Rhiannon'a.

"Ne?" Kaşlarını çattı.

"Sor işte," diye cevap verdim, Dain'in tavsiyesini aklımda tutmaya çalışarak. Yedi sıra arkamdan enseme baktığını hissettiğime yemin edebilirdim ama Xaden'ın da orada bir yerlerde olduğunu bildiğim için dönüp bakma riskine girmedim.

"Köyün rakımı kaç?" diye sordu Rhiannon.

Profesör Devera, Rhiannon'a dönerken kaşlarını kaldırdı. "Markham?"

"Üç bin metreden biraz daha fazla," diye cevap verdi Profesör Markham. "Neden?"

Rhiannon bir an için bana yan yan baktı ve boğazını temizledi. "Grifonlarla yapılacak planlı bir saldırı için biraz yüksek görünüyor."

"Aferin," diye fısıldadım.

"Planlı bir saldırı için biraz yüksek olduğu doğru," dedi Devera. "Bana bunun rahatsız edici olmasının sebebini neden sen söylemiyorsun, öğrenci Sorrengail? Belki de bundan sonra kendi sorularını sormak istersin." Bana öyle bir baktı ki olduğum yerde büzüldüm.

Sınıftaki tüm başlar bana dönmüştü. Kim olduğuma dair en ufak bir şüphesi olan varsa bile o şüphe çoktan uçup gitmiş olmalıydı. *Harika.*

"Grifonlar o yükseklikte o kadar güçlü değiller, güç yönlendirme yetenekleri de öyle," dedim. "Koruma duvarının işe yaramayacağını bilmiyorlarsa orası saldırmaları için mantıksız bir yer, özellikle de köyün en yakın karakoldan yaklaşık bir saatlik uçuş mesafesinde olduğu düşünülürse." Kendimi aptal

yerine koymadığımdan emin olmak için haritaya göz attım. "Chakir şurası, değil mi?" *Yaşasın kâtiplik eğitimi.*

"Öyle." Profesör Devera'nın dudağının köşesinde bir sırıtış belirdi. "Devam et."

Bir dakika. "Binici *takımının* gelmesinin bir saat sürdüğünü söylememiş miydiniz?" Gözlerimi kıstım.

"Öyle söyledim." Bana beklentiyle bakıyordu.

"O zaman çoktan yola çıkmışlardı yani," diye mırıldandım ve bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini hemen fark ettim. Etrafımdan kahkaha sesleri yükselince yanaklarım kızardı.

"Evet, çünkü aşırı mantıklı, değil mi?" Jack ön sıradaki koltuğunda döndü ve suratıma bir kahkaha patlattı. "General Melgren bir savaşın sonucunu daha gerçekleşmeden biliyor olabilir ama ne zaman olacağını o bile bilemez, salak."

Sınıf arkadaşlarımın kıkırdamalarının kemiklerimi titrettiğini hissettim. Bu aptal sıranın altına girip yok olmak istedim.

"Siktir git, Barlowe," dedi Rhiannon sertçe.

"Önsezi diye bir şey olduğunu düşünen ben değilim," diye alayla yanıtladı Jack. "Bu kız da bir ejderhanın sırtına binerse tanrılar yardımcımız olsun." Bir kez daha kahkahalar duyulurken ensem alev alev yanmaya başladı.

"Neden böyle düşünüyorsun, Violet..." Profesör Markham yüzünü buruşturdu. "Öğrenci Sorrengail?"

"Çünkü zaten yola çıkmamışlarsa saldırıdan sonraki bir saat içinde oraya varmalarının mantıklı bir yolu yok," dedim Jack'e ters ters bakarak. Ona da kahkahasına da lanet olsun. Ondan daha güçsüz olabilirdim ama çok daha zekiydim. "Menzildeki işaret fişeklerini yakıp yardım çağırmak bile bunun en az yarısı kadar zaman alırdı ve hiçbir takım oturup da onlara ihtiyaç olur diye hazırda beklemez. O binicilerin yarısından fazlası uyuyordur, yani bu da demek oluyor ki çoktan yola çıkmışlardı."

"Peki neden çoktan yola çıkmış olsunlar ki?" diye sordu Profesör Devera; gözlerindeki ışıltı bana haklı olduğumu söy-

lüyor, bu düşüncemi bir adım daha ileri götürmem için bana ihtiyacım olan güveni veriyordu.

"Çünkü bir şekilde koruma duvarının yıkıldığını biliyorlardı." Çenemi kaldırdım, aynı anda hem haklı olmayı umuyor hem de savaş tanrıçası Dunne'a yanılmış olmak için dua ediyordum.

"Bu ne saçma şey..." diye konuşmaya başladı Jack.

Profesör Devera onun sözünü keserek, "Öğrenci Sorrengail haklı," deyince sınıfa sessizlik çöktü. "Kanattaki ejderhalardan biri koruma duvarının hasar gördüğünü hissetti ve biniciler hemen havalandı. Yola çıkmamış olsalardı kayıplar çok daha fazla, köyün yıkımı çok daha büyük olurdu."

Göğsümde küçücük bir öz güven balonu oluştu ama Jack'in beni öldürme sözünü unutmadığını gösteren bakışları altında hemen patladı.

"İkinci ve üçüncü sınıflar, siz devam edin," dedi Profesör Devera. "Bakalım öğrenci arkadaşlarınıza karşı biraz daha saygılı olabilecek misiniz?" Arkamızdaki binicilerden sorular gelmeye başlarken o kaşlarını çatarak Jack'e baktı.

Bölgeye kaç binici gönderilmişti?

Ölen tek kişinin ölüm sebebi neydi?

Köyün grifonlardan temizlenmesi ne kadar sürmüştü?

Sorgulanmak üzere hayatta kalan var mıydı?

Zihnimde Kâtipler Bölüğü'nde olsaydım nasıl bir rapor hazırlayacağımı, hangi bilgilerin dâhil edilecek kadar önemli, hangilerinin gereksiz olduğunu belirleyerek her soruyu ve cevabı yazdım.

Amfinin arka tarafından, "Köyün durumu neydi?" diye sordu tok bir ses.

Bedenim hemen arkamdaki tehdidi fark edince ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Markham, gözlerini büyücü ışıklarından korumak için elini siper ederek salonun tepesine doğru baktı ve "Riorson?" diye sordu.

"Köy," diye tekrarladı Xaden. "Profesör Devera hasarın daha da büyük olabileceğini söyledi ama mevcut durum neydi? Yanmış mıydı? Yıkılmış mıydı? Bir dayanak noktası oluşturmaya çalışıyor olsalardı köyü yıkmazlardı, bu yüzden saldırının nedenini belirlemeye çalışırken köyün durumu önemli."

Profesör Devera onaylayan bir ifadeyle gülümsedi. "Üzerinden geçtikleri binalar yakılmıştı ve biniciler oraya vardığında geri kalanlar yağmalanıyordu."

"Bir şey arıyorlarmış," dedi Xaden kendinden emin bir tavırla. "Ama bu değerli taş olamaz. Orası bir cevher madeni bölgesi değil. Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: Bizde bu kadar çok istedikleri ne var?"

"Kesinlikle. Asıl soru bu." Profesör Devera odada göz gezdirdi. "İşte Riorson'ın kanat lideri olmasının nedeni bu. İyi bir binici olmak için güç ve cesaretten daha fazlasına ihtiyacınız var."

Sol tarafımdaki bir birinci sınıf öğrencisi, "Peki cevap ne?" diye sordu.

Profesör Devera omuzlarını silkerek, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı. "Bu, sürekli yaptığımız barış tekliflerimizin Poromiel Krallığı tarafından neden reddedildiğine dair bulmacanın da bir başka parçası. Ne arıyorlardı? Neden *o* köy? Koruma duvarının çökmesinden onlar mı sorumluydu, yoksa zaten hasarlı mıydı? Yarın, gelecek hafta, gelecek ay başka bir saldırı olunca belki başka bir ipucu elde edebiliriz. Cevap arıyorsanız tarihe bakın. O savaşlar çoktan incelenmiş ve masaya yatırılmıştır. Savaş Brifingi istikrarın bozulduğu durumlar içindir. Bu derste hangi soruları sormanız gerektiğini öğrenmenizi istiyoruz ki *hepinizin* eve canlı dönme şansı olsun."

Ses tonundaki bir şey bana bu yıl göreve çağrılabileceklerin sadece üçüncü sınıflar olmadığını söylüyordu, iliklerime kadar ürperdim.

Öğle yemeğinden sonra, antrenman minderinin kenarında durmuş Ridoc ve Aurelie'nin deri dövüş kıyafetleri içinde birbirlerinin etrafında dönmelerini izlerken Rhiannon başını iki yana sallayarak, "Tarihteki her cevabı ve görünüşe bakılırsa Savaş Brifingi'nde sorulması gereken her soruyu doğru bildin," dedi. Ridoc ve Aurelie'nin cüsseleri birbirine denkti. Ridoc erkeklere göre daha ufak tefek, Aurelie ise tıpkı Mira gibi yapılıydı, bu beni hiç şaşırtmamıştı çünkü onun da baba tarafı tam bir efsaneydi. "Sınavlara çalışmak zorunda bile kalmayacaksın, değil mi?"

Birinci sınıfların geri kalanı bizim tarafımızda duruyordu ama ikinci ve üçüncü sınıflar karşı tarafa dizilmişti. En az bir yıl savaş eğitimi aldıkları düşünüldüğünde burada kesinlikle avantajlılardı.

"Kâtip olmak için eğitim aldım ben." Omuzlarımı silktim ve Mira'nın bana yaptığı yelek, bu hareketle hafifçe titreşti. Pulların kamuflaj ağının altında ışıldadığı anları saymazsak dün merkezden bize verilen üstlere tam olarak uyuyordu. Tüm kadınlar benzer şekilde giyinmişti ancak deri kıyafetlerinin kesimleri kendi tercihlerine göre farklılık gösteriyordu.

Erkekler çoğunlukla üstsüzdü çünkü rakiplerinin gömleklerini tutabileceğini düşünüyorlardı. Şahsen ben bu mantığa hiç itiraz etmiyor, sadece manzaranın tadını çıkarıyordum... tabii ki saygılı bir şekilde, yani gözlerimi kendi takımımın minderinden ayırmıyor ve akademik kanadın birinci katını kaplayan devasa spor salonundaki diğer yirmi mindere bakmıyordum. Bir duvar tamamen pencereler ve kapılardan oluşuyordu ve hepsi de içeriye hava girsin diye açık bırakılmıştı fakat içerideki hava yine de boğucu derecede sıcaktı. Yeleğimin altında sırtımdan aşağı terler damlıyordu.

Bugün burada her kanattan üçer takım vardı ve ne şanslıyım ki Birinci Kanat, üçüncü takımını göndermişti, aralarında içeri girdiğimden beri iki minder öteden bana ters ters bakan Jack Barlowe da vardı.

Rhiannon kaşlarını kaldırarak, "Sanırım bu, işin dersler kısmı hakkında endişelenmediğin anlamına geliyor," dedi. Deri bir yelek giymişti ama onunki köprücük kemiğinin üstüne çıkıp boynunu güvenceye almış, omuzlarını hareket etmesi için çıplak bırakmıştı.

Profesör Emetterio minderin diğer tarafından, "Dans partneriymiş gibi birbirinizin etrafında dönmeyi bırakın ve saldırın!" diye emir verdi, Dain de yardımcı takım liderimiz Cianna'yla birlikte Aurelie ve Ridoc'ın maçını oradan izliyordu. Tanrılara şükür Dain'in tişörtü üzerindeydi çünkü sıra bana geldiğinde dikkatimi dağıtacak başka bir şeye hiç mi hiç ihtiyacım yoktu.

Çenemle minderi işaret ederek Rhiannon'a, "Bu konuda endişeliyim," dedim.

"Gerçekten mi?" Bana şüpheyle baktı. Saç örgülerini ensesinde küçük bir topuz hâline getirmişti. "Bir Sorrengail olarak yakın dövüşte gerçek bir tehdit olacağını düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz." Mira benim yaşımdayken on iki yıldır yakın dövüş eğitimi alıyordu. Benimse sadece altı ayım olmuştu ve porselen bir çay fincanı kadar kırılgan olmasaydım bu hiç de önemli olmazdı. Ama durum öyle değildi işte.

Ridoc Aurelie'ye doğru atıldı ancak Aurelie eğilip bacağını uzatarak ona çelme taktı. Ridoc sendeledi ama yere düşmedi. Hızla döndüğünde elinde bir hançer vardı.

Profesör Emetterio minderin yanından, "Bugün hançer yok!" diye bağırdı. Şimdilik tanıştığım dördüncü profesördü ama beni en çok korkutan kesinlikle oydu. Ya da belki de sadece verdiği ders yüzünden çok da iri sayılmayacak gövdesi bana dev gibi geliyordu. "Sadece değerlendirme yapıyoruz!"

Ridoc homurdandı ve hançerini kınına tam zamanında sokarak Aurelie'den gelen sağ kroşeyi savuşturdu.

Rhiannon beğeni dolu bir gülümsemeyle, "Esmerin yumruğu sağlam," dedi ve bana baktı.

Ridoc Aurelie'nin kaburgalarına bir yumruk indirirken, "Peki ya sen?" diye sordum.

"Kahretsin!" Ridoc başını iki yana salladı ve geriye doğru bir adım attı. "Seni incitmek istemiyorum."

Aurelie kaburgalarını tutuyordu ama çenesi havadaydı. "Beni incittiğini kim söyledi?"

Dain kollarını kavuşturarak, "Yumruk atmayarak ona kötülük ediyorsun," dedi. "Kuzeydoğu sınırındaki Cygnisler, düşman hattının gerisinde ejderhasından düşerse kadın olduğu için ona acımazlar, Ridoc. Onu yine de öldürürler."

Aurelie, "Hadi!" diye haykırdı ve parmaklarını kıvırarak Ridoc'ı çağırdı. Çoğu öğrencinin bölüğe girmek için hayatları boyunca antrenman yaptıkları belliydi, özellikle de Ridoc'ın yumruğundan kaçınan ve dönerek onun böbreklerine hızlıca vuran Aurelie'nin.

Of.

Rhiannon, "Yani... kahretsin," diye mırıldandı, Aurelie'ye bir kez daha baktıktan sonra bana döndü. "Minderde oldukça iyiyimdir. Köyüm Cygnisen sınırında, o yüzden hepimiz kendimizi savunmayı oldukça genç yaşta öğrendik. Fizik ve matematik de sorun değil. Ama tarih?" Başını iki yana salladı. "O ders benim sonum olabilir."

Ridoc Aurelie'ye saldırıp onu irkilmeme neden olan bir güçle mindere yatırırken, "Tarih dersinden kaldığın için seni öldürmezler," dedim. "Ama ben muhtemelen bu minderlerde öleceğim."

Aurelie bacaklarını Ridoc'ın bacaklarına dolayıp üstüne çıktı, çıkana kadar da yüzünün yan tarafına yumruk üstüne yumruk indirdi. Mindere kanlar sıçradı.

Rhiannon'ın diğer tarafındaki Sawyer, "Muhtemelen dövüş eğitiminde hayatta kalmak için bazı ipuçları verebilirim," dedi ve elini çillerini tam olarak örtmeyen bir günlük kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Tarih en güçlü olduğum konu değil gerçi."

Önümüzden bir diş uçtuğunda boğazımda safra birikti.

"Yeter!" diye bağırdı Profesör Emetterio.

Aurelie, Ridoc'ın üzerinden kalkıp ayağa fırladı, parmaklarıyla yarılan dudağına dokunup ne kadar kanadığını kontrol etti, sonra kalkmasına yardım etmek için elini Ridoc'a uzattı.

Ridoc uzatılan eli tuttu.

"Cianna, Aurelie'yi şifacılara götür. Değerlendirme sırasında dişini kaybetmesi için bir neden yok," diye emretti Emetterio.

Rhiannon kahverengi gözlerini gözlerime dikerek, "Seninle bir anlaşma yapalım," dedi. "Birbirimize yardım edelim. Sen bize tarih konusunda yardım edersen biz de sana yakın dövüş konusunda yardım ederiz. Değil mi, Sawyer?"

"Kesinlikle."

"Anlaştık." Üçüncü sınıflardan biri minderi havluyla silerken yutkundum. "Ama sanırım ben bu anlaşmada sizden daha çok şey kazanmış olacağım."

"Beni tarihleri ezberlemeye çalışırken görmedin," dedi Rhiannon şaka yollu.

Birkaç minder ötede biri çığlık attı ve hepimiz dönüp baktık. Jack Barlowe başka bir birinci sınıf öğrencisini kafakola almıştı. Diğer erkek daha küçük, Jack'ten daha zayıftı ama yine de benden yirmi kilo kadar ağırdı.

Jack, diğer adamın başını tutmaya devam ederek kollarını çevirdi.

"Jack tam bir pislik..." dedi Rhiannon.

Kırılan kemiklerin mide bulandırıcı çatırtısı salonun dört bir yanında yankılanırken birinci sınıf öğrencisi, Jack'in ellerinde hareketsiz kaldı.

Jack genci yere bırakırken, "Yüce Malek," diye fısıldadım. Ölüm tanrısı acaba burada yaşıyor olabilir mi diye merak ettim, adı burada o kadar sık anılıyordu ki. Öğle yemeğim midemde daha fazla durmayacakmış gibi geldi ama burada kafamı dizleri-

min arasına sokamayacağım için kusmayayım diye burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım.

"Ne dedim ben?" diye bağırdı eğitmenleri, mindere koşarak. "Onun lanet boynunu kırdın!"

"Boynunun o kadar zayıf olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye itiraz etti Jack.

Öleceksin Sorrengail ve seni öldüren kişi de ben olacağım. Dün söylediği sözler zihnimde yankılandı.

Emetterio, "Önünüze bakın," diye emretti ama hepimiz başımızı ölü birinci sınıftan başka tarafa çevirirken sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Buna alışmak zorunda değilsiniz," dedi bize. "Ama bunun üstesinden gelmek zorundasınız. Sen ve sen." Rhiannon'ı ve takımımızdaki bir başka birinci sınıfı, tıknaz, mavi-siyah saçları ve köşeli suratı olan bir genci işaret etti. Kahretsin, adını hatırlayamamıştım. Trevor mıydı? Yoksa Thomas mıydı? Bir anda kimin kim olduğunu hatırlayamayacağım kadar çok yeni insanla tanışmıştım.

Bir an dönüp Dain'e baktım ama o da mindere çıkan ikiliyi izliyordu.

Rhiannon diğer birinci sınıfı hızlıca bertaraf etti, yumruklardan kaçışıyla ve kendi yumruğunu indirişiyle beni şaşkına çevirmişti. Hızlıydı ve vuruşları da güçlüydü; bu, tıpkı Mira gibi onun da diğerlerinin arasından sıyrılmasını sağlayacak türden ölümcül bir birleşimdi.

Rhiannon diğer birinci sınıf öğrencisini sırtüstü yatırarak tam boğazının üzerine vurmak üzereyken durup, "Pes ediyor musun?" diye sordu.

Tanner mıydı? Adının T harfiyle başladığından emin gibiydim.

"Hayır!" diye bağırarak bacaklarını Rhiannon'ın bacaklarına doladı ve onu sırtüstü yere çarptı. Ama Rhiannon yuvarlanıp hızla ayağa kalktı ve onu tekrar aynı pozisyona getirip bu kez botunu gencin boynuna bastırdı.

"Bilmiyorum Tynan, pes etmek isteyebilirsin," dedi Dain sırıtarak. "Seni fena yeniyor."

Ah, doğru ya. Tynan.

"Siktir git, Aetos!" diye bağırdı Tynan ama Rhiannon botunu onun boğazına bastırarak son kelimesini susturdu. Tynan'ın suratı kıpkırmızı oldu.

Evet, Tynan'ın sağduyusundan daha büyük bir egosu vardı.

Emetterio, "Pes ediyor," diye bağırdı ve Rhiannon geri çekilip elini uzattı.

Tynan elini tuttu.

"Sen..." Emetterio kolunda isyan damgası olan pembe saçlı ikinci sınıf öğrencisini işaret ediyordu. "Ve sen." Parmağını bana doğru salladı.

Kadın benden en az bir kafa boyu uzundu ve vücudunun geri kalanı da kolları kadar sıkıysa boku yedim demekti.

Bana elini sürmesine izin veremezdim.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ama başımı sallayıp mindere çıktım. Rhiannon yanımdan geçerken omzuma dokunarak, "Halledersin," dedi.

"Sorrengail." Pembe saçlı kız yeşil gözlerini kısarak sanki botunun kenarından kazıdığı bir şeymişim gibi beni süzdü. "Herkesin annenin kim olduğunu bilmesini istemiyorsan saçını boyatmalısın. Bu bölgedeki tek gümüş saçlı ucube sensin."

"Herkesin annemin kim olduğunu bilmesinin umurumda olduğunu kim söyledi?" Minderin üzerinde ikinci sınıf öğrencisiyle beraber dönmeye başladık. "Krallığımızı düşmanlardan korumak için verdiği hizmetlerle gurur duyuyorum... hem dışarıdaki hem de *içerideki* düşmanlardan."

Bu söz üzerine çenesini sıkınca göğsümde bir umut filizlendi. Bu sabah bazı insanların damgalılar dediğini duyduğum, kollarında isyan damgası taşıyanlar, ailelerinin idamından annemi sorumlu tutuyorlardı. Peki. Benden nefret edebilirlerdi. Annem sık sık, bir kavgaya duygularını karıştırdığın an o kavgayı kay-

betmişsindir, derdi. Buz gibi soğukkanlı olan annemin haklı çıkması için hiç bu kadar dua etmemiştim.

"Seni kaltak," dedi öfkeyle. "Annen ailemi *katletti*."

Öne atılarak kolunu çılgınca savurdu, ben de ellerimi kaldırıp dönerek hızla sıyrılmayı başardım. Bunu birkaç kez daha yaptık ve ben birkaç yumruk indirmeyi başardım, artık planımın işe yarayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Yine ıskalayınca gırtlağından alçak bir hırıltı yükseldi ve yerden kaldırdığı ayağını kafama doğru savurdu. Kolayca eğildim ama sonra yere çömelip diğer ayağıyla tekme attı ve bu tekme göğsüme inerek beni geriye doğru savurdu. Bir *gümbürtüyle* yere düştüm ve o tek hamleyle üzerime çıktı, çok hızlıydı.

"Güçlerini burada kullanamazsın, Imogen!" diye bağırdı Dain.

Imogen beni öldürmek için elinden geleni yapıyordu.

Tam tepemden bana bakıyordu ve gülümserken sert bir şeyin hızla kaburgalarıma doğru kaydığını hissettim. Ama ikimiz de aşağıya baktığımızda gülümsemesi kayboldu ve aniden bir hançerin yeniden kınına sokulduğunu fark ettim.

Zırh az önce hayatımı kurtarmıştı. *Teşekkür ederim, Mira.*

Imogen'ın yüzü bir saniye için şaşkınlıkla buruştu ve bu, bana yumruğumu yanağına indirip altından yuvarlanarak kaçmam için fırsat tanıdı.

Yumruğu doğru şekilde attığıma emin olmama rağmen elim acıdan neredeyse felç oldu ama ikimiz de ayağa kalkarken acıyı göz ardı ettim.

Biz birbirimizin etrafında daireler çizerken kaburgalarıma baktı ve "Ne tür bir zırh bu?" diye sordu.

"Bana özel." Tekrar üzerime doğru atılırken eğilip kaçtım ama hareketleri bulanık bir görüntüden ibaretti.

"Imogen!" diye bağırdı Emetterio. "Bir daha yaparsan seni..."

Bu sefer yanlış yöne doğru eğildim ve beni yakalayıp yere düşürdü. Yüzüm mindere çarptı ve Imogen sağ kolumu geriye çekerek dizini sırtıma bastırdı.

"Pes et!" diye haykırdı.

Bunu yapamazdım. İlk günden pes edersem ikinci gün başıma ne gelirdi? "Hayır!" Şimdi Tynan gibi sağduyudan yoksun olan bendim, üstelik ondan çok daha kırılgandım.

Kolumu daha da geriye çekince acı yüzünden hiçbir şey düşünemez oldum, gözlerim karardı. Bağlar gerilirken, parçalanırken, sonra da koparken acıdan haykırdım.

"Pes et, Violet!" diye bağırdı Dain.

Imogen de, "Pes et!" diye haykırıyordu.

Imogen'ın sırtımdaki ağırlığı yüzünden nefes nefese kalmıştım, o omzumu bir kez daha çekerken ben yüzümü yana çevirdim, acı beni öldürüyordu.

"Pes ediyor," dedi Emetterio. "Bu kadar yeter."

O sesi –kırılan kemiğin ürkütücü sesini– tekrar duydum ama bu sefer ses benden gelmişti.

Binicilerin sahip olduğu tüm mühür güçleri arasında en kıymetlisinin sağaltma gücü olduğunu düşünüyorum ancak elimizde böyle bir mühür gücü varken bile rahat davranamayız. Çünkü sağaltıcılar nadirdir ama yaralılar öyle değildir.

-BİNBAŞI FREDERICK'İN ŞİFACILAR İÇİN MODERN REHBERİ

ALTINCI BÖLÜM

Dain beni Biniciler Bölüğü'nün dışındaki alçak, üstü kapalı geçitten geçirip vadinin diğer tarafındaki Şifacılar Bölüğü'ne taşırken kolumun üst kısmı ve göğsüm acıyla kavruluyordu. Bu temelde üstü kapalı ve kenarları da taşla kaplı, taş bir köprüydü, bu da onu birkaç pencereli asma bir tünel hâline getiriyordu ama Dain aceleyle ve hızla ilerlerken bunu anlayacak kadar net düşünemiyordum.

"Neredeyse geldik," diye beni rahatlatmaya çalıştı. İşe yaramayan kolum göğsümde dururken Dain sırtımı ve dizlerimin altını sıkı ama dikkatli bir şekilde kavramıştı.

"Herkes kafayı yediğini gördü," diye fısıldadım, daha önce sayısız kez yaptığım gibi acıyı zihinsel olarak engellemek için elimden geleni yapıyordum. Genellikle vücudumda zonklayan bölgenin etrafına hayali bir duvar örmek, sonra da kendime acının sadece o kutunun içinde var olduğunu, bu yüzden onu hissedemeyeceğimi söylemek kolay oluyordu ama bu sefer pek işe yaramıyordu.

"Kafayı falan yemedim." Kapıya ulaştığımızda kapıyı üç kez tekmeledi.

"Sanki senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi haykırdın ve beni hemen oradan çıkardın." Çenesindeki yara izine, bronz tenindeki kirli sakala odaklandım, omzumdaki korkunç acıyı hissetmemek için her şeyi yapıyordum.

"Benim için bir şey ifade ediyorsun." Tekrar tekmeledi.

Ve artık herkes bunu biliyor.

Kapı açıldı ve sakatlandığımda pek çok kez yanımda bulunmuş olan şifacı Winifred, Dain'in beni içeri taşıyabilmesi için kenara çekildi. "Yine mi sakatlık? Siz biniciler yataklarımızın hepsini doldurmaya yemin etmiş gibisiniz... Yoo, hayır, Violet?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Duyduğum acıya rağmen, "Merhaba, Winifred," demeyi başardım.

"Bu taraftan." Bizi revire götürdü, yataklarla dolu uzun bir koridordan ibaret olan revirin yarısı binici siyahı giymiş insanlarla doluydu. Şifacıların büyüsü yoktu, hastaları iyileştirmek için geleneksel karışımlara ve tıp eğitimine dayanan bir metot kullanıyorlardı ama sağaltıcıların büyüsü vardı. Nolon'un bu gece buralarda olmasını umdum çünkü son beş yıldır beni o sağaltıyordu.

Sağaltma mührü, biniciler arasında son derece nadirdi. Yırtık bir kumaştan tuzla buz olmuş köprülere, kırık insan kemikleri de dâhil olmak üzere her şeyi tamir etme, eski hâline getirme güçleri vardı. Abim Brennan bir sağaltıcıydı ve yaşasaydı en iyilerden biri olurdu.

Dain beni nazikçe Winifred'in bizi getirdiği yatağa yatırdı, sonra Winifred yatağın kenarına, kalçama yakın bir yere doğru eğildi. Kadın nasırlı elini alnımda gezinirken yüzünde oluşan her kırışık beni biraz daha rahatlatıyordu. "Helen, git Nolon'u getir," diye emretti, yanımızdan geçen kırk yaşlarındaki bir şifacıya.

Dain, "Hayır!" diye bağırdı, sesinde panik vardı.

Affedersin, ne?

Orta yaşlı şifacı, belli ki ikilemde kalarak Dain'e ve Winifred'e baktı.

"Helen, bu Violet Sorrengail, Nolon onun burada olduğunu ve senin ona haber *vermediğini* öğrenirse bu senin suçun olur," dedi Winifred sahte bir sakinlikle.

Şifacı sesini yükselterek, "Sorrengail mi?" diye tekrar etti.

Omzumdaki zonklamaya rağmen Dain'e odaklanmaya çalıştım fakat her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Ona neden omzumun sağaltılmasını istemediğini sormak istiyordum ama bir başka acı dalgası az kalsın bilincimi kaybetmeme neden oluyordu ve tek yapabildiğim, inlemek oldu.

"Nolon'u getir yoksa bırak öfkelenmeyi, ejderhasının seni diri diri yemesine bile izin verir, Helen." Winifred, Dain'in sağaltıcıyı çağırmaması için tekrar ısrar etmesine aldırmadan gümüş rengi kaşını kaldırdı.

Kadın kireç gibi bembeyaz oldu ve gözden kayboldu.

Dain'in yatağıma yaklaştırdığı tahta sandalye korkunç bir ses çıkararak yere sürtündü. "Violet, acı çektiğini biliyorum ama belki..."

"Belki ne, Dain Aetos? Onun acı çektiğini mi görmek istiyorsun?" dedi Winifred ders verir gibi. Üzerime doğru eğilirken, "Ona seni mahvedeceklerini söyledim," diye mırıldandı, bana bakan gri gözleri endişe doluydu. Winifred, Basgiath'taki en iyi şifacıydı ve reçete ettiği her toniği kendisi hazırlardı, ayrıca yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kazanın ardından benimle o ilgilenmişti. "Beni dinledi mi peki? Tabii ki hayır. Annen kesinlikle çok inatçı biri."

Yaralı koluma uzandı ve birkaç santim kaldırıp omzumu dürttüğünde irkildim.

"Eh, bu kesinlikle kırılmış." Winifred kaşlarını kaldırarak koluma baktı ve cık cık etti. "Görünüşe bakılırsa omzun için bir cerraha ihtiyacımız var. Ne oldu?" diye sordu Dain'e.

"Antrenman," diye tek kelimeyle açıkladım.

"Sen sus. Enerjini harcama." Winifred tekrar Dain'e baktı. "Bir işe yara evlat ve şu perdeyle yatağın çevresini ört. Onun yaralandığını ne kadar az kişi görürse o kadar iyi."

Dain ayağa fırladığı gibi mavi kumaşı etrafımıza çekerek küçük ama etkili bir oda oluşturdu, bizi revire getirilen diğer binicilerden ayırdı.

"İç şunu." Winifred kemerinden bir şişe kehribar rengi sıvı çıkarmıştı. "Biz seni iyileştirene kadar acını dindirecektir."

"Nolon'dan onu iyileştirmesini isteyemezsin," diye itiraz etti Dain, Winifred şişenin kapağını açarken.

Winifred, "İkimiz zaten beş yıldır onu iyileştiriyoruz," diyerek şişeyi bana yaklaştırdı. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye kalkma."

Dain bir elini sırtıma, diğerini de başımın altına koyarak sıvıyı içebilmem için hafifçe doğrulmama yardım etti. Yuttuğum şey her zamanki gibi acıydı ama işe yarayacağını biliyordum. Dain beni tekrar yatağa yatırıp Winifred'e döndü. "Onun acı çekmesini istemiyorum, bu yüzden buradayız. Ama bu kadar ağır yaralandıysa kâtiplerin onu geç kayıt olarak kabul edip etmeyeceğine bakabiliriz. Sadece bir gün oldu."

Sağaltıcı istememesinin nedeni kafama dank edince öfkem acıma galip geldi ve "Kâtiplere gitmeyeceğim," diyebildim.

Sonra iç geçirdim, damarlarıma hoş bir uğultu yayılırken gözlerimi kapadım. Biraz sonra, kendimi gözlerimi tekrar açmaya zorladığımda, acıyla aramda biraz olsun net düşünmemi sağlayacak kadar mesafe oluşmuştu.

En azından ben kısa süre geçtiğini düşünüyordum ama başladığını fark etmediğim bir konuşma yapılıyordu, yani belli ki birkaç dakika olmuştu.

Perde açıldı ve Nolon bastonuna dayanarak içeri girdi. Karısına gülümserken gözüken bembeyaz, ışıl ışıl dişleri kahverengi teniyle tezat oluşturuyordu. "Beni çağırmışsın, işim..." Beni görünce gülümsemesi soldu. "Violet?"

"Merhaba, Nolon." Dudaklarımı yukarı doğru kıvrılmaya zorladım. "El sallardıma kollarımdan birçalışmıyor, diğeri de çokağır." Tanrılar aşkına, dilim mi dolanıyordu benim?

"Leigheas serumu." Winifred kocasına çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"O seninle miydi, Dain?" Nolon, Dain'e suçlayıcı bir bakış attı ve kendimi yeniden on beş yaşındaymış gibi hissettim, sanki yine tırmanmamamız gereken bir yere tırmanırken bileğimi kırdığım için buraya getirilmiştim.

Dain, "Ben onun takım lideriyim," diye cevap verdi ve yaklaşabilmesi için sağaltıcının önünden çekildi. "Onu güvende tutmak için aklıma gelen tek şey komutam altına almak oldu."

"Eh, bunu pek de başaramamışsın gibi görünüyor." Nolon gözlerini kıstı.

"Yakın dövüş becerilerini değerlendirme günüydü," diye açıkladı Dain. "Imogen –kendisi ikinci sınıf öğrencisi– Violet'ın omzunu yerinden çıkardı ve kolunu kırdı."

Nolon, "Değerlendirme gününde mi?" diye homurdandı ve hançeriyle kısa kollu gömleğimin kumaşını kesti. Adam seksen dört yaşındaydı ve hâlâ biniciler gibi siyah giyiyor, tüm silahlarını yanında taşıyordu.

"Onunannesiii. FennnnRiorson'ın isyancıyoldaşlarındanbiriii..." diye yavaşça açıkladım, düzgün konuşmaya çalışıyor fakat başaramıyordum. "Ve bennnnSorrengail'im, yani nedeninianlıyorum."

"Ben anlamıyorum," diye homurdandı Nolon. "O çocukları ebeveynlerinin günahlarının cezası olarak Biniciler Bölüğü'ne alma yöntemini hiçbir zaman tasvip etmedim. Biz hiçbir zaman o bölüğe zorla asker göndermedik. Asla. Ve bunun çok iyi bir sebebi var. Çoğu öğrenci hayatta kalamıyor. Sanırım amaç da buydu. Ne olursa olsun, annenin onuru için kesinlikle sen acı çekmemelisin. General Sorrengail, en büyük haini yakalayarak Navarre'ı kurtardı."

Dain perdenin dışından duyulmaması için alçak sesle, "Yani onu iyileştirmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Sadece şifacıların işlerini yapmalarını ve onun iyileşmesini doğaya ve zamana bırakmalarını rica ediyorum. Büyü olmadan. Oraya alçıyla dönerse ya da omzu ameliyattan sonra iyileşirken kendini savunmak zorunda kalırsa hiç şansı olmaz. Sonuncusunda iyileşmesi dört ay sürmüştü. Bu, hâlâ nefes alabiliyorken onu Biniciler Bölüğü'nden çıkarmak için tek şansımız."

"Benşafayafalangitmiyorum." Buna artık dili dolanıyor falan denmezdi. "Şafa," diye tekrar söylemeyi denedim. "ŞAFA." Of, lanet olsun. "Sağaltbeni."

"Seni her zaman sağaltacağım," diye söz verdi Nolon.

"Sadece. Bu seferlik. Bir kez." Her bir kelimeye odaklanmam gerekiyordu. "Diğerleri. Sağaltılmaya. Sürekli. İhtiyacım olduğunu. Görürlerse. Zayıf olduğumu. Düşünürler."

"İşte bu yüzden bu fırsatı seni buradan çıkarmak için kullanmalıyız!" Dain'in sesinde panik vardı ve onu duyunca yüreğim sızladı. Beni her şeyden koruyamazdı ve yaralanmamı, sonunda da ölmemi izlemek onu mahvedecekti. "Buradan çıkıp doğruca Kâtipler Bölüğü'ne gitmek hayatta kalmak için tek şansın."

Dain'e dik dik baktım ve kelimelerimi dikkatle seçtim. "Binicileri. Bırakmıyorum. Annem nasıl olsa. Beni geri gönderir. Kalıyorum." Başımı çevirdim ve Nolon'u ararken her şey yine etrafımda dönmeye başladı. "Sağalt beni... ama sadecebuseferlik."

Nolon yatağımın yanındaki sandalyeye oturup omzuma bakarak, "Canının çok yanacağını ve birkaç hafta boyunca ağrıyacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. İlk kez sağaltılmıyordum. Benim kadar kırılgan doğduğunuzda, sağaltılmanın acısı ilk yaralanmanın acısının önüne geçemezdi. Kısacası benim için her zamanki şeylerdi bunlar.

"Lütfen, Vi," diye yalvardı Dain sessizce. "Lütfen bölük değiştir. Kendin için değilse bile benim için yap bunu çünkü

yeterince hızlı müdahale edemedim. Onu durdurmalıydım. Seni koruyamıyorum."

Keşke Dain'in planını Winifred'in iksirini almadan önce anlamış olsaydım, o zaman daha iyi açıklama yapabilirdim. Bunların hiçbiri onun suçu değildi ama her zaman yaptığı gibi suçu kendi omuzlarına yüklemişti. Bunun yerine derin bir nefes alıp, "Benseçimimiyaptım," dedim.

Nolon başını kaldırmadan, "Bölüğe geri dön, Dain," diye emretti. "Burada başka bir birinci sınıf öğrencisi olsaydı çoktan gitmiş olurdun."

Dain kederli gözlerle bana bakmaya devam etti ama ben, "Git," diye ısrar ettim. "Sabah seni toplantı alanında bulurum." Zaten bunu görmesini istemiyordum.

Yenildiğini kabul ederek başını bir kez salladı ve sonra dönüp başka bir şey söylemeden perdedeki aralıktan geçti. Bugünkü seçimimin gelecekte en iyi arkadaşımı mahvetmemesini tüm kalbimle diledim.

Nolon ellerini omzumun üzerinde gezdirerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Isır." Winifred ağzımın önünde bir deri kayış tutuyordu, ben de onu dişlerimin arasına aldım.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Nolon, ellerini omzumun üzerinden kaldırarak. Kaşlarını çatarak iyice yoğunlaştı ve elleriyle bir bükme hareketi yaptı.

Omzum gözümü karartan bir acıya zonkladı. Çığlık atarken dişlerim deri kemeri kesti, bir kalp atımı kadar dayandım, sonra bir kalp atımı daha ve ardından bayıldım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kendime geldiğimde koğuş neredeyse dolmuştu, zonklayan sağ kolum beni daha da büyük

bir hedef hâline getiren –böyle bir şey mümkünse tabii– açık mavi bir askıya sarılmıştı.

Askılar *zayıf* diye haykırıyordu. *Kırılgan* diyorlardı. *Kanat için bir yük* olduğumu söylüyorlardı. Minderde bu kadar kolay yaralandıysam bir ejderhanın sırtına bindiğimde ne olacaktı?

Güneş batalı çok olmuştu ama diğer birinci sınıflar yatmaya hazırlanırken salon büyücü ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlatılmıştı. Şişmiş dudağına kanlı bir bez bastıran kıza gülümsedim, o da yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

Sıramızda üç boş yatak saydım ama bu, o öğrencilerin öldüğü anlamına gelmezdi, değil mi? Benim gibi Şifacılar Bölüğü'nde veya belki de banyoda olabilirlerdi.

"Buradasın!" Rhiannon yatağından fırladı, gecelik şortunu ve üstünü çoktan giymişti, beni görünce gözlerinde beliren rahatlamayla gülümsedi.

"Buradayım," dedim. "Şimdiden bir gömleğim eksildi ama buradayım."

"Yarın merkezden bir tane daha alabilirsin." Bana sarılacakmış gibi görünüyordu ama askıma bakınca bir adım geri çekildi, ben de kendi ranzamın kenarına oturup ona baktım. "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Önümüzdeki birkaç gün acıyacak ama hareketsiz tuttuğum sürece idare ederim. Minder müsabakalarına başlamadan önce tamamen iyileşmiş olurum."

Bunun tekrarlanmasını nasıl önleyeceğimi bulmak için iki haftam vardı.

"Hazırlanmana yardım edeceğim," diye söz verdi bana. "Buradaki tek arkadaşım sensin, o yüzden işler ciddiye bindiğinde ölmemeni tercih ederim." Dudağının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kalktı.

"Ölmemek için elimden geleni yapacağım." Omzumun ve kolumun zonklamasına neden olan ağrıya rağmen sırıttım. Toniğin etkisi geçeli çok olmuştu ve canım fena hâlde yanıyordu.

"Ben de sana tarih konusunda yardım edeceğim." Ağırlığımı sol elime verirken elim yastığımın altına kaydı.

Orada bir şey vardı.

Rhiannon, ranzalarımızın önünden geçen siyah saçlı ve kıvrımlı Morraineli kızı, Tara'yı izleyerek, "Bizi kimse durduramayacak," dedi.

Küçük bir defter çıkardım –hayır, bir günlüktü bu– ve üstünde Mira'nın el yazısıyla *Violet* yazan katlanmış bir not vardı. Tek elimle notu açtım.

Violet,

Bu sabah ruloları okuyacak kadar burada kaldım ve tanrılara şükür sen listede yoksun. Daha fazla kalamam. Kanadımın yanına dönmem gerekiyor ve kalabilsem bile seni görmeme izin vermezler. Bunu ranzana gizlice bırakması için bir kâtibe rüşvet verdim. Umarım ablan olmaktan ne kadar gurur duyduğumu biliyorsundur. Brennan bunu benim için bölüğe girmemden önceki yaz yazmıştı. Bu defter beni kurtardı ve seni de kurtarabilir. Aralara kendi engin bilgilerimi de ekledim ama yazanlar çoğunlukla ona ait ve bunu almanı isteyeceğini biliyorum. Yaşamanı isterdi.

Sevgiler,

Mira.

Boğazımda oluşan düğümü yutkundum ve notu bir kenara koydum.

"Nedir o?" diye sordu Rhiannon.

"Abimin." Defterin kapağını açarken kelimeler dudaklarımdan güçlükle çıktı. Annem o öldükten sonra tüm eşyalarını geleneklere uygun olarak yakmıştı. Onun el yazısının kalın çizgilerini görmeyeli yıllar oluyordu ama işte karşımdaydılar. Göğsüm sıkıştı ve içimi yeni bir keder dalgası kapladı. İlk sayfadaki "Brennan'ın defteri" yazısını okudum, sonra ikinci sayfaya geçtim.

Mira,

Sen bir Sorrengail'sin, yani hayatta kalacaksın. Belki benim kadar muhteşem olmayacaksın ama hepimiz benim standartlarımda yaşayamayız, değil mi? Şaka bir yana, öğrendiğim her şey burada. Bunu güvende tut. Gizli tut. Yaşamak zorundasın çünkü Violet de seni izliyor. Düştüğünü görmesine izin veremezsin.

Brennan.

Gözlerim yaşardı ama gözlerimi kırpıştırarak yaşları öteledim. "Sadece onun günlüğü," diye yalan söyleyip sayfaları karıştırdım. Sözlerine göz gezdirirken onun alaycı, iğneleyici sesini duyabiliyordum; sanki yanımda duruyormuş, her tehlikeyi göz kırpıp sırıtarak hafifletiyormuş gibiydi. Kahretsin, onu çok özlemiştim. "Beş yıl önce öldü."

"Ya, bu..." Rhiannon anlayış dolu gözlerle bana doğru eğildi. "Biz de her zaman her şeyi yakmayız. Bazen insanın elinde bir şeyler kalması güzel bir his, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. Bu defteri elimde tutmak dünyanın *en güzel* şeyiydi ama yine de annemin bulursa ateşe atacağını biliyordum.

Rhiannon yatağına geri oturup tarih kitabını açtı, ben de üçüncü sayfadan başlayarak Brennan'ın geçmişine döndüm.

Köprüden sağ çıkmışsın. Güzel. Önümüzdeki birkaç gün dikkatli ol ve dikkat çekecek bir şey yapma. Sana sadece sınıfların değil, eğitmenlerin de nerede buluştuklarını gösteren bir harita çizdim. Müsabakalar konusunda gergin olduğunu biliyorum ama sende o sağ kroşe varken kesinlikle olmamalısın. Müsabakalar rastgele gibi görünebilir ama öyle değil. Eğitmenlerin sana söylemediği şey, müsabakalara bir hafta

önceden karar verdikleri, Mira. Evet, herhangi bir öğrenci müsabaka talep edebilir ama eğitmenler müsabakalarınızı en zayıfları ayıklamak için belirler. Bu da gerçek yakın dövüş başladığında eğitmenlerin o gün kiminle karşılaşacağınızı zaten bildiği anlamına geliyor. İşin sırrı şu: Nereye bakacağını bilirsen ve görünmeden dışarı çıkabilirsen, kiminle dövüşeceğini öğrenebilir, böylece hazırlık yapabilirsin.

Derin bir nefes aldım ve göğsümde umut çiçekleri açarken yazının geri kalanını âdeta yalayıp yuttum. Kiminle dövüşeceğimi bilirsem savaşa daha mindere adım atmadan başlayabilirdim. Zihnim işliyor, bir plan şekilleniyordu.

İki hafta, mücadeleler başlamadan önce ihtiyacım olan her şeyi almak için bu kadar sürem vardı ve kimse Basgiath topraklarını benim kadar iyi tanıyamazdı. Hepsi buradaydı.

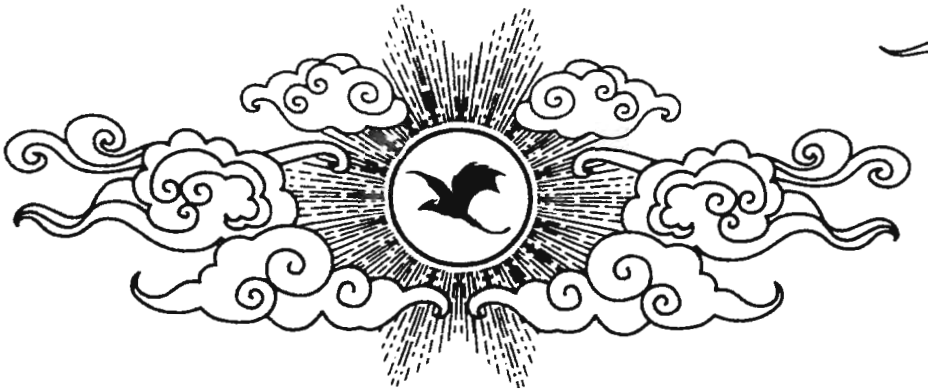
Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Nasıl hayatta kalacağımı biliyordum.

Navarre'da barışın korunması adına, herhangi bir bölüğün herhangi bir takımında, isyan damgası taşıyan en fazla üç öğrenci görevlendirilebilir.

-EK 5.2. BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ DAVRANIŞ KURALLARI

Geçen yılki değişikliklere ek olarak, damgalıların üç veya daha fazla grup hâlinde toplanması artık kışkırtıcı bir komplo eylemi olarak kabul edilecek ve bu nedenle idamlık suç sayılacaktır.

-EK 5.3. BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ DAVRANIŞ KURALLARI

YEDİNCİ BÖLÜM

Ayağım taşa takılınca, "Kahretsin," diye mırıldandım ve kalenin dibindeki nehrin kıyısında yetişen bel yüksekliğindeki otların arasında tökezledim. Güzel bir dolunay vardı, yolumu aydınlatıyordu ama bu, sokağa çıkma yasağından sonra buralarda dolaşan başka biri olma ihtimaline karşı saklanmak adına taktığım pelerinin içinde ölesiye terlemediğim anlamına gelmiyordu.

Iakobos Nehri, yukarıdaki tepelerden gelen yaz akıntısıyla çağlıyordu ve yılın bu zamanında akıntılar kuvvetli ve ölümcül olurdu, özellikle de vadinin dik yamacından çıkışta. O birinci sınıf öğrencisinin dün mola verdiğimiz sırada düşerek ölmesine şaşmamalıydı. Takımımız, köprüden bu yana bölükte kimseyi kaybetmeyen tek takımdı ama bu acımasız okulda bunun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Sapanımın üzerindeki ağır çantamın kayışlarını sıktım ve bir dizi yaşlı meşe boyunca ilerleyerek nehre yaklaştım, buradaki

fonil yemişi asmalarının yakında meyve vereceğini biliyordum. Olgunlaşmış mor yemişler çok ekşiydi ve yemesi pek mümkün değildi ama erken toplanıp kurutulursa, dokuz gece boyunca gizlice kaçmam sayesinde cephaneliğim için mükemmel bir silah olacaktı. Zehirler kitabını yanımda getirmemin nedeni de tam olarak buydu.

Minder müsabakaları önümüzdeki hafta başlıyordu ve mümkün olan her avantaja ihtiyacım vardı.

Son beş yıldır yer işareti olarak kullandığım kayaya ulaştım ve nehir kıyısındaki ağaçları saydım. "Bir, iki, üç," diye fısıldayarak aradığım meşeyi buldum. Dalları geniş ve yüksekti, hatta bazıları nehrin üzerine uzanmaya bile cesaret etmişti. Neyse ki en alttaki dal kolayca tırmanılabilecek yükseklikteydi, hatta altındaki, garip bir şekilde çiğnenmiş çimenler sayesinde daha da kolay tırmanılabiliyordu. Sağ kolumu askıdan çıkarıp ay ışığının ve hafızamın yardımıyla tırmanmaya başladığımda omzumda bir sancı hissettim. Rhiannon her akşam minderde kıçımı tekmeledikten sonra olduğu gibi ağrı çabucak geçip ince bir sızıya dönüştü. Umarım yarın Nolon beni bu sinir bozucu askıdan sonsuza dek kurtarırdı.

Ağacın gövdesine dolanmış olan fonil asması, aldatıcı bir şekilde sarmaşık gibi görünüyordu ama bu ağacın o ağaç olduğunu bilecek kadar çok tırmanmıştım ona. Fakat bu lanet şeye daha önce hiç pelerinle tırmanmak zorunda kalmamıştım. İşte bu sıkıntı çıkaracaktı. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde yukarı doğru tırmanıp eskiden saatlerce kitap okuduğum geniş dalı geçerken kumaş neredeyse her dala takıldı.

"Kahretsin!" Ayağım ağacın kabuğundan kaydı ve basacak daha iyi bir yer ararken kalbim bir anlığına tekledi. Hava aydınlıkken bu çok daha kolay olurdu ama yakalanma riskini göze alamazdım.

Tırmanmaya devam ederken ağaç kabukları avuç içlerimi sıyırıyordu. Asma yapraklarının uçları bu yükseklikte beyazdı,

tepedeki yaprakların arasından süzülen gölgeli ay ışığında zar zor görünüyorlardı ama tam da aradığım şeyi bulduğumda sırıttım.

"İşte buradasın." Mor meyveler muhteşem, çiğ bir lavanta rengindeydi. *Mükemmel.* Tepemdeki dalı kavrayarak çantamdaki boş şişeyi alıp dişlerimle tıpasını açacak kadar uzun süre sallanmadan durmayı başardım. Sonra şişeyi dolduracak kadar yemiş koparıp tıpayı yerine taktım. Yemişler, bu gece bulduğum mantarlar ve topladığım diğer şeyler sayesinde önümüzdeki bir ay boyunca tüm müsabakaları atlatabilirdim.

Neredeyse ağaçtan aşağı inmek üzereydim, sadece birkaç dal kalmışken altımda bir hareket fark ettim ve duraksadım. Umarım sadece bir geyiktir, diye düşündüm.

Ama değildi. Siyah pelerin giymiş iki gölge –belli ki bu gecenin kılık değiştirme tercihi buydu– ağacın korunaklı gölgesinde yürüyordu. Küçük olanı en alttaki dala yaslandı ve kapüşonunu çıkarınca çok iyi tanıdığım, yarı tıraş edilmiş pembe saçları ortaya çıktı.

Imogen, on gün önce neredeyse kolumu koparacak olan takım arkadaşım.

İkinci binici kapüşonunu çıkarırken midem kasıldı, sonra düğüm düğüm oldu.

Xaden Riorson.

Siktir.

Aramızda belki beş metre vardı ve burada onun beni öldürmesini engelleyecek hiçbir şey –ve hiç kimse– yoktu. Ben etrafımdaki dallara sıkı sıkı tutunurken korku boğazımı sıkarak nefes almamı engelliyordu; ben de bu arada kendi kendime, beni duyamasın diye nefesimi tutmanın, oksijensizlikten bayılırsam ağaçtan düşmekle karşılaştırıldığında ne kadar iyi olacağını söylüyordum.

Konuşmaya başladılar ama çağlayan nehrin sesi yüzünden ne dediklerini duyamıyordum. Rahatladım ve ciğerlerimi havayla doldurdum. Ben onları duyamıyorsam, sessizce burada

durduğum sürece onlar da beni duyamazdı. Ama kafasını kaldırıp bakması yeterliydi. Beni o Mavi Hançerkuyruğuna yem etmeye karar verirse kelimenin tam anlamıyla yandığımın resmi olurdu. Birkaç dakika önce şükrettiğim ay ışığı şimdi en büyük düşmanım hâline gelmişti.

Yavaşça, dikkatlice, sessizce ay ışığından kaçıp bir sonraki dala geçtim ve kendimi gölgelerin arasına gizledim. Imogen'la onun burada ne işi vardı? Sevgililer miydi? Arkadaşlar mıydı? Bu kesinlikle beni ilgilendirmezdi ama yine de Imogen'ın onun hoşlandığı kadın tipi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım, güzelliği sadece vahşiliğiyle kıyaslanabilecek türden bir kadındı. İkisi tam birbirlerine göreydi.

Xaden sanki birini arıyormuş gibi nehre sırtını döndü ve gerçekten de bir süre sonra ağacın arkasından başka biniciler çıkıp gelmeye başladı. Şu an birbiriyle tokalaşanların tamamı siyah pelerinliydi. Ve hepsinin de isyan damgası vardı.

Saydıkça gözlerim daha da irileşti. Sayıları yirmiyi geçiyordu; birkaç üçüncü sınıf ve birkaç ikinci sınıf vardı ama geri kalanların hepsi birinci sınıftı. Kuralları biliyordum. Damgalılar üçten büyük gruplar hâlinde toplanamazlardı. Sadece bir arada bulunarak bile ölümcül bir suç işliyorlardı. Belli ki bu bir tür toplantıydı ve kendimi, kurtlar aşağıda daireler çizerken bu ağacın yapraklı dallarına tutunmuş bir kedi gibi hissediyordum.

Bu tamamen zararsız bir toplantı olabilirdi, değil mi? Belki de onlar da Morraine eyaletinden gelen öğrenciler gibi, vatan hasreti çektiklerinden arada bir cumartesi günlerini sırf onlara çok özledikleri okyanusu hatırlattığı için yakındaki gölde geçiriyorlardı.

Ya da belki de damgalılar Basgiath'ı yakıp yıkmayı ve ailelerinin başlattığı işi bitirmeyi planlıyorlardı.

Burada oturup onları görmezden gelebilirdim ama aşağıda entrikalar çeviriyorlarsa benim kayıtsızlığım –korkum– insanla-

rın ölümüne neden olabilirdi. Bunu Dain'e anlatmak yapılacak en doğru şey olacaktı ama ne dediklerini bile duyamıyordum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Midem bulanıyordu. Yaklaşmak zorundaydım.

Kendimi ağaç gövdesinin ters tarafında tutarak ve etrafımı saran gölgelerden ayrılmadan, bir tembel hayvan hızıyla alttaki dala indim; bastığım her dalı önce ağırlığımın bir kısmını vererek test ediyor ve nefesimi tutuyordum. Sesleri hâlâ nehir yüzünden boğuk geliyordu ama içlerinden en yüksek sesle konuşanı duyabiliyordum; uzun boylu, siyah saçlı, açık tenli, omuzları herhangi bir birinci sınıf öğrencisinin iki katı kadar yer kaplayan, Xaden'ın karşısında duran ve üçüncü sınıf rütbesi taşıyan bir erkekti bu.

"Sutherland ve Luperco'yu zaten kaybettik," dedi ama gelen cevabı anlayamadım.

Söylediklerini net olarak duyabilmek için iki dal daha aşağı inmem gerekiyordu. Kalbim göğüs kafesimden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Yeterince dikkatli bakarlarsa herhangi birinin görebileceği kadar yakındım. Şey, Xaden hariç, çünkü onun sırtı bana dönüktü.

Imogen, "Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, mezuniyete kadar hayatta kalmak istiyorsanız birlikte hareket etmek zorundayız," dedi. Sağa doğru yapacağım küçük bir sıçrayışla, acımasızca kemiklerimi kırmasına karşılık olarak kafasına sert bir tekme atabilirdim.

Şu anda kendi hayatıma, intikam alma isteğimden daha fazla değer veriyordum, bu yüzden ayaklarımı kendime saklamayı tercih ettim.

"Ya buluştuğumuzu öğrenirlerse?" diye sordu birinci sınıftan esmer tenli bir kız, bakışlarını daire oluşturmuş grupta gezdirerek.

Xaden, kollarını göğsünde kavuşturup sağ altımdaki dala yaslanarak, "Bunu iki yıldır yapıyoruz ve öğrenmediler," diye

cevap verdi. "İçinizden biri söylemediği sürece de öğrenmezler. Ve söylerseniz haberim olur." Ses tonundaki tehdit çok açıktı. "Garrick'in dediği gibi, zaten iki birinci sınıfı kendi ihmalleri yüzünden kaybettik. Biniciler Bölüğü'nde sadece kırk bir kişiyiz ve hiçbirinizi kaybetmek istemiyoruz ama kendinize dikkat etmezseniz, kaybederiz. Her şey bizim aleyhimize işliyor ve inanın bana, bölükteki diğer tüm Navarrelılar sizi hain ilan etmek ya da başarısızlığa zorlamak için her fırsatı kollayacaklardır."

Kalabalık mırıldanarak onaylarken Xaden'ın sesindeki kesinlik karşısında nefesim kesildi. Lanet olsun, Xaden Riorson'da hayran olunacak tek bir şey bile bulmak istemiyordum ama işte şu an, sinir bozucu bir şekilde hayran olunası şeyler yapıyordu. Pislik.

İtiraf etmeliyim ki eyaletimden yüksek rütbeli bir binicinin, hemşehrilerinin yaşamasını ya da ölmesini umursaması güzel olurdu.

"Kaçınız yakın dövüşte dayağı yiyor?" diye sordu Xaden. Dört el havaya kalktı ama hiçbiri kollarını kavuşturmuş, diğerlerinden bir kafa daha uzun duran, sarı saçlı birinci sınıf öğrencisine ait değildi. Liam Mairi. Bizim kanadın Kuyruk Bölümü'nde, İkinci Takım'daydı ve şimdiden bizim yılın en iyi öğrencisiydi. Köprüden koşarak geçmiş ve değerlendirme gününde neredeyse tüm rakiplerini yok etmişti.

Xaden, "Siktir," diye küfretti, elini götürdüğü yüzünün ifadesini görmek için her şeyimi verirdim.

Büyük olan –Garrick– iç geçirdi. "Ben onlara öğretirim." Onu şimdi tanımıştım. Dördüncü Kanat'taki Alev Bölümü'nün lideriydi. Dain'in bir üstü ve benim de üstümdü.

Xaden başını iki yana salladı. "Sen bizim en iyi dövüşçümüzsün..."

Xaden'ın yanındaki ikinci sınıf öğrencisi ufak bir sırıtışla, "En iyi dövüşçümüz sensin," diye karşılık verdi. Yakışıklı, esmer yüzü siyah buklelerle çevriliydi ve pelerininin altındaki ünifor-

masını görebildiğim kadarıyla üzerinde bir sürü arma vardı. Yüz hatları Xaden'a, akraba olabilecekleri kadar çok benziyordu. Kuzen olabilirler miydi? Yanlış hatırlamıyorsam Fen Riorson'ın bir kız kardeşi vardı. Kahretsin, öğrencinin adı neydi? Kayıtları okumayalı yıllar olmuştu ama sanırım B ile başlıyordu.

"Belki en pis dövüşçü," dedi Imogen ters ters.

Çoğu kişi güldü, hatta birinci sınıflar bile gülümsediler.

Garrick, "Acımasız desek daha doğru olur," diye ekledi.

Liam Mairi de dâhil olmak üzere herkes başıyla onayladı.

Xaden, "Garrick en iyi dövüşçümüz ama Imogen da onunla aynı seviyede ve çok daha sabırlı," dedi ama Imogen'ın kolumu kırarken pek de sabırlı görünmediği düşünülürse bu çok gülünçtü. "Yani dördünüz eğitim için iki gruba ayrılıp bu ikisiyle eğitim yapacaksınız. Üç kişilik bir grup fazla dikkat çekmeyecektir. Başka ne sorununuz var?"

Omuzları çöken çelimsiz bir birinci sınıf öğrencisi, ince parmaklarını yüzüne götürerek, "Bunu yapamam," dedi.

Xaden, sert bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bunu yapamam!" Küçük başını iki yana salladı. "Ölüm. Savaşmak. Hiçbirini!" Her kelimede sesi biraz daha inceliyordu. "Değerlendirme gününde gözümün önünde bir öğrencinin boynu kırıldı! Eve gitmek istiyorum! *Bu konuda* bana yardım edebilir misin?"

Bütün başlar Xaden'a döndü.

"Hayır." Xaden omuzlarını silkti. "Öyle bir şey olmayacak. En iyisi şimdiden kabullen ve daha fazla zamanımı alma."

İniltimi bastırmak için elimden geleni yaptım ama gruptaki diğer kişiler buna zahmet bile etmediler. Ne pislik ama.

Ufak tefek olan *şaşırmış* görünüyordu ve onun için üzülmekten kendimi alamadım.

Xaden'a biraz benzeyen ikinci sınıf öğrencisi kaşlarını kaldırarak, "Bu biraz sert oldu, kuzen," dedi.

"Ne söylememi istiyorsun, Bodhi?" Xaden başını yana eğdi, sesi sakin ve alçaktı. "Herkesi kurtaramam, özellikle de kendini kurtarmak için uğraşmak istemeyen birini."

"Lanet olsun, Xaden." Garrick burun kemerini sıktı. "Gerçekten harika bir moral konuşması oldu."

"Moral konuşmasına ihtiyaçları varsa, o zaman ikimiz de mezuniyet gününde bölükten uçamayacaklarını biliyoruz demektir. Gerçekçi olalım. Uyumalarına yardımcı olacaksa ellerini tutup herkesin başaracağına dair bir sürü saçma sapan boş vaatte bulunabilirim ama benim tecrübelerime göre gerçek çok daha değerlidir." Başını çevirdi, herhâlde panik içindeki birinci sınıf öğrencisine bakıyordu. "Savaşta insanlar ölür. Bu öyle ozanların söylediği gibi görkemli bir ölüm de değildir. Boyunları kırılır ve altmış metreden düşerler. Kavrulmuş toprak ya da kükürt kokusunun romantik bir yanı yoktur. Bu" –eliyle kaleyi işaret etti– "herkesin sağ kurtulduğu bir masal değil. Sert, soğuk, umursamaz bir gerçek. Buradaki herkes evine dönemeyecek... ya da evlerimizden geriye ne kaldıysa oraya. Ve sakın yanılsamaya kapılmayın, biz bu bölüğe adım attığımızdan beri savaştayız." Hafifçe öne doğru eğildi. "Yani kendinizi toparlayıp yaşamak için savaşmayacaksanız, hayır, başaramayacaksınız."

Sessizliği bozmaya cesaret edenler sadece boş konuşanlardı.

Xaden, "Şimdi biri bana gerçekten çözebileceğim bir sorun söylesin," diye emretti.

Tanıdığım bir birinci sınıf öğrencisi, "Savaş Brifingi," dedi usulca. Onun ranzası Rhiannon'la benimkinden sadece bir sıra ötedeydi. Kahretsin... Adı neydi? Yatakhanede hepsini tanıyamayacağım kadar çok kadın vardı ama bunun Üçüncü Kanat'ta olduğundan emindim. "Yetişemediğimden değil ama bilgiler..." Omuzlarını silkti.

"Bu zor bir sorun," diye yanıtladı Imogen, Xaden'a dönerek. Ay ışığındaki profili, omzumu parçalayan kişiden bambaşka birine aitti sanki. O Imogen zalim, hatta gaddar biriydi. Ama

Xaden'a bakarken gözleri, ağzı ve tüm duruşu yumuşamış, pembe saçının kısa bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Xaden birinci sınıf öğrencisine sert bir sesle, "Sana öğrettiklerini öğreneceksin," dedi. "Bildiklerini kendine sakla ama sana ne söylerlerse ezberle."

Kaşlarımı çattım. *Ne* demek istemişti? Savaş Brifingi, kâtipler tarafından verilen derslerden biriydi ve gizli olmayan tüm birlik hareketleri ve savaş hatları hakkında bölüğün en son bilgileri almasını sağlıyordu. Bizden ezberlememiz istenen tek şey son olaylar ve cephe yakınlarında neler olup bittiğine dair genel bilgilerdi.

"Başka sorusu olan var mı?" diye sordu Xaden. "Şimdi sorsanız iyi olur. Çok vaktimiz yok."

O zaman anladım ki üç kişiden fazla bir grup hâlinde toplanmaları dışında burada yaptıkları şeyin *yanlış* bir tarafı yoktu. Komplo yoktu, darbe hazırlığı yoktu, tehlike yoktu. Sadece eyaletlerinden gelen birinci sınıflara danışmanlık yapan bir grup üst sınıf vardı. Ama Dain bunu bilseydi ettiği yemin yüzünden...

"Violet Sorrengail'i ne zaman öldüreceğiz?" diye sordu arkalardan biri.

Kanım buz kesti.

Gruptan yükselen onay mırıltısı omurgamdan aşağıya bir dehşet dalgasının yayılmasına neden oldu.

Imogen tatlı bir sesle, açık yeşil gözlerini ona kaldırarak, "Evet, Xaden," dedi. "Nihayet *intikamımızı* ne zaman *alacağız*?"

Xaden, Imogen'a gözlerini diktiğinde yüzünü kesen yara izini ve profilini görebileceğim kadar döndü. "Sana daha önce de söyledim, en genç Sorrengail *benim* ve doğru zaman geldiğinde onu ben halledeceğim."

Beni... mi halledecekti? Kaslarım öfkenin sıcaklığıyla gerildi. Ben *halledilecek* bir sorun değildim. Xaden'a duyduğum kısa ömürlü hayranlık böylece sona ermişti.

Xaden'a benzeyen kişi dairenin diğer tarafından, "Sen dersini almadın mı, Imogen?" diye azarladı onu. "Duyduğuma göre Aetos, güçlerini minderde kullandığın için önümüzdeki ay boyunca sana bulaşık yıkatacakmış."

Imogen hışımla ona döndü. "Annemin ve ablamın idamından o kızın annesi sorumlu. Omzunu kırmaktan çok daha fazlasını yapmadığıma şükretsin."

Garrick kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Neredeyse *hepimizin* ailesinin yakalanmasından onun *annesi* sorumlu," diye itiraz etti. "Kızı değil. Çocukları ebeveynlerinin günahları için cezalandırmak Navarre âdetidir, Tyrrendor değil."

"Yani anne babamızın *yıllar* önce yaptıkları yüzünden biz askere alındık ve ölüm cezasıyla eş olan bu akademiye tıkıldık..." diye konuşmaya başladı Imogen.

Garrick, "Fark etmediysen söyleyeyim, o da ölüm cezasıyla eş sayılabilecek bu akademide okuyor," diye karşılık verdi. "Görünüşe bakılırsa o da bizimle aynı kaderi paylaşıyor."

Lilith Sorrengail'in kızı olduğum için cezalandırılıp cezalandırılmayacağım konusundaki tartışmayı mı izliyordum cidden?

"Abisinin de Brennan Sorrengail olduğunu unutma," diye ekledi Xaden. "Bizim ondan nefret ettiğimiz kadar onun da bizden nefret etmek için sebebi var." Imogen'a ve soruyu soran birinci sınıf öğrencisine dikkatle baktı. "Ve size bir daha söylemeyeceğim. Onu *ben* halledeceğim. İtirazı olan var mı?"

Ortama sessizlik çöktü.

"Güzel. O zaman üçerli gruplar hâlinde yataklarınıza dönün." Başıyla işaret etti ve diğerleri, tıpkı Xaden'ın emrettiği gibi üçlü gruplar hâlinde, yavaşça dağıldı. En son ayrılan Xaden oldu.

Yavaşça nefes aldım. Lanet olsun, buradan sağ çıkabilirdim.

Ama gittiklerinden emin olmalıydım. Kalçama kramp girse ve parmaklarım kasılsa da kılımı bile kıpırdatmadım, küt küt atan kalbimi sakinleştirmek için mümkün olduğunca yavaş nefesler alarak içimden beş yüze kadar saydım.

Ancak sincaplar yerde koşuşturmaya başladığında yalnız olduğumdan emin olarak ağaçtan indim ve bir buçuk metre kala çimenli zemine atladım. Zihnal'ın bana karşı zaafı olmalıydı çünkü Kıta'daki en şanslı kadın bendim...

Bir gölge arkamdan saldırınca çığlık atmak için ağzımı açtım ama sert bir göğse doğru çekildiğim anda boynuma dolanan bir dirsek nefes almamı engelledi.

"Çığlık atarsan ölürsün," diye fısıldadı ve dirseğin yerini boğazıma dayanan hançerin keskin acısı alınca midem kasıldı.

Donakaldım. Xaden'ın tok ve sert sesini nerede olsa tanırdım.

"Kahrolası Sorrengail." Elini atıp pelerinimin kapüşonunu çıkardı.

"Nereden anladın?" Ses tonum düpedüz içerlemiş gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Beni öldürecekse yalvaran küçük bir sefil olarak ölmeyecektim. "Dur tahmin edeyim, parfümümün kokusunu aldın. Kitaplardaki kadın kahramanları ele veren hep bu olur, değil mi?"

Dudaklarını büktü. "Ben gölgelere hükmediyorum ama olur, sen öyle istiyorsan seni ele veren şeyin *parfümün* olduğunu söyleyebilirim." Hançerini indirip birkaç adım uzaklaştı.

Keskin bir soluk aldım. "Mührün gölgelere hükmetmek mi?" Rütbesinin bu kadar yükselmesine şaşmamalıydı. Gölgelere hükmedenler inanılmaz nadir bulunur ve savaşta çok rağbet görürlerdi; mühür sahibi gücüne bağlı olarak tüm grifon sürülerinin yönünü şaşırtabilir, hatta onları yere serebilirdi.

"Ne yani, Aetos benimle karanlıkta yalnız kalmaman konusunda seni henüz uyarmadı mı?"

Sesi tenimde sert bir kadife gibi gezinirken ürperdim, sonra kendi hançerimi uyluğumdaki kınından çıkarıp kaldırarak ona döndüm, kendimi ölümüne savunmaya hazırdım. "Beni böyle mi *halletmeyi* planlıyorsun?"

"Demek bizi dinledin?" Kara kaşlarından birini kaldırdı ve sanki onun için bir tehdit oluşturamazmışım gibi hançerini

kınına soktu. Bu beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Artık seni gerçekten öldürmek *zorunda* kalabilirim." O alaycı gözlerde bir gerçeklik izi var gibiydi.

Bu... saçmalıktı.

"O zaman hadi bitir şu işi." Pelerinimin altından, kaburgalarıma bağlı olduğu yerden bir hançeri daha kınından çıkardım ve onları fırlatabileceğim mesafeyi sağlamak için birkaç adım geri çekildim; önce o saldırmazsa tabii.

İlkin bir hançere, sonra diğerine baktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçirdi. "Elindeki en iyi savunma bu duruş mu gerçekten? Imogen'ın neredeyse kolunu koparmasına şaşmamalı."

"Düşündüğünden daha tehlikeliyim," dedim ukala ukala.

"Bilmez miyim? Bak, tir tir titriyorum şu an." Alayla sırıttı.

Lanet olası. Pislik.

Elimdeki hançerleri çevirip uçlarından tuttum, sonra bileklerimi oynattım ve her birini kafasının iki yanına doğru fırlattım. Arkasındaki ağacın gövdesine sağlam bir şekilde saplandılar.

"Iskaladın." İrkilmemişti bile.

"Iskaladım mı?" Son iki bıçağıma uzandım. "Neden birkaç adım geri gidip bu teoriyi test etmiyorsun?"

Gözleri merakla ışıldadı ama bu ışıltı bir saniye sonra kayboldu, yerini soğuk, alaycı bir kayıtsızlık aldı.

Tüm duyularım alarmdaydı ama o geriye doğru hareket ederken etrafımdaki gölgeler hareket etmedi, gözleri gözlerimdeydi. Sırtı ağaca çarptı ve hançerlerimin kabzaları kulaklarına değdi.

"Iskaladığımı bir daha söyle," dedim tehdit dolu bir sesle, sağ elimdeki hançeri ucundan tutarak.

"Büyüleyici. Çelimsiz ve kırılgan görünüyorsun ama aslında çok vahşi bir ufaklıksın, değil mi?" Gölgeler meşe ağacının gövdesinde dans edip parmak şeklini alırken Xaden'ın mükemmel dudaklarında takdir dolu bir gülümseme belirdi. Gölge parmaklar hançerleri ağaçtan çıkarıp Xaden'ın bekleyen ellerine koydular.

Keskin bir şekilde soluk verdim. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan beni öldürebilecek bir gücü vardı: gölgelere hükmetme gücü. Kendimi ona karşı savunmaya çalışmam bile boş bir çabaydı ve gülünçtü.

Bu kadar güzel olmasına, gölgeler ayak izlerinin etrafında kıvrılarak bana doğru gelirken yeteneklerinin onu bu kadar ölümcül kılmasına sinir olmuştum. Doğudaki Cygnisen ormanlarında bulunduğunu okuduğum o zehirli çiçeklere benziyordu. Cazibesi çok yaklaşmamam için bir uyarı niteliğindeydi ve ben *kesinlikle* ona fazla yakındım.

Hançerlerimi kabzalarından tutarak saldırıya hazırlandım.

"Bu küçük numarayı Jack Barlowe'a göstermelisin," dedi Xaden, avuçlarını yukarı doğru çevirip bana hançerlerimi uzatarak.

"Affedersin?" Numara yapıyordu. Numara olmalıydı.

Bana yaklaştığında hançerimi kaldırdım. Kalbim tekliyor, vücudumu saran korku nabzımın düzenini bozuyordu.

Hançerimi, karnının hizasında pelerinine bastırırken, "Seni katletmeye alenen yemin etmiş, boyun kıran şu birinci sınıf öğrencisi," diye açıkladı Xaden. Elini pelerinimin altına uzatıp bir hançeri uyluğumdaki kınına soktu, sonra pelerinimin kenarını açıp durdu. Bakışları omzuma düşen örgümdeydi ve diğer hançeri kaburgalarımdaki kılıflardan birine sokmadan önce bir an için nefes almayı bıraktığına yemin edebilirdim. "Kafasına birkaç hançer fırlatırsan seni öldürmeyi planlamak konusunda muhtemelen iki kez düşünür."

Bu... bu... çok tuhaftı. Kafamı karıştırmak için bir tür oyun oynuyor olmalıydı, değil mi? Eğer öyleyse Xaden bu oyunu gerçekten çok iyi oynuyordu.

"Beni katletme onuru sana ait olduğu için mi?" diye meydan okudum. "Küçük kulübünün buluşmak için benim ağacımın altını seçmesinden çok daha öncesinde benim ölmemi istiyordun, bu yüzden bence şimdiye kadar beni zihninde çoktan gömmüşsündür."

Karnına dayadığım hançere kısa bir bakış attı. "*Küçük kulübümden* birilerine bahsetmeyi düşünüyor musun?" Gözlerime baktı ve orada, beni bekleyen soğuk, hesapçı ölümden başka bir şey yoktu.

Ürpermemeye çalışarak, "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

"Neden?" Başını yana yatırıp sanki çok tuhaf bir şeymişim gibi yüzümü inceledi. "İsyancı subayların çocuklarının bir araya gelmesi yasa dışıdır..."

"Üçten büyük gruplar hâlinde. Bunun farkındayım. Senden daha uzun süredir Basgiath'ta yaşıyorum." Çenemi kaldırdım.

"Anneciğine ya da kıymetli küçük Dain'ine koşup onlara *toplandığımızı* yetiştirmeyeceksin yani?" Gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti.

Midem tıpkı köprüye çıkmadan önce olduğu gibi burulmuştu; sanki bedenim bundan sonra yapacağım her hareketin yaşam süremi belirleyeceğini biliyor gibiydi. "Onlara yardım ediyordun. Bunun cezalandırılmak için bir sebep olduğunu düşünmüyorum." Bu hem ona hem de diğerlerine haksızlık olurdu. Küçük buluşmaları yasa dışı mıydı? Kesinlikle öyleydi. Bunun için ölmeleri gerekiyor muydu? Kesinlikle *hayır*. Onları ispiyonlarsam tam olarak öyle olacaktı. O birinci sınıflar yardım istemekten başka bir şey yapmadıkları için idam edilecek, son sınıf öğrencileri de sırf yardım ettikleri için onlarla aynı kaderi paylaşacaktı. "Söylemeyeceğim."

Sanki *içimi* görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı ve kafa derim karıncalandı.

Elim sabitti ama önümüzdeki otuz saniyenin getirebilecekleri karşısında sinirlerim gerilmişti. Beni burada öldürebilir, bedenimi nehre atabilirdi ve biri akıntıda beni bulana kadar ortadan kaybolduğumu kimse fark etmezdi.

Ama kanını akıtmadan beni öldürmesine izin vermeyecektim, işte bundan emindim.

"İlginç," dedi sakin sakin. "Sözünü tutup tutmayacağını göreceğiz ve tutarsan, ne yazık ki sana bir iyilik borcum olacak." Sonra uzaklaştı, döndü ve kaleye çıkan yamaçtaki merdivene doğru yürüdü.

Bir dakika. Ne?

Arkasından, "Beni *halletmeyecek* misin?" diye seslendim, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak.

Omzunun üzerinden, "Bu gece değil!" diye bağırdı.

Dudaklarımı büktüm. "Neyi bekliyorsun ki?"

"Beklediğin anda yaparsam eğlencesi kalmaz," diye cevap verdi, karanlığa doğru ilerleyerek. "Şimdi, kanat liderin dışarı çıkma yasağından sonra dışarıda olduğunu fark etmeden önce yatağına dön."

"Ne?" Arkasından aval aval baktım. "Benim kanat liderim *sensin!*"

Ama beni aptal gibi kendi kendime konuşurken bırakarak çoktan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Çantamda ne olduğunu bile sormamıştı.

Kolumu askıma geri sokarken yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı ve omzumdan yük kalktığı için rahatlayarak iç geçirdim. *Fonil meyveleri olan bir şapşaldım ben.*

Zehrin pek konuşulmayan sanatsal bir yanı vardır ve bu da zamanlamadır. Yalnızca bir usta etkili bir başlangıç için doğru dozu ayarlayıp uygulayabilir. Bireyin kütlesinin yanı sıra uygulama yöntemi de dikkate alınmalıdır.

-YÜZBAŞI LAWRENCE MEDINA TARAFINDAN YAZILAN YABANİ BİTKİLER VE KÜLTÜR BİTKİLERİNİN ETKİLİ KULLANIMI'NDAN

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabah ben giyinirken kadınlar yatakhanesi sessizdi, uzaktaki pencerelerde görünen güneş, ufuk çizgisini yeni aşıyordu. Ejderha pullu yeleği, yatağımın ucundaki askıda kurumaya bıraktığım yerden alıp kısa kollu siyah gömleğimin üzerine geçirdim. İyi ki bağcıkları kendi başıma arkamdan sıkma konusunda oldukça ustalaşmıştım çünkü Rhiannon yatağında değildi.

En azından birimiz herkesin fazlasıyla ihtiyaç duyduğu orgazmlardan birkaçını yaşıyordu. Eminim buradaki dolu yatakların içinde de partnerleriyle birlikte olan bir ya da iki kişi vardı. Takım liderleri dışarı çıkma yasağını uygulamaktan ciddiyetle bahsediyorlardı ama kimse bunu pek umursamıyordu. Dain hariç. O her kuralı önemserdi.

Dain. Göğsüm sıkıştı ve saçımı taç şeklinde örmeyi bitirirken gülümsedim. Onu görmek günümün en güzel kısmıydı, toplum içinde pek de cana yakın olmadığı anlarda bile. Beni bu yerden kurtarmaya çalışmakla meşgul olduğu anlarda bile.

Çıkarken çantamı aldım, ağustosu görecek kadar yaşamayan bir düzine kadına ait yan yana sıralanmış boş yatakların yanından geçtim ve kapıyı iterek açtım.

İşte oradaydı.

Dain beni beklediğini belli ederek koridorun duvarından uzaklaşırken gözleri parladı. "Günaydın."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Her sabah göreve giderken bana eşlik etmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Takım liderin olmadığım zamanlarda seni görebildiğim tek zaman bu," diye itiraz etti, boş koridorda ilerleyip Harman'dan sağ kurtulursak odalarımıza çıkacak olan koridorları geçerken. "İnan bana, bir saat erken kalkmaya değer. Yine de neden kahvaltı görevini diğer tüm görevlere tercih ettiğini anlayamıyorum."

Omuzlarımı silktim. "Kendimce sebeplerim var." Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* iyi sebepler. Yine de geçen hafta görevlerimizi seçmeden önce fazladan uyuduğum bir saati özlüyordum.

Sağ tarafta kapı aniden açıldığında Dain önüme atılarak beni koluyla arkasına itti, suratım sırtına yapıştı. Deri ve sabun gibi kokuyordu ve...

"Rhiannon?" dedi sertçe.

"Özür dilerim!" Rhiannon'ın gözleri irileşti.

Dain'in elinden kurtuldum ve Rhiannon'ı görebilmek için takım liderimin yanına geçtim. "Ben de bu sabah nerede olduğunu merak etmiştim." Tara da yanında belirince yüzüme geniş bir sırıtış yayıldı. "Selam, Tara."

"Selam, Violet." Tara bana el salladı, sonra gömleğini pantolonunun içine sokarak koridorda ilerledi.

"Dışarı çıkma yasağının bir nedeni var, öğrenci," dedi Dain, ben de içimden gelen gözlerimi devirme dürtüsüne karşı koydum. "Harman bitene kadar kimsenin özel yatakhanelerde olmaması gerektiğini de biliyorsun."

"Belki de erken kalkmışızdır," diye itiraz etti Rhiannon. "Yani, tıpkı sizin gibi." Yaramaz bir sırıtışla bir Dain'e bir bana baktı.

Dain burnunun kemerini sıktı. "Sadece... yatakhaneye geri dön ve orada uyumuş gibi yap, olur mu?"

"Kesinlikle!" Rhiannon yanımdan geçerken elimi sıktı.

"Aferin," diye fısıldadım çabucak. Buraya geldiğimizden beri Tara'ya karşı bir şeyler hissediyordu.

"Evet, değil mi?" Gülümseyerek geriye doğru bir adım attı, sonra yatakhanenin kapılarını itmek için döndü.

"Takım lideri olmak için başvurduğumda, birinci sınıfların seks hayatlarını takip edeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti," diye mırıldandı Dain ve mutfağa doğru ilerledik.

"Of, hadi ama. Sanki geçen yıl sen de birinci sınıf değildin."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve en sonunda omuzlarını silkti. "Haklısın. Sen de artık birinci sınıfsın..." Kubbeye açılan kemerli kapıya yaklaştığımızda bakışları bana kaydı ve dudakları konuşmaya devam edecekmiş gibi aralandı ama bana kapıyı açmak için başını çevirdi.

"Bak şu işe, Dain Aetos! Bana seks hayatımı mı soruyorsun sen?" Parmaklarımı yeşil ejderha sütununun açıkta kalan dişlerinde gezdirdim ve yanından geçerken gülümsememek için kendimi tuttum.

"Hayır!" Başını iki yana salladıktan sonra düşünceli bir şekilde duraksadı. "Yani... sorulacak bir seks hayatın var mı ki?"

Ortak alana çıkan basamakları tırmandık ve ben kapının hemen önünde dönüp ona baktım. Benden iki adım aşağıda olduğundan gözlerimiz aynı hizadaydı. "Buraya geldiğimden beri mi?" Parmağımla çeneme dokunup gülümsedim. "Bu seni ilgilendirmez. Buraya gelmeden öncesi? O da seni ilgilendirmez."

"Yine haklısın." Dudakları, bunun onu ilgilendirmesini dilememe neden olan bir sırıtışla kıvrıldı.

Bunu onu ilgilendirecek hâle *getirmek* gibi son derece aptalca bir şey yapmadan önce arkamı döndüm. Ortak alana doğru devam ederek boş çalışma masalarının ve kütüphane girişinin yanından geçtik. Kâtiplerin Arşiv'i kadar hayranlık uyandırıcı değildi ama çalışmak için ihtiyaç duyacağım her kitabı burada bulabilirmişim gibi geliyordu.

"Bugün için hazır mısın?" diye sordu Dain toplanma salonuna yaklaştığımızda. "Bu öğleden sonra başlayacak müsabakalar için yani?"

Midem düğüm düğüm oldu.

"İdare ederim," diye onu rahatlattım ama o önüme geçerek beni durdurdu.

"Rhiannon'la pratik yaptığını biliyorum ama..." Alnı endişeyle kırıştı.

"Ben hallederim," derken ciddi olduğumu anlasın diye gözlerinin içine baktım. "Benim için endişelenmene gerek yok." Dün gece Oren Seifert'in adı tam da Brennan'ın söylediği yere, benimkinin yanına asılmıştı. Birinci Kanat'taki uzun boylu, sarışın oğlandı bu, bıçak kullanma becerisini halledebilirdim ama yumruğu müthişti.

"Senin için hep endişeleniyorum." Dain ellerini yumruk yaptı.

"Endişelenme." Başımı iki yana salladım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sadece tekrar yaralandığını görmek istemiyorum."

Kaburgalarım kalbimi bir mengene gibi sıktı.

"O zaman izleme." Nasırlı elini avuçlarımın içine aldım. "Beni bundan kurtaramazsın, Dain. Her öğrenci gibi ben de haftada bir müsabakaya gireceğim. Sadece bununla da bitmeyecek. Beni Harman'dan, İmtihan'dan ya da Jack Barlowe'dan koruyamazsın..."

"O konuda göze batmadan hareket etmelisin." Dain yüzünü buruşturdu. "O kendini beğenmiş heriften mümkün olduğunca

uzak dur, Vi. Peşine düşmesi için ona bahane verme. Şimdiden ölüm listesindeki pek çok isimden sorumlu."

"O zaman ejderhalar ona bayılacak." Her zaman vahşi olanları seçerlerdi.

Dain elimi nazikçe sıktı. "Sadece ondan uzak dur."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu tavsiye, kafasına birkaç hançer fırlatmamı söyleyen Xaden'ın yaklaşımından epey farklıydı.

Xaden. Geçen haftadan beri midemde oluşan suçluluk düğümü biraz daha büyüdü. Kurallara göre Dain'e meşe ağacının altında damgalıları gördüğümü söylemeliydim ama bunu yapmayacaktım; Xaden'a kimseye bahsetmeyeceğimi söylediğim için değil, bu sırrı saklamak bana yapılacak en doğru şey gibi geldiği içindi.

Hayatımda Dain'den hiç sır saklamamıştım.

"Violet? Beni duydun mu?" diye sordu Dain, bir elini kaldırıp yüzümü okşayarak.

Ona bakarak başımla onayladım ve "Barlowe'dan uzak durulacak," diye tekrarladım.

Elini indirip pantolonunun cebine soktu. "Umarım sana karşı olan şu kinini unutur."

"Erkekler, hayalarına bıçak dayayan bir kadını kolayca unutur mu?" Bir kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Hayır." İç geçirdi. "Biliyorsun, seni gizlice kâtiplere götürmek için hâlâ çok geç değil. Fitzgibbons seni götürür..."

Çalan çanlar saatin beşi çeyrek geçtiğini haber vererek beni, Dain'in Kâtipler Bölüğü'ne kaçmam için yalvardığı bir konuşmadan daha kurtardı.

"İdare ederim. Sırada görüşürüz." Elini sıktım, sonra ondan uzaklaşarak mutfağa doğru ilerledim. Buraya ilk gelen hep ben oluyordum ve bugün de istisna değildi.

Çantamdan kurutulmuş, toz hâline getirilmiş fonil yemişi şişesini çıkardım ve diğer işçiler uykulu gözlerle, homurdanarak içeri girerken işe koyuldum. Toz neredeyse beyazdı, neredeyse

görünmezdi ve bir saat sonra yemek dağıtma sırasındaki yerimi aldığımda, ardından Oren Seifert yaklaşırken omletinin üzerine serpiştirdiğimde kimse onu fark etmeyecekti.

Profesör Kaori, "Harman'da hangi ejderhalara yaklaşıp hangilerinden kaçacağınıza karar verirken her bir türün mizacını aklınızda bulundurun," dedi; ciddi, siyah gözlerini dikerek yeni öğrencileri bir süre inceledi, sonra büyüyle yarattığı Yeşil Hançerkuyruk görüntüsünü Kızıl Akrepkuyruk görüntüsüne çevirdi. O bir illüzyonistti ve bu bölükte zihnindekileri görüntü olarak yansıtma mühür yeteneği olan tek profesör oydu, bu da bu dersi en sevdiklerimden biri hâline getiriyordu. Ayrıca Oren Seifert'in neye benzediğini tam olarak bilmemin sebebi de oydu.

Bir profesörü bir öğrenciyi neden bulmam gerektiği konusunda açıkça yanlış yönlendirdiğim için kendimi suçlu hissediyor muydum? Hayır. Bunun hile olduğunu düşünüyor muydum? Yine hayır. Tam olarak Mira'nın önerdiği şeyi yapıyor, beynimi kullanıyordum.

Daire şeklinde dizilmiş sıralarımızın ortasındaki Kızıl Akrepkuyruk, gerçek boyutunun çok altında, en fazla bir metre boyundaydı ama Harman için Vadi'de bekleyen gerçek ateş-püskürenin bire bir kopyasıydı.

"Kızıl Akrepkuyruklar, mesela buradaki Ghrian, en çabuk öfkelenenlerdir," diye devam etti Profesör Kaori, sanki gerçekmiş gibi illüzyona gülümserken kusursuz biçimde şekillendirilmiş bıyığı titreşti. Hepimiz not alıyorduk. "Yani onu kızdırırsanız, o zaman..."

Sol tarafımdaki Ridoc, "Öğle yemeği oluruz," deyince bütün sınıf güldü. Takımı yarım saat önce sınıftaki yerini aldığından beri bana dik dik bakmaktan vazgeçmeyen Jack Barlowe'un yüzünde bile alaycı bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Profesör Kaori. "Peki bir Kızıl Akrepkuyruk'a yaklaşmanın en iyi yolu nedir?" Sınıfa göz gezdirdi.

Cevabı biliyordum ama Dain'in dikkat çekmeme tavsiyesine uyarak elimi ve cevabımı kendime sakladım.

Rhiannon yanımda, "Yaklaşmamak," diye mırıldandı ve ben de sessiz bir kahkaha attım.

Diğer takımların birinden bir kız, "Mümkünse soldan ve önden yaklaşmanızı tercih ederler," diye cevap verdi.

"Mükemmel." Profesör Kaori başını salladı. "Bu Harman'da bağ kurmak isteyen üç Kızıl Akrepkuyruk var." Önümüzdeki görüntü değişti ve farklı bir ejderha göründü.

"Toplamda kaç ejderha var?" diye sordu Rhiannon.

Profesör Kaori görüntüyü tekrar değiştirerek, "Bu yıl için yüz tane," diye cevap verdi. "Ama bazıları gördüklerine bağlı olarak yaklaşık iki ay sonra Sunum sırasında fikirlerini değiştirebilir."

Resmen tansiyonum düştü. "Geçen yılkinden otuz yedi eksik." Harman'dan iki gün önce önlerinde geçit töreni yaptıktan sonra görünüşümüzden hoşlanmazlarsa belki daha da azalacaktı. Zaten o etkinlikten sonra genelde daha az öğrenci kalırdı.

Profesör Kaori'nin siyah kaşları kalktı. "Evet, Öğrenci Sorrengail, öyle, ayrıca ondan önceki yıla göre de yirmi altı tane daha az."

Daha az ejderha bağ kurmayı seçiyordu fakat bölüğe giren binici sayısı sabit kalmıştı. Zihnimde düşünceler dolaşmaya başladı. Her Savaş Brifingi'ne göre doğu sınırlarındaki saldırılar artıyordu ama yine de Navarre'ı savunmak için bağ kurmak isteyen *daha az* ejderha vardı.

"Neden bağ kurmadıklarını söylüyorlar mı?" diye sordu bir başka birinci sınıf öğrencisi.

"Hayır, salak," diye dalga geçti Jack, buz mavisi gözlerini öğrenciye dikerek. "Ejderhalar sadece bağ kurdukları binicilerle

konuşurlar, tıpkı tam isimlerini sadece bağ kurdukları binicilere söylemeleri gibi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Profesör Kaori, Jack'e çenesini kapatmasını sağlayan bir bakış attı ama bu onun diğer öğrenciyi azarlamasını engellemedi. "Sebeplerini paylaşmazlar," dedi eğitmenimiz. "Ve onların hayatına saygı duyan hiç kimse cevaplamak istemedikleri bir soruyu sormaz."

Aurelie arkamda oturduğu yerden kalemini masasının kenarına vurarak, "Sayıları koruma duvarlarını etkiliyor mu?" diye sordu. Hareketsiz oturmaktan hiç hoşlanmazdı.

Profesör Kaori'nin çenesi iki kez seğirdi. "Emin değiliz. Bağ kurmuş olan ejderhaların sayısı Navarre'ın koruma duvarlarının bütünlüğünü daha önce hiç etkilememişti ama Savaş Brifingi'nden bildiğiniz üzere size yalan söyleyip ihlallerde artış görmediğimizi iddia edecek değilim."

Profesör Devera günlük Savaş Brifingi dersimize her başladığında, koruma duvarları midemin kasılmasına neden olan bir hızda daha da fazla sarsılmış oluyordu. Ya biz zayıflıyorduk ya da düşmanlarımız güçleniyordu. Her iki olasılık da bu sınıftaki öğrencilere her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğu anlamına geliyordu.

Bana bile.

Xaden'la bağ kuran lacivert ejderha Sgaeyl'in görüntüsü geldi önümüze.

İlk gün bana nasıl baktığını hatırlayınca içim bir tuhaf oldu.

Profesör Kaori, "Mavi ejderhalara nasıl yaklaşacağınız konusunda endişelenmenize gerek yok çünkü bu Harman'da bağ kurmak isteyen bir tane bile olmayacak ama Sgaeyl'i görürseniz onu tanıyabilmeniz için gösteriyorum," dedi.

"Böylece topukları yağlayıp kaçabilirsiniz," dedi Ridoc.

Diğerleri gülerken ben de başımı salladım.

"O bir Mavi Hançerkuyruk, mavilerin en nadidesi ve evet, onu bağ kurduğu binicisi olmadan görürseniz... kesinlikle kaçacak

yer bulmalısınız. *Acımasız* kelimesi onu tarif etmeye yetmez, ejderha kanunlarına bile uymaz. Hatta önceki binicilerinden birinin akrabasıyla bile bağ kurdu ki bunun normalde yasak olduğunu hepiniz biliyorsunuz, ancak Sgaeyl her zaman ne isterse onu yapar. Aslında, mavilerden herhangi birini görürseniz onlara yaklaşmayın. Sadece..."

"Kaçın," diye tekrarladı Ridoc, elini gevşek, kahverengi saçlarının arasından geçirerek.

Profesör Kaori gülümseyerek, "Kaçın," diye onaylarken dudağının üstündeki bıyığı hafifçe titredi. "Aktif hizmette olan bir avuç mavi ejderha daha var ama onlar savaşın en yoğun olduğu doğudaki Esben Dağları civarında bulunabilir. Hepsi korkutucudur ama içlerinde en güçlü olanı Sgaeyl'dir."

Nefesim kesildi. Xaden'ın gölgelere hükmetmesine şaşmamalıydı; ağaçlardan hançer çıkarabilen gölgeler, aynı hançerleri muhtemelen fırlatabilen gölgeler... Ama yine de... yaşamama izin vermişti. Bu düşüncenin içime düşürdüğü sıcaklık tohumunu zihnimin çok çok uzak bir köşesine ittim.

Muhtemelen sadece seninle dalga geçmek için yapmıştır, tıpkı avına saldırmadan önce onunla oynayan bir canavar gibi.

"Peki ya siyah ejderha?" diye sordu Jack'in yanındaki birinci sınıf öğrencisi. "Burada bir tane var, değil mi?"

Jack'in yüzü aydınlandı. "Onu ben istiyorum."

"Bunun bir önemi yok." Profesör Kaori bileğine bir fiske vurdu ve Sgaeyl kayboldu, yerini devasa, siyah bir ejderha aldı. İllüzyon bile daha büyüktü, kafasını görebilmek için boynumu hafifçe kaldırmam gerekti. "Ama onu ilk kez göreceğin için merakını gidermek adına göstereyim, işte General Melgren'inki dışında tek siyah ejderha."

"Kocaman," dedi Rhiannon. "Peki bu bir tokmakkuyruk mu?"

"Hayır. Bir gürzkuyruk. Bir tokmakkuyrukla aynı vuruş gücüne sahiptir ama o sivri dikenleriyle insanı bir hançerkuyruk gibi delik deşik edebilir."

"Her iki dünyanın da en iyisi," diye bağırdı Jack. "Tam bir ölüm makinesine benziyor."

"Öyle," diye yanıt verdi Profesör Kaori. "Ve dürüst olmak gerekirse onu son beş yıldır görmedim, bu yüzden görüntü biraz eski olabilir. Ama şu an gördüğümüz kadarıyla, bana siyah ejderhalar hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Aurelie, "Onlar en zeki ve en seçici olanlardır," dedi.

Ben de, "En nadir bulunanlardır," diye ekledim. "Son... yüzyılda bir tane bile doğmadı."

"Doğru." Profesör Kaori illüzyonu tekrar çevirdi ve bir çift parlayan sarı gözle karşı karşıya geldim. "Onlar aynı zamanda en kurnaz olanlardır. Siyah ejderhaları zekâyla alt etmek gibi bir şey söz konusu değildir. Bu yüz yaşının biraz üzerinde, yani orta yaşlı sayılır. Kendi türü arasında savaş ejderhası olarak saygın bir yeri vardır. O olmasaydı, Tyrrendor İsyanı sırasında muhtemelen savaşı kaybederdik. Bunun üzerine gürzkuyruk olduğu gerçeğini eklersek, Navarre'daki en ölümcül ejderhalardan biri olduğunu söyleyebiliriz."

"Bahse girerim müthiş bir mühür gücü veriyordur. Ona nasıl yaklaşırız?" diye sordu Jack, oturduğu yerde öne doğru eğilerek. Gözlerinde, yanındaki arkadaşında da görülen saf bir açgözlülük vardı.

Bu krallığın ihtiyacı olan son şey Jack gibi zalim birinin siyah bir ejderhayla bağ kurmasıydı. Tanrılar korusun.

Profesör Kaori, "Yaklaşamazsınız," diye cevap verdi. "Önceki ve tek binicisi ayaklanma sırasında öldürüldüğünden beri bağ kurmayı kabul etmedi ve ona yakın olmanın tek yolu Vadi'de olmanız ki bunu yapamazsın çünkü geçidi aşamadan kül olursun."

Karşımdaki açık tenli kızıl saçlı kız oturduğu yerde kıpırdandı ve isyan damgasını örtmek için gömleğinin kolunu aşağıya çekti.

"Biri ona tekrar gitmeli ama," diye ısrar etti Jack.

"İşler o şekilde yürümüyor, Barlowe. Şu anda hizmette olan sadece bir siyah ejderha daha var, o da..."

"General Melgren'inki," dedi Sawyer. Defteri önünde kapalı duruyordu ama onu suçlayamazdım. Bu dersi ikinci kez alıyor olsaydım ben de pek not tutmazdım. "Codagh, değil mi?"

"Evet." Profesör Kaori başıyla onayladı. "İnlerinin en ihtiyarı ve bir kılıçkuyruk."

"Sadece merakımdan soruyorum." Jack buz mavisi gözlerini, hâlâ gösterilmekte olan bağ kurmamış siyah ejderha illüzyonundan ayıramıyordu. "Bu eleman, binicisine hangi mühür yeteneğini veriyor?"

Profesör Kaori yumruğunu kapadı ve illüzyon kayboldu. "Bunu bilemiyoruz. Mühürler biniciyle ejderha arasındaki eşsiz kimyanın bir sonucudur ve genellikle bize binici hakkında ejderhadan daha çok şey söyler. Bağ ve ejderha ne kadar güçlüyse mühür de o kadar güçlü olur."

"Peki. Önceki binicisininki neydi?" diye sordu Jack.

"Naolin'in mührü soğurmaydı." Profesör Kaori'nin omuzları düştü. "Çeşitli kaynaklardan, diğer ejderhalardan, diğer binicilerden güç soğurup onu kullanabiliyor ya da yeniden dağıtabiliyordu."

"Muhteşemmiş." Ridoc'ın ses tonunda hayranlıktan öte bir şey vardı.

"Öyleydi," dedi Profesör Kaori.

Jack kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Böyle mührü olan birini ne öldürebilir ki?" diye sordu.

Profesör Kaori bana bakıp gözlerini kaçırdı. "Bu gücü ölü bir biniciyi diriltmek için kullanmaya çalıştı, tabii ki işe yaramadı çünkü diriltme yeteneğine sahip bir mühür yok. Dolayısıyla

bu süreçte kendini tüketti. Harman'dan sonra hepinizin aşina olacağı bir deyimi kullanmak gerekirse, söndü ve o binicinin yanında öldü."

Göğsümde bir şey kıpırdanıyordu, açıklayamadığım ama yine de söküp atamadığım bir histi bu.

Dersin bittiğini haber veren çanlar çalınca hepimiz eşyalarımızı toplamaya başladık. Takımlar koridora çıkarak sınıfı boşalttılar ve Rhiannon yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıda beni beklerken sıramdan kalkıp çantamı omzuma aldım. "O Brennan'dı, değil mi?" diye sordum Profesör Kaori'ye.

Gözlerime bakan gözlerine hüzün dolmuştu. "Evet. Abini kurtarmaya çalışırken öldü ama Brennan çoktan ölmüştü."

"Bunu neden yapsın ki?" Çantamın yerini değiştirdim. "Yeniden dirilmek mümkün değil. Brennan zaten ölmüştü, o neden kendini öldürdü ki?" Bir keder dalgası yüreğimi ezerek nefesimi kesiyordu. Brennan asla bir başkasının onun için ölmesini istemezdi. Bu onun doğasında yoktu.

Profesör Kaori masasına yaslanmıştı, bana bakarken bıyığının kısa, koyu renkli kıllarını çekiştiriyordu. "Bir Sorrengail olmak sana burada hiç fayda sağlamıyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Beni –ve soyadımı– küçük düşürmek isteyen epey bir öğrenci var."

Başını salladı. "Buradan ayrıldığında öyle olmayacak. Mezun olduktan sonra, General Sorrengail'in kızı olmanın, diğerlerinin seni hayatta tutmak için her şeyi yapması, hatta bundan memnuniyet duyması anlamına geldiğini göreceksin; bunu anneni sevdikleri için değil, ya ondan korktukları ya da ondan bir iyilik istedikleri için yapacaklar."

"Naolin bunlardan hangisiydi?"

"İkisinden de biraz vardı onda. Bu kadar güçlü mühürleri olan binicilerin sınırlarını kabul etmesi zordur. Ne de olsa bağ kurmak seni bir binici yapar ama birini ölümden geri dön-

dürmek? İşte bu seni bir tanrı yapar. Malek'in bir ölümlünün kendi bölgesine girmesini hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Cevap verdiğiniz için teşekkür ederim." Dönüp kapıya doğru ilerledim.

"Violet," diye seslendi Profesör Kaori, dönüp ona baktım. "İki kardeşinin de öğretmeniydim. Benimki sınıfta, bir kanatta uzun süre boyunca görev yapmama izin vermeyecekleri kadar kullanışlı bir mühür. Brennan muhteşem bir binici ve iyi bir adamdı. Mira da kurnaz ve binicilik konusunda çok yetenekli bir kadın."

Başımla onayladım.

"Ama sen ikisinden de daha zekisin."

Şaşkınlıkla baktım. Abim ve ablamla kıyaslanıp bir şekilde onlardan üstün sayılmam pek görülmüş şey değildi.

"Her gece ortak alanda arkadaşının ders çalışmasına yardım etmenden gördüğüm kadarıyla daha merhametli de olabilirsin. Bunu sakın unutma."

"Teşekkür ederim ama iş Harman'a gelince zeki ve merhametli olmak işime yaşamayacak." Dudaklarımdan küçümseyen bir kahkaha dökülüverdi. "Ejderhalar hakkında bu bölükteki, hatta muhtemelen Kıta'daki herkesten daha fazla şey biliyorsunuzdur. Onlar gücü ve kurnazlığı seçerler."

"Seçimlerini bizimle paylaşmayı uygun görmedikleri nedenlerle yaparlar." Masasına yaslandığı yerden doğruldu. "Ve güç sadece fiziksel değildir, Violet."

İyi niyetli iltifatına uygun bir yanıt bulamadığım için başımla onaylamakla yetindim ve Rhiannon'la buluşmak üzere kapıya yöneldim. Şu anda kesin olarak bildiğim tek şey, öğle yemeğinden sonra minderde şefkatin bana yardımcı olmayacağıydı.

Geniş siyah minderin kenarında durmuş Rhiannon'ın rakibinin canına okumasını izlerken o kadar gergindim ki kusabilirdim.

Rakibi İkinci Kanat'tan bir oğlandı ve Rhiannon'ın onu kafakola alıp nefesini kesmesi neredeyse saniyeler sürdü. Son birkaç haftadır bana öğretmek için elinden geleni yaptığı bir hareketti bu.

"Çok kolaymış gibi yapıyor," dedim yanımda duran Dain'e, dirseği benimkine değiyordu.

"Seni öldürmeye çalışacak."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, sonra gözlerim iki minder öteye, onun baktığı noktaya kaydı.

Rhiannon İkinci Kanat birinci sınıf öğrencisinin boynunu iyice sıkarken Dain minderin öbür tarafında, yüzünden ölesiye sıkıldığı belli olan Xaden'a ölümcül bakışlar atıyordu.

"Rakibin," dedi Dain usulca. "Birkaç *arkadaşıyla* konuşmalarına kulak misafiri oldum. Şu Barlowe denen çocuk yüzünden senin kanat için bir yük olduğunu düşünüyorlar." Bakışları, beni kıracağı lanet bir oyuncak gibi süzen Oren'a kaydı.

Ama teninde, sırıtmama neden olan bir yeşilimsilik vardı.

"Ben idare ederim," diye tekrarladım çünkü bu benim lanet mantramdı. Üzerimde, bana ikinci bir deri gibi gelmeye başlayan ejderha pullu yeleğim ve dövüş kıyafetlerim kalana kadar soyundum. Dört hançerim de kınındaydı ve planım yolunda giderse yakında koleksiyonuma bir tane daha ekleyecektim.

İkinci Kanat birinci sınıf öğrencisi bayıldı ve biz alkışlarken Rhiannon muzaffer bir edayla ayağa kalktı. Sonra rakibinin üzerine eğildi ve oğlanın yan tarafındaki hançeri kınından çıkardı. "Görünüşe göre bu artık benim. İyi uykular." Başını okşadığında bu beni güldürdü.

Arkamdan, "Neden güldüğünden emin değilim, Sorrengail," diyen alaycı bir ses geldi. Döndüğümde Jack'in ayağını tahta duvara dayamış, yaklaşık on adım geride durduğunu ve yüzünde sadece şeytani olarak tanımlanabilecek bir gülümseme olduğunu gördüm.

"Siktir git, Barlowe." Ona orta parmağımı gösterdim.

"Umarım bugünkü mücadeleyi kazanırsın." Gözlerinde midemi bulandıran sadist bir neşe vardı. "Ben fırsat bulamadan bir başkasının seni öldürmesi utanç verici olur. Ama buna şaşırmam. Menekşeler[2] çok narin... kırılgan şeylerdir, bilirsin."

Narinmiş, kıçımın kenarı.

Kafasına birkaç hançer fırlatırsan seni öldürmeyi planlamadan önce iki kez düşünür.

İki hançeri de kaburgalarımdaki kınlarından çıkardım ve tek bir hareketle ona doğru savurdum. Tam istediğim yere saplandılar; biri kulağını sıyırmıştı, diğeri ise hayalarının bir santim altına isabet etmişti.

Gözleri korkuyla açıldı.

Arsız arsız sırıttım ve parmaklarımı salladım.

Jack hançerlerimden sıyrılıp duvardan uzaklaşırken Dain, "Violet," diye kızdı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Jack beni işaret ederek uzaklaştı ama yükselip alçalan omuzları hafifçe titriyordu.

Onun gidişini izledim, sonra hançerlerimi geri alıp kaburgalarımın üstündeki kınlarına sokarak Dain'in yanına döndüm.

"O neydi öyle?" dedi alçak ama sert bir sesle. "Ben sana ondan mümkün olduğunca kaçınmanı söylüyorum ama sen..." Bana bakarak başını iki yana salladı. "Sen onu daha çok kızdırıyorsun, öyle mi?"

Rhiannon'ın rakibi minderden taşınırken omuz silkerek, "Kaçınmak bir işe yaramıyordu," dedim. "Benim bir yük olmadığımı anlaması gerek." *Ve beni öldürmenin sandığından çok daha zor olacağını.*

Kafa derimdeki karıncalanmayı daha fazla göz ardı edemedim ve başımı çevirerek bakışlarımın Xaden'ınkilerle buluşmasına izin verdim.

---

2 İngilizcede Violet menekşe anlamına gelir. *–ç.n.*

Kahrolası kalbim yine tekliyordu, sanki onu sıkıştırmak için kaburgalarımın arasına gölgeler göndermişti. Yara izi olan kaşını kaldırdı ve Dördüncü Kanat öğrencilerini izlemek için dördüncü mindere giderken dudaklarında bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdim.

Rhiannon diğer tarafıma geçerken, "Muhteşemdi," dedi. "Jack altına yapacak sandım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Onu cesaretlendirmeyi bırak," diye kızdı Dain.

"Sorrengail." Profesör Emetterio not defterine baktı ve gür siyah kaşlarından birini kaldırarak konuşmaya devam etti. "Seifert."

Boğazımda düğümlenen paniği geri itmek için yutkundum ve artık kesinlikle yeşil görünen Oren'ın karşısındaki mindere çıktım.

Tam zamanında.

Elimden geldiğince hazırlanmış, bacaklarıma saldırma ihtimaline karşı ayak bileklerimi ve dizlerimi sarmıştım.

"Bunu kişisel algılama," dedi ellerimizi kaldırıp birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda. "Ama kanadına zarar vermekten başka bir şey yapamazsın sen."

Üzerime atıldı fakat ayakları yeterince hızlı hareket etmiyordu, dönerek uzaklaştım ve böbreğine bir yumruk indirdikten sonra topuklarımın üzerinde geriye doğru sıçrayarak bir hançer çıkardım.

"Senden daha fazla zarar veremem," dedim.

Göğsünü bir kez şişirdi, alnını ter basmıştı ama sonra silkelenerek kendine geldi ve gözlerini kırpıştırarak kendi hançerine uzandı. "Kız kardeşim bir şifacı. Kemiklerinin dal gibi kırıldığını duydum."

"Neden gelip kendin bakmıyorsun?" Kendimi gülümsemeye zorladım ve tekrar saldırmasını bekledim çünkü öyle yapacaktı.

Onu birkaç minder öteden izleyebildiğim üç ders olmuştu. O bir boğaydı, gücü vardı ama zarafeti yoktu.

Kusacakmış gibi iki büklüm oldu ve boştaki eliyle ağzını kapadı, sonra derin nefesler alarak tekrar doğruldu. Saldırmalıydım ama onun yerine bekledim. Ardından hançerini yüksekte, saldırı pozisyonunda tutarak atağa geçti.

Bana ulaşması için gereken işkence dolu saniyeleri beklerken kalbim küt küt attı ve beynim nasıl olduysa bedenimi mümkün olan son saniyeye kadar pozisyonumu korumaya ikna etti. Bıçağını aşağıya doğru savurduğunda sola kaçtım, bu sırada hançerimle yan tarafına bir kesik attım, sonra dönüp sırtına bir tekme atarak onu yere serdim.

Şimdi.

Mindere düştü ve ben de bunu fırsat bilerek Imogen'ın bana yaptığı gibi omurgasına dizimi koyup hançerimi boğazına dayadım. "Pes et." Hız ve çelik varken kimin güce ihtiyacı vardı ki?

"Hayır!" diye bağırdı ama vücudu benimkinin altında sarsıldı ve kusmaya başladı, kahvaltıdan beri yediği her şeyi çıkardı ve bir kısmı da yanımızdaki mindere sıçradı.

Çok iğrençti.

Rhiannon, tiksinti dolu bir sesle, "Tanrılar aşkına," diye bağırdı.

Bir kez daha, "Pes et," diye bağırdım ama fena hâlde öğürmeye başladı ve yanlışlıkla boğazını kesmemek için hançerimi çekmek zorunda kaldım.

"Pes ediyor," dedi Profesör Emetterio, yüzü tiksintiden buruşmuş hâlde.

Hançerimi kınına soktum ve kusmuk birikintisinden kaçınarak üzerinden kalktım. Sonra Oren kusmaya devam ederken birkaç adım geride düşürdüğü hançeri aldım. Bu diğer hançerlerimden daha ağır ve daha uzundu ama artık benimdi, bunu ben kazanmıştım. Hançeri sol uyluğumdaki boş kına soktum.

Rhiannon, ben minderden uzaklaşırken bana sarılarak, "Kazandın!" dedi.

"Hastalandı," dedim omuzlarımı silkerek.

Rhiannon, "Şanslı olmayı her zaman iyi olmaya tercih ederim," diye itiraz etti.

Dain bitkin bir sesle, "Bunu temizletecek birini bulmalıyım," dedi.

Ben kazanmıştım.

Planımın en zor kısmı zamanlamaydı.

Ertesi hafta Birinci Kanat'tan tıknaz bir kız, öğle yemeğine bir şekilde karışan birkaç leyorel mantarı ve onların halüsinojenik özellikleri yüzünden düzgün bir yumruk atacak kadar bile dikkatini toparlayamayınca müsabakayı ben kazandım. Dizime iyi bir tekme attı ama birkaç gün sargıda kalınca iyileşmeyecek bir şey değildi.

Ondan sonraki hafta, Üçüncü Kanat'tan uzun boylu bir oğlan, koca ayakları, vadinin yakınındaki bir çıkıntıda yetişen zihna kökü sayesinde geçici olarak tüm hislerini kaybederek tökezleyince yine ben kazanmış oldum. Gerçi zamanlamam pek iyi değildi ve yüzüme birkaç sağlam yumruk indirdiğinde dudağım yarılmış, yanağımda oluşan morluk sonraki on bir gün boyunca geçmemişti ama en azından çenemi kırmamıştı.

Bir sonraki hafta, rakibim olan güzel öğrencinin görüşü, çayına karışan tarsilla yaprakları yüzünden dövüşün ortasında bulanıklaştığında yine kazandım. Hızlıydı, beni mindere fırlatıp karnıma renkli çürüklere neden olan, kaburgalarımda belirgin bir bot izi bırakan çok acı verici tekmeler atmıştı. Bundan sonra neredeyse ayağa kalkamayıp Nolon'u görmeye gidecektim ama dişlerimi sıkıp kaburgalarımı sarmıştım; diğerlerine, Jack ya da damgalılara beni öldürmeleri için bir neden vermemeye kararlıydım.

Kabzasında güzel bir yakut olan beşinci hançerimi ağustos ayındaki son müsabakada, ön dişlerinin arası ayrık olan, fazlasıyla terli bir oğlanla birlikte mindere çıktığımda kazandım. Rakibimin su matarasına giren karmin ağacı kabuğu onu hâlsiz ve hasta bırakmıştı. Etkileri fonil meyvelerine biraz fazla benziyordu ve Üçüncü Kanat'ın Pençe Bölümü'nün Üçüncü Takımı'ndaki herkesin, aynı mide rahatsızlığından mustarip olması çok üzücüydü. Virütik bir şey olmalıydı. En azından rakibim başparmağımı çıkardıktan ve neredeyse burnumu kırdıktan sonra nihayet onu kafakola alıp boyun eğdirdiğimde söylediğim şey buydu.

Eylül başında mindere çıkarken adımlarım bir başka havalıydı. Beş rakibimi de yere serip hiçbirini öldürmemiştim ki bu, sadece birinci sınıflardan geçen ay ölüm listesine neredeyse yirmi isim daha eklendikten sonra bizim senenin dörtte birinin söyleyemeyeceği bir şeydi.

Ağrıyan omuzlarımı çevirdim ve rakibimi beklemeye başladım.

Ama Üçüncü Kanat'tan Rayma Corrie bu hafta olması gerektiği gibi öne çıkmadı.

Profesör Emetterio kısa siyah sakalını kaşıyarak, "Üzgünüm, Violet," dedi. "Rayma'yla karşılaşacaktın ama şifacılara götürülmüş çünkü düz bir çizgide bile yürüyemiyormuş."

Valvin meyvesinin kabukları çiğ yendiğinde insanı öyle yapardı... mesela sabah yediğiniz kekin kremasına karıştırıldığında.

"Bu" –kahretsin– "çok kötü." Kaşlarımı çattım. *Ona fazla erken yedirmişsin.* "Acaba ben..." dedim, minderden çıkmak için hareketlenerek.

"Katılmaktan mutluluk duyarım." Bu ses. Bu ton. Kafa derimin soğuk soğuk karıncalanması...

Yok, hayır. Kesinlikle hayır. Hayır. Hayır. *Hayır.*

Profesör Emetterio omzunun üzerinden bakarak, "Emin misin?" diye sordu.

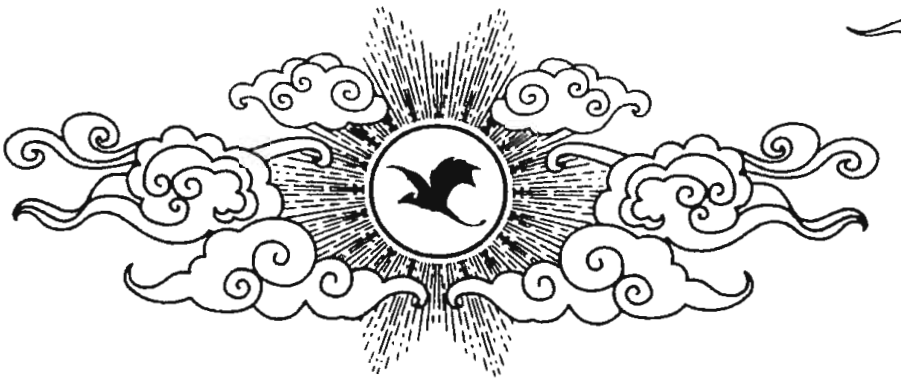
"Kesinlikle."

Soluğum kesildi.

Ve Xaden mindere doğru yürüdü.

Bugün ölmeyeceğim.

–VIOLET SORRENGAIL'İN BRENNAN'IN DEFTERİ'NE KİŞİSEL EKLEMESİ

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kesinlikle mahvolmuştum.

Xaden bir doksan beşlik cüssesiyle öne doğru bir adım attı; üzerinde gece rengi deri dövüş kıyafetleri vardı ve giydiği daracık, kısa kollu tişört, tenindeki parıltılı, karanlık isyan damgasını daha da büyük bir tehdit gibi gösteriyordu. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama her nasılsa öyle geliyordu işte.

Sanki zihnimin henüz tam olarak kabullenemediği gerçeği bedenim biliyormuş gibi kalbim küt küt atmaya başladı. Dayağı yemek üzereydim... ya da daha kötüsü.

Profesör Emetterio ellerini birbirine vurarak, "Hepinizi bir sürpriz bekliyor," dedi. "Xaden elimizdeki en iyi dövüşçülerden biri. İzleyin ve öğrenin."

"Elbette öyle," diye mırıldandım, midem sanki valvin meyvesinin kabuklarını yiyen benmişim gibi burulmuştu.

Xaden'ın dudağının köşesi bir sırıtışla kalktı ve gözlerindeki altın benekler sanki dans etmeye başladı. Sadist pislik bundan zevk alıyordu.

Dizlerim, ayak bileklerim ve el bileğim sarılıydı, iyileşen başparmağımı koruyan beyaz bez siyah deri kıyafetimle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Onun boyunu biraz aşıyor, öyle değil mi?" dedi Dain minderin kenarından, her kelimesinden gerginlik yayılıyordu.

"Sakin ol, Aetos." Xaden omzumun üzerinden Dain'in durduğunu bildiğim yere, ben minderdeyken her zaman durduğu yere sertçe bakıyordu. Xaden'ın ona attığı bakış, kötü kötü bakma konusunda bana fazla yüklenmediğini anlamamı sağladı. "Ona dövüşmeyi *öğretmeyi* bitirdiğimde tek parça kalacak."

"Bunun adil olduğunu düşünmüyorum..." Dain'in sesi yükselmişti.

"Kimse senden düşünmeni istemedi, *takım lideri*," diye çıkıştı Xaden, üzerindeki tüm silahları çıkarıp –ki pek çok silahı vardı– Imogen'a uzatırken.

Ağzıma kıskançlığın acı ve mantıksız tadı doldu ama bu tuhaflığı inceleyecek zamanım yoktu, hele de tekrar karşıma çıkmasına sadece saniyeler varken.

"Bunlara ihtiyacın olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum kendi hançerlerimi kavrayarak. Devasa bir göğsü, geniş omuzları ve kaslı kolları vardı. Bu kadar büyük bir hedefi vurmak kolay olmalıydı.

"Hayır. Sen ikimize de yetecek kadar getirmişsin zaten." Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılırken elini uzattı ve parmaklarını bükerek beni yanına çağırdı. "Başlayalım."

Dövüş pozisyonu almış onun saldırmasını beklerken kalbim bir sinekkuşunun kanatlarından daha hızlı çırpıyordu. Bu minder her iki taraftan altı metre uzunluğundaydı ve şu an benim tüm dünyam onun sınırlarından ve içindeki tehlikeden ibaretti.

Xaden benim takımımda değildi. Hiçbir ceza almadan beni öldürebilirdi.

Hançerimi onun gülünç derecede kaslı göğsüne doğru fırlattım.

Hançeri *yakaladı* ve dilini şaklattı. "Bu hareketi zaten gördüm."

Kahretsin, ne kadar hızlıydı.

Daha hızlı olmalıydım. Sahip olduğum tek avantaj buydu; Rhiannon'ın son altı hafta boyunca bana öğrettiği bir savurma ve tekme kombinasyonuyla ilerlerken aklımdan geçen tek şey de buydu. Hançerimden ustaca sıyrıldı ve bacağımı yakaladı. Her şey dönmeye başladı ve hızla sırtüstü yere çakıldım, bu sert darbe ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu.

Ama öldürmek için hamle yapmıyordu. Bunun yerine, yakaladığı hançeri yere atıp minderin dışına doğru tekmeledi ve bir saniyenin ardından ciğerlerime hava dolduğunda bir sonraki hançerimle kalçasına doğru atıldım.

Ön koluyla vuruşumu engelledi, sonra diğer eliyle bileğimi kavradı ve hançeri elimden çekip aldı, bana doğru iyice eğilip suratlarımızın arasında sadece birkaç santim kalınca durdu. "Bugün kan dökmeye niyetin var, öyle mi, Violence?"[3] diye fısıldadı. Hançer bir kez daha mindere düştü ve Xaden onu tekmeleyince başımın yanından geçip ulaşamayacağım bir yere fırladı.

Hançerlerimi bana karşı kullanmak için almıyordu, sadece yapabildiğini kanıtlamak için beni silahsızlandırıyordu. Öfkeden kuduruyordum.

"Benim adım *Violet*," dedim sertçe.

"Bence benim versiyonum sana daha çok uyuyor." Bileğimi bıraktı ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Henüz işimiz bitmedi."

Göğsüm inip kalkıyordu, ciğerlerimdeki havayı boşalttığı için hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum ama uzattığı eli kabul ettim. Beni ayağa kaldırdı, sonra kolumu arkama doğru büktü ve dengemi sağlamama fırsat vermeden birleşen ellerimizi sabitleyerek beni sert göğsüne doğru çekti.

"Lanet olsun!" dedim sertçe.

---

3 Violence, İngilizcede şiddet anlamına gelir. *–ç.n.*

Kalçamdan bir şeyin çekiştirildiğini hissettim ve başım hâlâ göğsüne yaslıyken hançerlerimden bir başkası boğazıma dayandı. Kaburgalarıma sardığı ön kolu hareketsizdi ve vücudunun inanılmaz esnekliğine rağmen şu an bir heykel gibi kıpırtısızdı. Geriye doğru kafa atmamın bir faydası olmazdı, Xaden'ın boyu o kadar uzundu ki bunu yapmam sadece onu kızdırmaya yarardı.

Ilık nefesi kulağımı okşayarak, "Bu minderde karşına çıkan hiç kimseye güvenme," diye fısıldadı, etrafımız insanlarla çevrili olmasına rağmen sessiz konuşmasının bir nedeni olduğunu anlıyordum. Bu öğüt sadece benim içindi.

Ben de aynı şekilde sesimi alçaltarak, "Bana iyilik borcu olan biri olsa bile mi?" diye karşılık verdim. Omzum doğal olmayan açıya itiraz etmeye başlamıştı ama kıpırdamadım. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Benden aldığı üçüncü hançeri de yere attı ve ileriye, diğer ikisini elinde tutan Dain'in durduğu yere doğru tekmeledi. Dain Xaden'a cinayet işlemek üzereymiş gibi bakıyordu.

"O iyilik borcunu ne zaman ödeyeceğime ben karar veririm. Sen değil." Xaden elimi bıraktı ve geri çekildi.

Boğazını yumruklamak için döndüm ama elimi kenara savurdu.

Bir sonraki darbemi nefesi bile kesilmeden savuştururken gülümseyerek, "Güzel," dedi. "Açıkta olduğu sürece boğaza saldırmak en iyi seçenektir."

Öfke, kas hafızasının devreye girmesini ve bir kez daha aynı şekilde tekme atmamı sağladı ama Xaden bacağımı tekrar yakaladı, bu sefer orada, kınında duran hançeri kapıp yere attı, sonra beni bıraktı ve hayal kırıklığı içinde bana bakarak bir kaşını kaldırdı. "Hatalarından ders çıkarmanı bekliyorum." Hançeri bir tekmeyle uzaklaştırdı.

Elimde sadece beş tane kalmıştı, hepsi de kaburgalarımdaki kınlardaydı.

Birini kavrayıp kendimi savunmak için ellerimi havaya kaldırarak onun etrafında dönmeye başladım ve o bana bakma zahmetine bile girmeyince sinirlerim iyice bozuldu. Ben onun etrafında daireler çizerken o botları yere çakılmış ve kolları gevşek hâlde, minderin ortasında öylece duruyordu.

"Dansa devam mı edeceksin yoksa hamle yapacak mısın?"

Lanet olsun ona.

Bir yumrukla öne atıldım ama Xaden eğildi ve hançerim omzunun üzerinden geçerek onu on beş santim farkla ıskaladı. Kolumu kavrayıp beni öne doğru çekerek vücudunun yan tarafına çevirince midem bir tuhaf oldu. Bir kalp atımı kadar havada uçtum, sonra mindere çarptım ve kaburgalarıma darbe aldım.

Kolumu sıkıca kavrayıp kapana aldı, omzumdan aşağıya dayanılmaz bir acı yayılırken haykırıp hançeri düşürdüm fakat benimle işi henüz bitmemişti. Dizini kaburgalarıma bastırdı ve bir eliyle kolumu tutarken diğer eliyle kınından bir hançer daha çıkarıp Dain'in ayaklarına doğru fırlattı, sonra bir tane daha alıp çenemin boynumla birleştiği hassas bölgeye bastırdı.

Sonra yüzüme doğru eğildi. "Düşmanını savaştan önce saf dışı bırakmak gerçekten akıllıca, hakkını vermeliyim," diye fısıldayınca sıcak nefesi kulağımı okşadı.

Tanrılar aşkına. Ne yaptığımı biliyordu. Kolumdaki acı, Xaden'ın bu bilgiyle neler yapabileceğini düşündükçe midemi saran bulantıyla kıyaslanamazdı bile.

"Sorun şu ki, burada kendini test etmezsen" –hançeri gırtlağıma dayadı ama kan akmadı, beni kesmediğini anladım– "daha iyi bir dövüşçü olamazsın."

Yüzümün yan tarafı mindere bastırılmış hâlde, "Sen şüphesiz ölmemi tercih edersin," diye karşılık verdim. Bu sadece acı verici değil, aşağılayıcıydı da.

"Ne yani, arkadaşlığından mahrum mu kalayım?" diye dalga geçti.

"Senden nefret ediyorum." Ağzımı kapayamadan kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti.

"Tek değilsin."

Göğsümdeki ve kolumdaki baskı azalırken o ayağa kalkıp iki hançeri de Dain'e doğru savurdu.

İki tane. Sadece iki tane hançerim kalmıştı ve şu an öfkem korkumdan çok daha ağır basıyordu.

Xaden'ın uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalktım, onunsa dudaklarında onaylayan bir gülümsemeye belirdi. "Eğitilebilirsin."

"Çabuk öğrenirim," diye karşılık verdim.

"Bunu göreceğiz." İki adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyduktan sonra parmaklarını tekrar bana doğru uzattı.

Imogen'ın hayretle inlemesine neden olacak kadar yüksek bir sesle, "Ne demek istediğini gayet iyi anlattın," diye çıkıştım.

"İnan bana, daha başlamamıştım bile." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve belli ki hareket etmemi bekleyerek hafifçe arkaya doğru eğildi.

Düşünmedim. Sadece harekete geçtim, alçaktan hamle yaptım ve dizlerinin arkasına tekme attım.

Hayal ettiğimden çok daha tatmin edici bir sesle, bir ağaç gibi devrildi, hemen bir kez daha atılıp onu kafakola almayı denedim. İnsanın ne kadar iri olduğu önemli değildi, herkesin oksijene ihtiyacı vardı. Boğazını dirseğimin içine geçirip sıktım.

Kollarıma saldırmak yerine döndü ve arkadan kalçamı tuttu, dengemi kaybettim ve birlikte yuvarlandık. Xaden üstüme çıktı.

Tabii ki öyle yapacak.

Ön kolunu boğazıma dayadı, soluğumu kesmedi ama kesinlikle kesebilirdi; kalçasıyla beni sıkıştırmıştı, o uyluklarımın arasındayken bacaklarım onun iki yanında işe yaramaz bir şekilde uzanıyordu. Onu kımıldatmak mümkün değildi.

Bir anda etrafımızdaki her şey kayboldu, tüm dünya onun bakışlarındaki kibirli parıltıdan ibaret kaldı. Görebildiğim, hissedebildiğim tek şey oydu.

Ama onun kazanmasına izin veremezdim.

Son hançerlerimden birini çıkarıp omzuna doğru hamle yaptım.

Bileğimi yakalayıp başımın üstüne koydu.

Kahretsin. Kahretsin. *KAHRETSİN.*

Yüzünü, dudaklarıyla dudaklarımın arasında sadece birkaç santim kalacak şekilde eğince sıcaklık boynuma hücum etti ve alevler yanaklarımı yaladı. Akik rengi gözlerindeki her altın beneği, yara izinin her çıkıntısını ve girintisini görebiliyordum.

Yakışıklı pislik.

Nefesim kesildi ve vücudum yanmaya başladı; hain kaltak. *Toksik erkeklerden etkilenemezsin*, diye hatırlattım kendime ama etkilenmiştim bile. Dürüst olmak gerekirse onu ilk gördüğüm anda etkilenmiştim.

Parmaklarını yumruğuma bastırıp açmaya zorladı, hançeri minderin üzerinde sektirerek fırlattıktan sonra bileğimi bıraktı.

"Hançerini al," diye emretti.

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni şimdiden savunmasız yakalamış ve öldürme pozisyonuna getirmişti.

"Hançerini. Al," diye tekrarladı, elimi avucunun içine aldı ve kalan son hançerimi çıkardı. Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıp kabzayı kavradı.

Parmaklarının benimkilerle birleştiğini hissettiğimde ateş tenime yayıldı.

Toksik. Tehlikeli. Seni öldürmek istiyor. Hayır, fark etmiyordu. Nabzım hâlâ bir ergeninki gibi atıyordu.

"Ufacıksın." Bunu bir hakaretmiş gibi söylemişti.

"Farkındayım." Gözlerimi kıstım.

"O zaman seni rakibine karşı savunmasız bırakacak büyük hamleler yapmayı bırak." Hançerin ucunu yan tarafına doğru

götürdü. "Kaburgaya bir hamle de gayet işe yarar." Sonra ellerimizi sırtına doğru götürerek kendini savunmasız hâle getirdi. "Böbrekler de bu açıdan hamleye çok uygun."

Bu açıdan hamleye uygun olan başka şeyler düşünmemeye çabalayarak yutkundum.

Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan ellerimizi beline götürdü. "Rakibin zırhlıysa bu noktası zayıftır. Bunlar, rakibin seni durduracak zamanı bulamadan vurabileceğin üç kolay yer."

Bunlar aynı zamanda ölümcül yaralardı ve ne pahasına olursa olsun bunlardan kaçınmıştım.

"Beni duyuyor musun?"

Başımla onayladım.

"Güzel. Çünkü karşına çıkan her düşmanı zehirleyemezsin," diye fısıldadı ve ben bembeyaz kesildim. "Braevickli grifon binicileri sana saldırdığında onlara çay ikram edecek vaktin olmayacak."

"Nereden anladın?" diye sordum en sonunda. Kaslarım gerilmişti, kalçasını kavramakta olan kalçam da dâhil.

Bakışları karardı. "Ah, Violence, sen iyisin ama ben daha iyi zehir ustaları tanıyorum. İşin sırrı bunu bu kadar çok belli etmemek."

Dudaklarımı araladım ama tam belli *etmemeye* özen gösterdiğimi söylemek üzereyken çenemi tutmayı başardım.

"Sanırım bugünlük yeterince ders aldı," diye bağırdı Dain ve aniden yalnız olmadığımızı hatırladım. Hayır, yalnız değildik, lanet olası bir sirkteymişiz gibi herkes bizi izliyordu.

Xaden minderden birkaç santim yukarı kalkarak, "Hep böyle aşırı korumacı mıdır?" diye homurdandı.

"Beni önemsiyor." Ona ters ters baktım.

"Senin ilerlemeni engelliyor. Merak etme. Küçük zehir sırrın benimle güvende." Xaden sanki benim de *onun* sırlarından birinin bekçisi olduğumu hatırlatmak istercesine bir kaşını kal-

dırdı. Sonra ellerimizi tekrar kaburgalarıma götürdü ve yakut saplı hançeri kınına geri soktu.

Bu hareket rahatsız edecek şekilde... seksiydi.

Beni bırakıp ağırlığını üstümden alınca, "Bütün silahlarımı almayacak mısın?" diye sordum. Göğüs kafesim genişleyince rahat bir nefes almıştım.

"Hayır. Savunmasız kadınlar tipim değildir. Bugünlük işimiz bitti." Ayağa kalktı, tek kelime etmeden uzaklaştı ve ben dizlerimin üzerinde doğrulurken o Imogen'dan silahlarını aldı. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama ayağa kalkmayı başardım.

Xaden'ın benden uzaklaştırdığı hançerleri almak için yanına gittiğimde Dain'in gözlerinde saf bir rahatlama olduğunu gördüm. "İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım, silahlarımı yerlerine yerleştirirken parmaklarım titriyordu. Beni öldürmek için her türlü fırsatı ve nedeni vardı ama *ikinci kez* sağ kalmama izin vermişti. Bu adam ne tür bir oyun oynuyordu?

Xaden minderin öbür tarafından, "Aetos," diye seslendi.

Dain başını kaldırıp baktı ve çenesini sıktı.

"Biraz daha az koruma ve biraz daha fazla eğitim işine yarayabilir." Xaden, Dain başıyla onaylayana kadar ona bakmaya devam etti.

Ardından Profesör Emetterio bir sonraki müsabakayı ilan etti.

Dain o gece odasında başparmaklarıyla boynumla omzum arasındaki kasları ovarken, "Yaşamana izin vermesine şaşırdım," dedi.

Bu acı öyle güzeldi ki buraya gizlice gelme zahmetine değmişti.

"Minderin üzerinde boynumu kırarak başkalarına saygılı olma emri veremezdi herhâlde." Göğüs ve kaburgalarımın etrafına sarılmış sargı dışında belden yukarım çıplak bir şekilde

yatağına uzanmıştım, Dain'in yumuşak battaniyesi karnımı ve göğsümü okşuyordu. "Ayrıca, bu onun tarzı değil."

Dain'in tenimdeki elleri aniden duraksadı. "Onun tarzının ne olduğunu biliyorsun yani?"

Xaden'ın sırrını saklamanın verdiği suçluluk beni huzursuz ediyordu. "Köprüde bunu yapabilecekken beni öldürmek için bir neden görmediğini söylemişti," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve kabul edelim ki, gerçekten beni öldürmek isteseydi bunun için eline pek çok fırsat geçmişti."

"Hımm." Dain her zamanki düşünceli ses tonuyla mırıldanarak yatağının kenarından üzerime eğildi ve sertleşmiş, ağrıyan kaslarımı ovmaya devam etti. Rhiannon akşam yemeğinden sonra beni iki saat daha çalıştırmıştı ve sonuna geldiğimizde neredeyse hiç hareket edemiyordum.

Sanırım Xaden'ın bu öğleden sonra korkuttuğu tek kişi ben değildim.

"Sence hem Sgaeyl'le bağ kurup hem de Navarre'a karşı bir komplo planlıyor olabilir mi?" diye sordum yanağımı battaniyesine bastırarak.

"Başta ben de öyle düşünmüştüm." Ellerini omurgamda gezdirip bu geceki eğitimin son yarım saatinde kollarımı kaldırmamı neredeyse imkânsız hâle getiren kulunçlarıma bastırdı. "Ama sonra Cath'le bağ kurdum ve ejderhaların, Vadi'yi ve kutsal kuluçka alanlarını korumak için her şeyi yapabileceklerini anladım. Navarre'ı koruma konusunda dürüst olmasalardı hiçbir ejderhanın Riorson ya da diğer isyancılarla bağ kurmasına imkân yoktu."

"Yani bir ejderha yalan söylediğini anlayabilir mi?" Yüzünü görebilmek için başımı çevirdim.

"Evet." Sırıttı. "Cath anlayabilir çünkü o benim kafamın içinde. Böyle bir şeyi ejderhandan saklaman imkânsızdır."

"Sürekli kafanın içinde mi?" Bunu sormanın kurallara aykırı olduğunu biliyordum, ejderhaların ne kadar ketum olduğu

düşünülürse bağlarla ilgili neredeyse her şey tartışmaya kapalıydı ama söz konusu olan Dain'di.

Gülümsemesi yumuşayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Gerekirse onu engelleyebiliyorum ve Harman'dan sonra bunu sana da öğretecekler..." Yüzü birden asıldı.

"Ne oldu?" Yastıklarından birini göğsüme alarak doğruldum ve yatak başlığına yaslandım.

"Bu akşam Albay Markham'la konuştum." Masasına doğru yürüdü ve sandalyesini çekip oturdu, sonra da başını ellerinin arasına aldı.

"Bir şey mi oldu?" Korkunun omurgamda gezindiğini hissettim. "Mira'nın kanadı mı?"

"Hayır!" Dain başını kaldırdı, gözlerinde o kadar büyük bir acı vardı ki ayaklarımı yatağın yanına indirdim. "Öyle bir şey değil. Ona... Riorson'ın seni öldürmek istediğini düşündüğümü söyledim."

Gözlerimi kırpıştırıp yatağa geri oturdum. "Bu pek de yeni bir haber sayılmaz, değil mi? İsyan tarihini okuyan herkes ikiyle kiyi toplayabilir, Dain."

"Evet, ona Barlowe ve Seifert'ten de bahsettim." Elini saçlarına götürdü. "Seifert'in sabahki toplantı öncesinde seni duvara nasıl ittiğini fark etmediğimi sanma." Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Sadece o ilk mücadelede hançerini aldığım için kızgın." Yastığa daha sıkı sarıldım.

"Rhiannon geçen hafta yatağında ezilmiş çiçekler bulduğunu söyledi." Bana dik dik bakıyordu.

Omuzlarımı silktim. "Sadece birkaç ölü çiçek."

"Başları koparılmış *menekşelermiş*." Dudakları gerilmişti, ona doğru gidip ellerimi başına koydum.

Yumuşak kahverengi saçlarını okşayarak, "Bana ölüm notu falan göndermediler," diye takıldım.

Başını kaldırıp bana baktı, büyücü ışıkları gözlerini olduğundan daha parlak gösteriyordu. "Seni tehdit etmişler."

Omuzlarımı silktim. "Bütün öğrenciler tehdit edilir."

"Bütün öğrenciler her gün dizlerini sarmak zorunda değil," diye karşılık verdi.

"Yaralı olanlar sarıyor." Bedenim öfkeyle dolmaya başlarken kaşlarımı çattım. "Hem bunu Markham'a neden söyledin ki? O bir kâtip ve istese bile yapabileceği bir şey yok."

Dain, "Seni alabileceğini söyledi," dedi, bana doğru uzandı ve uzaklaşmaya kalkmayayım diye beni olduğum yerde tuttu. "Ona kendi güvenliğin için Kâtipler Bölüğü'ne girmene izin verip vermeyeceğini sordum, o da verebileceğini söyledi. Seni birinci sınıfların yanına koyacaklar. Bir sonraki Görev Günü'ne kadar beklemen gerekmeyecek."

"Ne diyorsun sen?" Dönerek elinden kurtuldum ve en iyi arkadaşımdan uzaklaştım.

"Seni tehlikeden kurtaracak bir fırsat buldum ve onu kullandım." Ayağa kalktı.

"Benim arkamdan iş çevirdin çünkü bu işi beceremeyeceğimi düşünüyorsun." Kelimelerin gerçekliği göğsümü bir mengene gibi sıkıyor, beni kendime getirmek yerine soluk almamı engelliyor, beni güçsüz ve cansız bırakıyordu. Dain beni *herkesten* daha iyi tanıyordu ve buraya kadar geldikten sonra *bile* hâlâ bunu yapamayacağımı düşünüyorsa...

Gözlerim doldu ama yaşların dökülmesine izin vermeyi reddettim. Bunun yerine çenemi kaldırıp ejderha pullu yeleğimi kaptım, başımdan geçirdim, sonra da bağcıkları sırtımın alt kısmında birleştirip bağladım.

Dain iç geçirdi. "Bu işi beceremeyeceğini düşündüğümü söylemedim, Violet."

"Bunu her gün söylüyorsun!" dedim sertçe. "Uçuş saatine geç kalmana neden olduğunu bildiğim hâlde beni sabah toplantısından sınıfa kadar geçirdiğinde söylüyorsun. Kanat liderin benimle mindere çıktığında ona bağırarak bunu söylemiş oluyorsun..."

"Buna hakkı yoktu..."

"O benim *kanat liderim!*" Tuniğimi üstüme giydim. "Beni idam etmek de dâhil olmak üzere istediği *her şeyi* yapmaya hakkı var."

"İşte bu yüzden buradan defolup gitmen gerekiyor!" Dain parmaklarını ensesinde birleştirdi ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Ben de izliyordum, Vi. Seninle oynuyordu, tıpkı bir kedinin öldürmeden önce fareyle oynadığı gibi."

"Şimdiye kadar başımın çaresine bakmayı başardım." Kitaplar yüzünden ağır olan çantamı omzuma astım. "Her müsabakayı kazandım..."

"Onun bugün seni defalarca paspas edip yerde süründürdüğü müsabaka hariç." Omuzlarımı kavradı. "Yoksa seni yenmenin ne kadar kolay olduğunu anlaman için bütün silahlarını teker teker aldığı kısımda sen orada değil miydin?"

Çenemi kaldırıp ona ters ters baktım. "Oradaydım ve bu yerde neredeyse iki aydır sağ kalmayı başardım, bu da yılımın dörtte biri eder, bence daha fazla konuşmaya gerek yok!"

Sesini alçaltarak, "Harman'da ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bana cahil mi diyorsun?" İçimden öfke taşıyordu artık.

"Mesele sadece bağ kurmak değil," diye devam etti. "Bütün birinci sınıfları, daha önce *hiç* bulunmadığınız antrenman sahalarına atacaklar, sonra da siz hangi ejderhalara yaklaşıp hangilerinden kaçacağınıza karar verirken ikinci ve üçüncü sınıflar sizi izleyecek."

"Nasıl işlediğini biliyorum." Dişlerimi sıktım.

"Evet, biniciler izlerken birinci sınıflar da o arada kan davalarını halledeler ve kanat için... yük olanları ortadan kaldırırlar."

"Ben lanet olası bir yük değilim." Göğsüm tekrar gerildi çünkü içten içe fiziksel anlamda öyle olduğumu biliyordum.

"Benim için değilsin," diye fısıldadı, yanağımı okşamak için elini kaldırarak. "Ama onlar seni benim tanıdığım gibi

tanımıyorlar, Vi. Üstelik Barlowe ve Seifert gibi birinci sınıflar senin peşindeyken biz *izlemek* zorunda kalacağız. Ben *izlemek* zorunda kalacağım, Violet." Sesindeki çaresizlik, öfkemi içimden söküp atıverdi. "Sana yardım etmemize *izin olmayacak*. Seni kurtarmamıza da."

"Dain..."

"Ve liste yapmak için cesetleri topladıklarında, kimse o öğrencinin *nasıl* öldüğünü belgelemeyecek. Barlowe'un bıçağının önüne düşme ihtimalin, bir ejderhanın pençesine düşme ihtimalin kadar yüksek."

Korkuyla sarsılarak zorlukla nefes aldım.

"Markham ilk yıl boyunca annene haber vermeyeceğini söyledi. Annen bunu öğrendiğinde sen çoktan kâtip olmuş olacaksın. Ondan sonra yapabileceği hiçbir şey kalmayacak." Diğer elini de kaldırarak yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. "Lütfen. Bunu kendin için yapmıyorsan benim için yap."

Yüreğim sızladı ve Dain'in mantığı beni tam olarak önerdiği şeye doğru çekerken kararsız kaldım. *Ama buraya kadar geldin*, diye fısıldıyordu bir parçam.

Dain, alnını alnıma yaslayarak, "Seni kaybedemem, Violet," diye fısıldadı. "Yapamam."

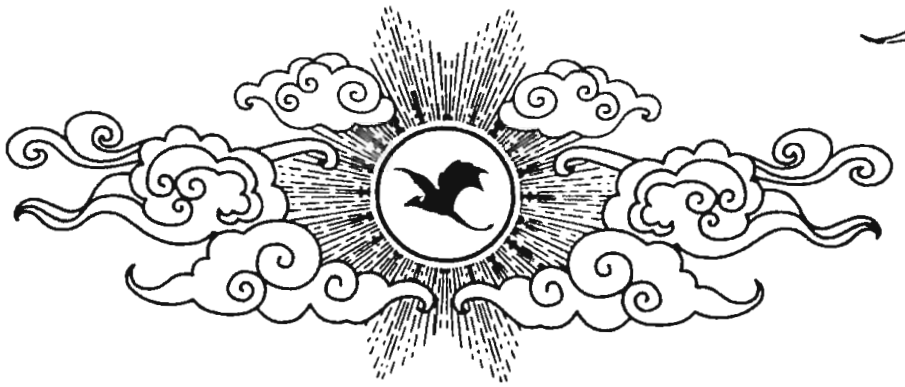
Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bu benim kurtuluş yolumdu fakat ben bunu kabul etmek istemiyordum.

"Sadece bunu düşüneceğine söz ver," dedi yalvaran bir sesle. "Harman'a kadar dört haftamız var. Sadece... bunu bir düşün." Ses tonundaki umut ve bana şefkatle sarılması direncimi kırmıştı.

"Düşüneceğim."

İmtihan'ın zorluğunu hafife alma, Mira. Orası dengeni, gücünü ve çevikliğini test etmek için tasarlandı. Zamanın hiçbir önemi yok, sadece zirveye ulaşman yeterli. Gerektiğinde iplere uzan. Sonuncu olmak, ölmekten daha iyidir.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA KIRK ALTI

ONUNCU BÖLÜM

Korku, saldırmaya hazır bir yılan gibi mideme çöreklenirken yukarı, yukarı, daha da yukarı baktım.

Başı benimki kadar geriye eğilmiş olan Rhiannon, "Şey, bu..." diyerek yutkundu, uçurum sayılabilecek kadar dik bir yamacın yüzüne oyulmuş tehditkâr parkura bakıyorduk. Zikzaklı bir ölüm tuzağı olan patika tepemizde yükseliyor, kaleyi uçuş sahasından ve Vadi'den ayıran uçurumun tepesine giden yol, her biri artan zorluk derecesiyle, 180 derecelik açılardan oluşan beş farklı dönemeç şeklinde yukarı uzanıyordu.

"Harika." Aurelie iç geçirdi.

Rhiannon'la aynı anda döndük, ikimiz de herhâlde kafasını çarpmış olmalı der gibi ona baktık.

"Sence bu cehennem manzarası harika mı görünüyor?" diye sordu Rhiannon.

Aurelie, "Bunun için *yıllardır* bekliyorum!" diye sırıttı; normalde ciddiyetle bakan siyah gözleri sabah güneşinde ışıldarken, ağırlığını neşeyle bir ayağından diğerine vererek ellerini birbirine sürttü. "Babam –geçen yıl emekli olana kadar biniciydi– pratik yapabilmemiz için bize sürekli böyle engelli

parkurlar kurardı ve abim Chase de Harman'dan önce burada olmanın akademide bulunmanın en güzel yanı olduğunu söylemişti. Gerçek bir adrenalin patlaması."

"O Güney Kanadı'nda, değil mi?" diye sordum, *lanet olası bir uçurumun kenarından* yukarı doğru uzanan engelli parkura bakarak. Daha çok bir ölüm tuzağına benziyordu ama adrenalin patlaması da olurdu. Yaşasın pozitif düşünce, değil mi?

"Evet. Krovla sınırı yakınlarında gördükleri tüm aksiyonun yanında neredeyse masabaşı görevi sayılır." Omuzlarını silkti ve parkurun yaklaşık üçte ikisini işaret etti. "Uçurumun yüzeyinden fırlayan dev direklere dikkat etmemi söyledi. Dönüyorlarmış ve yeterince hızlı değilsen aralarında ezilebilirmişsin."

Rhiannon, "Güzel, ben de ne zaman zorlaşacağını merak ediyordum," diye mırıldandı.

"Teşekkürler, Aurelie." Kayalık araziden bir dizi yuvarlak basamak gibi yükselerek üstündeki dönemece ulaşan, neredeyse birbirine değen, birer metre genişliğindeki kütüklere bakıp başımı salladım. Hızlı git. Tamamdır. *Bu ufacık bilgiyi de ekleyebilirdin, Brennan.*

Engelli parkur en kötü kâbusumun vücut bulmuş hâliydi. Dain geçen hafta gitmem için yalvardığından beri ilk kez Markham'ın teklifini gerçekten değerlendiriyordum. Kâtipler Bölüğü'nde ölüm parkuru yoktu, orası kesindi.

Ama buraya kadar geldin. Ah, işte buradaydı; son zamanlarda tepeme binen küçük ses, Sunum'dan gerçekten kurtulabileceğime dair bana umut vermeye kalkıyordu. Sağımdaki Ridoc, sabah soğuğunu savuşturmak için avuçlarının içine hohlayarak, "Buna neden İmtihan dediklerinden hâlâ emin değilim," dedi. Güneş bu küçük yarığa henüz ulaşmamıştı ama parkurun son çeyreğinin üzerinde ışıldıyordu.

"Zayıfları ayıklayarak ejderhaların Harman'a gelmeye devam etmesini sağlamak için." Ridoc'ın diğer yanındaki Tynan,

kollarını göğsünde kavuşturarak bana sert bir bakış attı ve dudaklarını büktü.

Ben de ona ters ters baktım, sonra başımı çevirdim. Rhiannon değerlendirme günü minderde ona haddini bildirdiğinden beri çok sinirliydi.

Ridoc, "Kes artık şunu," diye çıkışınca tüm takım ona baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. Ridoc'ın daha önce sinirlendiğini ya da bir durumu yatıştırmak için mizahtan başka bir şey kullandığını hiç görmemiştim.

"Senin derdin ne be?" Tynan gür, siyah saçlarının bir tutamını gözlerinden geriye itti ve Ridoc'a gözdağı verecekmiş gibi döndü ama Ridoc ondan iki kat daha geniş ve on beş santim daha uzun olduğu için bu pek de işe yaramadı.

"Benim derdim mi ne? Barlowe ve Siefert'le arkadaş oldun diye kendi takım arkadaşına pislik yapma hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Ridoc.

"Aynen öyle. *Takım arkadaşı.*" Tynan engelli parkuru işaret etti. "Sürelerimiz sadece bireysel olarak hesaplanmayacak, Ridoc. Takım olarak da puan alacağız, Sunum sırası da ona göre belirlenecek. Sence herhangi bir ejderha, geçit töreninde diğer tüm takımlardan sonra gelen bir öğrenciyle bağ kurmak ister mi?"

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. Çok pis bir noktaydı ama vardı işte.

"Bugün Sunum için zamanlamamızı ölçmeyecekler, pislik herif." Ridoc bir adım öne çıktı.

"Durun." Sawyer ikisinin arasına girdi ve Tynan'ın göğsünü, arkasındaki kıza doğru sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde itti. "Geçen yıl Sunum'dan geçmeyi başarmış biri olarak söylüyorum: zamanlamanın hiçbir önemi yok. Geçen yıl en sonda yürüyen öğrenci gayet iyi bağ kurdu ve sahaya çıkan ilk takımdaki bazı öğrenciler pas geçildi."

"Bu konuda biraz buruksun galiba," diye sırıttı Tynan.

Sawyer onu duymazdan geldi. "Ayrıca, buna öğrencileri ayıkladığı için İmtihan denmiyor."

"Buna İmtihan deniyor çünkü burası Vadi'yi koruyan uçurum," dedi Profesör Emetterio; takımımızın arkasında ilerlerken tıraşlı kafası yükselen güneş ışığında parlıyordu. "Ayrıca, gerçek imtihanlar –metalden yapılmış zırhlı eldivenler– insanın hayatını kaydırır ve bu ismin yaklaşık yirmi yıllık tarihi var." Kaşlarını çatarak Tynan ve Sawyer'a baktı. "İkinizin tartışması bitti mi? Çünkü diğer takımın antrenman sırası gelmeden önce dokuzunuzun da zirveye çıkmak için tam bir saati var ve minderdeki hareketlerinizden gördüğüm kadarıyla her saniyeye ihtiyacınız olacak."

Küçük grubumuzdan onu onaylayan bir homurtu yükseldi.

"Bildiğiniz gibi, buraya odaklanabilmeniz için Sunum'dan önceki iki buçuk hafta boyunca yakın dövüş müsabakaları askıya alındı." Profesör Emetterio taşıdığı küçük not defterinin sayfasını çevirdi. "Sawyer, sen onlara bu işin nasıl yapıldığını göstereceksin çünkü zaten parkuru biliyorsun. Sonra Pryor, Trina, Tynan, Rhiannon, Ridoc, Violet, Aurelie ve Luca gidecek." Takımımızdaki herkesin ismini söylemeyi bitirdiğinde sert bir çizgi hâlindeki dudaklarında bir gülümseme belirdi ve hepimiz sıraya girdik. "Köprüden bu yana eksilmeden kalan tek ekip sizsiniz. Bu inanılmaz bir şey. Takım lideriniz gurur duyuyor olmalı. Bir saniye burada bekleyin." Yanımızdan geçip uçurumun tepesindeki birine el salladı.

Belli ki o kişinin elinde bir saat vardı.

"Aetos özellikle Sorrengail'le gurur duyuyor." Eğitmenimiz duyma mesafesinden çıktıktan sonra Tynan bana alaycı bir sırıtışla baktı.

Birden tepem attı. "Bak, benim hakkımda konuşmak istiyorsan konuş ama Dain'i buna bulaştırma."

"Tynan," diye uyardı Sawyer, başını iki yana sallayarak.

"Ne yani, takım liderimizin bizden biriyle yatıyor olması hiçbirinizi rahatsız etmiyor mu?" Tynan ellerini havaya kaldırdı.

"Ben kesinlikle..." diye başladım, derin bir nefes alamadan öfkem beni ele geçirmişti. "Açıkçası, kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez, Tynan." Bu iftira üstüme atılmıştı, bundan biraz faydalanamaz mıydım? Dain'i tanıyorsam o da bu pislik gibi komuta zinciri içinde dostluk kurmanın sakıncaları hakkında aynı şeyleri düşünüyordu. Ama Dain gerçekten isteseydi hamle yapardı, değil mi?

"Ayrıcalıklı muamele göreceğin anlamına geliyorsa ilgilendirir!" dedi Luca.

Rhiannon burnunun kemerini sıkarak, "Tanrılar aşkına," diye mırıldandı. "Luca, Tynan, kapayın çenenizi. Onlar yatmıyor. Çocukluklarından beri arkadaşlar, yoksa önderlerimiz hakkında, Dain'in babasının Violet'ın annesinin yardımcısı olduğunu bilecek kadar bile bilginiz yok mu?"

Tynan'ın gözleri gerçekten şaşırmış gibi irileşti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Başımı iki yana salladım ve parkuru incelemeye döndüm.

"Kahretsin. Özür dilerim. Barlowe dedi ki..."

"İşte bu senin en büyük hatan," diye araya girdi Ridoc. "O sadist herifi dinlemek öldürülmene neden olacak. Ayrıca Aetos burada olmadığı için şanslısın."

Doğruydu. Dain, Tynan'ın varsayımlarını istisna kabul etmez ve muhtemelen onu bir aylığına temizlik görevine verirdi. Günün bu saatinde uçuş sahasında olması iyi bir şeydi.

Xaden onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Gözlerimi kırpıştırarak bu karşılaştırmayı ve Xaden Riorson'la ilgili diğer tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

"İşte başlıyoruz!" Profesör Emetterio sıramızın başına doğru yürüdü. "Başarırsanız, parkurun en tepesine çıkınca zamanlamanızı öğreneceksiniz ama unutmayın, iki buçuk hafta içinde

sizi Sunum için sıralamadan önce dokuz alıştırma yapma şansınız olacak ve Sunum, ejderhaların sizi Harman'a layık bulup bulmadığını belirleyecek."

"Birinci sınıfların bu şeyde pratik yapmaya köprüden geçtikten hemen sonra başlamaları daha mantıklı olmaz mıydı?" diye sordu Rhiannon. "Bilirsiniz, ölmememiz için bize biraz daha zaman tanımak amacıyla yani?"

"Hayır," diye yanıt verdi Profesör Emetterio. "Zamanlama mücadelenin bir parçası. Ekleyecek akıllıca bir sözün var mı, Sawyer?"

Sawyer, bakışları tehlikeli parkurda, yavaş yavaş nefes verdi. "Her üç buçuk metrede bir uçurumun tepesinden dibine kadar uzanan halatlar var," dedi. "Yani düşmeye başlarsanız, uzanın ve bir halata tutunun. Bu size otuz saniyeye mal olur ama ölüm daha pahalıya mal olur."

Harika.

"Yani, şurada mükemmel dizilmiş basamaklar var." Ridoc, İmtihan'ın geniş dönemeçlerinin yanındaki uçuruma oyulmuş dik merdiveni işaret ediyordu.

Profesör Emetterio, "Merdivenler Sunum'dan sonra sırtın tepesindeki uçuş sahasına ulaşmak için," dedi ve ellerini parkura doğru kaldırıp bileğini oynatarak çeşitli engellere yöneltti.

Yokuş yukarı tırmanışın başlangıcındaki beş metrelik kütük dönmeye başladı. Üçüncü etaptaki sütunlar sarsıldı. İlk dönemeçteki dev tekerlek saat yönünün tersine dönerken Aurelie'nin bahsettiği o küçük direklerin hepsi ters yönlere doğru hareketlendi.

"Bu parkurdaki beş etabın her biri savaşta karşılaşacağınız zorluklar düşünülerek tasarlandı." Profesör Emetterio dönüp bize baktı, yüzü her zamanki savaş eğitimimiz sırasında olduğu kadar sertti. "Ejderhanızın sırtında bulmanız gereken dengeden, manevralar sırasında yerinizi korumak için ihtiyaç duyacağınız güce," –yukarıyı, bu açıdan doksan derecelik bir

rampaya benzeyen son engeli işaret etti– "yerde savaşmak için ihtiyaç duyacağınız dayanıklılıktan bir saniye içinde ejderhanıza binebilme yeteneğinize kadar."

Direkler bir granit parçasını yerinden oynattı ve kaya parçası parkurdan aşağı yuvarlandı, yoluna çıkan her engele çarparak yirmi metre önümüze düştü. Hayatım için geçerli bir metafor varsa o da buydu işte.

"Vay canına," diye fısıldadı Trina, kocaman açılmış kahverengi gözleriyle toz hâline gelen kayaya bakıyordu. Ekibimizin en ufağı bendim ama Trina en sessiz, en çekingen olanımızdı. Köprüyü geçtiğimizden beri benimle konuşma sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi. Birinci Kanat'ta arkadaşları olmasaydı endişelenirdim ama bu bölükte hayatta kalmak için bize açılmak zorunda değildi.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

Yutkunarak başıyla onaylarken kumral buklelerinden biri alnına çarptı.

Luca sağımdan, "Ya başaramazsak?" diye sordu, uzun saçlarını gevşek bir örgüyle tutturmuştu ve bugün her zamanki kibri pek yok gibiydi. "Alternatif yol nedir?"

"Alternatif yol falan yok. Başaramazsanız, Sunum'a ulaşamazsınız, değil mi? Yerini al, Sawyer," dedi Profesör Emetterio ve Sawyer parkurun başlangıcına gitti. "Herkes parkuru tamamlayan bu öğrenciden bir şeyler öğrenebilsin diye Sawyer son engeli geçene kadar izleyeceksiniz, sonra her altmış saniyede bir biriniz başlayacak. Ve... başla!"

Sawyer fişek gibi öne atıldı. Uçurumun yüzeyine paralel olarak dönen kütüğü, sonra da yükseltilmiş sütunlar boyunca beş metreyi kolayca koştu, ancak tek açıklığın içine doğru atlamadan önce tekerleğin içinde üç tur atması gerekti, bunun dışında ilk etapta tek bir yanlış adım attığını görmedim. Bir tane bile.

Döndü ve ikinci etabı oluşturan asılı bir dizi devasa topa doğru koştu, birinden diğerine atlayıp sarılarak ilerledi. O kısmı

tamamlayıp yere indikten sonra tekrar döndü ve iki bölüme ayrılan üçüncü etaba yöneldi. İlk bölümde uçurumun duvarına paralel olarak asılmış dev metal çubuklar vardı ve Sawyer, her biri diğerinden on beş santim daha yüksekte asılı duran sonraki çubuğa ulaşmak için vücut ağırlığını ve momentumunu kullanarak asıldığı çubuğu ileri doğru sallayıp diğerine geçti ve bir çubuktan diğerine kolayca geçmeye devam etti. Sona ulaştığında bu etabın ikinci yarısını oluşturan bir dizi sallanan sütunun üzerine atladı ve en sonunda çakıllı patikaya geri sıçradı.

Dördüncü etaba, yani Aurelie'nin abisinin bizi uyardığı dönen kütüklere ulaştığında, Sawyer sanki çocuk oyuncağıymış gibi burayı kolayca geçti ve ben de parkurun belki de yerden göründüğü kadar zor olmadığına dair bir umuda kapıldım.

Ama sonra yirmi derecelik bir açıyla üzerinde yükselen dev bir bacaya geldi ve duraksadı.

Rhiannon yanımdan, "Bunu başaracaksın!" diye bağırdı.

Sawyer sanki onu duymuş gibi hafif meyilli bacaya doğru koştu, kollarıyla bacaklarını açıp bir X oluşturarak bacanın kenarlarına tutundu ve kendini yukarı çekti, bacanın en tepesine kadar çıktıktan sonra son engelin, neredeyse dikey bir tırmanışla uçurumun tepesine kadar uzanan devasa bir rampanın önüne geldi.

Sawyer rampaya doğru koşarken nefesimi tuttum, hızını ve momentumunu kullanarak rampanın üçte ikisine tırmanmayı başardı. Düşmeye başlamadan hemen önce bir kolunu yukarı uzattı ve rampanın kenarını kavrayıp kendini yukarı çekti.

Rhiannon'la ikimiz çığlıklar atıp onun için tezahürat yaptık. Başarmıştı. Hem de neredeyse kusursuz bir şekilde.

"Mükemmel teknik!" diye bağırdı Profesör Emetterio. "Hepinizin yapması gereken şey tam olarak bu işte."

"Mükemmel ama yine de adamın Harman'da seçilmesine yetmemiş," diye homurdandı Luca. "Sanırım ejderhalar bile ağzının tadını biliyor."

"Kes şunu, Luca," dedi Rhi.

Sawyer kadar zeki ve atletik biri nasıl olur da bağ kuramazdı? Ve eğer *o* bağ kuramıyorsa geri kalanımız için umut var mıydı?

"Rampa için çok kısayım," diye fısıldadım Rhi'ye. Bana baktı, sonra tekrar engele göz attı. "Sen çok hızlısın. Rampaya yeterince hızlı girersen bahse varım momentumun seni zirveye çıkaracaktır."

Pryor –Krovlan sınır bölgesinden gelen utangaç öğrenci– üçüncü etaptaki, tutunarak geçmesi gereken, sallanan çelik çubukların üzerinde, ondan beklenebilecek bir tereddüt yaşadığı için zorlandı ancak sonunda başardı ve Trina da sallanan sütunlarda neredeyse düşmek üzereyken bir halata uzandı. Dönen basamakları çıkmaya başladığında sadece saçlarındaki kırmızı parıltıyı seçebiliyordum ama o halat yere yakın bir yerde sallanmaya başlarken attığı çığlığı tüm bedenimle hissetmiştim.

Sawyer tepeden aşağı, "Yapabilirsin!" diye bağırdı.

"Ters yönlere dönüyorlar!" diye haykırdı Aurelie aşağıdan.

Parkura değil cep saatine bakan Profesör Emetterio, "Tynan, başla," diye emir verdi.

Trina basamakları geçmeyi başardığında kalbim kulaklarımda atıyordu ve Rhiannon'a başlaması için emir verildiğinde de bu davul sesleri dinmedi. Tam da ondan beklediğim zarafetle ilk etabı geçerek durdu.

Tynan ikinci etaptaki beş koca toptan ikincisine, tam da altında zemin olmayan topa asılmış duruyordu. Düşerse, ilk etaptaki tek dönen kütüğe çarpma ihtimali çok düşük, on metre aşağıdaki zemine çakılma ihtimaliyse çok yüksekti.

Beni buradan duyabileceğinden şüphelensem de, "Hareket etmeye devam etmelisin, Tynan!" diye bağırdım. Aptal bir pislik olabilirdi ama yine de benim takım arkadaşımdı.

Tynan sallanan topa sarılmış hâlde çığlık attı. Kollarını topun etrafına dolaması imkânsızdı, tüm amaç da buydu zaten, o yüzden kaymaya başladı.

Aurelie sıkıntılı bir iç çekişle, "Rhiannon'ın bitirme süresini de mahvedecek," dedi.

Ridoc, "İyi ki bu sadece bir alıştırma," dedi ve Tynan'a seslendi. "Sorun nedir, Tynan? Yüksekten mi korkuyorsun? Şimdi yük olan kim acaba?"

"Yapma." Ridoc'ın yan tarafına dirsek attım. Artık eskisi kadar zayıf değildi. Son yedi haftada biraz kaslanmıştı. "O pisliğin teki diye sen de öyle olmak zorunda değilsin."

"Ama bana konuşacak çok malzeme veriyor," diye cevap verdi Ridoc, geriye doğru birkaç adım atıp başlangıç noktasına giderken dudağının kenarında bir gülümseme belirmişti.

Trina parkurun tepesinden, "Sallanıp bir sonrakine atla!" dedi.

"Yapamam!" Tynan'ın camı kırabilecek kadar tiz çığlığı dağda yankılanırken göğsüm sıkıştı.

"Ridoc, başla!" diye emretti Profesör Emetterio.

Ridoc koşarak kütüğün üzerine atladı.

"Rhi!" diye bağırdım. "Halat birinciyle ikincinin arasında!"

Rhiannon başıyla onayladı, sonra ilk topa atladı, onu üst taraftan, zincirlerin yukarıdaki demir rayla birleştiği yerin yakınından kavradı ve ağırlığını yan tarafa verdi. Bu son derece ilham verici bir yaklaşımdı, benim için de işe yarayabilirdi.

Başlangıç noktasına giderken botlarımın altındaki çakıllar gıcırdadı. Şu işe bakın, kalbimin daha hızlı atması mümkünmüş *demek*. Nemli avuçlarımı deri pantolonuma silerken lanet şey neredeyse dalgalanıyordu.

Rhiannon ipi Tynan'ın eline tutuşturdu ama Tynan ipi bir sonraki topa doğru sallanmak için kullanmak yerine... aşağıya indi.

O inerken ağzım bir karış açık kaldı. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim.

"Violet, başla!" dedi Emetterio.

Yanımda ol, Zihnal. Tapınakta şans tanrısının şu anda bana ne olduğunu umursayacağı kadar zaman geçirmemiştim ama denemeye değerdi.

Etabın ilk kısmını hızla tırmandım ve saniyeler içinde dönen kütüğe geldim. Midem âdeta bu cehennemden gelmiş denge kirişi yüzünden altüst olmuştu. "Bu sadece denge. Dengede kalabilirsin," diye mırıldandım ve karşıya geçmek için yürümeye başladım. Tüm yol boyunca, "Hızlı adımlar. Hızlı adımlar. Hızlı adımlar," diye tekrarladım ve her biri bir öncekinden daha yüksek olan dört granit sütunun ilkine basmak için uçtan atladım.

Aralarında yaklaşık bir metre vardı ama uçlarından kaymadan bir sütundan diğerine sıçramayı başardım. *Ama bu, işin kolay kısmı.* Boğazım korkudan düğümlendi.

Dönen tekerleğin içine atladım ve koşmaya başladım, tek açıklık yanımdan geçerken ilk seferinde es geçtim, sonra ikinci kez önüme gelmesini bekledim. Zamanlama. Bu seferkinde önemli olan tek şey zamanlamaydı.

Bir fırsat buldum ve onu değerlendirdim, açıklıktan hızla geçip koşarak ikinci etabın çakıllı yoluna geri döndüm. Devasa toplar hemen önümdeydi ama sakinleşip avuç içlerimin terlemesini durdurmazsam popo üstü düşeceğim kesindi.

Tüykuyruk cinsi ejderhalar, hakkında en az şey bildiğimiz türdür, dedim içimden; patikanın kenarından ilk topun üzerine sıçrayıp Rhiannon'ın yaptığı gibi tepesinden kavrarken ciğerlerimin nefes alma kapasitesine sonuna kadar ihtiyacım vardı. Omuzlarımdaki ani gerginlik, eklemlerimin yerinden çıkmasını engellemek için tüm kaslarımı germeme neden oldu.

Sakin ol. Sakin ol.

Ağırlığımı vererek topu döndürdüm ve bir sonrakine doğru sallandım. *Çünkü tüykuyrukların şiddetten nefret ettiği ve bağ kurmaya uygun olmadığı söylenir.*

Aynı hareketi tekrarlayarak bir toptan diğerine atlıyordum; gözlerimi zincirlerden ayırmıyor, başka hiçbir şeye bakmıyordum.

Fakat bu bilgi kesin değildir çünkü doğduğumdan beri Vadi'den ayrılana hiç rastlanmadı. Beşinci ve son topa ulaştığımda hâlâ ezberden okumaya devam ediyordum. Son bir kez sallanarak kendimi yana doğru savurdum, topu bıraktım ve bileğimi burkmadan omuz genişliğindeki çakıllı patikaya inmeyi başardım.

Bir sonraki etapta önemli olan tek şey momentumdu.

"Yeşil ejderhalar," diye mırıldandım sessizce, "keskin zekâlarıyla bilinir, ulu Uaineloidsig soyundan gelir ve muhakeme gücü en fazla olan ejderha türüdür, bu da onları mükemmel kuşatma silahları yapar, özellikle de tokmakkuyruk olurlarsa." Vücudumu ilk metal çubukla aynı hizaya getirip ileri doğru koşmaya hazırlanırken cümlemi bitirdim.

Aurelie aşağıdan, az önce sıçradığı ilk topun üzerinden, "Sen... *ders* mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Beni sakinleştiriyor," diye kısaca açıkladım. Burada utanacak zaman yoktu, onu daha sonra yapabilirdim.

Önümde üç demir çubuk vardı, her biri koçbaşı gibi bir sonrakine bakacak şekilde dizilmişti. "Kâtipler Bölüğü şu anda oldukça cazip geliyor," diye sessizce homurdandım, sonra ilk çubuğa doğru atladım. Bir elimi diğerinin ilerisine atarak ilerledim ve en azından demir tutunabileceğim kadar pürüzlüydü. İlk çubuğun sonuna ulaşıp bir sonrakine atlamak için bana momentum kazandırsın diye ayaklarımı sallamaya başladığımda omzumdaki ağrı zonklayan bir acıya dönüşmüştü.

Çubuklar birbirine ilk kez çarptığında parmaklarım kaydı ve midem dehşetle kasılırken nefesim kesildi. *Kayısı renginden havuç rengine kadar turuncunun çeşitli tonlarında olan ejderhalar, tahmin edilemez bir ejderha türüdür* –bir sonraki çubuğa atladım–, *bu nedenle her zaman risk taşırlar.* Omuzlarımın itirazlarına aldırmadan, yine bir elimi diğerinin önüne atarak çubuk boyunca ilerledim. *Fhaicorain soyundan gelen...*

Birden sağ elim kaydı ve ağırlığım beni dik dağ yamacının yüzeyine doğru savurunca yanağımı kayalara çarptım. Kulaklarımda tiz bir çınlama oldu ve gözlerim karardı.

Rhiannon tepeden, "Violet!" diye haykırdı.

"Yanında! Halat hemen yanında!" diye seslendi Aurelie yukarı doğru.

Sol elim kaydı ve demire tutunan parmak uçlarım sıyrıldı ama ipi görüp tutunmayı başardım, ayaklarımı altımdaki düğüme koydum ve kafamdaki çınlama azalana kadar sıkıca tutundum. Ya ileri doğru sallanacaktım ya da aşağı inecektim.

Bu lanet bölükte yedi hafta boyunca hayatta kalmayı başarmıştım ve bu parkur bugün beni yenemeyecekti.

Ayağımla duvarı iterek çubuğa doğru sallandım ve tutmayı başardım, hemen bir sonrakine ve ardından bir sonrakine geçmek için bir elimi diğerinin önüne koyarak ilerlemeye başladım, sonra en baştaki sallanan demir sütunun üstüne atladım. Sütunun şiddetli titreşimleri yüzünden beynim kafatasımın içinde çalkalanırken bir sonrakine geçtim, zar zor ayakta durarak etabın sonundaki çakıllı patikaya atladım.

Aurelie hemen arkamdan sırıtarak yere atladı. "Bu muhteşem!"

"Belli ki şifacılara görünmen gerekiyor. *Bunun* eğlenceli olduğunu düşünüyorsan kafanı çarpmış olmalısın." Kesik kesik soluyor olsam da onun neşesine gülümsemeden edemedim.

Doğruca uçurumun kenarından uzanan dolambaçlı basamaklara ulaştığımızda, "Bunun üzerinden dümdüz koş," dedi.

Bir metre genişliğindeki her bir kütük, parkurun en sarp bölümlerinden birinin üzerinde dönüyordu. Direklerin birinden düşecek olursam en az on metre aşağıdaki kayalıkların üstüne çakılırdım. Boğazıma doğru tırmanmaya çalışan dehşeti yutkunarak geri ittim ve çevikliğimle hafif olmamın bu engelde bana avantaj sağlaması ihtimaline odaklandım.

Aurelie konuşmaya devam etti. "Güven bana. Duraksarsan ânında yuvarlanıp aşağı düşersin."

Başımı salladım ve tüm cesaretimi toplayarak kendimi hazırladım. Sonra koştum. Ayaklarım çok hızlıydı, her bir kütüğe sadece bir sonrakine atlamak için itecek kadar temas ediyordum ve birkaç saniye içinde karşı tarafa geçmiştim bile.

Yumruğumu sevinçle havaya kaldırarak, "Evet!" diye bağırdım ve Aurelie'nin geçmesi için kenara çekildim.

"Hadi, Violet!" diye haykırdı. "Sıra bende!" Dönen kütüklerin birinden diğerine sıçrayan ayakları benimkilerden çok daha çevikti.

Yukarıdan bir kükreme sesi geldi ve başımı kaldırınca, tam üstümüzden uçarak Vadi'ye geri dönen bir Yeşil Hançerkuyruk'un karnını gördüm.

Buna asla alışamayacaktım.

Aurelie haykırdı ve başımı hızla ona çevirdiğimde dengesini kaybederek beşinci kütükten kaydığını gördüm. O ileriye doğru düşerken nefesimi tuttum, karnını sanki ağır çekimdeymiş gibi sondan bir önceki kütüğe çarptı.

"Aurelie!" diye haykırarak ona doğru atıldım, parmak uçlarım yedinci direği sıyırdı. Direk onu benden uzaklaştırırken göz göze geldik ve Aurelie, siyah gözlerinde şaşkınlık ve dehşetle aşağı düştü. Uçurumun dibine.

Sabah toplantısı için sıraya girdiğimizde güneş gözlerimi yakıyordu. Yüzbaşı Fitzgibbons, her zamanki gibi ciddi bir sesle, "Calvin Atwater," diye okudu.

Dördüncü Kanat, Pençe Bölümü, Birinci Takım. Savaş Brifingi dersinde iki sıra arkamda oturuyordu. *Oturuyordu.* Geçmişte.

Bu sabahın özel bir tarafı yoktu. İmtihan'daki ilk denememiz listenin uzamasına neden olmuştu ama bu sadece herhangi bir

gündeki herhangi bir listeydi işte... Fakat aslında öyle değildi. Bu ritüelin olağanüstü acımasızlığı beni daha önce hiç bu kadar etkilememişti. Artık ilk günkü gibi değildi. Okunan isimlerin yarısından fazlasını tanıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. "Newland Jahvon," diye devam etti yüzbaşı.

Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım. Benimle birlikte kahvaltı görevindeydi.

Artık yirmili sayılara gelmiş olmalıydık. Nasıl hepsi bu kadar olabilirdi? İsimlerini bir kez söyleyip sonra hiç var olmamışlar gibi devam mı edecektik?

Rhiannon ağırlığını hafifçe bana verdi ve aniden burnunu çekti, bu hareket omuzlarının bir kez sarsılmasına neden oldu.

"Aurelie Donans."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, onu sertçe silerken yanağımdaki yara kabuklarından birini söktüm. Bir sonraki isim söylendiğinde yanağım ince ince kanıyordu ama kanı silmedim.

Ertesi gece Dain, "Bundan emin misin?" diye sordu, omuzlarımı sıkarken kaşlarının arasında endişe dolu iki çizgi belirmişti.

"Ailesi cesedini gömmeye gelmeyecekse o zaman eşyalarını ben halletmeliyim. Gördüğü son kişi bendim," diye açıkladım, Aurelie'nin çantasının ağırlığını dağıtmak için omuzlarımı çevirerek.

Her Basgiath öğrencisinin ebeveynine, çocukları öldüğünde aynı seçenekler sunulurdu. Gömmek ya da yakmak için öğrencinin cesedini ve kişisel eşyalarını alabilirlerdi veya okul cesedin üstüne bir taş diker ve eşyalarını yakardı. Aurelie'nin ailesi ikinci seçenekte karar kılmıştı.

"Seninle gelmemi istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu elini enseme koyarak.

Başımı iki yana salladım. "Yakma çukurunun nerede olduğunu biliyorum."

Sessizce küfretti. "Orada olmalıydım."

Elimi elinin üstüne koyup parmaklarımızın iç içe geçmesini sağlarken, "Elinden hiçbir şey gelmezdi, Dain," dedim usulca. "Hiçbirimizin gelmezdi. İpe uzanacak zamanı bile olmadı," diye fısıldadım. O ânı kafamda tekrar tekrar canlandırmış ve her seferinde aynı sonuca varmıştım.

"Tepeye çıkmayı başarıp başaramadığını sorma fırsatım bile olmadı," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Baca etabında takıldım ve halatla aşağı inmek zorunda kaldım. Orayı tırmanamayacak kadar kısayım ama bu gece bunu düşünmeyeceğim. Sunum Günü'ndeki resmî İmtihan'dan önce bir şeyler bulurum."

Bulmak zorundaydım. Son gün öğrencilerin geri inmesine izin vermiyorlardı. Ya İmtihan'ı tamamlayacaktın ya da düşüp ölecektin.

"Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa haber ver." Beni bıraktı.

Başımı salladım ve bu bahaneyle yatakhane koridorundan çıkmış oldum. Aurelie'nin çantasının ağırlığı şaşırtıcıydı. Köprünün üzerinden bu kadar yükü taşıyarak geçecek kadar güçlüydü ama yine de düşmüştü.

Ve ben her nasılsa hâlâ hayattaydım.

Akademik kulenin merdivenlerini tırmandım, Savaş Brifingi sınıfını geçip taş çatıya çıkarken aşağı inen birkaç öğrencinin yanından geçtim ama Aurelie'yi de yanımda taşıdığım hissinden kurtulamıyordum. Yakma çukuru, tek amacı yakmak olan, oldukça geniş bir demir varilden ibaretti ve soluk soluğa çatıya çıktığımda alevler gece göğünün altında ışıl ışıl parlıyordu.

Birkaç ay önce olsa, bu kadar ağır bir çantayı kesinlikle taşıyamazdım.

Çantayı omzumdan indirirken yukarıda başka kimse yoktu.

Parmaklarımı çantanın geniş kayışına geçirerek onu yukarı kaldırıp varilin metal kenarının üzerinden fırlatırken, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Çanta yangın için yakıt, ölüm tanrısı Malek içinse bir hediyeye dönüşürken alevler yükselerek çıtırdadı.

Merdivenlerden inmek yerine kulenin kenarına doğru ilerledim. Bulutlu bir geceydi ama batıdan yaklaşan üç ejderhanın gölgelerini seçebiliyordum ve hatta İmtihan'ın bir sonraki kurbanını almak için beklediği yamacı bile görebiliyordum.

O ben olmayacağım.

Ama neden? Onu geçeceğim için mi? Yoksa Dain'in isteğine boyun eğerek kaçıp Kâtipler Bölüğü'nde saklanacağım için mi? Zihnim, bedenim, tüm varlığım ikinci seçeneği reddediyordu, bu da burada durup dışarı çıkma yasağı çanlarının çalmasını beklerken yaşadığım her şeyi sorgulamama neden oldu. Neden sorusuna kesin bir yanıt bulamadan basamakları geri indim.

Öpüşmeyi mi yoksa kürsünün yanında yürüyüş yapmayı mı tercih edeceklerine karar veremeyen bir çift dışında boş olan avludan geçtim ve başımı çevirerek Dain'le köprüden geçtikten sonra ilk oturduğumuz oyuğa doğru ilerledim.

Neredeyse iki ay olmuştu ve ben hâlâ buradaydım. Hâlâ her sabah güneşin doğuşuyla uyanıyordum. Bunun bir anlamı yok muydu? Ne kadar küçük olursa olsun, Harman'da başarılı olma ihtimalim yok muydu? Buraya ait olma ihtimalim yok muydu?

Bu sabah sırtı aşıp İmtihan'a gitmek için kullandığımız tünele açılan kapı, akademik binanın hemen solundaki avluya açılınca kaşlarımı çattım. Bu kadar geç dönen kim olabilirdi?

Oturup duvara yaslandım ve Xaden, Garrick ve Bodhi –Xaden'ın kuzeni– bir büyücü ışığının altından geçip bana doğru gelirken karanlığın beni gizlemesine izin verdim.

Üç ejderha. Dışarıda... ne yapıyorlardı? Üçüncü sınıfların yaptığı her şeyi bilmiyordum tabii ki ama bildiğim kadarıyla bu gece herhangi bir eğitimleri yoktu.

Botlarıyla çakılları ezerek yanımdan geçerlerken Bodhi, Xaden'a baktı ve alçak sesle, "Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı," dedi.

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diye fısıldadı Garrick.

Tüylerim diken diken oldu ve Xaden on adım ötemde durup omuzlarını dikleştirdi.

Kahretsin.

Burada olduğumu biliyordu.

Onu ne zaman görsem içime dolan korku yerine şimdi göğsümde sadece öfke kabarıyordu. Beni öldürmek istiyorsa öyle olsundu. Ölümü beklemekten bıkmıştım. Koridorlarda korku içinde yürümekten de.

Garrick hemen omzunun üzerinden karşı tarafa, öpüşmenin dışarı çıkma yasağı başlamadan yatakhaneye gitmekten kesinlikle daha önemli olduğuna karar veren çifte doğru bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Siz gidin. İçeride görüşürüz," dedi Xaden.

"Emin misin?" Bodhi kaşlarını çattı ve avluya dikkatle baktı.

"Gidin," dedi Xaden, diğer ikisi binaya girip sola dönerek ikinci ve üçüncü sınıfların olduğu katlara giden merdivenlere yönelene kadar kıpırdamadan bekledi. Onlar gittikten sonraysa dönüp tam benim oturduğum noktaya baktı.

"Burada olduğumu bildiğini biliyorum." Saklandığımı ya da daha kötüsü, ondan korktuğumu düşünmemesi için kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. "Ve lütfen karanlığa hükmetmekle ilgili gevezelik falan edeyim deme. Bu gece hiç havamda değilim."

"Nerede olduğuma dair soru yok mu?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ay ışığında beni inceledi. Yara izi bu ışıkta daha da tehditkâr görünüyordu ama korkacak enerjiyi kendimde bulamadım.

"Gerçekten umurumda değil." Omuzlarımı silktim, bu hareket omuzlarımdaki zonklamayı şiddetlendirdi. *Harika, tam da yarınki İmtihan'a çalışacakken.*

Başını yana eğdi. "Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Dışarı çıkma yasağı başladıktan sonra ben de içeriye dönmedim ne de olsa." Elimde olmadan iç geçirdim.

"Dışarı çıkma yasağı sırasında dışarıda ne *yapıyorsun*, birinci sınıf?"

"Kaçmayı düşünüyorum," diye karşılık verdim. "Peki ya sen? Paylaşmak ister misin?" diye sordum alaycı alaycı, bana cevap vermeyeceğini bildiğim için.

"Ben de aynısı yapıyorum."

Dalgacı pislik.

"Bak, beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Bu bekleyiş canımı sıkmaya başladı." Bir elimi omzuma götürüp ağrıyan kaslarıma bastırarak çevirdim ama ağrıyı dindirmedi.

"Henüz karar vermedim," dedi sanki az önce akşam yemeğinde ne yiyeceğini sormuşum gibi, fakat gözlerini kısarak yanağıma baktı.

"Peki, karar verir misin artık?" diye homurdandım. "Haftalık planlarımı yaparken kesinlikle faydası dokunur." Markham ya da Emetterio. Kâtip ya da binici.

"Programını etkiliyorum demek, öyle mi Violence?" Sesinde bariz bir gülümseme vardı.

"Sadece buradaki şansımın ne olduğunu bilmem gerek." Ellerimi yumruk yaptım.

Pislik herif gülümsemeye cüret ediyordu. "Bu hayatımda gördüğüm en garip flört şekli..."

"*Seninle* şansımı sormuyorum, seni kendini beğenmiş pislik!" Canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme. Yanından geçtim ama beni bileğimden yakaladı, acıtacak kadar sıkmıyordu ama bırakacak gibi de durmuyordu.

Tenime değen parmakları nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Beni, omzum pazularına değecek kadar yakınına çekerek, "Neyin şansı o zaman?" diye sordu.

"Hiçbir şey." O anlayamazdı. O lanet olası bir *kanat lideriydi*, bu da bölükteki her konuda mükemmel olduğu anlamına geliyordu, hatta soyadının kötü şöhretini bile aşacak kadar.

"*Neyin* şansı?" diye tekrarladı. "Bana üçüncü kez sordurtma." Uğursuz ses tonu nazik tutuşuyla çelişiyordu ve *kahretsin*, bu kadar güzel kokmak zorunda mıydı? Nane, deri ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey, narenciye ve çiçek arasında bir şey gibi kokuyordu.

"Tüm bunlardan canlı çıkabilme şansı! Lanet olası İmtihan'ın tepesine çıkamıyorum." Bileğimi gönülsüzce çekiştirdim ama o bırakmadı.

"Anlıyorum." O insanı çileden çıkaracak kadar sakinken ben duygularımdan *birini* bile kontrol edemiyordum.

"Hayır, anlamıyorsun. Muhtemelen orada düşüp öleceğim ve sen de beni öldürme zahmetine katlanmak zorunda kalmayacağın için sevineceksin."

"Seni öldürmek hiç sorun olmazdı, Violence. Benim sorunlarımın çoğuna neden olan şey seni hayatta bırakmak."

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım ama gölgelerle örtülü yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Sesimden alaycılık akıyordu. "Buranın sorunu ne biliyor musun?" Kolumu tekrar geri çektim ama beni bırakmadı. "Sana ait olmayan şeylere dokunman dışında tabii." Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Bana söyleyeceğinden eminim." Başparmağıyla bileğimi okşayıp beni serbest bırakırken midemde kelebekler uçuştu.

Düşünmeden, bir anda cevap verdim. "Umut."

"Umut mu?" Sanki beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi başını bana yaklaştırdı.

"Umut." Başımla onayladım. "Senin gibi biri bunu asla anlamaz ama ben buraya gelmenin ölüm cezası olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca Kâtipler Bölüğü'ne girmek için eğitim görmüş olmamın hiçbir önemi yoktu, General Sorren-

gail bir emir verdiğinde bunu görmezden gelemezsin." Tanrılar aşkına, neden ona bunları anlatıyordum? *Yapacağı en kötü şey ne olabilir ki? Seni öldürmek mi?*

"Elbette görmezden gelebilirsin." Omuzlarını silkti. "Sadece sonuçları hoş olmaz."

Gözlerimi devirip büyük bir utançla, artık özgür olduğum için geri çekilmek yerine, gücünün bir kısmını soğurabilirmişim gibi ona doğru hafifçe eğildim. Nasıl olsa boşa harcayacak kadar gücü vardı.

"Şansımın ne kadar olduğunu biliyordum ama yine de o küçücük yaşama ihtimaline odaklanarak geldim işte. Ve neredeyse iki ay sonra..." Başımı iki yana sallayarak çenemi sıktım. "Umutlandım da." Bu kelime ağzımda kötü bir tat bırakmıştı.

"Ya. Sonra bir takım arkadaşını kaybettin, bacanın tepesine çıkamadın ve pes ettin. Şimdi anlamaya başladım. Pek iç açıcı bir tablo değil ama Kâtipler Bölüğü'ne kaçmak istiyorsan..."

Nefesim kesildi, korku mideme bir yumruk gibi inmişti. "Bunu nereden biliyorsun?" Biliyorsa... ve anlatırsa Dain'in başı derde girerdi.

Xaden'ın mükemmel dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Burada olan biten her şeyi bilirim." Karanlık etrafımızı sardı. "Gölgeler, unuttun mu? Her şeyi duyarlar, her şeyi görürler, her şeyi *gizlerler.*" Dünyanın geri kalanı kayboldu. Şu an bana istediğini yapabilirdi ve kimsenin ruhu bile duymazdı.

"Anneme Dain'in planından bahsedersen seni kesinlikle ödüllendirir," dedim alçak sesle.

"Sen de ona benim küçük... ne diyordun ona? *Kulübümden* bahsedersen asıl *seni* ödüllendirir."

"Ona söylemeyeceğim." Kelimeler ağzımdan gücenmişim gibi çıkmıştı.

"Biliyorum. Bu yüzden hâlâ hayattasın." Gözlerimin içine baktı. "Mesele şu, Sorrengail. Umut kaypak, tehlikeli bir şeydir.

Dikkatini dağıtır ve kişiyi ait olduğu yerde, olanaklarda tutmak yerine olasılıklara yönlendirir."

"Yani ne yapmam gerekiyor? Yaşamayı umut etmemeli miyim? Sadece ölüme göre mi plan yapmalıyım?"

"Seni öldürebilecek şeylere odaklanman gerekiyor, böylece *ölmemenin* yollarını bulabilirsin." Başını iki yana salladı. "Bu bölükte annenden intikam almak için ya da insanları kızdırma konusunda gerçekten iyi olduğun için ölmeni isteyenlerin sayısını ben bile tutamıyorum ama sen hâlâ buradasın, olasılıklara meydan okuyorsun." Gölgeler etrafımı sardı, yaralı yanağımın okşandığını hissettiğime yemin edebilirdim. "Aslında bunu izlemek de oldukça şaşırtıcı."

"Seni eğlendirdiğime sevindim. Ben yatmaya gidiyorum." Arkama dönüp binanın girişine doğru ilerledim ama o tam arkamdaydı, o kadar yakınımdaydı ki doğaüstü bir hızla kapıyı tutmasaydı kapı suratına çarpacaktı.

"Belki kendine acımayı bırakırsan İmtihan'ı geçmek için ihtiyacın olan *her şeye* sahip olduğunu görürsün," diye seslendi arkamdan; sesi koridorda yankılandı.

"Kendime *ne*?" Ağzım bir karış açık, arkama döndüm.

"İnsanlar ölür," dedi yavaşça, çenesi seğirdi ve derin bir nefes aldı. "Bu tekrar tekrar olacak. Buranın doğası böyle. Seni binici yapan şey, insanlar öldükten *sonra* yaptıklarındır. Neden hâlâ hayatta olduğunu bilmek ister misin? Çünkü sen şu anda, her gece kendimi tarttığım kantarsın. Yaşamana izin verdiğim her gün, kendimi hâlâ bir parçamın iyi bir insan olduğuna ikna edebiliyorum. Yani bırakmak istiyorsan lütfen benim şeytana uymama sebep olma ve *bırak*. Ama bir şey yapmak istiyorsan, o zaman yap."

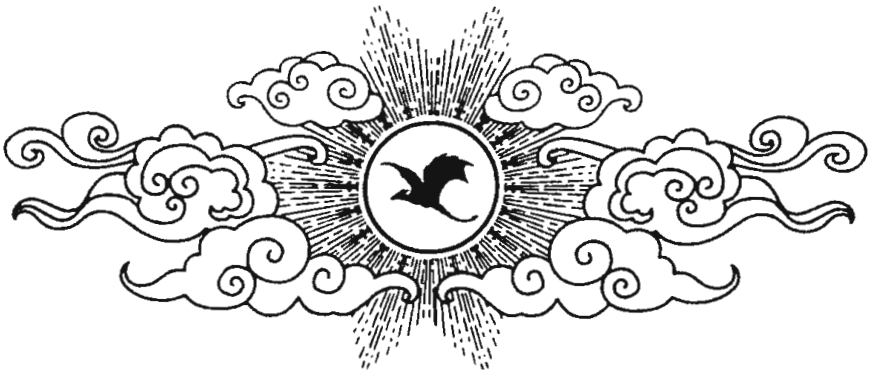
"Kenarlara tutunup çıkamayacak kadar kısayım!" diye sertçe fısıldadım, kimse bizi duyar mı diye umursamadan.

"Sadece tek bir doğru yol yoktur. Başka bir yol bul." Sonra döndü ve uzaklaştı.

Lanet olası adam.

Ölmüş bir sevdiğinin eşyalarını saklamak Malek'e karşı işlenen büyük bir suçtur. Onlar ölüm tanrısının ve ölenlerin yanına, öbür dünyaya aittir. Uygun bir tapınak olmadığında, herhangi bir ateş de iş görür. Malek için yakmayan, Malek tarafından yakılacaktır.

–BİNBAŞI RORILEE'NİN TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ, İKİNCİ BASKI

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sonraki İmtihan antrenmanları da ilkinden daha başarılı geçmedi ama en azından bir takım arkadaşımızı daha kaybetmedik. Tynan boş boş konuşmayı bıraktı çünkü o da tam olarak başarıyor sayılmazdı.

O koca toplar onun başarısızlığıydı.

Baca da benimkiydi.

Dokuzuncu –ve sondan bir önceki– alıştırmada, tüm engelli parkuru tutuşturmaya hazırdım artık. Parkurun başarısız olduğum bölümü, bir ejderhaya binmek için gereken güç ve çevikliği simüle etmek için tasarlanmıştı ve boyumun beni mahvedeceği gün gibi açıktı.

"Belki omuzlarıma tırmanabilirsin, sonra da..." Rhiannon artık baş düşmanım hâline gelen yarığı inceleyerek başını iki yana salladı.

"O zaman yine de yarı yolda kalmış olurum," diye cevap verdim alnımdaki teri silerek.

"Fark etmez ki. Parkurdaki başka bir öğrenciye dokunamazsın." Yanımda Sawyer kollarını göğsünde kavuşturdu, burnunun ucu güneşten kıpkırmızı olmuştu.

"Umutları ve hayalleri ezmek için mi buradasın, yoksa bir önerin var mı?" diye karşılık verdi Rhiannon. "Çünkü Sunum yarın, o yüzden parlak fikirlerin varsa şimdi tam zamanı."

Kâtipler Bölüğü'ne kaçacaksam bu gece o geceydi. Bu düşünce karşısında kalbim sıkıştı. Mantıklı olan seçim buydu. Güvenli olan seçim.

Beni durduran sadece iki düşünce vardı.

Birincisi, annemin öğrenmeyeceğinin garantisi yoktu. Markham'ın sessiz kalması oradaki diğer eğitmenlerin de sessiz kalacağı anlamına gelmezdi.

Ama en önemlisi, gidersem, saklanırsam... burada başarılı olmak için yeterince iyi olup olmadığımı asla bilemeyecektim. Burada kalmayı seçersem hayatta kalamayabilirdim ama gidersem bu yaptığımla hayatıma devam edebileceğimden emin değildim.

"Doria Merrill," dedi Yüzbaşı Fitzgibbons kürsüden. Yüz hatları açıkça seçilebiliyordu, sadece güneş bulutların gölgesinde kaldığı için değil, ben daha yakınında olduğum için de. Düşen her öğrenciyle birlikte sıramız daha da küçülüyordu.

Brennan'ın dediğine ve istatistiklere göre bugün birinci sınıflar için en ölümcül günlerden biri olacaktı.

Bugün Sunum Günü'ydü ve uçuş sahasına gidebilmek için önce İmtihan'a tırmanmamız gerekecekti. Biniciler Bölüğü'nde her şey zayıfları ayıklamak için tasarlanmıştı ve bugün de istisna olmayacaktı.

"Kamryn Dyre." Yüzbaşı Fitzgibbons listeden okumaya devam ediyordu.

İrkildim. Ejderha Türleri dersinde tam karşımda otururdu.

"Arvel Pelipa."

Önümde duran Imogen ve Quinn –ikisi de ikinci sınıf öğrencisiydi– içlerini çektiler. Risk altında olanlar sadece birinci sınıflar değildi; biz sadece ölme ihtimali en yüksek olanlardık.

"Michel Iverem." Yüzbaşı Fitzgibbons listeyi kapadı. "Ruhlarını Malek'e emanet ediyoruz." Ve bu son cümleyle birlikte sıra dağıldı.

"İkinci ve üçüncü sınıflar, İmtihan'da görevli değilseniz sınıflarınıza gidin. Birinci sınıflar, şimdi neler yapabileceğinizi bize gösterme zamanı." Dain kendini zorlayarak gülümsedi ve takımımıza bakarken beni görmezden geldi.

"Bugün iyi şanslar." Imogen pembe saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak aşırı sevimli bir gülümsemeyle bana baktı. "Umarım... boyunu aşmaz."

Çenemi kaldırarak, "Sonra görüşürüz," diye karşılık verdim.

Bir an için bana nefretle baktı, sonra Quinn ve omuz hizasındaki sarı saçlarını sallayarak yürüyen Cianna'yla birlikte uzaklaştı.

"Bol şanslar." Takımımızdaki en iri üçüncü sınıf öğrencisi olan ve saçlarını alev şeklinde kazıtıp kızıla boyatan Heaton, iki armasının tam üzerine, kalbine dokundu ve hepimize içten ama belli belirsiz bir gülümsemeyle baktıktan sonra sınıfa gitti.

Uzaklaşan sırtına bakarken sağ kolunun üst kısmındaki, su ve yüzen kürelerden oluşan yuvarlak armanın ne anlama geldiğini merak ettim. Solundaki uzun kılıçlı üçgen armanın, onu takanlara minderde bulaşılmaması gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Dain bana çok gizli mühür gücünü ifade eden armadan bahsettiğinden beri diğer öğrencilerin üniformalarına diktikleri armalara çok dikkat ediyordum. Çoğu onları onur rozeti gibi takıyordu ama ben onların aslında ne olduklarını biliyordum: Bir gün onları yenmek için ihtiyaç duyabileceğim istihbarat bilgileriydiler.

"Heaton'ın konuşmayı bildiğini fark etmemiştim." Ridoc'ın kaşlarının arasında iki çizgi belirmişti.

Rhiannon, "Belki de bugün kavrulma ihtimalimize karşılık en azından bir merhaba demesi gerektiğini düşünmüş olabilir," dedi.

"Sıraya girin," diye emretti Dain.

"Sen de mi bizimle geliyorsun?" diye sordum.

Başıyla onayladı, hâlâ bana bakmıyordu.

Etrafımızdaki diğer takımlar gibi sekizimiz dörderli iki sıra hâlinde dizildik.

Rhiannon yanımdan, "Garip," diye fısıldadı. "Sana biraz kızmış gibi görünüyor."

Rüzgâr taç gibi ördüğüm örgüyü savururken Trina'nın ince omuzlarının üstüne baktım. Trina'nın buklelerinden birkaçı da çözülmüştü. "Benden ona veremeyeceğim bir şey istiyor."

Rhiannon kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Öyle değil."

"Öyle olsa bile umurumda olmazdı," diye cevap verdi sessizce. "Çok seksi. Onda hâlâ insanın kıçını tekmeleyebilen komşu çocuğu havası var."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum çünkü haklıydı. Dain kesinlikle öyleydi.

En soldaki takımlar –Birinci Kanat'tan olanlar– avlunun batı kapısından çıkarken arkamızdaki Ridoc, "En büyük takım biziz," dedi.

"Kaça düştük?" diye sordu Tynan. "Yüz seksene mi?"

Dain, "Yüz yetmiş bir," diye yanıtladı. İkinci Kanat'ın takımları kanat liderlerinin önderliğinde harekete geçtiler, bu da Xaden'ın önümüzde bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

Gerginliğimi engelli parkura saklamıştım ama bugün için Xaden'ın terazisinin hangi tarafa kayacağını merak etmeden de duramıyordum.

Trina, "Yüz ejderha için mi? Ama o zaman ne..." diye sormaya başladı fakat gerginlikten cümlesini tamamlayamadı.

Luca, Rhiannon'ın arkasından, "Korkunun sesine yansımasına izin verme," diye çıkıştı. "Ejderhalar senin bir korkak olduğunu düşünürse yarın bir isimden ibaret olursun."

"Dedi," diye araya girdi Ridoc, "daha fazla korku uyandırarak."

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Luca. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Üçüncü Kanat kapıya doğru yürümeye başlarken arkamızdaki takım arkadaşlarımızın beni duymaması için öne doğru eğildim. "Sadece kendine güvendiğini onlara göster, eminim her şey yolunda gidecek."

Trina, "Teşekkürler," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Dain gözlerini kısarak en sonunda bana baktı ama en azından yalancı olduğumu söylemedi. Yine de beni yargılayıp mahkûm edecek kadar suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

Sıranın artık bize geldiğini bildiğim için, "Gergin misin, Rhi?" diye sordum.

"Senin için mi?" diye karşılık verdi. "Hiç de değil. Bunu nalledeceğiz."

"Ben aslında yarınki tarih sınavını kastetmiştim," dedim şaka yollu. "Bugün panik yapacak bir şey yok ki."

"Şimdi sen söyleyince, şu Arif Antlaşması benim sonum olabilir." Sırıttı.

"Ahh, Navarre ve Krovla arasında imzalanan, Sumerton ve Draithus arasındaki Esben Dağları'nda yer alan, hem ejderhaların hem de grifonların paylaştığı dar şerit üzerine yapılan hava sahası antlaşması," dedim başımla onaylayarak.

"Hafızan dehşet verici." Bana gülümseyerek baktı.

Ama hafızam beni İmtihan'ın tepesine çıkarmayacaktı.

"Dördüncü Kanat!" Xaden'ın sesi uzaklardan bir yerden gelmişti. Emri verenin yardımcı kanat lideri değil de o olduğunu anlamak için görmeme bile gerek yoktu. "Yürüyün!"

Önce Alev Bölümü, sonra Pençe Bölümü ve son olarak da Kuyruk Bölümü şeklinde dizildik.

Kapının ağzında kalabalık yüzünden yavaşlasak da en sonunda içeri girip her sabah İmtihan'a ulaşmak için kullandığımız, büyüyle aydınlatılmış loş tünele girdik. Yol boyunca kayalık zeminin kenarları gölgelerle kaplanmıştı.

Xaden'ın gücünün sınırları neydi acaba? Gölgeleri kullanarak buradaki tüm takımları boğabilir miydi? Ardından enerjisini geri toplamak için dinlemesi gerekiyor muydu? Böylesine büyük bir gücü dengeleyecek ya da frenleyecek herhangi bir şey var mıydı?

Dain geride kalarak Rhiannon'la benim aramda yürümeye başladı. "Fikrini değiştir." Belli belirsiz bir fısıltıydı bu.

"Hayır." Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkmıştı.

"Fikrini. Değiştir." Elimi tuttu, geçitten aşağı doğru ilerleyen sıkışık sıra sayesinde ellerimiz görünmüyordu. "Lütfen."

"Yapamam." Başımı iki yana salladım. "Sen Cath'i bırakıp kâtiplere koşar mıydın?"

"Bu farklı bir şey." Elimi sıktı, parmaklarındaki ve kolundaki gerginliği hissedebiliyordum. "Ben bir biniciyim."

"Eh, belki ben de öyleyimdir," diye fısıldadım önümüzde aydınlık belirirken. Daha önce, annem izin vermediği için buradan gidemediğim dönemde buna inanmıyordum ama şimdi bir seçeneğim vardı. Ve ben kalmayı seçiyordum.

"Yapma..." Dain sustu ve elimi bıraktı. "Seni gömmek istemiyorum, Vi."

"Birimiz diğerini gömmek zorunda kalacak, bundan kaçış yok." Bu korkunç değildi, sadece gerçekti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Aydınlık genişleyerek on metre yüksekliğinde bir kemere dönüştü ve bizi İmtihan'ın dibine çıkardı.

Dain. "Lütfen bunu yapma," diye yalvardı, bulutların lekelediği güneş ışığına çıkarken bu kez sesini alçaltma zahmetine bile girmemişti.

Manzara her zamanki gibi muhteşemdi. Hâlâ dağın üst tarafında, vadiden binlerce metre yüksekteydik ve rengârenk kır çiçeklerinin arasında rastgele kümelenmiş bodur ağaçlarla yeşillikler güneyde sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Bakışlarım uçurumun yüzeyine oyulmuş İmtihan'a çevrildi, her bir engeli ve etabı teker teker inceleyerek, incelediğim haritaların dikey duvarlı bir kanyona, yani uçuş sahasına çıktığını gösterdiği sırtın tepesine baktım. Ağaçların açıldığı o noktaya bakarken dudağımı ısırdım.

Normalde uçuş sahasına, Sunum Günü hariç sadece binicilerin girmesine izin verilirdi.

Dain, "İzleyebilir miyim, bilmiyorum," dedi ve tekrar sert yüzüne bakmamı sağladı. Mükemmel şekilde tıraş edilmiş sakalı, gerginlikle düz bir çizgi hâlini almış dolgun dudaklarını çevreliyordu.

"O zaman gözlerini kapa." Bir planım vardı, kötü bir plandı ama denemeye değerdi.

"Köprüden geçtiğin günle şimdi arasında ne değişti?" diye bir kez daha sordu Dain, gözleri yorumlamaya cesaret bile edemeyeceğim duygularla doluydu. Korku hariç tabii. Onu yorumlamaya ihtiyaç yoktu.

"Ben."

Tam bir saat sonra, merdivenin dönen kütüklerinin üzerinden uçar gibi geçerek çakıl patikanın güvenli kollarına atladım. Üç etap tamamlanmış, iki tane kalmıştı. Ve tek bir halata bile dokunmamıştım.

Tynan ve Luca'nın henüz tırmanmaya başlamadığı parkurun dibindeki noktadan Dain'in bana baktığına yemin edebilirdim ama aşağıya bakmadım. Son bakış olacağını düşündüğü şey için zaman yoktu ve önümde hâlâ iki engel varken onu rahatlatmak için gecikmeyi göze alamazdım.

Bu da önümde henüz pratik yapma fırsatı bile bulamadığım bir engel olduğu anlamına geliyordu: sondaki, neredeyse dikey olan rampa.

Baca etabına ulaştığımda Rhiannon tepeden bağırdı: "Bunu yapabilirsin!"

"Ya da hepimize bir iyilik yapıp düşersin!" diye bağırdı başka bir ses. Şüphesiz Jack'ti bu. Alıştırma seanslarında sadece bizim takım vardı fakat şu an tüm birinci sınıflar ya parkurun dibinden ya da yukarıdaki uçurumun kenarlarından izleyebiliyordu.

Tırmanmam gereken içi boş sütuna baktım, sonra üzerinde bulunduğum patikada geriye doğru birkaç adım attım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdı Rhiannon, ben halatlardan birini tutup yamaca yatay olarak sürükleyerek çakıl taşlarını serbest düşüşe geçirirken. Halat çok ağırdı ve bana karşı koyuyordu ama alt kısmını bacanın içine geçirmeyi başardım. Halatı elimden geldiği kadar çok çektim, bir ayağımı bacanın kenarına koyup ipe sıkıca tutundum, sonra da bunun işe yaraması için Zihnal'a dua ettim.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu biri.

Yapıyorum işte.

Sonra diğer ayağımı kaldırdım ve bacaya tırmanmaya başladım; sadece sağ duvarı kullanıyor, kaya yüzeyin üzerinde yürüyor ve ağırlığımı iple çekerek, bir elimi diğerinin önüne atarak ilerliyordum. Yolun yarısında halat büyük bir kayanın üzerinden geçerken kaydı ama hemen kendimi toparlayıp tırmanmaya devam ettim. Kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu ama beni asıl mahveden ellerimdi. Alevler avuç içlerimi kemiriyormuş gibi hissediyordum ve haykırmamak için dişlerimi sıktım.

İşte zirve oradaydı.

Halat artık bacanın köşesine değmiyordu, ben de kendimi yukarı çekmek için üst bedenimin tüm gücünü kullanarak ellerimin ve dizlerimin üzerinde patikaya tırmandım.

Ridoc tepeden, "İşte bu!" bağırdı. "İşte bizim kızımız!"

"Ayağa kalk!" diye haykırdı Rhiannon. "Bir tane kaldı!"

Göğsüm inip kalkıyor, ciğerlerim ağrıyordu ama ayağa kalkmayı başardım. Son etaptaydım, uçuş sahasına giden son engeldeydim ve önümde uçurum duvarından on metre kadar dışarı çıkan, sonra bir çanağın içi gibi yukarı doğru kıvrılan ve en yüksek noktası on metre yukarıdaki uçurumun tepesiyle aynı seviyede olan ahşap rampa duruyordu.

Bu engel, bir öğrencinin ejderhanın ön ayağına tırmanma ve eyerine ulaşma becerisini test etmek için tasarlanmıştı. Ve ben bunu yapmak için çok kısaydım.

Ama Xaden'ın birden fazla doğru yol olduğuna dair sözleri gece boyunca kafamda yankılanıp durmuştu. Güneş doğup karanlığı kovaladığında artık bir planım vardı.

Umarım bunu gerçekten başarabilirdim.

Evden getirdiğim en büyük hançerimi kınından çıkardım ve alnımdaki teri toza bulanmış elimin tersiyle sildim. Ardından ellerimdeki acıyı, omuzlarımdaki zonklamayı ve sütunları geçerken incittiğim sancıyan dizimi unuttum. Tüm acıyı topladım, hayatım boyunca yaptığım gibi bir duvarın arkasına kilitledim ve sanki hayatım rampaya bağlıymış gibi tamamen ona odaklandım.

Burada halat yoktu. Bunu aşmamın tek bir yolu vardı.

Kuvvetli bir irade.

Ve böylece hızımdan faydalanmak için öne doğru atıldım.

Ayaklarım rampaya vurdukça davula benzer bir ses çıkıyordu ve eğim gittikçe dikleşti. Bu engeli kişisel olarak aşmamış olabilirdim fakat takım arkadaşlarımın bunu aştığını defalarca

görmüştüm. Kendimi ileri doğru attım ve momentum beni yukarı taşırken rampanın kenarına doğru koştum.

Ağırlığımın yer değiştirdiği o kıymetli âna, yerçekiminin vücudumu tepeye neredeyse yarım metre kala tekrar aşağı çekmeye başladığı âna kadar bekledim, kolumu yukarı sallayıp hançerimi rampanın kaygan, yumuşak tahtasına sapladım ve bunu, kalan son yirmi santimde kendimi yukarı itmek için kullandım.

Parmaklarım rampanın kenarını sıyırdığı anda omzum acıyla itiraz etti ve boğazımdan vahşi bir haykırış yükseldi. Kendimi yukarıya çekebilmek için dirseğimi tepeye attım ve hançerimin sapını son bir basamak olarak kullanıp kendimi uçurumun tepesine doğru çektim.

Henüz işim bitmedi.

Karnımın üzerinde rampaya doğru döndüm, sonra rampanın yüzeyine uzanarak hançerimi çekip aldım ve kaburgalarımın üstündeki kınına koyduktan sonra sendeleyerek ayağa kalktım. Başarmıştım. Bedenimi saran rahatlama damarlarımdaki adrenalini çekip alıverdi.

Rhiannon kollarını bana doladı, ben nefes nefese soluklanmaya çabalarken o benim ağırlığımın bir kısmını aldı. Ridoc sırtıma sarıldı, bir yandan mutlulukla bağırırken bir yandan da beni bir sandviçmişim gibi sıktı. İtiraz ederdim ama şu anda beni ayakta tutan tek şey onlardı.

"Bunu yapamaz!" diye bağırdı biri.

Ridoc beni hafifçe bırakıp omzunun üzerinden, "E ama yaptı işte!" dedi.

Dizlerim titriyordu ama ben art arda nefesler alırken altımda bükülmediler.

"Başardın!" Rhiannon yüzümü ellerinin arasına aldı, kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Başardın!"

"Şans." Bir kez daha nefes aldım ve gümbürdeyen kalbime yavaşlaması için yalvardım. "Ve. Adrenalin."

"Hile!"

Sese doğru döndüm. Bu, geçen yıl Dain'in *yakın arkadaşı* olan Üçüncü Kanat'ın çilek sarısı saçlı kanat lideri Amber Mavis'ti, birkaç adım ötesinde, elinde liste ve kronometreyle zamanlamaları kaydeden ve tüm bunlardan oldukça sıkılmış görünen Xaden'a doğru hücum ederken yüzünde öfkeden başka bir şey yoktu.

"Geri çekil, Mavis," dedi Garrick sert bir sesle. Kıvırcık saçlı bölüm lideri, Amber ve Xaden'ın arasına girerken sırtında taşıdığı iki kılıç güneşte parlıyordu.

"Açıkça hile yaptı, bir değil iki kez yabancı malzeme kullandı," diye bağırdı Amber. "Buna müsamaha gösterilemez! Ya kurallara göre yaşarız ya da kurallara göre ölürüz!"

Dain'le bu kadar yakın olmalarına şaşmamak lazımdı, ikisi de Kodeks'e âşıktı.

"Benim bölümümden birine hilekâr denmesinden hoşlanmam," diye uyardı onu Garrick, dönerken devasa omuzları Amber'ı görmemizi engelledi. "Hem kendi kanadında kural ihlali yapanlarla benim kanat liderim ilgilenecektir." Yana kaydığında Amber'ın öfkeyle parıldayan mavi gözleriyle karşı karşıya geldim.

Xaden hesap sorarcasına kaşını kaldırıp, "Sorrengail?" dedi, kalemi kâğıdın üzerinde duruyordu. Dördüncü Kanat ve kanat lideri amblemleri dışında, diğerlerinin sergilemeyi çok sevdiği armalardan takmadığını bir kez daha fark ettim.

"Halatı kullandığım için otuz saniye ceza alacağımı biliyorum," diye cevap verdim, nefesim biraz olsun sakinleşmişti.

"Peki ya hançer?" Amber gözlerini kıstı. "Diskalifiye edilecek." Xaden cevap vermeyince bakışlarını ona çevirdi. "Elbette diskalifiye edilecek! Kendi kanadında kuralsızlığa müsamaha gösteremezsin, Riorson!"

Ama Xaden gözlerini benden bir an bile ayırmadan sessizce cevap vermemi bekliyordu.

"Bir binici bölüğe sadece taşıyabileceği eşyaları getirebilir..." diye konuşmaya başladım.

"Bana Kodeks'ten alıntı mı yapıyorsun?" diye haykırdı Amber.

"...ve ne olursa olsun bu eşyalardan ayrılmaz," diye devam ettim. "Çünkü bir kez köprünün ötesine taşındığında, bu eşyalar kişinin bir parçası olarak kabul edilir. Altıncı Bölüm, Madde Üç, Ek B."

Ben ona bakarken Amber'ın mavi gözleri öfkeyle büyüdü. "Bu ek madde, hırsızlığı idamlık bir suç hâline getirmek için yazıldı."

"Doğru." Başımla onaylayıp önce Amber'a, sonra da içimi gören akik rengi gözlere baktım. "Ama bunu yaparken köprünün ötesine taşınan tüm eşyalara da binicinin bir parçası olma statüsü verdi." Avuçlarımda keskin bir acı hissederek bükülmüş ve hırpalanmış hançeri kınından çıkardım. "Bu müsabakalarda kazandığım bir hançer değil. Köprünün diğer tarafından buraya getirdiğim ve bu nedenle bir parçam olarak gördüğüm bir hançer."

Xaden'ın gözleri ışıldadı ve öfkeyle bükülmüş olan dudaklarındaki belli belirsiz sırıtma gözümden kaçmadı. Bu kadar iyi görünmek ve bu kadar acımasız olmak Kodeks'e aykırı olmalıydı.

"Sadece tek bir doğru yol yoktur." Kendi sözlerini ona karşı kullandım.

Xaden gözlerime baktı. "O haklı, Amber."

"Ufacık bir teknik ayrıntı sayesinde!"

"Yine de haklı." Hafifçe döndü ve bana asla yöneltilmesini istemediğim bir bakışla Amber'a baktı.

Amber bana, "Bir kâtip gibi düşünüyorsun," diye bağırdı.

Bunu hakaret etmek için söylemişti ama ben başımı sallamakla yetindim. "Biliyorum."

Amber uzaklaştı ve ben hançeri tekrar kınına soktum, ellerimi iki yanıma bıraktım ve hissettiğim rahatlama omuzla-

rımdaki yükü hafifletirken gözlerimi kapadım. Başarmıştım. Bir sınavı daha geçmiştim.

Xaden, "Sorrengail," deyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kanıyor." Bakışları ellerimdeydi.

Parmak uçlarımdan kan damlıyordu.

Acı aniden büyüdü ve avuç içlerimi ne hâle getirdiğimi görünce azgın bir nehir gibi zihnimde yarattığım barajı yıkıp geçti. Onları paramparça etmiştim.

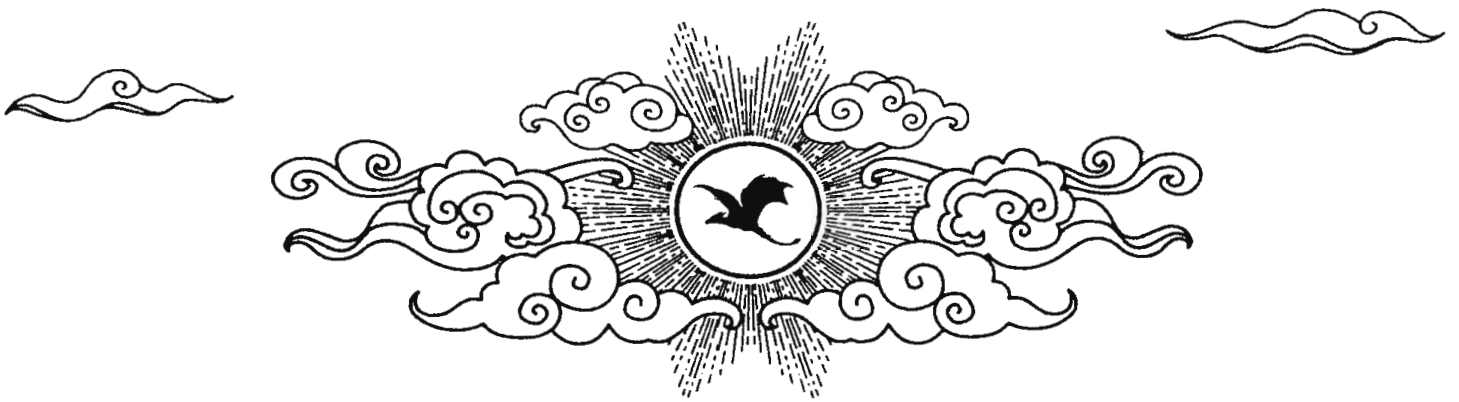
"Git de şunlara bir şey yap," diye emretti.

Başımla onaylayıp geri çekildim ve takımımın yanına döndüm. Rhiannon ellerimi sarmak için gömleğimin kollarını kesmeme yardım etti ve hep birlikte son iki takım arkadaşımız uçurumdan yukarı çıkarken tezahürat yaptık.

Hepimiz başarmıştık.

Sunum Günü diğer günlere benzemez. Hava olasılıklarla ve muhtemelen gücenmiş bir ejderhadan yayılan kükürt kokusuyla doludur. Asla bir kırmızının gözünün içine bakmayın. Asla bir yeşile karşı geri adım atmayın. Bir kahverenginin karşısında titrerseniz... eh, titremeyin.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öğlen olduğunda 169 kişiydik ve halat yüzünden aldığım cezaya rağmen Sunum –bu yılın bağ kurmaya istekli ejderhalarının önünde öğrencilerin altına işemesine neden olacak olan geçit töreni– için otuz altı takım arasında on birinci olmuştuk.

Harman'dan önce zayıfları ayıklamaya kararlı ejderhalara bu kadar yakın yürüme düşüncesi bacaklarımın endişeden titremesine neden oluyordu ve birden, keşke sonuncu olsaydık, diye düşündüm.

İmtihan'ı en hızlı geçen elbette Liam Mairi olmuştu ve bu ona İmtihan armasını kazandırmıştı. Onun nasıl ikinci olunacağını bilmediğinden emindim ama en yavaş ben değildim ve bu benim için yeterliydi.

Eğitim alanını oluşturan kutu şeklindeki kanyon, kilometrelerce uzanan sonbahar renklerine bürünmüş çayırları ve biz vadinin girişindeki en dar kısımda beklerken üç tarafımızda yükselen zirveleriyle ikindi güneşinde muazzam görünüyordu. Vadinin sonunda, şu anda sadece ip gibi akan, ancak yağmur mevsiminde gürül gürül çağlayacak olan şelaleyi seçebiliyordum.

Ağaçların yaprakları, sanki biri fırçasıyla tek tek boyamış ve manzaraya serpiştirmiş gibi altın rengine bürünmüştü.

Bir de ejderhalar vardı elbette.

Boyları ortalama sekiz metre olan ejderhalar patikanın birkaç metre gerisine sıra olmuşlardı; yola, biz yanlarından geçerken bizi değerlendirecek kadar yakındılar.

"Gidelim, İkinci Takım, sıra sizde," dedi Garrick, çıplak ön kolundaki isyan damgasının ışıldamasına neden olan bir el işaretiyle bizi çağırarak.

Dain ve diğer takım liderleri geride kalmıştı. İmtihan'ın tepesine çıkabildiğim için heyecanlanmış mıydı yoksa kuralları çiğnediğim için hayal kırıklığına mı uğramıştı, emin değildim. Ama ben hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Sıraya girin," diye emretti Garrick, sesi son derece ciddiydi, liderlik tarzına göre önce görev, sonra nezaket geldiği düşünülürse bu beni şaşırtmadı. Hâliyle Xaden'a çok yakın görünüyordu. Fakat Xaden'ın aksine, üniformasının sağ tarafında onun Alev Bölümü'nün lideri olduğunu gösteren bir dizi arma dışında çok sayıda silah kullanma becerisi olduğunu işaret eden beşten fazla arma da vardı.

Söylediğini yaptık ve Rhiannon'la ben bu sefer arka tarafa geçtik.

Uzaktan, rüzgâr sesine benzeyen ve başladığı gibi aniden kesilen bir ses gelince bir kişinin daha yetersiz bulunduğunu anladım.

Garrick'in ela gözleri üzerimizde gezindi. "Umarım Aetos işini yapmıştır da çayırdan aşağıya doğru dümdüz yürümeniz gerektiğini biliyorsunuzdur. Birbirinizden en az iki metre uzakta durmanızı tavsiye ederim..."

"Birimizin kömür olma ihtimaline karşı," diye mırıldandı öndeki Ridoc.

"Doğru, Ridoc. İsterseniz kümelenebilirsiniz ama bilin ki bir ejderha birinizden hoşlanmazsa, onu ayıklamak için hepinizi

yakabilir," diye uyardı bizi Garrick, bir an için bize bakarak. "Ayrıca, onlara yaklaşmak için burada olmadığınızı ve yaklaşırsanız bu gece yatakhaneye geri dönemeyeceğinizi unutmayın."

"Bir soru sorabilir miyim?" diye seslendi ön sıradaki Luca.

Garrick başıyla onayladı ama seğiren çenesi sinirlendiğini gösteriyordu. Onu suçlayamazdım. Luca beni de sinir ediyordu. Çoğumuzun ona karşı mesafeli olmasına neden olan şey onun kendini sürekli herkese laf sokmaya mecbur hissetmesiydi.

"Dördüncü Kanat'ın Kuyruk Bölümü'nün Üçüncü Takım'ı yürüyüşlerini tamamladı ve birkaç öğrenciyle konuştum..."

"Bu bir soru değil." Garrick kaşlarını kaldırdı.

Evet, sinirlenmişti.

"Evet. Yani, orada bir tüykuyruk olduğunu söylediler, bu doğru mu?" Sesi tizleşmişti.

Tam önümdeki Tynan, "Tüykuyruk mu?" diye kekeledi. "Kim bir tüykuyrukla bağ kurmak ister ki?"

Gözlerimi devirdim, Rhiannon da başını iki yana salladı.

"Profesör Kaori bize bir tüykuyruk olacağını söylememişti," dedi Sawyer. "Biliyorum çünkü bize gösterdiği her ejderhayı ezberledim. Yüzünü de."

Garrick, "Sanırım artık yüz bir tane var," diye cevap verdi, sanki bir an önce başından savmak istediği çocuklarmışız gibi bize bakarak, omzunun üzerinden vadinin girişine göz attı. "Sakin olun. Tüykuyruklar bağ kurmaz. Vadi dışında en son ne zaman görüldüğünü bile hatırlamıyorum. Muhtemelen sadece meraklandığı için buradadır. Sıra sizde. Patikadan çıkmayın. Yukarı doğru yürüyün, tüm takımın gelmesini bekleyin ve sonra tekrar aşağı yürüyün. Bundan sonrası daha kolay olmayacak çocuklar, bu yüzden bu basit talimatları takip edemezseniz orada olacak şeyleri hak etmişsiniz demektir." Döndü ve ejderhaların tünediği kanyon duvarının önündeki patikaya doğru ilerledi.

Biz de birinci sınıfların oluşturduğu kalabalıktan ayrılarak onu takip ettik. Sargı yapmak için gömleğimin kollarını yırt-

tığımız yerden esen rüzgâr çıplak omuzlarımı ısırıyordu ama ellerimdeki kanamayı durdurmayı başarmıştık.

Garrick, Savaş Brifingi dersinde birkaç kez Xaden'a mırıldandığını gördüğüm, bölüğün kıdemli kanat liderine, "Hepsi senindir," dedi. Kadının üniformasının omuzlarında hâlâ ona has olan sivri dikenler vardı ama bu sefer altın rengindeydiler ve çok keskin görünüyorlardı, sanki bugün biraz daha belalı görünmek istemiş gibi.

Kadın başıyla onaylayıp Garrick'i gönderdi. "Tek sıra."

Hepimiz arka arkaya dizildik. Arkamda Rhiannon ve hemen önümde Tynan vardı, bu da hiç şüphesiz tüm yürüyüş boyunca onun yorumlarına maruz kalacağım anlamına geliyordu. *Harika.*

"Konuşun," dedi kıdemli kanat lideri, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ridoc şaka yollu, "Sunum için güzel bir gün," dedi.

"Benim için değil." Kıdemli kanat lideri gözlerini kısarak Ridoc'a baktı, sonra önündeki öğrenci sırasını işaret etti. "Yoldayken yakınlarınızdaki takım arkadaşlarınızla konuşun, çünkü bu ejderhaların sizin kim olduğunuzu ve başkalarıyla ne kadar iyi ilişki kurabildiğinizi anlamalarına yardımcı olacaktır. Bağ kurmuş öğrencilerle sohbet seviyesi arasında bir korelasyon vardır."

İşte şimdi yer değiştirmek istiyordum.

"Ejderhalara bakmaktan çekinmeyin, özellikle de kuyruklarını gösteriyorlarsa; fakat hayatınıza değer veriyorsanız göz temasından kaçınmanızı tavsiye ederim. Bir yanık izine rastlarsanız devam etmeden önce hiçbir şeyin yanmadığından emin olun." Bu tavsiyelerin aklımıza yerleşmesi için bir süre duraksadıktan sonra, "Gezintinizden sonra görüşürüz," diye ekledi.

Kıdemli kanat lideri bir el hareketiyle kenara çekildi ve vadinin ortasından geçen toprak patika önümüzde göründü; ileride, çatılardaki canavar heykelleri kadar mükemmel bir ha-

reketsizlikle oturan, bu yıl bağ kurmaya karar vermiş yüz bir ejderha vardı.

Yürümeye başladık ve birbirimizi takip etmeden önce önerildiği gibi arada iki metre mesafe bıraktık.

Patikada yürürken attığım her bir adımın fazlasıyla farkındaydım. Patika botlarımın altında sertti ve havada belirgin bir kükürt kokusu vardı.

Önce üç kırmızı ejderhanın yanından geçtik. Pençeleri neredeyse benim yarı boyumdaydı.

"Kuyruklarını bile göremiyorum!" diye bağırdı önümdeki Tynan. "Hangi cinsten olduklarını nereden bileceğiz?"

Yanlarından geçerken gözlerimi devasa, kaslı omuzlarından yukarıya kaldırmamaya özen gösteriyordum. "Hangi cins olduklarını bilmemiz gerekmiyor," diye cevap verdim.

"Hiç de bile," dedi omzunun üzerinden. "Harman sırasında hangisine yaklaşacağımı anlamam gerekiyor."

"Bu küçük yürüyüşün onların buna karar vermesi için yapıldığından epey eminim," diye karşılık verdim.

Rhiannon ancak benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Umarım içlerinden biri senin Harman'a gitmemene karar verir," dedi.

Annemin ejderhası Aimsir'den sadece birazcık daha küçük olan bir çift kahverengiye yaklaştığımız sırada gülümsedim.

"Düşündüğümden biraz daha büyükler," dedi Rhiannon, sesini biraz yükselterek. "Köprüdekileri görmüştüm tabii ama..."

Omzumun üzerinden geriye baktım ve onun irileşmiş gözleriyle bir yola bir ejderhalara bakıp durduğunu gördüm. Gergindi.

Birkaç turuncu ejderhanın yanından geçip ilerlemeye devam ederken, "Peki yeğeninin cinsiyetini biliyor musun?" diye sordum.

"Ne?" diye karşılık verdi.

"Bazı şifacıların, bir kadının hamileliğinin ileri dönemlerinde oldukça iyi tahminlerde bulunabildiklerini duymuştum."

"Yok. Hayır," dedi. "Hiçbir fikrim yok. Ama umarım kız olur. Sanırım bunu ancak bu yılı bitirdiğimizde ve ailelerimize yazmamız serbest olduğunda öğreneceğim."

Omzumun üzerinden, "Bu saçma bir kural," dedim, yanlışlıkla turunculardan biriyle göz göze geldim ve gözlerimi hemen yere indirdim. *Normal nefes al. Korkuyu yut.* Korku ve zayıflık benim ölümüm olurdu ve zaten kan kaybediyordum. Yani işler pek lehime gitmiyordu.

"Bunun kanada sadakati artıracağını düşünmüyor musun?" diye sordu Rhiannon.

"Ablamdan mektup almış olsam da olmasam da ona hep aynı derecede sadık kalacağımı düşünüyorum," diye itiraz ettim. "Koparılamayacak bağlar vardır."

"Ben de senin ablana sadık olurdum," dedi Tynan, arkasını dönüp sırıtarak geri geri yürüdü. "Çok iyi bir binici ve o poposu yok mu? Onu köprüden geçmeden hemen önce görmüştüm, of be, Violet. Çok ateşli."

Bir dizi kırmızının, ardından tek bir kahverenginin ve bir çift yeşilin yanından geçtik.

"Önüne dön." Parmağımla dönmesini işaret ettim. "Mira seni kahvaltı niyetine yer, Tynan."

"Sadece merak ediyorum, nasıl oluyor da biriniz tüm iyi özelliklere sahipken diğerinize sadece artıklar kalmış gibi görünüyor?" Bakışları vücudumda gezindi.

Beni tepeden tırnağa ürpertecek kadar iğrençti bu.

"Sen bir pisliksin." Ona orta parmağımı gösterdim.

"Sadece söyleyeyim dedim, belki ayrıcalıklarımız olduğunda ben de bir mektup yazarım." Döndü ve yürümeye devam etti.

"Erkek bir yeğen iyi olurdu," dedi Rhiannon, sanki sohbet hiç kesilmemiş gibi. "Erkekler o kadar da kötü değil."

"Abim harika biriydi ama ben büyürken ondan ve Dain'den başka erkek tanımadım." Birkaç ejderhanın daha yanından geçtik ve nefesim düzene girmeye başladı. Kükürt kokusu kaybol-

muştu, belki de ben alışmıştım, kim bilir? Bizi yakacak kadar yakındaydılar, yarım düzine yanık izi bunu kanıtlıyordu ama nefes aldıklarını ne duyabiliyor ne de hissedebiliyordum. "Yine de sanırım Dain kurallara muhtemelen çoğu çocuktan biraz daha bağlıydı. Düzeni severdi ve planına uymayan her şeyden nefret ederdi. Tıpkı Amber Mavis'in yaptığı gibi, İmtihan'a çıkma yöntemim konusunda bana kızacağından eminim."

Yolun yarısını gösteren işareti geçtik ve yürümeye devam ettik.

Ejderhaların bize bakışları çok mu korkutucuydu? Kesinlikle öyleydi fakat onlar da bizimle aynı sebepten burada olmak istiyorlardı, bu yüzden en azından ateş güçleri konusunda mantıklı davranacaklarını umuyordum.

"Neden bana halat planından bahsetmedin? Ya da hançerden?" diye sordu Rhiannon incinmiş bir ses tonuyla. "Bana güvenebilirsin, biliyorsun."

Onu görebilmek için omzumun üzerinden geriye bakarak, "Düne kadar aklıma gelmemişti," diye cevap verdim. "Ve işe yaramazsa, senin suç ortağı olmanı istemedim. Burada gerçekten bir geleceğin var ve bunu başaramazsam seni de kendimle birlikte dibe çekmek istemedim."

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"Biliyorum. Ama arkadaşlar böyle yapar, Rhi." Üç kahverenginin yanından geçerken omuzlarımı silktim, siyah çakıllı yolda birkaç dakika boyunca duyulan tek ses botlarımızın yumuşak gıcırtısı oldu.

"Başka sırlar da saklıyor musun?" diye sordu Rhiannon en sonunda.

Xaden'ı ve onun diğer damgalılarla buluştuğu geceyi düşündüğümde içim suçluluk hissiyle doldu. "Biri hakkında gereken her şeyi bilmenin imkânsız olduğunu düşünüyorum."

Kendimi çok kötü hissediyordum ama en azından yalan söylememiştim.

Rhiannon güldü. "Buna soruyu geçiştirmek denmez de ne denir şimdi? Şuna ne dersin? Yardıma ihtiyacın olursa sana yardım etmeme izin vereceğine söz ver."

Yanından geçtiğimiz korkunç yeşil ejderhalara rağmen yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Şuna ne dersin?" dedim omzumun üzerinden. "Söz veriyorum, yardıma ihtiyacım olursa yardım isteyeceğim ama sadece"–işaret parmağımı kaldırdım– "sen de aynı sözü verirsen."

"Anlaştık." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bağ kurmanız bitti mi?" diye dalga geçti Tynan. "Çünkü neredeyse yolun sonuna geldik, fark etmediyseniz söyleyeyim dedim." Yolun ortasında duraksayıp başını sağa çevirdi. "Ve ben hâlâ hangisini seçeceğime karar veremedim."

"Bu kibirle, eminim her ejderha hayatının geri kalanında zihnini seninle paylaştığı için kendini şanslı hissederdi." Onu seçecek olan ejderhaya –seçen olursa tabii– gerçekten acıyordum.

Ekibin geri kalanı önümüzde, yolun sonunda toplanmış, bize doğru dönmüşlerdi ama tüm dikkatlerini sağ tarafa vermişler gibi görünüyordu.

Son kahverengi ejderhayı da geçtiğimizde derin bir nefes aldım.

"Bu da ne böyle?" Tynan öylece bakıyordu.

"Yürümeye devam et," dedim sertçe ama bakışlarım bir noktada sabitlendi.

Sıranın sonunda küçük bir *altın* ejderha duruyordu. Güneş ışığı pullarından ve boynuzlarından yansırken ayağa kalktı ve tüylü kuyruğunu vücudunun yan tarafına doğru savurdu. *Tüykuyruk.*

Bizi inceleyen yaratığın keskin dişlerini ve başının hızlı hareketlerini görünce ağzım açık kaldı. Ayaktayken bile muhtemelen benden sadece on beş yirmi santim daha uzundu, yanındaki kahverengi ejderhanın minyatür versiyonu gibi görünüyordu.

Tynan'ın sırtına çarpınca irkildim. Ekibin geri kalanının bizi beklediği yere, yolun sonuna ulaşmıştık.

Tynan, "Bırak beni, Sorrengail," diye fısıldadı ve beni ittirdi. "O şeyle kim bağ kurar ki?"

Göğsüm sıkıştı. "Seni duyabiliyorlar," diye hatırlattım.

"Bunun rengi lanet olası bir *sarı*." Luca dudağını tiksintiyle bükerek ejderhayı işaret etti. "Yani savaşta bir biniciyi taşıyamayacak kadar küçük olması bir yana, gerçek bir rengi olacak kadar bile güçlü değil."

"Belki de bir hata olmuştur," dedi Sawyer sessizce. "Belki de bu bebek bir turuncudur."

Rhiannon, "Bu kesinlikle yetişkin," diye itiraz etti. "Diğer ejderhaların bir bebeğin bağ kurmasına izin vermesinin imkânı yok. Yaşayan hiçbir insan bebek ejderha görmemiştir."

"Bunun bir hata olduğuna şüphe yok." Tynan altın ejderhaya bakarak kaşlarını çattı. "Onunla bağ kuran kesinlikle sen olmalısın, Sorrengail. İkiniz de acayip derecede zayıfsınız. Bu ilahi bir eşleşme olur."

Yanaklarım öfkeden kıpkırmızı kesilirken, "Seni yakıp öldürebilecek kadar güçlü görünüyor," diye karşı çıktım. Bana *zayıf* demişti, hem de sadece takımımızın önünde değil, *onların* önünde de.

Sawyer aramıza girerek Tynan'ın yakasına yapıştı. "Bir takım arkadaşın hakkında asla böyle konuşma, özellikle de bağ kurmamış ejderhaların önünde."

Luca, "Rahat bırak onu, sadece hepimizin düşündüğü şeyi dile getiriyor," diye mırıldandı.

Yavaşça dönüp ağzım bir karış açık hâlde ona bakakaldım. Üst sınıflardan bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımız anda böyle mi oluyordu yani? Birbirimize düşman mı kesiliyorduk?

"Ne?" Saçımı işaret etti. "Saçlarının yarısı gümüş ve sen... minyonsun," dedi sahte bir gülümsemeyle. "O da altın rengi ve... küçük. Birbirinize uyuyorsunuz."

Trina elini Sawyer'ın koluna koydu. "Onların önünde sakın hata yapma. Ne yapacaklarını bilmiyoruz," diye fısıldadı. Şimdi de gruplaşmıştık işte.

Sawyer Tynan'ın yakasını bırakırken biraz geriye çekildim.

Tynan, "Biri onu bağ kurmadan önce öldürmeli," diye mırıldandı ve hayatımda ilk kez yere düşmüş birini tekmelemek istedim... ve yerden kalkamayacak hâle gelene kadar da tekmelemeye devam etmek. "Bu, binicisini öldürtmekten başka işe yaramaz ve bize bağlanmak isterse başka seçeneğimiz de olmaz."

"Bunu şimdi mi anladın yani?" Ridoc başını iki yana salladı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Pryor, gruba bakarak. "Yani... siz de dönmemiz gerektiğini düşünüyorsanız. Dönmek zorunda değiliz elbette."

Pryor'ı iterek patikaya çıkan Tynan, "Hayatında bir kez olsun," dedi, "lanet olası bir karar ver, Pryor."

Aramızda yine bize önerildiği kadar boşluk bırakarak teker teker yola koyulduk. Rhiannon bu kez benden önce gidiyor ve Ridoc da arkamdan geliyordu, Luca da onun arkasındaydı.

"Muhteşemler, değil mi?" dedi Ridoc ve sesindeki merak beni gülümsetti.

"Öyleler," diye katıldım ona.

"Köprüdeki o maviyi gördükten sonra açıkçası biraz sönük kaldılar." Luca'nın sesi Rhiannon'a kadar ulaşmıştı ve o da duyduklarına inanamayarak arkasını döndü.

"Sen onları aşağılamadan da burası yeterince stresli değil mi?" dedi.

Konuyu hemen kapamalıydım. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi. Bir sıra Wyvern'in yanından geçiyor da olabilirdik, değil mi?"

Luca alaycı bir tavırla, "Lütfen Violet, bize o sinir bozucu hikâyelerinden birini anlat," dedi. "Dur tahmin edeyim. Wyvern dediğin, sadece senin kâtip beyninle hatırlayabildiğin bir

savaşta yaptığımız bir şey yüzünden yaratılmış seçkin bir grifon binicileri takımı herhâlde."

"Wyvern'in ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Rhi, sonra tekrar yürümeye başladı. "Annenle baban sana hiç masal anlatmadı mı, Luca?"

"Aydınlat beni," dedi Luca.

Yola devam ederken gözlerimi devirdim. "Onlar efsanevi yaratıklar," dedim omzumun üzerinden geriye doğru. "Ejderhalara benziyorlar ama daha büyükler, dört yerine iki ayakları var, boyunlarından aşağı uzanan, jilet gibi keskin tüylerden oluşan bir yeleleri var ve insanlardan hoşlanıyorlar. Bizim av olduğumuzu düşünen ejderhalar gibi değiller."

"Annem, kız kardeşim Raegan'la bana, kızdığında karşılık verirsek onlardan birinin bizi ön verandadan kapacağını ve izin verilmediği hâlde sunulan ikramları alırsak ürkütücü gözlü Venin binicilerinin bizi esir alacağını söylemeye bayılırdı," dedi Rhi bana sırıtarak, adımlarının daha rahat olduğunu fark ettim.

Benimkiler de öyleydi. Geçerken her ejderhayı fark ediyordum ama nabzım artık yükselmiyordu. "Babam bana her gece bu masalları okurdu," dedim ona. "Ve bir keresinde ona ciddi ciddi güçlerini yönlendirebildiği için annemin bir Venin'e dönüşüp dönüşmeyeceğini sormuştum."

Göz kamaştırıcı kırmızı ejderhaların yanından geçerken Rhiannon kıkırdadı. "Sana insanların sadece güçlerini doğruca kaynaktan yönlendirirlerse Venin'e dönüştüklerini mi söyledi?"

"Evet, ama annem doğu sınırına yakın bir yerde görevliyken çok uzun bir gece geçirdikten sonra eve geldiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü, ben de korkup çığlık atmaya başlamıştım." Bu anıya gülümsemeden edemedim. "Masal kitabımı bir *aylığına* elimden almıştı çünkü karakol muhafızlarının hepsi koşarak gelmişti, ben de hiç durmadan gülen abimin arkasına saklanmıştım ve... her yer birbirine girmişti." Yanından geçtiğim

büyük turuncu ejderha havayı koklarken gözlerimi önümden ve yoldan ayırmadım.

Rhiannon'ın omuzları gülmekten titriyordu. "Keşke bizim de böyle bir kitabımız olsaydı. Bence annem, ne zaman çizgiyi aşsak bizi korkutmak için hikâyeleri değiştiriyordu."

"Kulağa sınır köyü saçmalığı gibi geliyor," diye alay etti Luca. "Venin mi? Wyvern mi? Azıcık eğitim almış herkes bilir ki bizim koğuşlarımız doğrudan ejderhalardan gelmeyen tüm büyüleri durdurur."

"Bunlar *masal* Luca," dedi Rhi omzunun üzerinden ve birden ne kadar çok yol katettiğimizi fark ettim. "Pryor, istersen biraz daha hızlı yürüyebilirsin."

Pryor, Rhiannon'ın önünden, avuçlarını üniformasının kenarlarına sürterek, "Belki de yavaşlamalı ve acele etmemeliyiz?" diye önerdi. "Tabii buradan çıkmak istiyorsak."

Kırmızı ejderhalardan biri sıranın dışına doğru bir adım atıp pençesini bize doğrultunca tüm bedenimi dolduran dehşetin ağırlığıyla içim bir tuhaf oldu. Olduğum yerde donup kalarak, "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım ama artık çok geçti.

Kırmızı yaratık ağzını açıp keskin, parlak dişlerini gösterdi ve dilinin kenarlarından fışkıran ateş, havada süzülüp Rhiannon'ın önündeki yola aktı.

Rhiannon dehşetle haykırdı.

Isı yüzümün ön tarafını yaktı.

Sonra her şey bitti.

Kükürt, yanmış ot kokusu... yanmış... *bir şey* kokusu ciğerlerime doldu ve Rhiannon'ın önünde, daha önce orada olmayan kömürleşmiş bir toprak parçası gördüm.

"İyi misin, Rhi?" diye seslendim öne doğru.

Başıyla onayladı ama hareketleri telaşlı ve sarsaktı. "Pryor... O..."

Pryor ölmüştü. Midemden safra yükseldi ama bu his geçene kadar burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye devam ettim.

"Yürümeye devam et!" diye bağırdı Sawyer yolun sonundan.

"Sorun yok, Rhi. Tek yapman gereken..." Tek yapması gereken *neydi*? Cesedin üzerinden atlayıp yürümeye devam etmek mi? Bir ceset kalmış mıydı?

Rhiannon omzunun üzerinden, "Yangın söndü," dedi.

Başımla onayladım çünkü onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun, ne kadar da önemsiz yaratıklardık biz.

Rhiannon ilerledi, ben de eskiden Pryor olan kül yığınının etrafından dolanarak onun peşinden gittim.

"Tanrılar aşkına, bu koku," diye şikâyet etti Luca.

"Şerefsizliğe biraz mola versen olmaz mı?" Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm ama Ridoc'ın yüzü duraksamama neden oldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı bir karış açık kalmıştı. "Violet."

Bu bir fısıltıydı ve Ridoc'ın dudaklarında şekillenen kelimeyi gördüğümden ya da onu gerçekten duyup duymadığımdan emin olamadım.

"Vi..."

Ensemde yakıcı bir buhar hissettim. Kalbim gümbürdüyordu, son olabileceğini hissettiğim bir nefes alıp ejderhalara doğru döndüğümde kalp atışlarım daha da hızlandı. Bir değil iki yeşil ejderhanın altın rengi gözleri gözlerimle buluştu ve başka hiçbir şeye bakamaz oldum.

Ah. Lanet olsun.

Yeşil bir ejderhaya yaklaşmak için gözlerini itaatkâr şekilde yere indir ve onun onayını bekle. Böyle okumuştum, değil mi?

Biri bana bir nefes daha üflerken bakışlarımı indirdim. Buhar sıcak ve korkunç derecede nemliydi ama henüz ölmemiştim, bu da iyi bir şeydi.

Sağdakinin boğazının derinliklerinden bir kıkırtı yükseldi. Bir dakika, beklediğim onay sesi bu muydu? Kahretsin, keşke Mira'ya sorsaydım.

Mira. Listeyi okuduğunda yıkılacaktı.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım. Şimdi daha da yakındaydılar. Soldaki dev burnuyla ellerimi dürttü ama düşmemek için topuklarımın üzerinde sallanarak bir şekilde ayakta kalmayı başardım.

Yeşiller en makul olanlarıdır.

"Engelli parkura tırmanırken ellerimi kestim." Sanki yaralarımı saran siyah kumaşın arkasını görebiliyorlarmış gibi avuçlarımı kaldırdım.

Sağdaki burnunu tam göğsüme dayadı ve yine kıkırdadı.

Ne oluyor be?

Ejderha, gırtlaktan gelen o sesi çıkararak nefes aldı ve diğeri, sanki küçük bir ısırık almak istiyormuş gibi kollarımı kaldırmamı sağlayarak burnunu kaburgalarıma soktu.

Rhiannon, "Violet!" diye alçak sesle haykırdı.

"Ben iyiyim!" diye geri seslendim, sonra kulaklarına bağıarak kaderimi mühürlemediğimi umut ettim.

Bir nefes daha. Ve bir başka kıkırtı, sanki beni koklarken birbirleriyle konuşuyorlarmış gibiydi.

Kolumun altındaki, burun deliklerini sırtıma doğru götürdü ve tekrar kokladı.

Aniden ne olduğunun farkına vardım ve boğuk, gerçeküstü bir kahkaha attım. "Teine'in kokusunu alıyorsunuz, değil mi?" diye sordum sessizce.

İkisi de geri çekilerek altın rengi gözlerinin içine bakabileceğim kadar uzaklaştılar ama çenelerini kapalı tutarak beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendirdiler.

"Ben Mira'nın kız kardeşi Violet'ım." Kollarımı yavaşça indirerek ellerimi salyalı yeleğimin ve içine özenle dikilmiş zırhımın üzerinde gezdirdim. "Geçen yıl Teine pullarını dök-

tükten sonra ablam onları toplamış ve beni güvende tutmak için küçülterek bu yeleği dikmiş."

Sağdaki gözünü kırptı.

Soldaki burnunu tekrar dayayıp yüksek sesle kokladı.

"Pullar beni birkaç kez kurtardı," diye fısıldadım. "Ama orada olduklarını başka kimse bilmiyor. Sadece Mira ve Teine."

İkisi de bana göz kırptı, ben de başımı eğip bakışlarımı yere indirdim çünkü yapılması gereken buymuş gibi geldi. Profesör Kaori bize bir ejderhaya yaklaşmanın her yolunu öğretmişti ama bir ejderhadan kurtulmanın yolunu hiç anlatmamıştı.

Onlar adım adım geri çekilirken göz ucuyla yerlerini aldıklarını görene kadar bekledim ve sonunda başımı kaldırdım.

Birkaç derin nefes alarak titrememek için kaslarımı esnetmeye çalıştım.

"Violet." Rhiannon sadece birkaç adım ötemdeydi ve gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Az önce ejderhaların hemen arkasında olmalıydı.

"Ben iyiyim." Kendimi gülümsemeye zorlayıp başımı salladım. "Yeleğin altında ejderha pullu zırhım var," diye fısıldadım. "Ablamın ejderhasının kokusunu aldılar." Güven istiyorsa buradaydı işte. "Lütfen kimseye söyleme."

"Söylemem," diye fısıldadı. "Gerçekten iyi misin?"

"Ömrümden ömür gitmiş olması dışında iyiyim." Güldüm. Titrek sesim histeri sınırındaydı.

"Hadi gidelim buradan." Bakışları ejderha sırasına kayan Rhiannon yutkundu.

"İyi fikir."

Rhiannon dönüp yerine doğru yürüdü ve aramızdaki mesafe dört metre olunca ben de onu takip ettim.

Ridoc, "Sanırım altıma yaptım," dedi ve patikada ilerledikçe kahkahalarım daha da yükseldi.

"Açıkçası seni yiyeceklerini düşünmüştüm," dedi Luca.

"Ben de," diye itiraf ettim.

"Onları suçlayamazdım," diye konuşmaya devam etti.

"Çekilmez birisin," diye karşılık verdi Ridoc.

Yola odaklandım ve yürümeye devam ettim.

"Ne? Pryor'dan sonra en zayıf halkamızın o olduğu belli ve Pryor'u ortadan kaldırdıkları için onları suçlamıyorum," dedi Luca. "Asla karar veremiyordu ve kimse böyle birini binicisi olarak istemez..."

Bir ısı dalgası sırtımı yakınca olduğum yerde durdum.

Ridoc olmasın. Ridoc olmasın.

"Sanırım ejderhalar onun da çekilmez olduğunu düşündüler," diye mırıldandı Ridoc.

Takımımız altı birinci sınıf öğrencisine düşmüştü.

Harman'a tanıklık etmek kadar saygıdeğer ya da hayranlık uyandıran bir şey yoktur... En azından oradan canlı çıkanlar için.

-YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ekimin ilk günü her zaman Harman günü olmuştu.

Pazartesi, çarşamba ya da pazar, hangi yılda hangi güne denk geldiği fark etmezdi. Ekimin ilk günü, Biniciler Bölüğü'nün birinci sınıf öğrencileri kalenin güneybatısında bulunan çanak şeklindeki ormanlık vadiye girer ve sağ çıkmak için dua ederlerdi.

Bugün ölmeyecektim.

Bu sabah yemek yeme zahmetine girmemiştim ve şu anda midesindekileri sağımdaki bir ağacın dibine boşaltmakta olan Ridoc'a acıyordum.

Rhiannon sırtına bir kılıç bağlamıştı, kollarını sırayla göğsünün önüne getirerek zıpladıkça kılıcın kabzası sırtına sürtünüyordu.

"Burayı dinlemeyi unutmayın," diyordu Profesör Kaori, 147 kişinin önünde göğsüne hafifçe vurarak. "Bir ejderha sizi çoktan seçtiyse sizi çağırıyor olacaktır." Tekrar göğsüne hafifçe vurdu. "Bu yüzden sadece çevrenize değil hislerinize de kulak verin ve onlarla birlikte hareket edin." Kaşlarını çattı. "Ve hisleriniz size başka bir yöne gitmenizi söylüyorsa... onu da dinleyin."

"Hangisini seçeceksin?" diye sordu Rhiannon sessizce.

"Bilmiyorum." Başımı iki yana salladım ama göğsümü dolduran mutlak başarısızlık hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Bu aşamada Mira Teine'i aramak istediğini biliyordu.

"Kartları ezberledin, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Yani orada hangilerinin olduğunu biliyorsun."

"Evet. Sadece kendimi hiçbirine *bağlanmış* hissetmiyorum." Bu, kendini başka bir binicinin gözünü diktiği bir ejderhaya bağlı hissetmekten daha iyiydi. Bugün ölümüne dövüşmek gibi bir arzum yoktu. "Dain beni kahverengiye ikna etmeye çalıştı."

"Dain seni buradan *gitmeye* ikna etmeye çalıştığında oyunu kaybetmişti," dedi Rhiannon.

İşte bu çok doğruydu. Sunum'dan bu yana geçen iki gün içinde onunla sadece bir kez konuşmuştum ve onda da ilk beş dakika içinde beni buradan kaçmaya ikna etmeye çalışmıştı. Profesörleri sadece bu sabah görmüştük ama ikinci ve üçüncü sınıf binicilerin gözlem yapmak için bütün vadiye dağıldıklarını biliyordum. "Peki ya sen?"

Sırıttı. "Şu yeşili düşünüyorum. Senin yanına geldiklerinde bana yakın duranı."

"Seni yemedi, yani bu umut verici bir başlangıç." Damarlarımda dolaşan korkuya rağmen gülümsedim.

"Bence de." Koluma girdi ve ben tekrar Profesör Kaori'nin bize anlattıklarına odaklandım.

Kaori vadinin ortasına yakın bir yerde duran biriyle tartışıyordu: "Gruplar hâlinde giderseniz, bağlanmaktansa yakılma ihtimaliniz daha yüksek olur," dedi. "Kâtipler istatistikleri inceledi. Tek başına olmanız daha iyi."

"Peki ya akşam yemeğine kadar seçilmezsek?" diye sordu solumdaki kısa sakallı öğrenci.

Onun ilerisine bakınca, Jack Barlowe'un parmağıyla boynunu kesiyor gibi yaparak bana baktığını gördüm. Ne kadar da orijinaldi. Oren ve Tynan iki yanındaydı.

Takım sadakati buraya kadardı işte. Bugün herkes kendi başının çaresine bakacaktı.

"Hava karardığında seçilmemişseniz bir sorun var demektir," diye cevap verdi Profesör Kaori, kalın bıyıklarının uçları aşağı sarkmıştı. "Bir profesör ya da üst yönetimden biri tarafından dışarı çıkarılacaksınız, bu yüzden pes etmeyin ve sizi unuttuğumuzu düşünmeyin." Cep saatini kontrol etti. "Dağılmayı ve bu vadinin her karışını kendi yararınıza kullanmayı unutmayın. Saat dokuz, yani her an gelebilirler. Size söyleyebileceğim tek şey 'iyi şanslar'." Başını salladı, bakışlarını bizim oluşturduğumuz kalabalığın üzerinde öyle bir dikkatle gezdirdi ki bu ânı bir illüzyon olarak yeniden yaratabileceğini düşündüm.

Sonra yanımızdan ayrılarak sağımızdaki tepeye doğru yürüdü ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

Zihnimin çarkları dönmeye başladı. Vakit gelmişti. Ya bu ormandan bir binici olarak ayrılacaktım... ya da muhtemelen hiç ayrılmayacaktım.

"Dikkatli ol." Rhiannon bana sarıldı, kollarını bana dolarken örgüleri omzumun üzerine döküldü.

"Sen de." Ben de ona sarıldım ve bir anda başka bir çift kolun daha bizi sardığını hissettim.

"Sakın ölmeyin," diye emretti Ridoc.

Takımımızdan geride kalanlar olarak her birimiz kendi yolumuza doğru ilerledik ve sanki bir merkezkaç hareketiyle savrulmuşuz, dönen bir çarkın merhametine kalmışız gibi vadiye dağıldık. Ama zaten tek amacımız buydu.

Güneşin konumuna bakılırsa ejderhaların tepemizde uçup gök gürültüsü gibi sesler çıkararak ve yeri sarsarak vadiye inmelerinin üzerinden en az birkaç saat geçmişti.

İki yeşile, bir kahverengiye, dört turuncuya rastlamıştım ve...

Devasa ağaçların en tepedeki dallarının hemen altında kırmızı bir ejderhanın başını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu ve ayaklarım ormanın zeminine yapışmış gibi donup kaldım.

Bu benim ejderham değildi. Nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum işte.

Nefesimi tuttum, yaratık başını önce sağa, sonra sola çevirirken ses çıkarmamaya çalıştım, başımı eğdim ve bakışlarımı yere sabitledim.

Son bir saat içinde, sırtlarında bir öğrenciyle –yani artık bir biniciyle– havalanan ejderhalar görmüştüm ama aynı zamanda gözüme birkaç duman bulutu da çarpmıştı ve onlardan birine dönüşmek gibi bir arzum yoktu.

Ejderha nefes verdi, sonra patikada yoluna devam etti; bu sırada tokmakkuyruğu yukarı doğru hareket ederek alçak dallardan birine çarptı. Dal korkunç bir gürültüyle yere düştü. Ayak sesleri iyice uzaklaştıktan sonra nihayet başımı kaldırabildim.

Şu âna kadar her renkten ejderhayla karşılaşmıştım ama hiçbiri benimle konuşmamış ya da bana söylendiği gibi duymamız gereken bağ hissini vermemişti.

Midem bir tuhaf oldu. Ya ben de kaderinde asla binici olmamak olan öğrencilerden biriysem? Sonunda bir sebepten ölüm listesine girene kadar tekrar tekrar ilk yıla mahkûm edilenlerden biriysem? Tüm bunlar boşuna mıydı?

Bu düşünce taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Belki vadiyi görebilseydim, Profesör Kaori'nin bahsettiği gibi bir hisse kapılabilirdim.

Yakınlarımda tırmanmaya uygun bir ağaç buldum ve hemen işe koyularak daldan dala atlamaya başladım. Ellerim acıyordu ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Avuç içlerimi kaplayan sargılar ağacın kabuğuna takılıp duruyordu... Bu, her birkaç adımda bir durup bezi ağaç kabuğundan kurtarmama neden olan bir sıkıntıydı.

Yüksek dalların ağırlığımı taşıyamayacağından oldukça emindim, bu yüzden ağacın tepesine giden yolun dörtte üçünde durup yakın çevreyi inceledim.

Sol tarafımda, sonbahar yapraklarının arasında göze çarpan birkaç yeşil ejderha vardı. Yılın bu zamanı turuncuların, kahverengilerin ve kırmızıların doğaya uyum sağlama, bitki örtüsünün içinde görünmez olma ihtimalinin en yüksek olduğu zamandı. Ağaçlarda hareket olup olmadığına baktım ve tam güneyimde birkaç tane daha ejderha gördüm fakat o yöne doğru gitmemi söyleyen herhangi bir çekim ya da sızı hissetmedim, bu da muhtemelen onların benim olmadığı anlamına geliyordu.

Amaçsızca dolaşan en az yarım düzine birinci sınıf öğrencisi sayınca utanç verici derecede kuvvetli bir rahatlama hissettim. Ejderhalarını bulamadıkları için o kadar da mutlu olmamalıydım ama en azından tek değildim, bu da beni umutlandırdı.

Kuzeyde bir açıklık vardı ve ayna misali güneş ışığını yansıtan bir pırıltı gözlerimi aldı.

Ya da altın bir ejderha misali.

Sanırım küçük tüykuyruk hâlâ burada, merakını gidermekle meşguldü. Ama görünüşe bakılırsa ağaçta bekleyerek ejderhamı bulamayacaktım, bu yüzden dikkatlice ve olabildiğince sessiz bir şekilde aşağı indim. Ayaklarım zemine değdiği anda yaklaşan sesler duydum ve görünmemek için ağacın gövdesine yaslandım.

Grup hâlinde dolaşmamamız gerekiyordu.

"Söyledim ya, galiba bu tarafa doğru geldiğini gördüm." Tynan'a ait olduğunu hemen anladığım ukala bir sesti bu.

"Haklı olsan iyi edersin çünkü buraya kadar onca yolu yürüyüp hiçbir şey bulamazsak seni mahvederim." Midem kasıldı. Bu Jack'ti. Başka hiç kimsenin sesi üzerimde böyle fiziksel bir etki bırakmıyordu, Xaden'ınki bile.

"Zamanımızı ejderhalarımızı aramak yerine o ucubeyi avlamak için harcamamız gerektiğine emin misin?" Bu ses bana

tanıdık gelmişti ama emin olmak için saklandığım yerden şöyle bir uzanıp baktım. Evet, bu Oren'dı.

Her biri ölümcül birer kılıç kuşanmış olan üçlü geçerken ağacın arkasına saklandım. Vücudumun çeşitli yerlerine gizlenmiş dokuz hançerim vardı, yani silahsız değildim ama iyi kılıç kullanamadığım için kendimi trajik bir şekilde dezavantajlı hissediyordum. Lanet kılıçlar çok ağırdı.

Bir dakika... Ne yaptıklarını söylemişlerdi? Avlanıyorlar mıydı?

"Ejderhalarımız başka binicilerle bağ kuracak değil ya," diye tersledi onu Jack. "Bizi bekleyeceklerdir. Bunun yapılması gerekiyor. O cılız şey birinin ölümüne sebep olacak. Onu ortadan kaldırmalıyız."

Midem bulanıyordu ve tırnaklarım avuçlarıma gömülmüştü. Küçük altın ejderhayı öldürmeye çalışacaklardı.

"Yakalanırsak mahvolduğumuzun resmidir," dedi Oren.

Bu hafif bir ifadeydi. Ejderhaların kendilerinden birinin öldürülmesinden hoşlanacağını sanmıyordum ama şu an bizim türümüzün zayıf olanlarını ayıklamaya odaklanmış gibi görünüyorlardı, bu yüzden aynısını kendi türlerinde de yaptıklarını hayal etmek zor değildi.

Tynan, insanda suratına yumruk atma isteği uyandıran o alaycı sesiyle, "O zaman çeneni kapasan iyi olur, böylece kimse bizi duymaz," dedi.

"En iyisi bu," dedi Jack, sesini alçaltarak. "Ona kimse binemez, hayvan tam bir ucube, ayrıca tüykuyrukların savaşta işe yaramadığını biliyorsun. Savaşmayı reddediyorlar." Kuzeye doğru uzaklaşırlarken sesi gittikçe azaldı.

Açıklığa doğru gidiyorlardı.

Her ne kadar o pislikler artık beni duyamayacak kadar uzaklaşmış olsalar da sessizce, "Kahretsin," diye mırıldandım. Kimse tüykuyruklar hakkında bir şey bilmiyordu, bu yüzden

Jack'in bu bilgiyi nereden aldığından emin değildim ama şu anda onun varsayımlarına odaklanacak vaktim yoktu.

Profesör Kaori'ye ulaşmam mümkün değildi ve kıdemli binicilerin bizi izlediğine dair bir ipucu bile yoktu, o yüzden bu çılgınlığı durdurmaları için onlara da güvenemezdim. Altın ejderhalar ateş püskürtebiliyor olmalıydı ama ya bunu yapamıyorsa?

Onu bulamama ihtimalleri de vardı fakat... Kahretsin, bu konuda kendimi bile ikna edememiştim. Doğru yoldalardı ve o ejderha parlak bir fener gibiydi. Onu bulacaklardı.

Omuzlarım çöktü, gökyüzüne bakarak hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Burada öylece hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Oraya önce varabilir ve onu uyarabilirsin.

Bu iyi bir plandı ve toplamda benden en az iki yüz kilo daha ağır üç silahlı adamla mücadele etmek zorunda kalacağım ikinci seçenekten çok daha iyiydi.

Sessiz adımlarla, Jack'in küçük ekibinden biraz daha farklı bir rota takip ederek ve iyi ki Dain'le ormanda saklambaç oynayarak büyümüşüm diye düşünerek ormanda koşmaya başladım. Bu, kesinlikle uzmanı olduğumu söyleyebileceğim bir konuydu.

Benden önce yola çıkmışlardı ve açıklık tahmin ettiğimden daha yakındı, bu yüzden hızımı artırdım, gözlerim benim seçtiğim yapraklarla kaplı patika ve onların olduğunu düşündüğüm –hayır düşündüğüm değil, bildiğim– soldaki patika arasında gidip geliyordu. Uzaktan hantal gövdelerini seçebiliyordum.

Bir *çıt* sesi duydum ve yer altımdan kaydı, sonra da hızla yüzüme doğru yaklaştı. Ormanın zeminine çarpmadan bir saniye önce ellerimi kendimi korumak için uzatabilmiştim. Ayak bileğime dayanılmaz bir acı saplanırken bağırmamak için alt dudağımı ısırdım. Çıt sesi hiç iyi değildi. Hiçbir zaman iyi olmazdı zaten.

Geriye dönüp baktım ve az önce bileğimi mahveden, sonbahar yapraklarının gizlediği yerdeki dala küfrettim. Siktir.

Acıyı hapset. Hapset. Ama dizlerimin üzerinde doğrulup ağırlığımı sol ayak bileğime vererek dikkatlice ayağa kalkarken hiçbir zihinsel teşvik acıdan midemin bulanmasını engelleyemedi.

Dişlerimi sıkıp açıklığa kalan son birkaç metreyi topallayarak yürümekten başka seçeneğim yoktu. Jack'i geçmiş olmanın verdiği memnuniyet hissi beni neredeyse gülümsetecekti.

Büyük ağaçlarla çevrili çayır on ejderhaya yetecek büyüklükteydi ama altın rengi ejderha sanki bronzlaşmaya çalışıyormuş gibi ortada tek başına duruyordu. Hatırladığım kadar güzeldi ama ateş saçamıyorsa çok kolay bir hedef olurdu.

Beni duyabileceğini bildiğim için ağaçların arasından, "Buradan çıkmalısın!" diye fısıldadım. "Gitmezsen seni öldürecekler!"

Yaratık başını bana doğru çevirdi, sonra benim bile boynumu acıtan bir açıyla eğdi.

"Evet!" diye yüksek sesle fısıldadım. "Sana dedim! Altın!"

Ejderha altın gözlerini kırpıştırdı ve kuyruğunu salladı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Git! Koş! Uç!" Onu kışkışladım, sonra onun lanet olası bir ejderha olduğunu, sadece pençeleriyle bile beni paramparça edebileceğini hatırladım ve ellerimi indirdim. Bu hiç iyi gitmiyordu. İyinin tam *tersiydi.*

Güneydeki ağaçlar hışırdadı ve Jack, kılıcı sağ elinde sallanarak açıklığa çıktı. Bir an sonra Oren ve Tynan yanında bittiler, ikisi de silahlarını çekmişlerdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım göğsüm sıkışarak. Bu iş artık resmen *korkunç* bir hâl almaya başlamıştı.

Altın ejderha başını onlara çevirdi ve göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Jack, sanki bu cinayeti kabul edilebilir kılacakmış gibi, "Acı çekmeyeceksin," diye söz verdi.

Onlar yaklaştıkça kalbim küt küt atmaya başladı ve yarı fısıldayıp yarı haykırarak, "Yak onları," dedim. Ama ejderha bunu yapmadı ve yapamayacağını bir şekilde iliklerime kadar

hissettim. Dişleri dışında, üç eğitimli savaşçıya karşı tamamen savunmasızdı.

Sırf diğer ejderhalardan daha küçük, daha zayıf olduğu için ölecekti... tıpkı benim gibi. Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Ejderha, dişlerini göstererek daha kuvvetli bir hırıltıyla geriye doğru çekildi.

Midem burulurken yine köprüde hissettiğim o duyguya kapıldım: Bundan sonra yapacağım her şey büyük ihtimalle hayatımın sona ermesine neden olacaktı.

Ama yine de bunu yapacaktım çünkü *yanlıştı.*

"Bunu yapamazsın!" Diz yüksekliğindeki otlara doğru çıkmamla Jack bana döndü. Ayak bileğim âdeta kendi kalbi varmış gibi zonkluyor, acı omurgama yayılıyordu, topalladığımı görmesinler diye ağırlığımı harap olmuş eklemime vererek dişlerimi sıktım. Yaralı olduğumu bilmemeliydiler, yoksa daha hızlı saldırırlardı.

Teker teker dövüşürsek onları ejderhanın kaçmasına yetecek kadar oyalama şansım vardı ama hep birlikte saldırırlarsa...

Bunu düşünme.

"Hey, bakın!" Jack sırıtarak kılıcını bana doğrulttu. "En zayıf halkaların ikisini de aynı anda halledebiliriz!" Arkadaşlarını durdurarak onlara bakıp güldü.

Her adım canımı bir öncekinden daha çok yakıyordu ama açıklığın ortasına varıp Jack'in grubuyla altın ejderhanın arasına girmeyi başardım.

"Bunun için uzun zamandır bekliyordum, Sorrengail." Yavaşça bana doğru geldi.

Kaburgalarımdaki kınlardan iki hançer çıkararak omzumun üzerinden küçük ejderhaya, "Uçabiliyorsan şimdi tam zamanı," diye bağırdım.

Ejderhadan kıkırtıya benzer bir ses geldi. Aman ne yardımcı oluyordu.

Korku damarlarımı adrenalinle doldururken üçlüye bakıp başımı iki yana salladım, "Bir ejderhayı öldüremezsiniz."

"Elbette öldürebiliriz." Jack omuzlarını silkti ama Oren biraz kararsız görünüyordu, bu yüzden onlar birkaç metre ötemde birbirlerinden biraz ayrılarak saldırı için mükemmel bir düzen oluştururlarken ben Oren'a bakmaya devam ettim.

"Yapamazsınız," dedim Oren'a bakarak. "Bu, inandığımız her şeye aykırı!"

Oren irkildi. Jack irkilmedi.

"Asıl bu kadar *zayıf*, savaşmaktan bu kadar aciz bir şeyin yaşamasına izin vermek inançlarımıza aykırı!" diye bağırdı Jack ve sadece ejderhadan bahsetmediğini biliyordum.

"O zaman önce beni geçmeniz gerekecek." Kalbim küt küt atarken hançerlerimi kaldırdım ve beni saldırganlardan ayıran mesafenin üç metre kadar olduğunu hesaplayarak hançerlerden birini çevirip ucundan tuttum ve fırlatmaya hazırlandım.

"Bunu gerçekten bir sorun olarak görmüyorum," diye tersledi Jack.

Hepsi kılıçlarını kaldırdılar, ben de derin bir nefes alarak kendimi dövüşmeye hazırladım. Burası minder değildi. Eğitmen falan yoktu burada. Pes etmek de yoktu. Beni katletmelerini, *bizi* katletmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Hareketlerinizi tekrar gözden geçirmenizi şiddetle tavsiye ederim," dedi bir ses –onun sesi– sağımdan, açıklığın öbür ucundan.

Hepimiz başlarımızı o tarafa çevirirken kafa derim karıncalandı.

Xaden ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve arkasında, dişleri açıkta, kısılmış altın gözlerle bizi izleyen korkunç lacivert hançerkuyruk Sgaeyl vardı.

Ejderha ve binicileriyle ilgili altı yüzyıllık kayıtlara göre bir ejderhanın, bağlı olduğu binicisini kaybettikten sonra duygusal olarak kendini toparlayamadığını gösteren yüzlerce vaka tespit edilmiştir. Bu durum bağın özellikle güçlü olduğu durumlarda meydana gelmiştir ve belgelenmiş üç vakada ejderhanın zamansız ölümüne bile neden olmuştur.

–ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI,
NAVARRE'IN YAYIMLANMAMIŞ TARİHİ'NDEN

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden. İlk kez onu görünce yüreğim umutla doldu. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Benden nefret ediyor olabilirdi ama o bir kanat lideriydi. Bir ejderhayı öldürmelerine seyirci kalamazdı.

Ama kuralları muhtemelen bu bölükteki herkesten daha iyi biliyordum.

Yapmak zorundaydı. Boğazımdan yukarı yükselen safranın yarattığı yanmayı bastırmak için çenemi eğdim. Xaden'ın ne istediği –ki bu her zaman tartışmaya açıktı– burada önemli değildi. Şu an sadece gözlemleyebilirdi, müdahale edemezdi.

Ölümümü izleyen bir seyircim olacaktı. Muhteşem.

Umut buraya kadarmış. "Peki ya *hareketlerimizi tekrar gözden geçirmek* istemezsek?" diye bağırdı Jack.

Xaden bana doğru baktı, bu kadar uzaktan bile çenesini sıktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Umut kaypak, tehlikeli bir şeydir. Dikkatini dağıtır ve onu ait olduğu yerde, olanaklarda tutmak yerine olasılıklara yönlen-

dirir. Endişe verici bir berraklıkla Xaden'ın sözlerini hatırladım ve gözlerimi ondan ayırıp önümdeki üç olanağa odaklandım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, değil mi, *Kanat Lideri*?" diye bağırdı Jack.

Sanırım o da kuralları biliyordu.

"Bugün endişelenmen gereken ben değilim," diye cevap verdi Xaden ve Sgaeyl başını eğdi, bir an için baktığım o gözlerde kötülükten başka bir şey göremedim.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sordum Tynan'a. "Takım arkadaşına mı saldıracaksın?"

"Takımlar bugün bir halt ifade etmiyor," dedi pis pis, içindeki kötülük dudaklarında beliren sinsi gülümsemeyle dışarı taşıyordu.

Bir kez daha omzumun üzerinden geriye bakarak, "Sanırım bu uçamıyorsun demek oluyor, değil mi?" dedim ve altın ejderha cevap olarak gırtlaktan, alçak bir ses çıkardı. "Harika. O zaman pençelerinle bana destek olursan gerçekten minnettar olurum."

İki kez kıkırdadı, ben de pençelerine kısaca baktım.

Yoksa... patilerine mi demeliydim?

"Of, *lanet olsun.* Senin pençen de mi yok?"

Jack bir savaş çığlığı atıp bana doğru koşmaya başlayınca üçlüye döndüm. Tereddüt etmedim. Silahımı, aramızda hızla kapanan boşluğa savurdum ve hançer, kılıcı tutan kolunun omzuna saplandı. Dizlerinin üzerine çökerken kılıcı düştü ve bu kez acı içinde haykırmaya başladı.

Güzel.

Ama Oren ve Tynan da onunla aynı anda saldırmışlardı ve neredeyse yanıma gelmişlerdi. İkinci hançerimi Tynan'a fırlattım ve onu uyluğundan vurdum, hançer onu yavaşlattı ama durdurmadı.

Oren boynuma doğru hamle yapınca eğilip diğer hançeri kınından çıkardım ve tıpkı müsabakamız sırasında yaptığım gibi kaburgaları boyunca bir kesik attım. Bileğim tekme atmama,

hatta düzgün bir yumruk atmama bile izin vermeyecekti, bu yüzden iş hançerlerime kalıyordu.

Oren çabucak toparlandı ve kılıcını savurarak, Mira'nın zırhı olmasa bağırsaklarımı dökecek kadar sert bir hamleyle karnıma sapladı. Fakat kılıç pulları sıyırarak üzerimden kayıp gitti.

"Ne oluyor be?" Oren'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Jack tökezleyerek ayağa kalktı ve "Omzumu parçaladı!" diye feryat ederek diğerlerinin dikkatini dağıttı. "Hareket ettiremiyorum!" Eklem yerini tuttu, ben de sırıttım.

"Zayıf eklemli olmak böyle bir şey işte," dedim elime başka bir hançer alarak. "*Tam olarak* nereye saldıracağını biliyor insan."

Jack, "Öldürün onu!" diye bağırdı, omzunu tutarak birkaç adım geri çekildi, sonra dönüp ters yöne doğru koşmaya başladı ve kısa süre sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ödlek herif.

Tynan kılıcını saplamak için hamle yapınca dönerek ondan uzaklaştım, bir an için acıdan gözlerimin karardığını hissettim, sonra geriye doğru bir hamleyle hançerimi böğrüne sapladım, ardından döndüm ve dirseğimi bana saldırmak üzere olan Oren'ın çenesine doğru sallayıp kafatasını sarstım.

"Seni lanet *kaltak!*" diye haykırdı Tynan, avucunu kanayan yanına bastırarak.

"Ne kadar da orijinal" –Oren'ın sersemlemiş olmasından yararlanıp hançerimi kalçasına sapladım– "bir hakaret!"

Bu hamle bana pahalıya mal oldu ve Tynan'ın kılıcı sağ kolumun üst kısmını kemik boyunca keserken boğazımdan bir çığlık koptu. Zırh, kılıcın kaburgalarımı delip geçmesini engellemişti ama ondan uzaklaşırken yarın çok fena moracağını biliyordum; kendimi kılıçtan kurtardığımda oluk oluk kan akmaya başladı.

"Arkanda!" diye bağırdı Xaden. Döndüğümde Oren'ın kılıcının başımı omuzlarımdan ayırmaya hazır bir şekilde havada

durduğunu gördüm ama altın ejderha ağzını açtı ve Oren sanki hayvanın dişleri olduğunu yeni fark etmiş gibi dehşet dolu gözlerle yana doğru sendeledi.

Kenara çekildim ve hançerimin sapını ense köküne indirdim.

Bayılarak yere yığıldı ve düşmesini izlemek için beklemeden, hemen kanlı kılıcını hazırlamış olan Tynan'a döndüm.

Tynan Xaden'a, "Müdahale edemezsin!" diye bağırdı ama kanat liderinin nasıl tepki vereceğini görmek için rakibimden uzun süre gözümü ayırmaya cesaret edemedim.

"Doğru ama konuşabilirim," diye karşılık verdi Xaden.

Belli ki benim tarafımdaydı, bu da kafamı epey karıştırmıştı çünkü ölmemi her şeyden çok istediğinden emindim. Ama belki de koruduğu benim hayatım değil, altın ejderhanın hayatıydı.

Hızlı bir bakış atma şansı buldum. Evet, Sgaeyl kızgın görünüyordu. Başı yılankavi bir hareketle dalgalanıyordu –bu açık bir tedirginlik belirtisiydi– ve o kısılmış altın gözleri, şu anda minderdeymişiz gibi etrafımda dönmeye çalışan Tynan'a dikilmişti fakat Tynan'ın benimle küçük altın ejderhanın arasına girmesine izin vermeyecektim.

"Kolun yaralanmış, Sorrengail," diye fısıldadı Tynan, yüzü solgun ve terliydi.

"Ben acı içinde çalışmaya alışkınım, pislik herif. Ya sen?" Kolumdan akan ve avucumdaki sargıyı ıslatarak hançerimin ucundan damlayan kana rağmen bunu yapabildiğimi kanıtlamak için sağ elimdeki hançeri kaldırdım. Manalı manalı onun yan tarafına baktım. "Tam olarak nereni kestiğimi biliyorum. Hemen bir şifacıya gitmezsen iç kanamadan öleceksin."

Yüzü öfkeyle buruştu ve saldırmak için hamle yaptı. Hançerimi ona doğru savurmaya çalıştım ama hançer kana bulanmış elimden kaydı ve birkaç adım ötedeki çimenliğe düştü.

Cesaretimin artık beni kurtarmaya yetmeyeceğini biliyordum. Kolum yaralıydı. Bacağım yaralıydı. Ama en azından ölmeden önce Jack Barlowe'un kaçmasını sağlamıştım.

Ölmeden önceki son düşünceler açısından bu hiç de fena değildi.

Tam Tynan kılıcını iki eliyle tutup öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanırken sağımda anlık bir hareket gördüm. Bu Xaden'dı. Sanki kurallara karşı gelerek Tynan'ın beni öldürmesini engellemeye niyetliymiş gibi öne doğru atılmıştı.

Xaden'ın sebebi *ne olursa olsun* beni kurtarmasına şaşırmaya vakit bile bulamadan sırtıma bir rüzgâr çarptı ve perişan hâldeki ayak bileğimin üzerine doğru tökezledim, acıdan yüzümü buruşturarak dengemi korumak için kollarımı açtım.

Tynan ağzını açtı ve geriye doğru sendeledi, başını o kadar çok geriye itti ki kafasıyla gövdesi neredeyse birbirine dik hâle geldi. O geri çekilmeye devam ederken bir gölge ikimizi de sardı.

Göğsüm inip kalkar, ciğerlerim hava almak için çırpınırken Tynan'ın neden geri çekildiğini görmek için omzumun üzerinden geriye baktım.

Ve kalbim duracak gibi oldu.

Üzerinde yara izleri olan kocaman, siyah bir kanadın altına sığınmış altın ejderhanın yanında hayatımda gördüğüm en büyük ejderha duruyordu; Profesör Kaori'nin bize sınıfta gösterdiği, bağ kurmamış siyah ejderhaydı bu. Benim boyum onun *bileğine* bile gelmezdi.

Göğsünden kopan bir hırıltı etrafımdaki zemini titretirken devasa başını eğip sivri dişlerini gösterdi.

Sıcak nefesi bedenimi sararken korku vücudumdaki her hücreye yayılıyordu.

"*Kenara çekil, Gümüş,*" diye emretti tok, hırçın ve kesinlikle erkeğe ait olan bir ses.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir dakika. *Ne?* Az önce benimle mi konuşmuştu?

"*Evet. Sen. Çekil.*" Ses tonunda itiraz edilemeyecek bir kesinlik vardı. Tynan çığlık çığlığa koşmaya başlayıp ağaçlara

doğru kaçarken ben topallayarak yana çekildim ve az kalsın Oren'ın baygın bedenine takılıp düşüyordum.

Siyah ejderha Tynan'a dik dik bakarak gözlerini kıstı ve ağzını bir saniyeliğine ardına kadar açtı, sonra tarlaya doğru püskürttüğü ateşle yüzümün yan tarafını ısıttı ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül etti... Tynan da dâhil.

Kararmış yolun kenarlarında alevler çıtırdıyordu ve sıranın bana gelip gelmeyeceğini merak ederek ejderhayla yüzleşmek için yavaşça döndüm.

Dev altın gözleri beni inceliyordu ama yerimden kıpırdamayarak çenemi yukarı kaldırdım.

"Ayağının dibindeki düşmanı yok etmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. Ağzı hareket etmemişti. Benimle konuşmuştu ama... ağzı hareket etmemişti. Siktir. Çünkü o benim kafamın içindeydi. "Bilinci yerinde olmayan bir adamı öldüremem." Başımı iki yana salladım, gerçi bunu söylediği şeye itiraz etmek için mi yoksa kafa karışıklığımın bir sonucu olarak mı yaptığımı bilmiyordum.

"Aynı şans ona verilse seni öldürürdü."

Ayaklarımın dibindeki çimenlerde hâlâ baygın yatan Oren'a baktım. Bu zekice değerlendirmeye itiraz edecek değildim. "Eh, bu onun karakterini gösterir. Benimkini değil."

Ejderha cevap olarak sadece gözünü kırptı ama bunun iyi bir şey olup olmadığını tam olarak anlayamadım.

Göz ucuyla mavi bir ışık gördüm, ardından Xaden ve Sgaeyl, beni devasa siyah ejderha ve küçük altın ejderhayla baş başa bırakarak havalandılar. Sanırım Xaden'ın hayatım için duyduğu anlık endişe sona ermişti.

Ejderhanın dev burun delikleri titreşti. *"Kanıyorsun. Durdur."*

Kolum.

"Bir kılıç seni biçince bu o kadar da kolay..." Başımı tekrar iki yana salladım. Cidden bir ejderhayla mı tartışıyordum? Bu fazlasıyla gerçeküstüydü. "Biliyor musun? Bu harika bir fikir."

Gömleğimin sağ kolundan kalanları yırtıp yarayı sarmayı başardım, kumaşın bir ucunu dişlerimle tutup basınç uygulamak ve kanamayı yavaşlatmak için iyice sıkarak bağladım. "İşte oldu. Daha iyi mi?"

"İşe yarar." Başını bana doğru eğdi. *"Ellerin de bağlı. Sık sık kanaman olur mu?"*

"Olmasın diye elimden geldiğince uğraşıyorum."

Küçümseyici bir bakış attı. *"Gidelim, Violet Sorrengail."* Başını kaldırdı ve altın ejderha kanadının altından başını uzatıp baktı.

Ona bön bön bakıyordum. "Adımı nereden biliyorsun?"

"İnsanların ne kadar geveze olduğunu neredeyse unutmuşum." İç geçirdiğinde nefesinin rüzgârı ağaçları salladı. *"Sırtıma bin."*

Daha neler... *Beni* seçiyordu.

"Sırtına mı bineyim?" diye tekrarladım lanet bir papağan gibi. "Kendine baktın mı sen? Ne kadar büyük olduğundan haberin var mı?" Oraya çıkmak için lanet bir merdivene ihtiyacım vardı.

Bana attığı bakış sanki sinir olmuş gibiydi. *"Biri kapladığı alanın farkına varmadan bir asır nasıl yaşar? Şimdi bin."*

Altın ejderha, büyük olanın kanadının altında sığındığı yerden çıktı. Önümdeki canavarla kıyaslandığında minicik kalıyordu ve görünüşe göre dişleri dışında tamamen savunmasızdı, tıpkı oyunbaz bir köpek yavrusu gibiydi. "Onu öylece bırakamam," dedim. "Ya Oren uyanırsa ya da Jack geri gelirse?"

Siyah ejderha kıkırdadı.

Altın rengi ejderha eğilerek bacaklarını esnetti, sonra gökyüzüne fırladı; uçarken altın kanatları güneşi yansıtıyor, ağaçların tepelerini sıyırıyordu.

Demek *uçabiliyormuş*. Bunu yirmi dakika önce bilmek güzel olurdu.

"Bin artık," diye hırıldadı siyah ejderha, tarlanın kenarındaki ağaçları ve toprağı titreterek.

"Beni istemezsin," diye itiraz ettim. "Ben..."

"Sana bir daha söylemeyeceğim."

Anlaşıldı.

Korku bir yumruk gibi boğazıma yerleşmişti ve topallayarak bacağına doğru gittim. Bu iş ağaca tırmanmaya benzemiyordu. Tutunacak dal yoktu, kolay bir yolu da yoktu, sadece tam olarak tutunamadığım bir dizi taş gibi sert pul vardı. Bileğim ve kolum da bana yardımcı olmuyordu. Oraya nasıl çıkacaktım ben? Sol kolumu kaldırdım ve elimi bacağının üzerine koymadan önce derin bir nefes aldım.

Pullar elimden daha büyük ve kalındı, ayrıca şaşırtıcı derecede sıcaktı da. İnsana tutunacak yer bırakmayan karmaşık bir desenle bir üsttekinin altına doğru giriyorlardı.

"Sen bir binicisin, değil mi?"

"Bu şu anda tartışmaya açıkmış gibi görünüyor." Kalbim gümbürdüyordu. Çok yavaş olduğum için beni canlı canlı pişirir miydi?

Göğsünden alçak, sinirli bir homurtu yükseldi, sonra öne doğru uzanarak ön ayağını bir rampaya dönüştürdüğünde şaşkınlıktan az kalsın dilimi yutuyordum. Ejderhalar asla, hiç kimseye yardıma yanaşmazdı ama o, tırmanmamı kolaylaştırmak için eğiliyordu. Fazla dikti ama idare edecektim artık.

Hiç tereddüt etmeden, ağırlığımı dengelemek ve bileğimi korumak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde ön bacağına tırmanmaya başladım. Omzunun üzerinden tırmanıp sırtına kadar ulaştım ve boynunun büyük bir kısmını yele gibi saran sivri dikenlerden kaçınmaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Vay canına. Bir ejderhanın sırtındaydım.

"Otur."

Oturağı –yani kanatlarının hemen önündeki pürüzsüz, pullu çukuru– gördüm ve Profesör Kaori'nin bize öğrettiği gibi dizlerimi bükerek oturdum. Sonra boynunun omuzlarıyla birleştiği yerdeki, kulp dediğimiz kalın pul çıkıntılarına tutundum. Bu yaratığın her tarafı, üzerinde çalıştığımız tüm modellerden

daha büyüktü. Vücudum, bırakın onun boyutunda bir ejderhayı, *herhangi bir* ejderhanın üzerinde durmaya bile uygun değildi ki. Buradan düşmeden oturmamın imkânı yoktu. Bu hayatımda bir ejderhaya ilk ve son binişim olacaktı.

"Benim adım Tairneanach, marifetli Dubhmadinn soyundan, Murtcuideam ve Fiaclanfuil'in oğlu." Ejderha ayağa kalkınca açıklığın etrafını saran ağaçların üst dallarıyla aynı hizaya geldim ve bacaklarımı biraz daha sıktım. *"Ama alana varana kadar bunu unutacağını varsayıyorum, o yüzden ben kaçınılmaz olarak ismimi hatırlatmak zorunda kalana kadar bana Tairn diyebilirsin."*

Soluğum kesildi ama hafifçe eğilip birlikte gökyüzüne fırladığımızda adını –geçmişini– hatırlamak için düşünecek zamanım olmadı. Bir kaya, mancınıktan fırlatıldıktan sonra ne hissediyorsa ben de aynısını hissediyordum, ayrıca bu özel kayanın üzerinde kalmak için tüm gücümü harcıyordum.

"Siktir!" Biz yükselirken yer gittikçe uzaklaşıyordu, Tairn'in devasa kanatları havayı döverek ona boyun eğdiriyor ve bizi gittikçe yukarı çıkarıyordu.

Sırtından havaya zıplayınca ellerimi savurarak tutunmaya çalıştım ama rüzgâr, açı, hepsi benim için çok fazlaydı ve tutunamadım.

Ellerim kaydı.

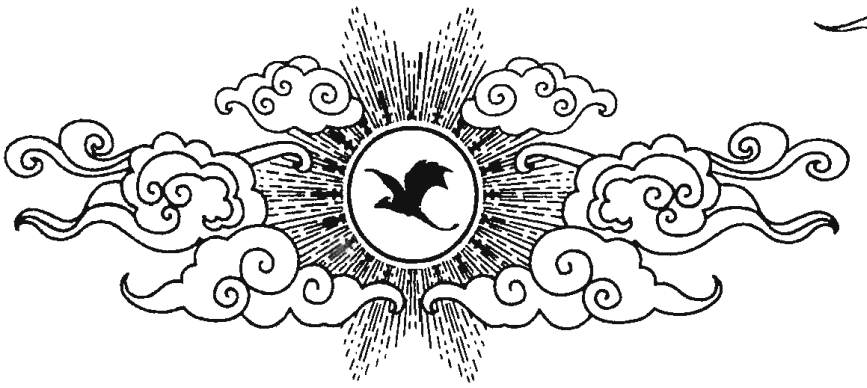
"Lanet olsun!" Kanatlarının arasından kayıp hızla gürzkuyruğunun sivri dikenlerine yaklaşırken ellerimle Tairn'in sırtını tırmalayarak tutunmaya çalıştım. "Hayır, hayır, HAYIR!"

Ejderha sola doğru yattı ve tutunabileceğime dair ne kadar umudum varsa benimle birlikte düşmeye başladı.

Artık serbest düşüşteydim.

Harman'dan sağ çıkman, uçuş sahasına yapacağın yolculuktan da sağ çıkacağın anlamına gelmez. Seçilmek tek sınav değildir ve oturduğun yerde kalmayı başaramazsan doğruca yere çakılırsın.

-BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA ELLİ

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yaşadığım dehşet yüzünden nefes alamıyordum, kalbim de durmuştu sanki. Aşağıdaki dağlık araziye doğru düşerken hava yanımdan hızla akıp geçiyor ve güneş, aşağıdaki altın ejderhanın pullarından yansıyordu.

Ölecektim. Tek olasılık buydu.

Birden mengeneler kaburgalarımı ve omuzlarımı sararak inişimi yavaşlattı, tekrar yukarı doğru çekilirken vücudum sarsıldı.

"Bizi kötü gösteriyorsun. Kes şunu."

Tairn'in pençelerinin arasındaydım. Beni değersiz bulup ölüme terk etmek yerine gerçekten... yakalamıştı. "Sen akrobatik hareketler yaparken sırtında durmak kolay iş değil!" diye bağırdım.

Bana baktı, gözünün üstündeki çıkıntının kavislendiğine yemin edebilirdim. *"Basit bir uçuş, pek de akrobasi sayılmaz."*

"Yaptığın hiçbir şey basit falan değil!" Kollarımı pençelerinin boğumlarına doladığımda keskin pençeleriyle vücudumu yandan, bana zarar vermeyecek şekilde kavradığını fark ettim. Dev gibiydi ama bizi dağın üzerinden uçururken çok da dikkatliydi.

Navarre'daki en ölümcül ejderhalardan biridir. Profesör Kaori'nin dersi aklıma geldi. Başka ne demişti? Bağ kurma-

mış olan o yegâne siyah ejderha bu yıl da bağ kurmayı kabul etmemişti. Son beş yıldır görülmemişti bile. Binicisi, Tyrrendor İsyanı'nda ölmüştü.

Tairn beni yukarı doğru savurup serbest bırakarak üzerine düşmemi sağlarken ben sadece çırpınabildim. Beni öyle yükseğe fırlatmıştı ki midem çalkalandı, iki kalp atımı sonra düşüşe geçtiğimde hızlanıp beni sırtına, kanatlarının arasına aldı.

"Şimdi oturağa otur ve bu sefer gerçekten tutun yoksa kimse seni seçtiğime inanmayacak," diye gürledi.

"Beni seçtiğine ben bile inanamıyorum!" Ona oturağa geri dönmenin söylediği kadar kolay olmadığını söyleyecek oldum ama o bedenini düzleştirdi ve kanatları yumuşak bir süzülüşle havayı yararken rüzgârın direnci azaldı. Santim santim sırtına tırmanarak oturağa ulaştım ve tekrar oturdum. Sırtına öyle sıkı tutundum ki ellerime kramp girdi.

"Bacaklarını güçlendirmen gerekecek. Antrenman yapmadın mı hiç?"

Bu haksız itham karşısında hissettiğim öfke tüm bedenimi sardı. "Tabii ki yaptım!"

"Bağırmana gerek yok. Seni gayet iyi duyabiliyorum. Muhtemelen tüm dağ seni duyabiliyordur."

Herkesin ejderhası böyle huysuz muydu? Yoksa sadece benimki mi böyleydi?

Gözlerim irileşti. Benim... bir ejderham vardı. Öyle herhangi bir ejderha da değildi. Tairneanach benimdi.

"Dizlerinle daha sıkı kavra. Sıktığını neredeyse hiç hissetmiyorum."

"Deniyorum." Dizlerimi içeri doğru iyice bastırınca uyluk kaslarım titremeye başladı. Tairn sola doğru eğildi; bu sefer öncekinden daha yumuşaktı ve açısı o kadar da dik değildi, geniş bir yay çizerek rotasını değiştirdi ve bizi Basgiath'a geri götürmek üzere ilerledi. "Ben sadece... ben diğer biniciler kadar güçlü değilim."

"Senin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorum, Violet Sorrengail."

Bacaklarım titremeye devam ederken sanki aniden kilitlendiler, kaslarım sargıyla sarılmışçasına kaskatı kesildi ama artık canım yanmıyordu. Omzumun üzerinden geriye bakınca gürzkuyruğunu gördüm, kilometrelerce uzağımda gibiydi.

Bunu o yapıyordu. Yerimde kalmamı sağlıyordu.

Bir anda içim suçluluk hissiyle doldu. Bacaklarımı geliştirmek için daha fazla kuvvet antrenmanı yapmalıydım. Kendimi buna hazırlamak için daha fazla zaman harcamalıydım. Ejderham enerjisini binicisini oturtmak için harcamak zorunda kalmamalıydı. "Özür dilerim. Bu kadarını bile başarabileceğimi düşünmemiştim."

Zihnimde yüksek bir iç çekiş yankılandı. *"Ben de başarabileceğimi düşünmemiştim, yani bir ortak noktamız var."*

Oturakta sırtımı dikleştirip manzaraya baktım, rüzgâr gözlerimin kenarlarındaki yaşları savuruyordu. Çoğu binicinin gözlük takmayı tercih etmesine şaşmamalıydı. Havada en az bir düzine ejderha vardı ve her biri binicisini bir dizi dalış ve dönüş sınavından geçiriyordu. Kırmızılar, turuncular, yeşiller, kahverengiler... Gökyüzü rengârenkti.

Bir binicinin Kırmızı Kılıçkuyruk'un sırtından düştüğünü ve Tairn'in aksine ejderhanın birinci sınıf öğrencisini yakalamak için alçalmadığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Öğrencinin bedeni yere çarpmadan önce gözlerimi kaçırıp başka tarafa baktım.

Tanıdığın biri değil. Kendime böyle söylüyordum. Rhiannon, Ridoc, Trina, Sawyer... Muhtemelen hepsi güvenli bir şekilde bağ kurmuş ve çoktan sahaya inmiş bekliyorlardı.

"Gösteri yapmamız gerek."

"Harika." Aslında hiç de öyle değildi.

"Düşmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim." Bacaklarımı saran görünmez sargılar ellerime doğru uzandığında bu görünmez enerjinin sadece varlığını hissedebildim. *"Bana güveneceksin."*

Bu bir soru değildi. Emirdi.

"Hadi şu işi bitirelim." Ne bacaklarımı ne parmaklarımı, ne de ellerimi hareket ettirebiliyordum, bu yüzden arkama yaslanıp bana yaşatacağı cehennemden zevk almayı ummaktan başka çarem yoktu.

Tairn kanatlarını güçlü bir şekilde çırptı ve midemi daha düşük irtifada bırakarak, bana doksan dereceymiş gibi gelen bir açıyla yukarı doğru fırladık. Karla kaplı tepelerin zirvesine ulaşıp bir an için orada asılı kaldıktan sonra döndü ve aynı korkunç açıyla tekrar aşağı doğru dalışa geçti.

Hayatımın en korkunç ama aynı zamanda en heyecan verici ânıydı.

Ta ki tekrar dönüp bizi bir spiralin içine sokana kadar.

Tairn dönüş üstüne dönüş yaparken vücudum bir o yana bir bu yana savruluyordu, dalışa son verip öyle sert yan yattı ki yemin ederim yeryüzü gökyüzüne dönüştü, sonra yüzümde kocaman bir sırıtış belirene kadar hepsini bir kez daha tekrarladı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

"Sanırım amacımıza ulaştık." Düz uçmaya başladı, sonra sağa yattı ve eğitim sahalarının olduğu kanyona giden vadiye doğru ilerledi. Güneş tepelerin ardında batmak üzereydi ama hâlâ ileride sanki bizi bekliyormuş gibi duran altın ejderhayı görmeme yetecek kadar ışık vardı. Belki bir binici seçmemişti ama hayattaydı ve gelecek yıl birini seçmek için buraya dönebilirdi, önemli olan da buydu.

Ya da belki de biz insanların o kadar da harika olmadığımızı anlayacaktı.

"Neden beni seçtin?" Bunun yanıtını bilmek zorundaydım çünkü yere iner inmez bitmek tükenmek bilmez sorular gelmeye başlayacaktı.

"Çünkü onu kurtardın." Altın ejderhaya yaklaştığımızda Tairn başını ona doğru eğdi ve o da peşimizden gelmeye başladı. Yavaşlamıştık.

"Ama..." Başımı iki yana salladım. "Ejderhalar binicilerinde güce, kurnazlığa ve... vahşiliğe değer verirler." Bunların hiçbiri beni tanımlamıyordu.

"Bana neye değer vermem gerektiğini açıkladığın için teşekkürler." İmtihan'ın üzerinden geçip eğitim sahalarına giden dar girişe ulaşırken Tairn'in sesinden alaycılık akıyordu.

Nefesimi tuttum çünkü daha önce hiç bu kadar çok ejderhayı bir arada görmemiştim. Bir gecede inşa edilen tribünlerin arkasında, dağ yamaçlarının kayalık kenarları boyunca toplanmış yüzlerce seyirci vardı. Vadinin dibindeyse sadece birkaç gün önce yürüdüğüm yolun kenarındaki ejderhalar, birbirine bakan iki sıra hâlinde dizilmişlerdi.

"Geçmiş yıllarda seçim yapanlar ve bugün seçim yapanlar olarak iki gruba ayrılmışlar," dedi Tairn bana. *"Biz sahaya inen yetmiş birinci bağ olacağız."*

Annem de burada, tribünlerin önündeki kürsüde olacaktı ve belki de bu sefer yüzünde üstünkörü bir bakıştan fazlasını görebilecektim ancak annemin dikkati çoğunlukla yeni bağ kurmuş yetmiş kadar çiftin üzerinde olacaktı.

Biz alçalırken ejderhalar durumu kutlarcasına vahşi bir şekilde kükredi, hepsi başlarını bize doğru salladı, bunu Tairn'e saygı göstermek için yaptıklarını biliyordum. Sahanın tam ortasındaki ejderhaların kenara çekilerek Tairn'e inmesi için yer açması da ona hürmetlerindendi. Beni oturakta tutan bağları kaldırdı, sonra birkaç kez kanat çırparak çimenlerin üzerinde süzüldü, altın ejderhanın ona yetişmek için peşinden var gücüyle uçtuğunu görebiliyordum.

Ne kadar ironikti. Tairn Vadi'deki en tanınmış ejderhaydı, bense bu bölükte binici olması beklenen en son kişiydim.

"Döneminin en zekisi sensin. En kurnazı."

Bu iltifat karşısında yutkundum ve duymamış gibi yaptım. Ben kâtip olmak için eğitim almıştım, binici olmak için değil.

"En küçük olanı canın pahasına savundun. Cesaret fiziksel güçten daha önemlidir. Sanırım inmeden önce bunları bilmen gerekiyordu."

Sözlerinden dolayı boğazımda yutkunmak zorunda kaldığım bir yumru oluştu.

Kahretsin. Kelimeleri yüksek sesle söylemesem de aklımdan geçirmiştim ve o da düşüncelerimi okuyabiliyordu.

"Gördün mü? Döneminin en zekisisin işte."

Mahremiyet buraya kadarmış.

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

"Bu bir teselliden çok tehdide benziyor," diye düşündüm. Elbette ejderhaların binicileriyle zihinsel bir bağ kurduğunu biliyordum ama bunun boyutu biraz ürkütücüydü.

Tairn cevap olarak alaycı alaycı güldü.

Altın ejderha kanatlarını Tairn'inkinden iki kat daha hızlı çırparak bize yetişti ve birlikte sahanın tam ortasına indik. Yere temas ettiğimizde hafifçe sarsılsam da oturakta dimdik duruyordum, hatta kulpları bile bırakmıştım.

"Gördün mü, sen hareket etmediğinde gayet iyi oturabiliyorum."

Tairn kanatlarını toplayıp omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde öyle bir ifade vardı ki bir ejderha gözlerini devirebilseydi herhâlde böyle görünürdü. *"Ben seçimimi tekrar değerlendirmeden önce üzerimden in, sonra listeyi yapan görevliye de ki..."*

"Ne yapılması gerektiğini biliyorum." Titrek bir nefes aldım. "Sadece bunu yapacak kadar yaşayacağımı sanmıyordum." Ejderhanın sırtından inmem için var olan iki seçeneği gözden geçirerek bileğimi mümkün olduğunca uzun süre korumak için sağa doğru hareket ettim. Şifacıların uçuş sahasına girmesine izin verilmiyordu, buraya sadece biniciler girebilirdi ama birilerinin ilkyardım çantası gibi bir şey getirmeyi akıl etmiş olmasını diledim çünkü hem dikişe hem de atele ihtiyacım olacaktı.

Tairn'in omzundaki pullardan aşağı kaydım fakat mahvolmuş bileğimin üzerine atlamak zorunda kalacağım mesafeyi

düşünerek hayıflanmama kalmadan Tairn hafifçe kıpırdanarak ön bacağının açısını değiştirdi.

Yamaçlardan bana mırıldanmayı anımsatan bir ses yükseldi... Ejderhalar mırıldanabiliyorsa tabii.

"*Mırıldanırlar ve öyle de yapıyorlar. Duymazdan gel.*" Ses tonu yine itiraz kabul etmeyecek cinstendi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, sonra da Tairn'in ölümcül bir oyun parkını andıran bedeninde kıçımın üzerinde aşağı kaydım ve yere inerken darbenin ağırlığını sol bacağıma verdim.

"*Eh, böyle de inebilirsin tabii.*"

Yüzümdeki gülümsemeye ya da ejderhalarının önünde duran diğer birinci sınıfları gördüğümde gözlerimi yaşartan sevince engel olamıyordum. Hayattaydım ve artık bir öğrenci değildim. *Ben bir biniciyim.*

İlk adımda canım çok acıdı ama Tairn'in yanına iyice sokulmuş olan ve tüykuyruğunu sallayarak ışıltılı gözlerle beni inceleyen altın ejderhaya doğru döndüm.

"Başarabilmene sevindim." *Sevindim* doğru kelime bile değildi. Heyecanlanmıştım, rahatlamıştım, minnettardım. "Ama bir dahaki sefere biri kendini kurtarman gerektiğini söylediğinde uçup git, tamam mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "*Belki de seni kurtarıyordum.*" Zihnimde yankılanan sesi tiz ve tatlıydı.

Ağzım açık kaldı, yaşadığım şaşkınlık yüzünden yüzümdeki kaslar gevşemişti. "Kimse sana binicin olmayan insanlarla konuşmaman gerektiğini söylemedi mi? Başını belaya sokma, Altın," diye fısıldadım. "Duyduğuma göre ejderhalar bu kuralı çiğneyenlere karşı oldukça katılarmış."

Altın ejderha öylece yere oturdu, kanatlarını kapadı ve başını neredeyse gülmeme neden olan imkânsız bir açıyla bana doğru eğdi.

Sağımdaki kırmızı ejderhanın binicisi, "Vay be!" diye bağırdığında ona doğru döndüm. Dördüncü Kanat, Pençe

Bölümü'nden bir birinci sınıf öğrencisiydi ama adını hatırlamıyordum. "Bu..." Korku dolu gözlerle Tairn'e bakıyordu.

"Evet," dedim daha da gülümseyerek. "Öyle."

Geniş saha boyunca topallayarak ilerideki küçük sıraya doğru giderken ağrıdan zonklayan bileğim her an kopacakmış gibiydi. Ejderhalar yere inip biniciler onların isimlerini kaydettirmek için üstlerinden atlarken arkamda ara ara esen rüzgârı hissediyordum ancak sıra sahanın ortasına doğru ilerledikçe esinti hafifliyordu.

Alacakaranlık çöktüğünde bir dizi büyücü ışığı tribünlerdeki ve kürsüdeki kalabalığı aydınlattı. Tam ortada, taş köprüdeki kızıl saçlı kadının kayıt yaptığı noktanın hemen üzerinde annem oturuyordu; herhâlde kimse onun tam olarak kim olduğunu unutmasın diye asker üniformasını giymiş, madalyalarını takıp takıştırmıştı. Kürsüde her biri kendi kanadını temsil etmek üzere gelmiş olan bir dizi general bulunmasına rağmen Lilith Sorrengail'den daha süslü, daha madalyalı sadece bir kişi vardı.

Navarre'daki tüm kuvvetlerin başkomutanı olan Melgren'in dikkatle bakan boncuk gözleri Tairn'in üzerindeydi. Bakışlarını bana çevirdiğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum. O gözlerde yalnızca soğuk bir kurnazlık vardı.

Kürsünün dibinde, ejderhaların tam isimlerinin gizliliğini korumak için binicileri tek tek yanına çağıran kayıt görevlisine yaklaştığımda annem ayağa kalktı.

Profesör Kaori solumdaki iki metrelik platformdan atlamış, ağzı açık hâlde Tairn'e bakıyordu. Bakışları devasa siyah ejderhanın üzerinde geziniyor, her bir ayrıntısını ezberliyordu.

Kürsünün kenarında, ağızları bir karış açık bir düzineden fazla üniformalı yüksek rütbeli subayla birlikte duran Komutan Panchek, "Bu gerçekten..." diye konuşmaya başladı.

Gözleri benim değil de Tairn'in üzerinde olan annem, "Sakın söyleme," diye fısıldadı. "O söyleyene kadar olmaz."

Çünkü bir ejderhanın tam adını sadece binicisi ve kayıt görevlisi bilirdi ve annem onun gerçekten de benim ejderham olduğundan emin değildi. Tam olarak bunu ima ediyordu. *Sanki Tairn'i kaçırmam mümkünmüş gibi.* Önümde sadece bir binicinin kaldığı sırada ilerlerken damarlarımda kaynayan öfke vücudumu saran acının önüne geçmişti.

Beni Biniciler Bölüğü'ne girmeye annem zorlamıştı. Köprüyü geçerken yaşamam ya da ölmem umurunda bile olmamıştı. Şu anda önemsediği tek şey kusurlarımın itibarını nasıl zedeleyeceği ya da kurduğum bağı kendi faydasına nasıl kullanabileceğiydi.

Şimdi de iyi olup olmadığımı görmek için bana bakma zahmetine bile girmeden ejderhamı izliyordu.

Böyle anne olmaz olsun.

Gerçi ondan daha farklı bir tepki beklemiyordum zaten ama yine de büyük bir hayal kırıklığı içindeydim.

Öndeki binici işini bitirip sıradan çıkınca kayıt görevlisi başını kaldırıp Tairn'e baktı, sonra şaşkın bakışlarını bana çevirerek yanına çağırdı.

"Violet Sorrengail," dedi Biniciler Defteri'ne adımı yazarken. "Başardığını görmek güzel." Bana hızlı, titrek bir gülümsemeyle baktı. "Kayıtlara geçmesi için lütfen bana seni seçen ejderhanın adını söyle."

Çenemi kaldırdım. "Tairneanach."

"Telaffuzun üzerinde biraz çalışman gerekebilir," diye gürledi Tairn'in sesi kafamın içinde.

Sahanın öbür ucundan beni duyup duymayacağını merak ederek onun olduğu tarafa doğru, *"Hey, en azından hatırladım,"* diye geçirdim içimden.

"Ben de en azından senin düşüp ölmene izin vermedim." Sesi son derece sıkkın gelmişti ama beni duyduğu kesindi.

Kadın sırıttı ve ejderhamın adını yazarken başını iki yana salladı. "Onun bağ kurduğuna inanamıyorum. Violet, o bir efsanedir."

Aynı fikirde olduğumu söylemek için ağzımı açtım...

"Andarnaurram." Altın ejderhanın tatlı, tiz sesi zihnimi doldurdu. *"Kısaca Andarna."*

Yüzüme kan hücum ettiğini hissedebiliyordum ve sağlam bileğimin üzerinde dönüp sahada Tairn'in ön bacaklarının arasında duran altın ejderhaya –Andarna'ya– bakarken gözüm kararır gibi oldu. "Affedersin?"

Kızıl saçlı kadın, "Violet, iyi misin?" diye sordu ve etrafımdaki, üstümdeki herkes, her şey dönmeye başladı. *"Söyle ona,"* diye ısrar etti altın ejderha.

"Tairn. Ne yapmam gerekiyor..." diye zihnimden geçirdim ona bakarak.

Tairn, *"Kayıt görevlisine onun adını söyle,"* dedi.

"Violet?" diye tekrarladı kayıt görevlisi. "Sağaltıcıya mı ihtiyacın var?"

Kadına dönüp boğazımı temizledim. "Ve Andarnaurram," diye fısıldadım.

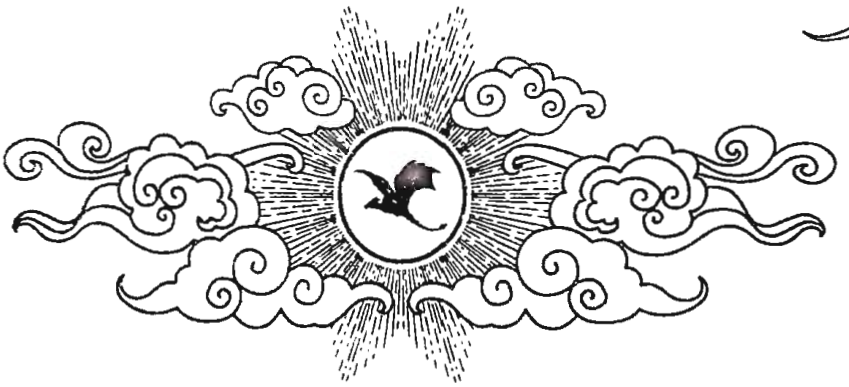
Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İki ejderha da mı?" diye sordu tiz bir sesle.

Başımla onayladım.

Ve o anda kızılca kıyamet koptu.

Bu subay kendini ejderha türüyle ilgili her konuda uzman olarak görse de ejderhaların kendilerini yönetme biçimleri hakkında bilmediğimiz çok şey bulunur. En güçlüler arasında açık bir hiyerarşi vardır ve yaşlılara saygı gösterilir fakat kendi aralarında nasıl bir kanun uyguladıkları ya da iki kişiyle şanslarını artırabilecekken neden tek bir biniciye bağlanmaya karar verdiklerini çözmeyi başaramadım.

–YARBAY KAORİ'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ON ALTINCI BÖLÜM

Generallerden biri, "Kesinlikle hayır!" diye öyle bir bağırdı ki tribünlerin sonunda biniciler için kurulan küçük ilkyardım masasının oradan bile sesini duyabildim. Burada bir düzine masa ve Şifacılar Bölüğü'ne gidene kadar bizi idare edecek birkaç malzemeden başka bir şey yoktu ama en azından ağrı kesiciler etkisini göstermişti.

İki ejderha. Benim... *iki* ejderham vardı.

Generaller son yarım saattir birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Bu, akşam havasının serinlemesine ve hiç tanımadığım bir eğitmenin kolumdaki kesikleri dikmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

İyi tarafından bakarsam Tynan çoğunlukla kasları kesmiş, kolumu koparmamıştı.

Kötü tarafından bakarsam da Jack sadece birkaç metre ötede omzunu muayene ettiriyordu. Arkasındaki kürsüde tartışan generallere aldırmadan işini yapmaya devam eden kayıt

memuruna ismini kaydettirmek için kasıla kasıla Turuncu Akrepkuyruk'un sırtından inmişti.

Jack sahanın diğer ucundaki Tairn'e bakmayı bir türlü bırakamıyordu.

Profesör Kaori, atel takılan ayak bileğimin etrafındaki kayışları sıkarken, "Nasıl oldu?" diye sordu sessizce. Keskin bakışlı kara gözlerinde milyonlarca soru vardı ama onları kendine saklamaya karar vermişti.

"Deli gibi acıyor." Şişlik, bağcıklarımı sonuna kadar gevşetmeden botumu tekrar giymemi neredeyse imkânsız hâle getirmişti ama en azından iniş sırasında bacağını kıran İkinci Kanat'taki kız gibi saha boyunca sürünmek zorunda kalmamıştım. Yedi masa geride, binici sahası sağlık görevlileri bacağını düzeltmeye çalışırken usul usul ağlıyordu.

"Önümüzdeki birkaç ay içinde bağlarını güçlendirmeye ve ejderhaya binmeye odaklanacaksın, bu yüzden binerken ya da inerken sorun yaşamadığın sürece" –atelimin kayışlarını bağlarken başını eğdi– "ki gördüklerimden sonra öyle olacağını sanmıyorum, bu burkulma bir sonraki müsabaka turundan önce iyileşecektir." Kaşlarının arasındaki iki çizgi derinleşti. "Ya da Nolon'u çağırabilirim..."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İyileşirim."

"Emin misin?" Onun emin olmadığı her hâlinden belliydi.

"Bu vadideki herkesin gözü benim ve ejderhamın... *ejderhalarımın* üzerinde," diye düzelttim. "Zayıf görünmeyi göze alamam."

Kaşlarını çatsa da başıyla onayladı.

"Takımımdan kimin hayatta kaldığını biliyor musunuz?" diye sordum, korku boğazımı düğüm düğüm ederken. *Lütfen Rhiannon hayatta olsun. Trina da. Ridoc da. Sawyer da. Hepsi.*

"Trina'yı ya da Tynan'ı görmedim," diye yavaşça cevap verdi Profesör Kaori, sanki darbeyi yumuşatmaya çalışır gibi. Yumuşatamamıştı.

Midem suçluluk duygusuyla kasılarak, "Tynan'ı beklemeyin." diye fısıldadım.

Tairn zihnimde, *"Bu cinayetten kendine pay çıkarma,"* diye homurdandı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Profesör Kaori.

"Ameliyat gerektiğini düşünüyorum da ne demek?" diye haykırdı Jack sol tarafımdan.

Jack'in askısını sabitleyen diğer eğitmen, "Yani, hançer bağlarını koparmış gibi görünüyor ama emin olmak için seni şifacılara götürmemiz gerekecek," derken ses tonu son derece sabırlıydı.

Jack'in kötülük dolu gözlerinin içine bakarak gülümsedim. Artık ondan korkmuyordum. Çayırda kaçıp saklanan ben değildim, oydu.

Büyücü ışıklarının altında yanakları öfkeden kızardı ve ayaklarını masanın ucundan aşağıya indirip üzerime yürüdü. "Sen!"

"Ben ne?" Oturduğum masanın kenarından kayarak indim ve ellerimi iki yanımdaki kılıflara soktum.

Bir ona bir bana bakan Profesör Kaori'nin kaşları havaya kalktı. "Sen?" diye mırıldandı.

"Ben," diye cevap verdim, gözlerimi Jack'ten ayırmadan.

Ama Profesör Kaori aramıza girerek eliyle Jack'e durmasını işaret etti. "Ben olsam ona daha fazla yaklaşmazdım."

"Şimdi de eğitmenlerimizin arkasına mı saklanıyorsun, Sorrengail?" Jack yaralanan elini yumruk yaptı.

"Orada saklanmadım, burada da saklanmıyorum." Çenemi kaldırdım. "Kaçan ben değildim."

Profesör Kaori, kıstığı gözlerini bana diken Jack'i, "Kendi senesindeki en güçlü ejderhayla bağ kurmuşken arkama saklanmasına gerek yok," diyerek uyardı. "Turuncu iyi bir seçim, Barlowe. Baide, değil mi? Senden önce dört binicisi daha oldu."

Jack başıyla onayladı.

Profesör Kaori omzunun üzerinden yan yana sıralanmış ejderhalara baktı. "Baide ne kadar agresif olursa olsun Tairn'in sana bakışına bakılırsa binicisine doğru bir adım daha atarsan kemiklerini toprağa gömmekte hiçbir sakınca görmeyecektir."

Jack şaşkınlıkla bana baktı. "Sen mi?"

"Ben." Ayak bileğimdeki zonklama, üzerinde dururken bile idare edebilecek donuk bir ağrıya dönüşmüştü.

Jack başını iki yana salladı, profesöre doğru dönerken gözlerindeki ifade şaşkınlıktan kıskançlığa, sonra korkuya dönüştü. "Orada olanlar hakkında size ne anlattı bilmiyorum..."

"Hiçbir şey." Eğitmen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Jack'in benzi attı, büyücü ışıklarının altında kireç gibi bembeyaz oldu, bu sırada bir başka yaralı birinci sınıf öğrencisi topallayarak geldi, kalçasından ve gövdesinden kan akıyordu.

"Bilmesi gerekenler zaten biliyor," dedim gözlerimi Jack'e dikerek.

Karanlıkta yalnızca silüetleri görülebilen bir dizi ejderha sahaya inerken, "Sanırım bu gecelik işimiz bitti," dedi Kaori. "Kıdemli biniciler geri döndüler. Siz ikiniz ejderhalarınızın yanına dönün."

Jack oflayarak sahanın öbür ucuna doğru yürüdü.

Hâlâ kürsüde hararetli bir tartışma içinde olan generallere baktım. "Profesör Kaori, daha önce iki ejderhayla birden bağ kuran olmuş muydu?" Bunun cevabını bilen biri varsa o da Ejderha türleri profesörü olmalıydı.

O da dönüp tartışan önderlere baktı. "Sen ilksin. Fakat bu konuda neden tartıştıklarından emin değilim. Karar onlara bağlı değil ki."

"Değil mi?" Düzinelerce ejderha, aralarında sıra sıra büyücü ışıkları olan birinci sınıfların karşı tarafına inerken rüzgâr esti.

"Ejderhaların kimi seçeceği insanlara bağlı değildir," dedi Kaori. "Biz sadece kontrolün bizde olduğu yanılsamasına ka-

pılmayı seviyoruz. İçimden bir ses, toplantıya başlamadan önce diğerlerinin geri dönmesini beklediklerini söylüyor."

"Önderler mi?" Kaşlarımı çattım.

Kaori başını iki yana salladı. "Ejderhalar."

Ejderhalar toplantı mı yapacaktı? "Bileğimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Oraya dönsem iyi olacak." Ona belli belirsiz gülümsedim ve loş sahada yürüyerek Tairn'le Andarna'nın yanına gittim, iki ejderhanın arasında durduğumda vadideki tüm bakışların üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"İkiniz ne tür bir kargaşaya neden olduğunuzun farkında mısınız?" Önce Andarna'ya, sonra Tairn'e baktım ve diğer birinci sınıflar gibi yüzümü sahaya döndüm. "Bunu yapmamıza izin vermeyecekler." Kahretsin, ya bana seçim yaptırırlarsa?

İçim bir tuhaf oldu.

Tairn, *"Bu kararı Gökkubbe verecek,"* dedi ama sesi gergindi. *"Sahadan ayrılma. Bu biraz zaman alabilir."*

"Ne zaman alabilir?.." Gördüğüm en büyük ejderha –Tairn'den bile büyüktü– vadiye açılan geçitten bize doğru gelirken sorumu unuttum. Geçtiği her ejderha sahanın ortasına doğru yürüyerek peşine takılıyordu, arkasında düzinelerce ejderha toplanmıştı. "Bu..."

"*Codagh*," diye tamamladı Tairn.

General Melgren'in ejderhası.

Yaklaşırken savaş yaralarıyla dolu kanatlarındaki delikleri seçebiliyordum, altın gözleri midemi bulandıracak şekilde Tairn'e odaklanmıştı. Boğazından alçak bir hırıltı çıkararak o uğursuz gözlerini bana dikti.

Tairn de benzer bir ses çıkarıp öne doğru adım atarak beni devasa pençelerinin arasına aldı.

Her iki huysuz hırıltının öznesi olduğuma hiç şüphe yoktu.

"Evet! Senden bahsediyoruz!" dedi Andarna, sıra sıra ejderhalar yanımızdan geçerken o da aralarına katıldı.

Tairn, "*Biz dönene kadar kanat liderinin yanında dur,*" diye emretti.

Herhâlde takım lideri demek istemişti.

"*Ne dediğimi duydun.*"

Ya da öyle demek istememişti.

Etrafıma baktım ve Xaden'ın sahanın karşı tarafında durduğunu gördüm; kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını açmış Tairn'e bakıyordu.

Biniciler ürkütücü bir sessizliğe bürünürken ejderhalar sahayı boşaltarak sırayla havalandılar ve ay ışığında zar zor seçebildiğim karanlık bir grup hâlinde en güneydeki yamacın ortasına indiler.

Ejderhaların sonuncusu da uçup gittiği anda sessizlik yerini tam bir kargaşaya bıraktı. Birinci sınıflar coşkuyla bağırıp arkadaşlarını arayarak benim de bulunduğum sahanın ortasına üşüştüler. Gözlerim kalabalığı taradı...

Orada Rhiannon'ı görünce, "Rhi!" diye haykırdım ve topallayarak ona doğru koştum.

"Violet!" Bana sıkı sıkı sarıldı ama kolumdaki taze acı yüzünden irkildiğimde beni bıraktı. "Ne oldu?"

"Tynan'ın kılıcı." Daha tam bir cevap veremeden Ridoc ayaklarımı yerden kesip beni kendi etrafında döndürmeye başladı. "Bakın kim buranın en belalı yaratığına binmiş!"

"Onu yere bırak!" diye kızdı Rhiannon. "Kanaması var!"

"Kahretsin, özür dilerim," dedi Ridoc ve ayaklarım yeniden yerle buluştu.

"Bir şeyim yok." Bandajın üzeri taze kanla lekelenmişti ama dikişlerimin attığını sanmıyordum. Ağrı kesiciler de inanılmaz işe yarıyordu. "Siz iyi misiniz peki? Kiminle bağ kurdunuz?"

"Yeşil Hançerkuyruk!" diye sırıttı Rhiannon. "Feirge. Ve... çok kolay oldu." İç geçirdi. "Onu gördüğüm anda anlamıştım zaten."

"Aotrom," dedi Ridoc gururla. "Kahverengi Kılıçkuyruk."

"Sliseag!" Sawyer kollarını Rhiannon ve Ridoc'ın omuzlarına attı. "Kırmızı Kılıçkuyruk!" Hepimiz çığlıklar attık ve Sawyer bu sefer de bana sarıldı. Geri kalanımız bir yana, en çok onun adına mutlu olmuş, buraya gelmek için katlanmak zorunda kaldığı her şeyden sonra en çok onun için sevinmiştim.

Sawyer beni bırakırken, "Trina?" diye sordum. Teker teker başlarını iki yana sallayıp cevap almak için diğerlerine baktılar. Kalbime büyük bir ağırlık çöktü ve başka bir neden bulmaya çalıştım. "Yani... belki de bağ kurmamıştır, böyle bir ihtimal var, değil mi?"

Kederle omuzları çöken Sawyer başını iki yana salladı. "Onun bir Turuncu Tokmakkuyruk'un sırtından düştüğünü gördüm." Kalbim sıkıştı.

Ridoc hepimize sırayla bakarak, "Tynan?" diye sordu.

"Onu Tairn öldürdü," dedim usulca. "Ama haksız yere yapmadı, öncesinde Tynan bana saldırmıştı." Kolumdaki yarayı işaret ettim. "Ve şey yapmaya çalışıyordu..."

"*Ne* yapmaya?"

Biri beni omuzlarımdan tutup döndürerek göğsüne bastırdı. *Dain*. Kollarımı sırtına doladım ve derin derin nefes alarak ona tüm gücümle sarıldım.

"Lanet olsun, Violet. Sadece... lanet olsun." Bana sıkı sıkı sarıldı, sonra bir kol mesafesi kadar uzağına itti. "Yaralanmışsın."

"İyiyim," dedim ama bu gözlerindeki endişeyi dindirmedi. Herhangi bir şeyin dindireceğinden de emin değildim. "Ama takımımızın birinci sınıflarından geriye bir tek biz kaldık."

Dain başını kaldırıp diğerlerine baktı ve başını salladı. "Dokuz kişiden dördü. Bu" –çenesi bir kez seğirdi– "beklenen bir şey. Ejderhalar şu anda Gökkubbe'yle –liderleriyle– toplantı yapıyorlar. Onlar dönene kadar burada kalın," dedi diğerlerine, sonra bana baktı. "Sen benimle gel."

Muhtemelen annem beni çağırması için onu göndermişti. Tüm bu olup bitenlerden sonra beni görmek isteyeceği kesindi.

Sahanın diğer ucuna baktım ama beni izleyen kişi annem değil, yüz ifadesinden bir şey okunmayan Xaden'dı.

Dain elimi tutup çekiştirince Xaden'a sırtımı döndüm ve Dain'i takip ederek sahanın diğer ucundaki bir gölgenin altına girdim. *Sanırım bu annemle ilgili değil.*

"Orada ne haltlar oldu öyle? Çünkü Cath bana sadece Tairn'in değil, küçük olanın da seni seçtiğini söyledi. Adarn mıydı?" Kahverengi gözlerinde panikle parmaklarımızı iç içe geçirdi.

"Andarna," diye düzelttim, küçük altın ejderhayı düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Sana seçim yaptıracaklar." Yüzü sertleşti ve ifadesindeki kesinlik geri çekilmeme neden oldu.

"Seçim falan yapmayacağım." Ellerimi çekerek başımı iki yana salladım. "Şimdiye kadar hiçbir insan *seçim* yapmadı ve ben de ilk olmayacağım." Dain kim oluyordu da bana bunu söylüyordu?

"Yapacaksın." Elini saçlarına götürdüğü anda soğukkanlılığını kaybetti. "Bana güvenmek zorundasın. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Elbette güveniyorum..."

"O zaman Andarna'yı seçmelisin." Sanki önerisiyle hemen kararımı verecekmişim gibi başıyla onayladı. "Altın olan, ikisi arasındaki en güvenli seçim."

Neden? Tairn... Tairn olduğu için mi? Dain, Tairn kadar güçlü bir ejderha için fazla zayıf olduğumu mu düşünüyordu?

Ağzımı açtım ama *siktir git* dışında verecek bir cevap bulamayınca tekrar kapadım. Tairn'i reddetmemin imkânı yoktu. Ama yüreğim Andarna'yı reddetmeme de el vermiyordu.

"*Bana seçim mi yaptıracaklar?*" dedim zihnimden onlara.

Yanıt gelmedi ve Tairn'in benimle ilk konuştuğundan beri zihnimde, benliğime dair bir genişleme hissettiğim, zihinsel

sınırlarımın esnediğini duyumsadığım yerde şimdi hiçbir şey yoktu.

Bağlantımız kesilmişti. *Panik yapma.*

"Seçim falan yapmıyorum," diye tekrarladım bu sefer daha yumuşak bir sesle. Ya ikisine de sahip olamazsam? Ya kutsal bir kuralı çiğnedilerse ve şimdi hepimiz cezalandırılacaksak?

"Seçeceksin. Ve seçeceğin ejderha da Andarna olmalı." Omuzlarımı kavrayarak yüzüme doğru eğildi, sesinde telaş vardı. "Bir biniciyi taşıyamayacak kadar küçük olduğunu biliyorum..."

Bunun doğru olduğunu bilsem de alıngan bir tavırla, "Bunu henüz bilmiyoruz," dedim. Fizik kuralları buna izin vermezdi.

"Ama bir önemi yok. Kanatla bir yerlere gidemeyebilirsin ama seni de Kaori gibi burada daimî eğitmen yapabilirler."

"Bunun nedeni mühür gücünün onu bir öğretmen olarak vazgeçilmez kılması, ejderhasının uçamaması değil," diye itiraz ettim. "Ve o bile masa başına mahkûm edilmeden önce bir savaş kanadında mecburi hizmette dört yıl geçirmiş."

Dain bakışlarını kaçırdı, zihninde dönen çarklardan bir şeyler hesapladığını neredeyse görebiliyordum... Neyi? Aldığım riski mi? Seçimimi mi? Özgürlüğümü mü? "Andarna'yı savaşa götürürsen bir *ihtimal* ölebilirsin. Tairn'i alırsan Xaden seni öldürür. Melgren'in korkunç olduğunu mu düşünüyorsun? Burada senden bir sene fazla zaman geçirdim, Vi. En azından Melgren söz konusu olduğunda başına gelecekleri biliyor olmalısın. Xaden hem ondan iki kat daha acımasız hem de tehlikeli bir şekilde öngörülemez biri."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir dakika. Ne diyorsun yani?"

"Onlar çiftleşmiş eşler, yani Tairn ve Sgaeyl. Yüzyıllardır birbirine bağları en kuvvetli olan çift."

Zihnim uğulduyordu. Çiftleşmiş eşler uzun süre ayrı kalamazlardı yoksa sağlıkları bozulurdu, bu yüzden her zaman bir arada dururlardı. *Her zaman.* Bu da şu anlama geliyordu... Tanrılar aşkına.

"Sadece... bana nasıl olduğunu anlat." Bocaladığımı görmüş olmalıydı çünkü sesi yumuşamıştı.

Ben de anlattım. Ona Jack'i ve Andarna'nın peşine düşen katil arkadaş grubunu anlattım. Düştüğümü, tarlayı ve Xaden'ın beni izlediğini, Xaden'ın... Oren arkamdayken beni uyararak şaşırtıcı bir şekilde beni koruduğunu anlattım. Kendi terazisini bozmadan beni bitirmek için mükemmel bir fırsat yakalamıştı ama bana yardım etmeyi seçmişti. Bu durumda ne düşünmem gerekiyordu?

Dain sessizce, "Xaden oradaydı," dedi ama sesi artık eskisi kadar yumuşak değildi.

"Evet." Başımla onayladım. "Ama Tairn ortaya çıktıktan sonra gitti."

"Sen Andarna'yı savunurken Xaden oradaydı ve sonra... Tairn mi ortaya çıktı?" diye sordu yavaşça.

"Evet. Öyle dedim ya." Olayların sıralaması kafasını mı karıştırmıştı? "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ne olduğunu görmüyor musun? Xaden'ın ne yaptığını?" Beni daha sıkı tuttu. Ejderha pulu zırhım için tanrılara şükrettim yoksa yarın her tarafım çürüklerle dolu olabilirdi.

"Lütfen bana ne yaptığımı düşündüğünü anlat." Gölgelerin arasında bir beden belirdi ve Xaden bir tül gibi üzerinden kayan karanlıktan çıkıp ay ışığına adım atınca nabzım hızlandı.

Damarlarıma bir sıcaklık yayılıp her bir sinir ucumu uyandırdı. Onu gördüğümde vücudumun verdiği tepkiden nefret ediyordum ama bunu inkâr edemezdim. Çekiciliği inanılmaz rahatsız ediciydi.

"Harman'a müdahale ettin." Dain ellerini omuzlarımdan indirdi ve kanat liderimizle yüzleşmek için döndü, ikimizin arasına girerken omuzları kaskatı kesilmişti.

Kahretsin, bu çok büyük bir suçlamaydı.

"Dain, bu..." *Paranoyakça*. Dain'in önüne geçtim. Xaden beni öldürecek olsaydı bunu beklemezdi. Eline pek çok fırsat

geçmesine rağmen hâlâ hayattaydım. Bağ kurmuştum. Hem de onun ejderhasının eşiyle.

Xaden beni öldürmeyecek. Bunun farkına varmak göğsümün sıkışmasına, o alanda olan her şeyi yeniden gözden geçirmeme, yerçekimi hissinin ayaklarımın altından kaymasına neden oldu.

"Bu resmî bir suçlama mı?" Xaden, Dain'e bir engelmiş, bir problemmiş gibi bakıyordu.

"Müdahale ettin mi?" diye sordu Dain.

"Ne yapmışım?" Xaden siyah kaşlarını çatarak Dain'e öyle bir bakış attı ki sıradan bir insan olsa şak diye düşüp bayılırdı. "Tek başına ve yaralı olduğunu mu gördüm? Evet. Cesaretinin takdire şayan olduğunu fakat aynı zamanda *pervasızlık* olduğunu mu düşündüm? Evet." Bakışlarını bana çevirdiğinde gücünü ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Yine olsa yine yaparım." Çenemi kaldırdım.

"Lanet olsun ki farkındayım," diye kükredi Xaden. Köprüde tanıştığımızdan bu yana ilk kez öfkelendiğini görüyordum.

Hızlıca nefes aldım, Xaden da sanki bu öfke patlamasına en az benim kadar şaşırmış gibi aynı şeyi yaptı.

"*Üç* iri öğrenciyle dövüştüğünü mü gördüm?" Dain'e dönerek öfkeyle baktı. "Çünkü bunun cevabı da evet. Ama yanlış soruyu soruyorsun, Aetos. Sorman gereken soru Sgaeyl'in de aynısını görüp görmediği."

Dain yutkundu ve belli ki içinde olduğu durumu yeniden gözden geçirerek bakışlarını kaçırdı.

"Ona eşi söylemiş," diye fısıldadım. Tairn'i Sgaeyl çağırmıştı.

Xaden, "Zorbalardan hiç hoşlanmaz," dedi. "Ama sakın bunu sana karşı yapılan bir iyilik olarak algılama. Sgaeyl o küçük ejderhayı çok sever. Ne yazık ki Tairn seni kendisi seçti."

"Siktir," diye mırıldandı Dain.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Xaden Dain'e bakarak başını iki yana salladı. "Sorrengail Kıta'da bana yapışıp kalmasını isteyeceğim son kişiydi. Yani bunu ben yapmadım."

Ah. Göğsüme uzanıp kalbimi kaburgalarımın arkasından söküp sökmediğini yoklamamak için tüm irademi kullanmam gerekti ki bu hiç mantıklı değildi çünkü ben de onun hakkında aynı şeyi hissediyordum. O, Büyük Hain'in oğluydu. Babası, Brennan'ın ölümünden doğrudan sorumluydu.

"Ayrıca, diyelim ki yaptım." Xaden Dain'e doğru ilerleyip yanında dikildi. "En iyi arkadaşım dediğin kadının kurtulmasının tek sebebinin bu olduğunu bile bile böyle bir suçlama yapar mıydın?"

Bakışlarım Dain'e kayarken aradan sessiz, kahredici birkaç saniye geçti. Bu basit bir soruydu ama yine de cevabını beklerken nefesimi tuttum. Onun için gerçekten ne ifade ediyordum?

"Kurallar... var." Dain, Xaden'ın gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı.

"Yani, meraktan soruyorum, sen olsan o tarlada değerli küçük Violet'ını kurtarmak için kuralları *esnetir* miydin?" Dain'in yüzüne hayretle bakarken sesi buz gibi soğuktu.

Xaden bir adım atmıştı. Tam Tairn yere inmeden önce... bana doğru hareket etmişti.

Dain'in çenesi gerildi. Gözlerinde kendi içinde verdiği savaşı görebiliyordum.

"Ona böyle bir şey sormak haksızlık olur." Ben Dain'in yanına geçerken kanat sesleri gecenin sessizliğini bozdu. Ejderhalar geri dönüyorlardı. Kararlarını vermişlerdi.

"Cevap vermeni emrediyorum, *takım lideri*." Xaden bana bakmadı bile.

Dain yutkunup gözlerini yumdu. "Hayır. Esnetmezdim."

Kalbim kırılmıştı. Dain'in kurallara ve düzene ilişkilerden, benden daha fazla değer verdiğini hep biliyordum ama bunun böylesine acımasızca yüzüme vurulması bende Tynan'ın kılıcından daha derin bir yara açmıştı.

Xaden alayla gülümsedi.

Dain hemen başını bana çevirdi. "Sana bir şey olmasını izlemek beni öldürürdü, Vi ama kurallar..."

Omzuna dokunarak, "Sorun yok," dedim ama sorun vardı.

"Ejderhalar dönüyor," dedi Xaden, ilk ejderha ışıklandırılmış sahaya inerken. "Sırana dön, takım lideri."

Dain arkasını dönüp uzaklaştı ve aceleci binicilerle ejderhalarından oluşan kalabalığın arasına karıştı.

Öfkeyle, "Bunu ona neden yaptın?" dedim Xaden'a, sonra başımı iki yana salladım. Neden olduğu umurumda değildi. "Unut gitsin," diye mırıldandıktan sonra Tairn'in beklememi söylediği yere doğru ilerledim.

Xaden adımlarını bile hızlandırmadan bana yetişerek, "Çünkü ona çok fazla güveniyorsun," dedi. "Oysa kime güveneceğini bilmek seni –*bizi*– hayatta tutacak tek şey, üstelik sadece bu bölükte değil, mezun olduktan sonra da."

"*Biz* diye bir şey yok," dedim yanımdan hızla geçen bir binicinin yolundan çekilerek. Ejderhalar sağa sola iniyor, hareketlerinin gücüyle zemin titriyordu. Hiç bu kadar çok ejderhayı bir arada uçarken görmemiştim.

Xaden yanımda, "Ah, durumun artık öyle olmadığını yakında anlayacaksın," diye mırıldandı ve dirseğimi kavrayarak beni karşıdan koşarak gelen başka bir binicinin önünden çekti.

Dün olsaydı onunla kafa kafaya çarpışmama izin verirdi.

Hatta beni itebilirdi bile.

"Tairn'in hem eşiyle hem de binicisiyle bağları çok kuvvetlidir çünkü o çok güçlü bir ejderha. Son binicisini kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu, bu da az kalsın Sgaeyl'in ölmesine neden olacaktı. Eşlerin hayatları böyle olur işte..."

"Birbirine bağlıdırlar, biliyorum." Biniciler sırasının tam ortasına gelene kadar ilerledik. Xaden'ın Dain'e karşı duygusuz tavrı beni bu kadar sinirlendirmeseydi etrafımızda yüzlerce ejderhanın aynı anda yere inmesinin ne kadar muhteşem olduğunu hayranlıkla seyretmeye zaman ayırırdım. Ya da belki

yanımdaki adamın, bu devasa sahadaki tüm havayı tüketmeyi nasıl başardığını sorgulardım.

"Bir ejderhanın seçtiği her bir biniciyle kurduğu bağ bir öncekinden daha güçlü olur, yani sen ölürsen, Violence, bu *benim* de ölmemle sonuçlanabilecek bir olaylar zincirini başlatır." Yüzü mermer gibi hareketsiz olsa da gözlerindeki öfke beni nefessiz bırakmıştı. Saf bir öfkeydi bu. "Yani evet, Gökkubbe Tairn'in yaptığı seçime izin verirse ne yazık ki işin içindeki herkes için *biz* diye bir şey var demektir."

Tanrılar aşkına.

Artık Xaden Riorson'a bağlıydım.

"Şimdi Tairn de oyuna dâhil olduğuna göre diğer öğrenciler de onun bağ kurmaya istekli olduğunu biliyorlar..." İç geçirdi, yüzünde öfke vardı, uzaklara bakarken güçlü çenesi seğiriyordu.

"Demek o yüzden Tairn senin yanında kalmamı söyledi," diye fısıldadım, midem kasılırken bugün yaptıklarımın sonuçlarını yeni yeni anlamaya başlıyordum. "Bağ kuramamış olanlar yüzünden." Sahanın karşısında hırs bürümüş gözlerle bizi izleyen en az otuz kırk kişi vardı. Oren Seifert de onlardan biriydi.

"Bağ kuramamış olanlar, Tairn'in *onlarla* bağ kurmasını sağlamak umuduyla seni öldürmeye çalışacaklar." Xaden bize yaklaşan Garrick'e bakarak başını iki yana salladı, bölüm lideri bir Xaden'a bir bana baktı, sonra dudaklarını birbirine bastırarak sahaya geri döndü. "Tairn Kıta'daki en güçlü ejderhalardan biri ve yönlendirdiği muazzam güç senin olmak üzere. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bağ kurmamış olanlar, yeni bağ kurmuş binicileri henüz bu bağ zayıfken, ejderhanın hâlâ fikrini değiştirip onları seçme şansı varken öldürmeye çalışırlar, böylece bir sene boyunca Harman'ı beklememiş olurlar. Peki ya söz konusu Tairn olunca? Hemen hemen her şeyi göze alırlar." Sanki yeni tam zamanlı işi buymuş gibi tekrar iç geçirdi. "Şu anda bağ kuramamış kırk bir binicinin bir numaralı hedefisin." Bir parmağını kaldırdı.

"Ve Tairn de beni senin koruyacağını düşünüyor, öyle mi?" Burnumdan güldüm. "Bana ne kadar gıcık olduğunu pek bilmiyor tabii."

Xaden bedenime şöyle bir bakarak, "*Kendi* hayatıma ne kadar değer verdiğimi çok iyi biliyor," dedi. "Az önce diğerleri tarafından avlanmak üzere olduğunu duymuş birine göre acayip sakinsin."

"Benim için sıradan bir çarşamba günü." Bakışlarının tenimi ısıtmasına aldırmadan omuz silktim. "Ve dürüst olmak gerekirse kırk bir kişi tarafından avlanmak sürekli karanlık köşelerden çıkacağını bilmekten çok daha az korkutucu."

Andarna arkama indiğinde sırtıma bir esinti çarptı, ardından Tairn de inince daha şiddetli bir rüzgâr esti ve yer titredi.

Xaden başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştı ve Sgaeyl'in diğer kanat liderlerinin ejderhalarını gölgede bıraktığı noktaya doğru hafif çapraz bir yol izleyerek ilerledi.

"*Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyin,*" diye mırıldandım Andarna ve Tairn'e.

"*Olması gerektiği gibi olacak,*" diye cevap verdi Tairn, sesi aynı anda hem huysuz hem de sıkkın geliyordu.

"*Biraz önce bana cevap vermediniz.*" Bu sözler ağzımdan biraz suçlayıcı çıkmıştı.

Andarna, "*İnsanlar Gökkubbe'de ne konuşulduğunu bilmemelidir,*" diye cevap verdi. "*Bu bir kuraldır.*"

Yani sadece benim değil, tüm binicilerin irtibatı kesilmişti. Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Ayrıca, Gökkubbe de bugün ilk defa duyduğum bir terimdi. Kaori bu gece aydınlığa kavuşan ejderha politikaları yüzünden havalara uçmuş olmalıydı. Neye karar vermişlerdi acaba?

Anneme baktım ama o benden başka her yere bakıyor gibiydi.

Üniforması madalyalarla dolu General Melgren kürsünün önüne doğru ilerledi. Dain bir açıdan haklıydı, krallığımızın

en üst düzey generali *dehşet verici* bir adamdı. Piyadeleri yem olarak kullanmak konusunda hiçbir zaman tereddüt etmemişti, mahkûmların sorgulanmasını –ve infazını– denetleme konusundaki acımasızlığı en azından ailemin yemek masasında iyi bilinir, sık sık konuşulurdu. Devasa, kâbus gibi ejderhası kürsünün yanındaki tüm alanı kaplıyordu. Melgren sahadakilere seslenmek için ellerini yüzünün önünde birleştirirken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

"Codagh, ejderhaların Sorrengail adlı kızla ilgili konuştuklarını bize iletti." Küçük büyülerden biri sesinin sihirli bir şekilde sahadaki herkesin duyabileceği kadar yükselmesini sağlamıştı.

Kadın, diye zihnimden düzelttim, midem düğüm düğüm olarak.

"Gelenek bize her ejderhanın bir binicisi olduğunu söylese de daha önce iki ejderhanın aynı biniciyi seçtiği bir vaka hiç olmamıştı ve bu nedenle buna karşı bir ejderha yasası yok," dedi. "Biz biniciler bunun... adil olmadığını düşünsek de" –ses tonundan kendisinin de onlardan biri olduğu anlaşılıyordu– "ejderhalar kendi kanunlarını kendileri koyarlar. Hem Tairn hem de..." Omzunun üzerinden geriye baktı ve yardımcısı öne atılarak kulağına fısıldadı. "Andarna, Violet Sorrengail'i seçti ve seçimleri geçerlidir."

Kalabalıktan uğultu yükselirken derin bir oh çektim. İmkânsız bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktım.

"*Olması gerektiği gibi*," diye homurdandı Tairn. "*İnsanların, ejderha kanunları konusunda söz hakkı yoktur.*"

Annem öne çıktı ve sesini kuvvetlendirmek için o da elleriyle aynı hareketi yaptı ama Harman töreninin resmî kısmını bitirip bağ kurmamış binicilere gelecek yıl bir şans daha vadederken söylediklerine odaklanamadım. *Önümüzdeki birkaç ay içinde, bağlarımız zayıfken içimizden birini öldürüp ejderhalarımızla bağ kurmaya çalışmazlarsa tabii.*

Ben, Tairn ve Andarna'ya aittim... düpedüz saçma bir şekilde Xaden'a da.

Kafa derim karıncalandı ve sahanın diğer ucundaki Xaden'a baktım.

Sanki hissetmiş gibi o da bana baktı ve bir parmağını kaldırdı. *Bir numaralı hedef.*

Annem, "Sınırları, limitleri ve sonu olmayan bir aileye hoş geldiniz," diye sözlerini bitirdiğinde sahada bir tezahürat yankılandı. "Biniciler, öne çıkın."

Şaşkınlıkla sağıma soluma baktım ama diğer tüm biniciler de aynı şeyi yapıyordu.

"*Beş adım falan*," dedi Tairn.

Ben de o kadar ileri çıktım.

"Ejderhalar, her zamanki gibi, bu bizim için bir onurdur," diye haykırdı annem. "Şimdi kutlama zamanı!"

Sırtım aniden ısındı, iki yanımdaki biniciler haykırırken ben acı içinde tısladım. Lanet olası sırtım *yanıyormuş* gibi hissediyordum ama sahadaki herkes coşkuyla tezahürat yapıyor, bazıları bize doğru koşuyordu.

Diğer biniciler birbirlerine sarılıyorlardı.

"*Hoşuna gidecek*," diye söz verdi Tairn. "*Eşsiz bir şeydir bu.*"

Acı hafif bir sızıya dönüştü ve omzumun üzerinden geriye baktım. Yeleğimin altından... simsiyah *bir şey* görünüyordu. "*Ne hoşuma gidecek?*"

"Violet!" Dain koşarak yanıma geldi ve yüzümü avuçlarının arasına alarak gülümsedi. "*İkisi* de sende kaldı!"

"Sanırım öyle oldu." Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Her şey... gerçeküstüydü ve bunca şey bir gün için çok fazla gelmişti.

"Peki şeyin nerede..." Beni bırakıp etrafımda turladı. Yeleğimin yakasını arkadan çekiştirerek, "Bunu çözebilir miyim? Sadece üstünü?" diye sordu.

Başımla onayladım. Birkaç çekiştirmeden sonra serin ekim havasını ensemde hissettim.

"Vay be. Bunu görmelisin."

"*Çocuğa çekilmesini söyle*," diye emretti Tairn.

"Tairn çekilmeni söylüyor."

Dain kenara çekildi.

Birdenbire görüşüm değişti, şu an Andarna'nın gözlerinden kendi sırtıma bakıyordum. Bir omuzdan diğerine uzanan, kanatlarını açmış bir ejderhanın ışıldayan siyah gölgesi ve ortasında da pırıl pırıl altın bir ejderha silüeti vardı.

"Çok güzel," diye fısıldadım. Artık bir binici olarak, *onların* binicisi olarak, büyüleriyle işaretlenmiştim.

"*Biliyoruz*," diye yanıtladı Andarna.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar kendi gözlerimle görmeye başladım. Dain yeleğimi hızla bağladıktan sonra yüzümü tutup kendine doğru kaldırdı.

"Seni kurtarmak için her şeyi yaparım, bunu bilmelisin, Violet. Seni güvende tutmak için," diye geveledi telaşlı bakışlarla. "Riorson'ın söyledikleri..." Başını iki yana salladı.

Onu rahatlatmak için, "Biliyorum," dedim, kalbimde bir şeyler kırılırken başımla onaylamayı bile başardım. "Her zaman güvende olmamı istiyorsun." Her şeyi yapardı. *Kuralları çiğnemek dışında.*

"Senin için ne hissettiğimi bilmelisin." Başparmağıyla yanağımı okşarken gözleri bir şey arıyor gibiydi ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudakları yumuşak ama öpücüğü sertti, sırtımdan yukarıya bir zevk dalgası yükseldi. Yıllar sonra Dain *nihayet* beni öpüyordu.

Duyduğum heyecan bir kalp atımından daha kısa sürede kayboldu. Sıcaklık yoktu. Enerji yoktu. Şehvetin sert darbesi yoktu. Hayal kırıklığı bu ânı mahvetmişti ama Dain için öyle değildi. O benden uzaklaşırken gülümsüyordu.

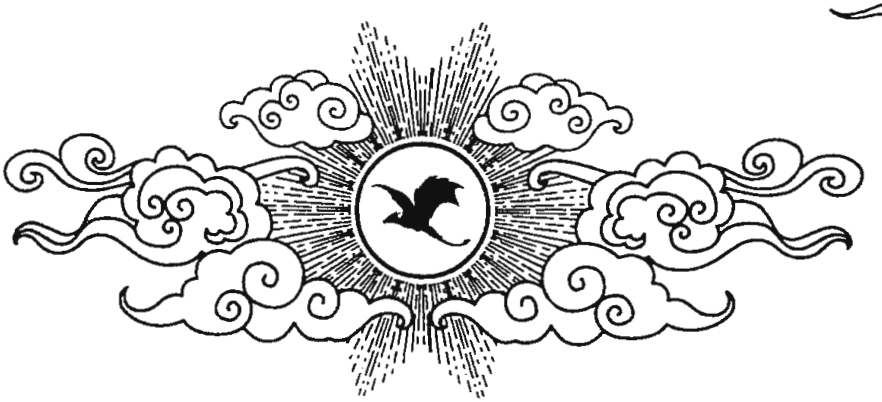
Bir anda bitivermişti.

Bunu her şeyden çok istemiştim... ama...

Kahretsin. Artık istemiyordum.

Ejderha ne kadar kuvvetliyse binicisinin de o kadar kuvvetli bir mühür gücünün olması doğaldır. Daha küçük bir ejderhayla bağ kuran güçlü bir biniciye karşı dikkatli olunmalıdır ancak asıl dikkat edilmesi gereken bağ kurma şansı yakalamak için her şeyi yapabilecek bağ kurmamış bir öğrencidir.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Geçtiğimiz iki ay boyunca o kalabalık yatakhanede uyuduktan sonra kendime ait bir odam olması bana hayli garip ve tuhaf biçimde rahatsız edici geliyordu. Bir daha asla mahremiyet lüksünü hafife almayacaktım.

Topallayarak koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Küçük koridorda tam karşımdaki odada kalan Rhiannon'ın kapısı açıldı ve Sawyer'ın uzun, zayıf bedeninin dışarı çıktığını gördüm. Sawyer parmaklarıyla saçlarını düzeltirken beni görünce kaşlarını kaldırarak donakaldı, yanakları neredeyse çilleri kadar kızarmıştı.

"Günaydın," diyerek sırıttım.

"Violet." Garip, zoraki bir şekilde gülümsedi ve birinci sınıf yatakhanesinin olduğu ana koridora doğru yürüdü.

İkinci Kanat'tan bir çift, Rhiannon'ınkinin yanındaki odadan el ele çıkarken onlara gülümseyip kapıma yaslandım ve bir yandan beklerken bir yandan da bileğimi döndürerek test ettim. Her burktuğumda olduğu gibi acıyordu ama sargım ve

botum sayesinde sabitti ve ağırlığımı kaldıracak kadar iyi durumdaydı. Başka bir yerde olsaydım koltuk değneği isterdim fakat burada sırtıma konan yeni bir hedef demek olurdu ve Xaden'a göre zaten yeterince büyük bir hedeftim.

Rhiannon odasından çıktı ve beni görür görmez gülümsedi. "Artık kahvaltı görevi yok mu?"

"Dün gece bana enerjimizi uçuş derslerine yönlendirebilmemiz için *daha az arzu edilen* tüm görevlerin bağ kurmamış olanlara devredildiği söylendi." Bu da müsabakalardan önce rakiplerimi zayıflatmak için başka bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Xaden haklıydı. Her düşmanı zehirle alt edemezdim ama buradaki tek avantajımı da görmezden gelmeyecektim.

"Bağ kurmamış olanların bizden nefret etmesi için bir neden daha," diye mırıldandı Rhiannon.

"Ee, Sawyer, ha?" Koridorda yürümeye başladık ve birkaç odanın yanından geçtikten sonra kubbeye giden ana koridora çıktık. Birinci sınıf öğrencilerinin odaları ikinci sınıflar kadar geniş değildi ama en azından ikimizin de odasında pencere vardı.

Rhiannon'ın dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Kutlama yapmak istedim." Bana bir an için yan yan baktı. "Peki *senin* kutlama yaptığını neden duymadım?"

Toplanma salonuna doğru ilerleyen kalabalığın arasına karıştık. "Kutlama yapmak isteyeceğim birini bulamadım."

"Gerçekten mi? Çünkü dün gece takım liderlerinden biriyle ateşli bir an yaşadığınızı duydum."

Ona bakarken az kalsın tökezleyip düşüyordum.

"Hadi ama, Vi. Tüm bölük oradaydı, ne yani, sizi kimsenin görmediğini mi sanıyorsun?" Gözlerini devirdi. "Sana öğüt verecek falan değilim. Üst rütbeli bir subayla ilişkiye girmenin hoş karşılanmaması kimin umurunda? Ortada bir kural yok ve hiçbirimizin bir gün bile yaşayacağı garanti değil."

"Haklı noktalara parmak bastın," diye itiraf ettim. "Ama bu..." Doğru kelimeleri arayarak başımı iki yana salladım. "Aramızdaki öyle bir şey değil. Hep öyle olmasını ummuştum ama beni öptüğünde hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Yani *hiçbir* şey." Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemek imkânsızdı.

"Of, çok kötü olmuş." Koluma girdi. "Üzüldüm."

"Ben de." İç geçirdim.

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve Liam Mairi kolunu Kahverengi Tokmakkuyruk'la bağ kuran bir başka birinci sınıf öğrencisinin beline dolamış hâlde dışarı çıktı. Görünüşe bakılırsa dün gece benim dışımda herkes *kutlama* yapmıştı.

"Günaydın, hanımlar." Ridoc kalabalığı yara yara gelip biz kubbeye girerken kollarını omuzlarımıza attı. "Yoksa *biniciler* mi demeliyim?"

Rhiannon ona gülümseyerek, "*Binici* kelimesini daha çok seviyorum," diye cevap verdi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Ridoc.

Oyma ejderha sütunlarının arasından geçip avluya giden merdivenlerden çıkarken, "*Ölü* kelimesinden daha iyi olduğu kesin. Ejderha yadigârın nerede?" diye sordum Ridoc'a.

"Tam burada." Kolunu omzumdan çekti ve tuniğinin kolunu yukarı sıyırarak üst kolundaki kahverengi ejderha silüetini gösterdi. "Seninki?"

"Göremiyorum. Sırtımda."

"O devasa ejderhandan ayrı düşersen bu seni güvende tutacaktır." Gözleri kıpır kıpırdı. "Yemin ederim, onu sahada gördüğümde altıma edeceğimi sandım. Peki ya seninki, Rhi?"

"Asla göremeyeceğin bir yerde," diye cevap verdi Rhi.

Ridoc elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın."

Rhiannon, "Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi ama gülümsüyordu. Ortak alandan geçip toplanma salonuna girdik, sonra da kahvaltı sırasına doğru ilerledik.

Sıranın bu tarafında olmak tuhaftı. Tezgâhın arkasındaki adamı görünce irkildim.

Oren'dı.

Bana öyle bir nefretle bakıyordu ki sırtımdan aşağı buz gibi bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Tıpkı benim diğerlerine yaptığım gibi o da beni zehirlemeye kalkar diye görevli olduğu noktayı es geçip taze meyvelere yöneldim.

"Pislik," diye mırıldandı arkamdaki Ridoc. "Seni öldürmeye çalıştıklarına hâlâ inanamıyorum."

"Ben inanabiliyorum." Omuzlarımı silkerken riske girmeye karar vererek bir bardak elma suyu aldım. "Ben en zayıf halkayım, değil mi? Yani bu, insanların kanadın iyiliği için beni ortadan kaldırmaya çalışacakları anlamına geliyor maalesef." Dördüncü Kanat bölümüne doğru ilerledik ve üç boş yer olan bir masa bulduk.

"Sakıncası yoksa..." dedi Ridoc.

"Tabii ki! Burası sizindir!" Kuyruk Bölümü'nden birkaç erkek telaşla oturaktan kalktılar.

Masayı boşaltıp diğerine geçerlerken içlerinden biri omzunun üzerinden, "Affedersin, Sorrengail!" dedi.

Ne oluyordu böyle?

"Bu gerçekten çok tuhaftı." Rhiannon masanın diğer tarafına geçti, onu takip ederek sırtımızı duvara verip oturağa oturduk ve tepsilerimizi de önümüze koyduk.

Bir an için kötü mü kokuyorum diye koltuk altlarımı koklamak istedim.

"Daha da tuhaflaşıyor..." Ridoc koridorun diğer tarafındaki Birinci Kanat masalarından birini işaret ediyordu.

Dönüp işaret ettiği yere bakınca şaşırdım. Birileri Jack Barlowe'u iterek oturduğu yerden kaldırıyordu. Onun yerine otururlarken Jack ayakta kaldı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Rhiannon elindeki armuttan bir ısırık alıp çiğnemeye başladı.

Jack başka bir masaya ilerledi –ama masadakiler ona yer açmadılar– sonra iki masa ileride başka bir yer buldu.

Benimle aynı manzarayı izleyen Ridoc, "Ne oldum demeli," diye mırıldandı ama Jack'in itilip kakılmasını izlemenin keyif verici bir tarafı yoktu. Vahşi köpekler köşeye sıkıştıklarında daha sert ısırırlardı.

İkinci müsabakamda yendiğim, Birinci Kanat'tan tıknaz kız masamızın önünden geçerken gergin bir gülümsemeyle, "Selam, Sorrengail," dedi.

"Merhaba." Uzaklaşırken utangaçça ona el salladım, sonra dönüp Ridoc ve Rhiannon'a fısıldadım. "Bu kız müsabakada hançerlerinden birini aldığımdan beri benimle konuşmuyordu."

"Tairn'le bağ kurduğun için böyle." Imogen pembe saçlarını üfleyerek yüzünden geriye itti ve bacağını karşımızdaki oturağın üzerine atarak oturdu, tuniğinin kollarını yukarı çekerek isyan damgasını ortaya çıkardı. "Harman'dan sonraki sabah hep kaotik olur. Güç dengeleri değişir ve sen, küçük Sorrengail, şu anda bölükteki en güçlü binici olmak üzeresin. Elbette sağduyu sahibi herkes senden korkacak."

Nabzım yükselirken gözlerimi kırpıştırdım. Olan bu muydu yani? Salona baktım ve bir şeyler dikkatimi çekti. Sosyal gruplar dağılmıştı ve tehdit olarak gördüğüm bazı öğrenciler artık her zaman oturdukları yerde oturmuyorlardı.

"Bu yüzden mi şimdi bizimle *oturuyorsun*?" Rhiannon ikinci sınıf öğrencisine bir kaşını kaldırarak baktı. "Çünkü şu âna kadar herhangi birimize söylediğin güzel sözlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez de." Bütün parmaklarını kapattığı yumruğunu havaya kaldırdı.

Quinn –köprüden beri bize bakma zahmetine bile girmeyen uzun boylu ikinci sınıf öğrencisi– Imogen'ın yanına oturdu ve Sawyer da gelip Rhiannon'ın diğer tarafına yerleşti. Quinn sarı buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırıp kâkülünü gözlerinin önünden itti, Imogen'ın söylediği bir şeye gülümserken yuvarlak

yanakları belirginleşti. İtiraf etmeliydim ki her iki kulağını kaplayan yuvarlak *piercing*ler oldukça havalıydı ve yarım düzine arması arasında en ilgi çekicisi üzerinde iki silüet olan koyu yeşil armaydı, gözleriyle aynı renkteydi. Tüm armaların ne anlama geldiğini araştırmalıydım ama duyduğuma göre her yıl değişiyorlardı.

Ben şahsen bize ilk verilenlere bayılmıştım. Dördüncü Kanat amblemli, ortasında kırmızı rengi iki rakamı bulunan alev şeklindeki armayı büyük bir dikkatle zırhımın iç astarına dikmiştim çünkü pullara iğne batırmak mümkün değildi.

Fakat en sevdiğim arma Alev Bölümü armasının yanındakiydi. Köprüden bu yana en çok üyesi hayatta kalan takım bizdik, yani bu yılın Demir Takımı'ydık.

"Daha önce birlikte oturulacak kadar ilginç değildin," diye yanıt verdi Imogen, sonra da elindeki kekten bir ısırık aldı.

"Ben genelde kız arkadaşımla birlikte Pençe Bölümü'nde otururum. Ayrıca yenilerin çoğu öldüğünden onlarla tanışmanın da bir anlamı olmuyor," diye ekledi Quinn, buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdığı anda yeniden fırladılar. "Alınmayın."

"Alındığımı kim söyledi?" Elmamı yemeye başladım.

Takımımızın tek üçüncü sınıf öğrencileri olan Heaton'la Emery masanın karşı tarafına, Imogen ve Quinn'in yanına oturduklarında neredeyse elma boğazımda kalıyordu.

Eksik olan sadece iki kişi vardı, onlar da her zamanki gibi liderlerle yemek yiyen Dain ve Cianna'ydı.

"Seifert'in bağ kuracağını düşünmüştüm," dedi Heaton masanın karşısındaki Emery'ye, sanki bir tartışmanın ortasında yanlarına biz gelmişiz gibi. Normalde kızıl olan saçlarındaki alevler bugün yeşildi. "Sorrengail'e yenildiği müsabaka dışında neredeyse hepsinden galip ayrılmıştı."

"Andarna'yı öldürmeye çalıştı." *Kahretsin. Belki de bunu kendime saklamalıydım.*

Masadaki tüm kafalar bana döndü.

"Tahminimce Tairn bunu diğerlerine söylemiştir." Omuzlarımı silktim.

"Ama Barlowe bağ kurdu, değil mi?" diye sordu Ridoc. "Gerçi duyduğuma göre bağ kurduğu Turuncu Akrepkuyruk pek büyük sayılmazmış."

"Doğru," diye onayladı Quinn. "İşte bu yüzden bu sabah epey zorlanıyor."

"Merak etme, eminim sosyal statü konusundaki eksikliğini başka yollarla telafi edecektir," diye mırıldandı Rhiannon, gözlerini kısıp tepsime bakarak. "Biraz protein almalısın, Vi. Sadece meyveyle hayatta kalamazsın."

"İçine bir şey katılmadığından emin olabileceğim tek yiyecek bu, özellikle de tezgâhın arkasında Oren varken." Kendimi portakal soyarak meşgul ettim.

"Of, Tanrı aşkına." Imogen tabağıma üç parça sosis attı. "O haklı. Binicilik için güce ihtiyacın olacak, özellikle de Tairn kadar büyük bir ejderha söz konusuyken."

Sosise bakakaldım. Imogen da benden en az Oren kadar nefret ediyordu. Değerlendirme gününde kolumu kırmış ve omzumu çıkarmıştı.

Tairn, "*Ona güvenebilirsin*," dediğinde boş bulunup irkilerek portakalımı düşürdüm.

"*Benden nefret ediyor.*"

"*Benimle tartışmayı bırak ve bir şeyler ye.*" Ses tonu itiraz kabul etmeyecek cinstendi.

Başımı kaldırıp Imogen'a baktım, o da başını eğerek meydan okurcasına bana baktı.

Sosisleri bağlayan zarı kesmek için çatalımı kullandım, sonra bir tanesini ağzıma atıp çiğnemeye başladım ve tekrar masadaki konuşmaya odaklandım.

"Mühür gücün ne?" diye sordu Rhiannon, Emery'ye.

Bir anda masaya hücum eden hava bardakları tıkırdattı. Havaya hükmedebiliyordu. Peki.

"Bu muhteşem." Ridoc'ın gözleri irileşti. "Ne kadar hava hareket ettirebiliyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Emery onun suratına bile bakmamıştı.

"Sorrengail, bugün dersler bittikten sonra benimsin," dedi Imogen.

Ağzımdaki lokmayı yuttum. "Affedersin?"

Açık yeşil gözleriyle bana dik dik bakıyordu. "Benimle antrenman salonunda buluş."

Rhiannon, "Biz onunla zaten çalışıyoruz..." diyecek oldu.

"Güzel. Herhangi bir müsabakayı kaybetmesi riskini göze alamayız," diye karşılık verdi Imogen. "Ama ben sana ağırlık konusunda yardım edeceğim. Müsabakalar yeniden başlamadan önce eklemlerinin etrafındaki kasları güçlendirmemiz gerekiyor. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne zamandan beri hayatta kalmamı umursuyorsun ki?" Bu bir takım meselesi değildi. Olamazdı. Daha önceden onun umurunda bile değildim.

Çatalını avucunun içinde sıkı sıkı tutarak, "Şu andan beri," dedi ama koridorun sonundaki kürsüye doğru şimşek hızıyla attığı bakış onu ele vermişti. Bu alakası iyi niyetinden kaynaklanmıyordu. İçimden bir ses bunun bir emir olduğunu söylüyordu. "Bugünkü sabah toplantısında takımlar birleştirilecek. Her bölümde iki takım olacak," diye devam etti. "Aetos en yüksek sayıda birinci sınıf öğrencisini hayatta tuttu –dolayısıyla arma kazandı– bu yüzden takımını olduğu gibi tutmasına izin verilecek ancak diğer takımlardaki daha az başarılılar ayıklandığında muhtemelen birkaç kişi artacağız."

Elimden geldiğince çaktırmadan sağıma, diğer Dördüncü Kanat masalarının ilerisine, Xaden'ın aralarında yardımcısı ve omuzları en az iki kişilik yer kaplıyormuş gibi görünen Garrick'in de bulunduğu bölüm liderleriyle birlikte oturduğu kürsüye baktım. Bana ilk bakan Garrick oldu, yüzünde... ne vardı? Endişe mi? Sonra bakışlarını kaçırdı.

Birazcık bile endişeleniyorsa bunun tek nedeni vardı: *Biliyordu*. Kaderimin Xaden'ınkine bağlı olduğunu biliyordu.

Bakışlarım Xaden'a kaydığında göğsüm sıkıştı. Lanet. Olsun. Çok. Yakışıklıydı. Görünüşe bakılırsa vücudum onun bu bölükteki en tehlikeli kişi olmasını umursamıyordu çünkü damarlarımda akan kan ısınmış, tenim kızarmıştı.

Elindeki elmayı soymak için hançer kullanıyordu, elmanın kabuğunu uzun bir kıvrım hâlinde soydu ve gözleri gözlerime kilitlenirken soyma işine devam etti.

Başım karıncalandı.

Tanrım, vücudumda onu gördüğümde fiziksel olarak tepki vermeyen bir yer var mıydı?

Imogen'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü ve bu hareket emin olmama yetti de arttı. Ona beni eğitmesini emretmişti. Demek Xaden Riorson artık ölümcül düşmanını hayatta tutmaya çalışacaktı.

Birkaç saat sonra takımlar yeniden düzenlenip ölenlerin listesi okunmuştu. Dördüncü Kanat'taki birinci sınıfa giden tüm biniciler yeni verilen deri uçuş kıyafetlerini giymiş hâlde uçuş sahasındaki ejderhalarının önünde bekliyorlardı. Bu üniforma normalde giydiğimizden daha kalındı ve ejderha pullu zırhımın üzerine iliklediğim bir ceketi vardı.

Normal üniformalarımızdan farklı olarak –onları ne olarak giymiş olursak olalım– uçuş kıyafetlerimizin omzunda herhangi bir rütbe, liderliğe ait herhangi bir iz ya da nişan bulunmuyordu. İsim yoktu. Arma yoktu. Düşman hattının gerisinde ejderhalarımızdan ayrılırsak bizi ele verecek hiçbir şey yoktu. Sadece silahlar için bir sürü kılıf vardı.

Bir gün benim de savaşa dâhil olma ihtimalimi düşünmemeye çalışarak bu sabah uçuş sahasında yaşanan muazzam

kargaşaya odaklandım. Diğer öğrencilerin Tairn'e nasıl baktıkları ya da diğer ejderhaların ona nasıl mesafeli durduğu gözümden kaçmamıştı. Dürüst olmak gerekirse o dişler bana gösterilseydi ben de geri çekilirdim.

"*Hayır, çekilmezdin. Çekilmedin. Kaldın ve Andarna'yı savundun.*" Tairn'in sesi zihnimde yankılandı, ses tonundan burada olmaktan pek de memnun olmadığını anlamak zor değildi.

"*Sadece o anda çok fazla şey yaşandığı içindi,*" diye cevap verdim. "*Andarna bu sabah gelmiyor mu?*"

"*Seni taşıyamadığı sürece uçuş derslerine ihtiyacı yok.*"

"*Doğru söylüyorsun.*" Yine de onu görmek güzel olurdu. Andarna kafamın içinde daha sessizdi, ayrıca her işe Tairn kadar burnunu sokmuyordu.

"*Seni duydum. Şimdi dikkatini dersine ver.*"

Gözlerimi devirdim ama gerçekten de Kaori'nin sahanın ortasında söylediklerine odaklandım. Elini kaldırmış, sesini hepimizin duyacağı şekilde yükseltmek için sıradan bir büyü kullanıyordu.

Ridoc bunu yapmayı öğrendiğinde Tanrı yardımcımız olsun. Sadece kendi ekibinin değil, bölgedeki tüm binicilerin canını sıkmanın bir yolunu bulacağını bildiğim için gülümsemekten kendimi alamadım.

"...ve sadece doksan iki biniciyle bugüne kadarki en küçük sınıfımızsınız."

Omuzlarım çöktü. "*Yüz bir ejderhanın bağ kurmaya istekli olduğunu sanıyordum? Bir de sen tabii*"

"*İstekli olmaları buna layık biniciler buldukları anlamına gelmez,*" diye cevap verdi Tairn.

"*Yine de siz ikiniz beni seçtiniz, öyle değil mi?*" Kırk bir tanesi bağ kurmamışken hem de. Bu büyük bir hakaretti.

"*Sen buna layıksın. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum ama şu an dikkatini derse vermiyorsun.*" Gırtlağından bir hırıltı yükseldiğinde enseme püsküren sıcak nefesini hissettim.

"Sizin yerinizde olmak için adam öldürecek kırk bir tane bağ kurmamış binici var," diye devam etti Kaori. "Ve ejderhalarınız bağınızın çok zayıf olduğunu biliyor, bu yüzden düşerseniz, başarısız olursanız, ejderhanızın bağ kurmamış olanlardan birinin sizden daha iyi bir seçim olacağını düşünerek sizi bırakma ihtimali yüksek."

"Çok rahatlatıcı," diye mırıldandım.

Tairn alaycı gülümsemeyi andıran bir ses çıkardı.

"Şimdi ejderhalara bineceğiz, sonra da ejderhalarınızın zaten bildiği bir dizi özel manevrayı izleyeceğiz. Bugünkü göreviniz basit. Yerinizde kalın," diye sözlerini tamamladı Kaori. Sonra dönüp hızla koşmaya başladı, birkaç metre ötedeki ejderhasının ön ayağına doğru atıldı ve binmek için dikey bir tırmanış yaptı.

Tıpkı İmtihan'daki son engel gibi.

Kahvaltıda o kadar çok yememiş olmayı dileyerek yutkundum ve dönüp Tairn'e baktım. Sağımda ve solumda diğer biniciler de aynı biniş manevrasını yapıyorlardı. Benim bunu normalde yapmam bile imkânsızken şu an bir de bileğim hâlâ sakattı.

Tairn omzunu eğdi ve bacağını benim için bir rampa hâline getirdi.

Yenilgi hissi tüm bedenimi sarıp kuşatmıştı sanki. Bölükteki en büyük –ve kesinlikle en huysuz– ejderhayla bağ kurmuştum ama o benim için bazı fedakârlıklarda bulunmak zorundaydı.

"Bu benim kendim için yaptığım bir fedakârlık. Anılarını gördüm. Üstüme tırmanmak için bacağıma hançer saplamana izin vermeyeceğim. Şimdi gidelim."

Homurdandım ama başımı iki yana sallayıp oturağa ulaşmak için Tairn'in dikenlerinin arasından geçerek yukarı tırmandım. Uyluklarım dünden beri ağrıyordu, yerime geçip pullarını kavrarken yüzümü buruşturdum.

Kaori'nin ejderhası gökyüzüne doğru fırladı.

"Sıkı tutun."

Dünkü görünmez sargıların bacaklarıma dolandığını hissettim ve Tairn kısacık bir anlığına çömeldikten sonra büyük bir hızla gökyüzüne fırladı.

Midem bir tuhaf oldu, rüzgâr gözlerimi yaşartıyordu. Uçuş gözlüğümü gözüme takmak için riske girerek tek elimi serbest bıraktım. Gözlüğü takmak beni çok rahatlattı.

Kanyondan çıkıp sıradağlara doğru uçarken, *"İkinci olarak biz havalanmak zorunda mıydık?"* diye sordum Tairn'e. Basgiath'ta büyümüş olmama rağmen ejderhaları neden sık sık antrenman yaparken görmediğimi şimdi anlıyordum. Etrafımızdaki binicilerden başka insan yoktu. *"Üzerinden kaydığımı herkes görecek."*

"Smachd'dan sonra çıkmayı kabul ettim çünkü onun binicisi senin eğitmenin."

"Yani sen önden gidenlerdensin. Bunu bildiğim iyi oldu. Hatırlat da tapınakta biraz zaman geçireyim, böylece Dunne'a biraz daha yakarabilirim." Kaori'ye odaklanıp manevraların başlamasını bekledim.

"Güç ve savaş tanrıçası mı?" Bu sefer dalga geçen Tairn'di.

"Ne yani, ejderhalar tanrıların bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız olmadığını mı düşünüyorlar?" Kahretsin, burası çok soğuktu. Eldivenli ellerimle pullardan oluşan kulpları sıkıca kavradım.

"Ejderhalar sizin güçsüz tanrılarınızı umursamaz." Kaori sağa doğru dönünce Tairn de onu takip ederek tepelerden birinin yamacından aşağı dik dalışa geçti. Bacaklarımı sıktım ama beni oturakta tutanın Tairn olduğunu biliyordum.

Başka bir tırmanış ve hatta neredeyse tam bir spiral dönüş boyunca beni yerime sabitlerken Tairn'in, Kaori'nin yaptığı her şeyin daha zorunu yaptığını fark etmekten kendimi alamadım.

"Beni sürekli bu şekilde tutamazsın, biliyorsun."

"İzle de gör. Tabii Gleann'ın binicisi gibi aşağıdaki buzuldan kazınmayı tercih edersen o ayrı." Bakmak için başımı çevirdim

ama tek gördüğüm Tairn'in sallanan kuyruğu ve görüşümü engelleyen devasa dikenleri oldu.

"Sakın bakma."

"Şimdiden bir binici mi kaybettik?" Boğazım düğüm düğüm oldu.

"Gleann kötü bir seçim yaptı. Zaten hiçbir zaman güçlü bağlar kurmaz."

Tanrılar aşkına.

"Beni bu şekilde tutmaya devam edersen savaş için güce ihtiyacımız olduğunda tüm enerjini yönlendirme yerine beni tutmaya harcayacaksın," diye itiraz ettim.

"Bu, gücümün çok küçük bir kısmı."

Lanet ejderhamın üzerinde tek başıma kalamazsam nasıl binici olabilirdim ki?

"Nasıl istersen öyle olsun."

Görünmez kayışlar çözülüverdi.

"Teşekkürleee... aaah!" Tairn sola doğru yatınca kalçam kaydı. Ellerim de. Parmaklarım tutunacak bir yer aradı ama bulamadı.

Buzula doğru düşerken hızla esen rüzgâr kulaklarıma doldu, korku kalbimi bir mengene gibi sıkmaya başladı. Aşağıdaki cesedin görüntüsü gittikçe büyüyerek yaklaşmaya başladı.

Tairn'in pençeleri beni yakalayıp tıpkı Harman sırasında yaptığı gibi tutarken yukarı çekildiğimi hissettim. Tairn yükseldi, sonra beni tekrar fırlattı ama en azından bu sefer popomla sırtını buluşturmak için yükseldiğinde darbeye hazırdım.

Kafamın içinde anlamlandıramadığım korkunç bir kükreme yankılandı.

"Bu da ne demek şimdi?" Oturağa tırmandım ve Tairn kendini düzelterek uçarken ben de oturdum.

"İnsanlar için en yakın çeviri muhtemelen 'lanet olsun'dur. Şimdi. Bu sefer oturakta kalacak mısın?" Bir dalışla tekrar sıraya girdi ve ben yerimde kalmayı başardım.

"*Bunu tek başıma yapabilmeliyim. Bunu yapmam ikimiz için de gerekli,*" diye itiraz ettim.

Kaori'yi takip ederek dalışa geçen Tairn, "*İnatçı gümüş saçlı kız,*" diye homurdandı.

Bir kez daha düştüm.

Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

O akşam yemekten sonra antrenman salonuna gittim. Tairn'in sırtından kim bilir kaç kez kaydığım için her yerim ağrıyordu ve kollarımın altında, beni yakaladığı yerlerde morluklar olduğundan emindim.

Kubbeden geçip akademik kanada girdiğimde Dain'in bana seslendiğini duydum, koşarak bana yetişti.

Kısa süreliğine de olsa yalnız kalabileceğimizi düşünerek o tanıdık mutluluk hissini duymayı bekledim ama öyle bir şey olmadı. Bunun yerine, sanki kendimi nasıl yol alacağımı bilmediğim bir gariplik denizine düşmüşüm gibi hissettim.

Benim neyim vardı böyle? Dain muhteşem, nazik ve *gerçekten* çok iyi bir adamdı. Saygıdeğer biriydi ve benim en iyi arkadaşımdı. Peki neden kimyamız uyuşmuyordu?

"Rhiannon bu tarafa doğru gittiğini söyledi," dedi yanıma ulaştığında, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Antrenman yapmaya gidiyorum." Köşeyi döndüğümüzde karşımıza çıkan büyük kemerli kapıları açık spor salonunun önünde kendimi ona gülümsemeye zorladım.

"Bugünkü uçuş sana yetmedi mi?" Omzuma dokununca durdum ve boş koridorda dönüp yüzüne baktım.

"Bugün kesinlikle yeterince düştüm." Kolumdaki sargıyı kontrol ettim. En azından dikişlerim atmamıştı.

Çenesi kasıldı. "Tairn seni seçtiğinde bunun senin için gerçekten iyi olacağını düşünmüştüm."

"Ve olacak da," dedim sesimi yükselterek. "Sadece manevralar sırasında yerimde kalabilmek için kaslarımı güçlendirmem gerekiyor, tabii Tairn de her şeyi Kaori'nin yaptığından daha zor hâle getirmekte ısrar ediyor."

"*Kendi iyiliğin için.*"

"*Sen hep böyle kafamda mı olacaksın?*" diye zihnimden yanıt verdim.

"*Evet. Alış buna.*"

Homurdanmamaya çalıştım, o her işe burnunu sokan zorbanın tekiydi...

"*Hâlâ buradayım.*"

"Violet?" dedi Dain.

"Kusura bakma, Tairn'in düşüncelerime burnunu sokmasına hâlâ alışamadım."

"Bu iyiye işaret. Demek ki aranızdaki bağ güçleniyor. Ve dürüst olmak gerekirse manevralar konusunda sana neden zorluk çıkardığını anlamıyorum. Havada grifonlardan başka tehdit yok gibi ve hepimiz biliyoruz ki bir nefeslik ateşiyle o kuşları öldürüverir. Ona seni fazla zorlamamasını söyle."

"*Ona kendi işine bakmasını söyle.*"

"Tamam... söylerim." Gülmemek için kendimi zor tuttum. "*Dain'e çok kızma. O benim en iyi arkadaşım.*"

Tairn alaycı bir ses çıkardı.

Dain iç geçirip yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı, bir an için dudaklarıma baktıktan sonra geriye doğru bir adım attı. "Bak. Dün geceyle ilgili..."

"Tairn'le bağ kurarsam Xaden'ın beni öldürteceğini söylediğin kısım mı? Yoksa beni öptüğün kısım mı?" Sağ koluma dikkat ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Öptüğüm kısım," dedi sesini alçaltarak. "Bunu... bunu yapmamalıydım."

Birden rahatladım. "Değil mi?" Gülümsedim. Tanrılara şükür o da aynı şekilde hissediyordu. "Ama bu arkadaş olmadığımız anlamına gelmez."

"Arkadaşların en iyisi," dedi ama gözlerinde anlamadığım bir hüzün vardı. "Yine de bu seni istemediğim anlamına da gelmez..."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?" Birbirimizi yanlış mı anlamıştık yoksa?

"Ben de seninle aynı şeyi söylüyorum." Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Emir komuta zincirimizdeki herhangi biriyle fiziksel bir ilişki yaşamamız kesinlikle hoş karşılanmaz."

"Ya." Evet, benim söylediğim kesinlikle bu *değildi.*

"Takım lideri olmak için ne kadar çalıştığımı biliyorsun. Gelecek yıl kanat lideri olmaya kararlıyım, sen benim için çok değerlisin ama..." Başını iki yana salladı.

Ah. Demek mesele onun için tamamen politikadan ibaretti. "Peki." Yavaşça başımla onayladım. "Anlıyorum." Benimle birlikte olmak istememesinin tek nedeninin rütbe olması önemli olmamalıydı ve aslında değildi de. Ama kesinlikle ona olan saygımı biraz kaybetmeme neden olmuştu ve bu hiç beklemediğim bir şeydi.

"Belki gelecek yıl farklı bir kanatta olursan, hatta mezun olduktan sonra..." dedi gözleri umutla ışıldayarak.

"Sorrengail, hadi. Bütün gece burada oturacak değilim," diye seslendi Imogen. Kapının ağzında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. "*Takım liderimizin* seninle işi bittiyse tabii."

Dain bir adım geri çekilip bir Imogen'a bir bana baktı. "Seni o mu çalıştırıyor?"

"Teklif ondan geldi." Omuzlarımı silktim.

"Takım sadakati falan işte." Imogen gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle baktı. "Merak etme. Ona iyi bakacağım. Hoşça kal, Aetos."

Dain'e hızlıca gülümsedim ve hâlâ orada mı diye omzumun üzerinden bakmadan uzaklaştım. Imogen hızla peşimden geldi, sonra beni camla taşın birleştiği soldaki köşeye götürüp daha önce hiç fark etmediğim bir kapıyı iterek açtı.

Oda büyücü ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve rafları, halatları ve makaraları olan, duvara tutturulmuş çeşitli ahşap aletler, kollu banklar ve çubuklarla doluydu.

Diğer tarafta, o gece ormanda gördüğüm Tyrrendorlu birinci sınıflardan biri bir minderin üzerinde şınav çekiyor, Garrick de yanına çömelmiş onu çalıştırıyordu.

"Merak etme, Sorrengail," dedi Imogen aşırı tatlı bir sesle. "Burada sadece üç kişiyiz. Tamamen güvendesin."

Garrick döndü, diğer birinci sınıf öğrencisinin şınavlarını saymaya devam ederken bana baktı. Başıyla hafifçe selam verdikten sonra işine geri döndü.

Imogen beni cilalı ahşap koltuğu ve önünde diz hizasında birleşen iki kare minderi olan bir alete götürürken, "Endişelendiğim tek kişi sensin," dedim.

Güldü ve herhâlde bu ondan duyduğum ilk samimi kahkahaydı. "Haklısın. İyileşene kadar ayak bileğini ya da kollarını çalıştıramayacağımıza göre bir ejderhanın üzerinde kalmak için sahip olduğun en önemli kaslarla başlayacağız." Vücuduma şöyle bir baktı ve bariz bir hoşnutsuzlukla iç geçirdi. "Şu zayıf uyluklarınla."

Popomu aletin oturağına koyup kare yastıkları dizlerimin arasına alırken Imogen de ayarlamaları yaptı. "Bunu sadece Xaden seni zorladığı için yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bana baktı ve gözlerini kıstı. "Kural bir. Sen ona Riorson diyeceksin, *birinci sınıf öğrencisi*, ayrıca onun hakkında bana asla soru soramazsın. Asla."

"İki kural oldu." Onlar hakkındaki ilk tahminimin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ona böylesine şiddetli bir sadakat duyduğuna göre sevgili olmalıydılar.

Kıskanmıyordum. Hayır. Göğsüme yayılan bu çirkin his kıskançlık değildi. Olamazdı.

Yüzünü buruşturdu, bir kolu çekince tahtalar gerildi ve dışarı doğru fırlayarak bacaklarımı ayırdı. "Şimdi işe koyularak bacaklarını birleştir. Otuz kez."

Arşiv'den daha kutsal bir şey yoktur. Tapınaklar bile yeniden inşa edilebilir ama kitaplar yeniden yazılamaz.

–ALBAY DAXTON'IN KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NDE MÜKEMMELLEŞME REHBERİ'NDEN

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ahşap kütüphane arabasını Biniciler Bölüğü'nü Şifacılar Bölüğü'ne bağlayan köprü boyunca itip ardından klinik kapılarından geçerek Basgiath'ın kalbine doğru götürürken tekerlekleri gıcırdıyordu.

Gözlerim kapalı yürüyebileceğim kadar iyi bildiğim bu yolda ilerlerken büyücü ışıkları tünellerde yolumu aydınlatıyordu. İlerlemeye devam ettikçe ciğerlerime toprak ve taş kokusu doldu fakat Arşiv görevine atandığım ilk günden bu yana geçen bir ay boyunca neredeyse her gün yüreğime saplanan özlem duygusu dünkü kadar kuvvetli değildi, o da bir önceki günkü kadar kuvvetli değildi.

Arşiv'in girişindeki birinci sınıf öğrencisi kâtibi başımla selamladığımda yerinden fırlayıp aceleyle kasayı andıran kapıyı açtı.

"Günaydın, Öğrenci Sorrengail," dedi ve geçebilmem için kapıyı tuttu. "Dün seni özledim."

"Günaydın, Öğrenci Pierson." Arabayı iterek yanından geçerken ona gülümsedim. Bölüğün angarya işleri arasında en sevdiğimi yapıyordum. "Kendimi iyi hissetmiyordum." Şüphesiz

yeterince su içmediğim için bütün gün başım dönmüştü ama en azından dinlenebilmiştim.

Arşiv parşömen, cilt tutkalı ve mürekkep kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

Altı metre yüksekliğindeki raflar mağarayı andıran yapıyı boydan boya kaplıyordu ve girişe en yakın masada beklerken manzarayı seyre daldım, son beş yıl vaktimin çoğunu burada geçirmiştim. Daha ileriye sadece kâtipler geçebilirdi ve ben artık bir biniciydim.

Bu düşünce, krem rengi tunik giymiş, kapüşonunu başına örtmüş ve omzunda altın dikdörtgen işlemesi olan kadın yaklaşırken dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine neden oldu. Bir birinci sınıf öğrencisiydi. Kumaşı başından çekip uzun kahverengi saçlarını ortaya çıkardığında göz göze geldik ve ona sırıttım. "Jesinia!" dedim işaret diliyle.

O da işaret diliyle, "Öğrenci Sorrengail," diye karşılık verdi. Gözleri ışıl ışıldı ama gülümsemesini bastırmayı başardı.

Bir an için kâtiplerin ritüellerinden ve âdetlerinden nefret ettim. Arkadaşıma sarılmamın hiçbir kötü tarafı yoktu ama bunu yaparsak soğukkanlılığını kaybettiği için azarlanırdı. Yani, gülümsemelerine engel bile olamıyorlarsa kâtiplerin işlerinde ne kadar ciddi olduklarını, kendilerini işlerine ne kadar adadıklarını nasıl bilebilirdik, öyle değil mi?

"Seni görmek gerçekten çok güzel," dedim işaret diliyle ve sırıtmaktan kendimi alamadım. "Sınavı geçeceğini biliyordum."

"Geçen yıl boyunca seninle çalıştığım için başardım," diye karşılık verdi, gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırarak. Sonra yüzü asıldı. "Biniciler Bölüğü'ne zorla gönderildiğini duyunca dehşete kapıldım. İyi misin?"

"İyiyim," dedim, sonra durup hafızamı zorlayarak ejderha bağı anlamına gelen işareti hatırlamaya çalıştım. "Ben bağ kurdum ve..." Duygularım karmaşıktı ama Tairn'in sırtında süzülmenin nasıl bir his olduğunu, Imogen'ın antrenmanları sırasında kasla-

rımın pes edeceğini sandığımda Andarna'nın devam etmem için beni nasıl nazikçe dürttüğünü, arkadaşlarımla olan ilişkilerimi düşündüm ve gerçeği inkâr edemedim. "Mutluyum."

Gözleri irileşti. "Sürekli endişelenmiyor musun?" Sağa sola baktı ama yakınlarda bizi görecek kimse yoktu. "Bilirsin... ölmekten?"

"Elbette endişeleniyorum." Başımla onayladım. "Garip ama buna alışıyorsun."

"Öyle diyorsan öyledir." Bana inanmamış gibi bakıyordu. "Hadi o zaman, işini halledelim. Bunların hepsi iade mi?"

Başımla onaylayıp pantolonumun cebinden küçük bir parşömen çıkardım ve ona uzattıktan sonra işaret diliyle açıkladım: "Profesör Devera'nın birkaç isteği de var." Küçük kütüphanemizden sorumlu binici her gece isteklerin ve iadelerin bir listesini gönderiyor, ben de kahvaltıdan önce onları alıyordum. Şu anda midemin gurulduyor olmasının nedeni de muhtemelen buydu.

Uçuşlar, Rhiannon'ın antrenman dersleri ve Imogen'ın işkence seansları derken fazladan aldığım tüm kalorileri yaktığım için artık daha bir iştahla yemeye başlamıştım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, parşömeni cübbesinin gizli ceplerinden birine koyduktan sonra.

Belki de Arşiv'de olduğum içindi ama içimi birden yuva özlemi kapladı. "Sizde *Kurak Topraklar'ın Masalları*'nın bir kopyasının olma ihtimali nedir?" Mira haklıydı, masal kitabını yanımda getirmeye hiç hakkım yoktu ama bir akşamımı tanıdık bir hikâye okuyarak geçirmek güzel olurdu.

Jesinia kaşlarını çattı. "O metne aşina değilim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Akademik bir metin değil, sadece babamın bana okuduğu halk masalları derlemesi. Açıkçası biraz karanlık bir tarafı var ama yine de seviyorum." Bir an düşündüm. Wyvern ya da Venin için işaret dilinde kullanabileceğim bir el hareketi yoktu, bu yüzden onları harf harf kodladım. "Wyvern, Venin, büyü, iyi ve kötünün savaşları... bilirsin, gü-

zel şeyler." Sırıttım. Kitaplara olan sevgimi anlayan biri varsa o da Jesinia'ydı.

"Hiç duymadım ama bunları alırken ona da bakarım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettar olurum." Artık büyü kullanan biri olacağıma göre insanların kendilerine aktarılan gücü kötüye kullandıklarında neler olduğuna dair birkaç güzel masal işime yarayabilirdi. Bunlar ejderhalarla bağ kurmanın tehlikelerine karşı bizi uyarmak için birer kıssa olarak yazılmıştı elbette ama birleşmiş Navarre'ın altı yüz yıllık tarihinde, güçleri yüzünden ruhunu kaybeden tek bir binici bile okumamıştım. Ejderhalar bizi bundan koruyordu.

Jesinia başıyla onaylayıp arabayı iterek rafların arasında kayboldu. Bölüğümdeki eğitmenlerden ve öğrencilerden gelen talepleri toplamak genellikle on beş dakika kadar sürüyordu ama ben beklemekten çok memnundum. Kâtipler gelip gidiyordu, krallığımızın tarihçileri olmak için eğitim alan bu öğrencilerin bazıları gruplar hâlinde dolaşıyordu ve ben, her kapüşonlu kişiye bakarken kendimi bulamayacağımı bildiğim bir yüzü, babamın yüzünü ararken buluyordum.

"Violet?"

Sol tarafa dönünce birinci sınıf kâtiplerinden oluşan bir gruba liderlik eden Profesör Markham'ı gördüm. "Merhaba, Profesör." Onun yanındayken yüzümü duygulardan arındırmak daha kolaydı çünkü böyle davranmamı bekleyeceğini biliyordum.

"Kütüphane görevin olduğunu bilmiyordum." Jesinia'nın rafların arasında gözden kaybolduğu noktaya baktı. "Sana yardım eden biri var mı?"

"Jesinia..." Duraksadım. "Yani, Öğrenci Neilwart çok yardımcı oluyor."

"Biliyor musunuz," dedi Profesör Markham etrafımı saran beş kişilik takıma, "Öğrenci Sorrengail, Biniciler Bölüğü onu benden çalana kadar benim en kıymetli öğrencimdi." Kapüşo-

nunun altından bana baktı. "Geri döneceğini umuyordum ama ne yazık ki bir değil iki ejderhayla bağ kurdu."

Sağındaki kız şaşkınlıkla inledi, sonra ağzını kapayıp mırıldanarak özür diledi.

"Merak etme, ben de aynı şeyi hissettim," dedim ona.

"Belki de burada yeterince temiz hava olmadığından yakınan Öğrenci Nasya'ya bir şeyler söyleyebilirsin." Profesör Markham bakışlarını solundaki bir oğlana çevirdi. "Bu grup Arşiv nöbetine yeni başlıyor."

Nasya'nın krem rengi kapüşonunun altındaki suratı pancar gibi kızardı.

"Bu, yangından korunma sisteminin bir parçası," dedim ona. "Daha az hava, tarihimizin yanıp kül olma riskini de azaltır."

"Peki ya bu kocaman kapüşonlar?" Nasya kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Kitapların arasında göze çarpmamanızı sağlar," diye açıkladım. "Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bu odadaki belge ve kitaplardan daha önemli olmadığını ifade eder." Bakışlarım etrafta gezinirken yüreğimi yeniden ev özlemi sardı.

"Kesinlikle." Profesör Markham, Nasya'ya ters ters baktı. "Şimdi izin verirsen, Öğrenci Sorrengail, yapmamız gereken işler var. Yarın Savaş Brifingi'nde görüşürüz."

"Evet efendim." Takımın geçmesi için geri çekildim.

"Mutsuz musun?" diye sordu Andarna, yumuşak bir sesle.

"Sadece Arşiv'e geldim. Endişelenmene gerek yok," dedim ona. *"İkinci bir evi ilk ev kadar sevmek zordur."*

Yutkundum. *"İkinci ev doğru ev olursa kolaydır."* Biniciler Bölüğü benim için buydu işte: Doğru ev. Sadece burada bulduğum huzur ve yalnızlığa duyduğum özlem, uçuşun adrenaliniyle boy ölçüşemezdi.

Jesinia, bölüğümdeki profesörlerin istediği kitaplar ve onlara gelen birkaç mektupla dolu kitap arabasıyla geri döndü. "Çok

üzgünüm ama istediğin kitabı bulamadım. Katalogda Wyvern'i bile aradım –sanırım öyle demiştin– ama hiçbir şey çıkmadı."

Bir an öylece bakakaldım. Arşiv'de Navarre'daki hemen hemen her kitabın ya kopyası ya da orijinali bulunurdu. Sadece son derece garip ya da yasaklı kitaplar buraya alınmazdı. Halk masalları ne zaman bunlardan biri olmuştu? Gerçi düşününce, kâtip olmak için çalışırken ben de raflarda *Kurak Topraklar'ın Masalları* gibi bir şeye hiç rastlamamıştım. Kimera? Evet. Kraken? Elbette. Ama Wyvern ya da onları yaratan Veninlere? Hiç denk gelmemiştim. Bu tuhaftı. "Sorun değil. Baktığın için teşekkürler," diye karşılık verdim.

"Farklı görünüyorsun," dedi işaret diliyle, sonra arabayı bana itti.

Gözlerim irileşti.

"Kötü anlamda değil, sadece... farklı işte. Yüzün daha ince, hatta duruşun bile..." Başını iki yana salladı.

"Antrenman yapıyorum." Duraksadım, cevabımı düşünürken ellerim yanlarımda sallanıyordu. "Zor ama aynı zamanda harika bir his. Minderde gittikçe hızlanıyorum."

"Minder mi?" Kaşlarını çattı.

"Müsabakalar için."

"Doğru ya. Sizin birbirinizle de dövüştüğünüzü unutmuşum." Gözleri şefkatle doldu.

"Gerçekten iyiyim," dedim, Oren'ın beni görünce hançerine sarıldığı ya da Jack'in bana öfkeyle baktığı anları bir kenara bırakarak. "Peki ya sen? Her şey istediğin gibi mi?"

"Evet, hatta daha da fazlası. Çok daha fazlası. Sadece tarihi kaydetmek değil, aynı zamanda cepheden gelen bilgileri hızla iletmek gibi bir sorumluluğumuz da var ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası, çok da tatmin edici." Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı.

"Güzel. Senin adına sevindim." Bunu söylerken ciddiydim.

"Ama senin için endişeleniyorum." Derin bir nefes aldı. "Sınır boyunca artan saldırılar..." Endişeden alnında çizgiler oluştu.

"Biliyorum. Olanları Savaş Brifingi'nde duyuyoruz." Hep aynı şeyler oluyordu: zayıflayan koruma duvarlarına yapılan saldırılar, dağların tepelerindeki köylerin yağmalanması ve daha fazla binicinin ölmesi. Her bilgi geldiğinde yüreğim sızlıyor, analiz etmek zorunda kaldığım her saldırıda bir parçam ölüyordu.

"Ya Dain?" diye sordu Jesinia, biz kapıya yönelirken. "Onu gördün mü?"

Gülümsemem soldu. "Bu da başka bir günün hikâyesi olsun."

İç geçirdi. "Seni görebilmek için bu saatlerde burada olmaya çalışacağım."

"Harika olur gerçekten." Ona sarılmamak için kendimi zor tuttum ve açtığı kapıdan dışarı çıktım.

Arabayı kütüphaneye geri götürüp yemek sırasına girdiğimde zamanımız dolmak üzereydi, yani ilk takımımızın üyeleri çevremde sohbet ederken ben ağzıma olabildiğince hızlı bir şekilde yemek tıkıştırmakla meşguldüm. Üçüncü takım dağıtıldıktan sonra aramıza aldığımız iki birinci sınıf ve iki ikinci sınıf öğrencisi bir masa ötedelerdi. İsyan damgası taşıyan biriyle birlikte oturmayı reddetmişlerdi.

Eh, siktirip gidebilirlerdi.

"Hayatımda gördüğüm *en* havalı şeydi," diye devam etti Ridoc. "Bir saniye önce o çılgın kılıç yetenekleri olan üçüncü sınıfla antrenman yapıyordu, sonra Sawyer..."

Rhiannon gözlerini devirerek, "Bırak da hikâyeyi *o* anlatsın," diye takıldı.

Sawyer korku dolu gözlerle çatalına bakarak başını iki yana salladı ve "Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Ridoc sırıtarak hikâyeyi tüm ihtişamıyla anlatmaya devam etti. "Sonra kılıç Sawyer'ın elinde bükülüverdi ve Sawyer hedeften *çok* uzakta olmasına rağmen kılıç üçüncü sınıfa doğru

kıvrıldı." Sawyer'a bakıp yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm dostum ama öyleydin. Kılıcın bükülmeye karar verip doğruca o adamın koluna gitmeseydi..."

"Sen metalürjist misin?" Quinn'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Vay be, Sawyer metallere hükmedebiliyordu. Ağzıma zorla bir parça hindi eti daha tıkıştırıp ona aval aval baktım. Bildiğim kadarıyla mühür gücü bir yana, aramızda herhangi bir güç sergileyen ilk kişi oydu.

Sawyer başını salladı. "Carr öyle diyor. Aetos görünce beni doğruca profesöre götürdü."

"Çok kıskandım!" Ridoc elini göğsüne götürdü. "Ben de mühür gücümün ortaya çıkmasını istiyorum!"

"Benim gibi gücünü henüz kontrol edemediğin için çatalının damağına saplanıp saplanmayacağından endişeleniyor olsaydın bu kadar heyecanlanmazdın." Sawyer önündeki tepsiyi itti.

"İyi bir noktaya değindin." Ridoc kendi tepsisine baktı.

Quinn, "Ejderhan sana güç konusunda güvenmeye hazır olduğunda gücün kendini gösterecektir," dedi ve ardından suyunu bitirdi. "Umarım ejderhalarınız altı aydan önce size güvenir yoksa..." Bir patlama sesi çıkardı ve ellerini de patlama olmuş gibi açtı.

"Çocukları korkutmayı bırak," dedi Imogen. "Bu" –düşünmek için duraksadı– "onlarca yıldır olmadı." Hepimiz ona bakınca gözlerini devirdi. "Bakın, ejderhalarınızın Harman'da bedeninize aktardığı yadigâr, büyünün bedeninize girmesini sağlayan bir kanal aslında. Mühür gücünüz ortaya çıkmaz ve onu kullanmazsanız birkaç ay sonra kötü şeyler olur."

Hepimizin ağzı bir karış açık kaldı.

Quinn tekrar patlama sesi çıkararak, "Büyü sizi tüketir," diye ekledi.

"Sakin olun, bu işin belirli bir sona erme tarihi falan yok. Sadece ortalama bir süre işte." Imogen omuzlarını silkti.

Ridoc, "Lanet olsun, buralarda hep böyle *şeyler* oluyor," diye mırıldandı.

"Şimdi kendimi biraz daha şanslı hissediyorum," dedi Sawyer çatalına bakarak.

"Sana tahta çatal kaşık buluruz," dedim Sawyer'a. "Ama cephaneden ya da metal olan herhangi bir... şeyden uzak durmalısın."

Sawyer kaşlarını çattı. "Doğru. En azından bu öğleden sonra uçuş sırasında güvende olacağım."

Harman'dan beri uçuş dersleri zorunlu olmuştu. Kanatlar uçuş sahasına sırayla gidiyordu ve bizim için bugün haftanın şanslı günlerinden biriydi.

Kafa derimde bir karıncalanma hissettim ve dönüp bakarsam Xaden'ın bizi izlediğini göreceğimi anladım. Beni izlediğini. Ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Harman'dan beri bana tek kelime etmemişti. Bu tabii ki yalnız kaldığım anlamına gelmiyordu; yoo, asla yalnız kalmıyordum. Koridorlarda yürürken ya da geceleri antrenman salonuna giderken yakınlarda bir yerde her zaman bir üst sınıf öğrencisi oluyordu.

Ve hepsinin de isyan damgası vardı.

Rhiannon, "Sabahları yaptığımız zaman daha çok hoşuma gidiyor," dedi yüzünü ekşiterek. "Kahvaltı *ve* öğle yemeği yedikten sonra çok daha kötü oluyor."

"Katılıyorum," dedim ağzıma tıkıştırdığım lokmaların arasında.

Imogen, "Hindiyi bitir," diye emretti. "Akşama görüşürüz." O ve Quinn tepsilerini alıp bulaşıkhaneye açılan pencereye götürdüler.

"Antrenman yaptırırken daha kibar oluyor mu bari?" diye sordu Rhiannon.

"Hayır ama çok becerikli." Yemekhane boşalmaya başlarken hindiyi bitirdim ve hep birlikte bulaşıkhane penceresine doğru ilerledik. Sawyer'a, "Profesör Carr nasıl biri?" diye sorarken

tepsimi yığının üzerine koydum. Güç Yönetimi eğitimi veren profesör, henüz mühür gücüm ortaya çıkmadığı için tanışmadığım az sayıda kişiden biriydi.

"Ödümü koparıyor," diye cevap verdi Sawyer. "Herkesin onun özel eğitim tarzının tadını çıkarabilmesi için tüm birinci sınıfların Güç Yönetimi derslerine başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Hepimiz paltolarımızı ilikleyerek ortak alandan ve kubbeden geçip avluya çıktık. Kasım ayı sert rüzgârları ve sabahları çimleri donduran havasıyla yoğun bir şekilde başlamıştı ve ilk karın yağacağı günler çok uzakta değildi.

Jack Barlowe önümüzde, kolunun altına aldığı bir kızın başına sevgiyle vururken, "İşe yarayacağını biliyordum!" diye bağırdı.

Caroline, Jack'le birlikte akademik kanada doğru ilerlerken Rhiannon şaşkınlıkla, "O Caroline Ashton değil mi?" diye sordu.

"Evet." Ridoc gerilmişti. "Bu sabah Gleann'le bağ kurdu."

"O zaten bağ kurmamış mıydı?" Rhiannon, kanada girip gözden kaybolana kadar onları izledi.

"Binicisi ilk uçuş dersimizde öldü." Önümdeki uçuş sahasına açılan kapıya odaklandım.

Rhiannon, "Sanırım bağ kurmamış olanların hâlâ şansı var," diye mırıldandı.

"Evet." Sawyer başıyla onayladı, yüzü gergindi. "Var."

Uçuş sahasına indiğimizde Tairn, "*Bu sefer daha az düştün*," dedi.

"*Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum.*" Derin nefesler alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"*Nasıl istersen öyle kabul et.*"

Zihnimde gözlerimi devirdim ve Tairn ön bacağından aşağı kayabilmem için omzunu eğince oturaktan kalktım. Bu hareketi

o kadar çok yapmıştık ki diğer binicilerin yere atlayabildiğini ya da doğru şekilde inebildiğini artık fark etmiyordum bile. "*Ayrıca sen de bunu kolaylaştırabilirsin, biliyorsun.*"

"*Ah, bilmez miyim?*"

"*Kaori düz dalışları öğretirken bizi keskin dönüşlü spirallere sokan ben değilim.*" Ayaklarım sahanın zeminine değdiğinde bir kaşımı kaldırarak Tairn'e baktım.

"*Ben seni savaş için eğitiyorum. O sana salon numaraları öğretiyor.*" Altın gözünü kırptı ve sonra başını çevirdi.

"*Sence gelecek hafta Andarna'nın bize katılmasını sağlayabilir miyiz? Sadece yanımızda uçması için bile olsa?*" Kaori'nin bize öğrettiği tüm kontrolleri yaparak Tairn'in uzun pençelerinin arasına ya da karnının kaya gibi sert pullarının içine sıkışmış herhangi bir şey var mı diye baktım.

"*Etime bir şey saplandığını bilemeyecek kadar aptal değilim. Andarna'ya da kendisi istemiyorsa bize katılmasını söyleyemem. Hızımıza ayak uyduramaz ve bu da sadece dikkatlerin üzerine çekilmesine neden olur.*"

"*Onu hiç göremiyorum,*" diye sızlandım. "*Her zaman senin huysuzluğunla baş başa kalıyorum.*"

"*Ben her zaman buradayım,*" diye cevap verdi Andarna ama çevrede altın rengi bir ışıltı göremedim. Büyük ihtimalle her zamanki gibi Vadi'deydi fakat en azından orada koruma altındaydı.

"*Bu huysuz ejderha seni kaç kez havada yakaladı, Gümüş.*"

"*Artık bana Violet diyebilirsin, biliyorsun.*" Pullarının her bir sırasını uzun uzun inceledim. Ejderhalar için en büyük tehlikelerden biri pulların arasına girip enfeksiyona neden olan, çıkaramadıkları küçük şeylerdi.

"*Biliyorum,*" diye yanıt verdi. "*Ayrıca sana kanat liderin gibi Violence da diyebilirim.*"

"*Bunu yapamazsın.*" İleri doğru yürürken gözlerimi kıstım, göğsünün yükselmeye başladığı yeri kontrol ettim. "*O pisliğin beni ne kadar sinir ettiğini biliyorsun.*"

"*Seni sinir mi ediyor?*" Tairn tepemde kıkırdadı, sesi mutlu bir kedinin mırıltısına benziyordu. "*Kalp atışlarının hızlanmasına böyle mi diyorsun...*"

"*Benimle uğraşma.*" Tairn'in göğsünden çıkan hırıltı kemiklerimi titretti. Ellerimi kınındaki hançerlerime atarak dönünce Dain'in yaklaştığını gördüm.

"*Dain'miş.*" Dain birkaç metre ötede duraksadığında Tairn'in ön ayaklarının arasından çıktım.

"*Öfke ona yakışmıyor.*" Tairn bir kez daha hırlayınca enseme bir buhar bulutu çarptı.

"*Sakin ol,*" dedim ve omzumun üzerinden ona baktım. Kaşlarımı kaldırdım.

Tairn, altın rengi gözleriyle Dain'e dik dik bakıp salyalarını akıta akıta dişlerini gösterirken bir kez daha hırıldadı.

"*Ne fenasın. Kes şunu,*" dedim.

"*Söyle ona, sana zarar verirse durduğu yeri yakarım.*"

"*Tanrılar aşkına, Tairn.*" Gözlerimi devirdim ve çenesi kilitlenmiş ama gözleri endişeyle açılmış olan Dain'e doğru yürüdüm.

"*Söyle ona, yoksa Cath'le konuşurum.*"

"Tairn bana zarar verirsen seni yakacağını söylüyor," dedim, sağımdaki ve solumdaki ejderhalar binicileri olmadan gökyüzüne doğru fırlayıp Vadi'ye geri dönerlerken. Ama Tairn dönmüyordu. Hayır, o hâlâ aşırı korumacı bir baba gibi arkamda duruyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim!" dedi Dain sertçe.

"*Kelimesi kelimesine, Gümüş.*"

Yavaşça soluk verdim. "Affedersin, aslında bana zarar verirsen durduğun yeri yakacağını söyledi." Dönüp omzumun üzerinden geriye baktım. "Oldu mu?"

Tairn gözünü kırptı.

Dain gözlerini benden ayırmıyordu ama ben Tairn'in beni uyardığı o girdap gibi dönen öfkesini görebiliyordum. "Sana zarar vermektense ölmeyi tercih ederim, bunu sen de biliyorsun."

"*Şimdi mutlu musun?*" diye sordum Tairn'e.

"*Acıktım. Sanırım bir koyun sürüsüne dalacağım.*" Büyük kanatlarını açarak havalandı.

"Seninle konuşmam gerek." Dain sesini alçaltmış, gözlerini kısmıştı.

"Peki. Birlikte dönelim." Rhiannon'a bensiz devam etmesini işaret ettiğimde diğerleriyle birlikte önden giderek Dain'le beni yalnız bıraktı.

Sahanın kenarına doğru gittik. "Neden bana o lanet oturakta duramadığını söylemedin?" diye bağırarak dirseğimi kavradı.

"Affedersin?" Kolumu çekip ondan kurtardım.

Tairn zihnimde homurdandı.

"*Ben hallederim*," diye bağırdım ona.

"Bunca zaman Kaori'nin her şeyi kontrol altında tuttuğunu düşünerek seni eğitmesine izin verdim. Ne de olsa bölükteki en güçlü ejderhanın binicisi oturağında oturmayı bile beceremiyorsa bunu hepimiz duyardık." Elini saçlarına götürdü. "En iyi arkadaşım uçtuğu her lanet gün düşüyor olsaydı elbette bu *kulağıma* gelirdi diye düşündüm!"

"Bu bir sır değil!" Kanım öfkeyle kaynamaya başlamıştı. "Kanadımızdaki herkes bunu biliyor! Takımını takip etmiyorsan yapabileceğim bir şey yok ama inan bana, Dain, herkes biliyor. Ayrıca burada durup senin bana bir çocukmuşum gibi ders vermene müsaade etmeyeceğim." Hızlı adımlarla arkadaşlarımın peşinden gitmeye başladım.

Sesindeki öfke yerini kırgınlığa bırakarak, "Bana *söylemedin*," dedi, benden çok daha hızlı yürüyerek arayı kapadı.

"Bir sorun yok ki." Başımı iki yana salladım. "Tairn gerekirse beni sihirli bir şekilde bağlı tutuyor. Ondan bağları gevşetmesini isteyen benim. Ayrıca onun yaptıklarını sorgula-

madan önce iki kere düşün derim. O, hakkında düşünmeden konuşabileceğin biri değil."

"Bu büyük bir sorun çünkü..."

"Tüm gücünü yönlendiremiyor mu diyeceksin?" diye sordum sahadan çıkıp İmtihan'ın yanından inen basamaklara doğru ilerlerken. "Bunu biliyorum. Neden havadayken ondan gevşemesini istediğimi sanıyorsun?" Hayal kırıklığı içimde yaşayan, nefes alan ve tüm mantıklı düşüncelerimi yok eden bir şey hâline gelmişti sanki.

"Bir aydır uçtuğun hâlde hâlâ düşüyorsun." Merdivenlerden inerken sesi peşimden geliyordu.

"Kanadın yarısı benim durumumda, Dain!"

"Onlar senin kadar sık düşmüyorlar," diye karşılık verdi. Kaleye giden patikaya doğru adımlarımı hızlandırırken botlarımın altındaki çakıllar gıcırdadı. "Sadece sana yardım etmek istiyorum, Vi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesindeki ağlamaklı ton karşısında iç geçirdim. Onun en iyi arkadaşım olduğunu ve her gün hayatımı tehlikeye atmamı izlemek zorunda kaldığını unutup duruyordum. Rollerimiz tersine dönseydi ne hissederdim bilmiyordum. Muhtemelen aynı endişeyi ben de duyardım. Bu yüzden ortamı yumuşatmaya çalıştım ve "Beni bir ay önce günde otuz kez düşerken görmeliydin," dedim.

"*Otuz* mu?" Cümlenin sonuna doğru sesi iyice tizleşmişti.

Tünelin ağzında durup gülümsedim. "Kulağa olduğundan daha kötü geliyor, Dain. Gerçekten."

"En azından bana uçuşun hangi kısmında sorun yaşadığını söyler misin? Sana yardım etmeme izin ver."

"Kusurlarımın bir listesini mi istiyorsun?" Gözlerimi devirdim. "Uyluklarım çok zayıf ama kas yapıyorum. Ellerimle ejderhayı kavrayamıyorum ama ellerim de giderek güçleniyor. Pazularımın iyileşmesi haftalar aldı, bu yüzden artık onları

da çalıştırıyorum. Ama benim için endişelenmene gerek yok, Dain. Imogen beni çalıştırıyor."

"Çünkü ondan bunu yapmasını Riorson istedi," dedi Dain, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Muhtemelen. Bunda ne gibi bir sorun var ki?"

"Çünkü o senin iyiliğini düşünmüyor." Başını iki yana salladı, şu an daha önce hiç görmediğim kadar yabancı görünüyordu. "İlk olarak, İmtihan'a tırmanmak için kuralları esnettin ve evet, Amber *bir saat* boyunca nasıl onursuzca davrandığın hakkında beni payladı."

Onursuzca mı? Siktirsin.

"Sen de onun sözüne mi inandın? Bana ne olduğunu sormadan hem de?"

"O bir kanat lideri, Vi. Dürüstlüğünü sorgulayacak değilim!"

"Kodeks'le kendimi kanıtladım ve Riorson da bunu kabul etti. O da bir kanat lideri."

"Tamam. Duruma bir kılıf uydurdun. Beni yanlış anlama, meseleyi ister doğru ister yanlış bir şekilde ele al, sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Harman'dan sağ çıkarsan iyi olacağını düşündüm ama en güçlü ejderhayla bağ kurmuş olsan bile..." Başını iki yana salladı.

"Devam et. Söyle hadi." Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Mezuniyete kadar hayatta kalamamandan çok korkuyorum, Vi." Omuzları çöktü. "Elimden bir şey gelse de gelmese de senin hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun ve ben çok *korkuyorum*."

İşte bu son cümle beni bitirmişti. Boğazımdan yükselen kahkahalar dudaklarımdan döküldü.

Dain'in gözleri irileşti.

"Burası saçmalıkları ve incelikleri kesip atıyor, özünde kim olduğunu ortaya çıkarıyor." Bu yaz söylediği sözleri tekrarlıyordum. "Bana söylediğin bu değil miydi? Özünde, gerçekte

olduğun kişi bu mu yani? Sen değer verdiği biri için kuralları ne zaman esnetip ne zaman çiğneyeceğini bilemeyecek kadar kurallara âşık biri misin? Yapabileceklerimin en azına odaklanmaktan çok daha fazlasını yapabileceğime inanamayan biri misin?"

Kahverengi gözlerindeki sıcaklık uçup gitti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Dain." Bir adım daha yaklaştıysam da aramızdaki mesafe iyice açılmıştı. "*Asla* arkadaştan fazlası olamayacak olmamızın sebebi kuralların değil. Bana hiç inanmaman. Şimdi bile, her şeye rağmen hayatta kaldığım ve bir değil, *iki* ejderhayla bağ kurduğum hâlde bile hâlâ başaramayacağımı düşünüyorsun. O yüzden beni affet ama bu yerin *benden* kopardığı saçmalıklardan biri de sen olmak üzeresin." Yanından geçip kendimi derin nefesler almaya zorlayarak tünele girdim.

Biniciler Bölüğü'ne girdiği önceki yıldan evvel Dain'in hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlamıyordum. Ama onun geleceğim hakkındaki değişmez karamsarlığına daha fazla katlanamayacaktım.

Avluya girdiğimde güneş ışığı bir anlığına gözlerimi kamaştırdı. İkindi dersleri artık bitmişti, Xaden'la Garrick'in akademik binanın duvarına yaslanmış, kendi alanlarını inceleyen tanrılar gibi etrafı incelediklerini gördüm.

Xaden ben yanlarından geçerken kara kaşlarını kaldırdı.

Ona orta parmağımı gösterdim.

Bugün onun saçmalıklarını çekecek durumda değildim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rhiannon, ona ve diğerlerine yetiştiğimde.

"Dain tam bir pislik..."

"Durdurun şunu!" diye bağırdı biri, başını tutarak kubbenin merdivenlerinden aşağı doğru koşuyordu. Bu, Savaş Brifingi'nde iki sıra altımda oturan ve sürekli tüy kalemini düşüren Üçüncü

Kanat birinci sınıf öğrencisiydi. "Tanrılar aşkına, durdurun şunu!" diye bağırarak avluya girdi.

Ellerim hançerlerime gitti.

Solumda bir gölge belirince göz ucuyla Xaden'ın hareketlenerek hemen önüme geçtiğini gördüm.

Kalabalık açıldı ve başını tutarak çığlık atan birinci sınıf öğrencisinin etrafında çember oluşturdu.

Biri öne çıkarak, "Jeremiah!" diye bağırdı.

"Sen!" Jeremiah döndü ve parmağıyla üçüncü sınıf öğrencisini işaret etti. "Delirdiğimi düşünüyorsun!" Başını eğdi, gözleri ışıldıyordu. "Nereden biliyor? Bunu bilmemeliydi!" Sanki kelimeler ona ait değilmiş gibi ses tonu değişmişti.

Tüylerim diken diken oldu, midem kasıldı.

"Ve sen!" Jeremiah tekrar döndü ve Birinci Kanat'taki ikinci sınıflardan birini işaret etti. "Onun nesi var böyle? Neden çığlık atıyor?" Tekrar dönüp Dain'e baktı. "Violet benden sonsuza dek nefret mi edecek? Neden sadece onu hayatta tutmak istediğimi göremiyor? O nasıl?.. Düşüncelerimi okuyor!" Bu taklit inanılmaz olduğu kadar utanç ve dehşet vericiydi.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki damarlarımdaki kanın kulaklarımda uğuldadığını duyabiliyordum. Utancı falan unutmuştum. İnsanların Dain'in beni düşündüğünü bilmesi kimin umurundaydı ki? Jeremiah'nın *mühür gücü* ortaya çıkmıştı. Zihin okuyabiliyordu, o bir zihingörendi. Onun gücü ölüm cezası demekti.

Solumdaki Ridoc geriye doğru tökezlediğinde –itildiğinde– kaslı kolu omzuma değen kişinin kim olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu. Nane kokusu nedense kalp atışlarımı sakinleştirmişti.

Jeremiah kısa kılıcını kınından çıkardı. "Durdurun şunu! Hiçbiriniz göremiyor musunuz? Düşünceler durmuyor!" Neredeyse elle tutulur hâle gelen paniği boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu.

"Bir şeyler yap," diye yalvardım Xaden'a bakarak.

Sarsılmaz, ölümcül bakışları Jeremiah'nın üzerindeydi ama yalvarışımla gerilen vücudu saldırmaya hazırdı. "Öğrendiğin kitap saçmalıklarını zihninde tekrarlamaya başla."

"Affedersin?" diye fısıldadım.

"Sırlarına değer veriyorsan zihnini boşalt. *Şimdi,*" diye emretti Xaden.

Ah. Kahretsin.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu ama tehlikede olduğumuz açıktı. Hımm... *Koruma duvarlarımızın ötesinde birçok Navarre savunma karakolu bulunmaktadır. Bu tür karakollar yakın tehlike bölgesinde kabul edilir ve burada yalnızca askeri personel görev yapmalıdır, onlara eşlik eden siviller değil.*

"Ve sen!" Jeremiah döndü, bakışları Garrick'e kilitlenmişti. "Hepsinin canı cehenneme. Şimdi öğrenecek..." Jeremiah'nın ayaklarının etrafındaki gölgeler bir saniye içinde bacaklarından yukarı doğru yılan gibi kıvrıldı ve göğsüne dolanıp siyah şeritler hâlinde ağzını sardı.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum.

İri bedeniyle attığı her adımda ak saçları salınan bir profesör kalabalığı yararak geldi.

Biri, "O bir zihingören!" diye bağırdı ve görünüşe bakılırsa o an gereken tek şey buydu.

Profesör iki eliyle Jeremiah'nın başını kavradığında sessiz avlunun duvarlarında bir çatırtı yankılandı. Xaden'in gölgeleri eriyip giderken Jeremiah yere düştü, başı doğal olmayan, ürkütücü bir açıyla bükülmüştü. Boynu kırılmıştı.

Profesör eğildi ve Jeremiah'nın bedenini şaşırtıcı bir güçle kaldırarak kubbenin içine taşıdı.

Xaden yanımda keskin bir nefes aldı, sonra Garrick'le birlikte akademik kanada doğru yürüdüler. *Seni görmek de güzeldi.*

"Belki de artık bir mühür gücü istemiyorumdur," diye mırıldandı Ridoc.

Dain, "Bu ölüm, gücün ortaya çıkmazsa olacaklara kıyasla hafif kalır," dedi. Ejderhalarım henüz güçlerini bana yönlendirmeye başlamamış olsalar da yadigârlarımın sırtımda yanmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirdim.

"İşte o," dedi Rhiannon'ın yanındaki Sawyer, "Profesör Carr'dı."

"Kaynaklarını her zaman kontrol etmelisin," dedi babam, Arşiv'deki masada yanımda dururken saçlarımı okşayarak. "Unutma ki ilk elden anlatılanlar her zaman daha doğrudur ama daha derine bakmalısın, Violet. Hikâyeyi kimin anlattığını görmelisin."

"Ama ya bir binici olmak istersem?" diye sordum çok daha genç bir versiyonumun sesiyle. "Brennan ve annem gibi?"

"UYAN." Tanıdık, korkunç bir ses Arşiv'de yankılandı. Buraya ait olmayan bir ses.

"Sen onlar gibi değilsin, Violet. Bu senin yolun değil." Babam bana mahcup bir gülümsemeyle baktı, her zamanki gibi beni anladığını ama yapabileceği bir şey olmadığını söyleyen bir gülümsemeydi bu, annem onunla aynı fikirde olmadığı bir seçim yaptığı zamanlarda yüzüne yerleşen gülümsemelerdendi. "Senin için en iyisi bu. Annen, biniciler krallığımızın silahları olsa da bu dünyada gerçek güce sahip olanların kâtipler olduğunu asla anlayamaz."

"*Ölmeden önce uyan!*" Arşiv'deki kitap rafları titredi ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "*Şimdi!*"

Gözlerim aniden açıldı ve rüyam yok olurken inledim. Arşiv'de değildim. Odamdayım, Biniciler...

"*Kımılda!*" diye haykırdı Tairn.

"Lanet olsun! Uyandı!" Ay ışığı, üstümdeki havayı kesen bir kılıçtan yansıdı.

Siktir. Yatağımın diğer tarafına doğru yuvarlandım ama yeterince hızlı değildim ve kılıç kalın kışlık battaniyelerimin bile yumuşatamadığı bir güçle sırtımın yan tarafına çarptı.

Adrenalin acıyı bastırırken ejderha pullarını yarmayı başaramayan kılıç geri tepti.

Dizlerim parke zemine çarparken ellerimi yastığımın altına sokup iki hançerimi alarak yorganın altından sıyrılıp ayağa kalktım. Kapımın kilidini nasıl açmışlardı?

Bağlanmamış saçlarımı üfleyerek yüzümden savurunca bağ kurmamış bir birinci sınıf öğrencisinin kocaman açılmış telaşlı gözleriyle karşılaştım. Yalnız değildi, odamda bağ kurmamış yedi öğrenci vardı. Dördü erkek üçü kadındı, biri –*onu* tanıyınca nefesim kesildi– dışarı doğru koşup kapıyı çarparak çıkınca iki kadın kaldı.

Kapıyı o açmış olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı.

Geri kalanların hepsi silahlıydı. Hepsi beni öldürmeye kararlıydı. Hepsi de kilitli olmayan kapımla benim aramda duruyordu. Ellerimle hançerlerimin kabzalarını sıkıca kavradım, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Sanırım kibarca gitmenizi istemek işe yaramayacak."

Buradan çıkmak için savaşmam gerekecekti.

"*Duvardan uzaklaş! Seni tuzağa düşürmelerine izin verme!*"

İyi noktaya değinmişti. Ama bu küçük odada gidebileceğim pek fazla yer yoktu.

"Lanet olsun! Sana zırhının aşılmaz olduğunu söylemiştim!" diye fısıldadı Oren odanın diğer tarafından yolumu kapayarak. Lanet olası pislik.

"Seni Harman sırasında öldürmeliydim," diye itiraf ettim. Kapım kapalıydı ama bağırırsam birileri mutlaka duyardı.

Kadınlardan biri yatağımın üzerinden üzerime atıldığında kaçarak pencerenin buzlu camı boyunca kaydım. *Pencere!*

"*Çok yüksek. Uçuruma düşersin ve ben oraya yeterince hızlı gelemem!*"

Pencere olmazdı. Tamam. Başka bir kadın hançerini fırlattı, hançer geceliğimin kolundaki kumaşı keserek gardıroba saplandı ama ete isabet etmedi. Döndüm, yırtılan geceliğin kolunu arkamda bırakıp yatağımın ucundan geçerken hançerimi savurdum. Hançer en sevdiğim hedef olan omzuna saplandı ve kadın yarasını tutarak çığlık çığlığa yere yığıldı.

Silahlarımın geri kalanı kapının yanında duruyordu. Siktir. Siktir. *Siktir.*

"Artık bir şeyler fırlatmak yok. O silahı elinde tut!"

Yardım edemeyen biri için Tairn fikir beyan etmekte hiç sakınca görmüyordu.

"Boğazına saldırmalıyız!" diye bağırdı Oren. "Ben yaparım!"

Hançerimi sağ elime aldım ve soldan gelen bir saldırıyı savuşturup kadının ön kolunu kestim, ardından sağdan gelen bir başka adamın baldırına hançerimi saplayıverdim. Topuğumla tekme attım ve üzerime saldıran bir başkasının karnına vurarak onu yatağıma doğru geri savurdum, kılıcı da onunla birlikte yere düştü.

Fakat artık masamla gardırop arasında köşeye sıkışmıştım.

Çok fazlaydılar.

Ve hepsi aynı anda saldırıyordu.

Hançerim bir tekmeyle beni dehşete düşürecek kadar kolayca elimden uçtu ve Oren boğazımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken kalbim sıkıştı. Dizlerine doğru hamle yaptım ama çıplak ayaklarım hiçbir etki yaratmadı. Oren beni yerden kaldırdı ve ben tekmeler savururken gırtlağımı sıktı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ellerimi koluna gömdüm, tırnaklarım derisini delince kanı akmaya başladı. Bundan sonra açtığım yaralarla yaşayacak olsa da boğazımı sıkan eli gevşemedi.

Nefes. Nefes alamıyordum.

"Neredeyse geldi!" dedi Tairn, sesinde panik vardı.

Kim geliyordu? Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

"Bitirin işini!" diye bağırdı adamlardan biri. "O, sadece kızın işini bitirirsek bize saygı duyar!"

Tairn'in peşindeydiler.

Tairn'in öfke dolu kükremesi zihnimi doldururken Oren bedenimi indirdi, kolunu kıvırarak sırtım göğsüne gelecek şekilde beni çevirdi. En azından ayaklarım artık yerdeydi ama gözlerim kararıyor, ciğerlerim olmayan oksijen için savaşıyordu.

Kanlar içindeki birinci sınıf öğrencisinin açgözlü bakışları üzerimdeydi. "Yap şunu!" diye haykırdı.

Oren kulağıma, "Ejderhan benim," diye fısıldadı ve elini çekerken yerini bir hançer aldı.

Soğuk metal boğazımı okşarken hava ciğerlerime hücum etti, oksijen kanıma doldu ve zihnimi, bunun sonum olduğunu anlayacağım kadar berraklaştırdı. Ölecektim. Bir kalp atımı, muhtemelen son kalp atımım kadar bir süre için göğsümü ezici bir keder kapladı ve elimde olmadan acaba başarabilir miydim diye merak ettim. Mezun olacak kadar güçlü olabilir miydim? Tairn ve Andarna'ya layık olabilir miydim? Sonunda annemi gururlandırabilir miydim?

Hançerin ucu tenime değdi.

Yatak odamın kapısı hızla açıldı ve taş duvara çarparak parçalandı, ancak bir haykırışla gözüm kararınca orada kimin durduğunu görmek için dönme şansım olmadı.

"*O benim!*" diye bağırdı Andarna. Tüylerimi diken diken eden enerji zonklayarak omurgamdan aşağı indi, sonra parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma hücum ederken bir sonraki nefesimi tam bir sessizlik içinde aldım.

"*Git!*" dedi Andarna.

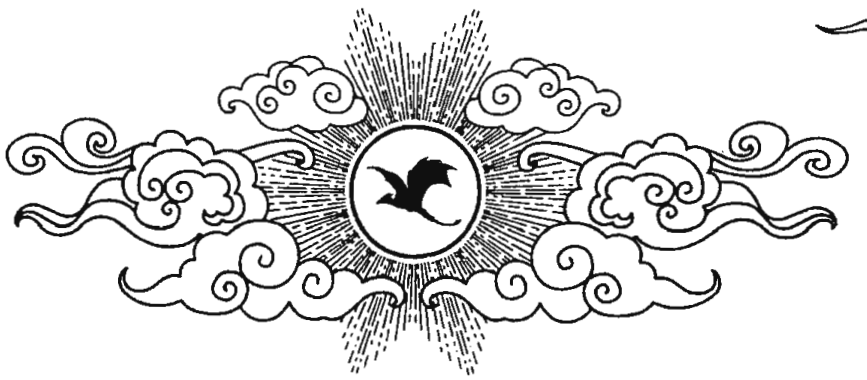
Gözlerimi kırpıştırdım ve önümdeki birinci sınıf öğrencisinin bunu yapamadığını fark ettim. Nefes almıyordu. Hareket etmiyordu.

Hiç kimse hareket etmiyordu.

Odadaki herkes olduğu yerde donup kalmıştı... ben hariç.

Büyük Savaş'ın ardından ejderhalar batıdaki toprakları ele geçirirken grifonlar da Kurak Topraklar'ı ve ordusuyla Kıta'yı neredeyse yok eden General Daramor'un anısını geride bırakarak merkezdeki toprakları ele geçirdiler. Müttefiklerimiz evlerine yelken açarken Navarre eyaletleri olarak biz, bağ kurmuş ilk binicilerin koruması altında, koruma duvarlarımızın arkasında birleşerek barış ve refah içinde yeni bir döneme başladık.

–ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI, NAVARRE'IN YAYIMLANMAMIŞ TARİHİ'NDEN

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ne oluyordu böyle?

Sanki odamdaki herkes taşa dönmüştü ama bunun doğru olamayacağını biliyordum. Oren'ın arkamdaki bedeni ılıktı, kanlı ön kolunu iterek hançeri boynumdan uzaklaştırırken parmaklarımın altındaki teni yumuşaktı.

Hançerin keskin ucundan tek damla kan akıp parkeye düşerken boğazımdan akan kanın ıslaklığını hissettim.

"Çabuk! Tutamıyorum!" dedi Andarna titreyen bir sesle.

Bunu o mu yapıyordu? Tahriş olan soluk borumdan ağır nefesler alarak Oren'ın kolunun altından kendimi kurtardım, sonra da sessizliğin içinde hızla yana kaydım.

Mutlak, doğaüstü bir sessizlik vardı.

Oren'ın dirseğiyle eskiden İkinci Kanat'tan olan dev adamın arasından geçerken masamdaki saatin tik tak etmediğini fark ettim. Kimse nefes almıyordu. Bakışları donmuştu. Sol tarafta, yaraladığım kadın iki büklüm olmuş kolunu tutuyordu; sağ

tarafta ise bıçakladığım adam duvara yaslanmış, dehşet içinde baldırına bakıyordu.

Tökezleyerek odamdaki tek açık alana çıkarken zamanın geçtiğini anlamamı sağlayan tek şey gümbürdeyen kalbimdi ama artık açık olan kapıya giden yolum açık değildi.

Xaden bir tür karanlık intikam meleği, mitolojik bir kahraman gibi kapının ağzını doldurmuştu. Tamamen giyinikti, yüzünde gerçek bir öfke maskesi vardı ve iki yanındaki duvarlardan kıvrılmış olan gölgeler havada asılı duruyordu.

Köprüden geçtiğimden beri ilk kez onu gördüğüme bu kadar sevinmiştim, neredeyse ağlayacaktım.

Andarna zihnimde inledi ve kargaşa yeniden başladı.

Midem bulanıyordu.

"*Zamanı gelmişti artık*," diye gürledi Tairn.

Xaden'ın bakışları bana kaydı, akik gözleri bir milisaniyeden daha uzun olamayacak kadar şaşkınlıkla ışıldadı, sonra öne doğru adım atıp yanımda durduğunda gölgeler önünden akıp gitti. Parmaklarını şıklattı ve oda aydınlanarak büyücü ışıkları üzerimizde gezinmeye başladı.

"Hepiniz artık lanet olası birer *ölüsünüz*." Sesi ürkütücü bir sakinlikte çıkmıştı ki bu da onu daha korkutucu kılıyordu.

Odadaki herkes ona döndü.

"Riorson!" Oren'ın hançeri gürültüyle yere düştü.

"Teslim olmanın sizi kurtaracağını mı sanıyorsunuz?" Xaden'ın ölümcül derecede yumuşak sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Başka bir biniciye uykusunda saldırmak kurallarımıza aykırıdır."

"Ama Tairn'in onunla asla bağ kurmaması gerektiğini sen de biliyorsun!" Oren, avuç içleri bize dönük şekilde ellerini kaldırdı. "O zayıf şeyin ölmesini istemek için hepinizin yeterince sebebi var. Biz sadece bir hatayı düzeltiyoruz."

"Ejderhalar hata yapmaz." Xaden'ın gölgeleri Oren hariç tüm saldırganları boğazlarından yakalayıp sıkmaya başladı.

Çırpınıyorlardı ama bunun bir faydası yoktu. Yüzleri morardı, gölgeler onları gırtlaklarken cansız kuklalar gibi dizlerinin üzerinde önüme düştüler.

Yüreğimde onlar için merhamet duygusu bulamadım.

Xaden sanki dünya kadar vakti varmış ve yapacak başka şeyi yokmuş gibi ağır ağır öne doğru ilerledi ve bir başka gölge yerdeki hançerimi kaldırırken avucunu uzattı.

"Açıklamama izin ver." Oren hançere baktığında elleri titremeye başladı.

"Duymam gereken her şeyi duydum." Xaden'ın parmakları kıvrılarak kabzayı kavradı. "Seni açıklıkta öldürmesi gerekiyordu ama o merhametli biri. Oysa benim öyle bir kusurum yok." Öne doğru o kadar hızlı hamle yaptı ki ben ne olup bittiğini anlayamadan Oren'ın boğazında yatay bir çizgi belirdi, boynundan ve göğsünden aşağı oluk oluk kan akmaya başladı.

Oren boğazını tutmaya çalıştı ama bunu yapmak faydasızdı. Saniyeler içinde kan kaybından yere yığıldı. Etrafında kıpkırmızı bir birikinti oluştu.

"Lanet olsun, Xaden." Garrick içeri girdi, kılıcını kınına sokarak odayı inceledi. "Sorgulamaya vaktin olmadı mı?" Bakışları yaralarımı hafızasına kazıyormuş gibi üzerimde gezindi ve boğazımda duraksadı.

Xaden, "Gerek olmadı," dedi. Bu sırada Bodhi içeri girdi ve Garrick'in yaptığı hızlı incelemenin aynısını yaptı. Kuzenler arasındaki benzerlik beni hâlâ şaşırtıyordu. Bodhi de Xaden gibi bronz tenli ve kalın kaşlıydı ama onun yüz hatları Xaden'ınki kadar sert değildi ve gözleri daha açık bir kahverengiydi. Büyük kuzeninin daha yumuşak, daha cana yakın versiyonuydu ancak vücudum onu gördüğümde Xaden'ın yanında olduğu gibi ısınmıyordu. Ya da belki de Oren az önce içimdeki sağduyuyu da boğup atmıştı.

Dudaklarımdan mantıksız bir kahkaha yükselince üç erkek de dönüp bana kafamı çarpmışım gibi baktılar.

"Dur tahmin edeyim," dedi Bodhi ensesini ovuşturarak. "Temizliğe mi girişiyoruz?"

Xaden başıyla onaylayarak, "İhtiyacınız olursa yardım çağırın," diye cevap verdi.

Cesetler.

Yaşıyorum. Yaşıyorum. Yaşıyorum.

Xaden hançerimdeki kanı Oren'ın tuniğinin arkasına silerken zihnimde bu mantrayı tekrarlıyordum.

"Evet. Yaşıyorsun." Xaden, Oren'ın ve diğer iki kişinin cesedinin üzerinden geçip yerdeki kadının omzundan hançerimi aldı ve gardırobumun yanına gitti. O kadını tanımıyordum bile ama yine de beni öldürmeye çalışmıştı.

Garrick ve Bodhi cesetleri dışarı taşımaya başladılar.

"Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim." Aniden dizlerim titremeye ve ardından midem korkunç şekilde bulanmaya başladı. Kahretsin, vücudumun adrenaline verdiği bu tepkileri artık aştığımı sanıyordum ama işte yine aynı şey oluyordu, Xaden sanki yarım düzine insanı öldürmemiş gibi gardırobumu karıştırırken ben yaprak gibi titriyordum.

Sanki bu tür bir katliam sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Şok yüzünden," dedi pelerinimi askıdan alıp ayaklarıma geçirmem için bir çift bot kaparken. "Yaralandın mı?" Bu kısacık cümleler acıya karşı zihnimde koyduğum geçici engeli kırmıştı. Sırtımdan yayılan zonklamalar bir dalga gibi bedenimi sardı. Adrenalin patlaması buraya kadarmış demek.

Her nefes alışımda ciğerlerim sanki cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyordum, bu yüzden nefeslerimi kısa ve sığ tutmaya çalıştım. Ama ayakta kalmayı başarmıştım, yaralanmamış tarafım taş duvara dokunana kadar geri geri gittim ve ağırlığımı vererek yaslandım.

"Hadi, Violence." Pelerinimi kolunun üzerine atıp yerde bıraktığı cesetlerin arasından geçerek botlarımı bana getirirken sert tonuyla tatlı sözleri tezat oluşturuyordu. "Kendini topla ve

nerenin yaralandığını söyle." Gece siyahı deri kıyafetlerine en ufak bir kan lekesi bulaşmadan altı kişiyi öldürmüştü. Botlarımı ayaklarımın yanına, yere attı ve pelerinimi de köşedeki küçük koltuğun üzerine koydu.

Zar zor nefes alabiliyordum ama şu anki zayıflığımı ona itiraf etme riskine girebilir miydim?

Bakışlarımız birleşsin diye başımı yukarı kaldıran Xaden'ın çenemin altındaki parmakları sıcacıktı. Bir dakika... bakışlarında panik mi vardı? "Zar zor nefes alıyorsun, bu yüzden tahmin ediyorum ki..."

"Kaburgalarım," dedim o cümlesini bitirmeden. Acıyı maskelemeye çalışmak işe yaramayacaktı. "Yatağın yanındaki adam kılıçla kaburgalarımın yan tarafına vurdu ama sanırım sadece zedelenmiştir." Kemik kırıldığında duyulan o belirgin çıtırtıyı duymamıştım.

"Kör bir kılıç olmalı." Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Tabii bunun deri yeleğinle uyumanla bir ilgisi varsa o başka."

"*Ona güven*," dedi Tairn.

"*Bu o kadar kolay değil.*"

"*Şu an öyle olmalı.*"

"Bu ejderha pulu." Sağ kolumu kaldırdım ve geceliğimdeki deliği görebilmesi için hafifçe döndüm. "Mira bunu benim için yaptı. Bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kalabildim."

Bedenlerimizin arasına bakıp dudaklarını birbirine bastırdı, sonra başını salladı. "Zekice, yine de bu kadar uzun süre hayatta kalmanın birden fazla nedeni olduğunu söyleyebilirim." Ben itiraz edemeden bakışları boynuma kaydı ve kıstığı gözleri sanırım parmak izlerinin olduğu yere odaklandı. "Onu daha yavaş öldürmeliydim."

"Ben iyiyim." Değildim.

Tekrar gözlerime baktı. "Bana yalan söyleme." Bunu dişlerini sıkarak ve öyle bir şiddetle söylemişti ki elimde olmadan söz verircesine başımla onayladım.

"Acıyor," diye itiraf ettim.

"Bir bakayım."

Ağzımı iki kez açıp kapadım. "Bu bir rica mı yoksa talep mi?"

"O şerefsizin kaburgalarını kırıp kırmadığını görebildiğim sürece hangisi istersen o olsun." Ellerini yumruk yaptı.

Açık kapıdan içeri başka iki adam girdi, Garrick ve Bodhi de onları takip ettiler. Saate şöyle bir baktım, gecenin ikisinde hepsi giyinikti.

"Siz şu ikisini alın, biz de son kalanları alacağız," diye emretti Garrick ve diğerleri işe koyulup son cesetleri de kapıdan dışarı taşıdılar. Elimde olmadan hepsinin kollarında isyan damgalarının parıldadığını fark ettim ama bu gözlemi kendime sakladım.

Xaden, "Teşekkürler," dedi, sonra eliyle bir fiske vurunca kapım yumuşak bir *tıkırtıyla* kapandı. "Şimdi, izin ver de kaburgalarına bakayım. Zaman kaybediyoruz."

Yutkundum, sonra başımla onayladım. Kırık olup olmadıklarını hemen öğrenmek iyi olurdu. Ona sırtımı döndüm ama geceliğimin kabarık kollarını silkip arkadan belime doğru inen kumaşı göğüslerimin üzerinde tutarken boy aynasından yüzünü görebiliyordum. "İplerini çözmek için..."

"Korseyi nasıl açacağımı biliyorum." Çenesini sıktı ve gözlerinden bana saf açlığı anımsatan bir bakış geçti, sonra yüzündeki ifadeyi silerek şaşırtıcı bir nezaketle saçlarımı omzumun üzerinden çekti.

Parmakları çıplak tenimde gezindiğinde ürpermemek ve dokunuşu karşısında kıvranmamak için kendimi zor tuttum.

Benim neyim vardı böyle? Yerde hâlâ kan vardı ama o alttan başlayarak bağcıkları hızlıca çözerken nefesim tamamen *yanlış* bir nedenden dolayı sıklaşmıştı. Yalan söylemiyordu. Korse çözmeyi kesinlikle biliyordu.

"Her sabah bu şeyin içine nasıl giriyorsun?" diye sordu, sırtım santim santim ortaya çıkarken boğazını temizleyerek.

"Ben acayip esnek biriyimdir. Kemiklerimin kırılıp eklemlerimin çıkıp durmasının bir sebebi de bu," diye cevap verdim omzumun üzerinden.

Gözlerimiz buluşunca karnıma bir sıcaklık dalgası yayıldı. O an geldiği gibi hızla geçti ve Xaden zırhımı çekip sağ tarafımı inceledi. Nazik parmakları incinmiş kaburgalarımın üzerinde gezindi, sonra dikkatlice bastırdı.

"Kocaman bir çürük var ama kırık olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kontrol ettiğin için teşekkürler." Bu garip olmalıydı ama nedense değildi, hatta Xaden ipleri tekrar bağlayıp uçlarını düğümlerken bile gariplik hissetmedim.

"Yaşayacaksın. Dön şimdi."

Geceliğimi omuzlarımdan yukarı çekerek döndüğümde önümde diz çöktü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Xaden Riorson önümde diz çökmüş, siyah saçları parmaklarımı gezdirebileceğim seviyeye inmişti. Muhtemelen yumuşak olan tek yeri burasıydı. Kaç kadın bu saç tellerini parmaklarının arasında hissetmişti acaba?

Bu neden umurumdaydı ki?

"Acıya rağmen yürümen gerekecek, bunu hızlıca yapmalıyız." Bir botumu aldı, sonra ayağıma dokundu. "Kaldırabilir misin?"

Başımla onaylayıp ayağımı kaldırdım. O botlarımı giydirip tek tek bağlarken mantığım âdeta beni terk edip gitmişti.

Bu, daha birkaç ay önce ölmemi umursamayan adamın ta kendisiydi ve beynim onun bu farklı tarafını bir türlü kabullenemiyordu.

"Hadi gidelim." Pelerinimi omuzlarıma attı ve değerli bir şeymişim gibi yakamı düğmeledi. Şimdi şokta olduğumdan emindim işte çünkü Xaden Riorson için değerli falan olamazdım. Bakışlarını saçlarımda gezdirdi ve bir kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kapüşonumu siyahtan beyaza doğru açılan

başımın üzerine geçirdi. Ardından elimi tuttu ve beni çekerek koridora çıkardı. Parmaklarımı saran parmakları kuvvetliydi, elimi hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor ama çok da sıkmıyordu.

Diğer tüm kapılar kapalıydı. Demek ki saldırı komşularımı uyandıracak kadar bile gürültülü değildi. Xaden ortaya çıkmasaydı Oren'ın elinden kurtulmayı başarsam bile şimdiye çoktan ölmüş olurdum. Ama bu *nasıl* olmuştu?

"Nereye gidiyoruz?" Koridorlar loş, mavi büyücü ışıklarıyla aydınlatılmıştı, bu penceresi olmayanlar için hâlâ gece olduğunu gösteriyordu.

"Başkalarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya devam edersen bir yere varamadan biri bizi durdurur."

"Bizi gölgelerin içine falan saklayamaz mısın?"

"Elbette, çünkü koridorda ilerleyen dev bir kara bulut etrafta sinsice dolaşan bir çiftten daha az şüpheli görünür." Bana itiraz etmemi engelleyen bir bakış attı.

Sustum.

Ama elbette ki çift falan değildik.

Uygun koşullar altında adamın üstüne bir ağaçmış gibi tırmanmayacağımdan değildi gerçi. Yatakhanenin ana koridoruna geldiğimizde içim bir tuhaf oldu. Söz konusu o olduğunda, hele de yarım düzine insanı infaz ettikten hemen sonra, bizim için asla ama asla uygun koşullar oluşmayacaktı.

Ama mantıksız da olsa bir şekilde kendimi savunmam gerekirse, beni koridorda inanılmaz bir hızda sürüklüyor olmasına rağmen beni o şekilde kurtarması oldukça seksiydi. Bunu sadece hayatım onunkine bağlı olduğu için yapmış olsa bile. Göğsüm biraz ara vermek için yalvarıyordu ama Xaden beni ikinci ve üçüncü sınıfların yatakhanelerine çıkan dolambaçlı merdivenlerden geçirip kubbeye götürürken bir an bile duraksamadık.

Kaburgalarımın tamamen iyileşmesi haftalar alacaktı.

Akademik kanada geçerken duyulan tek ses mermer zemine basan botlarımızdan geliyordu. Xaden sola, antrenman

salonuna dönmek yerine sağa dönüp depoya gittiğini bildiğim bir dizi merdivenden aşağı indi.

Merdivenlerin yarısında duraklayınca az kalsın sırtındaki kılıca çarpacaktım. Sonra elimi sol eliyle tutarak sağ eliyle bir işaret yaptı.

Tık. Xaden taşları itti ve gizli bir kapı açıldı.

"Vay canına," diye fısıldadım önümüzde açılan geniş tünele bakarak.

"Umarım karanlıktan korkmuyorsundur." Beni içeri çekti ve boğucu karanlık bizi sararken kapı kapandı.

Her şey yolunda. Her şey kesinlikle yolunda.

Xaden yüksek sesle, "Ama korkuyor olma ihtimaline karşı," dedi ve parmağını şıklattı. Bir büyücü ışığı başımızın üzerinde gezinerek çevremizi aydınlattı.

"Teşekkürler." Tünel taş kemerlerle desteklenmişti ve zemini, sanki girişinin aksine çok fazla ziyaret edilmiş gibi pürüzsüzdü. Toprak gibi kokuyordu ama rutubet yoktu ve sanki sonu yokmuş gibi devam ediyordu.

Xaden elimi bırakıp yürümeye başladı. "Devam et."

"Aslında..." Yüzümü buruşturdum. Kahretsin, göğsüm ağrıyordu. "Biraz daha düşünceli olabilirsin." Kapüşonumu çıkararak peşinden gittim.

"Sana Aetos gibi bebek bakıcılığı yapmayacağım," dedi arkasını dönmeden. "Bu Basgiath'tan çıktığımız anda ölmene neden olmaktan başka işe yaramaz."

"O bana bebek bakıcılığı falan yapmıyor."

"Yapıyor ve sen de bunu biliyorsun. Üstelik hissettiğim kadarıyla bundan nefret ediyorsun." Yanımda yürümek için biraz yavaşladı. "Yoksa yanlış mı anlamışım?"

"Buranın benim gibi biri için çok tehlikeli olduğunu düşünüyor ve az önce olanlardan sonra ona itiraz edebileceğimden emin değilim." *Uyuyordum.* Burada güvenliğimizin garanti altında olması gereken tek zaman buydu. "Bir daha uyuma

zahmetine gireceğimi sanmıyorum." Rahatsız edici derecede muhteşem profiline yandan bir bakış attım. "Güvenliğim için şu andan itibaren benimle uyumayı teklif etmeyi *aklından* bile geçirirsen..."

Alaycı alaycı gülümsedi. "Hiç sanmıyorum. Ben birinci sınıflarla yatmam, hele seninle asla."

Kaburgalarımdaki ağrı daha da şiddetlenirken kendime söverek, "Yatmaktan bahseden kim?" diye karşılık verdim. "Seninle yatmak için mazoşist olmam gerekir ve seni temin ederim ki öyle değilim." Hayalini kurmak sayılmazdı.

"Mazoşist, ha?" Dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"Ertesi sabah sevgiyle sarılacak bir tipe hiç benzemiyorsun." Benim dudaklarım da bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii uyurken seni öldürmemden endişeleniyorsan o başka." Bir köşeyi döndüğümüzde tünel devam etti.

"*Bu* konuda hiç endişem yok. Ne kadar vahşi ve hançerler konusunda ne kadar yetenekli olursan ol, bir sineği bile öldürebileceğinden emin değilim. Üçünü yaralamayı başardığını ve asla öldürücü bir atış yapmadığını fark etmediğimi sanma." Bana onaylamadığını gösteren bir bakış attı.

"Ben şimdiye kadar hiç kimseyi öldürmedim," diye fısıldadım, sanki bu bir sırmış gibi.

"Bunu aşman gerekecek. Mezun olduktan sonra silahtan başka bir şey olmayacağız ve kapılardan çıkmadan önce bilenmiş olmamız en iyisi."

"Yaptığımız şey bu mu? Kapılardan çıkmak?" Burada yön duygumu tamamen kaybetmiştim.

"Hayır, Tairn'e az önce ne haltlar döndüğünü sormaya gidiyoruz." Xaden'ın çenesi kasıldı. "Saldırıyı kastetmiyorum. Kilitlerini nasıl aştılar?"

Omuz silktim ama açıklama zahmetine girmedim. Bana inanmasına imkân yoktu. Ben bile zar zor inanıyordum.

"Bir daha olmaması için bu meseleyi açıklığa kavuşturmak iyi olur. Lanet bir bekçi köpeği gibi ayaklarının dibinde uyumak istemiyorum."

"Bekle. Burası uçuş sahasına giden başka bir yol mu?" Boğazımdaki ve kaburgalarımdaki acıyı zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum. "*Beni sana getiriyor,*" dedim Tairn'e.

"*Biliyorum.*"

"*Orada ne olduğunu bana söyleyecek misin?*"

"*Bilseydim söylerdim.*"

Xaden, "Evet," dedi ve yol tekrar kıvrıldı. "Pek bilinen bir yol değil. Senden bu küçük tüneli benim için sakladığın sırlar dosyasına eklemeni isteyeceğim."

"Dur tahmin edeyim, birine söylersem bunu anlarsın, değil mi?"

"Evet." Dudaklarında bir sırıtış daha belirdi ve beni aval aval bakarken yakalamasın diye bakışlarımı kaçırdım.

"Bana bir iyilik daha mı vadedeceksin?" Yol yükselmeye başladı ve eğim hiç de az değildi. Aldığım her nefes bana bir saatten kısa bir süre önce olanları hatırlatıyordu.

"Sana bir iyilik vaadi yeter de artar bile ve artık karşılıklı zarar verme noktasına geldik, Sorrengail. Şimdi, yürüyebilir misin yoksa seni taşımam mı gerekiyor?"

"Bu bir tekliften çok hakarete benziyor."

"Aferin, çabuk kavrıyorsun." Ama hızını benimkine uydurmak için yavaşladı.

Yer sanki sallanıyormuş gibi ayaklarımın altından kaydı fakat aslında öyle olmadığını biliyordum. Ağrı ve stres yüzünden başım dönüyordu. Yalpalamaya başladım.

Xaden kolunu belime dolayarak beni tuttu. Yokuş yukarı tırmanmaya devam ederken Xaden'ın dokunuşunun nabzımı yükseltmesinden hiç hoşlanmamıştım ama itiraz da etmedim. Söz konusu o olduğunda hiçbir şey için minnettar olmak is-

temiyordum ama şu nane kokusu harika bir şey değil miydi? "Bu arada sen bu gece ne yapıyordun?"

"Neden sordun?" Ses tonundan bunu sormamam gerektiğini anlamıştım.

Çok yazık.

"Birkaç dakika içinde odama geldin ve pek yataktan kalkmış gibi göründüğün de söylenemez." Tanrı aşkına, elinde bir kılıç vardı.

"Belki ben de zırhımla uyuyorumdur."

"O zaman belki de daha güvenilir yatak arkadaşları seçmelisin."

Homurdandı ve bir an için yüzünde bir gülümseme belirdi. Gerçek bir gülümseme. Görmeye alışık olduğum o sahte, zoraki, alaycı ya da ukala sırıtışlardan değildi. Dürüst, kalp durduran bir gülümsemeydi ve beni kesinlikle savunmasız yakalamıştı. Fakat bu gülümseme ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Yani bana söylemeyecek misin?" diye sordum. Canım bu kadar yanmasaydı sinirlenirdim. Tairn'le istediğim zaman sohbet edebiliyorken beni neden ona götürdüğü meselesine girmeyecektim bile.

Tabii Tairn'le kendisi konuşmak istiyorsa iş değişirdi, bu fazla cüretkâr bir hareket olurdu.

"Hayır. Üçüncü sınıfla ilgili bir şeyler yapıyordum." Tünelin taş duvarlı ucuna ulaştığımızda beni bıraktı. Birkaç el hareketi yaptı ve bir tık sesi daha geldi, sonra kapıyı iterek açtı.

Kasım ayının buz gibi soğuk havasına çıktık.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadım. Kapı, sahanın doğu tarafındaki bir kaya yığınının içine inşa edilmişti.

"Merak etme, kamufle edilmiş." Xaden elini salladı ve kapı sanki kayanın bir parçasıymış gibi kapanıp görünmez oldu.

Artık düzenli kanat çırpışı olduğunu bildiğim bir ses duydum ve başımı kaldırınca üç ejderhanın yıldızları gölgede bırakarak alçaldığını gördüm. Önümüze indiklerinde yer titredi.

"*Sanırım kanat lideri benimle konuşmak istiyor.*" Tairn bir adım öne çıktı ve Sgaeyl onu takip etti, kanatlarını sıkıca kapamış, altın gözlerini bana dikmişti.

Andarna, Sgaeyl'in pençelerinin arasından çıkıp bize doğru koştu. Birkaç metre kala pençelerini yere vurarak kaydı ve tam önümde durup burnunu kaburgalarıma değdirdi.

"Kırık kemik yok," diyerek başının engebeli çıkıntılarını okşadım. "Sadece morardı."

Andarna gözlerini endişeyle açarak, "*Emin misin?*" diye sordu.

"Olabildiğince." Kendimi gülümsemeye zorladım. Endişesini hafifletmek için gecenin bir yarısı buraya gelmeye değerdi.

"Evet, konuşmak istiyorum. Ona ne tür güçler yönlendiriyorsun sen?" diye sordu Xaden, Tairn'e sanki... Tairn değilmiş gibi bakarak.

Evet. Fazla cesurdu. Vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Tairn'in, küstahlığı yüzünden onu yakmak üzere olduğundan oldukça emindim.

Tairn, "*Binicime hangi gücü yönlendirmeyi seçtiğim seni ilgilendirmez,*" diye hırlayarak cevap verdi.

Bu iş harika bir yere gidiyordu.

"Diyor ki..." diye konuşmaya başladım.

Xaden bana bakmadan, "Onu duydum," dedi.

"Ne yaptım dedin?" Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki neredeyse saçıma değecekti ve Andarna geri çekilip diğerlerinin yanına katıldı. Ejderhalar sadece binicileriyle konuşurdu. Bana öğretilen şey buydu.

"Onu korumamı bekliyorsan bu kesinlikle beni ilgilendirir," diye karşılık verdi Xaden, sesini yükselterek.

"*Sana mesajı başarıyla ilettim, insan.*" Tairn'in başı telaşlanmama neden olan, yılankavi bir hareketle döndü. Fazlasıyla öfkelenmiş görünüyordu.

"Ve ben de *ucu ucuna* yetiştim." Kelimeler Xaden'ın sıktığı dişlerinin arasından sessizce çıkmıştı. "Otuz saniye geç kalsaydım ölmüş olacaktı."

"*Görünüşe göre o otuz saniye sana bahşedilmiş.*" Tairn'in göğsünden bir hırıltı yükseldi.

"Ayrıca orada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum!"

Hızlıca soluk aldım.

"*Ona zarar verme,*" diye yalvardım Tairn'e. "*O beni kurtardı.*" Daha önce hiç kimsenin Tairn kadar güçlü bir ejderhaya bağırmak şöyle dursun, başka bir binicinin ejderhasıyla konuşmaya cesaret ettiğini bile görmemiştim.

Tairn karşılık olarak homurdandı.

"O odada ne olduğunu bilmemiz gerek." Xaden karanlık bakışlarını kısacık bir anlığına bana çevirdikten sonra dönüp Tairn'e ters ters baktı.

"*Sakın beni sorgulamaya kalkma, insan, yoksa pişman olursun.*" Tairn'in ağzı açıldı, dili çok iyi bildiğim bir hareketle kıvrıldı.

İkisinin arasına girdim ve çenemi Tairn'e doğru eğdim. "Sadece biraz korkmuş. Onu yakma."

"*En azından bir konuda hemfikiriz.*" Zihnimde bir dişinin sesi yankılanmıştı.

Sgaeyl.

Xaden yanıma gelirken hayretle gözlerimi kırpıştırarak lacivert hançerkuyruğa baktım. "Benimle konuştu."

"Biliyorum. Duydum." Xaden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü onlar eş. Benim sana zincirlenmiş olmamın nedeni de bu."

"Çok güzel bir şeymiş gibi söyledin."

"Güzel falan değil." Yüzünü bana döndü. "Ama sen ve ben tam olarak buyuz, Violence. Zincirliyiz. Bağlıyız. Sen ölürsen ben de ölürüm, bu yüzden bir saniye önce Seifert'in bıçağının altındayken bir saniye sonra odanın diğer ucuna nasıl gittiğini

bilmeyi hak ediyorum. Tairn'le birlikte ortaya çıkan mühür gücün bu mu? İtiraf et. Şimdi." Gözlerini bana dikmişti.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"*Doğa her şeyin dengede olmasını ister*," dedi Andarna, tıpkı benim gergin olduğumda yaptığım gibi bilgileri ezberden okuyarak. "*Bize öğretilen ilk şey budur.*"

Altın ejderhaya bakmak için döndüm ve söylediklerini Xaden'a aktardım.

Xaden ona değil de bana, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Sanırım bu Tairn'i duyabildiği ama Andarna'yı duyamadığı anlamına geliyordu.

"*Şey, aslında ilk şey değil.*" Andarna oturdu ve tüykuyruğunu kırağıyla kaplı çimenlerin üzerinde gezdirdi. "*Öğrendiğimiz ilk şey, tam olarak büyüyene kadar bağ kurmamamız gerektiğidir.*" Başını yana doğru eğdi. "*Belki de ilk öğrendiğimiz şey koyunların yeridir. Gerçi ben keçileri daha çok seviyorum.*"

"*İşte bu yüzden tüykuyruklar bağ kurmaz.*" Tairn büyük bir bıkkınlıkla iç geçirdi.

Sgaeyl, pençelerini çivi gibi yere vurarak, "*Bırak açıklasın*," diye ısrar etti.

"*Tüykuyruklar bağ kurmamalı çünkü güçlerini yanlışlıkla insanlara verebilirler*," diye devam etti Andarna. "*Ejderhalar büyüyene kadar güçlerini yönlendiremezler ama hepimiz özel bir şeyle doğarız.*"

Mesajı ilettim. Xaden da duyabilsin diye yüksek sesle, "Mühür gücü gibi mi?" diye sordum.

"*Hayır*," diye yanıtladı Sgaeyl. "*Mühür gücü bizim gücümüzle sizin yönlendirme yeteneğinizin bir birleşimidir. Varlığınızın özünde kim olduğunuzun bir yansımasıdır.*"

Andarna doğruldu ve başını gururla yana eğdi. "*Ama ben yeteneğimi doğrudan sana verdim. Çünkü ben hâlâ bir tüykuyruğum.*"

Küçük ejderhaya bakarak söylediklerini tekrar ettim. Tüykuyruklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyordu çünkü Vadi'nin dışında hiç görülmezlerdi. Korunurlardı. Onlar... Yutkundum. *Bir dakika.* Ne demişti o? "*Hâlâ* bir tüykuyruk musun?"

"*Evet! Muhtemelen birkaç yıl daha.*" Yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve sonra esneyerek kuyruğunu kıvırdı.

Ah. Tanrılar aşkına. "Sen... sen yumurtadan yeni çıkmış bir bebeksin," diye fısıldadım.

"*Değilim!*" Andarna havaya buhar püskürttü. "*Ben iki yaşındayım! Bebekler uçamaz ki!*"

"O bir neymiş?" Xaden bir Andarna'ya bir bana bakıyordu.

Tairn'e ters ters baktım. "Bir *yavrunun* bağ kurmasına izin mi verdin? Savaş için eğitilmesine?"

Tairn, yüzünde küstah bir ifadeyle, "*Biz insanlardan çok daha hızlı olgunlaşıyoruz,*" dedi. "*Ve kimsenin Andarna'nın bir şey yapmasına izin verdiğini sanmıyorum.*"

"Ne kadar hızlı olgunlaşıyorsunuz?" dedim hemen. "O daha iki yaşında!"

Sgaeyl, "*Bir ya da iki yıl içinde tam bir yetişkin olacak ama bazıları diğerlerinden daha yavaş büyür,*" diye cevap verdi. "*Gerçekten bağ kuracağını düşünseydim onun Yararlanma Hakkı'na daha sert itiraz ederdim.*" Onaylamayan bir ifadeyle Andarna'ya baktı.

"Bir dakika. Andarna *senin* mi?" Xaden, Sgaeyl'e doğru bir adım attı ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey vardı. O... sanki kırılmıştı. "Son iki yıldır benden yavrunu mu sakladın?"

"*Saçmalama.*" Sgaeyl'in üflediği buhar Xaden'ın saçlarını havalandırdı. "*Yavrularımın hâlâ tüylüyken bağ kurmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?*"

"*Annesiyle babası o daha yumurtadan çıkmadan önce öldüler,*" diye cevap verdi Tairn.

İçim sızladı. "Ah, çok üzüldüm Andarna."

"*Bir sürü büyüğüm var,*" diye cevap verdi sanki bu durumu telafi ediyormuş gibi. Fakat babasını kaybetmiş biri olarak... öyle olmadığını biliyordum.

"*Seni Harman alanından uzak tutamadılar ama,*" diye homurdandı Tairn. "*Tüykuyruklar bağ kurmazlar çünkü güçleri öngörülmezdir. İstikrarsızdır.*"

"Öngörülemez mi?" diye sordu Xaden.

"*Tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocuğa mühür gücünü vermeyeceğin gibi, değil mi kanat lideri?*" diye homurdandı Tairn, Andarna onun ön bacağına yaslanırken.

"Tanrılar aşkına, hayır. Birinci sınıftayken ben bile onu zar zor kontrol edebiliyordum." Xaden başını iki yana salladı.

Xaden'ın gücünü kontrol edemediğini hayal etmek tuhaftı. Kontrolünü kaybettiğini görmek için neler vermezdim. Kontrolünü birlikte kaybettiği kişi olmak için. *Hayır.* Bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım.

"*Kesinlikle. Çok gençken bağ kurmak, yeteneklerini doğrudan vermelerini sağlar ve bir binici onları kolayca soğurup kendini tüketebilir.*"

"Ben asla böyle bir şey yapmam!" Başımı iki yana salladım.

"*Bu yüzden seni seçtim zaten.*" Andarna başını Tairn'in bacağına yasladı. Bunu daha önce nasıl anlayamamıştım? Yuvarlak gözleri, pençeleri...

"*Tabii ki anlayamazsın. Tüykuyrukların görülmemesi gerekir,*" dedi Tairn, eşine yan yan bakarak.

Sgaeyl gözlerini bile devirmedi.

"Önderler, binicilerin kendi mühür güçlerine güvenmek yerine onun yeteneklerini alabileceklerini bilseydi..." dedi Xaden, gözlerini yavaş yavaş kırpıştıran Andarna'ya bakarak.

"Onu avlarlardı," diye cümleyi tamamladım sessizce.

"*İşte bu yüzden onun ne olduğunu kimseye söyleyemezsin,*" dedi Sgaeyl. "*Umarım sen bölükten ayrıldığında o da olgunlaşır,*

ayrıca büyüklerimiz şimdiden tüykuyruklara daha... sıkı koruma sağlamaya başladılar."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdim. "Andarna, teşekkür ederim. Yaptığın şeyle hayatımı kurtardın."

"*Zamanı durdurdum.*" Ağzını kocaman açarak uzun uzun esnedi. "*Ama sadece kısa bir süre için.*"

Bir dakika. Ne? Andarna'nın altın gözlerine bakarken midem kasıldı ve acıyı, ayaklarımın altındaki sert toprağı, hatta şok tüm bedenimi sararken nefes alma ihtiyacımı bile unuttum.

Hiç kimse zamanı durduramazdı. *Hiçbir şey* durduramazdı. Bu... duyulmamış bir şeydi.

"Ne dedi?" diye sordu Xaden, düşmemem için omuzlarımı kavrayarak.

Tairn homurdandı ve bir buhar bulutu ikimizi de sardı.

Sgaeyl, "*Ben olsam ellerini binicisinin üzerinden çekerdim*," diye uyardı Xaden'ı.

Xaden ellerini gevşettiyse de omuzlarımı tutmaya devam etti. "Bana onun ne dediğini söyle. Lütfen." Ağzı gerildi, o son kelimeyi kendini zorlayarak söylediğinin farkındaydım.

"Zamanı durdurabiliyor," dedim kelimeleri geveleyerek. "Kısa süre için."

Xaden'ın yüz hatları gevşedi; ilk defa köprüde karşılaştığım o yiğit, ölümcül kanat liderine benzemiyordu. Dehşet dolu bakışları Andarna'ya kaydı. "Zamanı mı durdurabiliyorsun?"

"*Artık ikimiz de durdurabiliyoruz.*" Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, ondan yayılan yorgunluğu hissedebiliyordum. Bu gece yeteneğini bana yönlendirmek onu epey yormuştu. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

"Birazcık," diye fısıldadım.

"Birazcık," diye tekrar etti Xaden yavaşça, sanki bu bilgiyi sindirmeye çalışıyormuş gibi.

"Bu gücü çok fazla kullanırsam seni öldürebilirim," dedim Andarna'ya usulca.

"*Bizi öldürebilirsin.*" Pençelerinin üzerinde doğruldu. "*Ama bunu yapmayacağını biliyorum.*"

"*Sana layık olmak için elimden geleni yapacağım.*" Bu yeteneğin, bu olağanüstü gücün sonuçları bana ölümcül bir darbe gibi çarparken midem kasıldı. "Profesör Carr beni de mi öldürecek?"

Tüm bakışlar bana yöneldi ve omuzlarımı sıkıca kavrayan Xaden parmaklarıyla yatıştırmak ister gibi tenimi okşadı. "Neden öyle düşündün?"

"Jeremiah'yı öldürdü." Paniği zihnimden uzaklaştırıp Xaden'ın akik gözlerindeki küçük altın beneklere odaklandım. "Tüm bölüğün önünde onun boynunu bir dal gibi kırdığını sen de gördün."

"Jeremiah bir zihingörendi." Xaden sesini alçalttı. "Zihin okumak çok büyük bir suçtur. Bunu biliyorsun."

"Peki zamanı durdurabildiğimi öğrenirlerse ne yaparlar?" Dehşet yüzünden kanımın donduğunu hissettim.

"Öğrenmeyecekler," dedi Xaden. "Kimse onlara söylemeyecek. Ne sen. Ne ben. Ne de onlar." Bir eliyle üç ejderhayı işaret etti. "Anladınız mı?"

"*O haklı,*" dedi Tairn. "*Bunu öğrenmemeliler. Ayrıca bu yeteneğe ne kadar süre sahip olacağın da belli değil. Çoğu tüykuyruğun yeteneği olgunlaşıp güçlerini yönlendirmeye başladıklarında ortadan kaybolur.*"

Bir kez daha esneyen Andarna artık ayakta duramayacak gibi görünüyordu.

"*Biraz uyu,*" dedim ona. "*Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.*"

"*Gidelim, Altın,*" dedi Tairn ve hepsi hafifçe eğildiler, sonra bir ok gibi gökyüzüne doğru fırladıklarında rüzgârları yüzüme çarptı. Andarna zorlanıyor, kanatlarını iki kat daha kuvvetle çırpıyordu, Tairn onun altından uçarak ağırlığının bir kısmını yüklendi ve hep birlikte Vadi'ye doğru ilerlediler.

Tünele geri dönerken Xaden, "Zamanı durdurma olayını kimseye anlatmayacağına söz ver," dedi ama bu kulağıma daha ziyade bir emir gibi gelmişti. "Bu sadece senin güvenliğin için değil. Nadir yetenekler gizli tutulduğunda en değerli hazinemiz olurlar."

Boynuna dolanan, onu bir hainin oğlu olarak damgalayan ve herkesi ona güvenmemeleri gerektiği konusunda uyaran isyan damgasının keskin çizgilerini incelerken kaşlarımı çattım. Belki de bana kendi çıkarı için sessiz kalmamı söylüyordu, böylece ileride beni kullanabilecekti.

En azından bu, bir süre daha hayatta olmamı istediği anlamına geliyordu.

"Bağ kurmamış öğrencilerin odana nasıl girdiğini bulmamız gerekiyor," dedi.

"Aralarında bir binici vardı," dedim ona. "Siz gelmeden önce kaçtı. Odanın kilidini dışarıdan açmış olmalı."

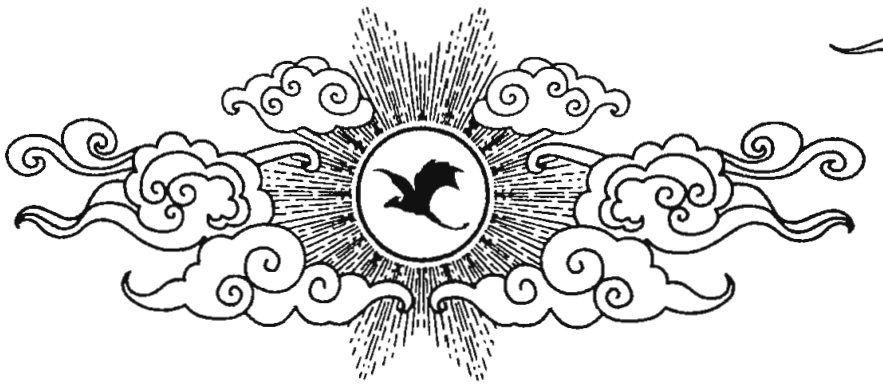
"Kim?" Durdu, dirseğimi nazikçe kavrayarak beni kendine doğru çevirdi.

Başımı iki yana salladım. Bana inanmasına imkân yoktu. Ben bile gördüklerime doğru düzgün inanamıyordum.

"Bir noktada birbirimize güvenmeye başlamak zorundayız, Sorrengail. Hayatlarımız buna bağlı." Xaden'ın gözlerinde öfke vardı. "Şimdi bana onun *kim* olduğunu söyle."

Bir kanat liderinin suç işlediğini iddia etmek, suçlamaların en tehlikelisidir. Haklıysanız o zaman bölük olarak en iyi kanat liderlerini seçmekte başarısız olduk demektir. Yanılıyorsanız ölürsünüz.

-ÖĞRENCİLİĞİM: GENERAL AUGUSTINE MELGREN'İN ANILARI

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Oren Seifert." Ertesi sabah nefesimiz soğuk havada buhar oluşturarak sırada beklerken Yüzbaşı Fitzgibbons ölüm listesini okumayı bitirip parşömeni kapadı. "Ruhlarını Malek'e emanet ediyoruz."

Okunan sekiz isimden altısı için bir gram bile üzülmüyordum, kaburgalarımdaki morlukların acısını dindirmek için ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim ve diğer binicilerin boğazımdaki halka şeklindeki çürüğe bakışlarını görmezden geldim.

Kahvaltıda duyduğum dedikodulara göre bugünün listesindeki diğer iki kişi, İkinci Kanat'tan üçüncü sınıf öğrencileriydi ve Braevick sınırı yakınlarındaki bir eğitim operasyonunda öldürülmüşlerdi, Xaden'ın dün gece beni kurtarmaya gelmeden önce orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Sen uyurken seni öldürmeye çalıştıklarına inanamıyorum." Kahvaltıda masamızdakilere olanları anlattıktan sonra Rhiannon hâlâ öfkeliydi.

Belki de Xaden dün geceki olayları bir sır olarak saklamak, onun için ne kadar büyük bir yük olduğumu gizlemek için mücadele ediyordu çünkü liderlerden başka hiç kimse bunu

bilmiyordu. Kapıyı kimin açtığını söyledikten sonra tek kelime etmemişti, bu yüzden bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Daha da kötüsü, sanırım buna alışıyorum." Ya her şeyi birbirinden ayrı tutma konusunda çok becerikliydim ya da her zaman hedef olmaya gerçekten alışıyordum.

Yüzbaşı Fitzgibbons birkaç ufak duyuru yaptı ama ben onu duymadım bile, çünkü biri yolumuza çıkıp kanadımızın Alev ve Kuyruk Bölümleri arasındaki boşluğa geçmişti.

Her zaman olduğu gibi Xaden'ı gördüğümde hormonlarımla hareket eden aptal kalbim tekledi. En etkili zehirler en güzel şekillerde sunulurdu ve Xaden da tam olarak öyleydi: Ölümcül olduğu kadar güzeldi de. Yaklaşırken aldatıcı bir şekilde sakin görünüyordu ama avına doğru sinsice ilerleyen bir panter misali gerginliğini kendi gerginliğim gibi hissedebiliyordum. Rüzgâr saçlarını dağıttığında avludaki tüm erkekler karşısındaki bu haksız avantajı nedeniyle iç geçirdim. Seksi görünmeye çalışmasına bile gerek yoktu... zaten öyleydi.

Of, kahretsin. Tam şu an yaşadığım his –o yakınımdayken nefesimin kesilmesi ve tüm vücudumun gerilmesi– yüzünden kimseyi yatağa atmamıştım ya da diğer normal arkadaşlarım gibi kutlama yapmamıştım. Başka kimseyi istememenin nedeni bu histi işte.

Çünkü *onu* istiyordum.

Dünyada bunu ifade etmeye yetecek küfür yoktu.

Arkasındaki Fitzgibbons'ın yaptığı duyuruları duymazdan gelerek nabzımı hızlandırmaya yetecek kadar uzun süre bana baktı ve ardından Dain'e döndü. "Takım listenizde bir değişiklik var."

"Kanat liderim?" diye sordu Dain omurgasını dikleştirerek. "Üçüncü takımın dağılmasıyla dört kişi almıştık."

"Evet." Xaden İkinci Takım, Kuyruk Bölümü'nün hazır olda beklediği sağ tarafa baktı. "Belden, liste değişikliği yapıyoruz."

"Evet efendim." Takım lideri bir kez başıyla onayladı.

"Aetos, Vaughn Penley senin komutandan ayrılacak ve onun yerine Kuyruk Bölümü'nden Liam Mairi'yi alacaksın."

Dain ağzını hızla kapayarak başıyla onayladı.

Hepimiz iki birinci sınıf binicisinin yer değiştirmesini izledik. Penley sadece Harman'dan beri bizimleydi, bu yüzden asıl ekibimizden ona içtenlikle veda eden olmadı ama diğer üçü homurdandılar.

Liam Xaden'a başıyla selam verdiğinde midem kasıldı. Onun neden Dain'in emrine verildiğini çok iyi biliyordum. Açık sarı saçları, karakterli burnu, mavi gözleriyle iri yarı biriydi, Sawyer kadar uzun ve Dain kadar yapılıydı; bileğinden başlayıp tuniğinin kolunun altında kaybolan isyan damgası da görevinin ne olduğunu ele veriyordu.

"Fedaiye ihtiyacım yok," diye çıkıştım Xaden'a. Bir kanat lideriyle bu şekilde konuşarak haddimi aşıyor muydum? Kesinlikle aşıyordum. Peki bu umurumda mıydı? Hiç değildi.

Xaden beni duymazdan gelerek Dain'e baktı. "Liam, istatistiksel olarak bölükteki en güçlü birinci sınıf öğrencisi. İmtihan'ı en hızlı geçen o, tek bir müsabakayı bile kaybetmedi ve son derece güçlü bir Kırmızı Hançerkuyruk'la bağ kurdu. Her takım ona sahip olduğu için kendini şanslı hissederdi ve o tamamen senin, Aetos. İlkbaharda Takım Savaşı'nı kazandığında bana teşekkür edebilirsin."

Liam, Penley'nin yerini alarak arkamda sıraya girdi.

"Fedaiye. İhtiyacım. Yok," diye tekrarladım bu sefer biraz daha yüksek sesle. Başkalarının duyması umurumda bile değildi.

Arkamdaki birinci sınıflardan biri keskin bir soluk aldı, cüretim yüzünden dehşete düştüğüne şüphe yoktu.

Imogen burnundan güldü. "Bu tavırla sana iyi şanslar."

Xaden, Dain'in yanından geçip tam önümde durdu ve bana doğru eğildi. "Dün gece ikimizin de gördüğü üzere kesinlikle ihtiyacın var. Sürekli senin yanında olamam. Ama Liam," –

sarışın Tyrrendorluyu işaret etti– "bir birinci sınıf öğrencisi, bu yüzden *her* sınıfta, *her* müsabakada yanında olabilir, hatta onu kütüphane görevine bile atadım, bu yüzden umarım ona alışırsın, Sorrengail."

"Çizgiyi aşıyorsun." Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

Sesini alçaltarak, "Bırak aşmayı, daha o çizgiye *gelmedim* bile," diye beni uyardığında sırtımdan bir ürperti geçti. "Sana yöneltilen her tehdit bana yöneltilmiş demektir ve daha önce de belirttiğim gibi, yatağının ucunda uyumaktan daha önemli işlerim var."

Boynumdan yukarı bir ısı yükselirken yanaklarım pembeleşti. "O benim odamda falan *uyumayacak*."

"Tabii ki uyumayacak." Pislik herif *sırıttığında* hain midemde kelebekler uçuştu. "Onu seninkinin yanındaki odaya aldırdım. *Çizgiyi aşmak* istemem." Arkasını dönüp uzaklaştı ve sıranın önündeki yerine geri döndü.

"Lanet olası eş ejderhalar yüzünden," diye homurdandı Dain, dümdüz karşıya bakarak.

Fitzgibbons duyuruları bitirip kürsünün arkasına geçti, bu aslında sabah toplantısının sona erdiğini belirtirdi ama sonra kürsüye Komutan Panchek çıktı. Normalde sabah toplantısından kaçınmayı alışkanlık hâline getirmiş olduğundan burada bir şeyler döndüğü anlaşılıyordu.

"Panchek ne alaka?" diye sordu yanımdaki Rhiannon.

"Emin değilim." Derin bir nefes aldığımda kaburgalarımdaki acı yüzünden suratımı buruşturdum.

"Elinde Kodeks olduğuna göre büyük bir olay olmalı," dedi Rhiannon.

"Sessiz ol," diye emretti Dain, bu sabah ilk kez omzunun üzerinden bize bakarak. Boynumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kez daha baktı. "Vi?"

Dünkü kavgamızdan beri benimle konuşmamıştı. Tanrılar aşkına, üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişken nasıl oluyordu da kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum?

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdim ama o hâlâ şok içinde boynuma bakıyordu. "Takım Lideri Aetos, insanlar bakıyor." Komutan Panchek kürsüde konuşmaya başlayıp bu sabah halledilmesi gereken başka bir mesele olduğunu söylerken üzerimizde payımıza düşenden çok daha fazla ilgi vardı ama Dain gözlerini boynumdan ayırmıyordu. "Dain!"

Kahverengi gözlerini kırpıştırıp gözlerime baktığında özür dileyen yumuşak bakışları boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Riorson *dün gece* derken bunu mu kastediyordu?"

Başımla onayladım.

"Bilmiyordum. Neden bana söylemedin?"

Çünkü söylesem bile bana inanmazdın.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, başımla kürsüyü işaret ederek. "Sonra konuşuruz."

Döndü ama hareketleri isteksizdi.

Panchek tüm avluya, "Komutanınız olarak Kodeks'in ihlal edildiğini öğrendim," diye duyurdu. "Bildiğiniz gibi, en kutsal yasalarımızın ihlal edilmesine müsamaha gösterilmeyecektir," diye devam etti. "Bu mesele şimdi ve burada ele alınacaktır. Suçlayan kişi lütfen öne çıksın."

"Birinin başı dertte," diye fısıldadı Rhiannon. "Sence Ridoc sonunda Tyvon Varen'ın yatağında mı yakalandı?"

"Bu Kodeks'e pek aykırı sayılmaz," diye mırıldandı Ridoc arkamızdan.

"İkinci Kanat'ın yardımcı lideri." Omzumun üzerinden sert bir bakış attım.

"Yani?" Ridoc omuz silkti, en ufak bir pişmanlık duymadan sırıttı. "Liderler sınıfıyla dostluk kurmak hoş karşılanmaz ama yasa dışı da değildir."

İç geçirerek önüme döndüm. "Seksi özledim." Gerçekten özlemiştim ve özlediğim şey sadece fiziksel hazdan ibaret değildi. Hasretini çektiğim şey o anlarda oluşan bağlantı hissi, yalnızlığın bir anlığına da olsa yok olmasıydı.

Eğer Xaden bana o gözle baksaydı ilkini sağlayabileceğinden fazlasıyla emindim ama ya ikincisi? O arzulamam gereken son kişiydi ama şehvet ve mantık asla ortak bir fikirde buluşmazdı.

"Biraz eğlence arıyorsan seve seve yardımcı olurum..." dedi Ridoc ve kahverengi saçlarını alnından geriye iterek göz kırptı.

"*İyi* seksi özlüyorum ben," diye karşılık verdim. Biri önümüzden kürsüye doğru yürürken gülümsememi bastırdım, önümüzdeki takımların sıraları arasından öne çıkanın kim olduğunu seçememiştim. "Hem görünüşe bakılırsa senin bir sevgilin var zaten." İtiraf etmeliyim ki arkadaşımı bu kadar önemsiz bir konuda kızdırmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Bu, ürkütücü bir ortamdaki küçük bir normallik kırıntısıydı sadece.

"Biz çıkmıyoruz," diye itiraz etti Ridoc. "Rhiannon ve şey gibi, adı neydi..."

"Tara," dedi Rhiannon.

"Çenenizi kapatacak mısınız?" diye bağırdı Dain, üst rütbeli görevli sesiyle.

Ağzımız bir anda kapandı.

Kürsünün basamaklarını tırmananın Xaden olduğunu gördüğümde ağzım tekrar açıldı. Sertçe nefes alırken midem kasıldı. "Bu benimle ilgili," diye fısıldadım.

Dain bana baktı, kaşlarını şaşkınlıkla çattıktan sonra dikkatini kürsüye verdi; Xaden kürsüye çıkmıştı, bir şekilde tüm sahneyi varlığıyla doldurmayı başarıyordu.

Okuduklarımdan hatırladığım kadarıyla babasında da aynı yetenek vardı: Sadece sözleriyle bir kalabalığı durdurma ve coşturma yeteneği... Brennan'ın ölümüne yol açan sözler.

Xaden, "Bu sabah erken saatlerde," diye söze başladı tok sesi sıraya girmiş insanların üzerine yayılarak, "benim kanadımdaki

bir binici uykusunda, çoğunluğunu bağ kurmamış olanların oluşturduğu bir grup tarafından vahşice, yasa dışı bir saldırıya uğradı. Niyetleri onu öldürmekti."

Havayı bir dizi uğultu ve inilti doldururken Dain de omuzlarını dikleştirdi.

"Hepimizin bildiği gibi bu, Ejderha Binicisi Kodeksi'nin İkinci Bölüm, Üçüncü Maddesi'nin ihlalidir ve onursuzca olmasının yanı sıra idam cezası gerektiren bir suçtur."

Bir düzine bakışın üzerimde olduğunu hissediyorum ama en çok da Xaden'ın bakışını hissediyordum.

Elleriyle kürsünün kenarlarını kavramıştı. "Ejderham tarafından uyarıldıktan sonra diğer iki Dördüncü Kanat binicisiyle birlikte saldırıya müdahale ettim." Başıyla bizim kanadı işaret ettiğinde iki binici –Garrick ve Bodhi– sıradan çıkıp basamakları tırmanarak Xaden'ın arkasına geçtiler ve elleri iki yanda durdular. "Ölüm kalım meselesi olduğu için Alev Bölümü Lideri Garrick Tavis ve Kuyruk Bölümü Yardımcı Lideri Bodhi Durran'ın şahitliğinde katil adaylarından altısını bizzat infaz ettim."

"İkisi de Tyrrendorlu. Ne kadar da mantıklı," dedi ekibe yeni katılanlardan Nadine, Ridoc ve Liam'ın arkasındaki sıradan.

Omzumun üzerinden geriye dönüp ona ters ters baktım.

Liam gözlerini ileriye dikmişti.

"Ama saldırı ben gelmeden önce kaçan bir binici tarafından düzenlenmiş," diye devam etti Xaden, sesini yükselterek. "Tüm birinci sınıfların yatacakları yerlerin haritasına erişimi olan bir binici bu ve kendisi en ivedi biçimde adalete teslim edilmeli."

Kahretsin. İşler çirkinleşmek üzereydi.

"Öğrenci Sorrengail'e karşı işlediğin suçun hesabını vermeni talep ediyorum." Xaden'ın bakışları sıranın ortasına kaydı. "Kanat Lideri Amber Mavis."

Tüm bölük aynı anda nefes aldı, sonra kalabalığın içinde bir kargaşa koptu.

"Bu da ne demek?" dedi Dain sertçe.

Göğsüm sıkıştı. Tanrılar aşkına, Dain'in beni haklı çıkarmasından nefret ediyordum.

Avludaki tüm biniciler dikkatlerini Xaden, Amber... ve bana vermişken Rhiannon destek olmak için elimi sıkıca tuttu.

"O da bir Tyrrendorlu, Nadine," dedi Ridoc omzunun üzerinden. "Yoksa sadece damgalı olanlara karşı mı önyargılısın?"

Amber'ın ailesi Navarre'a sadık kalmıştı, bu yüzden Amber ailesinin idamını izlemek zorunda kalmamış ve bir isyancı olarak damgalanmamıştı.

"Amber asla böyle bir şey yapmaz." Dain başını iki yana salladı. "Bir kanat lideri bunu *asla* yapmaz." Yüzünü bana döndü. "Oraya çık ve herkese onun yalan söylediğini açıkla, Vi."

"Ama yalan söylemiyor," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

"Bu imkânsız." Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Ben oradaydım, Dain." Bana inanmadığı gerçeği canımı tahmin ettiğimden çok daha fazla acıtmıştı, zaten zedelenmiş olan kaburgalarıma inen başka bir darbe gibiydi.

"Kanat liderleri suçlanamaz..."

"O zaman neden kendi kanat liderimize yalancı demekte bu kadar acele ediyorsun?" Kaşlarımı, söylemekten özenle kaçındığı şeyi söylemesi için ona meydan okurcasına kaldırdım.

Arka tarafında Amber kendi sırasından çıkarak öne doğru adım attı. "Ben böyle bir suç işlemedim!"

"Gördün mü?" Dain kolunu sallayarak kızıl saçlı biniciyi işaret etti. "Buna *hemen* bir son ver, Violet."

"Onlarla birlikte benim odamdaydı," dedim sakin sakin. Bağırmak onu ikna etmeyecekti. Hiçbir şey ikna etmeyecekti.

"Bu imkânsız." Sanki yüzümü avuçlarının içine alacakmış gibi ellerini kaldırdı. "Bir bakayım."

Yapmaya niyetlendiği şeyin şokuyla sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attım. Mühür gücünün başkalarının anılarını görmesine izin verdiğini nasıl unutmuştum?

Ama Amber'ın olaya dâhil olduğuyla ilgili anımı görmesine izin verirsem bu ona zamanı durdurduğumu da göstermem anlamına gelirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Başımı iki yana salladım ve geriye doğru bir adım daha attım.

"Bana o anıyı göster," diye emretti.

Öfkeyle çenemi kaldırdım. "Bana izinsiz dokunursan hayatının geri kalanını pişmanlık içinde geçirirsin."

Yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı.

"Kanat liderleri." Xaden'ın sesi kargaşayı bastırdı. "Yeterli çoğunluğa ihtiyacımız var."

Hem Nyra hem de Septon Izar –Birinci ve İkinci Kanat'ın liderleri– avluda tamamen açıkta duran Amber'ın yanından geçerek kürsüye çıkan basamakları tırmandılar.

Havada da tanıdık bir kargaşa yaşandı ve hepimiz dağ sırasına doğru bakarken altı ejderha dağ boyunca kıvrılıp bize doğru uçtular. Aralarında en büyüğü Tairn'di.

Birkaç saniye içinde kaleye ulaştılar ve avlu duvarlarının üzerinde süzüldüler. Kanatlarının güçlü çırpışlarının yarattığı rüzgâr avluyu doldurdu. Sonra teker teker tüneklerine indiler, Tairn grubun tam ortasındaydı.

Tünediği duvarı ufalayan pençeleri ve Amber'ın üstündeki kısılmış, öfkeli gözleriyle vücudunun her noktası tehdit saçıyordu.

Sgaeyl onun sağına tüneyerek Xaden'ın arkasındaki yerini almıştı. Hâlâ ilk günkü kadar korkutucuydu ama o zamanlar daha da korkutucu bir ejderhayla bağ kuracağımı hayal bile edemezdim... Benim dışımdaki herkes için korkutucu. Nyra'nın Kızıl Akrepkuyruğu binicisinin arkasına geçerken Septon'ın Kahverengi Hançerkuyruğu da sol tarafta aynı şeyi yaptı. İki uçta buhar püskürtenler, Kumandan Panchek'in Yeşil Tokmakkuyruğu ve Amber'ın Turuncu Hançerkuyruğuydu.

Yanımda durmak için sırayı bozan Sawyer, "İşler ciddileşmek üzere," dedi ve Ridoc'ın da hemen arkamda olduğunu hissettim.

"Tüm bunları hemen şimdi durdurabilirsin, Violet. Durdurmalısın," dedi Dain yalvarırcasına. "Dün gece ne gördün bilmiyorum ama o Amber değildi. Kuralları çok önemser o, asla çiğnemez."

Amber İmtihan tırmanışında hançerimi kullanarak kuralları çiğnediğimi düşünmüştü.

Amber, Xaden'a, "Bunu ailemden intikam almak için kullanıyorsun!" diye haykırdı. "Babanın isyanını desteklemedikleri için!"

Bu çok alçakça bir ithamdı.

Xaden bunu duymamış gibi yaparak diğer kanat liderlerine döndü.

O Dain gibi kanıt istemiyordu. Bana inanıyordu ve sadece benim sözüme güvenerek bir kanat liderini idam etmeye bile hazırdı. Sanki fiziksel olarak var olan gerçek bir yapıymış gibi Xaden'a karşı ördüğüm koruma kalkanlarının çatladığını hissediyordum.

"*Anılarımı görebilir misin?*" diye sordum Tairn'e. "*Onları paylaşabilir misin?*"

"*Evet, ama...*" Başını hafifçe sağa sola salladı. "*Bir anı bağlı çiftler dışında asla paylaşılmaz. Bu bir ihlal olarak kabul edilir.*"

"*Xaden orada savaşıyor çünkü bunu yapanın Amber olduğunu ona ben söyledim. Ona yardım et.*" Tanrılar aşkına, bunun için ona hayranlık duyuyordum. Derin bir nefes aldım. "*Sadece görmeleri gerekenleri göster.*"

İstemek *ve* hayranlık duymak mı? Ben şimdiden mahvolmuştum.

Tairn homurdandı ve sonra Sgaeyl dışındaki tüm ejderhalar duvarın üstünde donakaldılar, Amber'ınki bile. Biniciler de hemen ardından aynı şeyi yaptılar, avluyu dolduran sessizlikte artık herkesin bildiğini anlamıştım.

"Omurgasız pislik," dedi Rhiannon öfkeyle, elimi daha da sıkı tuttu.

Dain'in benzi attı.

"*Artık* bana inanıyor musun?" Bunu bir suçlamaymış gibi söylemiştim. "Senin benim çocukluk arkadaşım olman gerekiyordu, Dain. *En iyi* arkadaşım. Sana söylemememin bir sebebi vardı."

Geriye doğru sendeledi.

"Kanat liderleri yeterli çoğunluğu oluşturdu ve oybirliğiyle aynı fikre vardı," diye duyurdu Xaden. Nyra ve Septon yanında, komutan geride duruyordu. "Seni suçlu bulduk, Amber Mavis."

"Hayır!" diye haykırdı Amber. "Bölüğü en zayıf biniciden kurtarmak suç değildir! Bunu kanatların bütünlüğünü korumak için yaptım!" Panik içinde yürürken ona yardım edebilecek birini arıyordu.

Sıra, bir bütün hâlinde geriye doğru gitti.

Nyra, "Ve yasalarımıza göre cezan ateşle infaz edilecek," dedi.

"Hayır!" Amber ejderhasına baktı. "Claidh!" Amber'ın Turuncu Hançerkuyruğu diğer ejderhalara hırladı ve bir pençesini kaldırdı.

Tairn devasa kafasını Claidh'e doğru çevirdiğinde kükremesi ayaklarımın altındaki zemini titretti. Küçük turuncu ejderhaya dişlerini gösterdiğinde ejderha geri çekildi, başı önde duvardaki tüneğine döndü.

Bu manzara yüreğimi sızlatmıştı. Amber için değil ama Claidh için çok üzülmüştüm.

"*Bunu yapmak zorunda mısın?*" diye sordum Tairn'e.

"*Bizim yöntemimiz budur.*"

"Lütfen yapma," diye yalvardım, kelimeleri zihnimden geçirmeyi unutarak. Amber'ı cezalandırmak başka bir şeydi ama Claidh de acı çekecekti.

Belki Amber'la konuşabilirdim. Belki sorunlarımızı konuşarak halledebilirdik. Belki ortak bir zemin bulabilir, kızgınlığımızı

dostluğa ya da en azından sıradan bir kayıtsızlığa dönüştürebilirdik. Kalbim küt küt atarak başımı iki yana salladım. Bunu ben yapmıştım. Birilerinin bana inanıp inanmayacağına o kadar odaklanmıştım ki *inanırlarsa* neler olabileceğini düşünmemiştim bile.

Xaden'a dönüp sesim titreyerek tekrar yalvardım. "Lütfen ona bir şans ver."

Gözlerime baktı ama gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Tairn, "*Birinin yaşamasına izin verdim ve o da dün gece neredeyse seni öldürüyordu, Gümüş,*" dedi. Sonra, sanki sonuçta önemli olan tek şey buymuş gibi ekledi: "*Adalet her zaman merhametli değildir.*"

Amber, "Claidh," diye inledi, avlu o kadar sessizdi ki her şey duyulabiliyordu.

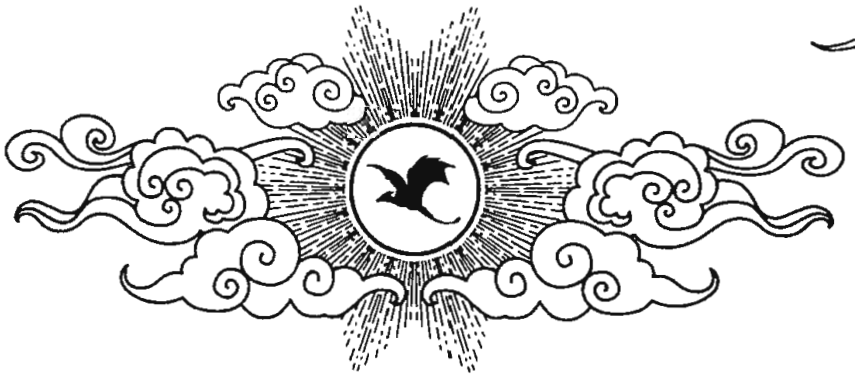
Sıra ortadan ikiye ayrıldı.

Tairn eğilerek başını ve boynunu kürsünün ötesine, Amber'ın durduğu yere doğru uzattı. Sonra dudakları aralandı, dili kıvrıldı ve onu öyle bir ateşle yaktı ki sıcaklığını durduğum yerden hissettim. Bir kalp atımı kadar sürede her şey bitmişti.

Korkunç bir çığlık havayı yırtarak akademik kanattaki bir pencereyi kırdı, Claidh yas tutarken tüm biniciler elleriyle kulaklarını tıkadı.

Ejderhanın gücünü hemen yönlendiremezsen korkma, Mira. Evet, her konuda en iyisi olmak zorunda olduğunu biliyorum ama bu senin kontrol edebileceğin bir şey değil. Hazır olduğunu hissettiğinde o gücünü yönlendirecektir. Ve bunu yaptığında, bir mühür gücü ortaya çıkarmaya hazır olsan iyi edersin. O âna dek hazır olamazsın. Zorlama.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA ALTMIŞ BİR

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Buna gerçekten gerek yok." Arşiv'in kapısına doğru ilerlerken Liam'a yan yan baktım. Araba artık gıcırdamıyordu bile. Liam onu daha ilk gün tamir etmişti.

"Bir haftadır bana bunu söyleyip duruyorsun." Bana bakarak sırıttığında yanağında bir gamze belirdi.

"Yine de hâlâ buradasın. Her gün. Bütün gün." Ondan hoşlanmıyor falan değildim. Her ne kadar sinir olsam da o aslında... iyi biriydi. Nazik, komik ve gülünç derecede yardımseverdi. Gittiği her yere –yani artık birlikte gittiğimiz her yere– küçük odun talaşı yığınları bıraksa da sürekli yanımda olmasından nefret edemiyordum. O küçük bıçağıyla sürekli bir şeyler yontuyordu. Dün bir ayı heykelciği yapmıştı.

"Aksi emredilene kadar," dedi.

Ben başımı iki yana sallarken Pierson Arşiv kapısında ayağa fırlayıp krem rengi tuniğini düzeltti. "Günaydın, Öğrenci Pierson."

"Sana da günaydın, Öğrenci Sorrengail." Bana kibar bir gülümsemeyle baktı ama Liam'a bakınca gülümsemesi soldu. "Öğrenci Mairi."

Liam sanki kâtibin ses tonu tamamen değişmemiş gibi, "Öğrenci Pierson," diye karşılık verdi.

Pierson aceleyle kapıyı açarken omuzlarımın gerildiğini hissettim. Belki de Basgiath'tan önce damgalıların yakınında hiç bulunmadığım içindi ama onlara gösterilen düşmanlığı apaçık, rahatsız edici bir şekilde hissediyordum.

Arşiv'e girdik ve her sabah olduğu gibi masanın yanında bekledik.

Liam'a kısık bir fısıltıyla, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "İnsanlar bu kadar kaba davrandığında tepki vermemeyi nasıl başarıyorsun?"

Parmaklarıyla arabanın sapında ritim tutarak, "Sen de bana her zaman kaba davranıyorsun," diye dalga geçti.

"Bana bebek bakıcılığı yaptığın için, şey için değil..." Söyleyemiyordum bile.

"İtibarı elden gitmiş Albay Mairi'nin oğlu olduğum için değil mi?" Çenesi kasıldı, gözlerini kaçırırken kaşlarını bir anlığına çattı.

Başımla onayladım. Son birkaç ayı düşündükçe midem kasılıyordu. "Sanırım ben de onlardan farklı değilim. Xaden'dan ilk görüşte nefret etmiştim ve o sırada onun hakkında tek bir şey bile bilmiyordum." Şimdi de biliyor sayılmazdım gerçi. Tamamen erişilmez olma konusunda delirtecek kadar iyiydi.

Liam alaycı alaycı gülünce arka köşedeki kâtibin bize ters ters bakmasına neden oldu. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var, özellikle de kadınlar üzerinde. Ya babasının yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorlar ya da aynı sebepten onunla yatmak istiyorlar, nerede olduğumuza bağlı olarak değişiyor."

"Onu gerçekten iyi *tanıyorsun*, değil mi?" Liam'a bakmak için başımı kaldırdım. "Seni sadece bizim yılın en iyisi olduğun için benim başıma dikmedi."

"Bunu daha yeni mi anladın?" Sırıttı. "Arkadaşlığımdan duyduğun zevk hakkında oflayıp puflamakla bu kadar meşgul olmasaydın bunu sana ilk gün söylerdim."

Ben gözlerimi devirirken Jesinia kapüşonunu saçlarının üzerine çekerek yaklaştı. "Selam, Jesinia," dedim işaret diliyle.

"Günaydın," diye karşılık verdi, bakışları Liam'a yönelirken dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Liam, flört ettiğini belli eden bir tavırla işaret dilinde, "Günaydın," diyerek göz kırptı.

İlk gün işaret dili bildiğini öğrenmek beni çok şaşırtmıştı ama açıkçası sırf onu tepemde istemediğim için biraz yargılayıcı davranmıştım.

"Bugün sadece bunlar mı var?" diye sordu Jesinia arabayı incelerken.

"Bir de bunlar." Onlar bariz şekilde bakışırken istek listesini alıp Jesinia'ya uzattım.

"Mükemmel." Yanakları kızarmıştı, listeyi inceledikten sonra cebine koydu. "Ah, bir de Profesör Markham günlük raporu gelmeden önce brifinginizi vermek üzere ayrıldı. Bunu sen alır mısın?"

"Memnuniyetle." Arabayı bizden uzaklaştırana kadar bekledim, sonra Liam'ın göğsüne bir şaplak attım. "Kes şunu," diye fısıldadım yüksek sesle.

"Neyi keseyim?" Liam, Jesinia ilk rafların olduğu köşeyi dönene kadar arkasından baktı.

"Jesinia'yla flört etmeyi. O uzun süreli ilişkileri tercih eden bir kadın, yani aradığın şey ciddi bir ilişki değilse... sadece... yapma."

Kaşlarını kaldırdı. "Burada *kim* uzun süreli ilişkiyi düşünebilir ki?"

"Herkes bizim gibi ölümün ihtimal değil de kaçınılmaz son olduğu bir bölükte yaşamıyor." Arşiv'in kokusunu içime çektim ve verdiği huzuru biraz olsun özümsemeye çalıştım.

"Yani diyorsun ki bazı insanlar hâlâ plan dedikleri o küçük sevimli şeylerden yapmaya çalışıyorlar."

"Kesinlikle ve o *bazı insanlar* dediğin de Jesinia. Güven bana, onu yıllardır tanıyorum."

"Doğru. Çünkü sen büyürken kâtip olmak istiyordun." Neredeyse beni güldürecek bir dikkatle Arşiv'i taradı. Sanki birinin raflardan fırlayıp üstüme atlama ihtimali varmış gibi.

"Bunu nereden biliyorsun?" İki farklı tarihçinin yorumunu kasvetli suratlarla tartışarak yanımızdan geçen bir grup ikinci sınıf öğrencisi yüzünden sesimi alçaltmıştım.

"Bilirsin işte... görevlendirildikten sonra seninle ilgili araştırma yaptım." Başını iki yana salladı. "Bu hafta seni hançerinle antrenman yaparken gördüm, Sorrengail. Riorson haklıymış. Kâtip olsaymışsın harcanırmışsın."

Göğsüm hafif bir gururla kabardı. "Bunu göreceğiz." En azından müsabakalar yeniden başlamamıştı. Sanırım uçuş dersleri sırasında yeterince öldüğümüz için yakın dövüşle daha fazla ölüm olmasın diye müsabakaları boş vermişlerdi. "Sen küçükken ne olmak istiyordun?" diye sordum sohbeti devam ettirmek için.

"Canlı." Omuzlarını silkti.

Eh... Bu da bir şeydi.

"Peki Xaden'ı nereden tanıyorsun?" Tyrrendor eyaletindeki herkesin birbirini tanıdığını düşünecek kadar sersem değildim.

"Riorson ve ben irtidattan sonra aynı eve evlatlık verildik," dedi, isyan için *uzun zamandır* duymadığım bu Tyrrendor terimini kullanarak.

"Evlatlık mı verildiniz?" Ağzım açık kalmıştı. Aristokratların çocuklarını evlat edinmek, altı yüz yıldan daha uzun bir süre önce, yani Navarre'ın birleşmesinden sonra kaldırılan bir gelenekti.

"Şey, evet." Tekrar omuzlarını silkti. "Hainlerin" –bu kelimeyle irkildi– "çocukları, aileleri idam edildikten sonra nereye gittiler sanıyordun?"

Geniş raflara yayılmış metinlere bakarken içlerinden birinin bu sorunun cevabını barındırıp barındırmadığını merak ettim. "Bunu düşünmemiştim." Son kelimede boğazım düğümlendi.

"Büyük evlerimizin çoğu sadık kalan soylulara verildi." Boğazını temizledi. "Olması gerektiği gibi."

Şartlanmış bir cevap olduğu belli olan bu cümleye katılmaya zahmet etmedim. Kral Tauri'nin isyandan sonraki tepkisi hızlı, hatta acımasızdı ama ben de o sıralar abimin ölümüne neden olan insanlar hakkında merhametli düşünemeyecek kadar kendi kederine kapılmış on beş yaşında bir kızdım. Yine de Tyrrendor'un başkenti Aretia'nın yakılıp yerle bir edilmesi içime hiç sinmemişti. Liam da aynı yaştaydı. Annesinin Navarre'a olan inancını yitirmesi onun suçu değildi. "Peki sen babanla birlikte yeni evine gitmedin mi?"

Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Annemle aynı gün idam edilen bir adamla yaşamak zor olurdu."

Midem kasıldı. "Hayır. Hayır, bu doğru değil. Baban Isaac Mairi'ydi, değil mi? Tyrrendor da dâhil olmak üzere tüm eyaletlerdeki soylu haneler üzerine çalışmıştım." Yanlış anladığım bir şey mi vardı?

"Evet. Isaac benim babamdı." Başını eğip Jesinia'nın gözden kaybolduğu noktaya doğru baktığında bu konuşmayı bitirmek üzere olduğu hissine kapıldım.

"Ama o isyanın bir parçası değildi." Olanları anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Calldyr'deki idamları içeren ölüm listesinde adı yoktu."

"Calldyr idamlarının listesini mi okudun?" Gözleri alev almış gibiydi.

Tüm cesaretimi toplamam gerekse de gözlerimi kaçırmadım. "Listede birinin adına bakmam gerekiyordu."

Hafifçe geri çekildi. "Fen Riorson."

Başımla onayladım. "Aretia Savaşı'nda abimi öldürdü." Okuduklarımla onun söylediklerini birleştirmeye çalışırken

zihnim karmakarışık olmuştu. "Ama baban o listede yoktu." Fakat Liam'ın adı vardı; tanık olarak. Aniden bedenim utançla sarsıldı. Ne yapıyordum ben böyle? "Çok özür dilerim. Sormamalıydım."

"Aile evimizde infaz edildi." Yüz hatları gerilmişti. "Evimiz başka bir soyluya verilmeden önce tabii ki. Ve evet, babamın ölümünü de izledim. O zamanlar isyan damgası bedenime çoktan işlenmişti ama acısı aynıydı." Gözlerini kaçırarak yutkundu. "Sonra Riorson gibi ben de Dük Lindell'ın himayesine verilerek Tirvainne'e gönderildim. Küçük kız kardeşim başka bir yere gönderildi."

"Sizi ayırdılar mı?" Ağzım bir karış açık kalmıştı. İsyanla ilgili okuduğum metinlerin hiçbirinde ne evlatlık vermekten ne de kardeşleri ayırmaktan bahsediliyordu.

Başıyla onayladı. "Aslında benden sadece bir yaş küçük, yani gelecek yıl bölüğe girdiğinde onu görebileceğim. Güçlü ve hızlıdır, dengesi de sağlamdır. Başarılı olacak." Ses tonundaki belli belirsiz telaş bana Mira'yı hatırlattı.

"Fakat başka bir bölüğü de seçebilir," dedim yumuşak bir sesle, onu yatıştıracağını umarak.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Hepimiz biniciyiz."

"Ne?"

"Hepimiz biniciyiz. Bu anlaşmanın bir parçasıydı. Yaşamamıza izin verildi, sadakatimizi kanıtlamamız için bir şans verildi ama sadece Biniciler Bölüğü'ne girersek." Şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bilmiyor muydun?"

"Yani..." Başımı iki yana salladım. "Önderlerin ve subayların çocuklarının zorla askere alındığını biliyorum ama hepsi bu. Bu antlaşma eklerinin çoğu gizlidir."

"Ben şahsen bu bölüğün bize en iyi yükselme şansını vermek için seçildiğini düşünüyorum ama diğerleri..." Yüzünü buruşturdu. "Diğerleri bunun sebebinin biniciler için ölüm oranının çok daha yüksek olması olduğunu, bu yüzden kendileri

yapmak zorunda kalmadan hepimizi öldürmeyi umduklarını düşünüyor. Imogen, ilk başta ejderhaların kusursuz bir onura sahip olduklarından damgalı biriyle asla bağ kurmayacaklarını düşündüklerini söylemişti, şimdi de bizimle ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlar."

"Kaç kişisiniz?" Annemi ve onun tüm bunların ne kadarını bildiğini düşündüm, Brennan'ın ölümünden sonra Basgiath'ın komutanı olduğunda bunların ne kadarını kabul ettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Xaden'ın ekibi mi?" Duraksadı. "Subayların altmış sekizinin yirmi yaşın altında çocukları vardı. Bizden yüz yedi kişi var ve hepsi de isyan damgası taşıyor."

"En büyükleri de Xaden," diye mırıldandım.

Liam başıyla onayladı. "En küçüğümüzse neredeyse altı yaşında. Adı Julianne."

Galiba kusacaktım. "O da damgalılardan mı?"

"Öyle doğdu." Bunun bir ejderha tarafından yapıldığını anlıyordum ama bu ne biçim bir şeydi böyle?

"Ve sormanda bir sakınca yok. Birileri bilmeli. Birileri hatırlamalı." Derin derin nefes alırken omuzları yükselip alçalıyordu. "Her neyse, burada olmak senin için zor mu? Yoksa daha ziyade rahatlatıcı bir şey mi?"

Konuyu değiştirdiğin gözümden kaçmadı.

Yavaş yavaş kendilerini işe hazırlayan kâtiplerle dolmaya başlayan sıra sıra dizilmiş masalara baktım ve babamın onların arasında olduğunu hayal ettim. "Eve dönmek gibi ama değil de. Burası değişmiş falan değil elbette, asla değişmez. Zaten bence değişim bir kâtibin ölümcül düşmanıdır. Ama *ben değişiyorum, bunu fark etmeye başladım.* Buraya pek uymuyorum. Artık değil."

"Evet. Anlıyorum." Sesindeki bir şey beni gerçekten anladığını söylüyordu.

Son beş yılın onun için nasıl geçtiği sorusu dilimin ucuna geldi ama Jesinia, istediğim kitaplarla dolu kütüphane arabasıyla dönmüştü.

"İstediğin her şey burada," diye işaret etti, sonra da en üstteki parşömeni gösterdi. "Bu da Profesör Markham için."

"Ona ileteceğiz," diye söz verdim ve arabayı almak için öne eğildim. Gömleğimin yüksek yakası kayınca Jesinia'nın nefesi kesildi, elini ağzına götürdü.

"Tanrılar aşkına, Violet. Boynun!" El hareketleri hızlı ve telaşlıydı, gözlerindeki şefkat de göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Şefkat" bizim bölükte kullanılan bir kelime değildi. Öfke, gazap ve kızgınlık vardı... ama şefkat yoktu.

"Önemli bir şey değil." Yakamı yukarı çekip sararmaya başlamış çürükleri kapadım, Liam da uzanıp arabayı aldı. "Yarın görüşürüz."

Biz kapıya doğru dönerken Jesinia başını eğip ellerini birleştirdi. Biz koridora çıktıktan sonra Pierson arkamızdan kapıyı kapadı.

"Riorson Tirvainne'de geçirdiğimiz yıllarda bana dövüşmeyi öğretti." Liam'ın konuyu değiştirmesi takdire şayan ve şüphesiz bir kez daha kasıtlıydı. "Onun gibi hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim. Müsabakaların ilk turunu atlatmamın tek sebebi o. Göstermiyor olabilir ama kendi başının çaresine bakıyor."

"Bana onun iyi yanlarını övmeye mi çalışıyorsun?" Yokuş yukarı ilerlemeye başladık ve bugün bacaklarımın daha kuvvetli olduğunu memnuniyetle fark ettim. Vücudumun benimle iş birliği yaptığı günleri seviyordum.

"Ona bağlanmış durumdasın..." Yüzünü buruşturdu. "Yani sonsuza kadar."

"Ya da birimiz ölene kadar," diye şaka yaptım ama köşeyi dönüp Şifacılar Bölüğü'nün yanından geçen yola girdiğimizde bu şakanın pek de komik olmadığını fark ettim. "Bunu na-

sıl yapabiliyorsun? Anneni esir alan bir generalin kızını nasıl koruyabiliyorsun?" Bütün hafta boyunca bu soruyu sormak istemiştim.

"Bana güvenip güvenemeyeceğini mi merak ediyorsun?" Bir kez daha sırıttı.

"Evet." Cevap basitti.

Güldü, sesi tünelin duvarlarında ve revirin cam pencerelerinde yankılandı. "Güzel cevap. Tek söyleyebileceğim senin hayatta kalmanın Riorson için çok önemli olduğu ve benim de her şeyimi ona borçlu olduğum. *Her şeyimi.*" Bu son sözü söylerken, kitap arabası taş döşeli koridordaki bir yükseltiye çarptığında bile gözlerimin içine bakmaya devam etti.

En üstteki parşömen yere yuvarlandı, onu almak için aceleyle eğilince kaburgalarımdaki donuk acıyla irkildim, parşömen de tünelin hafif eğimi yüzünden açılıverdi.

"Aldım." Kalın parşömen kapanmaya pek hevesli değildi ve gözüm beni duraksatan bir cümleye takıldı.

Sumerton'daki koşullar özellikle endişe verici. Dün gece bir köy yağmalanmış ve bir ikmal konvoyu saldırıya...

"Ne yazıyor?" diye sordu Liam.

"Sumerton saldırıya uğramış." Gizli bilgi olarak işaretlenip işaretlenmediğini görmek için parşömeni çevirdim ama öyle bir işaret yoktu.

"Güney sınırında mı?" O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Evet." Başımla onayladım. "Coğrafya dersinden doğru hatırlıyorsam bu başka bir yüksek irtifa saldırısı. Bir ikmal konvoyunun yağmalandığı yazıyor." Biraz daha okudum. "Yakındaki mağaralardaki ortak depolar da yağmalanmış. Ama bu pek mantıklı değil. Poromiel'le ticaret anlaşmamız var."

"O zaman bir akıncı grubu."

Omuzlarımı silktim. "Ona dair bir şey yazmıyor. Sanırım bugün Savaş Brifingi'nde öğreniriz." Güney sınırlarımız bo-

yunca saldırılar artıyor, hepsi de aynı şekilde gerçekleşiyordu. Koruma duvarlarının zayıfladığı yerlerdeki dağ köyleri yakılıp yıkılıyordu.

Aniden muazzam, inanılmaz bir açlık hissettim, boş midemi yatıştırabilecek tek şey kandı...

"Sorrengail?" Liam kaşlarını endişeyle çatmış bana bakıyordu.

"Tairn uyandı da," diyebildim zorlukla, sanki bir koyun sürüsünü arzulayan benmişim gibi midemi tutarak. Ya da keçi. Ya da sabah için neye karar verdiyse artık. "*Tanrılar aşkına, lütfen gidip bir şeyler ye.*"

"*Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim,*" diye hırladı.

"*Tam bir sabah insanısın, değil mi?*" Açlığım yatışır gibi oldu, bunun Tairn'in aramızdaki bağı bir süreliğine zayıflatmasından kaynaklandığını biliyordum çünkü ben bunu yapamıyordum. Duyguları sadece onun kontrolünden geçtikten sonra bana ulaşıyordu. "*Teşekkür ederim. Andarna nerede?*"

"*Hâlâ uyuyor. O kadar güç kullandıktan sonra birkaç gün daha uyur.*"

"Bu durum kolaylaşacak mı?" diye sordum Liam'a. "Hissettikleri şeylerin bizi de etkilemesi yani?"

Yüzünü buruşturdu. "Güzel soru. Deigh kendini oldukça iyi kontrol ediyor ama sinirlendiğinde var ya..." Liam başını iki yana salladı. "Güç yönlendirmeye başladıklarında ve onları engelleyecek güce sahip olduğumuzda işlerin kolaylaşması gerekiyor ama Carr'ın bu durum gerçekleşene kadar bizimle uğraşmayacağını biliyorsun."

Her derste benimle birlikte olduğunu düşünerek Liam'ın yeteneklerini henüz kazanmadığını varsaymıştım fakat ikimizin de hâlâ sayıları gittikçe azalan güçsüz biniciler arasında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Andarna bana zamanı durdurma yeteneğini vermiş olsa da bunu düzenli olarak kullanamayacağımdan oldukça emindim, özellikle de iyileşmesi böyle günlerce sürecekse.

"Tairn de sana güç yönlendirmedi, değil mi?" diye sordu Liam, yüzünde bir belirsizlik ve kırılganlık vardı.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bağlanma konusunda sorunları var," diye fısıldadım.

"*Bunu duydum.*"

"*O zaman zihnimden uzak dur.*"

Felç edici bir açlık dalgası tüm bedenimi sardığında neredeyse Markham'ın parşömenini elimde eziyordum. "*Pislik yapma.*"

Yanıt olarak kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Acele etsek iyi olur yoksa kahvaltıyı kaçıracağız."

"Doğru." Parşömeni rulo yapıp arabaya geri koydum.

İkinci ve Üçüncü Kanat'ın birinci sınıfları o öğleden sonra Profesör Carr'ın sınıfına çıkan kulenin merdiven boşluğundan doluşarak Savaş Brifingi'ne giden koridoru iyice kalabalıklaştırırken Rhiannon, "Ben de bu havalı çocuklar gibi olmak istiyorum," diye homurdandı.

"Olacağız," diye söz verdim koluna girerek. İtiraf etmeliyim ki göğsümde küçük bir kıskançlık hissinden daha fazlası belirmişti.

"Havalı olabilirsin ama asla benim kadar havalı olamayacaksın!" Ridoc Liam'ı itip kolunu omzuma attı.

"Ejderhaların güç aktardığı insanlardan bahsediyor," diye açıkladım, kitaplarımı düşürmemek için neredeyse hokkabazlık yaparak. "En azından bize aktarılan bir güç yoksa büyü bizi öldürmeden önce mühür gücümüzün ortaya çıkması konusunda stres yaşamayız." Sırtımın ortasındaki ejderha yadigârı karıncalanınca Andarna'nın yeteneğinin benim için kronometreyi başlatıp başlatmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Ben de şu fizik sınavında nasıl *birinci* olduğumu tartıştığımızı sanıyordum." Sırıttı. "Kesinlikle sınıftaki en yüksek puandı."

Rhiannon gözlerini devirdi. "Lütfen. Senden beş puan fazla aldım."

"*Senin* notlarını saymayı aylar önce bıraktık biz." Hafifçe öne doğru eğildi. "Senin aldığın notlar geri kalanımız için adaletsizlik yaratıyor." Omuzlarımızın arasına baktı. "Bir dakika. Sen kaç aldın, Mairi?"

"Bu işe bulaşmaya hiç niyetim yok," diye yanıt verdi Liam. Birbirimizden ayrılıp brifing odasına girmek için öğrencilerin oluşturduğu kalabalığın arasına karışırken gülümsedim.

Basamaklı amfiye girerken biri, "Kusura bakma, Sorrengail," dedi ve önümden çekilerek arkadaşını da yanına çekti.

"Özür dileyecek bir şey yok!" diye seslendim ama onlar çoktan birkaç basamak yukarı çıkmışlardı bile. "Buna asla alışamayacağım."

Devasa kule boyunca kıvrılan basamaklardan inerken Rhiannon, "Bir yerlere ulaşmayı kolaylaştırdığı kesin," diye dalga geçti.

"*Uygun seviyede hürmet gösteriyorlar,*" diye homurdandı Tairn.

"*Bu hürmeti bana değil, ileride olacağımı düşündükleri şeye gösteriyorlar.*" Sıramızı bulup sandalyelerimize doğru ilerledik ve takım hâlinde birinci sınıfların arasındaki yerlerimizi aldık.

"*Bu mükemmel bir öngörü.*"

Biniciler içeri girerken oda enerjiyle uğulduyordu, artık kimsenin ayakta durmak zorunda olmadığını fark ettim. Son dört ayda sayımız giderek azalmıştı. Boş sandalyelerin sayısı insanı üzüyordu. Dün uçuş sahasında başka bir binicinin Kızıl Akrepkuyruğuna fazla yaklaşan bir birinci sınıf öğrencisini daha kaybetmiştik. Bir saniye önce orada duruyordu, bir saniye sonra ise yanmış bir toprak parçasıydı. Dersin geri kalanında Tairn'e mümkün olduğunca yakın durmuştum.

Kafa derim karıncalandı ama arkamı dönme isteğime karşı koydum.

Sağımdaki sandalyede oturan Liam, oyduğu küçük ejderha heykelciğinden başını kaldırıp üçüncü sınıflara doğru bakarak, "Riorson geldi," dedi.

"Tahmin etmiştim." Orta parmağımı kaldırarak önüme baktım. Liam'ı sevmiyor değildim ama onu görevlendirdiği için Xaden'a hâlâ kızgındım.

Liam homurdandı ve gamzesini göstererek sırıttı. "Şimdi de ters ters bakıyor. Söylesene, bu bölükteki en güçlü biniciyi kızdırmak eğlenceli mi?"

"Deneyip görsene," diye önerdim, defterimdeki bir sonraki boş sayfayı açarak. Arkama dönemezdim. Dönmeyecektim. Xaden'ı istemem normaldi. Öyle olmak zorundaydı. Fakat bunun bende uyandırdığı dürtüleri dinlemek? İşte bu aptallık olurdu.

"Hayır, almayayım."

Kendimi kontrol etme savaşını kaybettim ve omzumun üzerinden geriye baktım. Xaden sıkılmış görünme sanatındaki ustalığını konuşturarak en üst sırada Garrick'in yanında oturuyordu. Liam'a başıyla selam verdi, Liam da ona karşılık verdi.

Gözlerimi devirip tekrar önüme döndüm.

Liam yeniden Kırmızı Hançerkuyruğu Deigh'e çok benzeyen heykelciğine yoğunlaştı.

"Yemin ederim, seni peşime gölge gibi öyle bir taktı ki sanırsın her derste bana suikast girişiminde bulunuyorlar." Başımı iki yana salladım.

"Onu savunmak gibi olmasın ama insanlar seni öldürmeye çalışmaktan hoşlanıyor." Rhiannon malzemelerini çıkarıyordu.

"Bir kez! Bu sadece bir kez oldu, Rhi!" Ağırlığımı çürük kaburgalarıma vermemek için duruşumu değiştirdim. Sıkıca sarmıştım ama yine de sandalyemin arkasına yaslanamıyordum.

"Ya, evet. Peki Tynan'la olanlara ne diyorsun?" diye sordu Rhiannon.

"Harman." Omuzlarımı silktim.

"Ya Barlowe'un hiç bitmeyen tehditleri?" Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Sawyer, Rhiannon'ın yanındaki sandalyeden öne doğru eğilerek, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

"Onlar sadece tehdit. Gerçekten hedef alındığım tek zaman o geceydi, zaten Liam yatak odamda nöbet falan da tutmuyor."

"Yani, buna karşı değilim..." dedi Liam, bıçağını tahta parçasının üzerinde gezdirerek.

"Sakın." Başımı çevirip ona bakınca kendimi gülmekten alamadım. "Seni *arsız* çapkın."

"Teşekkür ederim." Sırıttı ve oyma işine geri döndü.

"Bu bir iltifat değildi."

"Ona aldırma, cinsel açıdan hüsrana uğradığı için böyle davranıyor. Böyle kızlar hep huysuz olur." Rhiannon defterinin boş sayfasına tarihi yazdı ve ben de tüy kalemimi yanımda taşıdığım hokkaya daldırarak aynısını yaptım. Diğerlerinin kullanabildiği o rahat, etrafı kirletmeyen kalemler, ejderhalarımın bana güç yönlendirmesi için sabırsızlanmamın bir başka nedeniydi. Artık tüy kalem olmayacaktı. Hokka da.

"Bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok." Tanrılar aşkına, bunu daha yüksek sesle söyleyemez miydi?

"Ama yine de inkâr ettiğini duymuyorum." Bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Seçilemediğim için üzgünüm," diye takıldı Liam. "Ama eminim Riorson birkaç adayı değerlendirmemden memnun olacaktır, özellikle de bu, onu tüm kanadın önünde azarlamayı bırakacağın anlamına geliyorsa."

"Peki adayları tam olarak nasıl *değerlendireceksin*? Neye göre puanlama yapacaksın?" diye sordu Rhiannon, tek kaşını kaldırıp deli gibi sırıtarak. "Bunu kesinlikle duymam gerek."

Aniden dehşete düşen Liam'a gülmeden önce kendimi ancak iki saniye tutabildim. "Yine de teklifin için teşekkürler. Olası ilişkilerde sana danışacağımdan emin olabilirsin."

Rhiannon, Liam'a bakıp masum masum gözlerini kırpıştırarak, "Yani, izleyebilirsin tabii," diye devam etti. "Sadece her ihtiyacının karşılandığından emin olmak için. Bilirsin işte böylece kimse... şeyini ona yaklaştırmasın diye."

"Şimdi de penis şakaları mı yapıyoruz?" diye sordu Ridoc, Liam'ın yanından. "Çünkü hayatım boyunca bu ânı bekledim."

Buna Sawyer bile güldü.

"Aman be," diye mırıldandı Liam sessizce. "Sadece diyorum ki artık geceleri korunduğuna göre..." Daha çok güldüğümüzde ofladı.

"Bekle." Gülmeyi kestim. "Geceleri korunuyorum da ne demek? Yan odada olduğun için mi?" Gülümsemem kaybolmuştu. "Lütfen bana seni koridorda uyutmadığını ya da iğrenç bir şey yapmadığını söyle."

"Hayır. Tabii ki öyle bir şey yapmıyor. Saldırıdan sonraki sabah kapını korumaya aldı." Yüzünden bunu bilmem gerektiği anlaşılıyordu. "Sanırım sana söylemedi, hı?"

"*Ne* yaptı dedin?"

"Kapını korumaya aldı," dedi Liam, bu sefer daha sessizce. "Yani sadece sen açabilesin diye."

Kahretsin. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bu biraz kontrolcü ve haddini aşan bir hareketti ama aynı zamanda... tatlıydı da. "Ama kapıyı kapatan oysa o zaman içeri o da girebilir, değil mi?"

"Şey, evet." Profesör Markham ve Devera merdivenlerden inip sınıfın ön tarafına doğru ilerlerken Liam omuzlarını silkti. "Ama Riorson seni öldürecek değil ya."

"Doğru. Yani, hâlâ bu küçük fikir değişikliğine alışmaya çalışıyorum." Tüy kalemimi alayım derken yere düşürdüm ama yerden almak için eğilemeden masamın altındaki gölgeler ka-

lemi bir adak gibi havaya kaldırdı. Onu gölgelerin arasından alıp Xaden'a baktım.

Garrick'le konuşmaya dalmıştı, bana zerre kadar ilgi göstermiyordu.

Ama görünüşe bakılırsa hiç de öyle değildi.

Markham sınıfa, "Artık başlayalım mı?" diye seslendikten sonra Liam'la benim kahvaltıdan önce ona teslim ettiğimiz parşömeni kürsüye yerleştirirken hepimiz sessizliğe gömüldük. "Mükemmel."

Sayfanın başına *Sumerton* yazdım ve Liam da bıçağını bırakıp eline tüy kalemini aldı.

"İlk duyuru," dedi Devera öne çıkarak. "Bu yılki Takımlar Savaşı'nın kazananlarının sadece övünme hakkı elde etmemesine karar verdik..." Sanki büyük bir ödül alacakmışız gibi sırıttı. "Aynı zamanda aktif bir kanadı gözlemlemek için ön saflara bir gezi de kazanacaklar."

Etrafımızda alkışlar koptu.

"Yani kazanırsak daha erken ölme şansı mı elde edeceğiz?" diye fısıldadı Rhiannon.

"Belki de ters psikoloji deniyorlardır." Etrafımızda sevinçten havalara uçanlara bakarak akıl sağlıkları konusunda endişe ettim. Gerçi bu sınıftaki çoğu kişi ejderhasının üzerinde kalabiliyordu.

"*Sen de kalabilirsin.*"

"*Kendimden nefret edişimi dinlemekten daha iyi bir işin yok mu senin?*"

"*Pek sayılmaz. Şimdi dikkatini ver.*"

"*Burnunu sokmayı bırakırsam verebilirim,*" diye karşılık verdim.

Tairn kıkırdama gibi bir ses çıkardı. Günün birinde bu sesi tercüme edebilecektim ama o gün bugün değildi.

"Takımlar Savaşı'nın bahara kadar başlamayacağını biliyorum," diye devam etti Devera, "ama bu haberin mücadeleye

kadar her alanda kendinizi hazırlamanız için gerekli motivasyonu sağlayacağını düşündüm."

Bir başka tezahürat daha yankılandı.

"Artık dikkatinizi çektiğimize göre..." Markham elini kaldırdı ve oda sessizleşti. "Bugün ön cephe nispeten sessiz, bu yüzden bu fırsatı Gianfar Savaşı'nı incelemek için kullanacağız."

Tüy kalemim defterimin üzerinde donup kaldı. Bunu söylememişti, değil mi?

Büyücü ışıkları Tyrrendor'u ayıran Dralor Kayalıkları'na doğru yükselince tüm eyalet Kıta'nın geri kalanından binlerce metre yukarı kalktı ve güney sınırı boyunca uzanan kadim kale kuvvetli bir ışıkla aydınlandı. "Bu savaş Navarre'ın birleşmesi için çok önemliydi ve altı yüzyıldan daha uzun bir süre önce gerçekleşmiş olmasına rağmen bugün hâlâ uçuş dizilimlerimizi etkileyen önemli dersler barındırıyordu."

"Ciddi mi bu?" diye fısıldadım Liam'a.

"Evet." Liam elini öyle bir sıktı ki kalemi büküldü. "Sanırım öyle."

Devera kaşlarını kaldırarak, "Bu savaşı benzersiz kılan neydi?" diye sordu. "Bryant?"

"Kale sadece kuşatmaya hazır değildi," dedi ikinci sınıf öğrencisi arkamızdan, "aynı zamanda ejderha türlerine karşı ölümcül olduğu kanıtlanan ilk çifte arbaletlerle donatılmıştı."

"Evet. Ve?" diye sordu Devera.

İkinci sınıf öğrencisi, "Bu, grifonların ve ejderhaların, Kurak Topraklar ordusunu yok etmek için birlikte çalıştıkları son savaşlardan biriydi," diye devam etti.

Sağa sola bakıp diğer binicilerin not almaya başlamasını izledim. Gerçek olamazdı. Bu... gerçek olamazdı. Rhiannon bile hızlı hızlı not alıyordu.

Hiçbiri bizim ne yaptığımızı, dün gece sınır boyunca koca bir Navarre köyünün yakılıp yıkıldığını ve erzaklarının yağ-

malandığını bilmiyordu. Bunun yerine daha bina içi su tesisatı bile icat edilmeden önce gerçekleşen bir savaşı tartışıyorduk.

"Şimdi, çok dikkatli dinleyin," dedi Markham. "Çünkü üç gün içinde ayrıntılı bir ödev teslim edeceksiniz ve son yirmi yıldaki savaşlarla bunun arasında karşılaştırmalar yapacaksınız."

"O parşömende gizli bilgidir ibaresi var mıydı?" diye sordu Liam sessizce.

Aynı sessizlikle, "Hayır," diye cevap verdim. "Ama belki de gözümden kaçmıştır." Savaş haritasında o dağ silsilesinin yakınında bir hareketlilik bile görünmüyordu.

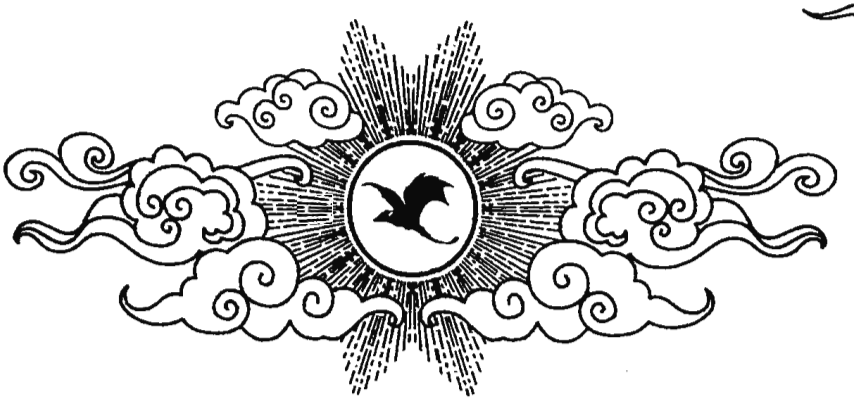
Tüy kalemini parşömene sürtüp not almaya başlarken, "Evet," diyerek başıyla onayladı. "Öyle olmalı. Gözünden kaçmıştır."

Babamla birlikte onlarca kez analiz ettiğimiz bir savaş hakkında elimi yazmaya zorlayarak gözlerimi kırpıştırdım. Liam haklıydı. Tek olası açıklama buydu. Biz o tür bir bilgiye ulaşacak yetkiye sahip değildik ya da belki de doğru bir rapor oluşturmak için gereken tüm bilgileri toplamayı henüz bitirmemişlerdi.

Ya da parşömenin üzerinde gizli bilgi olduğu yazıyordu ama benim gözümden kaçmıştı.

Gücün ilk ortaya çıkışı kusursuzdur.
İlk belirdiğinde, seni sonsuz bir enerji kaynağıyla sarmalar ve o güçle yapabileceğin şeylerin ihtimaline ve elindeki kontrole bağımlı hâle gelirsin. Ama şöyle de bir şey var ki o güç tüm hızıyla dönüp bedeninin kontrolünü ele geçirebilir.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA ALTMIŞ DÖRT

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kasım ayının geri kalanı Sumerton'da olanların bahsi açılmadan geçti, aralık ayında uğuldayan rüzgârlar kar getirdiğinde komutanın bu bilgiyi açıklamasını ummaktan artık vazgeçmiştim. Liam ya da ben gizli bir rapor olduğu belli olan bir şeyi okuduğumuz için profesörlere bunu doğrudan sorarsak suçlanırdık, belgenin üzerinde gizli olduğuna dair bir şey yazmıyor olsa bile.

Savaş Brifingi'nde anlatılmayan başka neler olduğunu merak ediyordum ama bundan kimseye bahsetmedim. Bu ve –benimle aynı senede girenlerin dörtte üçünün aksine– gücü yönlendirememe konusundaki artan hayal kırıklığım yüzünden bugünlerde daha ketum davranır olmuştum.

"*Tam olarak öyle sayılmaz,*" diye homurdandı Tairn.

"*Senden yorum kabul etmiyorum, hele de bugün neredeyse bir dağın yamacına çarpmama izin verdikten sonra.*" Ne kadar çok düşmeme izin verdiğini düşündükçe içim ürperiyordu.

Üçüncü Kanat'tan bir birinci sınıf öğrencisi benim kadar şanslı değildi. Yeni bir manevra sırasında oturağından kaymış ve bu sabah ölüm listesine girmişti.

Rhiannon asasını savurunca ağırlığımı geriye doğru vererek darbeden kıl payı kurtuldum. Şaşırtıcı bir şekilde eğitim minderinde dengemi koruyabilmiştim.

"*O zaman bir dahaki sefere kayma.*"

"*Bana güç yönlendirmeye başlarsan belki kaymam,*" diye karşılık verdim.

"Bu gece dikkatin dağınık." Ben dengemi yeniden sağlarken Rhiannon bana müsabakalar sırasında hiçbir rakibin göstermeyeceği merhameti göstererek geri çekildi. Bakışları minderin yanındaki bir bankta oturmuş başka bir ejderha yontmakta olan Liam'a kaydı, sonra bana dönerek gece olup da gölgemden kurtulduktan sonra bunu soruşturmaya devam edeceğini söyleyen bir bakış attı. "Ama eskisinden daha hızlısın. Imogen sana her ne yaptırıyorsa işe yarıyor."

"*Henüz güç yönlendirmeye hazır değilsin, Gümüş.*"

Yandaki minderde Ridoc'ı kurt kapanına almış ve pes etmesini bekleyen Imogen kayıtsızca, "Şüphen mi vardı?" diye seslendi.

Solumda Sawyer ve Quinn birbirlerinin etrafında dönerek yeni bir raunda hazırlanırken Rhiannon'ın arkasında Emery ve Heaton, Harman'dan sonra takımımıza gelen diğer birinci sınıflara koçluk yapmak için ellerinden geleni yapıyor, Dain ise benimle ilgili her şeyden titizlikle kaçınarak etrafı izliyordu.

Dain'in son emirlerine göre salı geceleri takımın yakın dövüş antrenmanı yapması gerekiyordu çünkü taşıdığımız tüm akademik yük, uçuş dersleri ve şimdi de bazılarımıza verilen kılıç kullanma eğitimiyle birleşince geriye minder için fazla zaman kalmıyordu. Uzaktaki minderlerden birkaçı aynı düşüncede olan diğer biniciler tarafından kullanılıyordu, bunlardan biri de Jack Barlowe'du.

Ridoc onunla dövüşmek istediğinde Liam'ın reddetmesinin nedeni de buydu.

Rhiannon'a, "Bana yumuşak davranıyorsun," dedim. Sırtımdan akan ter, ejderha pullu yeleğim Liam'ın yanındaki bankta kururken giydiğim dar kesim tuniği ıslatmıştı.

Liam'ın fazladan antrenmana ihtiyacı yoktu tabii. Dain hariç herkesi çoktan minderde yenmişti ve bir tarafım bunun tek sebebinin Dain'in daha genç bir binici tarafından alt edilmeyi reddetmesi olduğunu söylüyordu.

"Bir saattir bunu yapıyoruz." Rhiannon asasını havada savurdu. "Yorgunsun ve seni yaralamak, isteyeceğim son şey olur."

"Müsabakalar gündönümünden sonra devam edecek," diye hatırlattım ona. "Yumuşak davranarak bana iyilik yapmıyorsun."

"Haksız değil," dedi tok bir ses arkamdan.

Göz ucuyla Liam'ın ayağa kalktığını gördüm ve içimden küfrü bastım.

Xaden her zamanki gibi Garrick'le birlikte minderimizin yanından geçerken omzumun üzerinden, "Farkındayım," dedim. Yine de o geçene kadar gözlerimi ondan ayırmayı başaramadım. Tanrılar aşkına, mahvolmuştum ben. "Söyleyecek işe yarar bir şeyin yoksa git buradan."

"Daha hızlı hareket et. Ölme ihtimalin azalır. Bu işe yarar mı?" diye karşılık verdi ve antrenman salonunun ortasına yakın bir mindere geçip dövüşe hazırlandı.

Rhiannon'ın gözleri irileşirken Liam başını iki yana salladı.

"Ne?"

"Onunla konuşma şeklin," diye mırıldandı Rhiannon.

"Ne yapacak ki? Beni mi öldürecek?" Asamı bacaklarına doğru savurarak ileri atıldım.

Rhiannon zıplayarak döndü ve asasını bir *çatırtıyla* benimkine indirdi.

"Muhtemelen birbirinizi öldüreceksiniz," dedi Liam tekrar yerine otururken. "Mezuniyetten sonra ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Mezuniyetten sonra.

"Bırak mezuniyeti, ben önümüzdeki haftayı bile düşünmüyorum." Henüz sormaya hazır olmadığım bu kadar zor soru varken bunu yapamazdım.

"Bak, Tairn'in gücünü aktarmasının bu kadar uzun sürmesi seni... sinirlendiriyor biliyorum," dedi Rhiannon, minderde tekrar etrafımda dönerek. "Sadece bu minderde benimle olmanın, öfkeni gölgelere hükmeden devasa kanat liderinden çıkarmaktan çok daha güvenli bir şey olduğunu söylüyorum."

"Sinirimi senden çıkarmak istemiyorum. Sen benim arkadaşımsın." Belli belirsiz Xaden'ı işaret ettim. "*Zayıf* noktası olduğumu düşündüğü için beni bir türlü kurtulamadığım korumayla baş başa bırakan o. Ama o bana yardım ediyor mu?" Asayla hamle yaptım, Rhiannon da karşılık verdi. "Hayır. Beni eğitiyor mu?" Bir hamle daha yapmamla asalarımız yeniden çarpıştı. "Hayır. Ben ölmek üzereyken ortaya çıkıp tehditleri ortadan kaldırma konusunda oldukça iyi, evet ama hepsi bu." Benden farklı olarak onun gözlerini benden alamama gibi bir sorunu olmadığı kesindi.

"Yani kesinlikle sinirlisin," dedi Rhiannon kolayca dönüp uzaklaşarak.

"Biri özgürlüğünü elinden alsaydı sen de sinirlenirdin. Liam ne kadar harika biri olsa da her gün sabahtan akşama kadar kapında olsaydı..." Rhiannon'ın saldırılarından birini savuşturdum.

"Bunu anlayışla karşılıyorum," diye araya girdi Liam, ne demek istediğimi kanıtlarcasına.

Rhiannon, "Evet," dedi. "Sinirlenirdim. Senin adına sinirliyim de. Şimdi bu siniri kullanalım da bir işe yarasın." Rhiannon üzerime bir dizi hamleyle saldırdı ve ben de ona

karşılık verdim ama bunun tek nedeni tam da onu suçladığım şeyi yapıyor olması ve bana yumuşak davranmasıydı.

Sonra omzunun üzerinden spor salonunun ortasına bakma hatasını yaptım.

Bu kadar seksi olunur mu be!

Xaden ve Garrick üstlerini çıkarmış, hayatları buna bağlıymış gibi dövüşüyorlardı; tekmeler, yumruklar ve muhteşem kaslardan oluşan bir bulanıklıktan ibarettiler. Hiç bu kadar hızlı hareket eden iki insan görmemiştim. Ölümcül bir koreografisi olan güzel, hipnotize edici bir danstı bu. Garrick öldürmek için her hamle yaptığında Xaden bu hamleyi savuşturarak nefesimi tutmama neden oluyordu.

Geçtiğimiz aylar boyunca üstsüz dövüşen sayısız binici görmüştüm. Bu yeni bir şey değildi. Bu zamana kadar erkek vücuduna karşı kesinlikle bağışıklık kazanmış olmalıydım ama *onu* hiç üstsüz görmemiştim.

Xaden'ın vücudunun her noktası bir silah gibi bilenmişti sanki, keskin hatlarla ve zar zor dizginlenen bir güçle doluydu. Vücudunun üst kısmında kıvrılan isyan damgası koyu teninin üzerinde sanki ışıl ışıl parlıyor, attığı her yumruğu daha da heybetli gösteriyordu... hele o karnı... yani, karın bölgesinde kaç kas olur ki? Xaden'ınkiler o kadar sert ve belirgindi ki vücudunun geri kalanı bu kadar dikkat dağıtıcı olmasaydı muhtemelen her birini tek tek sayabilirdim. Dahası onda, bugüne kadar gördüğüm en büyük ejderha yadigârı vardı. Benim yadigârım kürek kemiklerimin arası boyunca uzanıyordu ama Sgaeyl'in işareti Xaden'ın tüm sırtını kaplamıştı.

Bedeninin benimkinin üstündeyken nasıl bir his yarattığını çok iyi biliyordum, ne kadar güçlü olduğunu...

Kalçama saplanan acı irkilmeme neden oldu ve beni girdiğim transtan çıkardı.

"*Hak ettiğini buldun*," dedi Tairn bilmiş bilmiş.

Rhiannon asasını geri çekerken, "Dikkatini ver!" diye bağırdı. "Az kalsın seni... Ah." Belli ki benim ve neredeyse diğer tüm kadınların –ayrıca erkeklerin birçoğunun– mutlulukla izlediği şeyi görmüştü.

İkisi de böyle büyüleyiciyken onları izlememek mümkün müydü sanki?

Garrick, Xaden'dan daha iri, daha kaslıydı ama isyan damgası ancak omzuna kadar uzanıyordu, gördüğüm en büyük ikinci dövmeydi. Sadece Xaden'ınki sert köşeli çene çizgisine kadar uzanıyordu.

"Bu..." diye mırıldandı yanımdaki Rhiannon.

"Kesinlikle öyle," diye katıldım.

"Kanat liderimizi nesneleştirmeyi bırakın," diye takıldı Liam.

Rhiannon o tarafa bakma zahmetine bile girmeden, "Yaptığımız şey bu mu?" diye sordu.

Kaslı sırtının genişliği ve biçimli kalçası ağzımı sulandırmıştı. "Evet, sanırım yaptığımız şey bu."

Liam alaycı alaycı güldü.

"Sadece teknik için de izliyor olabiliriz."

"Evet. Kesinlikle öyle yapıyor olabiliriz." Ama ben öyle yapmıyordum. Utanmadan onun tenini parmak uçlarımın altında hissetmenin nasıl bir şey olacağını, o yoğun konsantrasyonun her zerresinin *üzerimde* olmasına vücudumun nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Damarlarımdaki kan ısınarak yanaklarımı yakmaya başladı.

Tekrarlanan şaplak sesleri dikkatimi sağ tarafa, Ridoc'ın gayretle vurduğu yere vermeme neden oldu. Imogen onu nefes nefese minderde bıraktı, Xaden'la Garrick'i izlerken gizleyemediği saf özlem karşısında göğsüme istemsiz ve kesinlikle mantıksız, çirkin, çarpık bir kıskançlık hançeri saplandı.

"Dikkatiniz bu kadar kolay dağılıyorsa Takımlar Savaşı'nda mahvolduk demektir," diye bağırdı Dain. "Cepheyi ziyaret etme düşüncesine veda edebilirsiniz."

Hepimiz kendimize geldik ve sanki Xaden'a bakmaktan daha fazlasını yapmam gerekiyormuş gibi hissetmeme neden olan baş döndürücü arzuyu zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana salladım. Bu çok saçmaydı. O benim varlığıma sadece ejderhalarımız çift olduğu için katlanırken bense durmuş ağzım sulanarak onun yarı çıplak vücuduna bakıyordum.

Gerçi bu gerçekten de *çok güzel* bir yarı çıplak vücuttu.

"İşinizin başına dönün. Yarım saatimiz daha var," diye emretti Dain ve sanki doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissettim; bu, hatırladığım kadarıyla Amber öldürüldüğünden beri bana söylediği ilk şeydi.

"*O Kodeks'e aykırı davranarak kendi kendini öldürttü,*" diye homurdandı Tairn.

Ona doğru baktığımda Dain'in de gözlerini bana diktiğini gördüm ama yüzündeki ifadeyi yanlış okuyor olmalıydım. Dudaklarını birbirine bastırmasına neden olan şey ihanet olamazdı herhâlde.

"Devam edelim mi?" diye sordu Rhiannon asasını kaldırarak.

"Evet, edelim tabii." Omuzlarımı esnettim ve tekrar dövüşmeye başladık. Bana öğrettiği kalıpları kullanarak onun hamlesine karşılık verdim ama o bir sonraki hamlesini değiştirdi.

"*Savunmayı bırak da hücuma geç!*" dedi Tairn, öfkesi vücudumu sararak dengemi bozdu.

Rhiannon alçaktan bir asa vuruşuyla beni sırtüstü yere devirince mindere çarptığım anda nefesim kesildi. Boşalan ciğerlerime yeniden hava doldurmak için çırpınmaya başladım.

"Kahretsin, affedersin Vi." Rhiannon yanımda diz çöktü. "Sadece rahatla ve bir saniye bekle."

Kendi takımından biriyle konuşurken minderin kenarında pis pis sırıtan Jack, "Tairn'in seçtiği binici de bu işte," diye alay etti. "Tairn'in yanlış seçim yaptığını düşünmeye başlıyorum ama sana hâlâ herhangi bir güç aktarılmadığını göz önünde bulundurursak eminim sen de aynı şeyi düşünüyorsundur, değil

mi, Sorrengail? İki ejderhayla iki kat daha fazla güç aktarma yeteneğine sahip olman gerekmez miydi?"

Andarna'da işler böyle yürümüyordu ama hiçbiri bunu bilmiyordu tabii.

Liam ayağa kalktı ve ciğerlerime yeniden yavaş yavaş hava dolmaya başlarken Jack'le arama girdi.

"Sakin ol, Mairi. Küçük ayak bağına saldırmayacağım. Birkaç hafta içinde ona meydan okuyup seyircilerin önünde yanlışlıkla sıska boynunu kırabilecekken bunu neden şimdi yapayım ki?" Jack kollarını göğsünde kavuşturup büyük bir zevkle çırpınışımı izledi. "Söylesene, bakıcıyı oynamaktan yorulmaya başlamadın mı artık?" Birinci Kanat'tan bir arkadaşı ona bir şey uzatınca –kendi yediği portakaldan bir dilim– Jack öfkeyle elini ittirdi. "Şu pis şeyi benden uzak tut. Sonumun revir olmasını mı istiyorsun?"

"Uzaklaş, Barlowe," diye uyardı Liam, hançerini eline alarak.

Jack'in bakışları arkamda duran birine yönelince önce derin bir nefes almaya çalıştım. Yüzündeki yarı kıskanç, yarı korku dolu ifade bunun Xaden olduğunu söylüyordu.

Jack, "O senin sayende hayatta," dedi sertçe ama yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Doğru çünkü Harman'da omzuna hançeri saplayan bendim."

Nihayet normal bir şekilde nefes alabildiğimde iki elimle asayı tuttum ve ayağa kalkmaya çalıştım.

"Bunu şimdi halledebiliriz," dedi Jack, Liam'ın yanından başını uzatıp gözlerimin içine bakarak. "Büyük, güçlü adamların arkasına saklanmayı bırakırsan tabii."

Midem kasıldı çünkü haklıydı. Meydan okumasını kabul etmememin tek nedeni kazanacağımdan emin olmamamdı ve onun bana saldırmamasının tek nedeni de Liam ve Xaden'ın varlığıydı. Jack'e şimdi saldırırsam onu öldürürlerdi. Garrick'in iri cüssesi sol tarafta belirdi ve ben istemeye istemeye onu da

koruyucular listeme ekledim. Imogen bile yaklaştı ama benim için değil.

Sadece *onun* için.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jack bana bir öpücük göndererek.

"Sen kaçtın," dedim dişlerimi sıkarak, ileri atılıp onun ağzını burnunu kırmak istiyordum ama ayaklarımı oldukları yerde kalmaya zorladım. "O gün o alanda üçünüze karşı ben tek başımayken *topukları yağlayıp kaçtın* ve ikimiz de biliyoruz ki iş o noktaya geldiğinde yine kaçacaksın. Korkaklar böyle yapar."

Jack'in yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

"Tanrı aşkına, Violet," diye homurdandı Dain.

Xaden, "Kız haklı," diye mırıldandı.

Garrick kahkaha atarken Jack üzerime doğru hamle yapınca Liam onu minderden uzaklaştırdı. Jack'in botları parke zeminde gıcırdadı çünkü yerinde kalmak için mücadele etse de bunu başaramadı ve Liam onu salondan dışarı attı.

Xaden bir el hareketiyle, gücü sayesinde devasa kapıları Jack'in yüzüne kapattı.

"Onu böyle kışkırtarak ne halt ettiğini sanıyorsun?" Dain yaptığıma inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak yanıma geldi.

"Demek *artık* benimle konuşuyorsun." Çenemi kaldırdım ama aramıza giren Xaden yüzünden başka hiçbir şey göremedim. Xaden'ın gözlerindeki öfke neredeyse elle tutur cinstendi ama geri çekilmedim.

"Bize bir saniye ver." Bakışları benimkilere kilitlenmişti ancak ikimiz de benimle konuşmadığını biliyorduk.

Nabzım hızlandı.

Rhiannon geriye doğru birkaç adım attı.

"Bana neden onu giymediğini söylemek ister misin?" Ejderha pullu zırhımın durduğu bankı işaret ederken sesi yumuşak ama ölümcüldü.

"Bir noktada yıkamam gerekiyordu."

"Ve bunu *antrenman sırasında* yapmanın iyi bir fikir olacağını mı düşündün?" Sanki kendini kontrol etmeye çabalıyormuş gibi göğsü yükselip alçalmaya başladı.

Göğsünü ya da lanet bir fırın gibi yaydığı ısıyı *görmezden* gelmeye çalıştım. "Antrenmandan *önce* yıkamıştım, bekçi köpeğin nöbet tutarken kuruyabilir diye düşündüm, onsuz uyumak yerine böyle yapmayı tercih ettim çünkü ikimiz de buralarda kilitli kapıların ardında neler olduğunu biliyoruz."

"Artık seninkinin ardında böyle şeyler olmayacak." Çenesi seğirdi. "Bundan emin olabilirsin."

"*Sana* güvenmem mi gerekiyor yani?"

"Evet." Boynundaki bir damar şişti.

"Eh, sen de bunu *epey* kolaylaştırıyorsun tabii." Sesimden alaycılık akıyordu.

"Seni öldüremeyeceğimi biliyorsun. Kahretsin, Sorrengail, seni öldüremeyeceğimi tüm *bölük* biliyor." Odanın geri kalanını görmemi engelleyerek iyice üzerime eğildi.

"Bu bana zarar veremeyeceğin anlamına gelmez."

Gözlerini kırpıştırarak geri çekildi, kalbim hâlâ hızla atarken o ânında kendini toparladı.

"Asayla çalışmayı bırak. Elinden düşürmen kolay olur. Hançerlere geri dön."

Şaşırtıcı bir şekilde, sırf yapabildiğini kanıtlamak için asamı elimden kaptı.

Horoz gibi diklenerek, "Tairn tüm öfkesiyle zihnime girip dikkatimi dağıtana kadar gayet iyiydim," diye karşı çıktım.

"O zaman onu nasıl susturacağını öğren." Bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi söylemişti.

"Ne yani, hükmettiğim o büyük güçle mi yapayım bunu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa hâlâ gücümü kazanmadığımın farkında değil misin?" Onu gırtlaklamak, o güzel kafasına bunu iyice sokmak istiyordum.

Neredeyse burun buruna gelene kadar eğildi. "Bundan nefret etsem de yaptığın *her şeyden* haberim var."

Liam sayesinde.

Vücudumun her santimi öfkeyle, kızgınlıkla... aramızdaki bu elektriksel gerilim her neyse onunla titreşirken savaşıyormuşuz gibi gözlerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde dikildik.

"Kanat Lideri Riorson," dedi Dain. "Violet henüz kurduğu bağa tam olarak alışamadı. Bunu nasıl engelleyeceğini öğrenecek."

Dain'in sözleri bende bir yumruk etkisi yarattı. Sertçe nefes aldım ve Xaden'dan bir adım geri çekildim. Tanrılar aşkına, bunu herkesin *gözünün önünde* yapmıştık. Xaden ne yapıyordu da bana dünyanın geri kalanını unutturuyordu?

"Onu savunmak için çok tuhaf zamanlar seçiyorsun, Aetos." Xaden, Dain'e bakarak gözlerini devirdi. "Ve *savunmamak* için de en gerektiği zamanları."

Dain dişlerini sıkıp iki yanında duran ellerini yumruk yaptı.

Xaden, Amber'dan bahsediyordu. Bunu biliyordum. Dain de biliyordu. Bu kocaman, sessizliğe gömülmüş salondaki herkes de biliyordu. Dain, Xaden'a yalancı dememi istediğinde bunu tüm takımımız duymuştu.

Xaden o hiçbir duygu okunmayan gözlerini tekrar bana çevirdi. "İkimize de bir iyilik yap ve şu lanet zırhı geri giy," dedi.

Ben itiraz edemeden dönüp minderden çıktı ve Garrick'le kenarda buluştu.

Sırtı...

Elimde olmadan sessizce inledim ve Xaden bir saniyeliğine gerildi, sonra Garrick'in uzattığı üstü alıp başına geçirdi, iki omzundan beline kadar uzanan lacivert ejderha yadigârını örttü; yadigâr, salonun öbür ucundan göremediğim kabarık gümüş çizgilerle kaplıydı.

Yara izi olduğunu hemen anladığım gümüş çizgiler.

Tairn, "*Kendine hâkim oldun ve öfkeni kontrol ettin*," dediğinde göğsüm muazzam bir gururla kabardı.

"O artık hazır," diye ekledi Andarna, başımı döndüren bir sevinçle.

Tairn onayladı: "Evet, hazır."

Birkaç saat sonra, odamın mahremiyetinde, botlarım ve zırhıma kadar tamamen giyinik hâlde fırçamla saçlarımı tarıyordum. Sırf Xaden üstsüz antrenman yapmaya karar verdi diye tüm takımımın önünde kendimi rezil ettiğime hâlâ inanamıyordum.

Gerçekten artık biriyle yatmam lazımdı.

Omurgamdan aşağı birden akmaya başlayan bir enerji dalgası geldiği hızla dağılırken fırça elimde duraksadım.

Bu çok... garipti.

Belki de... Hayır. Olamazdı. Andarna benim aracılığımla zamanı durdurduğunda kendimi tamamen farklı hissetmiştim. El ve ayak parmaklarıma kadar uzanan bir seldi o, sonra... sonra da gidivermişti.

İçimde bir enerji dalgası daha hissettim, bu seferki daha kuvvetliydi ve dizlerim bükülecek gibi olunca fırçayı bıraktım, düşmemek için şifonyerin kenarına tutundum. Enerji bu sefer dağılmamıştı; derimin altında uğuldayarak, kulaklarımda çınlayarak, her duyumu bastırarak bedenimi sarıyordu.

İçimdeki bir şey genişliyordu sanki, bir şekilde bedenim için çok büyük olan bu şey zapt edilemeyecek kadar genişti ve ben ortadan ikiye yarılacakmış gibi hissederken acı her sinirimi yakıyor, kafatasımda kemikler kırılıyormuş gibi bir ses yankılanıyordu. Sanki varlığımın dokusunun dikişleri ayrılıyor gibiydi.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi şakaklarıma götürerek olduğum her şeyi kafatasımın içine itmeye çalıştım, kendimi yeniden küçülmeye zorladım.

Enerji –ham, sonsuz bir güç tufanı– içime doluyor, her gözeneğimi, her organımı, her kemiğimi sararken benliğimi yok

ediyor ve tamamen yeni bir şey oluşturuyordu. Başım çatlayacak gibiydi ve sanki Tairn çok hızlı uçmuş da kulaklarımdaki basınç başımı ağrıtıyormuş gibi hissediyordum. Tek yapabildiğim yere uzanmak ve basıncın dengelenmesi için dua etmekti.

Parke zemin yanağımı acıtırken fırçama baktım ve nefes aldım.

Al, ver...

İçeri... sonra dışarı... saldırıya teslim olmuştum.

Sonunda acı hafifledi ama enerji –güç– azalmadı. Hâlâ oradaydı işte, damarlarımda dolaşıyor, vücudumdaki her hücreyi dolduruyordu. Hem olduğum hem de olabileceğim her şeyin aynı anda bir araya gelmesi gibiydi.

Yavaşça doğruldum ve karıncalanan avuç içlerimi incelemek için ellerimi çevirdim. Farklı görünmeleri, değişmiş olmaları gerekiyormuş gibi gelmişti ama öyle olmamıştı. Bunlar hâlâ benim parmaklarım, ince bileklerimdi ama artık çok daha fazlasıydılar. Artık içimdeki sele şekil verebilecek, onu arzuladığım her şeye dönüştürebilecek kadar güçlülerdi.

"Bu senin gücün, değil mi?" diye sordum Tairn'e ama cevap vermedi. *"Andarna?"*

Sadece sessizlik vardı.

Her zaman etrafımda olan, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunda zihnimin içinde fink atan yaratıklar, şimdi tam da onlara ihtiyaç duyduğumda ortadan yok oluvermişlerdi. Daha önce hazır olduğumu söylediklerini duymuştum ama Tairn güç yönlendirmeye başladığında zihnimin o yolu tamamen açmasının bir ya da iki gün alacağını düşünmüştüm. Demek ki öyle değildi.

Rhiannon. Rhiannon'a söylemeliydim. Sonunda Profesör Carr'ın dersine onunla birlikte gidebileceğim için havalara uçacaktı. Peki ya Liam? Sırf beni günde bir saat yalnız bırakmamak için güç yönlendiremiyormuş gibi davranmayı bırakabilirdi artık.

Bir sıcaklık bedenimi sardı, tenimi ürpertti ve midemde yoğunlaştı.

Garipti ama neyse ne, muhtemelen gücün yan etkisi falandı. Kapımın kilidini açtım ve kapıyı ardına kadar ittim.

Görüntü bulanıklaştı ve aniden doymak bilmez bir arzu hissettim, bedenimi saran bu açlığı doyurmak dışındaki tüm mantıklı düşüncelerim bir anda zihnimden uçup gitti...

"Violet?" Koridorda bulanık bir adam silüet dikiliyordu ve gözlerimi kırpıştırınca görüntü netleşti, Liam'ı gördüm. "İyi misin?"

"Koridorda mı uyuyorsun sen?" Zihnimi bir düşme görüntüsü doldururken kapının pervazına tutundum ve ısınan tenime temas eden kar tanelerinin tıslayarak buharlaştığını hissettim. Bu his, ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolmuştu ama beni benden alan, çağlayan arzu hâlâ oradaydı.

Ah, lanet olsun. Bu... şehvetti.

"Hayır." Liam başını iki yana salladı. "Yatmadan önce buralarda bir dolanayım demiştim."

Sonra ona baktım. Gerçekten, dürüstçe *baktım*. Güçlü yüz hatları ve şaşırtıcı derecede güzel gök mavisi gözleriyle yakışıklıdan da öteydi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Bıçağını ve yarısı oyulmuş ejderhasını indirdi.

"Nasıl?" Dişlerimi alt dudağıma batırdım ve bu akıl almaz acıyı dindirmesini isteyerek kızgın bir kedi gibi ona sürtünmeyi aklımdan geçirdim.

Ama senin gerçekten istediğin kişi o değil.

O, Xaden değildi.

"Şey gibi..." Başını yana eğdi. "Sanki bir şeyler dönüyormuş gibi. Pek kendin gibi görünmüyorsun da."

Siktir.

Çünkü kendim değildim. Tüm bunlar, bu arzu, bu şehvet, birlikte olmam gereken tek kişiye duyduğum bu özlem... Tairn'e aitti.

Tairn'in duyguları beni sarmakla kalmamış, beni kontrolü altına almıştı.

"Ben iyiyim! Yatağına git!" Odama geri girdim ve hâlâ bunu yapabilecek kadar aklım varken kapıyı çarparak kapadım.

Sonra odanın içinde volta atmaya başladım ama bu bir sonraki şehvet patlamasını ya da içimdeki arzuyu azaltmadı bile...

Büyük bir hata yapıp Tairn'in duygularını Liam'ın üzerinde uygulamadan önce buradan gitmeliydim.

Bir elimle kürk astarlı pelerinimi tutup diğer elimle saçlarımı toplayarak pelerini omuzlarımın üzerine attım ve boynumun altındaki klipsi tutturdum. Bir saniye sonra kapıyı açıp etrafta kimse olmadığını görünce kendimi dışarı atarak odadan *kaçtım.*

Sarmal basamakların –nehre giden merdivenin– başına geldiğimde o an taş duvara yaslanıp Tairn'in duygularının yarattığı sis yüzünden durup nefeslenmek zorunda kaldım.

Arzu dalgası etkisini yitirdikten sonra basamakları hızla inerken dizlerimin bağı bir kez daha çözülebilir diye bir elimle duvara tutunuyordum.

Büyücü ışıkları ben yaklaşınca titreşiyor ve sanki bu yeni güç çoktan işlemeye başlamış da dünyaya yayılıyormuş gibi ben yanlarından geçerken sönüyorlardı.

Uzaklaşmalıydım. Tairn, Sgaeyl'le her ne yapıyorsa işini bitirene kadar herkesten uzaklaşmalıydım.

Merdiven boşluğundan tökezleyerek ayrıldım ve kalenin temel duvarına ulaştım. Kar gökyüzünden döne döne iniyordu, başımı geriye eğip kar tanelerinin tamamen yanlış nedenlerle ısınan tenime kondurdukları kısa öpücüklerin tadını çıkardım.

Hava sert, soğuk ve...

Duyduğum kokuyla gözlerim kocaman açıldı ve hemen döndüm, pelerinim arkamda savrulurken tatlı, kolayca tanınabilecek kokunun kaynağını buldum.

Xaden sırtını duvara yaslamış, bir ayağını taşa dayamış tüttürüyor ve dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi beni izliyordu.

"Sen... çuram mı içiyorsun?"

Xaden dumanını üfledi. "Biraz ister misin? Tabii önceki tartışmamıza devam etmek için geldiysen iş değişir, o zaman sana yok."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Hayır! Onu içmemize izin yok!"

"Evet ama bu kuralı koyanlar belli ki Sgaeyl ve Tairn'le hiç bağ kurmamışlar, değil mi?" Dudağının köşesi yukarı kıvrılarak sırıtmaya başladı.

Tanrım, o dudaklara sonsuza kadar bakabilirdim. Şekli mükemmeldi ama yine de çenesinin keskin hatlarının gölgesinde kalıyordu.

"Kendinle... arana mesafe koymana yardımcı oluyor." Bana sarma çuramı uzatarak yara izi olan kaşını kaldırdı. "Koyduğun koruma kalkanının işe yaramadığı durumlarda yani."

Başımı iki yana salladım ve yeni yağmış karların üzerinden ilerleyip yanında duvara yaslanarak başımı taşa dayadım.

"Keyfin bilir." Çuramdan büyük bir fırt aldı, sonra izmaritini duvarda söndürdü.

"Kendimi *yanıyor* gibi hissediyorum." Bu epey hafif bir ifade olmuştu.

"Evet. Öyle oluyor." Kahkahasında hınzır bir ton vardı, affedilmez bir hata yaparak ona döndüm ve sonra gülümsemesini gördüm.

Xaden düşünceli ve otoriter, tehlikeli ve ölümcül olsa da onu görmek nabzımın hızlanmasına, içimin bir tuhaf olmasına neden oluyordu. Ama gülmesi, başını arkaya atıp kahkaha atması

insanı öldürecek kadar güzeldi. Sanki aptal kalbimin etrafında bir yumruk varmış da onu sıkıyormuş gibi hissediyordum.

Hayatımın sonuna kadar bağlı kalacağım bu adamla, yüreğimde hiçbir endişe olmadan tek bir an bile geçirebilmek için veremeyeceğim, feda edemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Bu da Tairn yüzünden olmalıydı. Yani... öyle olmak zorundaydı.

Fakat esasında öyle olmadığını biliyordum. Yukarıda Liam'a hayranlık duymuşsam da Xaden'a tamamen kafayı takmış, onun *hastası olmuş* durumdaydım.

Ay ışığında gözlerime baktı. "Ah, Violence, Tairn'e karşı koruma kalkanı oluşturmayı öğrenmen gerekecek, yoksa Sgaeyl'le olan kaçamakları senin delirmene ya da kendini... birinin yatağına atmana neden olur."

Bedenimi, derimin her santiminin yanmasına ve karıncalanmasına neden olan bir sıcaklık dalgası daha sarsarken sırf onun muhteşem yüzünden kaçabilmek için gözlerimi sıkıca yumdum. Yaslandığım duvarda dengemi yeniden bulabilmek için elimi uzattım. "Biliyorum. Liam'ı tekrar görme fikri bile beni dehşete düşürüyor."

"Liam'ı mı? Neden?" Bana dönüp omzunu duvara yasladı. "Koruman hangi cehennemde?"

"Ben kendi kendimi korurum," diye karşı çıktım, yanağımı buz gibi taşa dayayarak. "Liam yatakta."

"Senin yatağında mı?" Sesi şimşek gibiydi.

Ona bakmak için gözlerimi zorla açtım. Kar her şeyi çok daha parlak hâle getirdiğinden çatık kaşları, sıktığı dudakları iyice belirginleşmişti. "Hayır. Öyle olsa bile umurunda olmazdı herhâlde."

Kıskanmış mıydı? Bu... garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Nefesini verdiğinde omuzları gevşedi. "İkiniz de ne yaptığınızı bilip rıza gösterdiğiniz sürece benim için fark etmez ama inan bana, sen şu an ne yaptığını bilecek durumda değilsin..."

"Neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok..." İnkâr edilemez, bastırılamaz bir arzu dalgası az kalsın dizlerimin bağını çözüyordu.

Xaden düşmememem için kolunu belime doladı. "Neden kendine bir kalkan oluşturmuyorsun?"

"Bunun öğretildiği derslere girdin mi diye sorsana! Güç yönlendirmeye... tüm bunlar olmadan birkaç saniye önce başladım... ve unuttuysan söyleyeyim, Profesör Carr'ın dersine sadece güç yönlendirmeye başlamışsan katılabilirsin."

"Bunun hep çok saçma bir kural olduğunu düşünmüşümdür." İç geçirdi. "Pekâlâ. Hızlandırılmış kurs. Bunu yapmamın tek nedeni var, ben de bir zamanlar senin gibiydim ve birkaç kez pişmanlık içinde uyandığım oldu."

"Gerçekten bana yardım mı edeceksin?"

"Sana *aylardır* yardım ediyorum." Belimdeki elini hafifçe sıktı ve yemin ederim dokunuşunun sıcaklığını pelerinimin ve deri kıyafetlerimin üzerinden bile hissettim.

"Hayır, yardım etmesi için Liam'ı gönderdin. Bana aylardır *o* yardım ediyor." Yüzümü buruşturdum. "Haftalardır. Neredeyse aylardır. Her neyse işte."

Utanmadan bir de alınmış gibi baktı. "Kapını kırıp içeri giren ve sana saldıran herkesi öldüren bendim, *sonra* hayatına yönelik diğer tehdidi herkesin gözü önünde, çok kutuplaştırıcı bir intikam gösterisiyle ortadan kaldırdım. Bunu Liam yapmadı. Ben yaptım."

"Kalabalık kutuplaşmamıştı. Hepsi bunu destekliyordu. Ben de oradaydım."

"*Sen* kararsızdın. Hatta peşinden tekrar geleceğini çok iyi bildiğin hâlde Tairn'e onu öldürmemesi için yalvardın."

Bu nokta hâlâ tartışmalıydı.

"Peki. Ama ne olur bunların çoğunu kendin için yapmamışsın gibi davranma. Ölseydim senin için hiç hoş olmazdı."

Omuz silktim ve içimde kabaran şehvet dalgasını görmezden gelmeye yardımcı olması için onu pervasızca dürttüm.

Bana inanamıyormuş gibi uzun uzun baktı. "Şöyle yapacağız, bu gece kavga etmeyeceğiz. Kalkan oluşturmayı öğrenmek istiyorsan tabii."

"Tamam. Kavga etmeyeceğiz. Öğret bana." Çenemi kaldırdım. Tanrılar aşkına, köprücük kemiğine zar zor geliyordum.

"Benden kibarca iste." İyice üzerime eğildi.

"*Hep* bu kadar uzun muydun sen?" Aklıma gelen ilk şeyi söyleyivermiştim.

"Hayır. Bir zamanlar çocuktum."

Gözlerimi devirdim.

"Benden kibarca iste, Violence," diye fısıldadı. "Yoksa giderim."

Tairn'i zihnimin bir köşesinde hissedebiliyordum, duyguları bir alçalıp bir yükseliyordu ve bir sonraki dalganın sert vuracağını biliyordum. Bu ikisi daha ne kadar süre bunu yapacaklardı? "Bunu ne sıklıkta yapıyorlar?"

"Sağlam kalkanlara ihtiyaç duyacağın kadar sık. Onları hiçbir zaman tamamen engelleyemezsin, bazen de *onlar* bizi engellemeyi unuturlar, tıpkı bu gece olduğu gibi. Bu yüzden çuramın faydası oluyor, en azından geneleve sık sık gitmek yerine yanından geçmek gibi oluyor."

Lanet olsun. "Tamam o zaman. Pekâlâ. Bana kalkan oluşturmayı öğretir misin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde bakışlarım dudaklarına kaydı. "Lütfen de."

"Her zaman bu kadar zorlar mısın?"

"Sadece ihtiyacın olan bir şeye sahip olduğumu bildiğim zamanlarda. Ne diyebilirim ki, seni kıvrandırmak hoşuma gidiyor. Son birkaç aydır bana yaşattıklarına karşılık tatlı minik bir intikam bu." Saçımdaki karları temizledi.

"*Sana* yaşattıklarım mı?" İnanılır gibi değildi.

"Beni bir ya da iki kez ölümüne korkuttun, bu yüzden *lütfen* demenin adil bir istek olduğunu düşünüyorum."

Sanki kendisi hayatında bir gün bile adil olmuş gibi... Derin bir nefes aldım ve burnuma konan kar tanesini temizledim. "Nasıl istersen, Xaden." Ona tatlı tatlı gülümseyerek biraz daha yaklaştım. "Yanlışlıkla bir ağaç gibi üzerine tırmanmadan ve *ikimiz de* pişman hâlde uyanmadan önce bana nasıl kalkan oluşturacağımı öğretir misin lütfen?"

"Yoo, ben kendime hâkim olma konusunda hiçbir sorun yaşamıyorum." Tekrar gülümsediğinde bu bana bir okşama gibi geldi.

Tehlikeli. Bu çok tehlikeliydi. Isı artık tenimi yakıyordu, o kadar sıcaklamıştım ki biraz rahatlamak için pelerinimi yere atmayı düşündüm. Xaden'ın da pelerin giymediğini fark ettim.

"Böyle nazikçe sorduğun için kabul ediyorum." Duruşunu ayarladı ve ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü kavradı, sonra başımı tutmak için ellerini geriye doğru kaydırdı. "Gözlerini kapa."

"Bana dokunman gerekiyor mu?" Teninin tenime değdiğini hissedince gözlerimi yumdum.

"Hiç gerekmiyor. Şu anda düşüncelerimin bulanık olmasının sonuçlarından biri sadece bu. İnanılmaz derecede dokunulası bir tenin var."

Bu iltifat nefesimi kesmişti. Kendine hâkim olmak buraya kadardı.

"Bir yeri hayal etmelisin. Herhangi bir yeri. Ben Aretia'dan geriye kalanların yakınındaki en sevdiğim tepeyi hayal etmeyi tercih ediyorum. Her neresi olursa olsun, orada evindeymiş gibi hissetmelisin."

Aklıma gelen tek yer Arşiv'di.

"Ayaklarının yere bastığını hisset, hafifçe yere gömmeye çalış." Botlarımla Arşiv'in cilalı mermer zeminine bastığımı hayal ederek ayaklarımı hafifçe oynattım. "Tamamdır."

"Buna demirleme deniyor, güç seni alıp götürmesin diye zihinsel benliğini bir yere sıkıca demirliyorsun. Şimdi gücünü çağır. Duyularını aç."

Avuçlarım karıncalanmaya başladığında etrafımı bir enerji seli sardı, tıpkı yatak odamda olduğu gibi doyurucu ama acısız bir duyguydu bu. Her yerdeydi, Arşiv'i dolduruyor, duvarları itiyor, onları sanki yıkacakmış gibi eğip büküyordu. "Çok fazla."

"Ayaklarına odaklan. Yerinde kal. Gücün nereden aktığını görebiliyor musun? Göremiyorsan bir yer seç."

Zihnimde arkamı döndüm. Erimiş lava benzeyen güç şelalesi kapıdan akıyordu. "Görüyorum."

"Mükemmel. Sen doğuştan yeteneklisin. Çoğu insanın sadece demirlemeyi öğrenmesi bile bir hafta sürer. Şimdi kendini bu akıştan uzak tutmak için zihinsel olarak ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bu akışın kaynağı Tairn. Onun gücünü bloke edersen kontrolünü biraz olsun geri kazanırsın."

Kapı. Sadece kapıyı kapatmam ve yangın kontrolü için Arşiv'i kapatan devasa, dairesel kolu çevirmem gerekiyordu.

Arzu kalbimin küt küt atmasına neden olurken gerçekte de yerimde durabilmek için Xaden'ın koluna tutundum.

"Yapabilirsin." Sesi gergindi. "Zihninde yarattığın her şey senin gerçekliğin. Vanayı kapat. Bir duvar inşa et. Mantıklı olan neyse onu yap."

"Bu bir kapı." Parmaklarım Xaden'ın tuniğinin yumuşak kumaşına gömülürken kendimi zihinsel olarak kapıya doğru ilerlemeye zorladım ve santim santim kapatmaya çabaladım.

"İşte böyle. Devam et." Fiziksel bedenim kapıyı zihinsel olarak iterek kapatmak için harcadığım çabadan dolayı titriyordu ama en sonunda başardım. "Kapıyı kapadım."

"Harika. Şimdi kilitle."

Devasa kolu çevirdiğimi ve dilin yerine oturduğunu duyduğumu hayal ettim. Ânında rahatlamıştım, ateş gibi yanan tenime serin karlar yağmaya başladı. Nabız gibi atan güç tit-

reşimleri kapıyı şeffaf hâle getirmişti. "Değişti. Kapının diğer tarafını görebiliyorum."

"Evet. Onu asla tam olarak engelleyemeyeceksin. Kilitledin mi?"

Başımla onayladım. "Gözlerini aç ama o kapıyı kilitli tutmak için elinden geleni yap. Bu, bir ayağının zeminde kalması demek. Kayarsa şaşırma. Yeniden başlarız."

Kapalı Arşiv kapısının zihnimdeki görüntüsünü koruyarak gözlerimi açtım, bedenim hâlâ sıcaktan yanıyor olsa da o kaçamadığım, beni delirten arzu neyse ki... biraz dinmişti. "O..." Doğru kelimeleri bulamadım.

Xaden ona doğru yalpalamama neden olan bir dikkatle beni inceliyordu. "Şaşırtıcı birisin." Başını iki yana salladı. "Ben bunu haftalarca yapamamıştım."

"Sanırım çok iyi bir öğretmenim olduğu için." İçimde kabaran duygu sevinçten daha fazlasıydı. Aptal gibi sırıtmama neden olan bir coşkuydu bu. Sonunda bir şeyi yapma konusunda sadece iyi değil, aynı zamanda *şaşırtıcıydım* da.

Başparmaklarıyla kulaklarımın altındaki yumuşak deriyi okşarken dudaklarıma bakan gözleri âdeta alev aldı. Elleri gerildi, beni öne doğru birkaç santim çektikten sonra aniden bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Lanet olsun. Sana dokunmak kötü bir fikirdi."

"Çok, çok kötü," diye katıldıysam da dilimle alt dudağımı ıslattım.

İnledi ve bu sesle kendimden geçtim. "Seni öpmek korkunç bir hata olurdu."

"Felaket bir hata." O iniltiyi tekrar duymak için ne yapmam gerekiyordu?

Aramızdaki boşluk bana sanki ilk kıvılcımda yanmaya hazır çıra gibi geliyordu ve ben yaşayan, nefes alan bir alev topuydum. Bu kesinlikle uzak durmam gereken şey olsa da hissettiğim ilkel çekimi inkâr etmek kesinlikle ama kesinlikle imkânsızdı.

"İkimiz de pişman olacağız." Xaden başını iki yana salladı ama dudaklarıma bakan gözlerinde açlıktan daha öte bir şey vardı.

"Kesinlikle," diye fısıldadım. Ama pişman olacağımı bilmek bunu istememe, *onu* istememe engel olmuyordu. Pişmanlık, gelecekteki Violet'ın halletmesi gereken bir sorundu.

"Siktir."

Bir saniye önce ulaşamayacağım kadar uzaktayken şimdi sıcak ve ısrarcı dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Tanrılar aşkına, *evet.* Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sert duvarla Xaden'ın kaslı vücudu arasında sıkışıp kalmıştım ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. Bu düşünce beni kendime getirmeliydi ama tek yaptığım ona biraz daha sokulmak oldu.

Elini saçlarımın arasından geçirip başımın arkasını kavradı, daha ateşli bir öpücük için başımı geriye doğru eğdiğinde dudaklarımı hevesle araladım. Xaden bu daveti kabul ederek dilini dilimin üzerinde ustaca, tahrik edici dokunuşlarla gezdirdi. Omurgam arzuyla ürperirken göğsüne iyice sokuldum ve daha da yakınlaşmak için gömleğini avuçlayıp onu kendime çektim.

Tadı çuram ve nane gibiydi, istememem gereken ama yine de arzulamaktan kendimi alamadığım şeyler gibiydi. Onu tüm benliğimle öptüm, alt dudağını emerek dişlerimi üzerinde gezdirdim.

"Violence," diye inledi ve dudaklarından dökülen bu lakap onu daha çok arzulamama neden oldu.

Daha yakın. Ona *daha yakın* olmalıydım.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi beni daha sert öpmeye başladı, ağzımın her noktasını, her kıvrımını, vücudumu inleten bir pervasızlıkla keşfe çıkmıştı. O da benim kadar arzuluydu, ellerini kalçama indirip beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım ve hayatım bu öpücüğün hiç bitmemesine bağlıymış gibi bacaklarımı sıkıca kenetledim.

Duvar sırtıma batıyordu ama umurumda değildi. Ellerim sonunda saçlarında geziniyordu ve gerçekten de hayal ettiğim kadar yumuşaktı. Beni bütünüyle keşfettiğini hissedene kadar öpmeye devam etti, sonra aynısını benim de yapabilmem için dudaklarını aralayıp dilimi ağzına davet etti.

Bu tam bir çılgınlıktı ama kendimi durduramıyordum. Ona doyamıyordum. Ağzının ağzımda olması, dünyamın vücudunun sıcaklığından ve dilinin becerikli dokunuşlarından ibaret olması anlamına geliyorsa sonsuza kadar bu küçük delilik ânında yaşayabilirdim.

Kalçasını uyluklarımın arasına bastırdığında bu nefis sürtünmeyle nefes nefese kaldım. Dudaklarını dudaklarımdan çekerek çenemde ve boynumda gezdirmeye başladı; onu burada, yanımda tutmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Ağzını *her yerimde* hissetmek istiyordum.

Etrafımıza karlar yağarken diller, dişler, arayış içindeki dudaklar ve ellerden oluşan bir arapsaçından ibarettik. Öpücükleri beni daha önce Tairn'in gücünün tükettiği gibi tüketiyordu, bunu vücudumdaki her hücrede hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki arzu bir nabız gibi atıyordu, onun bana yapacaklarını bütün benliğimle kabul edeceğimi fark ettiğimde sarsıldım. Onu istiyordum.

Sadece onu. Burada. Şimdi. Her yerde. Her zaman.

Daha önce tek bir öpücükle bu kadar kontrolden çıktığım olmamıştı. Hiç kimseyi onu istediğim kadar istememiştim. Bu hem heyecanlı hem de dehşet vericiydi çünkü şu anda beni mahvedebilecek bir gücü olduğunu biliyordum.

Bunu yapmasına izin verirdim.

Tamamen teslim olmuş, eriyip pelteye dönüşmüştüm, ona yaslanan bedenim yumuşarken demirleme dediği zihinsel kalkanın kontrolünü kaybettim. Kapalı gözlerimin ardında bir ışık parladı, ardından bir gök gürültüsü duyuldu. Gök gürültülü

kar yağışı buralarda sık rastlanan bir şeydi ama hissettiklerimi çok iyi özetliyordu: vahşi ve kontrolden çıkmış.

Ama sonra sert bir solukla öpüşmeyi bıraktı, paniğe benzer bir şeyle kaşlarını çatarak gözlerini kapadı.

Aniden duvardan uzaklaşıp kalçamı tutarak beni yere indirdiğinde hâlâ soluk soluğaydım. Düşmeyeceğimden emin olduktan sonra sanki bu mesafe hayatını kurtaracakmış gibi birkaç adım geri çekildi.

"Gitmek zorundasın." Sözleri tutuktu, gözlerindeki sıcaklıkla ve kesik nefesiyle zıtlık oluşturuyordu.

"Neden?" Vücudunun sıcaklığı olmayınca soğuk hava bedenime bir tokat gibi indi.

"Çünkü yapamam." İki elini de saçlarının arasından geçirip başının üstüne koydu. "Sana ait olmayan bir arzuyla hareket etmeyi reddediyorum. Bu yüzden o basamakları çık ve geri dön. Şimdi."

Başımı iki yana salladım. "Ama ben istiyorum..." Her şeyi.

"Bu *senin* iraden değil." Başını gökyüzüne kaldırdı. "Sorun da bu zaten. Seni burada tek başına bırakamam, bu yüzden bana biraz merhamet et ve git."

Ben kendime gelmeye çalışırken aramızda buz gibi bir sessizlik oldu. *Hayır* diyordu.

En kötü kısmı, beni yiğitçe reddetmesinin yarattığı ürperti değildi. *Haklı* olmasıydı. Bu, Tairn'in duygularını kendiminkilerden ayıramadığım için başlamıştı. Ama o duygular artık gitmişti, değil mi? Kapım ardına kadar açıktı ama Tairn'den hiçbir şey geldiğini hissetmiyordum.

Başımla onaylamayı başardım ve ardından bu gece ikinci kez kaçarak kaleye dönen merdivenleri olabildiğince hızlı tırmandım. Kalkanım yok olmuştu ama Tairn içeriye dalmadığından zihinsel kapıyı kapamak için durmaya zahmet etmedim.

Tepeye ulaştığımda aklım iyice başıma gelmişti, bacaklarım merdiven tırmanmaktan yanıyordu. Xaden büyük bir hata yapmamızı engellemişti.

Ama ben öyle yapmamıştım.

Benim neyim vardı? Hem nasıl olmuştu da sevmediğim, daha da kötüsü tam olarak güvenemediğim biriyle yakınlaşmak için kıyafetlerimi yırtacak duruma gelmiştim?

Tek istediğim o aptal merdivenlerden inmekken odama doğru ilerlemeye devam etmek normalden zor geliyordu.

Yarın berbat bir gün olacaktı.

Bir eğitmen için en endişe verici manzara kesinlikle güçlerin geri tepmesidir. İlk yılımda, ortaya çıktıkları andan itibaren kontrol edilemeyen mühür güçleri yüzünden dokuz öğrenci kaybetmiştik. Ne yazık.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhiannon'ın yatağında bağdaş kurmuş öğleden sonra için çantasını kitaplarla doldurmasını izlerken, "Aklımdan ne geçiyordu hiç *bilmiyorum*," dedim. Sırtımdaki yadigâr bugün sanki bana artık güç yönlendirebileceğimi hatırlatması gerekiyormuş gibi yanıyordu, omuzlarımı esneterek bu hissi hafifletmeye çalıştım ama imkânsızdı. Kronometrem işlemeye başlamıştı.

"Bana söylemek için bu kadar beklediğine inanamıyorum." Kumaş askıyı başının üzerinden geçirdi ve dönüp çalışma masasına yaslandı. "Seni yargılamıyorum. Tam tersine. Keşfetmeni istiyorum... her neyi keşfetmek istiyorsan."

"Bu sabah kapıdan çıktığım andan itibaren Liam'la birlikteydim ve dün gece bunu kelimelere dökemeyecek kadar kafam karışıktı." Omuzlarımın arasındaki düğüm, biraz rahatlamak için boynumu çevirip durmama neden oluyordu. Uçuş dersleri ve eklemlerimi saran kasları güçlendirmek için Imogen'ın bana yaptırdığı ağırlık çalışmaları yüzünden –ki bu da bazen işe yarıyor, bazen yaramıyordu– tam bir ağrı ve gerginlik yumağına dönüşmüştüm. "Tairn'in sonunda güç yönlendirmeye

başlamasını ve sonrasında olanları bir kenara bırakırsak sıradan bir geceydi işte."

"İyi noktaya değindin." Sırıttığında kahverengi gözleri parladı. "İyi miydi? Bana iyi olduğunu söyle. Bu adam ne yaptığını çok iyi bilen biri gibi görünüyor."

"Sadece öpüştük." Bu bariz yalan karşısında yanaklarım ısındı. "Ama evet. Ne yaptığını *çok* iyi biliyor." Kaşlarımı çattım, hayal gücüm sabahtan beri olduğu gibi yine dün gece yaptığım şeyin olası binlerce farklı sonucu üzerine yoğunlaşmıştı.

"Endişelerin mi var?" Başını eğip beni inceledi. "Pek çok endişen varmış gibi görünüyor."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yani, belki... Ama sadece aramızdaki şeyler tuhaflaşır diye."

"Doğru. Çünkü ikiniz de kariyerinizin geri kalanı boyunca birbirinize bağlı olacaksınız. Hayatınız boyunca da. O mezun olduktan sonra ne olacağını konuştunuz mu hiç?" Kaşlarını kaldırdı. "Eminim görev yerlerini seçme hakkınız olur. Kanat liderleri her zaman seçme hakkına sahiptir."

"Onun seçme hakkı olacak," diye homurdandım çantamdan sarkan iple oynayarak. "Ben onu takip etmek zorunda kalacağım. Tairn ve Sgaeyl *yıllardır* ayrılmamışlar. Sgaeyl'in son binicisi neredeyse elli yıl önce ölmüş ve bildiğim kadarıyla Naolin –Tairn'in son binicisi– Tyrrendor'da ölmeden önce Sgaeyl onun yakınında olmak için istediği zaman istediği yere gidermiş. Nerede konuşlandığına bağlı olarak sınırımızın o kısmına iki günlük uçuş mesafesi demek bu, peki gelecek yıl ve ondan sonraki yıl ne yapacağız?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Emin değilim. Feirge birkaç günden fazla ayrı kalamayacağımızı söyledi, yani bu ikinizden birinin sürekli diğerini takip etmesi gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bu yüzden çift olan ejderhaların çoğu aynı yıl içinde bağ kuruyor, böylece bu sorunları

yaşamıyorlar. Tairn'le sürekli ön saflarda uçarsam gelecek yıl diğer öğrencilerle nasıl rekabet edebilirim? Xaden sürekli buraya geri dönmek zorunda kalırsa o görevinde ne denli etkili olabilir?" Yüzümü buruşturdum. "O bizim dönemimizin en güçlü binicisi. Ona burada değil, cephede ihtiyaç olacak."

"Şimdilik." Rhiannon kaşlarını kaldırarak bana dik dik baktı. "Dönemimizdeki en güçlü binici *şimdilik* o."

"Ne..." Kapı üç kez vurulduğunda ikimiz de o tarafa baktık.

"Rhi?" dedi Liam, sesinde belirgin bir panikle. "Sorrengail yanında mı? Çünkü..."

Rhiannon kapıyı açınca Liam tökezleyerek içeri girdi, dengesini tekrar bulduğunda odayı tarayıp beni gördü.

"İşte buradasın! Tuvalete gitmiştim ve sen birdenbire ortadan kayboldun!"

"Kimse benim odamda ona suikast düzenlemeye çalışmaz, Mairi." Rhiannon gözlerini devirdi. "Her lanet günün her lanet saniyesinde onunla birlikte olmak zorunda değilsin. Şimdi bize beş dakika ver, sonra hep birlikte sınıfa gideriz." Rhiannon onu göğsünden ittiğinde Liam geri çekildi, sanki bir bahane bulmaya çalışıyormuş gibi ağzı açılıp kapandı ama bir şey bulamadan Rhiannon onu dışarı çıkmaya zorlayıp kapıyı suratına kapadı.

"O..." İç geçirdim. "Kendini bu işe fena hâlde adamış."

"Öyle de diyebilirsin tabii," diye mırıldandı Rhi. "Sana tutkal misali öyle bir yapışmış ki Riorson'a hayat borcu olduğunu falan sanırsın."

Liam zaten öyle olduğunu laf arasında söylemişti ama bu bilgiyi kendime saklamayı tercih ettim. Xaden'ın toplantıları, zamanı durdurma meselesi ve Andarna'nın yaşı derken çok fazla sır tutmaya başlamıştım.

"Ah!" Rhiannon'ın gözleri parladı ve gelip yatağın kenarına oturdu. "Dün gece bana da bir şeyler oldu."

"Öyle mi?" Dönüp yüzüne baktım. "Anlat hemen."

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldı. "Bunu sadece üç kez yaptım. Dün gece iki kez ve bu sabah bir kez, o yüzden biraz sabırlı ol."

"Elbette." Başımla onayladım.

"Masamdaki kitaba bak."

"Tamamdır." Bakışlarım masanın sol tarafındaki tarih kitabına kilitlendi. Bir dakika geçti ama başımı çevirip de başka yere bakmadım.

Sonra kitap aniden *kayboldu*.

"O da neydi, Rhi?" Ayağa fırlayıp ona baktım. "Az önce ne..." Ağzım açık kalmıştı.

Elinde kitap, kocaman bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Bu o kitap mı?" Bakmak için eğildim. Evet, o kitaptı.

"Sanırım istediğim şeyi yanıma getirebiliyorum." Sırıtışı daha da genişledi.

"Vay be!" Heyecanla omuzlarını kavradım. "Bu inanılmaz! Bu... muhteşem! Hislerimi anlatacak kelime bulamıyorum!" Nesneleri hareket ettirmek ve kapıları kilitlemek, ejderhalarımızla kurduğumuz bağ sonucu oluşan ejderha yadigârı aracılığıyla ortaya çıkan temel, küçük büyülerdi. Ama bir şeyi yok edip yanına getirmek? Bir asırdır böyle bir mühür gücünün varlığına dair bir şey okumamıştım. Bu, müthiş bir mühür gücüydü.

"Değil mi?" Kitabı göğsüne bastırdı. "Bunu sadece birkaç metre öteden yapabiliyorum ama duvarlardan falan geçiremiyorum."

"Henüz," diye düzelttim yüreğim sevinçle dolarken. "Duvarların içinden *henüz* geçiremiyorsun, Rhi. Bu senin tüm kariyerini belirleyecek türden nadir bir mühür gücü!"

"Umarım öyledir." Ayağa kalkıp kitabı masasına geri koydu. "Sadece biraz daha geliştirmem gerekiyor."

"Geliştireceksin." Bunu yürekten hissettiğim bir inançla söylemiştim.

Dakikalar sonra üçümüz birlikte akademik kanada doğru yürüyorduk, kütüphaneden yeni çıkan Sawyer'la Ridoc da bize katılmıştı.

Liam, üçüncü kata çıkan geniş dolambaçlı merdiveni tırmanırken bana bir heykelcik uzatarak, "Bunu senin için yaptım," dedi.

Tairn'di. Hırlarken görünen dişlerini bile ustalıkla yapmayı başarmıştı. "Bu... harika. Teşekkür ederim."

"Teşekkürler." Liam gamzesini göstererek sırıttı. "Önce Andarna'yı yapayım dedim ama onu pek görme fırsatım olmadı, biliyorsun."

"O pek kimselere görünmez." Kalabalıktan ayrılıp dördüncü kata yönelirken ejderhayı çantama koydum, sonra da ona sarıldım. "Gerçekten bayıldım. Teşekkür ederim." Koridor kalabalıktı ama ilerledikçe ve Profesör Carr'ın sınıfına yaklaştıkça tenhalaştı.

"Rica ederim." Rhiannon'a döndü. "Sırada Feirge var."

Rhiannon, Liam'a onun en belalı hâlini oymasını umduğuna dair sataştı ama Savaş Brifingi'nin verildiği kulenin girişindeki devasa pencereye bakarken konuşmanın geri kalanını duyamadım, nefesim kesilmişti.

Xaden diğer kanat liderleriyle birlikte dikiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gergin bir tartışmanın tam ortasındaymış gibi görünüyordu. Amber idam edildikten sonra komutanın Lamani Zohar'ı Üçüncü Kanat'a kanat lideri ataması sadece beş dakika sürmüştü ama zaten lider yardımcısı olduğu için en mantıklısı buydu.

Burada insanların bu kadar çabuk hareket etmelerine, ölümün bu kadar duygusuzca hasır altı edilip dakikalar sonra üzerinden geçilmesine asla alışamayacaktım.

Tanrılar aşkına, Xaden bugün iyi görünüyordu, Lamani'nin söylediği bir şeyi dikkatle dinlerken kaşlarını hafifçe çattıktan sonra başıyla onayladı. Dün gece o dudakların benim dudakla-

rımın üzerinde olduğuna, o kolların bana sarıldığına inanmak zordu. Pişmanlığı falan boş verin, ben daha fazlasını istiyordum.

Xaden sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını çevirdi, gözlerimle buluşan gözleri dokunuşuyla aynı etkiyi yaratmıştı. Nabzım hızlandı ve dudaklarım aralandı.

"Geç kalacağız," diye hatırlattı Rhi, omzunun üzerinden geriye bakarak.

Xaden arkama bakıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Vi, konuşabilir miyiz?" dedi Dain. Sanki bana yetişmek için koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Şimdi mi?" Bakışlarımı Xaden'dan ayırarak bir zamanlar en iyi arkadaşım olduğunu *sandığım* kişiye döndüm.

Dain kaşlarını çattı ve bir elini ensesine götürerek başıyla onayladı. "Sabah toplantısından sonra seni yakalamaya çalıştım ama kaşla göz arasında ortadan kayboldun ve dün gece olanlardan sonra şimdi konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Haftalardır beni görmezden geldikten sonra konuşmak istemen senin için normal olabilir ama birazdan dersim var." Çantamın askısını kavradım.

"Birkaç dakikamız var." Öylesine yalvaran gözlerle bakıyordu ki ağırlığını göğsümde hissettim. "Lütfen."

Rhiannon'a baktım, takım liderimiz olduğu için Dain'e göstermesi gereken saygı yerine bu sefer gerçek duygularıyla bakıyordu. "Hemen geliyorum."

Bana baktı, sonra başıyla onaylayarak takımımızın geri kalanıyla birlikte Carr'ın sınıfına girdi.

Sınıfa girenlere engel olmamak için kapı ağzından çekilip bir yere kadar duvar boyunca Dain'i takip ettim.

"Bana göstermek yerine Tairn'in anını *herkesle* paylaşmasına izin verdin," dedi, elleri iki yanına düşerken.

"Pardon?" Bu adam neden bahsediyordu böyle?

"Amber meselesinde senden bana neler olduğunu göstermeni istedim ama sen reddettin."

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bu gergin olduğunda yaptığı hareketlerden biriydi ve hareketi öfkemin hafiflemesine neden oldu.

İş zora girdiğinde pislik yapıyor olsa bile o benim çocukluk arkadaşımdı.

"Sana inanmadım ve bu benim hatam." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sana inanmalıydım ama söylediklerinle tanıdığım kadını bağdaştıramadım ve sen de saldırıdan sonra gelip beni bulmadın." Sesinde acı vardı. "Olayı sıraya girmişken duymak zorunda kaldım, Vi. Uçuş sahasındaki kavgamızdan bağımsız olarak sen benim için hâlâ... *sensin*. En iyi arkadaşım acımasızca saldırıya uğradı, neredeyse öldürülüyordu ve sen bu konuda tek bir kelime bile etmedin."

"Sormadın ki," dedim usulca. "Bana inanmadığını açıkça söyledikten sonra hafızam üzerinde hak iddia edermiş gibi zihnime girmeye çalışıp sana göstermemi talep ettin." Sesimi yükseltmemek için elimden geleni yapıyordum.

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Sormadım mı?"

"Sormadın." Başımı iki yana salladım. "Sayısız kez burası için yeterince sert olmadığımı, yeterince güçlü olmadığımı söylendikten sonra... uçuş sahasında olanlar aramızda uzun zamandır devam eden bir şeyi nihayete erdirdi. En kötüsü de bana inanmayacağını biliyor olmamdı. Bu yüzden az kalsın Xaden'a da bunu yapanın kim olduğunu söylemeyecektim çünkü onun da bana inanmayacağından emindim."

"Ama o inandı." Dain'in sesi alçalarak çenesi kasıldı. "Onları senin odanda öldüren de oydu."

"Çünkü Tairn Sgaeyl'e söylemişti." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yani o sırada odamda falan değildi. Ondan nefret ettiğini biliyorum..."

"Senin de ondan nefret etmek için bir sürü sebebin var," diye hatırlattı, sonra elini bana uzattı ama biraz düşünüp geri çekti.

"Bunu *biliyorum*," diye karşılık verdim. "Savaş raporlarına göre babası Brennan'ın göğsüne bir ok saplamış. Her gün bu bilgiyle yaşıyorum. Ama sence o da bana bakıp annemin babasını nasıl öldürdüğünü düşünmüyor mudur? Bu..." Doğru kelimeleri bulmak zordu. "Aramızdaki durum biraz karışık." Xaden'ın ilk gülümsemesinden dudaklarının son dokunuşuna kadar dün gecenin görüntüleri zihnimi dolduğunda onları hemen uzaklaştırdım.

Dain irkildi. "Ona bana güvendiğinden daha çok güveniyorsun." Bu bir suçlama değildi ama yine de canımı acıtmıştı.

"Öyle değil." Midem kasıldı. Bir dakika. Bu doğru muydu? "Ben... ben ona güvenmek zorundayım, Dain. Her konuda değil tabii ki." Kahretsin, resmen ona bağlı olduğumu ilan ediyordum. "Sgaeyl ve Tairn'in çift olması konusunda ikimiz de bir şey yapamayız ve inan bana, ikimiz de bu durumdan hoşlanmıyoruz ama bu şekilde yaşamanın bir yolunu bulmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

Dain alçak sesle küfrettiyse de itiraz etmedi.

"Sadece beni güvende tutmak istediğini biliyorum, Dain," diye fısıldadım. "Ama beni güvende tutma çabaların ilerlememi engelliyor." Bana bakarak gözlerini kırpıştırdığında aramızda bir şeyler değişti. Belki de artık söylediklerimi duymaya hazırdı. "Bana buranın içindeki asıl seni çıkarmak için her şeyini söküp aldığını söylediğinde korkmuştum. Ya kırılgan kemiklerin ve zayıf kasların altında daha çok zayıflıktan başka bir şey yoksa? Ama bu sefer bedenimi suçlayamayacağım."

"Bana göre sen hiçbir zaman zayıf olmadın, Vi..." diye söze başladı Dain ama başımı iki yana salladım.

"Anlamıyor musun?" diyerek sözünü kestim. "Senin ne düşündüğün önemli değil, sadece *benim* ne düşündüğüm önemli. Ama haklıydın. Biniciler Bölüğü, bu bölüğe hapsedilmenin konusunda yaşadığım korkuyu, hatta öfkeyi ortadan kaldırdı ve gerçekte kim olduğumu ortaya çıkardı. Dain, ben özümde bir

biniciyim. Tairn bunu biliyordu. Andarna da biliyordu. Bu yüzden beni seçtiler. Aramızda kaç yıllık dostluk olursa olsun sen beni cam bir kafeste tutmanın yollarını aramayı bırakana kadar bunu aşamayacağız."

Omzumun üzerinden baktı. "Ne yani? Riorson kontrol sorunları yüzünden ödüllendirilecek mi? Çünkü bildiğim kadarıyla Liam sadece seni takip etmek için takımımıza alınmıştı."

Mükemmel bir noktaya değinmişti. "Liam buralarda çünkü *en güçlü* binici bile bağ kurmamış otuzdan fazla öğrencinin saldırısına karşı arkasını kollayamaz. Üstelik ben ölürsem Xaden da ölür. Senin bahanen ne?"

Dain bir heykel gibi kaskatı kesildi, sadece çenesindeki kaslar kıpırdıyordu, sonunda öne eğilip fısıldadı. "Bak, Xaden hakkında bilmen gereken her şeyi bilmiyorsun, Vi. Mühür gücüm sayesinde daha yüksek bir güvenlik yetkim var ve şunu bilmelisin ki dikkatli olman gerekiyor. Xaden'ın sırları, anneni asla affetmemek için nedenleri var ve intikamını almak için seni kullanmasını istemiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Söylediklerinde bir parça doğruluk payı vardı ama şu anda Xaden'la ilgili kafa karışıklığına odaklanacak vaktim yoktu. Tek seferde sadece bir berbat ilişkiyle ilgilenebilirdim.

Dain tekrar ağırlığını değiştirince gözlerimi kıstım, yüreğime bir şüphe tohumu düşmüştü. "Bir dakika, burada hayatta kalamayacağımı düşünmen, Basgiath'ı terk etmem konusunda bana yalvarıp durman beni Xaden'dan uzaklaştırmaya çalıştığın için miydi?"

O daha cevap vermeden ben başımı iki yana salladım. "Neyse, bunun konumuzla ilgisi yok." Bunu söylerken ciddiydim. "Sen sadece beni güvende tutmak istiyorsun. Bunu takdir ediyorum. Ama artık bitti, Dain. Xaden bana Sgaeyl yüzünden bağlı. Başka bir şey için değil. Korunmaya ihtiyacım yok, olursa

da arkamı kollayan canavar gibi iki ejderham var. Buna saygı duyabilir misin?"

Uzanıp yanağımı okşadı, ben de gözlerine bakmaya devam ettim; seçimlerime değer vermeye başlaması gerektiğini, yoksa arkadaşlığımızı asla toparlayamayacağımızı anlamasını istiyordum. "Pekâlâ, Vi." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken gözlerinin kenarları kırıştı. "İki tane *canavar gibi ejderhası* olan biriyle nasıl tartışabilirim ki?"

Göğsümdeki ağırlık aniden kalkınca yeniden rahatça nefes alabildim. Ona arsız bir sırıtışla baktım. "Aynen öyle."

"Anıyı görme konusunda iznini istemediğim için özür dilerim." Elini omzuma koydu. "Derse girsen iyi olur." Sonra omzumu hafifçe sıktı ve uzaklaştı.

Titrek bir nefes alıp Carr'ın sınıfının kapısına doğru döndüm. Koridor boşalmıştı.

Sınıfa girdim; burası duvarları minderlerle kaplanmış, penceresiz, inanılmaz derecede uzun bir odaydı. Boydan boya gün ışığını aratmayacak kadar parlak büyücü ışıklarıyla aydınlatılmıştı, ışıkların altında Üçüncü ve Dördüncü Kanat'tan üç düzine öğrenci yerde sıralar hâlinde oturmuş, aralarında geniş boşluklar bırakacak şekilde eşit aralıklarla dizilmişlerdi.

Rhiannon ve Liam'la kapıda buluştum, sınıfın en önünde durduğu yere yaklaştığımızda Profesör Carr gür beyaz kaşlarını kaldırarak bana baktı. Orada durmaktan başka bir şey yapmayarak bile tüm sınıfa hükmediyordu. Adam sadece heybetli değil, aynı zamanda göz korkutucuydu da.

Jeremiah'nın boynunu kırışını hatırlayınca yutkundum.

"Sonunda bize katılmaya hazır mısın, Öğrenci Sorrengail?" Gözlerinde nezaket yoktu, sadece sert, dikkatle inceleyen bakışlarını üzerime dikmişti.

"Evet, efendim." Başımla onayladım.

Biyoloji sınıfının panosuna tutturulmuş bir böcekmişim gibi beni inceledi. "Mühür gücün?"

"Henüz yok." Başımı iki yana salladım, Xaden'ın önerdiği gibi zamanı durdurma olayını kendime saklayacaktım. *Ona benden daha çok güveniyorsun.* Dain bu konuda haklıydı ve hissettiğim suçluluk duygusu yüzünden midem kasıldı.

"Anlıyorum." Bana yan yan bakarak dilini şaklattı. "Kardeşlerinin ikisinin de olağanüstü mühür güçleri olduğunu biliyorsun. Mira'nın kendisinin ve takımının etrafında koruma duvarı oluşturma yeteneği kanadı için mutlak bir değerdir. Düşman hatlarının gerisinde gösterdiği kahramanlık için üstün başarı madalyası aldı."

"Evet. Mira gerçek bir ilham kaynağı." Ablamın savaş alanındaki hünerlerinin fazlasıyla farkında olarak kendimi gülümsemeye zorladım.

"Ve Brennan..." Başka tarafa baktı. "Sağaltıcılar çok nadir bulunur ve onlardan birini bu kadar genç yaşta kaybetmek çok trajik."

"Bence asıl trajedi Brennan'ı kaybetmekti." Omzumdaki çantamı düzelttim. "Ama onun mühür gücünün kaybı kanatlara vurulan bir darbe oldu elbette."

"Hımm." Gözlerini iki kere kırpıştırarak ürpertici bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Eh, görünüşe bakılırsa Sorrengail soyu üstün yeteneklere sahip, senin gibi... narin bir binici bile. Tairn seni seçtiğine göre senden dünyayı sarsacak bir mühürden daha azını beklemiyoruz. Otur bakalım. En azından ejderha yadigârı aracılığıyla daha küçük büyülerle işe başlayabilirsin." Bir el hareketiyle beni gönderdi.

Takımımızın geri kalanının yanındaki boş yerlere doğru yürürken, "Hiç baskı hissetmedim canım," diye mırıldandım.

"Stres yapma," dedi Rhiannon minderle kaplı zeminde yerlerimizi alırken. "Ben de sana daha önce bunu hatırlatmaya çalışıyordum. Sen Tairn'in binicisisin."

"Ne demek istiyorsun?" Çantamı yanıma koydum.

"Hepiniz kanadın bütünlüğü konusunda endişelisiniz çünkü Riorson ejderhasını mutlu etmek için buraya gelmek zorunda kalabilir ama bizim dönemimizin en güçlü binicisi o değil, Violet. *Sensin.*" Ciddi olduğunu anlamamı sağlayacak kadar uzun süre yüzüme baktı.

Kalbim boğazımda atmaya başladı.

"Şimdi başlayalım!" diye seslendi Carr.

Aralık bitti, ocak geldi.

Demirleme. Kalkan. Kapını kapattığını hayal et. Duvarını inşa et. Sana kimin ve neyin erişebildiğini hisset. Ejderhanla arandaki bağın izini sür. Benim durumumda *ejderhalarımla.* Andarna'nın altın enerjisine bağlı gücüm için Arşiv'e ikinci bir giriş –bir pencere– inşa et. Bu bağları olabildiğince engelle.

Gözünde canlandır.

Önünde bir güç düğümü olduğunu hayal et; çok karmaşık olmasın, henüz kimse buna hazır değil. Sonra onu çöz. Kapının kilidini aç.

Gözünde canlandır.

Bir ayağın her zaman sağlam şekilde yere demirlemiş olsun. Gücüne bağlı değilsen işe yaramazsın ve onu kontrol edemiyorsan da tehlikelisin demektir. Seni harika bir binici yapan ikisinin ortasını bulmaktır.

Gücünü bir el gibi hayal et, o kalemi kavra ve kendine doğru çek. Al onu. Hayır. Öyle değil. Tekrar dene. Hayır, tekrar.

GÖZÜNDE CANLANDIR.

Sınavlara çalışıyordum. Uçuşlara hazırlanıyordum. Imogen'la birlikte ağırlık kaldırıyordum. Xaden'ın Rhiannon'la minderde çalışmama daha ne kadar izin vereceğini merak ediyordum. İlk müsabakamı kazanmış, İkinci Kanat'taki bir kızın hançerini almıştım. Ancak en yorucu görev, zihnimdeki Arşiv'de bitmek

bilmeyen saatler geçirerek hangi kapının Tairn'e, hangisinin Andarna'ya ait olduğunu öğrenmek ve sonra ikisini ayırmak için özenle çalışmaktı.

Gücüm ejderhalarımdan bana akıyor olsa da görünüşe bakılırsa onu kontrol etme yeteneğimi sadece kendi çabamla geliştirebilecektim ve öyle yoruluyordum ki botlarımı bile çıkarmadan yatağa düşüp uykuya daldığım geceler oluyordu.

Ocak ayının ikinci haftasının sonunda, Xaden benimle o öpücük hakkında konuşma zahmetine bile girmediği için sadece öfkeli değil, aynı zamanda mühür gücüm henüz ortaya çıkmadığı için tüm enerjimi tükettiğimden *bitkindim* de.

Ridoc buza hükmedebiliyordu, bu diğerlerine göre daha yaygın bir mühür gücü olabilirdi ama onu izlemek etkileyiciydi.

Sawyer'ın metalürji gücü her geçen gün gelişiyordu.

Liam *kilometrelerce* ötedeki tek bir ağacı görebiliyordu.

Sanırım ben de zamanı durdurabiliyordum ama sırf tekrar denemek için Andarna'yı tüketmeye niyetim yoktu, hele de iyileşmek için bir haftadan fazla uyuması gerekmişken. Mühür gücüm olmadan elimden gelen tek şey küçük büyüler yapmaktı. Sonunda mürekkepli kalem kullanabiliyor, kapıları kilitleyip açabiliyordum. Kısaca bir parti hokkabazından fazlası değildim.

Ocak ayının üçüncü haftasında, Üçüncü Kanat'tan bir erkek öğrenciyle yaptığım müsabakada bir hançer daha kazandım, bu, rakibimi zehirlerle zayıflatmadan kazandığım ikinci müsabakaydı. Bileğim ağrıdı ama eklemlerim sağlamdı.

Dördüncü hafta, Basgiath'ta gördüğüm en soğuk havada, gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkıp müsabaka tahtasına baktım.

Jack'e nihayet beni minderde bitirme şansı verilmişti.

"*Beni öldürecek.*" Sabah giyindiğim sırada tüm hançerlerimi en avantajlı yerlerdeki kınlara yerleştirirken düşünebildiğim tek şey buydu.

"*Deneyecek.*" Tairn erken kalkmıştı.

"*Tavsiyen var mı?*" Liam'ın kahvaltıdan önce kütüphaneye gitmemiz için beni beklediğini biliyordum.

"*Bunu yapmasına izin verme.*"

Burnumdan güldüm. Bunu sanki çok kolay bir şeymiş gibi söylemişti.

Sonunda Liam'la bu konuyu konuşacak cesareti topladığımda kütüphaneden dönmek üzereydik. "Sana bir şey söylersem bunu Xaden'a anlatır mısın?"

Arabayı bölüklerin arasındaki köprünün üzerinden iterken başını bana çevirdi. "Neden öyle düşün..."

"Hadi ama." Gözlerimi devirdim. "Yaptığım her şeyi rapor ettiğini ikimiz de biliyoruz. O kadar da kör değilim." Kar pencerelere düşerken donuk bir pıtırtı duyuluyordu.

"Endişeleniyor. Ben de endişelerini hafifletiyorum." Bana bir bakış daha attı, sonra önüne döndü. "Bunun adil olmadığını biliyorum. Özel hayatının ihlal edildiğini de biliyorum. Ama ona olan borcumla kıyaslandığında bu hiçbir şey."

"Evet. O kısmı anladım." Aceleyle ilerleyip geçebilsin diye kalenin kalın ve ağır kapısını onun için açtım. "Belki de soruyu başka şekilde sormalıydım. Sana bir şey söylesem ve bu şeyin özellikle aramızda kalmasını *istesem*, bunu kabul eder miydin? Biz arkadaş mıyız, yoksa ben sadece senin görevin miyim?"

Ben kapıyı kaparken duraksadı ve parmaklarını arabanın sapına vurmasından bunu düşündüğünü anladım. "Bunu kendime saklamam güvenliğini tehlikeye atar mı?"

"Hayır." Ona yetiştim ve sonunda iki tünele –biri yatakhaneye, diğeri de ortak alana– ayrılacak olan yokuş boyunca ilerlemeye başladık. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, zaten mesele de bu."

"Biz arkadaşız. Anlat bana." Kaşlarını çattı. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Jack Barlowe'un bugün bana meydan okumasına izin verilecek."

Durdu, ben de aynısını yaptım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İşte *bu* yüzden senden bunu kimseye söylememeni istiyorum." Olduğum yerde büzüldüm. "Sadece... bana inanmaya çalış."

"Eğitmenler bunun olmasına izin veremez." Başını iki yana salladı, gözlerinde panik vardı.

"Verecekler." Kendimi zorlayarak gergin gergin gülümsedim ve omuz silktim. "İlk günden beri bunu istiyor, yani bunun olacağını tahmin ediyorduk zaten. Mesele şu ki Jack bugün bana meydan okuyacak ve bunu yaptığında sen ne olursa olsun araya girmeyeceksin."

Mavi gözleri irileşti. "Vi, Riorson'a söylersek bunu durdurabilir."

"Hayır." Elini tutup elimin üzerine koydum. "Durduramaz." Midem kasıldı ama en azından ilk öğrendiğim anda olduğu gibi kusmadım. "Xaden'ın hem burada hem de cepheye gittiğimizde beni korumak için yapabileceği pek bir şey yok. İkimiz de biliyoruz ki bunu durdurursa Amber'a olanlardan sonra bölükte büyük bir kargaşa çıkar."

"Yani benden öylece durup izlememi mi bekliyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tıpkı son iki müsabakada yaptığın gibi." Bir kez daha kendimi zorlayarak gülümsedim. "Merak etme. Elimdeki her şeyi kendi avantajıma kullanacağım." Ve elimdeki her şey, şu anda belimdeki küçük cebe sıkıştırılmış bir şişenin içindeydi.

"Bundan hoşlanmadım." Başını iki yana salladı.

"Evet, ben de aynı şekilde."

Bugün uçuş sahasına çıkmayacaktık; ejderhalar geçen haftadan beri havanın uçulamayacak kadar soğuk olduğunu düşünüyorlardı, bu da sabah toplantısından sonra hepimizin antrenman salonuna gideceği anlamına geliyordu. Kahvaltı etmemiştim ama yanından geçerken Jack'in tepsisindeki her şeye dikkatle bakıp orada ne var ne yok hepsini aklıma yazmıştım.

Hayatta kalan seksen bir birinci sınıf öğrencisinin tamamı spor salonunda toplandığında kalbim çılgın, mide bulandırıcı bir ritimle çarpıyordu.

Profesör Emetterio rakipleri teker teker sayarak her birini birer mindere gönderdi. En azından hepimiz aynı anda dövüşecektik, bu da tüm binicilerin bizi izlemeyeceği anlamına geliyordu.

En azından Xaden burada değildi, bu da Liam'ın sözünü tuttuğu anlamına geliyordu. "On yedinci minder, Birinci Kanat'tan Jack Barlowe ve..." Kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Violet Sorrengail."

Tanrılara şükür Rhiannon çoktan Üçüncü Kanat'tan bir kadınla karşılaşmaya hazır hâlde salonun öbür ucuna gitmişti de Liam'ın yüzündeki kanın nasıl çekildiğini görmek zorunda kalmamıştı. Bunların hiçbirini görmek zorunda kalmamalıydı. Sawyer da gitmişti, dokuzuncu minderdeydi.

Ridoc başını iki yana sallayarak, "Yok artık," diye mırıldandı.

"Nihayet!" Jack çoktan kazanmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Hadi yapalım şu işi." Omuzlarımı esnetip mindere doğru ilerledim. Liam ve Ridoc bugün mindere çağrılmadıkları için yanımda yürüyorlardı.

Liam yalvarır gibi, "Bana sözümü bozabileceğimi söyle," dedi, gözlerindeki çaresizlik onu ne kadar zor bir duruma soktuğumu gösteriyordu.

Ayak parmaklarım mindere değerken ona, "Üçüncü sınıflar üçüncü sınıfla ilgili işler yapmaya gittiler," dedim. "Onu buraya zamanında getiremezsin ama sözünü tutmanın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Özellikle de ona karşı. Git hadi."

Liam bakışlarını Ridoc'a çevirdi. "Onu benim gibi koru."

"On beş santim daha uzun ve boğa kadar yapılıymışım gibi mi?" Ridoc ona bakarak başparmaklarını kaldırdı. "Elbette. Elimden geleni yapacağım. Bu arada sen de *koşsan* iyi olur."

Liam bana döndü. "Hayatta kal."

"Öyle yapmaya çalışacağım, üstelik sadece kendi iyiliğim için değil." Ona gülümsedim. "Harika bir koruma olduğun için teşekkürler."

Gözleri kısa bir anlığına irileşti, sonra antrenman salonundan koşarak çıktı.

"Barlowe ve Sorrengail," diye bağırdı Emetterio, minderin diğer tarafından. "Silahlar?"

Jack hediye almış bir çocuk gibi zıplıyordu. "O cılız elleriyle tutabileceği her şey olur." Gözlerindeki ifade tüylerimi diken diken etti.

Mindere çıktım, Jack de aynısını yaptı, ortada yüz yüze gelene kadar ilerledik.

Emetterio bize, "Mühür gücü kullanmak yok," diye hatırlattı. "Rakibin pes etmesi ya da nakavt edilmesi size zafer kazandırır."

Bu minderin etrafında toplanan herkesin Jack'in bu seçeneklerden herhangi birine yanaşmayacağını bildiğinden emindim. Ellerini boynuma dolarsa işim biterdi.

"*Bütün bu 'ben ölürsem Xaden da ölür' olayı sadece bir varsayım, değil mi?*" diye sordum botlarımın içindeki, dövüş sırasında ulaşılması en zor olan hançerleri kınlarından çıkararak.

"*Test etmemeyi tercih ettiğim bir varsayım,*" diye homurdandı Tairn.

Jack elinde tek bir hançerle bana bakarken hançerlerimin saplarını kavrayarak doğruldum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sadece bir tane mi?"

"Bir tane yeterli." Mide bulandırıcı bir heyecanla sırıttı.

Tairn, "*Gırtlağına saldır,*" dedi.

"*Şu anda seni engelleyecek enerjim yok, bu yüzden birkaç dakika sessiz olman gerekecek.*" Aldığım tek yanıt bir hırıltı oldu.

"Temiz dövüşün," diye uyardı Emetterio. "Başlayın."

Birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki sesini kulaklarımda duyuyordum.

"*Hücum et. Şimdi. Önce sen saldır,*" dedi Tairn sertçe.

"*Yardımcı olmuyorsun!*"

Jack hançeriyle hamle yaptığında hançerimi elinin arkasına saplayarak ilk kanı akıttım.

"Kahretsin!" Geri sıçradı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

İstediğim şey buydu işte, bu maçı kazanmak için ihtiyacım olan şey onun düşünmeden hareket edecek ve hata yapacak kadar sinirlenmesiydi.

İleri doğru hamle yaptı, sonra karnıma nişan alarak bir tekme savurdu, ben de geriye doğru çekilip darbeden kıl payı kurtuldum. "Bahse girerim o hançeri fırlatabilmeyi isterdin, değil mi?" diye dalga geçti. Etrafımızda devam eden müsabakalardaki birine zarar verebileceğimi, bu yüzden bu kuralı çiğnemeyeceğimi biliyordu.

"Bahse girerim hançerlerimden birini saplandığı yerden çıkarmanın nasıl bir his olduğunu bilmemeyi diliyorsundur, değil mi?" diye karşılık verdim.

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, sonra bir dizi yumruk ve hançer hamlesiyle üzerime saldırdı. Bir tekmeyle elimden kolayca savurduğu hançerden de anlaşılacağı üzere benim için fazla güçlüydü, bu yüzden hızımı kullandım ve eğilip öne atılarak ön kolu boyunca bir kesik daha attım.

"Kahretsin!" diye haykırdı öfkeyle, arkasından dolandığımda takip etmek için döndü. Beni hazırlıksız yakalayarak kolumu kavradı ve sırtının üzerinden mindere fırlattı.

Omzuma aldığım darbeyle irkildim ama yırtılma ya da kırılma sesi gelmedi. Bundan kurtulabilirsem ilk işim Imogen'a teşekkür etmek olacaktı. Kolumu tutan Jack hançerini doğrudan göğsüme sapladı ama bıçak yeleğime işlemedi ve kaburgalarımı sıyırarak mindere saplandı.

"Ölümcül darbeler kullanıyor!" diye haykırdı Ridoc. "Buna izin yok!"

Emetterio, "Geri çekil, Barlowe!" diye bağırdı.

Jack, "Ne düşünüyorsun, Sorrengail?" diye kulağıma fısıldadı, kolumu arkamda sıkıştırmış, beni hareketsiz tutuyordu. "İtiraf et. İkimiz de böyle olacağını biliyorduk. Çabucak. Utanç verici derecede kolay. Ölümcül. Kıymetli kanat liderin seni kurtarmak için gelmiyor."

Hayır ama Jack amacına ulaşırsa Xaden acı çekecekti... hatta daha da kötüsü. Bu düşünce beni harekete geçirdi. Acıyı umursamayarak ağırlığımı öne verip yuvarlandım, omzum feci hâlde acısa da o bacaklarımın arasında kalınca kendimi pençesinden kurtarmış oldum.

Sonra testislerine tekme attım.

Ben ayağa kalkarken o dizlerinin üstüne düştü, kasıklarını kavrarken ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı.

"Pes et," diye emrettim düşürdüğüm hançeri yerden alarak. "Seni her an kesebilirim. İkimiz de biliyoruz ki bu gerçek hayat olsaydı işin bitmişti."

"Bu gerçek hayat olsaydı mindere adımını attığın an seni öldürmüş olurdum," dedi dişlerini sıkarak.

"Pes. Et."

"Siktir git!" Hançerini fırlattı.

Kendimi korumak için ellerimi kaldırdım ama hançer sol ön koluma saplandı. Kan akmaya ve kolumdaki sinirler acıyla yanmaya başladı ama onu çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Şu anda o hançer, yarayı olabildiğince kapalı tutuyordu.

Emetterio kenardan, "Fırlatmak yok!" diye bağırdı ama Jack çoktan harekete geçmiş, hazır olmadığım bir dizi tekme ve yumrukla üzerime doğru gelmişti. Yumruğu yanağıma indiğinde derimin yarıldığını hissettim.

Dizini karnıma gömdüğünde akciğerlerimdeki hava boşaldı.

Ama elleriyle yüzümü kavrayana kadar ayakta kalmayı başardım. Şiddetli, titreşen enerji, sanki bağları kemikten, kasları tendondan ayırıyormuş gibi bir yoğunlukla içimden geçerken vücudumdaki her hücre acıyla doldu.

Anlayamadığım, içten gelen bir güçle sarsılınca çığlık attım, sanki Jack kendi gücünü bedenime zorla sokmaya çalışıyor, bana titreşen enerjiden oluşan binlerce iğne batırıyordu.

Şimdi. Şimdi yapmazsam beni öldürecekti. Gözlerim kararmaya başlamıştı bile.

Titreyen elimi deri kıyafetimin cebine sokup şişenin tıpasını parmaklarımla açtım.

Vücuduma daha fazla enerji aktarırken tek görebildiğim şey sadist sırıtışı ve gözlerinin etrafındaki kırmızılıktı ama şu an elleri meşguldü, çığlık atmayı bıraktığımı duyamayacak, hareket ettiğimi göremeyecek kadar zaferine odaklanmış durumdaydı.

"Güçlerini kullanıyor!" diye haykırdı Ridoc ve kararan gözlerimin ucuyla her iki tarafta da hareketlenme olduğunu gördüm.

Şişeyi Jack'in sırıtan ağzına öyle sert ittim ki dişlerinden birinin kırıldığını hissettim.

Eller ikimize de uzandı ama Ridoc'la Emetterio'nun çığlık attıklarını duydum, bize dokundukları anda ellerini çekmişlerdi. Jack her ne yapıyorsa bana dokunduklarında enerji benden onlara akmıştı.

Acı beni tüketirken dişlerim takırdıyor, bedenim bu dayanılmaz işkenceden kaçmak için bayılmaya çalışıyordu ama Jack'in hırıltısını duyana kadar karanlığa yenik düşmeyi reddettim.

Gözleri aniden inanılmaz derecede açıldı ve soluk borusu kapanırken ellerini kendi boğazına götürdü.

Dizlerimin bağı çözüldü, vücudum titremeye devam ederek mindere çarptım ama Jack de aynı anda düşmüştü, yüzü morarırken boynunu sıkıyor ve tırmalıyordu.

Saniyeler sonra Ridoc'ın yüzünü gördüm. "Nefes al, Sorrengail. Sadece nefes al."

Jack kıvranırken biri, "Nesi var bunun?" diye sordu.

Vücudum sonunda pes ederken Ridoc'a, "Portakal," diye fısıldadım. "Portakala alerjisi var." Sonra hiçliğin içine düştüm.

Uyandığımda minderde değildim ve Şifacı Bölüğü revirinin pencerelerinden bakınca gecenin çöktüğünü gördüm. Saatlerdir baygın olmalıydım.

Dahası yatağımın yanındaki sandalyede oturan ve beni öldürmek istiyormuş gibi bakan kişi Ridoc değildi.

Xaden'dı. Saçları sanki saçını başını yolmuş gibi karmakarışık olmuştu ve elinde bakmadan çevirip durduğu bir hançer vardı, ucundan yakalayıp kınına soktu. "Portakal ha?"

Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bazen ölümcül darbeyi ne zaman indireceğini bilmen gerekir, Mira. Bu yüzden Violet'ın Kâtipler Bölüğü'ne girdiğinden emin olmalısın. O asla birinin canını alamaz.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA YETMİŞ

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oturabilmek için yatakta doğrulmaya çalıştım ama kolumdaki acı bana daha birkaç saat önce orada bir hançer olduğunu hatırlattı. Şimdi sargılıydı. "Kaç dikiş var?"

"Bir tarafta on bir, diğer tarafta on dokuz." Xaden kara kaşlarını çattı ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "*Portakalları* silaha mı dönüştürdün, Violence?"

Kıpırdanarak oturur pozisyona geçip omuz silktim. "Elimde ne varsa onu kullandım."

"Seni hayatta tuttuğuna göre –bizi hayatta tuttuğuna göre– buna itiraz edemem, ayrıca kiminle dövüşeceğini her zaman nasıl bildiğini de sormayacağım." Bakışlarında kesin bir öfke vardı ama aynı zamanda bir parça rahatlama da vardı. "Ridoc'a söylemen Emetterio'nun Jack'i buraya zamanında getirmesini sağlamış. Ne yazık ki senden beş yatak ileride yatıyor ve bir sıra üstündeki ikinci sınıfın aksine o yaşayacak. Onu öldürüp bizi bir sürü dramdan kurtarabilirdin."

"Onu öldürmek istemedim." Omzumu döndürmeyi denedim. Ağrıyordu ama çıkık değildi. Yüzümde de hassasiyet vardı. "Sadece *beni* öldürmesini engellemek istedim."

"Bana söylemeliydin." Suçlama bir hırıltı hâlinde dudaklarından dökülmüştü.

"Sen de bu konuda beni zayıf göstermekten başka bir şey yapamazdın." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hem haftalardır *herhangi bir şey* hakkında konuşmadık çünkü ortalıkta yoktun. Bilmesem o öpücüğün seni korkuttuğunu düşünürdüm." *Kahretsin.* Bunu söylemek istememiştim.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." Gözlerinde bir şey parıldadıysa da yerini hemen soğuk bir kayıtsızlık maskesine bıraktı.

"Ciddi misin?" Bunca zamandır bundan kaçındığını düşünürsek öyle olmadığını bilmem gerekirdi.

"Bu bir hataydı. Sen ve ben hayatımızın geri kalanında birlikte olacağız, birbirimizden asla kaçamayacağız. Fiziksel düzeyde olsa bile bir ilişkiye girmek büyük hata olur. Bu konuda konuşmanın bir anlamı yok."

Az önce kurduğu dört cümleyle içimin boşaldığını hissettiğimden tüm organlarım olması gereken yerdeler mi diye elimi göğsüme götürmemek için kendimi zor tuttum. Ama o da en az benim kadar hevesliydi. Ben de oradaydım ve bu tür bir... coşkunun yanlış anlaşılması mümkün değildi. *Belki de çuram yüzündendi.* "Ya ben bunun hakkında konuşmak istersem?"

"O zaman çekinme, konuş ama bu benim de konuşmanın bir parçası olacağım anlamına gelmez. İkimizin de sınırları var ve bu da benim sınırlarımdan biri." Ses tonundaki kesinlik midemin kasılmasına neden oldu. "Aramıza mesafe koymanın pek de iyi sonuçlanmadığını kabul ediyorum ve bugünkü küçük numaran benim dikkatimi çekmek içindiyse tebrikler. Dikkatim artık sende."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Botlarımı bulmam ve kendimi daha da aptal durumuna düşürmeden önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Barlowe'un seni ne kadar kolay kıstırdığını gördükten sonra Liam'ın ölümcül durumları rapor etmesine ya da Rhiannon'ın seni minderde eğitmesine güvenemem, şu andan itibaren ben devralıyorum."

"Neyi devralıyorsun?" Gözlerimi kıstım.

"Konu sen olunca her şeyi."

Ertesi gün, dışarıda uğuldayan sıfırın altındaki rüzgârlar olmasa uçuş saatlerimizin olması gereken saatte, Xaden beni mindere yatırmıştı. Neyse ki üzerinde tişörtü vardı da altında olduğunu bildiğim şey dikkatimi dağıtmıyordu. Hayır, sadece deri dövüş kıyafetleri ve botlarını giymekle kalmamıştı, bir düzine farklı kına bir düzine farklı hançer sokarak tam takım giyinmişti.

Onun bu görüntüsünden etkilenmem delilik miydi? Muhtemelen. Ama bir bakışla bile ateşim yükselmişti.

"Bıçaklarını minderin dışında bırak," diye talimat verdiğinde neredeyse bir düzine binici diğer minderlerden bize baktı.

Birkaç minder ötede Liam'ın Dain'e karşı antrenman yapma fırsatı olmuştu, bu bir ilkti. Takımların çoğu buradaydı, bu beklenmedik boş zamanı değerlendiriyorlardı, o yüzden neyse ki herkes bizi izlemek yerine antrenman yapmakla meşguldü.

"Ama sen silahlısın." Kınlarının içindeki hançerlerine dik dik baktım.

"Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin." Başını hafifçe yana yatırınca boynunda kıvrılan isyan damgası ortaya çıktı. Bir aydan uzun süre önce beni kalenin temel duvarına yaslamışken elimle okşadığım damga.

Hayır. Bunu kesinlikle düşünmemelisin.

Ama bedenim olanları hatırlamakta kesinlikle zorlanmıyordu.

Uzun uzun soluk verdim ve minderin kenarına gidip sahip olduğum ve kazandığım tüm hançerleri kınlarından çıkararak yere bıraktım.

"Silahsızım. Şimdi mutlu musun?" Yüzümü ona dönüp kollarımı açtım. Uzun kollu gömleğim kolumdaki sargıyı örtmüştü ama zonklama ısrarla devam ediyordu. "Gerçi bunu yapmadan önce kolumun iyileşmesi için birkaç gün bekleyebilirdik." Dikişler geriliyordu ama daha kötülerini de görmüştüm.

"Hayır." Başını iki yana sallayıp hançerlerinden birini kınından çıkararak ileriye doğru yürüdü. "Yaralı olman düşmanın umurunda bile olmaz. Bunu kendi avantajlarına kullanacaklardır. Acı çekerken nasıl savaşacağını bilmezsen ikimizi de öldürtürsün."

"Peki." Sıkıntıyla ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Xaden benim neredeyse *hep* acı içinde olduğumu bilmiyordu. Bu benim resmen olağan hâlimdi. "Aslında iyi bir noktaya değindin, bu yüzden sana itiraz etmiyorum."

"Bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim." Sırıttığında karnımın alt kısmına aniden yayılan sıcaklığa aldırış etmemeye çalıştım. Avucunu yukarı doğru çevirerek bana tuhaf şekilde kısa ağızlı bir hançer gösterdi. "Sorun dövüş stilin değil. Hızlısın ve ağustostan bu yana oldukça zorlu bir rakip hâline geldin. Sorun, elinden kolayca çekilebilecek hançerler kullanıyor olman. Senin vücut tipine göre tasarlanmış silahlara ihtiyacın var."

En azından *zayıflık* dememişti.

Elindeki hançeri inceledim. Tyrrendor düğümleri, karmaşık girdaplar ve bağlardan oluşan eski, efsanevi rünlerle işlenmiş simsiyah kabzasıyla çok güzeldi. Bıçağın kendisi de ölümcül mükemmelliğe ulaşacak şekilde bilenmişti. "Muhteşem."

"Bu senin."

Başımı kaldırdım ama akik gözlerinde yalanın izi bile yoktu.

"Senin için yaptırdım." Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Ne?" Ağzım bir karış açık kalırken yüreğim sıkıştı. Bunu yaptırmak için vakit mi ayırmıştı? Kahretsin. Bu gerçekten hissetmek istemediğim duygular hissetmeme neden oldu. Yumuşak, kafa karıştırıcı duygular.

"Beni duydun. Al şunu."

Boğazımda oluşan saçma yumruyu yutarak bıçağı ondan aldım. Avucumda sertliğini hissediyordum ama diğer hançerlerimden çok daha hafif olduğu kesindi. Bileğimi zorlamıyor, parmaklarım da kabzayı rahatça sarıyordu, bu da onu yerde bıraktığım bıçaklardan çok daha güvenli hâle getiriyordu. "Kim yaptı bunu?"

"Bir tanıdığım."

"Bölükten mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Burada üç yıl geçirdikten sonra kaynakları nasıl ustalıkla kullanmaya başladığını görsen şaşırırsın." Dudağının kenarında bir gülümsemeyle kıvrılırken bir süre yüzüne bön bön baktıktan sonra nerede olduğumuzu hatırladım.

"Bu inanılmaz." Başımı iki yana salladım ve hançeri ona geri uzattım. "Ama bunu alamayacağımı biliyorsun. Taşımamıza izin verilen tek silah kazandıklarımız." Sadece müsabakalar veya silah yarışmalarında kazanılan silahlar kabul ediliyordu. Gözüme kestirdiğim bir arbalet vardı ama henüz o konuda uzman değildim.

"Kesinlikle." Kısacık bir an için gülümsedi, sonra mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir hızla hareket etti. Imogen'dan bile daha hızlıydı ve tek bir hamleyle ayaklarımı altımdan çekip beni mindere düşürdü.

Beni bu kadar kolayca sırtüstü düşürmüş olması aynı anda hem dehşet verici hem de... gülünç derecede seksiydi, özellikle de kalçalarının ağırlığı uyluklarımın arasına yerleşmişken. Uzanıp alnındaki bir tutam saçı geriye atmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. *Bu bir hataydı.*

Bunu hatırlayınca hemen buz kestim.

"Bu küçük hareketle nereye varmak istiyorsun?" diye sordum, beni soluksuz bırakmadan devirdiğinin fazlasıyla bilincinde olarak.

"Üzerimde bu hançerlerden bir düzine var, bu yüzden beni silahsızlandırmaya başla." Kaşını imalı bir ifadeyle kaldırdı. "Tabii üstündeki bir rakiple nasıl başa çıkacağını bilmiyorsan orası başka."

"Üstümdeyken *seninle* nasıl başa çıkacağımı biliyorum," dedim sessizce.

Ağzını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Beni itersen olacaklar hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ya da belki gider." Hafifçe dönmüştü, dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar yakındı.

Hızla geri çekildi ve bakışlarındaki sıcaklık bedenlerimizin birbirine değdiği her noktayı fark etmemi sağladı. "Salondaki herkesin gözü önünde bu teoriyi test etmeden önce beni silahsızlandır."

"İlginç. Senin teşhircinin teki olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Sanırım zorlamaya devam edersen yakında bunu göreceksin." Bakışlarını dudaklarıma çevirdi.

"Beni öpmenin bir hata olduğunu söylediğini sanıyordum." Bu beni tekrar öpeceği anlamına geliyorsa tüm bölüğün izliyor olması umurumda bile değildi.

"Öyleydi." Sırıttı. "Sana bir rakibi etkisiz hâle getirmenin tek yolunun hançerler olmadığını öğretiyorum. Söyle bana Violence, silahsız mısın?"

Küstah pislik.

Kaşlarımı çattım ve o sabırsız bir keyifle izlerken bıçakları kınlarından çıkarıp minderin üzerine atmaya başladım. Sonra bacaklarımı kalçalarına sardım ve onu sola doğru yuvarlayarak sırtüstü yatmaya zorladım. Elbette buna müsaade etmişti –o istemezse üstünde oturmamın imkânı yoktu– ama yine de onu

sabitleme bahanesiyle köprücük kemiğine kolumu dayadım ve kınına soktuğu diğer hançerleri almaya devam ettim.

Gülümseyerek, "Son olarak," dedim ve öne doğru eğilip hançeri elinden kaptığımda ısınmış bedenlerimizin neredeyse yanmaya başlayacağını düşündüm. "Teşekkür ederim."

Son bıçak da gittikten sonra Xaden avuçlarını mindere koyup doğaüstü bir güçle itti ve bizi geriye doğru savurunca sırtım minderle tekrar buluştu.

"Bu..." Sertçe soluk aldım, bu hareket beni ayak parmaklarıma kadar sarsmış ve Xaden'ın kalçalarımın arasına iyice yerleşmesine neden olmuştu. Kendimi ona doğru kaldırıp o öpücüğün gerçekten bir hata olduğunu düşünüp düşünmediğini test etmemek için büyük bir çaba harcadım. "Güçlerini minderde kullanman adil değil." Büyü gücü. Cinsel güç. Her neyse. Hepsi haksızlıktı.

"Bu da diğer konu." Ayağa kalkıp elini uzattı. Elini tuttum, ayağa kalkarken başım dönüyordu. *Şimdi olmaz. Şimdi başım dönemez.* "Emetterio, müsabakalar söz konusu olduğunda rakipleri eşitlemek için güçlere izin vermiyor. Ama dışarıda? Saha hiç de eşit bir yer değil ve neyin var neyin yoksa kullanmayı öğrenmen gerek."

"Demirleme, kalkan oluşturma ve bir parça parşömen hareket ettirme dışında pek bir şey yapamıyorum." Yeni hançeri kınına soktum, sonra diğerlerini toplayıp aynısını yaptım. Gerçekten çok güzellerdi, hepsi de farklı rünlerle işaretlenmişti. Tyrrendor kültürünün pek çok parçasının yüzyıllar önceki birleşme sırasında kaybolmuş olması ne yazıktı, buna çoğu rün de dâhildi. Bunların ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

"Görünüşe göre bunun üzerinde de çalışmamız gerekecek." İç geçirdi ve dövüş pozisyonu aldı. "Şimdi, lakabının hakkını ver ve beni öldürmek için elinden geleni yap."

Şubat ayı yorgunluk ve bulanıklık içinde geçip gitti. Xaden gün içinde dersim olmayan her ânı değerlendiriyor ve yapmam gereken çok daha önemli bir şey için beni takım eğitiminden çıkardığında Dain her seferinde dişlerini sıkıyordu.

Bu da genellikle minderde defalarca kıçıma tekme yememle sonuçlanıyordu. Ama beni Dain gibi pışpışlamadığını, Rhiannon'ın yaptığı gibi hafife de almadığını söylemeliydim. Her seferinde fiziksel sınırlarımı zorluyor ama asla daha ileri gitmiyordu, genellikle beni antrenman salonunun zemininde pelteye dönmüş, terli bir yığın hâlinde nefes nefese bırakıyordu.

Genellikle tam da o anda Imogen bana ağırlık odasına gitmem gerektiğini hatırlatıyordu.

İkisinden de nefret ediyordum.

Ama çok değil.

Bölükteki en güçlü dövüşçüyü alt etmeyi öğrenirken sonuçlara itiraz etmek zordu. Onu henüz yenememiştim ama bu benim için sorun değildi. Bu, kazanmama izin vermemesi demekti.

Ayrıca, onu *zorlasam* bile beni bir daha öpmedi.

Mart ayı öyle bir karlı geldi ki her gün sabah toplantısından önce alanın kürekle temizlenmesi gerekti. Ejderha yadigârının sırtımı yaktığı ve içimde biriken güç serbest bırakılmazsa derim tersyüz olacakmış gibi hissettiğim anlar bana hâlâ bir mühür gücüm olmadığını hatırlatıyordu. Neredeyse üç ay olmuştu.

Her sabah uyandığımda bugünün kendiliğimden tutuşacağım gün olup olmadığını merak ediyordum.

"Sharla Gunter," diye okudu Yüzbaşı Fitzgibbons ölüm listesindeki ismi, eldivenli ellerini donmuş parşömenin üzerinde oynatarak. Bu hafta hava biraz daha sıcaktı. "Ve Mushin Vedie. Ruhlarını Malek'e teslim ediyoruz."

Sıra dağılırken kaşlarımı kaldırıp, "Vedie mi?" diye sordum Rhiannon'a. İkinci Kanat'ta olduğu için onu pek iyi tanımıyordum ama aramızdaki en iyilerden biri olduğu söylentilerini düşününce bu ismi duymak beni epey şaşırtmıştı.

"Duymadın mı?" Kürk astarlı pelerinini boynuna doğru kaldırdı. "Mühür gücü dün Carr'ın dersinin ortasında ortaya çıktı ve alevler içinde kaldı."

"Kendini... yakarak mı öldürdü?"

Rhiannon başını salladı. "Tara, Carr'ın onun ateşi kullanabildiğini düşündüğünü söyledi ama ateş bir anda onu sarıvermiş ve..."

"Bir meşale gibi yanıp gitti," diye ekledi Ridoc. "Mühür gücünün hâlâ gizleniyor olmasına şimdi sevindin, değil mi?"

"*Gizleniyor* demek de bir seçenek elbette." Fısıldayarak bile olsa söylememem gereken yeteneğim dışında annemin nefret ettiği tek şey olduğumu kanıtlamıştım: Vasat. Yardım için Tairn ya da Andarna'ya da gidemezdim. Mühür gücü tamamen *benimle* ilgili bir meseleydi ve sırtımdaki acı veren ejderha yadigârının bana sürekli hatırlattığı gibi bunu bir türlü ortaya çıkaramıyordum. Küçücük bir tarafım mühür gücümün henüz ortaya çıkmamış olmasının tek nedeninin diğerlerininkinden farklı olması olduğunu umuyordu; sadece yararlı değil, aynı zamanda... Brennan'ınki gibi anlamlı da olacaktı.

Rhiannon ısıtmak için ellerine hohlayarak, "Bugün kesinlikle dersi asmak istiyorum," diye mırıldandı.

"Dersi asmak yok," diye uyardı Dain, bize dik dik bakarak. "Takımlar Savaşı'na haftalar kaldı ve kazanmak için her birinizin elinden gelenin en iyisini yapması gerek."

Imogen alaycı alaycı güldü. "Hadi ama Aetos, sanırım hepimiz İkinci Kanat'ın Kuyruk Bölümü'nde herkesi duman edecek bir takım olduğunu biliyoruz. Onları hiç İmtihan'da koşarken gördün mü? Şu an buzla kaplı olmasına rağmen orada olduklarına eminim."

Lider yardımcımız Cianna kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Biz kazanacağız," dedi. "Sorrengail bizi İmtihan'da yavaşlatabilir" –kemerli burnunu kırıştırdı– "ve ilerleme hızına bakılırsa muhtemelen güç kullanma konusunda da..."

"Vay be, teşekkürler." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hepsinin toplamından daha iyi kalkan oluşturabildiğime bahse girebilirdim.

"Ama Rhiannon'ın yetenekleri bunu fazlasıyla telafi ediyor," diye devam etti Cianna. "Ve hepimiz biliyoruz ki Liam'la Heaton minderde herkesi mahvedecekler. Geriye sadece uçuş manevraları ve kanat liderlerinin bu yıl değerlendirmek için verecekleri görev kalıyor."

"Ah, hepsi bu mu? Ben de zor olacak sanıyordum." Ridoc'ın alaycılığı Dain'in ona ters ters bakmasına neden oldu.

"On kişiye düştük," dedi Dain grubumuza göz gezdirerek. "Toplamda on iki kişiyiz, bu da bizi diğer takımların birkaçına karşı biraz dezavantajlı kılıyor ama sanırım idare edebiliriz." Geçen hafta takımımıza sonradan katılanlardan ikisini kaybetmiştik; ufak olanın mühür gücü Savaş Brifingi'nde ortaya çıkmış ve ikisi de saniyeler içinde donarak ölmüştü, az kalsın Ridoc da aynı akıbete uğruyordu. Donma nedeniyle tedavi görmek için revire gittiğinde kalıcı bir hasar olmadığı ortaya çıkmıştı. Şimdi Harman'dan sonra bize katılanlardan geriye sadece Nadine ve Liam kalmıştı.

"Ama idare edebilmemiz için sizin dersleri kaçırmamanız gerekiyor." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Özellikle de senin. Şu mühür gücün de artık ortaya çıksa gerçekten *harika* olurdu. Belki de buna odaklanmalısın." Sanki son zamanlarda bana nasıl davranacağına, beni zorlandığı hâlde burada kalmaya devam eden birinci sınıf öğrencisi olarak mı yoksa birlikte büyüdüğü kız olarak mı göreceğine karar veremiyor gibiydi.

Aramızdaki huzursuzluktan nefret ediyordum, her şey sanki banyodan sonra kurumadan giyilen kıyafet gibi saçma bir şekilde üzerimize yapışıyordu ama yine de karşımdaki Dain'di. En azından sonunda bana destek oluyordu.

"Bugün Carr'ın dersini kaçıracak," diye araya girdi Xaden, yolu açmak için acele eden Sawyer'ın arkasında belirerek.

"Hayır, kaçırmayacağım." Başımı iki yana salladım ve onu görünce hızlanan nabzıma aldırış etmeye çalıştım.

"Derse gitmesi gerekiyor," diye karşı çıktı Dain dişlerini gıcırdatarak. "Yani kanadın Öğrenci Sorrengail konusunda daha acil meseleleri yoksa zamanını gücü kontrol etme becerilerini geliştirerek geçirebilir."

"Sanırım ikimiz de onun mühür gücünün o sınıfa girerek ortaya çıkmayacağını biliyoruz. İşin anahtarı bu olsaydı çoktan ortaya çıkması gerekirdi." Xaden'ın Dain'e attığı bakışı en kötü düşmanımın bile görmesini istemezdim. Bu öfke ya da kızgınlık değildi. Hayır, Xaden daha çok sinir olmuş gibi görünüyordu... sanki Dain'in şikâyetleri onun dinlemeye tenezzül bile etmeyeceği kadar önemsizmiş gibi. Gerçi emir komuta zincirimize göre durum tam olarak öyleydi. "Ve evet, kanadın onun için daha acil meseleleri var."

"Efendim, gücü kontrol etme pratiği yapmadan bir gün geçirmesi beni rahatsız ediyor ve takım lideri olarak..."

Xaden'ın biz idman yaparken bana fazladan gücü kontrol etme dersleri verdiğini bilmiyordu.

"Dunne aşkına." Xaden iç geçirerek savaş tanrıçasının adını andı. Elini pelerininin cebine attı ve bir cep saati çıkarıp avucunun içinde bana uzattı. "Kaldır şunu, Sorrengail."

İki adama bakarak aralarındaki sorunu çözmelerini diledim ama bunun gerçekleşme ihtimali yüzde sıfırdı. Xaden'ın talimatını yerine getirmek için zihnimde ayaklarımı Arşiv'in zeminine çiviledim. Kör edici sıcak güç etrafımdan akarak kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Sağ elimi kaldırarak bu gücün parmaklarımın arasında dolandığını hayal ettim, enerjiye şekil verip onu bir el hâline getirerek Xaden'la aramızdaki kısa mesafeye uzandığını hayal ettiğimde cildimde ufak şok dalgaları oluştu.

Ham büyüden oluşan uzantım sanki duvara çarpmış gibi ani bir duraksama oldu ama sonra ilerlemeye devam etti, alev

alev yanan elimi sıkı bir şekilde kontrol ederek ilerledim. Gücüm Xaden'ın eline ulaştığında zihnimin içinde ateşin sönmekte olan közlerini andıran bir çatırtı yankılandı ama zihinsel elimle cep saatini kavrayıp çektim.

Lanet olsun, çok *ağırdı*.

Rhiannon, "Yapabilirsin," dedi.

"Bırak konsantre olsun," diye onu azarladı Sawyer.

Saat yere düşer gibi olsa da elimi hızla geriye doğru hareket ettirerek gücümü sanki bir ipmiş gibi çektiğimde saat bana doğru uçtu. Suratıma çarpmadan önce onu sol elimle yakaladım.

Rhiannon ve Ridoc alkışladılar.

Xaden yanıma geldi ve saati parmaklarımın arasından alıp pelerininin içine koydu. "Gördün mü? Al sana pratik. Şimdi, yapacak işlerimiz var." Elini enseme koyup beni kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Bana dokunduğunda vücudumun onun dokunuşuna doğru eğilmek istemesinden nefret ediyordum ama elini çektiği anda dokunuşunu özlemeye başlıyordum.

"O pelerinin altına deri uçuş kıyafetlerini giymediğini varsayıyorum." Yurdun kapısını benim için açtığında bunu öyle bir rahatlıkla yapmıştı ki yalnızca her zaman yaptığı bir şey değil, içinden gelen bir şey de olduğunu anladım ve bu... onun hakkında bildiğim her şeyle taban tabana zıttı.

Duraksadım ve sanki ilk kez görüyormuşum gibi ona baktım.

Kapıyı arkamızdan kapatıp keskin soğuğu dışarıda bırakırken, "Ne?" diye sordu.

"Benim için kapıyı açtın."

"Eski alışkanlıklar kolay unutulmaz." Omuzlarını silkti. "Babam bana hep derdi ki..." Aniden sustu ve uzaklara daldı, vücudundaki tüm kaslar sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi kasıldı.

Yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıdığım için kalbim sızladı. Kederdi bu.

Ona yardımcı olmak için konuyu değiştirerek, "Sence de hava uçmak için biraz soğuk değil mi?" diye sordum. Gözlerinde hiç dinmeyen, öngörülemez bir gelgit gibi yükselen ve kıyı şeridini merhametsizce sular altında bırakan türden bir acı vardı.

Gözlerini kırpıştırdığında o acı yok oldu. "Ben burada bekleyeceğim."

Başımı salladım ve kış uçuşları için bize verilen kürklü deri kıyafetleri giymek üzere aceleyle yukarı çıktım. Döndüğümde Xaden yine duygularını saklayan o maskeyi takınmıştı, bugün benim için başka bir kapı açmayacak demekti bu.

Öğrenciler derslere koşuştururken tenhalaşan avluya doğru yürüdük. "Bana cevap vermedin."

"Hangi konuda?" Gözlerini uçuş sahasının yoluna açılan kapıdan ayırmıyordu, adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

"Havanın uçuş için soğuk olması konusunda."

"Öğleden sonra üçüncü sınıfların uçuş dersi var. Kaori ve diğer profesörler, Takımlar Savaşı yaklaştığı ve gücü kontrol etme pratiği yapmanız gerektiğini bildikleri için size kolaylık gösteriyorlar." Kapıyı iterek açtığında peşinden koşturdum.

"Benim pratiğe ihtiyacım yok mu yani?" Sesim tünelde yankılanıyordu.

"Takımlar Savaşı'nı kazanman seni hayatta tutma planı açısından hiçbir şey ifade etmiyor. Gelecek yıl sen diğerlerinden çok daha önce cephede olacaksın." Büyücü ışıkları yüzünün keskin çizgilerinde dolaşıyor, her bir ışığın yanından geçerken suratında uğursuz gölgeler oluşuyordu.

"Gelecek yıl bu mu olacak?" diye sordum. Diğer uçtan çıkarken kar yüzünden bir anlığına etrafı göremedim. Ağır geçen kışın işareti olarak yolun her iki tarafında da kar yığınları vardı. "Cepheye mi gideceğim?"

"Kaçınılmaz olarak. Sgaeyl ve Tairn'in ayrı kalmaya ne kadar tahammül edeceğini bilemeyiz. En iyi tahminim, onları

mutlu etmek için ikimizin de fedakârlık yapması gerekeceği yönünde." Belli ki kendisi de bu konuda pek mutlu değildi ama onu suçlayamazdım. Bölükte üç yıl geçirdikten sonra ben de buradan defolup gitmek isterdim. Mezun olduğumda benim de onun gibi olacağımı, ejderhalarımızın bağının gelecekteki görevlerimi nasıl belirleyeceği konusunda gerçek bir kontrolüm olmadığını fark ettiğimde midem kasıldı.

Diyecek bir şey bulamadığım için başımla onayladım ve samimi bir sessizlik içinde İmtihan'a doğru yürüdük.

Kuyruk Bölümü'nden gelen takımın İmtihan'daki ilerleyişini izlerken, "İkinci Kanat," dedim. "Senin takımlarının da burada antrenman yapmasını istemediğine emin misin?"

Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken o ifadesiz yüzünde bir değişim oldu. "Birinci sınıftayken ben de kazanmanın en önemli şey olduğunu düşünürdüm. Ama üçüncü yıla gelip yaptığımız şeyleri gördüğümde..." Çenesi gerildi. "Oyunlar çok daha ölümcül oluyor diyeyim."

Uçuş sahasına giden merdivene doğru ilerledik ama aşağı inen birileri vardı, inmeleri için geri çekildim.

Yaklaştıklarında kalp atışlarım hızlandı ve sırtımı iyice dikleştirerek hazır ola geçtim. Gelenler Komutan Panchek ve Albay Aetos'tu.

Son basamağa ilk ulaşan Dain'in babası bana gülümsedi. "Rahat. İyi görünüyorsun, Violet. Güzel uçuş çizgilerin olmuş," dedi ve kendi elmacık kemiklerindeki, uçuş gözlüklerinin bıraktığı çizgileri işaret etti. "Çok fazla uçuş yapıyor olmalısın."

"Teşekkür ederim, efendim, evet yapıyorum." Biraz gevşeyerek rahat pozisyonuna geçtim ama dudaklarım hâlâ gergindi. "Dain de iyi. Bu yıl benim takım liderim."

"Söyledi." Sırıttı, kahverengi gözleri Dain'inkiler kadar sıcaktı. "Geçen ay Güney Kanadı'nı gezerken Mira seni sordu. Merak etme, ikinci sınıfta mektup ayrıcalıklarına sahip olacaksın

ve o zaman onunla daha sık iletişim kurabilirsin. Eminim onu özlüyorsundur."

"Her gün." Bu itirafla kabaran duygularımı bastırarak başımı salladım. Duvarların dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ablamı ne kadar özlediğimi düşünmekten çok daha kolaydı.

Sahanlıktan annem de çıkınca Xaden yanımda kaskatı kesildi. *Kahretsin.*

"Anne," sözcüğü ağzımdan kaçtığı anda annem kafasını çevirip bana baktı. Onu görmeyeli beş aydan fazla olmuştu, her ne kadar onun gibi sakin, onun gibi soğukkanlı olmak istesem de bunu yapamadım. Ne ona ne de Mira'ya benziyordum. Ben babamın kızıydım.

Bir başkomutanın sıradan bir Basgiath öğrencisine bakışından daha samimi olmayan kurnaz bakışları üzerimde gezindi ve incelemesini bitirdiğinde yüzünde en ufak bir sıcaklık yoktu. "Duyduğuma göre gücü kontrol etmekte zorlanıyormuşsun."

Gözlerimi kırpıştırdım ve sanki fiziksel mesafe beni bu buz gibi azardan koruyacakmış gibi geriye doğru bir adım attım. "Kendi senemdeki öğrencilerden çok daha iyi kalkan oluşturuyorum." İlk defa mühür gücüm ortaya çıkmadığı, ona övünecek bir şey vermediğim için gerçekten mutlu olmuştum.

"Tairn gibi bir ejderhayla bağ kurunca daha azını ummuyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Aksi takdirde tüm o inanılmaz, kıskanılacak güç..." İç çekişi bir buhar hâlinde havaya karıştı. "Boşa giderdi."

Boğazımda oluşan düğümü yutkunarak geri itmek için elimden geleni yaptım. "Evet, General Sorrengail."

"Fakat hakkında konuştuğumuz şeyler olduğunu söylemeliyim." Bakışları başımın tepesine yöneldi ve beni lanetli olarak işaretlediğini düşündüğü gümüş uçlu örgüye, kesmemin daha iyi olacağını söylediği saçıma baktığını fark ettim.

"Ya?" Gerçekten benim hakkımda konuştuğu oluyor muydu?

"Hepimiz altın ejderhanın hangi güçlerini –eğer varsa tabii– kullandığını merak ediyoruz." Dudaklarında yumuşak olduğunu düşündüğü bir gülümseme belirdi ama ben onu, bu gülümsemeye kanmayacak kadar iyi tanıyordum.

"*Hayır.*" Tairn'in söylediği bu tek kelime tüm bedenimi sarstı. "*Bundan sakın bahsetme.*"

"Henüz bir şey yok." Dilimi çatlamış alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Kış, özellikle de uçuş sırasında cildi mahvediyordu. "Andarna bana tüykuyrukların binicilerine güç aktaramadıklarını söyledi." Sadece yeteneklerini doğrudan sunuyorlardı ama bunu söyleyecek değildim. "Bu yüzden sık sık bağ kurmuyorlarmış."

"Hatta hiç kurmazlar," dedi Dain'in babası. "Aslında ejderhandan onu incelememize izin vermesini rica edebileceğini umuyorduk. Elbette tamamen akademik amaçlarla."

Midem bulandı. Bu grup, akademik meraklarını gidermek için Andarna'ya kim bilir neler yapardı, dahası genç ejderhaların bilmedikleri güçlerini de keşfedebilirlerdi. Yok, kalsın. "Ne yazık ki buna izin vereceğini sanmıyorum. Bana karşı bile oldukça ketum davranıyor."

"Yazık," dedi Albay Aetos. "Harman'dan beri kâtipler bunun üzerinde çalışıyor ve Arşiv'de tüykuyrukların gücüne dair bulabildikleri tek referans yüzlerce yıllık, bu da tuhaf çünkü babanın ikinci Krovlan Ayaklanması konusunda biraz araştırma yaptığını hatırlıyorum, tüykuyruklar hakkında bir şeylerden de bahsetmişti ama o parşömenleri bulamıyoruz." Alnını kaşıdı.

Annem gözlerinde dile getirmediği sorularla bana baktı. "O tarihî olayla ilgili araştırmasını ölmeden önce bitirebildiğini sanmıyorum, Albay Aetos. Notlarının nerede olduğunu bile bilmiyorum," dedim. Söylediklerim tam olarak doğru değildi. Babamın notlarının nerede olduğunu biliyordum: Mesai sonrası zamanının çoğunu geçirdiği bir yerdeydi. Ama Tairn'in uyarısında, beni onlara bunu söylememeye iten bir şey vardı.

"Çok yazık." Annem kendini bir kez daha gülümsemeye zorladı. "Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim, Öğrenci Sorrengail." Bakışları yanıma doğru kaydı ve ânında çelik gibi sertleşti. "Eşlik etmek zorunda bırakıldığın kişiler kuşku uyandırıcı olsa bile."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Xaden'ın önüne geçip onu zayıf gösteremezdim. Bağlılığımın kime olduğunu anneme söylemeden... *kendime* söylemeden Xaden'a bakamazdım bile.

"Bu sorunları yıllar önce çözdüğümüzü düşünüyordum," dedi Xaden, sesi alçaktı ama yanımda bir yay gibi gerilmişti.

"Hımm." Annem onu açıkça duymazdan gelerek kaleye döndü. "Bir mühür gücü edinip ustalaşmaya çalış, Öğrenci Sorrengail. Yaşatman gereken bir miras var."

"Emredersiniz, General Sorrengail." Bu gayriresmî sözler, bana kabul etmeye hazır olduğumdan daha pahalıya mal olmuş ve neredeyse sekiz ayda oluşturduğum güveni keskin bir pençe gibi paramparça edivermişti.

"Seni görmek güzel, Violet." Dain'in babası bana sempatik bir gülümsemeyle baktı ve Panchek bizi görmezden gelerek anneme yetişmek için koşturdu.

Basamakları çıkana kadar Xaden'a tek kelime etmedim, attığım her adımda daha da çok sinirlendiğim için uçurumun tepesine ulaştığımda resmen bir öfke topuna dönüşmüştüm.

"Ona odandaki saldırıdan nasıl kurtulduğunu anlatmamışsın," dedi. Bu bir yorumdu, soru değil. "Bahsettiğim şey benim ortaya çıkmam değil."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Onu hiç görmüyorum ki. Ayrıca sen bana kimseye söylemememi söylemiştin."

"Aranızın böyle olduğunu bilmiyordum," dedi Xaden, kanyondan uçuş sahasına doğru inmeye başlarken sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Bu gördüğün hiçbir şey değil," diye karşılık verdim, ses tonumun mümkün olduğunca küstah çıkmasına çalışarak. "Babam öldüğünde neredeyse bütün bir yıl boyunca beni görmezden gelmişti." Dudaklarımdan kendimi küçümseyen bir kahkaha döküldü. "Bir de Brennan gibi mükemmel ya da Mira gibi savaşçı olmadığım için varlığıma tahammül edemediği yıllar var tabii." Bunları söylememeliydim. Bunlar ailelerin toplum içindeyken cilalı, mükemmel itibarlarını bir zırh gibi taşıyabilmeleri için kapıların ardında sakladıkları şeylerdi.

"O zaman seni çok da iyi tanımıyormuş," dedi Xaden öfkeli adımlarıma ayak uydurarak.

Alaycı bir tavırla güldüm. "Ya da benim ciğerimi biliyor. Sorun şu ki hangisinin doğru olduğundan asla emin olamıyorum. Onun belirlediği imkânsız standartlara uymaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki bu standartların benim umurumda olup olmadığını bile kendime soramıyorum." Ona dönerek gözlerimi kıstım. "Ayrıca, az önceki sözlerin neydi öyle? Sorunları yıllar önce çözdüğünüzü mü söyledin sen?"

"Sadece sadakatimin bedelini ödediğimi hatırlatıyordum." Kaşlarını çattı ama gözlerini yoldan ayırmadı.

"Ne bedeli?" Sersem dilimi tutamadan soru ağzımdan kaçıvermişti. Elimde olmadan Dain'in, Xaden'ın annemi asla affetmemek için sebepleri olduğu konusunda söylediklerini hatırladım.

"Sınırı aşma, Violence." Başını bir kalp atımı kadar kısa süreliğine eğdi, kaldırdığında suratında o her zamanki umursamazlık maskesi vardı.

Neyse ki Tairn ve Sgaeyl yanlarında beni ânında gülümseten ışıl ışıl küçük bir ejderhayla birlikte ilerideki tarlaya indiğinde gerginlik dağıldı.

Üç ejderhaya doğru yürüyen Xaden'ı takip ederek, "Bugün hepimiz mi uçuyoruz?" diye sordum.

"Bugün hepimiz öğreniyoruz. Senin ejderhanın sırtında nasıl havada kalacağını öğrenmen gerekiyor, benim de bunun senin için neden bu kadar zor olduğunu," diye cevap verdi. "Andarna'nın size nasıl ayak uyduracağını öğrenmesi gerekiyor. Tairn'in daha sıkışık bir uçuş düzeninde alanını nasıl paylaşacağını öğrenmesi gerekiyor çünkü Sgaeyl dışındaki bütün ejderhalar ona yakın uçmaktan korkuyor."

Biz yaklaşırken Tairn de aynı fikirde olduğunu gösteren bir ses çıkardı.

"Peki Sgaeyl ne öğreniyor?" diye sordum dev mavi ejderhaya bakarak.

Xaden sırıttı. "Neredeyse üç yıldır liderlik yapıyor. Birini nasıl takip edeceğini öğrenmesi gerekecek. Ya da en azından pratik yapması." Tairn'in sesi şüpheli bir şekilde kahkahaya benziyordu, Sgaeyl dişlerini gösterip ısıracakmış gibi boynuna iyice yaklaşarak onu tersledi.

"Ejderha ilişkileri kesinlikle anlaşılmaz şeyler," diye mırıldandım.

"Öyle mi? Bir ara insan ilişkilerini de denemelisin. Aynı derecede vahşi ama daha az ateşli oluyor." Kıskandığım bir rahatlıkla ejderhasına tırmandı. "Şimdi gidelim."

Takımlar Savaşı kanat liderlerinin söylediğinden çok daha önemlidir. Bunun bir oyun olduğunu, sadece takım liderleri ve kazanan takıma övünme hakkı kazandırdığını söyleyerek şaka yapmayı severler ama öyle değildir. Herkes bunu izler. Komutanlar, profesörler, komuta subayları... kimin zirveye çıkacağını görmek için izlerler. Salyalarını akıta akıta kimin düşeceğini görmeyi beklerler.

-BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA YETMİŞ YEDİ

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rhiannon "Pes et!" diye bağırdı. İkinci Kanat'tan bir binici ellerini ileri uzatmış, tırnaklarını süngere geçirmiş minderde sürünmeye çalışırken Liam onu bacak kapanına almış, sırtını imkânsız bir açıyla bükmeye zorluyordu.

Bugünkü müsabakalarda heyecan doruk noktasına ulaşmışken kalbim küt küt atıyordu.

Bu, Takımlar Savaşı'nın bu bölümünün son müsabakasıydı ve sürekli olarak arkamızdan ittirip duran kalabalık, mindere düşmemek için mücadele etmeme neden oluyordu. İki müsabakanın ardından liderlik tablosunda yirmi dört takım arasında yedinci sıradaydık ama Liam kazanırsa üçüncü sıraya yükselecektik.

Gökyüzü yarışındaki uçuş sürem takımdaki en yavaş süreydi ama bunun nedeni Tairn'i üzerimdeki sihirli bağları çözmeye zorlamamdı, beni yakalamak ve sırtına geri atmak için dalış yapmak zorunda kalınca değerli saniyelerimizi kaybetmiştik. Tekrar ve tekrar. Yemin ederim, sert zemine düştüğüm için popomda oluşan morluklar, bitiş çizgisini en son geçen Tairn'in

soyunu küçük düşürdüğüm için benimle alay etmesinden daha az canımı acıtıyordu.

Mikael keskin, neredeyse kulak tırmalayıcı bir sesle acı içinde haykırarak dikkatimi tekrar önümdeki mücadeleye vermemi sağladı. Liam onu sıkıca tutmuş, avantajını kullanarak bastırıyordu.

Tezahürat yapan birinci sınıfların arasından, "Lanet olsun, acıyor galiba," diye mırıldandım.

"Evet, bir süre yürüyemeyecek," dedi Ridoc, Mikael'in sırtı öyle bir bükülmüştü ki omurgası kırılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Mikael bir çığlık daha atarak avucunu üç kez mindere vurduğunda kalabalıktan bir gürültü yükseldi.

Sawyer arkamdan, "İşte bu! Yürü be Liam!" diye bağırırken Liam'ın mindere bıraktığı Mikael bitkin bir hâlde yığılıp kaldı.

"Biz kazandık!" Liam bize doğru koştuğunda çığlıklar eşliğinde sevinip birbirine sarılan takım arkadaşlarımın arasına karıştım.

Bu küçük arbedenin arasında Imogen'ı bile gördüğüme yemin edebilirdim.

Ama Dain'i göremiyordum. Dain hangi cehennemdeydi? Bunu asla kaçırmazdı.

"Kazanan!" diye haykırdı Profesör Emetterio, sesi salonda çınladığında Liam sarılmayı bıraktı ve coşku biraz duruldu. "Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'dan Liam Mairi!"

Liam muzaffer bir edayla iki elini havaya kaldırıp küçük bir daire çizdiğinde tezahüratlar kulaklarımın mutlulukla çınlamasına neden oldu.

Komutan Panchek mindere çıktığında deli gibi terlemiş olan Liam takımımızın yanına geldi. "Hepinizin Takımlar Savaşı'nın son bölümünün yarın gerçekleşmesini beklediğinizi biliyorum ancak kurmay heyetinin ve benim size bir sürprizimiz var."

İşte şimdi bütün binicilerin dikkatini çekmişti.

"Size bilinmeyen son görevin ne olacağını söylemek ve planlarınızı bu gece yapmanıza izin vermek yerine son göreviniz şu andan itibaren başlamıştır!" Sırıtarak ellerini havaya kaldırdı ve tıpkı Liam'ın yaptığı gibi döndü.

"Bu gece mi?" diye fısıldadı Ridoc.

Midem kasıldı. "Dain burada değil. Cianna da öyle."

"Kahretsin," diye fısıldadı Imogen, kalabalığı tarayarak.

"Fark etmiş olabileceğiniz gibi takım liderleriniz ve onların yardımcıları... bölüm liderleriniz ve kanat liderlerinizle birlikte tecrit edilmiş durumda ve hayır, biri sormadan söyleyeyim, sizin göreviniz onları bulmak değil." Küçük bir daire çizerek yürümeye devam etti ve minderin her iki tarafına da bakarak konuşmasını sürdürdü. "Takım olarak toplanacak ve bu akşam takım liderlerinizin liderliği ve talimatı olmadan benzersiz bir görevi yerine getireceksiniz."

"Ama bu takım liderlerimiz olmasının hiçbir anlamı kalmaması demek olmuyor mu?" diye sordu biri minderin öbür ucundan.

"Takım liderinin amacı, ölümünden sonra da göreve devam edebilecek, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir birim oluşturmaktır. Liderlerinizin... öldüğünü düşünün." Panchek neşeli bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Kendi başınasınız, biniciler. Göreviniz basit: savaşta düşmanlarımızın işine en çok yarayacak şeyi bulmak ve ne pahasına olursa olsun onu ele geçirmek. Önderler tarafsız jüri olarak görev yapacak ve kazanan takım altmış puanla ödüllendirilecek."

"Bu bizi birinci yapmak için yeterli!" diye fısıldadı Rhiannon koluma girerek. "Cepheye gitme şerefine nail olabiliriz!"

"Sınırlar nedir?" diye sordu sağ taraftan biri.

Panchek, "Basgiath'ın duvarlarının içindeki her yer," diye cevap verdi. "Ve sakın buraya ejderha falan getirmeye çalıştığınızı görmeyeyim. Sırf sinirlendikleri için sizi küle çevirirler."

Solumuzdaki ekipten hayal kırıklığıyla dolu bir mırıltı yükseldi.

"Tam olarak" –Panchek cep saatini çıkardı– "üç saatiniz var. Bu sürenin sonunda çaldığınız hazineleri Savaş Brifingi sınıfında bize sunmanızı bekleyeceğiz."

Hepimiz sessizlik içinde ona bakıyorduk. Üçüncü ve son görev olarak hayal ettiğim şeyleri düşününce... bu, o şeylerin yakınından bile geçmiyordu.

"Ne bekliyorsunuz?" Panchek ellerini bize doğru salladı. "Gidin!"

Bir anda kargaşa başladı.

Liderlerimiz ortadan kaldırılırsa böyle olurdu tabii. Tam bir kaos yaşanıyordu.

Imogen ellerini havaya kaldırarak, "İkinci Takım!" diye bağırdı. "Beni takip edin!"

Sawyer ve Heaton hepimizin ördek yavrusu gibi onu takip ettiğinden emin olunca Imogen bizi spor salonundan geçirip ağırlık odasına doğru götürmeye başladı.

Yanımda yürüyen Liam'a, "Harikaydın," dedim, nefesini hâlâ toparlayamamıştı.

"Efsaneydin." Ridoc, Liam'a bir tas su uzattı, Liam da hemen tası kafasına dikti.

"Hadi, hadi yürüyün," dedi Imogen, bizi açık kapıdan içeri sokarken. Hızlı bir sayım yaptıktan sonra kapıyı kapadı ve eliyle kilitledi.

Rhiannon'la Liam'ın yanındaki banklardan birine oturdum.

"Birincisi, takımı kim komuta etmek istiyor?" diye sordu Imogen hepimize bakarak.

Ridoc elini havaya kaldırdı.

Rhiannon dönüp Ridoc'ın elini geri indirdi. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen bunu bir tür eşek şakasına çevirirsin."

"Haklısın." Ridoc omuzlarını silkti.

Quinn kaşlarını kaldırarak, "Liam?" dedi.

"Hayır." Liam başını iki yana salladı ama bakışları bana kayınca ne düşündüğünü anladım.

"Bu gece biz görevdeyken kimse beni kaçırmaya çalışmayacak," dedim.

Liam, Imogen'a döndü ve başını bir kez daha iki yana salladı.

Elbette Imogen da başıyla onayladı. Ne de olsa ikisi de Xaden'ın tarafındaydı.

Rhiannon, Imogen'a bakarak, "Komuta sende olsun," dedi. "Bizi buraya kadar sen getirdin."

Odada yükselen uğultu herkesin aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

"Emery? Heaton?" diye sordu Imogen. "Üçüncü sınıflar olarak bu sizin hakkınız."

"Hayır, teşekkürler." Heaton sırtını duvara yasladı.

"Hayır. İkimizin de lider olmak istememesinin bir nedeni var," diye ekledi Emery, Nadine'in yanına otururak. "Birkaç saatliğine Imogen'ın emirlerine uymaman için bir neden var mı, Nadine?"

Hepimiz dönüp isyancıların çocuklarına duyduğu nefreti hiç de saklamayan birinci sınıf öğrencisine baktık. Deaconshire ve Tyrrendor eyaletlerinin sınırındaki bir kuzey köyünden olduğunu bildiğimden gerekçesini anlayabiliyordum. Sadece onunla aynı düşünceleri paylaşmıyordum, bu yüzden de onunla dost sayılmazdım.

Gözle görülür bir şekilde yutkunurken gergin bakışları üzerimizde gezindi. "Benim için sorun yok."

"Güzel." Imogen kollarını göğsünde kavuşturunca isyan damgasını taşıyan bileği tuniğinin altından görüldü. "Üç saatten biraz daha az vaktimiz var. Fikirleriniz neler?"

"Bir silaha ne dersiniz?" diye önerdi Ridoc. "Düşmanlarımızın elindeki bir çifte arbalet ejderhalarımız için ölümcül olabilir."

"Fazla büyük bir alet," dedi Quinn kararlı bir şekilde. "Müzede sadece bir tane var ve dürüst olmak gerekirse ölümcül olan arbaletin kendisi bile değil, fırlatma sistemi."

"Sıradaki?" Imogen hepimize tek tek baktı.

Ridoc, "Panchek'in şeyini çalabiliriz, külo..." demeye kalmadan Rhiannon eliyle onun ağzını kapattı.

"İşte bu yüzden senin lider olmana izin vermedik." Kaşını kaldırarak ona baktı.

"Hadi ama çocuklar! Düşünün! Düşmanımız için en yararlı şey nedir?" Imogen'ın açık yeşil gözleri sert bir bakışla kısılırken kaşları çatıldı.

"Bilgi," diye yanıt verdi Liam. Bakışlarını bana çevirdi. "Violet, Arşiv'den haber raporlarını çalmaya ne dersin? Cepheden gelenleri?"

Başımı iki yana salladım. "Saat yediyi geçti. Arşiv kilitlenmiştir, orası gücü kontrol ederek bile açamayacağın bir kasa gibi. Yangın ihtimaline karşı tüm mekân hava geçirmez şekilde tasarlanmış."

"Lanet olsun." Imogen iç geçirdi. "Bu çok iyi bir fikirdi."

Tüm oda bir ağızdan konuşmaya başladı, öneriler ortaya atıldıkça sesler de gittikçe yükseliyordu.

Bilgi. Zihnimde bir fikir şekillenirken midem kasıldı. Bu, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir gösteri olacaktı. Ama... Başımı iki yana salladım. Bu çok riskliydi.

Imogen, "Ne düşünüyorsun, Sorrengail?" diye sorduğunda oda sessizliğe gömüldü. "Zihninde dönen küçük çarkları görebiliyorum."

"Muhtemelen önemsizdir." Diğer takım üyelerine baktım. Gerçekten de önemsiz miydi?

Imogen, "Buraya gel de aklındakini paylaş," diye emretti.

"Cidden, delice bir şey bu. Yapılabilir bir şey değil. Yakalanırsak hapsi boylarız." Daha fazla bir şey söylemeden çenemi kapadım.

Ama artık çok geçti, Imogen'ın gözleri ilgiyle parlıyordu. Bunun bir rica olmadığını kafama iyice sokmak için, "Kalkıp. Buraya. Gel. Ve. Anlat. Şunu," diye emretti.

"Güçlerimizi kullanabiliyoruz, değil mi?" Ayağa kalktım, ellerimle yanlarıma ve orada kınında duran altı hançerin kabzalarına dokundum.

Heaton başıyla onaylayarak, "Ne gerekiyorsa," diye Panchek'in sözlerini tekrarladı.

"Pekâlâ." Topuklarımın üzerinde sallanırken zihnim bir plan oluşturmaya başlamıştı. "Ridoc'ın buzu kullanabildiğini, Rhiannon'ın nesneleri yanına getirebildiğini, Sawyer'ın metale hükmedebildiğini, Imogen'ın son anıları zihinden silebildiğini biliyorum..."

"Ayrıca hızlıyım da," diye ekledi Imogen.

Bu, Xaden'la ortak noktasıydı.

"Heaton, peki ya sen?" diye sordum.

"Suyun altında nefes alabiliyorum," diye cevap verdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Harika ama bunu yaparsak gücünün işimize yarayacağını sanmıyorum. Emery?"

"Rüzgârı kontrol edebiliyorum." Sırıttı. "Büyük çaplı rüzgârları."

Pekâlâ, bu savunma açısından faydalı olabilirdi ama aradığım şey değildi.

Dönerken botlarım zeminde gıcırdadı. "Quinn?"

"Astral seyahat yapabiliyorum. Bedenimi bir yerde tutup başka bir yere gidebiliyorum."

Ağzım açık kaldı, takımın yarısının da öyle.

"Biliyorum, oldukça harika." Saçlarını topuz yaparken göz kırptı.

"Evet. *Bunu* kullanabiliriz." Aklımdakini yapmanın en kolay yolunu düşünürken kafamı salladım.

Imogen tıraşlı kafasının bir tarafındaki kısa saçları kulağının arkasına sıkıştırarak, "Aklından ne geçiyor, Sorrengail?" diye sordu.

"Bana aklımı kaçırdığımı söyleyeceksiniz ama bunu başarırsak kesin kazanırız." Belki anneme zerre benzemediğimden bir türlü onun onayını kazanamıyor olabilirdim ama en değerli bilgileri nerede sakladığını biliyordum.

"Ee?"

"Annemin ofisine gireceğiz."

"Çok ürkütücüsün." İki saat sonra Ridoc, Quinn'den, yani Quinn'in astral bedeninden ürpererek uzaklaştı. Quinn'in bedeni şu anda Heaton'ın yanında, ağırlık odasında koruma altındaydı.

Geri kalanımız koridorlarda gizlice ilerleyerek Şifacılar Bölüğü'nü geçiyorduk. Şimdiye kadar İkinci ve Üçüncü Kanat'tan birer takımla karşılaşmıştık ama hiçbirimizin diğerlerini sorgulayacak ya da caydıracak zamanı olmamıştı.

Bu planla ya batacak ya çıkacaktık ve harekete geçebilelim diye son iki saatimizi gecenin çökmesini bekleyerek harcamıştık.

Kliniğin son kapısını geçerken Emery, "Bundan daha uzağa hiç gitmedim," dedi.

"Arşiv'e de mi gitmedin?" diye sordu Imogen.

Emery, "O görevden vebadan kaçar gibi kaçıyorum," diye yanıt verdi. "Kâtipler beni korkutuyor. Sessiz, küçük ukalalar, sanki bir şeyler yazarak birini düzeltebilir ya da yok edebilirlermiş gibi davranıyorlar."

Sırıttım. Bu cümlede çoğu insanın düşündüğünden daha fazla doğruluk payı vardı.

"Piyadeler hâlâ dışarıda kamp yapıyor." Rhiannon pencereden dışarıyı, aşağıdaki alanı aydınlatan düzinelerce kamp ateşini işaret etti.

"Ara vermek güzel olmalı," dedi Nadine ama sesi ondan beklediğim gibi ağlamaklı değildi, sadece hepimizin hissettiğini düşündüğüm bir yorgunluk vardı. "Kâtiplerin hepsi yaz için evlerine gidecek. Şifacılar hafta sonlarını zihin-beden-sağlık inzivalarında geçirecek ve piyadeler kış boyunca karda kamp kurma ve toplama alıştırmaları yapmak zorunda kalsa da en azından o ayları bir kamp ateşinin etrafında geçirecekler."

Imogen, "Biz de eve gideceğiz," diye itiraz etti.

"Mezun olduktan sonra," diye karşılık verdi Rhiannon. "Ne kadarlığına? Birkaç günlüğüne mi?"

Tüneli takip ederek Arşiv'e inebileceğimiz ya da savaş akademisinin kalesine tırmanabileceğimiz bir yol ayrımına geldik.

Defalarca tırmandığım ve her basamağını ezbere bildiğim dolambaçlı merdivene bakarak gruba, "Buradan geri dönüş yok," dedim.

Quinn, "Devam edin!" diye emrettiğinde hepimiz yerimizden yaklaşık otuz santim kadar sıçradık.

"Şişşt!" diye fısıldadı Imogen. "Bazılarımız yakalanabilir, biliyorsun."

"Doğru. Özür dilerim." Quinn yüzünü buruşturdu.

"Herkes planı hatırlasın," diye fısıldadım. "Kimse plandan sapmasın. *Hiç kimse.*" Hepsi başıyla onayladı ve karanlık merdivenleri sessizce tırmanmaya başladık, sonra Basgiath'ın taş avlusunu geçerek gölgelerin arasına saklandık.

"*Şu anda Xaden çok işime yarardı.*"

"*Harika gidiyorsun,*" dedi Andarna büyük bir neşeyle. Yemin ederim, hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Tüm hayatımı Mira'yla geçirdiğim hâlde Andarna tanıdığım en korkusuz çocuktu.

Bir sonraki katın basamaklarına ulaştığımızda, "Tam altı kat var," diye fısıldadım ve hiç ses çıkarmadan, elimizden geldiğince hızla tırmanmaya devam ettik. Endişem artıyor, bunun sonucu olarak gücüm çoğalıyordu ve sırtımdaki ejderha yadigârı rahatsız edecek kadar yanmaya başlamıştı. Son zamanlarda

kendini sürekli hissettiriyordu, derimin altında fokurduyor ve bana yakında bir mühür gücü edinmezsem küçük büyüler yapmanın onu söndürmeye yetmeyeceğini hatırlatıyordu.

Sonunda basamakların tepesine ulaştığımızda Liam bana her zaman dünyanın en uzun koridoru gibi gelen koridorun ilerisini görebilecek kadar eğildi. "Duvardaki şamdanlarda büyücü ışıkları yanıyor," diye fısıldadı. "Ve haklıymışsın." Merdiven boşluğunun güvenli kısmına çekildi. "Kapıda sadece bir nöbetçi var."

"Kapının altından ışık geliyor muydu?" diye sordum alçak sesle. Kalbim tüm akademinin, hatta yüzlerce metre altımızda uyuyan piyade öğrencilerinin bile duyabileceği kadar yüksek sesle atıyordu sanki.

"Hayır." Quinn'e döndü. "Nöbetçi bir seksen boylarında ama oldukça atletik görünüyor. Diğer merdiven boşluğu koridorun sonunda solda, yani önce dikkatini çekip sonra indirmen gerekecek."

Quinn başıyla onayladı. "Sorun değil."

"Diğerleri de ne yapacağını biliyor mu?" diye sordum.

Sekiz kişi de başlarını evet anlamında salladılar.

"Hadi yapalım şu işi. Quinn, sıra sende. Diğer herkes birkaç basamak aşağı insin ki nöbetçi bu tarafa bakarsa bizi göremesin." Bunu gerçekten yapmak üzere olduğumuza inanamıyordum. Annem bizi yakalarsa merhamet falan göstermezdi. Doğasında yoktu.

Geri çekildik ve Quinn merdivenlerden yukarı fırladı. Taş duvarlar yüzünden boğuk çıksa da merdivenin yanından hızla geçen gardiyanın gümbür gümbür ayak seslerini duyduk.

"Hemen geri dön! Burada olamazsın!"

"Şimdi!" diye emretti Imogen.

Rhiannon'la Emery'yi merdiven boşluğunda bırakarak hemen koridora koştuk. Sawyer çabucak diğer taraftaki merdiven

boşluğuna giderek kapıyı kapadı ve biz koridorda hızla ilerlerken o gücünü kullanarak metal bağlantıları büktü.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım ama Nadine çoktan kapıya varmış, annemin kurduğu koruma kalkanlarını açmaya çalışıyordu.

Liam gardiyanın az önce durduğu yere gitti ve çenesini havaya kaldırarak onun gibi dikilmeye başladı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim, Imogen Nadine'e yardım etmek için araya girerken göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. Nadine'in mühür gücü koruma kalkanlarını bozma yeteneğiydi ve bu kadar işe yarayacağını hiç tahmin etmemiştim. Biniciler her zaman koruma kalkanları oluşturur, Navarre'ı çevreleyen koruma duvarlarını ayakta tutmak için çabalarlardı. Fakat binicilerin çoğu başkomutanın ofisine gizlice girmeye çalışmazdı. "Orada her şey yolunda gidecek," diye onu sakinleştirmeye çalıştığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok komik çünkü en son burada durduğumda aynı şeyi düşünmüyordum."

"Oldu işte!" diye fısıldadı Nadine kapıyı açarak.

Alnında endişe çizgileri beliren Liam, "Islık çaldığımı duyarsanız..." diye konuşmaya başladı.

Ridoc ve Sawyer aceleyle yanından geçerken, "Pencereden falan çıkarız," dedim. "Sakin ol." Liam'ı gözcülük etmesi için orada bırakarak diğerleriyle birlikte annemin ofisine girdik.

"Büyücü ışıklarına dokunmayın yoksa kesin anlar," diye uyardım onları. "Kendi ışığınızı yakmak zorundasınız." Bileğime hafifçe vurarak gücümü parlak mavi bir aleve dönüştürdüm ve üzerimde süzülmesi için yukarı gönderdim. Aslında bu epey iyi olduğum şeylerden biriydi.

"Bu ne kadar da güzelmiş." Ridoc kendini kırmızı kanepeye bıraktı.

"Senin... sen olman için zamanımız yok," dedi Sawyer kitaplığa doğru ilerlerken. "İşe yarar bir şeyler bulmama yardım et."

"Biz masadakilere bakacağız." Imogen'la Nadine altı kişilik konferans masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladılar.

"Bana da yazı masası kaldı," diye mırıldanarak göz korkutucu mobilyanın yanından dolandım ve annemin kurduğu herhangi bir kalkanı tetiklememek için dua ettim. Masanın ortasında üç tane katlanmış mektup vardı, ilkini elime aldım; altından, herhâlde mektup açacağı olarak kullandığı, kabzası alaşımla işlenmiş ve sapında Tyrrendor rünlerine benzeyen bir şey olan keskin bir hançer çıktı. Mektubu elimden geldiğince dikkatle açtım.

General Sorrengail,

Althebyne çevresindeki baskınlar kanadı çok zayıflattı. Koruma duvarlarının güvenliğinin ötesinde görev yapmak önemli tehlikeleri de beraberinde getiriyor ve takviye istemekten nefret etsem de bunu yapmak zorundayım. Takviye gelmezse burayı terk etmek zorunda kalabiliriz. Navarre vatandaşlarını canımız, kollarımız ve kanatlarımızla koruyoruz ancak buradaki durumun ne kadar vahim olduğunu yeterince anlatmam mümkün değil. Günlük raporları kâtip ekibimizden aldığınızı biliyorum ancak size şahsen yazmazsam Güney Kanadı'nın icra subayı olarak görevlerimi ihmal etmiş olurum. Lütfen bize takviye sağlayın.

Saygılarımla,

Binbaşı Kallista Neema

Mektuptaki yakarış yüzünden göğsüme yayılan ağrıyı nefes alarak geçirmeye çalıştım. Savaş Brifingi'nde neredeyse her gün saldırılar olduğundan bahsetmiştik ama hiçbiri bu ölçekte bir saldırı değildi.

Belki de bizi korkutmak istemiyorlardır.

Ama dışarısı bu kadar korkunçsa bilmeye hakkımız vardı, muhtemelen mezun olmadan önce hizmete çağrılacaktık. Hatta belki de bu yıl.

Imogen konferans masasındaki kâğıtları karıştırırken, "Bunların hepsi... rakamlardan oluşuyor," dedi.

"Nisan ayındayız," dedim bir sonraki mektuba uzanarak. "Gelecek yılın bütçesi üzerinde çalışıyordur."

Herkes durup bana baktı, her birinin suratında farklı derecelerde güvensizlik belirmişti.

"Ne?" Omuzlarımı silktim. "Buranın kendi kendine işlediğini mi sanıyordunuz?"

"Aramaya devam edin," diye emretti Imogen.

Bir sonraki mektubu açtım.

General Sorrengail,

Tyrrendor eyaletinde zorunlu askerlik yasalarına ilişkin itirazlar gün geçtikçe artıyor. Tyrrendor'un büyüklüğü nedeniyle, ön hatlarımızı yenilemek için askere alınanların çoğunun buradan geldiğini bildiğimizden, halkın desteğini tekrar kaybetmeyi göze alamayız. Belki de buradaki ileri karakollara yapılacak savunma harcamaları sadece eyaletin ekonomisini güçlendirmekle ve Tyrrendorlulara krallığımızın savunması için ne kadar gerekli olduklarını hatırlatmakla kalmayacak, aynı zamanda huzursuzluğu da azaltacaktır. Lütfen bu çözüm yolunu huzursuzluğu güç kullanarak bastırmaya bir alternatif olarak değerlendirin.

Saygılarımla,

Yarbay Alyssa Travonte

Neler oluyordu böyle? Mektubu katlayıp annemin masasına geri koydum ve duvarda, hemen tepemde asılı olan dev haritaya döndüm.

Huzursuzluk da askere alınmaya karşı hoşnutsuzluk da Tyrrendor için yeni bir şey değildi ancak Savaş Brifingi'nde kesinlikle herhangi bir siyasi sıkıntı olduğunu duymamıştık. Hoşnutsuzluğu bastırma meselesini bir kenara bırakırsak özellikle de grifonların tırmanamadığı, doğal bir bariyer olan Dralor Kayalıkları'nda çok az karakolumuz bulunduğu için savunma harcamalarını artırmak hiç de mantıklı olmazdı. Tyrrendor zaten Kıta'daki en güvenli eyaletlerden biri olmalıydı. Eh, Aretia hariç. Başkentin olması gereken yerde, sanki şehrin yanması haritayı da yakmış gibi, sadece bir yanık izi vardı.

Değerli saniyeler boyunca haritayı incelerken taşra boyunca noktalar şeklinde işaretlenmiş siperleri fark ettim. Mantıken daha aktif sınır bölgelerimiz boyunca daha fazla karakol olmalıydı ve bu haritaya göre o yerlerde daha fazla birlik vardı.

Tüm Navarre'ı, güneydeki Krovla'yı, güneydoğudaki Braevick ve Cygnisen'i ve hatta Kıta'nın güney ucundaki harap ve ıssız Kurak Topraklar'ın koruma duvarlarını bile gösteriyordu. Ayrıca Navarre'daki tüm ileri karakollarımızı ve ikmal yollarımızı da gösteriyordu.

Yüzüme bir sırıtış yayıldı. "Hey, İkinci Takım. Ne çalmamız gerektiğini buldum."

Haritayı aşağı indirip çerçevesinden ayırmamız birkaç dakikamızı aldı, ardından onu rulo hâline getirip Imogen'ın çantasından çıkardığı deri bağlarla sardık.

Liam ıslık çaldığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu.

"Kahretsin!" Hepimiz kaçmaya hazırlanırken Ridoc koşup kapıyı açtı. "Dışarıda neler oluyor?"

"Koridora açılan kapıyı yumrukluyor! Her an kırılabilir. *Hemen* gitmeliyiz," diye fısıldadı Liam ve hepimiz koridora doğru koşarken bizim için kapıyı açık tuttu. Harita bir kişinin taşıyamayacağı kadar büyüktü, gardiyan koridorun ilerisindeki

kapıyı tekmelerken Sawyer ve Imogen kapı açılmasın diye çabalıyorlardı.

Dehşete kapıldım ve panik mantığıma baskın gelmeye başladı.

"İşte şimdi mahvolduk," dedi Nadine.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı gardiyan bize doğru koşarak.

"Bizi haritayla yakalarsa öldük demektir." Ridoc dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde yaylandı. Herhangi bir günde binicilerin en üstün savaşçılar olduğunu iddia edebilirdim –öyle olmak zorundaydık– ama uzun vadeli düşündüğümde bu Basgiath muhafızı hepimizi ezip geçebilirdi.

"Ona zarar veremeyiz," diye itiraz ettim. Muhafız ilk sahanlığı hızla geçtiğinde Rhiannon kollarını iki yana açarak koridorun ortasına doğru çıktı.

"Lütfen işe yara. Lütfen işe yara. Lütfen işe yara," diye ağırdı Imogen.

Harita onun ellerinden kayboldu ve koridorun sonunda, Rhiannon'ın elinde yeniden belirdi.

Ben bunun işe yaradığını fark ettiğimde muhafız tökezledi ama koşmaya devam etti. Biraz daha yaklaşırsa yüzümü görecekti.

Liam yanıma gelmişti. "Bu planın parçası değildi."

"Sıra sende! Emery!" diye fısıldadı Imogen ve üçüncü sınıf öğrencisi küçük baskın grubumuzun önüne geçti.

"Çok üzgünüm, dostum." Ellerini uzatıp itti. Koridordan ileriye doğru bir hava seli akıp duvarlardaki halıları sökerek muhafıza çarptı ve onu taş duvara doğru uçurdu. "Koşun!"

Koridor boyunca koşarak muhafızın düştüğü yere doğru ilerledik. Annemin müsteşarlarından birine ait olan odanın kapısını zorlanarak da olsa açıp, "Onu buraya koyun," diye fısıldadım.

Liam ve Ridoc muhafızı içeri tıktılar, ben de parmaklarımı boynuna koydum. "Nabzı çok güçlü. Sadece bayılmış. Ağzını açın." Deri kıyafetimin cebinde sakladığım şişeyi çıkarıp tıpasını

açtım ve içindeki toniği muhafızın ağzına boşalttım. "Gecenin geri kalanında uyuyacak."

Liam irileşmiş gözlerini gözlerime dikti. "Biraz korkutucu birisin."

"Teşekkür ederim." Sırıttım ve olabildiğince hızlı koşarak oradan çıktık.

On beş dakika sonra, yani tam vaktinde Savaş Brifingi odasına girerken hâlâ nefes nefeseydik.

En son gelen bizdik ve diğer liderlerle birlikte en üst sırada oturan Dain'in seğiren çenesi bana bu konuda azar işiteceğimizi söylüyordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve sunumlar takım sırasına göre başladığında yerlerimizi bulup oturduk, bu da bize sahneye çıkmadan önce kendimize gelmemiz için yeterli zamanı verdi.

Birinci Kanat'tan bir takım Kaori'nin tüm aktif ejderhaların kişisel alışkanlıkları ve kusurlarını barındıran el yazması kılavuzunu çalmıştı. Epey etkileyiciydi.

İkinci Kanat'tan bir takım Piyade profesörlerinden birinin üniformasını, üzerinde binicilerin asla taşımayacağı bir şey olan isim etiketiyle birlikte tamamen sağlam bir şekilde ortaya çıkardığında takdir dolu bir uğultu yükseldi. Omuzdaki rütbe göz önüne alındığında bu herhangi bir düşmana karakollarımıza erişim izni verirdi.

Üçüncü Kanat'ın getirdiği en iyi şey sersemlemiş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir kâtipti, doğruca yatağından kaçırılıp getirilmişti ve ağzının hareket etmediğine bakılırsa... birinin mühür gücü kişinin konuşmasını engellemekti. Zavallı şey sonunda onu serbest bıraktıklarında büyük bir travma yaşamış gibi görünüyordu.

Sahneye çıkma sırası bize geldiğinde takımımızdaki en uzun boylu iki kişi olan Sawyer ve Liam herkes rahatça görebilsin diye haritamızı üst köşelerinden tuttu.

Imogen'ın yanında durdum ve liderlerin arasında bir çift akik göz aradım. *İşte oradaydı.*

Xaden diğer kanat liderlerinin yanında duvara yaslanmış, insanın nabzını hızlandıran bir merak ve beklentiyle beni izliyordu.

"Bu senin fikrindi," diye fısıldadı Imogen, beni öne doğru iterek. "Sen sun."

Markham kendini ayağa kalkmaya zorlarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, hemen yanında Devera vardı, ağzı öyle bir açılmıştı ki komik görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve haritayı işaret ettim. "Düşmanlarımız için en büyük silahı getirdik. Navarre kanatlarındaki mevcut tüm ileri karakolların, piyade siperlerindeki birlik gücünü de içeren güncel haritası." Cygnisen sınırı boyunca uzanan kaleleri gösterdim. "Son otuz gündeki tüm çatışmaların yerleriyle beraber. Dün gece de dâhil."

Bölükten bir uğultu yükseldi.

"Peki bu haritanın gerçekten de güncel olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu Kaori, geri aldığı defterini bir kolunun altında tutarak.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi durdurmam mümkün değildi. "Çünkü onu General Sorrengail'in ofisinden çaldık."

Tam bir kargaşa yaşandı, profesörler bize doğru ilerlerken bazı biniciler sahneye hücum etti ama Xaden o güzel dudaklarının bir köşesini kaldırıp bana hayali bir şapka çıkarırken hepsini görmezden geldim. Başını bir anlığına eğip tekrar bana baktı. Ona gülümserken bedenimin her zerresi tatmin olmuştu.

Oylamanın nasıl sonuçlanacağı önemli değildi.

Ben çoktan kazanmıştım.

Çift olan ejderhaların arasındaki bağdan daha güçlü bir bağ yoktur.
Bu bağ, insan sevgisi ya da hayranlığının ötesine geçerek ilkel,
inkâr edilemez bir yakınlık ihtiyacına dönüşür.
Biri diğeri olmadan hayatta kalamaz.

-YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kısa mesafe uçmak idare edebildiğim bir şeydi.

Uçuş manevraları –savaş düzeninde yapılan alçalma ve dalış hareketleri– Tairn beni büyülü sargılarla yerimde tutmadığında gökyüzünden döne döne düşmeme neden oluyordu.

Ama bir sınır karakolunda geçireceğimiz bir haftalık tur ödülü için aralıksız altı saat uçmak beni neredeyse öldürecekti.

"Galiba öleceğim." Nadine eğilip ellerini dizlerine dayadı.

"Aynen." Gerindiğimde omurgamdaki tüm kaslar ağrırken daha birkaç dakika önce buz gibi olan ellerim deri eldivenlerimin içinde terlemeye başladı.

Doğal olarak Dain bu durumdan çok az etkilenmişti, Profesör Devera'yla birlikte karakolun komutanı olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu, siyah binici giysili bir adamı selamlarken bedeni dimdikti.

Komutan profesyonel bir gülümsemeyle kollarını hafif deri kıyafetinin göğsünde kavuşturarak, "Hoş geldiniz, öğrenciler," dedi. Kırlaşmaya başlamış saçları yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu, uzun süre sınırda görev yapan binicilere özgü o zayıf, yıpranmış ifade onda da vardı. "Eminim hepiniz yerleşmek ve

iklime biraz daha uygun bir şeyler giymek istersiniz. Sonra size Montserrat'ı gezdiririz."

Rhiannon keskin bir nefes alarak dağların tepelerine baktı. "Sen iyi misin?"

Başıyla onayladı. "Sonra konuşuruz."

Sonra dediği, tam on iki dakika sonra terden sırılsıklam olmuş bir hâlde kışladaki iki kişilik odalarımıza girdiğimiz zamandı. Odalar neredeyse boştu, sadece iki yatak, iki gardırop ve geniş pencerenin altında tek bir çalışma masası vardı.

Yolculuğumuzun kirinden arınmak için banyo yaptıktan sonra yazlık deri giysilerimizi giyerken Rhiannon beni endişelendirecek kadar sessizdi. Montserrat'ta nisan ayı, Basgiath'taki haziran gibi sıcaktı.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" Çantamı yatağın altına yerleştirdikten sonra tüm hançerlerimin yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Kabzaları uyluklarımdaki kılıfların içinden zar zor görünüyordu ama bu kadar doğuda insanların Tyrrendor sembollerini tanıyacağından şüpheliydim.

Rhiannon kılıcını sırtına bağlarken elleri gerginlikten titriyor gibi görünüyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Zihnimde haritayı canlandırdım. "Kıyıdan yaklaşık üç yüz kilometre uzaktayız..."

"Köyüm yürüyerek bir saatten az mesafede." Sözsüz bir yalvarışla bana baktı, koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde o kadar yoğun duygular vardı ki boğazım düğümlendi, söyleyecek kelime bulamadım.

Ellerini ellerime alıp sıktım ve başımla onayladım. Tam olarak ne istediğini ve yakalanırsak bunun neye mal olacağını çok iyi biliyordum.

"Kimseye söyleme," diye fısıldadım, küçücük odada sadece ikimiz olmamıza rağmen. "Bir yolunu bulmak için altı günümüz var ve bulacağız." Bu bir sözdü ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Biri kapımızı tıklattı. "Gidelim, İkinci Takım!"

Dain. Dokuz ay önce olsa onunla geçireceğim bu zamanın tadını çıkarırdım. Şimdiyse kendimi sürekli onun beklentilerinden kaçarken, hatta genel olarak ondan kaçarken buluyordum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişmesi ne tuhaftı.

Diğerlerinin yanına gittik, sonra Binbaşı Quade bize karakolu gezdirdi. Midem gurulduyordu ama açlığıma aldırış etmeyerek üssün telaşlı enerjisini içime çektim.

Kale temelde dört devasa duvardan oluşuyordu, her köşesinde kuleler bulunan yapının içi kışla koğuşları ve başka odalarla doluydu, büyük, kemerli girişinde de her an indirilmeye hazır görünen parmaklıkları sivri uçlu bir kapı vardı. Avlunun bir ucunda, burada konuşlanmış piyade bölüğü için bir demirci ve cephanelik barındıran ahır, diğer ucunda ise yemekhane yer alıyordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi Binbaşı Quade çamurlu avlunun ortasında dururken, "kuşatmalara hazırlıklıyız. Bir saldırı durumunda, içerideki herkesi yeterli bir süre boyunca besleyebilir ve barındırabiliriz."

Yeterli bir süre mi? Ridoc kaşlarını kaldırmış, sadece dudaklarını oynatarak konuşuyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama Dain yanımda durduğu yerden ona intikamını alacağını söyleyen bir bakış attığında gülümsemem kayboldu.

"Doğudaki karakollardan biri olarak burada tam on iki binicimiz var. Üçü şu anda devriye geziyor, üçü onlara ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı hazırda bekliyor ve diğer altısı da çeşitli dinlenme aşamalarında," diye devam etti Quade.

"O bakış da ne öyle?" diye fısıldadı Dain.

Bir ejderha kükremesi taş duvarlarda yankılanırken, "Hangi bakış?" diye sordum.

"Görevden dönen devriyelerimizden biri olmalı," dedi Quade, gülümsemek istiyormuş ama bunun için enerjisi yokmuş gibi.

Dain başını hafifçe eğip sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltarak, "Biri dünyandaki tüm neşeyi yok etmiş gibi görünen bakış," diye cevap verdi.

Ona yalan söyleyebilirdim ama bu değersiz ateşkesimizi sona erdirebilirdi. "Eskiden birlikte ağaca tırmandığım çocuğu hatırladım, hepsi bu."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Siz binicileri doyurup yatıracağız, sonra da buradayken kimlerin yanında olacağınızı belirleyeceğiz," diye devam etti Quade.

Heaton heyecandan neredeyse titreyerek, "Herhangi bir aktif göreve katılacak mıyız?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır!" dedi Devera sertçe.

"Çatışma görürseniz sınırda gönderildiğiniz en güvenli yer burası olduğu için başarısız oldum demektir," diye cevap verdi Quade. "Ama bu hevesin için ekstra not alacaksın. Dur tahmin edeyim. Üçüncü sınıf mısın?"

Heaton başıyla onayladı.

Quade hafifçe döndü ve kapıdaki demir parmaklığın altından geçmekte olan siyah binici kıyafetleri içindeki üç gölgeye bakarak gülümsedi. "İşte oradalar. Neden siz üçünüz gelip onlarla tanışmıyorsunuz..."

"Violet?"

Başımı hızla kapıya çevirdim ve mutlu bir şaşkınlıkla gümbürdemeye başlayan kalbim yüzünden elimi göğsüme götürdüm. *İmkânı yok.* İmkânı yoktu. Kapıya doğru tökezleyerek ilerlerken soğukkanlı olmak, duygularımı göstermemek konusunda her şeyi unutmuştum, o da koşmaya başladı ve birbirimize yaklaştığımızda kollarını açtı.

Beni havaya kaldırıp göğsüne çekti ve sıkı sıkı sarıldı. Üzerinde toprak, ejderha ve kanın bakırımsı kokusu vardı ama umurumda değildi. Ben de ona sımsıkı sarıldım.

"Mira." Yüzümü boynuna gömdüm ve elini bana nasıl yapılacağını öğrettiği örgünün üzerine koyduğunda gözlerim yanmaya başladı. Sanki son dokuz aydır yaşadığım her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çökmüş, bir çifte arbaletin kuvvetiyle bana çarpmıştı.

Taş köprüdeki rüzgâr.

Bir Sorrengail olduğumu anladığında Xaden'ın gözlerinde beliren bakış.

Jack'in beni öldüreceğine yemin eden sesi.

O ilk günkü yanık et kokusu.

İmtihan'da düşen Aurelie'nin yüzündeki ifade.

Pryor ve Luca, Trina ve... Tynan. Oren ve Amber Mavis.

Tairn ve Andarna'nın beni seçmesi.

Xaden'ın beni öpmesi.

Annemizin beni görmezden gelmesi.

Mira sanki hasar kontrolü yapıyormuş gibi bana bakmaya yetecek kadar bir süre geri çekildi. "İyisin." Başını sallayarak alt dudağını ısırdı. "İyisin, değil mi?"

Başımla onayladım ama Mira gözüme dolan yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı çünkü hayatta olabilirdim, hatta kendimi geliştiriyor da olabilirdim ama artık o kulenin dibinde bıraktığı kişi değildim ve gözlerine bakınca onun da bunu bildiğini anladım.

"Evet," diye fısıldadı ve bana tekrar sıkı sıkı sarıldı. "İyisin, Violet. İyisin."

Bunu yeterince çok söylerse ona inanmaya başlayabilirdim.

"*Sen* iyi misin?" Onu incelemek için geri çekildim. Kulak memesinden köprücük kemiğine kadar uzanan yeni bir yara izi vardı. "Tanrılar aşkına, Mira."

"İyiyim," dedi, sonra sırıttı. "Şu hâline bak! Ölmemişsin!"

İçimden mantıksız, baş döndürücü kahkahalar yükseldi. "Ölmedim! Tek çocuk değilsin!"

İkimiz de kahkahalara boğulduğumuzda yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzüldü.

Imogen'ın, "Sorrengailler çok tuhaf," dediğini duydum.

"Bu daha hiçbir şey," diye cevap verdi Dain ama dönüp baktığımda dudaklarında aylardır ilk kez gördüğüm gerçek bir gülümseme vardı.

"Kapa çeneni, Aetos," diye bağırdı Mira kolunu omzuma atarak. "Bana her şeyi anlat, Violet."

Basgiath'tan yüzlerce kilometre uzakta olabilirdik ama kendimi hiç şu andaki kadar evimde hissetmemiştim.

İki gün sonra, akşamın erken saatlerinde, yemeğin hemen ardından Rhiannon'la birlikte birinci kattaki penceremizden atlayıp yere indik. Mira devriyeye çıkmıştı ve onun yanımızda olması ne kadar harika olsa da bu bizim tek şansımızdı.

"*Yola çıkıyoruz.*"

"*Sakın yakalanma*," diye uyardı Tairn.

"*Yakalanmamaya çalışıyorum.*" Rhiannon ve ben parmaklıklı duvar boyunca gizlice ilerleyip köşeyi dönerek sahaya...

Mira'ya o kadar sert çarptım ki geriye doğru sıçradım.

Rhiannon beni tutup, "Kahretsin!" diye haykırdı.

"En azından köşeleri kontrol edemez misin?" dedi Mira, kollarını göğsünde kavuşturup bana hak etmiş olabileceğim şekilde bakarak. Tamam, kesinlikle hak ettiğim şekilde diyelim.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, burada olacağını hiç düşünmemiştim," dedim alçak sesle. "Çünkü devriyede olman gerekiyordu."

"Yemekte çok acayip davranıyordunuz." Başını yana eğip çocukluğumuzda yaptığı gibi beni inceledi, o hep çok dikkatli olmuştu. "Bu yüzden de vardiya değiştirdim. Duvarların dışında ne yaptığınızı bana anlatmak ister misiniz?"

Rhiannon'a baktığımda bakışlarını kaçırdı.

"Anlatmayacak mısınız? Gerçekten mi?" İç geçirip burnunun kemerini sıktı. "Ağır tahkim edilmiş bir savunma mevziinden gizlice kaçmanızın nedeni nedir?"

Rhiannon'a baktım. "Nasıl olsa anlayacak. Böyle konularda tazı gibidir. Güven bana." Midem burulmuştu.

Rhiannon çenesini indirdi. "Ailemin evine uçacaktık."

Mira'nın rengi attı. "*Ne* yapacaktık dedin?"

Söze ben devam ettim. "Onun köyüne uçacaktık. Tairn'e göre beş dakikalık bir uçuş ve..."

"Hayatta olmaz." Mira başını iki yana salladı. "Hayır. Tatildeymişsiniz gibi öylece uçup gidemezsiniz. Ya başınıza bir şey gelirse?"

"Ailesinin evinde mi?" diye sordum yavaşça. "Oraya uğrama ihtimalimizi düşünüp bize pusu mu kuracaklar?"

Mira gözlerini kıstı.

Kahretsin. Bu iş hiç de iyi gitmiyordu ve kolumu ölümüne sıkan Rhiannon da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

"Rhiannon'ın ailesini ziyaret etmek, Basgiath'ta olmaktan daha az tehlikeli," diye itiraz ettim.

Mira dudaklarını birbirine bastırdı. "Haklısın."

"Bizimle gel," dedim. "Ciddiyim. Bizimle gel, Mira. Rhiannon sadece kız kardeşini görmek istiyor."

Mira'nın omuzları düştü. Yumuşamıştı, ben de bu fırsatı değerlendirip son vuruşu yapmak için konuşmaya devam ettim.

"Rhiannon gittiğinde Raegan hamileymiş. Çocuğum olduğunda yanımda olamayacağını hayal edebiliyor musun? Yeğenini kucağına almak için çok iyi tahkim edilmiş bir savunma mevziinden kaçmak da dâhil her şeyi yapmaz mıydın?" Mira'nın cevabını beklerken burnumu kırıştırdım. "Ayrıca, Strythmore kahramanı yanımızdayken ne gibi bir sorun olabilir ki?"

"O konuya hiç girme." Önce bana, sonra Rhiannon'a, ardından tekrar bana bakıp inledi. "Of, *tamam*, lanet olsun." İkimiz de sırıtmaya başlayınca parmağını kaldırıp bize salladı.

"Ama birine söylemeyi aklınızdan bile geçirirseniz sizi pişman ederim."

"Cidden yapar," diye fısıldadım.

Rhiannon, "İnanırım," diye cevap verdi.

"Daha geleli iki gün oldu ve şimdiden kuralları çiğniyorsunuz," diye mırıldandı Mira. "Hadi, bu yol kestirme, daha hızlı gideriz."

Bir saat sonra Mira ve ben Raegan'ın evindeki yemek masasının iki yanındaki minderli sedirlere uzanmış Rhiannon'ın şöminenin yanında yeğenini sallamasını, ailesi ve enişte si yakındaki kanepeden bakarken kız kardeşiyle sohbet etmesini izliyorduk.

Yeniden bir araya gelmelerini izlemek her şeye değerdi.

"Bize yardım ettiğin için teşekkürler." Masanın üzerinden Mira'ya baktım.

"Ben olsam da olmasam da bunu yapacaktınız zaten." Aileyi yüzünde tatlı bir gülümsemeyle izliyordu, elinde Rhiannon'ın annesinin getirme nezaketini gösterdiği kalaylı şarap bardağı vardı. "En azından bu şekilde güvende olduğunu bilirim diye düşündüm. Başka hangi kuralları çiğnedin kardeşim?" Şarabından bir yudum alıp bana baktı.

Omzumu silkerken dudaklarıma gülümseme yayıldı. "Belki birkaç tane çiğnemişimdir. Müsabakalardan önce rakiplerimi zehirleme konusunda çok iyiydim mesela."

Mira az kalsın şarabını püskürtecekti, elini ağzına kapadı.

Botlu ayaklarımdan birini diğerinin üzerine koyarak güldüm. "Bunu beklemiyor muydun?"

Işıldayan gözlerinde saygı vardı. "Dürüst olmak gerekirse ne beklediğimi bilmiyorum. Sadece hayatta kalmanı istiyordum. Ama sonra sen gittin yaşayan en güçlü ejderhalardan birinin yanı sıra bir de bir tüykuyrukla bağ kurdun." Başını iki yana salladı. "Küçük kardeşim tam bir kara bela olmuş."

"Annemin buna katıldığından emin değilim." Başparmağımı kupamın sapına sürttüm. "Henüz tam olarak bir mühür gücü ortaya çıkaramadım. Demirleme konusunda epey iyiyim ve oldukça güçlü bir kalkan oluşturabiliyorum ama..." Gerisini, Andarna'nın bana verdiği yeteneği, en azından şimdilik ona söyleyemezdim. "Yakında mühür gücüm ortaya çıkmazsa..."

İkimiz de ne olacağını biliyorduk.

Beni sessizce inceledikten sonra şöyle dedi: "Mesele şu ki mühür gücünün ortaya çıkmasını istiyorsan bunun annemle bir ilgisi olduğunu düşünerek onu engellemeyi bırakmalısın. Gücün sadece ve sadece sana aittir, Vi."

Bakışlarının altında resmen ezilip büzüldükten sonra boynuna bakarak konuyu değiştirdim. "Bu nasıl oldu?"

"Grifon," diye cevap verdi başını sallayarak. "Yaklaşık yedi ay önce Cranston köyü yakınlarında. Bir köy baskınının ortasında aniden ortaya çıktı. Koruma duvarları yıkıldı, mühür gücüm genellikle düşmanların güçlerine karşı biraz dayanıklı olmamı sağlar ama onların lanet kuşlarına karşı dayanıklı olamadı. Şifacıların beni dikmesi saatler sürdü. Ama oldukça havalı bir yara izi kaldı." Göstermek için çenesini eğdi.

"Cranston mı?" Savaş brifinglerini düşündüm. "Onu hiç duymadık. Ben..." Sağduyum bana çenemi kapamamı söyledi.

"Sen ne?" İçkisinden bir yudum daha aldı.

"Bence sınırlarda bize söylenenden çok daha fazlası oluyor," diye itiraf ettim sessizce.

Mira kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki öyle. Savaş Brifingi derslerinde gizli bilgilerin aktarılmasını beklemiyorsun herhâlde, değil mi? Öyle olmayacağını sen de biliyorsun. Doğruyu istersen sınırlarımızın saldırıya uğrama hızına bakınca her bir saldırıyı incelemek için tüm günlerini Savaş Brifingi'ne ayırmaları gerekir."

"Bu mantıklı tabii. Siz tüm bilgileri alıyor musunuz?"

"Sadece ihtiyacımız olanları. Mesela bu saldırı sırasında sınırın ötesinde bir ejderha sürüsü gördüğüme yemin edebilirim."

Omuzlarını silkti. "Ama gizli operasyonlarla ilgili konular beni aşar. Şöyle düşün: Bir şifacı olsaydın diğer herkesin hastaları hakkındaki detayları bilmen gerekir miydi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Aynen. Şimdi söyle bana, Dain'le aranızda ne haltlar dönüyor? Bir arbalet bile daha az gergindir ve burada iyi huylu bir gerginlikten bahsetmiyorum." Bana bahaneye yer bırakmayan bir bakış attı.

"Hayatta kalmak için değişmem gerekiyordu. Ama o bana izin vermedi." Son dokuz ayın en basit açıklaması buydu. "Arkadaşı Amber'ı öldürttüm. O bir kanat lideriydi. Ve dürüst olmak gerekirse Xaden'la yaşadığımız her şey Dain'le beni birbirimizden o kadar uzaklaştırdı ki arkadaşlığımızı nasıl onaracağımızı bilmiyorum. En azından eskisi gibi olmayacak."

"O kanat liderinin infazını herkes biliyor. Onu sen öldürtmedin. Kodeks'i çiğneyerek kendini öldürten oydu." Mira bir an sessizce beni inceledi. "Riorson'ın o gece seni kurtardığı doğru mu?"

Başımla onayladım. "Xaden karmaşık bir konu." O kadar karmaşıktı ki kendi duygularıma bile bir isim koyamıyordum. Onu düşünmek bile beni karmakarışık ediyor, benliğimde kaos yaratıyordu. Onu istiyordum ama ona güvenemiyordum, en azından istediğim şekilde. Yine de başka açılardan en çok güvendiğim kişi oydu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur." Kupasını sıkıca kavradı. "Çünkü o hainin oğlundan uzak durman için seni uyardığımı çok net hatırlıyorum."

Mira'nın Xaden hakkında söyledikleri midemin kasılmasına neden oldu. "Tairn belli ki uyarıyı dikkate almamış."

Alaycı bir şekilde güldü.

"Ama gerçekten, Xaden o gece ortaya çıkmasaydı ya da ben zırhla uyumuyor olsaydım..." Duraksadım ve öne doğru

eğilerek eline dokundum. "Yanımda değilken bile hayatımı kaç kez kurtardığını sana anlatamam."

Mira gülümsedi. "İşe yaradığına sevindim. İnan bana, o pulları toplamak için koca bir deri değiştirme mevsimi boyunca uğraştım."

"Anneme bundan bahsetmeyi hiç düşündün mü? Tüm biniciler için bunu yaptırmayı?"

"Liderime söyledim." Arkasına yaslanıp bir yudum daha aldı. "Bakacaklarını söylediler."

Rhiannon'ın yeğeninin tatlı, tombul yanaklarını öpmesini seyrettik. "Hiç bu kadar mutlu bir aile görmemiştim," diye itiraf ettim. "Brennan ve babam hayattayken bile biz böyle değildik..."

"Hayır, değildik." Bana bakarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ama babamla ve senin o çok sevdiğin kitapla ateşin yanına kıvrılıp geçirdiğimiz pek çok geceyi hatırlıyorum."

"Ah evet, bana eski odamda bıraktırdığın kitap." Bir kaşımı kaldırdım.

"Annem günün birinde delirir de sen bölükteyken eşyalarını toplayıp atmaya karar verirse diye yanıma aldığım kitabı mı diyorsun?" Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. "Montserrat'ta duruyor. Mezun olup da kitabın ortadan kaybolduğunu görürsen çok kızacağını düşündüm. Yani, cesur binicilerin, Wyvern ordusunu ve toprağın büyüsünü emen Veninleri nasıl alt ettiğine dair en ufak bir ayrıntıyı bile unutursan ne yaparsın sonra?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kahretsin. Hatırlayamıyorum. Ama sanırım yakında tekrar okuyabileceğim!" Yüreğim sevinçle doldu. "Harikasın."

"Karakola gidince veririm." Arkasına yaslandı ve bana düşünceli bir bakış attı. "Bunların sadece hikâye olduğunu biliyordum ve kötülerin neden ruhlarını mahvedip Venin olmayı seçtiklerini hiç anlamazdım fakat artık..." Kaşlarını çattı.

"Şimdi de kötü adamların ne hissettiğini mi anlamaya çalışıyorsun?" diye dalga geçtim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama biz, insanların uğruna cinayet işleyeceği türden bir güce sahibiz, Violet. Ejderhalar ve grifonlar kapı bekçileridir ve eminim ki yeterince kıskanç, yeterince hırslı biri için ruhunu riske atmak, gücü kontrol etme yeteneğine sahip olmak için adil bir bedel olacaktır." Omuzlarını silkti. "Ejderhalarımızın bu kadar seçici olması ve muhafızlarımızın grifon binicilerini bizden uzak tutması beni mutlu ediyor. O tüylü yaratıkların ne tür insanlar seçtiğini kim bilebilir ki?"

Daha uzun süre kalırsak yokluğumuzun fark edileceği noktaya kadar orada oturduk. Sonra Mira ve ben, Rhiannon'ı ailesiyle vedalaşması için biraz yalnız bırakarak dışarı, nemli gece havasına çıktık. Tairn son birkaç saattir alışılmadık derecede sessizdi.

Kapıyı arkamızdan kaparken Mira'ya, "Çift olan ejderhaların binicileriyle birlikte görev yaptın mı hiç?" diye sordum.

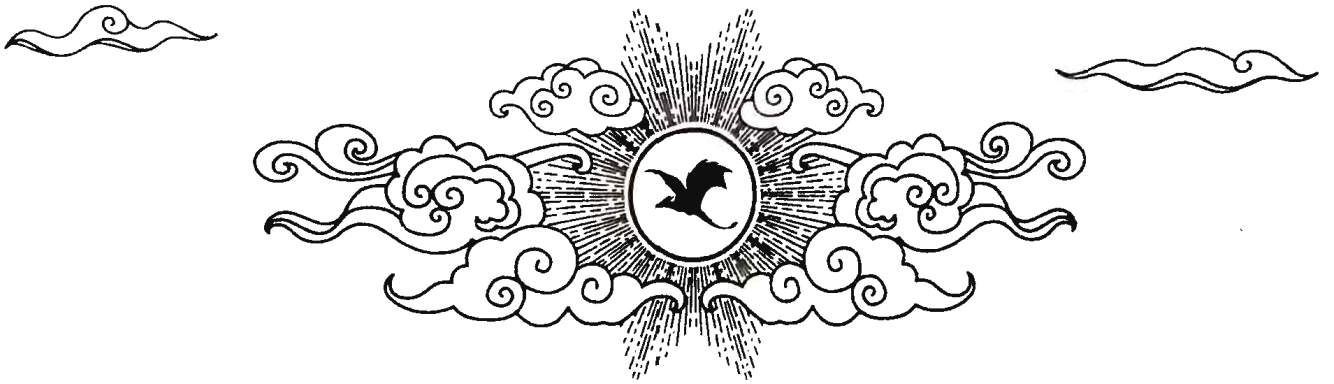
"Bir tanesiyle," diye cevap verdi, gözlerini kısarak evin önündeki karanlık patikaya bakıyordu. "Neden?"

"Sadece ne kadar süre ayrı kalabileceklerini merak ediyordum."

"Görünüşe bakılırsa en fazla üç gün." Xaden gölgelerin arasından çıktı.

Mira Sorrengail'e, Strythmore Savaşı'nda gösterdiği ve sadece düşman hatlarının gerisindeki bir bataryayı imha etmekle kalmayıp aynı zamanda koca bir piyade bölüğünün hayatını kurtardığı, görevinin ötesindeki cesareti için Navarre Yıldızı verilmesini öneriyorum. Ancak kriterleri karşılamıyorsa –ki sizi temin ederim karşılamaktadır– bir alt seviyedeki Talon Nişanı'nın verilmesi üzücü fakat yeterli olacaktır.

–BİNBAŞI POTSDAM'DAN GENERAL SORRENGAIL'E ÖDÜL ÖNERİSİ

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra, sandalyesinde arkasına yaslanıp botlarını brifing odasını boydan boya kaplayan ahşap masanın ucuna koyan Ridoc, "Yani öylece oturup bir şeylerin olmasını mı bekleyeceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedi Mira masanın başından ve bileğinin tek hareketiyle Ridoc'ı geriye doğru uçurdu. "O ayaklarını masadan uzak tut."

Montserrat binicilerinden biri gülerek kemerli pencereleri olan odanın tek taş duvarını kaplayan büyük haritadaki işaretleri değiştirdi. Burası karakolun en yüksek kulesiydi ve etrafımızda Esben Sıradağları'nın eşsiz manzarası vardı.

Bugün için iki gruba ayrılmıştık. Rhiannon, Sawyer, Cianna, Nadine ve Heaton sabahı Devera'yla birlikte bu odada geçirerek karakoldaki önceki savaşları incelemiş, şimdi de devriyeye çıkmışlardı.

Dain, Ridoc, Liam, Emery, Quinn ve ben sabahı fazladan bir biniciyle –Xaden'la– birlikte çevrede iki saatlik bir uçuş

yaparak geçirmiştik. Dün gece geldiğinden beri dikkatimin fena hâlde dağılmasına neden oluyordu.

Dain ona ters ters bakmayı ve iğneleyici sözler söylemeyi bir türlü kesmiyordu.

Mira'nın da gözü sürekli onun üzerindeydi ve dün geceden beri şüpheli bir şekilde sessizdi.

Peki ya ben? Ben gözlerimi ondan bir türlü alamıyordum. Girdiği her odada hissedilir bir enerji yayıyor, gözlerimiz her buluştuğunda bu enerji âdeta tenimi okşuyordu. Şu anda, masanın orta kısmında yanımda otururken bile aldığı her nefesin farkındaydım.

"Bunu Savaş Brifingi olarak kabul edin," diye devam etti Mira, sandalyesine dönmeye çalışan Ridoc'a yan gözle bakarak. "Bu sabahki uçuşumuz, normalde uçtuğumuz devriyenin dörtte biri kadardı, yani normalde şu anda geri dönüyor ve gördüklerimizi komutana rapor ediyor olurduk. Ama zaman öldürmek için karşı saldırı uçuşunu konuşmak üzere bu odada bulunduğumuza göre burada" –haritaya döndü ve Cygnisen sınır çizgisinden yaklaşık üç kilometre uzaklıktaki tepelerden birinin yakınına, üzerinde küçük, kızıl bir bayrak olan bir iğne sapladı– "sınırımızı geçen yeni tahkim edilmiş bir düşman karakoluna rastlamışız gibi yapalım."

"Bir gecede ortaya çıkmış gibi mi davranacağız yani?" diye sordu Emery şüpheci bir tavırla.

"Üzerinde tartışabilmemiz için evet." Mira gözlerini ona dikince Emery sırtını biraz daha dikleştirdi.

Masanın ucundaki bir başka Montserrat binicisi, "Bu oyunu sevdim," dedi parmaklarını ensesinde birleştirerek.

"Hedefimiz ne olacak?" Mira, Xaden'ı bariz şekilde atlayarak masadakilere tek tek baktı. Dün gece boynundaki isyan damgasına bir kez bakmış ve tek kelime etmeden yanından geçip gitmişti. "Aetos?"

Masanın karşı tarafındaki Xaden'a dik dik bakmakta olan Dain irkildi ve haritaya döndü. "Ne tür surları var? Gelişigüzel ahşap bir yapıdan mı bahsediyoruz? Yoksa daha sağlam bir şeyden mi?"

"Sanki bir gecede kale inşa edecek zamanları varmış gibi," diye mırıldandı Ridoc. "Ahşap olmak zorunda, değil mi?"

"Hepiniz aşırı gerçekçisiniz." Mira iç geçirdi ve başparmağıyla alnını ovdu. "Peki, diyelim ki zaten kurulmuş olan bir kaleyi işgal ettiler. Taş bir kale."

"Peki siviller yardım çağırmadı mı?" diye sordu Quinn sivri çenesini kaşıyarak. "Protokol, dağların bu kadar içinde bir imdat sinyali verilmesini gerektirir. Tehlike fişeklerini yakıp devriye gezen atlıları uyarmış olmalılar, o sırada devriye gezen ejderhalar da bölgedeki tüm ejderhalara haber vermiştir. Karşı kuvvet olarak da ilk önce bu odadaki biniciler ejderhalarına binerlerdi ve diğerleri de hemen uyanarak binicilerin kalenin kaybedilmesini önlemesine olanak tanırdı."

Mira alaycı alaycı güldü ve ellerini masanın ucuna dayayarak hepimize baktı. "Basgiath'ta size öğretilen her şey teoriden ibaret. Geçmiş saldırıları analiz eder ve o son derece... teorik savaş manevralarını öğrenirsiniz. Ama burada işler her zaman plana göre gitmez. Öyleyse neden işlerin ters gidebileceği tüm yolları konuşmuyoruz, böylece kalenin düşmemesi gerektiğini söylemek yerine düştüğünde ne yapacağınızı bilebilirsiniz."

Quinn rahatsız biçimde kıpırdandı.

"Üçüncü sınıf olarak kaçınız dışarıda göreve çağrıldınız?" Mira doğruldu, kollarını siyah deri kıyafetinin ve kılıcını sırtında tutan kayışın üzerinde kavuşturdu.

Emery ve Xaden ellerini kaldırdılar ama Xaden'inki sadece hafif bir hareketti.

Dain'in kafası patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu doğru değil. Mezun olana kadar asla hizmete çağrılmayız."

Xaden dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onaylayarak ona alaycı bir şekilde başparmağını gösterdi.

"Ya, tabii." Emery kahkaha attı. "Gelecek yıla kadar bekle. Binicileri acil durum için cepheye çağrıldığından orta bölge kalelerindeki buna benzer odalarda kaç kez oturduğumuzu sayamam bile."

Dain'in rengi attı.

"Konu açıklığa kavuştuğuna göre..." Mira masanın altına uzanıp bir dizi model çıkardı ve masanın ortasına on beş santimlik bir taş kale yerleştirdi. "Yakalayın." Boyalı ahşap ejderha maketlerini tek tek bize fırlattı, birini de kendi aldı. "Messina ve Exal'ın burada olmadıklarını ve o kaleyi geri alabilecek tek takımın biz olduğumuzu varsayın. Bu odadaki gücü düşünün. Her bir binicinin masaya ne koyduğunu ve hedefinizi fethetmek için bu güçleri birlikte nasıl kullanacağınızı düşünün."

Diğer tarafımdaki Liam usulca, "Ama bunu birinci sınıflara öğretmiyorlar," dedi.

Mira onun bileğindeki isyan damgasının büyülü girdaplarına baktı ama Liam kolunu indirmedi. Bazen üçüncü sınıfların, Tyrrendor ayaklanmasının –sınırlarımızı nihayetinde savunmasız bırakabilecek ve Navarre'ın masum insanlarını savaş zayiatı hâline getirebilecek bir ayaklanmanın– liderlerinin çocuklarıyla birlikte görev yapacak ilk biniciler olduğunu hatırlamak zor oluyordu. Bu odadaki herkes Liam'a, Imogen'a, hatta Xaden'a alışmıştı. Ancak aktif görevde isyan damgasıyla işaretlenmiş biriyle henüz hiç uçmamışlardı.

Ayaklanma sırasında Navarre'a sadık kalan Tyrrendor binicileri cezalandırılmamış, aksine terfi almışlardı; krala ve ülkeye karşı gelen binicilerse ya isyan ânında öldürülmüş ya da sonradan idam edilmişti. Tıpkı Brennan'ın ölümünden duyduğum acıyı köprüdeki o ilk gün Xaden'a yönelttiğim gibi, yanlış olsa bile öfkesini damgalı binicilere yöneltecek birçok binici olacaktı.

Boğazımı temizledim.

Mira'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda onu uyarmak için bir kaşımı kaldırdım.

Arkadaşlarıma bulaşma.

Gözleri belli belirsiz irileşti ve dikkatini tekrar Liam'a verdi. "Birinci sınıftayken size bu savaş stratejisini öğretmemiş olabilirler çünkü hepiniz ejderhalarınızın üzerinde kalmaya çalışmakla meşguldünüz. İlk strateji deneyiminizi Takımlar Savaşı sırasında yaşadınız ve neredeyse mayıs geldi, yani son Savaş Oyunları yakında başlayacak, değil mi?"

"İki hafta içinde," diye yanıt verdi Dain.

"İyi zamanlama o zaman. Hazırlıklı olmazsanız hepiniz oyunlardan sağ çıkamayabilirsiniz." Bir süre gözlerime baktı. "Bu tür bir düşünce tarzı takımınıza –tüm kanadınıza– bir avantaj sağlayacaktır çünkü kanat liderinizin her biniciyi kendi yeteneklerine göre değerlendirdiğini garanti ederim."

Xaden ejderha maketini parmaklarının arasında çevirdi ama cevap vermedi. Geldiğinden beri Mira'yla tek kelime konuşmamıştı.

"Öyleyse hadi başlayalım." Mira bir adım geri gitti. "Komuta kimde?" Quinn'e baktı. "Ayrıca en yüksek rütbelinizden bile üç yıl daha kıdemli değilmişim gibi davranalım."

"O zaman komuta bende." Dain sırtını dikleştirip çenesini bir santim kadar yükseltti.

Liam, Xaden'ı işaret ederek, "*Kanat liderimiz* burada," dedi. "Bence komuta onda."

"Sırf alıştırma olsun diye ben burada yokmuşum gibi davranabiliriz." Xaden ejderhasını masanın üzerine koydu ve sandalyesinde arkasına yaslanıp Dain'in dişlerini gıcırdatmasına neden olacak şekilde kolunu sandalyemin arkasına attı. "Aetos'a deli gibi arzuladığını bildiğimiz o pozisyonu verelim."

"Pislik yapma," diye fısıldadım.

"*Sen daha benim en pislik hâllerimi görmedin.*"

Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki başım döndü, ağzım bir karış açılmış hâlde Xaden'a bakakaldım. Onun sesi... lanet *kafamın* içindeydi.

Bana döndüğünde gözlerindeki altın benekler ışıldıyordu ve zihnimde güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim fakat dudakları kapalıydı, yalnızca nabzımı hızlandıran minik bir gülümseme vardı.

"*Aval aval bakıyorsun. Bunu yapmaya devam edersen otuz saniye sonra tuhaf bir hâl alacak.*"

"Nasıl?" diye fısıldadım.

"*Sgaeyl'le konuştuğun gibi. Hepimiz muhteşem, sinir bozucu bir şekilde birbirimize bağlıyız. Bu işin avantajlarından sadece biri bu. Gerçi keşke daha önce deneseydim diye düşünmeye başladım. Yüzündeki ifade gerçekten paha biçilemez.*" Göz kırptı ve yüzünü tekrar masaya çevirdi.

Bu. Pislik. Bana. Göz. *Kırpmıştı.* Bir de gülümsüyor muydu?

"Kanat. Lideri. Sensin." Dain'in konuştuğu her kelime sıktığı dişlerinin arasından zorlukla çıkıyordu.

"Burada olmamam gerekiyordu zaten." Xaden omuzlarını silkti. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Savaş Oyunları sırasında emirleri bölüm liderin Garrick Tavis'ten alacaksın, o da benden emir alacak. Kanadın iyiliği için hamlelerinizi takım olarak yapacaksınız. Bana ekibinin bir başka üyesiymişim gibi davran ve beni istediğin gibi kullan, Aetos." Xaden kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kaşlarını kaldırmış, önündeki müsabakayı izleyen Mira'ya baktım.

"Neden buradasın peki?" diye sordu Dain. "Alınmayın *efendim* ama bu yolculukta üst düzey bir lider olmasını beklemiyorduk."

"Sgaeyl ve Tairn'in çift olduğunun farkındasındır herhâlde."

Dain öne doğru eğilerek, "Üç gün?" diye karşılık verdi. "Üç gün dayanamadınız mı?"

"Bunun onunla bir ilgisi yok," diye araya girdim ve ejderhamı gereğinden biraz daha sertçe masaya bıraktım. "Bu Tairn ve Sgaeyl'e bağlı bir şey."

"Uzak duramadığım kişinin sen olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Sağ dirseğimi Xaden'ın pazusuna geçirdim. Bu söylediğinde ciddi değildi. Hâlâ beni öpmenin bir hata olduğunu düşünüyordu ne de olsa. Hem ciddi olsaydı bile... şu an bu konuya hiç giremezdim.

"Bak sen, bu kadar... saldırgan olmaktan vazgeçmezsen küçük iletişim sırrımızı ele vereceksin." Gülümsemesini zar zor bastırıyordu, belli ki son sözü kendisinin söylemesinden çok hoşlanıyordu.

Ona zihnimden karşılık verebilmek için bunu nasıl yaptığını öğrenmeliydim.

"Tabii ki sen de hemen onu savunuyorsun." Dain bana incinmiş gözlerle baktı. "Bu adamın daha altı ay önce seni öldürmek istediğini nasıl unutabiliyorsun, anlamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Profesyonelliğini gerçekten çok iyi koruyorsun, Aetos." Xaden boynundaki, aslında kaşınmadığından emin olduğum isyan damgasını kaşıdı. "Liderlik vasıflarını çok güzel sergiliyorsun."

Masanın ucundaki binicilerden biri alçak sesle ıslık çaldı. "Aletlerinizi çıkarıp boylarını ölçün bence. Öyle daha hızlı olur."

Liam gülmemek için büyük çaba harcasa da omuzları titriyordu.

"Yeter!" Mira ellerini masaya vurdu.

Masanın ucundaki binici geniş bir gülümsemeyle, "Hadi ama Sorrengail," diye sızlandı.

Mira da ben de dönüp ona doğru baktık.

"Bunu... büyük Sorrengail'e söylemiştim. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştik."

Başımı iki yana sallayıp masanın etrafındakilere baktım. "Koruma duvarları yıkılmışsa Mira'nın koruma kalkanını genişletme yeteneği var, bu yüzden yapacağım ilk iş onu Teine'le birlikte bölgeyi keşfe göndermek olurdu. Piyadelerle mi yoksa grifon binicileriyle mi karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

"Güzel." Mira ejderhasını kaleye yaklaştırdı. "Şimdi grifonlar olduğunu varsayalım."

"İşini yapmak ister misin?" diye sordum Dain'e tatlı tatlı gülümseyerek. "Yani, takım lideri olduğunu nasıl unutabiliyorsun, anlamıyorum."

Bakışlarını benden kaçırarak kendi ejderhasını sıkıca kavradı. "Quinn, ejderhanın sırtındayken astral seyahat yapabiliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Quinn.

"O zaman zayıf noktalar olup olmadığını kontrol etmek için kalenin içine seyahat etmeni istiyorum," diye emretti Dain. "Ve rapor vermeni istiyorum. Aynı şey Liam için de geçerli. Grifon binicilerinin nerede olduğunu ve ortada herhangi bir tuzak olup olmadığını görmek için uzak görüşünü kullanacağız."

Quinn ve Liam ejderhalarını konumlandırırken Mira, "Güzel," dedi. "Zayıf noktalar ahşap kapı ve zindanlarda esir tuttukları Navarre vatandaşları," diye ekledi.

"Her yeri havaya uçurma fikrine veda edelim o zaman," dedi Ridoc.

Dain, Emery'ye, "Sen havaya hükmedebiliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yani ejderhanın alevlerini şekillendirebilir, onları sivilleri öldürmeden kalenin işgal altındaki kısımlarına yönlendirebilirsin."

"Evet," diye cevap verdi Emery. "Ama kalenin içinde olmalıyım."

"O zaman kaleye girmen gerekecek," dedi Mira omuzlarını silkerek.

Emery'nin gözleri irileşti. "Ejderhamı bırakıp yürümemi mi istiyorsun?"

"Neden o kadar yakın dövüş eğitimi aldığımızı sanıyorsun? Yoksa tüm o masum insanları ölüme mi terk edeceksin?" Mira'nın bileğinin bir hareketiyle Emery'nin ejderhası elinden uçarak Mira'nın eline geçti. Mira onu kalenin ortasına koydu. "Asıl soru şu: Öldürmeden seni oraya nasıl yeterince yaklaştırabiliriz?" Masanın etrafındakilere baktı. "Diğerlerinin tantana başladığında ortaya çıkan grifonlarla savaşmakla meşgul olacağını tahmin ediyorum."

"Senin mühür gücün ne, Aetos?" diye sordu Quinn.

"Senin güvenlik seviyenin üstünde." Dain Xaden'ı atlayarak masadakilere göz attı, ardından bir kez daha herkese baktı ve sonunda iç geçirdi. "Fikri olan var mı?"

Bölük gerçekten de Dain'i hafıza okuma gücünü gizli tutmaya mı zorluyordu? Amber'ın yandığı gün hafızama kontrolünü kaybettiği için mi girmişti? Mühür gücünün ne olduğunu *kimseye* söylemeden nasıl bu kadar ilerleyebilmişti? Başımı iki yana salladım.

"Elbette var." Xaden'ın ejderhasını alıp kaleye doğru ittim, zihnimde, bir ayağımı gücümü sakladığım Arşiv'e yerleştirdim ve ejderha heykelciğini yapının üzerinde havada asılı tutmak için bu gücü kullandım. "Elinin altında gölgelere hükmeden inanılmaz kuvvetli bir savaşçı olduğunu görmezden gelmeyi bırak ve ondan kimsenin indiğinizi görmemesi için bölgeyi karartmasını iste."

"Haksız değil," diye onayladı Mira ama sözleri kesik kesik, isteksizdi.

Dain gönülsüzce Xaden'a baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Ciddi ciddi soruyor musun?" dedi Xaden.

"Sadece bu kadar geniş bir alanı kapsayabileceğinden emin..."

Xaden elini masanın birkaç santim üzerine kaldırınca sandalyelerimizin altından gölgeler yayılmaya başlayarak odayı

doldurdu ve bir anda içerisi gece gibi karardı. Zifiri karanlıkta kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

"*Sakin ol. Sadece benim.*" Belli belirsiz bir dokunuş yanağımı okşadı.

Sadece o olması biraz... korkutucuydu. Bu düşünceyi ona yönelttim ama yanıt gelmedi. Belki de iletişimimiz tek yönlüydü çünkü benimle konuştuğu gibi onunla konuşabileceğimi sanmıyordum.

Sgaeyl mühür güçleri hakkında ne söylemişti? *Özünüzde kim olduğunuzun yansımasıdır.* Mantıklıydı. Mira korumacı biriydi. Dain her şeyi bilmek isterdi. Ve Xaden'ın... sırları vardı.

Biri, "Vay canına," dedi.

"Tüm karakolu sarabilirim ama sanırım bu bazılarını korkutabilir," dedi Xaden ve gölgeler masanın altına geri dönerek kayboldular.

Derin bir soluk alırken Emery dışında –Xaden'ın bunu yaptığına daha önce şahit olduğuna hiç şüphe yoktu– masadaki herkesin renginin attığını fark ettim.

Xaden'a sanki tedbir alması gereken bir tehditmiş gibi bakan Mira'nın bile.

Midem kasıldı.

Xaden, "*Umarım biz karanlıktayken aklına yaramaz şeyler gelmemiştir,*" diye dalga geçince o pisliğe duyduğum tüm sempati buhar olup uçtu. Yüzüne bakmaya bile tenezzül etmeden orta parmağımı kaldırdım.

O kıkırdarken dişlerimi sıktım.

Zihnimden Tairn'e, "*Onu kafamdan çıkar,*" diye haykırdım.

Tairn, "*Alışırsın,*" diye yanıt verdi.

"*Çift olan tüm ejderhalar ve binicilerinde olur mu bu?*"

"*Kimisinde. Savaşta büyük bir avantaj sağlar.*"

"*Eh, şu an sadece başımı ağrıtıyor.*" Andarna'yı özlemiştim. O kadar uzaktaydık ki onu zar zor hissedebiliyordum.

"*O zaman bana yaptığın gibi onun için de bir kalkan oluştur ya da ona karşılık vermeye başla*," diye homurdandı Tairn. "*Senin de baş ağrıtacak gücün var. Güven bana.*"

"*Peki ona tam olarak nasıl karşılık vereceğim?*" Xaden'a yan gözle baktım ama o hayali bir kaleye karşı sürdürdüğümüz savaşa dalmış durumdaydı.

"*Zihnine giden yollardan hangisinin onunki olduğunu bul.*"

Ah, harika. Bu çok kolay olacaktı.

Hayali operasyonu bitirdik, her birimiz gücümüzü en iyi şekilde kullanmıştık... yani benim dışımda her birimiz. Ama sıra grifonları havada yok etmeye geldiğinde Tairn odadaki diğer tüm ejderhalardan daha iyi iş çıkarmıştı.

Mira cep saatine bakarak, "Bravo," dedi. "Aetos, Riorson ve Sorrengail, sizinle koridorda görüşmek istiyorum. Geri kalanınız dağılabilir."

Elbette başka bir seçeneğimiz yoktu, böylece Mira'nın peşinden sarmal merdivene gittik.

Kapıyı arkamızdan kapayıp girişi kaplayan mavi bir enerji tabakası yarattı.

"Ses kalkanı," dedi Dain gülümseyerek. "Güzelmiş."

"Kapa çeneni." Mira en üst basamakta dönüp parmağını Dain'in yüzüne doğru salladı. "Kafayı yemene ne sebep oldu bilmiyorum Dain Aetos ama bir takım lideri olduğunu unuttun mu? Ya da gelecek yıl kanat lideri olma şansının çok yüksek olduğunu?"

Kahretsin, çok öfkelenmişti ve bu benim parçası olmak istediğim bir şey değildi. Bir adım daha geri çekildim ancak Xaden bir alt basamakta olduğu için gidecek yerim yoktu.

"Mira..." dedi Dain.

"Teğmen Sorrengail," diye karşılık verdi Mira. "Her şeyi mahvediyorsun, Dain. Gelecek yıl onun pozisyonuna geçmeyi ne kadar istediğini biliyorum." Parmağıyla Xaden'ı işaret ediyordu. "Birlikte büyüdüğümüzü unutma. Ama sen bunu mahvediyorsun,

hem de ne için? Violet onun ejderhasının eşiyle bağ kurduğu için mi kızgınsın?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Mira hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı ama... kahretsin.

"Kanat Lideri onun başına gelebilecek en kötü şey!" diye itiraz etti Dain.

"Buna hiç itirazım yok." Mira ona doğru eğildi. "Ama ejderhaların seçimleri konusunda kimsenin yapabileceği bir şey yok. Onlar sıradan insanların fikirleriyle uğraşmazlar, değil mi? Ama ikinizin arasında her ne oluyorsa" –parmağıyla Dain'i ve beni işaret etti– "takımınızı mahvediyor. Seninle dört gün geçirdikten sonra ben bunu görebiliyorsam onlar da kesinlikle görebiliyordur. Kontrol edemediği şeylere karşı hiç esneklik göstermeyen, böylesine katı biri olduğunu bilseydim Violet'a köprüyü geçtikten sonra seni bulmasını asla söylemezdim." Önce bana, sonra ona baktı. "Siz ikiniz beş yaşınızdan beri birbirinizin en iyi arkadaşısınız. Kendinize çekidüzen verin."

Dain o kadar gergindi ki sanki ortadan ikiye ayrılacakmış gibi görünüyordu ama bana bakıp başıyla onayladı.

Ben de aynısını yaptım.

"Güzel, şimdi oraya geri dönün." Başıyla kapıyı işaret etti ve Dain kalkanın içinden yürüyerek geçip çıktı. "Sana gelince." İki basamak aşağı inip Xaden'a ters ters baktı. "Gelecek yıl Violet'ı bekleyen bu mu?"

"Aetos'un pislik gibi davranması mı?" diye sordu Xaden ellerini iki yanında gevşek bırakarak. "Muhtemelen."

Mira gözlerini kıstı. "Çift olan ejderhalar binicileriyle genellikle aynı yıl bağ kurarlar, bunun bir sebebi vardır. Atandığın kanadın ya da onun eğitmenlerinin her üç günde bir ikinizin de uçmasına izin vermesini bekleyemezsin."

"Benim seçimim değildi." Xaden omuzlarını silkti.

"Ne yapmamız gerekiyor? Alev saçan dev ejderhalara işlerin nasıl yürüdüğünü mü anlatacağız?" diye sordum ablama.

"Evet!" diye haykırdı bana dönerek. "Çünkü bu şekilde yaşayamazsın, Violet. İhtiyacın olan eğitimi kaçıran sen olacaksın çünkü şu anda ikinizden daha güçlü olan o. Ama eğitimine odaklanmazsan bu hep böyle kalacak. Hiçbir zaman Tairn'in seni olmaya zorlayabileceği kişi olamayacaksın. Peşinde olduğun şey bu mu, Riorson?"

"Mira," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Onun hakkında yanılıyorsun."

"Beni dinle." Omuzlarımı kavradı. "Gölgelere hükmediyor olabilir, Violet fakat onun istediği şeyi yapmasına izin verirsen sen de gölgelerden biri olursun."

"Öyle bir şey olmayacak," diye karşılık verdim.

"Riorson'ın bu konuda söz hakkı olmasına izin verirsen olacak." Bakışları arkama kaydı. "Birini yok etmenin tek yolu onu öldürmek değildir. Seni potansiyeline ulaşmaktan alıkoymak, annemize karşı ettiği intikam yeminini yerine getirmek için harika bir yol gibi görünüyor. Bunu iyice düşün. Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Xaden'a güveniyordum. En azından güvendiğimi düşünüyordum. Ama Mira haklıydı, birinin hayatına son vermeden onu öldürmenin sonsuz yolu vardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerindeki bakış öfkeden daha kötü bir şeye dönüşmüştü. Acımaydı. "Riorson'ın annemizden neden bu kadar nefret ettiğini biliyor musun? Neden onun gibi çocukların zorla köprüye..."

"Ben buradayım," diye araya girdi Xaden, yanımda durmak için benimle aynı basamağa çıkarak. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

Mira, "Seni fark etmemek biraz zor," diye karşılık verdi.

"Dinlemiyorsun." Xaden sesini alçalttı. "Ben. Buradayım. Tairn onu Basgiath'a geri sürüklemedi. Kalkanlarını yok edip duygularını Violet'a aktarmadı. Lanet krallığın öbür ucuna uçmasını istemedi. Kız kardeşin hâlâ burada. Görevimi, pozis-

yonumu ve kanadımdan sorumlu yönetici subayımı terk eden benim. Violet hiçbir haltı kaçırmıyor."

"Peki ya gelecek yıl? Sen çiçeği burnunda bir teğmen olduğunda? O zaman ne halt kaçıracak?" diye sordu Mira.

"Bir yolunu buluruz." Uzanıp Mira'nın elini sıktım. "Mira, her boş dakikasını beni minderde müsabakalar için eğitmeye ya da Tairn tutmadan o lanet oturakta nasıl kalacağımı bulmam umuduyla beni uçurmaya ayırıyor. O..."

Mira irkildi. "Oturakta duramıyor musun?"

"Hayır." Bu fısıltı bile sayılmazdı, utancın sıcaklığı âdeta tenimi kavuruyordu.

"Nasıl duramazsın?" Ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Çünkü ben sen değilim!" diye haykırdım.

Ona tokat atmışım gibi geri çekilip ellerimi bıraktı. "Ama sen... şimdi çok daha güçlü görünüyorsun."

"Eklemlerim ve kaslarım daha güçlü çünkü Imogen bana o korkunç ağırlıkları kaldırtıyor ama bu beni... düzeltmiyor."

Mira'nın yüzü kireç gibi oldu. "Hayır, öyle demek istemedim, Vi. Sen düzeltilmesi gereken bir şey değilsin. Sadece oturakta duramadığını bilmiyordum. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu konuda yapabileceğin bir şey yok." Zoraki gülümsedim. "Yaratılışımla ilgili *kimsenin* yapabileceği bir şey yok."

Aramızda uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ne kadar yakın olursak olalım hâlâ paylaşmadığımız çok şey vardı.

"Gittikçe daha iyi oluyor," dedi Xaden sakin ve ölçülü bir sesle. "İlk birkaç hafta... felaketti."

"Hey, ben yere düşmeden önce beni yakaladı, tamam mı?" diye itiraz ettim.

Xaden, "Ucu ucuna," diye homurdandı, sonra Mira'ya döndü. "Bana güvenmek zorunda değilsin..."

"İyi çünkü güvenmiyorum," dedi Mira. "Tüm bu gücün geçmişi senin gibi olan birinin elinde olması yeterince kötü ama ejderhalarınızın Violet'tan üç günden fazla uzakta kalamayaca-

ğın kadar yakın olduğunu bilmek aklıma gelebilecek en kötü şeyden bile..." Aniden durdu ve dalgın dalgın bakmaya başladı.

"*Bu tarafa doğru gelen bir grifon sürüsü var!*" diye bağırdı Tairn.

"Lanet olsun! Koruma duvarları yıkılmış," diye mırıldandı Mira, anlaşılan ona da Teine'den aynı uyarı gelmişti. Omuzlarımdan tutup bana sarıldı. "Gitmen gerek."

"Yardım edebiliriz!" diye itiraz edecek oldum ama bana o kadar sıkı sarılmıştı ki hareket edemedim.

"Edemezsiniz. Tairn gücünü seni oturakta tutmak için kullanıyorsa o da zayıflamış demektir. *Gitmek* zorundasın. Git buradan. Beni seviyorsan gidersin, Violet, ben de senin için endişelenmek zorunda kalmam." Beni bıraktı ve takımımız yukarıdaki kapıdan çıkıp gürültüyle merdivenlerden aşağı inerken Xaden'a baktı. "Çıkar onu buradan."

"Gidelim!" diye bağırdı Dain. "Hemen!"

"Bana güvenmesen de elindeki en iyi silah benim," diye gürledi Xaden Mira'ya.

"Söylediklerin doğruysa o zaman sen onun elindeki en iyi silahsın. Ekibin diğer yarısı birazdan burada olacak ve Teine grifonların varmasına yirmi dakika kadar olduğunu düşünüyor." Mira bana baktı. "Güvenli bir yere gitmelisin, Violet. Seni seviyorum. Sakın ölme. Tek çocuk olmayı hiç istemem." Yüzünde, Görev Günü'nde beni Basgiath'ta bıraktığı zamanki gibi ukala bir sırıtış yoktu.

Mira merdivenlerden çatıya doğru koşarken Xaden beni yanına çekti. Bu gerçek olamazdı. Güvenli bir yere kaçıp ablamı hayatta olup olmadığını bile bilemeden burada bırakmam kesinlikle mümkün değildi. Bu bana Savaş Brifingi'nde hiç duymadığımız saldırılardan biriymiş gibi geliyordu.

Hayatta olmazdı. Vücudumdaki her hücre bu düşünceye karşı çıkıyordu.

"Hayır!" Direndim ama bir faydası yoktu. Xaden çok güçlüydü. "Mira! Ya yaralanırsan? Tairn'in hızı sizi kurtaracak tek şey olabilir. En azından kalmamıza izin ver."

Kapı ağzında omzunun üzerinden geriye baktı ama yüzünde çelik gibi sert bir ifade vardı. "Sana güvenmemi mi istiyorsun, Riorson? Onu buradan çıkar ve oturaktan düşmemesinin bir yolunu bul. Bunu yapamazsa öleceğini ikimiz de biliyoruz."

"Mira!" diye haykırdım Xaden'ın kollarında çırpınarak ama o sanki sırtındaki kılıçtan daha hafifmişim gibi bir kolunu belime dolamış, beni merdivenlerden aşağı taşıyordu. "Seni seviyorum!" diye kuleye doğru bağırdım ama ablamın beni duyup duymadığını bilmenin bir yolu yoktu.

Xaden yatakhanelerin olduğu koridorda yürürken, "Çantanı alman konusunda sana güvenebilir miyim?" diye sordu. "Yoksa getirdiğin şeyleri almadan seni buradan taşımak zorunda mı kalacağım?"

"Kendim alırım." Onu ittim, o da beni bıraktı. Kendi çantamı ve Rhiannon'ın çantasını almam sadece birkaç dakika sürdü çünkü onları toplamış, hatta pelerinlerimizi bile içlerine tıkıştırmıştık. Sonra çantasını omzuna asmış olan Xaden'ın beklediği koridora geri döndüm. Çantası geldiğinden çok daha hafif görünüyordu ve Xaden'ın beni buradan daha hızlı dışarı çıkarmak için geride nelerini bıraktığını düşünmek bile istemiyordum.

Ona bakma zahmetine girmeden kapıya doğru yürüdüm ama dirseğimden tutup beni döndürdü. "Olmaz. Kale duvarlarını terk etmek çok tehlikeli. Yukarı çıkıyoruz." Kolunu belime dolayıp beni en yakın kuleye doğru sürükledi. "Tırman."

"Bu saçmalık!" diye haykırdım, aynı kuleye tırmanan diğer takım üyelerinin duyup duymadığını umursamadan. "Tairn onlara yardım edebilir!"

"Ablan haklı. Buradan çıkmak zorundasın, bu yüzden gidiyoruz. Şimdi tırman."

"Dain," diye itiraz ettim onun da tam önümüzde olduğunu fark ederek.

Arkasını döndü ve Rhiannon'ın çantasını alıp kendi omzuna attı. "İlk defa Riorson'la aynı fikirdeyiz. Çıkarmamız gereken tek kişi sen değilsin, Violet. Diğer bütün birinci sınıfları düşün." Gözlerindeki yakarış çenemi kapamama neden oldu. "Eğitimini tamamlamamış koca bir takımı ölüme mi mahkûm edeceksin? Çünkü ben canlı kurtulurum. Cianna, Emery ve Heaton da kurtulur. Hepimiz biliyoruz ki Riorson da kurtulur. Peki ya Rhiannon? Ridoc? Sawyer? Onların ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu sesi titreyerek, biz açık kapıya doğru hızla ilerlerken.

Mesele ben değildim.

Emery bölüktekinden daha ince bir duvara dikkatle tünemiş olan ejderhasına binerken çatıya çıktık.

Tanrılar aşkına, bu açıyla Tairn'e binmem kesinlikle mümkün değildi.

"Ridoc ve Quinn çoktan havalandılar," dedi Liam, Emery gökyüzüne doğru fırlarken. Cath ve Deigh kanatlarıyla havayı döverek havada duruyorlardı.

Xaden Liam'a, "Sırada sen varsın!" diye haykırdı ve Dain başıyla onayladı.

Deigh inerken duvarları parçaladı ve Liam dar geçitte koşarak büyük Kırmızı Hançerkuyruğun yanına gitti.

Xaden, "Sıra sende, Aetos," diye bağırdı.

Dain, "Vi..." diyerek itiraz edecek oldu.

"Bu bir emirdir." Xaden'ın sesinde tartışmaya yer yoktu ve bunu hepimiz biliyorduk, özellikle de Cath, Deigh'in duvarda boşalttığı yere konduğunda. "O bende. Git hadi."

"Git," dedim telaşla. Benim yüzümden Dain'in başına bir şey gelirse yaşayamazdım. Son birkaç aydır tam bir pislik gibi davranmış olabilirdi ama bu yıllarca en iyi arkadaşım olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

Dain itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda başıyla onaylayarak Xaden'a döndü. "Onu çıkaracağına güveniyorum."

Xaden, "Bugün bunu söyleyen çok oldu," diye karşılık verdi. "Şimdi ejderhana bin ki ben de onu ejderhasına bindirebileyim."

Dain bana uzun ve duygu yüklü bir bakış attıktan sonra dönüp koşmaya başladı, Cath'in ön bacağından tırmanışı bana İmtihan'ı anımsattı, bu yüzden gözümde anılar canlandı.

Yukarı bakıp gökyüzünün boş olduğunu görünce Tairn'e, "*Neredesin?*" diye sordum.

"*Neredeyse geldim. Yapılabilecek şeyleri yapıyordum.*"

Kollarında dönerek Xaden'a baktım ve "Bunu yapamam," dedim. "Diğerleri gitti. Bunu istersen bana borçlu olduğun iyiliğin karşılığı olarak gör, umurumda değil. Kalabiliriz. Onu burada öylece bırakamam. Bu bana hiç doğru gelmiyor, hem Mira olsa beni asla bırakmazdı. Ablam için kalmak zorundayım. Kalmak zorundayım."

Gözlerinde öyle büyük bir şefkat ve anlayış vardı ki belimi bıraktığında bir an için kalmama izin verebileceğini düşündüm. Sonra elleri yanaklarımda gezindi, geriye, enseme kaydı ve Xaden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bu, cüretkâr ve beni tüketen bir öpücüktü, bunun son öpücüğümüz olabileceğini bilerek tüm benliğimle karşılık verdim. Aceleyle ağzımın içinde dolanan diline aynı şekilde tepki verdim ve daha da derine inebilmesi için başımı geriye doğru eğdim.

Tanrım, o geceyi hatırlayarak hayal ettiğim kadar iyi değildi. Çok daha ötesiydi. Beni duvara yaslarken dikkatliydi ama ağzımı fetheden dilinde hiçbir tereddüt yoktu, karnımın alt kısmındaki zonklamada da kesinlikle tereddüt yoktu. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, sonra alnını benimkine yasladı. "Benim için buradan uzaklaş, Violet."

"*Neredeyse geldim,*" dedi Tairn.

Xaden, Tairn ve Sgaeyl'in gelmesine zaman tanımak için beni oyalıyordu. Kalbim sanki gerçekten duyabildiğim bir gürültüyle kırıldı ve ayaklarım oldukları yere çakılıp kaldı. "Bunun için senden hep nefret edeceğim."

"Biliyorum." Başıyla onayladı, benden uzaklaşırken yüzünde gerçek bir pişmanlık vardı. "Bununla yaşayabilirim." Ellerini yüzümden indirip kollarıma uzandı ve iki yana açılacak şekilde kaldırdı. "Kollar yukarı. Sıkı dur."

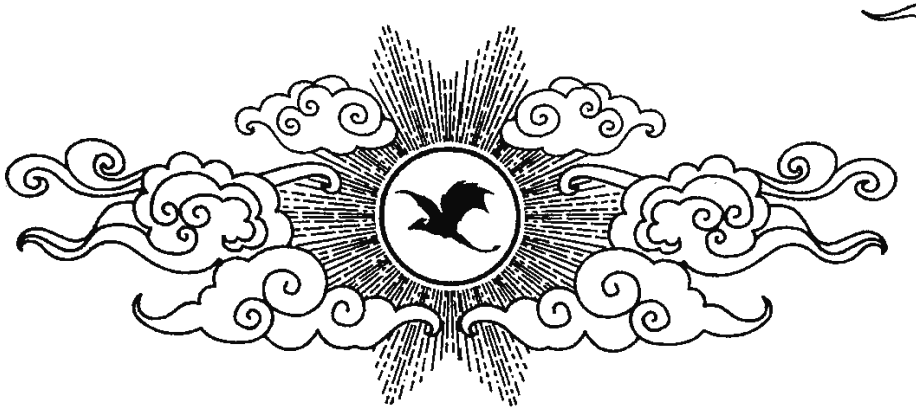
"Siktir. Git." Tairn'in devasa şekli Xaden'ın arkasında belirdi ve tam üzerimizden uçarken Xaden taş zemine eğildi. Tairn'in gölgesi tam üzerimdeyken pençesi uçarken düştüğümde sayısız kez yaptığı gibi beni kavradı.

"*Bizi geri götürmek zorundasın!*"

"*Elimden gelen her şeyi yaptım ve hayatını riske atmayacağım.*" Yükseldikçe yükseldi, sonra da hep yaptığı türden bir manevrayla beni sırtına attı. "*Şimdi sıkı tutun ki onlardan daha hızlı uçabilelim.*" Omzumun üzerinden baktım ve Sgaeyl'in üzerindeki Xaden'ın hızla yaklaştığını gördüm; daha da arkada, onlarca metre aşağıda, bir düzine grifon kaleyi sarıyordu.

Savaş Oyunları'nı kazanmak güçle olmaz. Kurnazlıkla olur. Nasıl saldıracağını anlamak için düşmanlarının –yani dostlarının– en savunmasız olduğu yeri bulman gerekir. Kimse sonsuza dek dost kalamaz, Mira. Bize en yakın olanlar bile eninde sonunda, bir şekilde düşmanımız olurlar. Bu, iyi niyetli bir sevgi veya umursamazlık yoluyla olabileceği gibi onlar için kötü adamlar olacak kadar uzun süre yaşarsak da gerçekleşebilir.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA SEKSEN

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Profesör Markham'ın Biniciler Bölüğü'ndeki ofisinin dışındaki taş duvar sırtıma batıyor, kapalı kapının yanına tüm ağırlığımı sırtıma verdiğim için ejderha yadigârım sızlıyordu. Endişeden ve her an patlamaya hazır dayanılmaz güç birikiminden dolayı bedenimden kurtulmak istiyordum.

Montserrat'tan ayrılalı iki gün olmuştu. Bir gün Basgiath'a dönüş uçuşuyla, bir gün de dayanılmaz derecede uzun bir sessizlikle geçmişti.

Güneş daha yeni doğuyordu. Döndüğümden beri kütüphane görevini yerine getirmemiştim ve Liam gittiğimi bile anlamadan bir şekilde kapıdan çıkmayı başarmıştım. Kahvaltı önemli değildi. Sabah toplantısını kaçırsam bile umurumda değildi. Olmayı düşünebildiğim tek yer burasıydı.

Soldaki sarmal merdivenden gelen ayak sesleri midemin kasılmasına neden oldu ve kapı aralığına yönelen gözlerim krem rengi bir tunik görmeyi beklerken nabzım hızlandı.

Fakat koridorda yürüyen Xaden'dı, elinde dumanı tüten iki kalaylı kupayla bana doğru geliyordu. "Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

"Kesinlikle." Bu tamamen doğru değildi ama iki gündür beni yiyip bitiren tüm suçluluk duygusunu ona yüklemek kolaydı.

"Burada olacağını biliyordum." Kupalardan birini bana uzattı. "Kahve getirdim. Sgaeyl uyumadığını söyledi."

"Uyuyup uyumadığım Sgaeyl'i ilgilendirmez," dedim sertçe. "Ama teşekkürler." Kupayı aldım. Dünden beri sanki tam sekiz saat uyumuş, üstüne bir de tatil yapmış gibi görünüyordu. "Eminim sen bebek gibi uyumuşsundur."

"*Sgaeyl'e uyku alışkanlıklarımdan bahsetmeyi bırak,*" diye homurdandım Tairn'e.

"*Bu söylediğine yanıt vermeye bile tenezzül etmeyeceğim.*"

"*Andarna'yı daha çok seviyorum.*"

Tairn alaycı alaycı homurdandı.

Xaden karşımdaki duvara yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı. "Babamın isyanı başlatmak için Aretia'dan ayrıldığı geceden beri iyi uyuyamıyorum."

Dudaklarımı araladım. "Onun üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti."

Kahvesine uzun uzun baktı.

"Sen..." Duraksadım. "Şu anda kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum." Mira haklıydı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Yine de... Onun *kim* olduğunu çok iyi bildiğimi iliklerime kadar hissediyordum. O söz konusu olduğunda duygularım bundan daha karışık olabilir miydi acaba?

"Yirmi üç," diye cevap verdi. "Doğum günüm mart ayındaydı."

Ben bunu bile bilmiyordum. "Benimki de..."

"Temmuzda," diye cevap verdi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Biliyorum. Seni köprüde gördüğüm anda senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi kendime görev edindim."

"Çünkü bu hiç tuhaf değil." Kahveyi donmuş ellerimi ısıtmak için kullandım.

"Birini tanımadan onu nasıl mahvedeceğini bilemezsin," dedi sessizce.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin zaten üzerimde olduğunu gördüm. "Yani planın hâlâ bu mu?" Mira'nın sözleri iki gündür aklımdan çıkmıyordu.

İrkildi. "Hayır."

"Ne değişti?" Hayal kırıklığıyla kupayı daha sıkı kavradım. "Beni mahvetmemeye tam olarak ne zaman karar verdin?"

"Belki de Oren'ın boğazına bıçak dayadığını gördüğümde," dedi. "Ya da belki boynundaki morlukların parmak izi olduğunu fark ettiğimde ve sırf bunu yavaşça yapabilmek için onları tekrar öldürmek istediğimde. Belki de seni ilk kez deli gibi öptüğümde ya da seni öpmekten daha fazlasını yapmayı düşünmekten kendimi alamadığım için mahvolduğumu fark ettiğimde." İtirafı karşısında nefesim kesildi ama o sadece iç geçirip başını duvara yasladı. *"Aramızda olanlar değiştikten sonra bunun ne zaman olduğunun bir önemi var mı?"*

"Yapma," diye fısıldadığımda bana bakmak için başını tekrar kaldırdı.

"Neyi yapmayayım? Seni aklımdan çıkaramadığımı söylemeyeyim mi? Yoksa seninle zihinden konuşmayayım mı?"

"İkisini de yapma."

"Bunu yapmayı sen de öğrenebilirsin." Ondan gözlerimi kaçırmak neden bu kadar imkânsızdı? Kuledeki öpücüğün onun için bir oyun olduğunu, tüm bunların onun için bir oyun olabileceğini unutmak? Onu her düşündüğümde midemde beliren bu dinmez ağrıyı bastırmak? *"Hadi, bir dene."*

Altın benekli gözlerine bakarken haklı olduğuna karar verdim. En azından onunla ortada buluşabilir ve bunu deneyebilirdim. Zihnimde bir ayağımı Arşiv'ime yerleştirerek gücün damarlarımda dalgalandığını hissettim. Parlak turuncu enerji

çatırdayarak arkamdaki kapıdan içeri akıyordu ve sadece Andarna için yarattığım pencerede altın bir ışık parlıyordu. Derin bir nefes alarak yavaşça döndüm.

İşte orada, çatı hattının kenarı boyunca dönen ışıltılı bir gece gölgesi vardı. *Xaden.*

Merdivenden ayak sesleri geldiğinde ikimiz de o tarafa baktık.

Dain bizi görünce yanıma, duvarın dibine gelerek, "Sanırım sizin de aklınıza aynı fikir gelmiş," dedi. "Ne zamandır bekliyorsunuz?"

"Çok değil," diye cevap verdi Xaden.

Aynı anda ben de, "Saatlerdir," dedim.

"Kahretsin, Violet." Dain bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "Aç mısın? Kahvaltı etmek ister misin?"

"*Hayır, sersem, tabii ki istemiyor.*" Xaden'ın alaycı yorumu zihnime doldu.

"*Kes şunu,*" diye karşılık verdim. "Hayır, teşekkür ederim."

"*Bakın kim bu işi çözmüş.*" Xaden'ın dudakları bir an için yukarı doğru kıvrıldı.

Merdivende bir başka ayak sesi yankılandığında nefesimi tutarak gözlerimi kapıya diktim.

Profesör Markham üçümüzü ofisinin önünde görünce duraksadı, sonra yanımıza geldi. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Sadece ölüp ölmediğini söyleyin." Koridorun ortasına doğru ilerledim.

Markham bana, hiç onaylamadığı belli olan bir yüz ifadesiyle baktı. "Gizli bilgileri veremeyeceğimi biliyorsun. Konuşulacak bir şey varsa bunu Savaş Brifingi'nde konuşuruz."

"Biz de oradaydık. Gizli bir bilgiyse bile biz bunu zaten biliyoruz," diye karşı çıktım, ellerim titremeye başlamıştı ve kupayı daha sertçe sıktım.

Xaden kupayı elimden aldı.

"Bu hiç de uygun bir hareket olmaz..."

"O benim ablam," diye yalvardım. "Hayatta olup olmadığını bilmeyi, bunu bir oda dolusu binicinin önünde duymamayı hak ediyorum."

Çenesi gerildi. "Karakolda büyük hasar oluştu ama Montserrat'ta hiç binici kaybetmedik."

Tanrılara şükürler olsun. Dizlerimin bağı çözüldü ve tüm bedenim rahatlayıp gevşerken Dain beni yakalayıp kucağına doğru çekti.

"O iyiymiş, Vi," diye fısıldadı Dain saçlarıma doğru. "Mira iyiymiş."

Kontrolümü kaybetmemek için tüm bedenimi saran duygularla savaşarak başımı salladım. Yıkılmayacaktım. Ağlamayacaktım. Kendimi zayıf göstermeyecektim. Burada olmazdı.

Gidebileceğim tek bir yer, yıkıldığım için beni azarlamayacak tek bir kişi vardı.

Kendimi kontrol edebildiğim anda Dain'in kollarından kurtuldum.

Xaden gitmişti.

Kahvaltıyı atlayıp sabah toplantısını ektim ve uçuş sahasına gittim, sahanın ortasına varana kadar da kendimi tuttum, sonra orada dizlerimin üzerine çöktüm.

Başımı ellerimin arasına alarak, "O iyi," diye haykırdım. "Onu ölüme terk etmedim. O yaşıyor." Havada bir hışırtı duyuldu ve ardından ellerimin arkasında sert pulları hissettim. Andarna'nın omzuna yaslanarak ağırlığımı ona verdim. "O yaşıyor. Yaşıyor. Yaşıyor."

İnanana kadar bunu tekrar ettim.

Bir sonraki mindere çıkışımızda, "Kardeşin var mı?" diye sordum Xaden'a. Belki Mira'nın onun hakkında yeterince şey bilmediğime dair yorumundan, belki de kendi çelişkili duygularımdan

yapmıştım bunu fakat o benim hakkımda çok daha fazla şey biliyordu ve skoru eşitlemem gerekiyordu.

"Hayır." Şaşkınlıkla duraksadı. "Neden sordun?"

"Öylesine." Dövüş pozisyonu aldım. "Hadi başlayalım."

Ertesi gün zihinsel bağlantımızı kullanarak Savaş Brifingi'nin ortasında ona en sevdiği yemeğin ne olduğunu sordum. Cevap vermeden önce sınıfın arka tarafında yere bir şey düşürdüğünü duyduğuma emindim.

"Çikolatalı kek. Garip davranmayı bırak."

Sırıttım.

Sonraki gün Tairn beni çoğu üçüncü sınıf öğrencisinin bile oturakta kalamadığı bir dizi ileri uçuş manevrasından geçirdikten sonra Sgaeyl'le bir dağın zirvesine tünemişken bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğini görmek için ona Liam'ı nereden tanıdığını sordum.

"Bakıcı ailede birlikte büyüdük. Son zamanlarda sorduğun bu sorular da neyin nesi?"

"Seni çok az tanıyorum."

"Beni yeterince tanıyorsun." Bana bunu aştığını gösteren bir bakış attı.

"Pek sayılmaz. Bana gerçek bir şey söyle."

"Ne gibi?" Oturağında dönerek yüzünü bana çevirdi.

"Sırtındaki gümüş rengi yara izlerinin neden olduğunu mesela." Cevabı beklerken nefesimi tuttum, bana açılmasını sağlayacak bir şey söylemesini umdum.

Beş metre uzaktan bile gergin olduğunu görebiliyordum. *"Neden bilmek istiyorsun?"*

Kulp niyetine tutunduğum pulları sıkıca kavradım. Yara izlerinin onun özeli olduğunu içten içe biliyordum ama tepkisi bunun acı veren bir anıdan daha fazlası olduğunu gösteriyordu. *"Neden bana söylemek istemiyorsun?"*

Sgaeyl irkildi, sonra Tairn'i ve beni orada bırakarak gökyüzüne fırladı.

"*Cevap vermesi için onu zorluyor musun?*" diye sordu Tairn.

"*Bana bunu yapmamam için bir sebep söyleyebilir misin?*"

"*O seni önemsiyor. Bu onun için zaten yeterince zor.*"

Alaycı bir şekilde güldüm. "*O beni hayatta tutmayı önemsiyor. Arada fark var.*"

"*Onun için yok.*"

Mayıs ayının ortasında, mezuniyetin yaklaştığını gösteren Savaş Oyunları'nın ilk muharebesinin yapılacağı gün, öğleden sonra Basgiath'ın üzerinde kristal berraklığında bir gökyüzü vardı. Biniciler Bölüğü'ndeki ilk yılımı bitirmeye bu kadar yakın olduğum için heyecan duymak istesem de midem endişeyle kasılıyordu.

Savaş Brifingleri giderek daha fazla sansürleniyordu. Profesör Carr, neredeyse tüm birinci sınıf öğrencilerinden farklı olarak bir mühür gücü ortaya çıkaramadığım için gittikçe daha da endişeleniyordu. Dain bir an dost canlısı, bir an sonra kayıtsız oluyor, bir garip davranıyordu. Xaden artık daha da ketumdu –böyle bir şey mümkünse tabii– ve bazı eğitimlerimizi açıklamadığı nedenlerle iptal ediyordu. Tairn'in bile bana söylemediği bir şeyler varmış gibi hissediyordum.

Dördüncü Kanat'ın geri kalanıyla birlikte avlunun ortasında sıra olmuşken sağımdaki Liam, "Sence görevimiz ne olacak?" diye sordu. "Deigh hücumda olduğumuzu düşünüyor. Gleann'ın kıçını tekmelemekten bahsedip duruyor..." Sanki ejderhasını dinliyormuş gibi duraksadı. "Sanırım ejderhalar da kin tutuyor," diye fısıldadı sonunda.

Liderler önümüzde toplanmış, Xaden'dan görevlerini alıyorlardı. "Kesinlikle hücumdayız," diye cevap verdi solumdaki Rhiannon. "Yoksa çoktan sahaya çıkmış olurduk. Öğle yemeğinden beri Birinci Kanat'tan tek bir binici bile görmedim."

Midem bir tuhaf oldu. Birinci Kanat. İlk rakibimizin onlar olacağını tahmin etmiştim. Savaş Oyunları sırasında *her şey* olabilirdi ve Jack Barlowe dört gün boyunca revirde yatmasına neden olduğumu hâlâ unutmamıştı. Xaden, Oren'ı ve bana saldıran diğer çocukları idam ettikten sonra haftalarca bana bulaşmamıştı ve tabii ki Amber Mavis'ten sonra herkes benimle uğraşmayı kesmişti. Yine de koridorda ya da kafeteryada yanından geçerken buz mavisi gözlerinin derinliklerinde saf nefretin alev alev yandığını görebiliyordum.

"Bence Rhi haklı," dedim Liam'a, güneş deri uçuş kıyafetlerimi iyice ısıtırken kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Kâtipleri ve krem rengi üniformalarını kıskanmayalı uzun zaman olmuştu ama bu hava üniforma konusunda kısa çöpü çeken bizmişiz gibi hissetmeme neden oluyordu. Ayrıca kötü uyumuş olmalıydım çünkü dizim beni öldürüyordu ve sabitleyici sargı daha çok terlememe neden oluyor gibiydi. "Sence biniciler neden siyah giyiyor?"

Ridoc arkamdan, "Çünkü çok havalı," diye cevap verdi.

"Böylece kanımızın aktığını görmek daha zor oluyor," diye ekledi Imogen.

"Sormamışım varsayın," diye mırıldandım, liderlik toplantısının yakında biteceğine dair herhangi bir işaret ararken. Kanımın akması bugün istediğim son şeydi. "*Hücumda mıyız yoksa savunmada mı?*" diye sordum Xaden'a.

"*Şu anda biraz meşgulüm.*"

"*Ah, olamaz, dikkatini mi dağıtıyorum yoksa?*" Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Kahretsin, flört mü ediyordum? Belki de.

Umurumda mıydı? Garip bir şekilde... hayır.

"*Evet.*" Sesi o kadar sertti ki gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"*Hadi ama. İşiniz ne kadar da uzun sürdü. Bana bir ipucu ver.*"

"İkisi de," diye homurdandı ama kalkan oluşturup beni engellemedi –ki bunu yapabileceğini biliyordum– bu yüzden ona merhamet ettim ve toplantıya liderlik edebilmesi için onu kendi hâline bıraktım.

Hem hücum hem de savunma ha? Bu öğleden sonra çok ilginç geçecekti.

Rhiannon bana hızlı bir bakış atıp, "Mira'dan haber aldın mı?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım.

"Bu... insanlık dışı."

"Gerçekten iletişim yasağını deleceklerini mi düşündün? Denemiş olsalar bile annem duysa bunu hemen engellerdi."

Rhiannon iç geçirdi, onu suçlamıyordum. Bu konuda söylenecek pek bir şey yoktu.

Liderler toplantısı bitti ve Dain, Cianna'yla birlikte çıkageldi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, ellerini gerginlik içinde kenetleyip açıyordu.

"Hangisi?" diye sordu Heaton. "Hücum mu savunma mı?"

"İkisi de," dedi Dain, diğer takım liderleri de binicilerine haber verirken. Şaşırmış gibi yaparak yanından geçtim ama Xaden ve bölüm liderleri ortalıkta görünmüyordu.

Dain bize, "Birinci Kanat, dağlardaki tatbikat kalelerinden birinde savunma pozisyonu aldı ve kristal bir yumurtayı koruyorlar," deyince ekibimizdeki üst sınıfa giden biniciler heyecanla mırıldandı.

Mantıklıydı. Navarre birleştiğinde yumurtalarını Basgiath'a getiren farklı ejderha türlerine sembolik bir selamlamaydı muhtemelen.

"Neyi kaçırıyoruz?" diye sordu Ridoc. "Çünkü bir yumurta için epey heyecanlanmış gibi görünüyorsunuz."

"Geçmiş yıllardan yumurtaların daha fazla puan ettiğini biliyoruz da ondan," dedi Cianna coşkuyla sırıtarak. "Bayrak-

lar istatistiksel olarak en düşük değere sahiptir ve ele geçirilen profesörler ortalarda bir yerdedir."

"Ama bunu değiştirmeyi seviyorlar," diye ekledi Dain. "Aynı şekilde biz de gerçek bir hedefe doğru ilerlerken onun düşündüğümüz kadar değerli olmadığını fark edebiliriz."

Rhiannon, "Peki bu nasıl hem hücum hem savunma oluyor?" diye sordu. "Yumurta ellerindeyse o zaman açıkça gidip onu almalıyız."

"Çünkü bize savunmamız için bir bayrak verildi ama bunu yapabileceğimiz bir karakol yok." Sırıttı. "Ayrıca ekibimiz o bayrağı taşımakla görevlendirildi, sabit bir yerde korumakla değil."

"*Dain'e Dördüncü Kanat'ın bayrağını savunma görevi mi verdin?*"

"*Ablanın Montserrat'ta söylediklerinden ders almıştır diye umuyorum*," diye cevap verdi Xaden ama sesi daha kısıktı, bunun daha uzakta olduğu anlamına geldiğini öğrenmeye başlıyordum. Birkaç ay sonra aramızdaki mesafe arttığında bu şekilde iletişim kurabilecek miyiz diye düşünmeden edemedim.

Burada olmayacağı düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Cephede hayatını riske atıyor olacaktı.

"Peki bu bayrağı kim taşıyacak?" diye sordu Imogen.

Dain bir şekilde daha çok sırıtmayı başardı. "İşin eğlenceli kısmı da bu olacak."

Sonraki yirmi dakika boyunca uçuş sahasına doğru yürürken stratejimizi konuştuk ve belli ki Dain, Mira'nın söylediklerine dikkatini vermişti. Plan basitti: bireysel güçlerimize göre oynayacak ve Birinci Kanat'ın bayrağı kimin taşıdığını fark etmesine asla fırsat vermeden bayrağın sık sık el değiştirmesini sağlayacaktık.

Uçuş sahasına vardığımızda çamurlu sahayı dolduran onlarca ejderha vardı ve hepsi de takımlar hâlinde dizilmişlerdi. Tairn'i fark etmek kolaydı çünkü başı diğerlerinin üzerinde yükseliyordu.

Diğer takımların yanından geçerken hissedilir bir heyecan vardı, takım ve bölüm liderleri son dakika emirlerini verirken herkes etraflarına toplanmıştı.

"Kazanacağız," dedi Rhiannon kendinden emin bir şekilde ve sahanın bize ayrılmış olan bölümüne yaklaşırken koluma girdi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen, Tairn, Riorson ve Sgaeyl varsınız. Ve tabii ki... ben." Sırıttı. "Bunu kaybetmemizin imkânı yok."

"Kesinlikle seni..." Tairn'i karşımda görünce sözüm yarım kaldı. Dain'in ejderhası Cath'e saygı gösterme zahmetine katlanmadan bizim bölümün en önünde dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu ama nefesimi kesen onun konumu değildi. Aval aval bakmama neden olan şey sırtına bağladığı eyerdi.

"*Bunun çok moda olduğunu duydum,*" diye böbürlendi Tairn.

"Bu..." Söyleyecek kelime bulamıyordum. Siyah metal bantlar karmaşık bir şekilde birbirine bağlanmıştı, bunlar her bir ön bacağın etrafından dolanıp Tairn'in göğsünün önünde birleşiyor, orada üçgen bir plaka oluşturup omuzlarının üzerine doğru yükselerek kayışları ve güvenli üzengileri olan bir eyere dönüşüyordu. "Bu bir eyer."

"Harika bir şey." Rhiannon sırtıma vurdu. "Ayrıca şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki Feirge'in kemikli omurgasından çok daha rahat görünüyor. Yukarıda görüşürüz." Tairn'in yanından geçip kendi ejderhasına doğru gitti.

"*Onu kullanamam.*" Başımı iki yana salladım. "*Buna izin yok.*"

"*Neye izin verilip verilmeyeceğine ben karar veririm,*" diye homurdandı Tairn başını benim hizama indirip buhar püskürterek. "*Bir ejderhanın binicisine hizmet etmek için oturak değiştiremeyeceğini söyleyen bir kural yok. Sen de bu bölükteki her binici kadar –hatta daha fazla– çalıştın. Vücudunun diğerlerinden farklı olması, oraya oturmayı hak etmediğin anlamına gelmez.*

Bir biniciyi tanımlamak için birkaç deri şerit ve bir kulptan daha fazlası gerekir."

Xaden yaklaşırken, "Onun haklı olduğunu biliyorsun," dedi. Bir an için nereye gidip de bu kadar çabuk geri döndüğünü merak ettim.

"Sana soran olmadı." Onu görünce nabzım hızlanmış ve yüzüm pembeleşmişti. Üniformalarımız her biniciyi güzel gösteriyordu ama Xaden, vücudunun kaslı hatlarını saran üniformasıyla bunu bile bir adım öteye taşıyordu.

"Kullanmazsan şahsen gücenirim." Kollarını göğsünde kavuşturup donanımı inceledi. "Bunu senin için yaptırdığımı ve ona giydirmeye çalışırken neredeyse kendimi diri diri yaktırdığımı düşünürsek." Tairn'e bakarak bir kaşını kaldırdı. "Üstelik tasarımına yardım etmiş olmasına rağmen."

"İlk modeller kabul edilemezdi, üzgünüm, ayrıca bu sabah beceriksizce takarken göğüs pullarımı çimdikleme cüretini gösterdin." Tairn altın rengi gözlerini kısarak Xaden'a baktı.

"Prototipi yaptığım derinin bu kadar kolay yanacağını nereden bilebilirdim ki? Ayrıca ejderhalara nasıl eyer takılacağını anlatan bir kılavuz falan yok," dedi Xaden.

"Fark etmez çünkü onu kullanamam." Xaden'a döndüm. "Çok güzel, âdeta bir mühendislik harikası..."

"Ama?" Çenesi kasıldı.

"Ama buradaki herkes o olmadan oturağımda kalamadığımı öğrenecek." Yanaklarım yanmaya başladı.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Violence ama herkes zaten biliyor." Eyeri işaret etti. "Bu şey ejderhana binmek için en pratik yol. Üstüne oturduğunda kendini bağlaman için uyluklarının üstünden geçen kayışları var ve teorik olarak, bel kemeri de yaptığımız için uzun uçuşlarda kemerini açmadan pozisyon değiştirebilirsin."

"Teorik olarak mı?"

"Deneme uçuşu yapmama pek sıcak bakmadı."

"Bana ancak kemiklerimdeki etler çürüdüğünde binebilirsin, kanat lideri."

Bu epey detaylı bir görsel tarif olmuştu.

"Bak, buna karşı bir kural yok. Kontrol ettim. Bunu kullanırsan hem Tairn'in gücünü azaltmamış olacak hem de aklındaki endişeleri yok ederek ona iyilik yapmış olacaksın. Benim aklımdakileri de elbette, yardımı olacaksa bunu da söyleyeyim dedim."

Başka bir neden, başka bir bahane ararken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu sahadaki diğer binicilerden farklı görünmek istemiyor olabilirdim ancak zaten öyleydim.

"Kahretsin, bu inatçı, alıngan bakış bende hep seni öpme isteği uyandırıyor." Xaden'ın suratı ifadesiz, hatta sıkılmış görünüyordu ama bakışları dudaklarıma yönelirken gözleri ısınmıştı.

"Ve bunu şimdi, burada, bunu yaparsan herkesin göreceği yerde söylüyorsun." Soluğum hızlandı.

"Sana ne zaman insanların ne düşündüğünü umursadığım izlenimi verdim?" Dudağının bir kenarı kalkınca artık yoğunlaşmayı başarabildiğim tek yer orasıydı, lanet olsun. *"Ben sadece senin hakkında ne düşündüklerini önemsiyorum."*

Çünkü o bir kanat lideriydi.

Hiçbir şey öğrencilerin senin kendini güvenceye almak için birileriyle yattığın dedikodusunu yaymasından daha kötü olamaz. Mira köprüde beni böyle uyarmıştı işte.

"Ejderhana bin, Sorrengail. Kazanmamız gereken bir savaş var."

En sonunda başımı çevirip eyerin zarif ve karmaşık yapısını inceledim. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim, Xaden."

"Bir şey değil." Dönüp bana doğru eğildi ve dudakları kulağıma değdiğinde tüylerim diken diken oldu. "İyilik borcumu ödenmiş say."

"Eyer mi bu?"

Ben Xaden'dan uzağa sıçrarken Xaden, Dain'in söylediği sözler karşısında bir santim bile kıpırdamadı. Dain'in elinde bir buçuk metrelik bir direğe asılı dev bir sarı bayrak vardı ve gözleri kocaman açılmış hâlde Tairn'e bakıyordu.

Tairn dişlerini birbirine bastırarak, "*Hayır, tasma,*" dedi ters ters.

Dain birkaç adım geri çekildi.

"Evet," diye yanıt verdi Xaden. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Dain, Xaden'a mantıksız bir şey söylemiş gibi baktı. "Neden sorunum olsun ki? Fark etmediysen söyleyeyim, Violet'ı güvende tutan hiçbir şey benim için sorun değildir."

"Güzel." Xaden başıyla onaylayıp bana döndü. "*Seni şimdi öpsem çok daha garip olurdu, değil mi?*"

Evet, lütfen.

"*Bir sonraki öpüşmemiz sadece Dain'i kızdırmak için olmazsa iyi olur.*" Bir dahaki sefere sadece istediğimiz için öpüşsek iyi olurdu.

"*Bir sonraki öpüşmemiz, ha?*" Bakışları tekrar dudaklarıma yöneldi.

Elbette artık tek düşünebildiğim buydu; dudaklarını dudaklarımda hissetmek, ellerinin ensemde olması, dilinin beni okşaması. Ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. "Git kanadını yönet ya da her ne yapıyorsan onu yap."

"Bir yumurta çalacağım." Bana gülümsedikten sonra Dain'e döndü. "Bayrağımızı Birinci Kanat'ın ellerinden uzak tut."

Dain başıyla onaylayınca Xaden oradan ayrılıp sahanın öbür ucuna, Sgaeyl'in beklediği yere gitti.

"Bu harika bir eyer," dedi Dain.

"Öyle," diye yanıt verdim ve Dain bana gülümseyip Cath'in yanına gitti. Tairn'in ön ayağına yaklaştım ve omzunu bana

doğru eğdiğinde kendimi tutamayıp güldüm. "Ne? Merdiven yok mu yoksa?"

"Bunu düşündük ama seni çok savunmasız bırakacağına karar verdik."

"Tabii ki düşünmüşsünüzdür..." Tırmanmadan önce duraksadım çünkü altın rengi bir ışık bana doğru dörtnala koşuyordu. "Andarna?"

"*Ben de savaşmak istiyorum.*" Tam önümde kayarak durdu.

Ağzımı açtım, sonra kapadım. Andarna bizimle uçabiliyor, kısa süreliğine de olsa Tairn'e ayak uydurabiliyordu ama o pulların güneşte parlaması herkes için... âdeta bir işaret fişeği olurdu.

Ama bir eyerim olabiliyorsa o zaman...

"Tamamdır." Karlı tepelerdeki kar sularının akmaya başladığı dönemden bu yana en çamurlu yer olan uçuş sahasını taradım. "Git yuvarlan." Çamuru işaret ettim. "Tabii bu kanatlarına zarar vermeyecekse. Ben en çok karnındaki pulların olayca fark edilmesinden endişeleniyorum."

"*Sorun değil!*" Andarna hızla uzaklaşırken ben de Tairn'e indim, ense köküdeki oturağı ve pullardan oluşan kulpun üstündeki eyeri buldum.

"Derinin kötü olduğunu söylediğini sanıyordum?" Eyerin kendisi görkemli siyah deridendi, ellerim için iki yükseltilmiş kulp takılmıştı, oturunca tastamam yerleşmiştim. Kayışlardaki toka sistemiyle üzengileri eğip ayarladım.

"Ateş saldırısına uğrarsak deri göğsümde tehlike yaratır çünkü eyerin hemen kayar. Ama doğrudan oradan vurulursan bir metal parçasının üzerinde oturmak seni kurtarmaz."

Bize ateş saldırısının sadece diğer ejderhalardan gelebileceğini belirtme zahmetine girmedim, gaga ve pençeden ibaret olan grifonlar konusunda böyle bir sorun yoktu. Onun yerine uyluklarım için olan kayışları bulup taktım.

Xaden'a, "*Bu dâhice*," dedim.

"*Bugün kazandıktan sonra modifikasyona ihtiyacın olursa haber ver.*"

Küstah pislik.

Dakikalar sonra havalanmıştık, Andarna bize ayak uyduruyor ve daha önce çalıştığımız gibi Tairn'e yakın duruyordu. Görevimiz bayrağı düşmanın elinden uzak tutmaktı, bu yüzden diğer ekipler keşif ve geri alma işlerini hallederken biz de orta menzilin çoğunu kapsayan kırk kilometrelik savaş alanının çevresini dolaşmaya başladık.

Yaklaşık bir saat sonra bu görevin Dain için aslında onur değil de ceza olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. On ikimiz altı, Andarna'yı da hesaba katarsak yedi ejderhadan oluşan iki gruba ayrılmıştık. Bayrak hemen önümüzdeki Dain'in grubundaydı ve sıradağlardaki bir başka zirveye ulaştığımızda o sağa doğru ayrıldı.

Tairn sola yattı ve dağın yamacından aşağı inerken midem bir tuhaf oldu. Kalın kayışlar kalçalarıma gömülüp beni sıkıca yerimde tutarken kalbim gümbür gümbür atıyordu çünkü biz inmeye devam ettikçe saf heyecan yüzüme ve gözlüğüme çarpan sert rüzgâr misali içime işliyordu.

İlk kez Tairn'in sırtından düşme korkusu yaşamıyordum. Yavaşça ellerimi kulplardan kaldırdım, aşağıdaki vadiye dalarken ellerim başımın üzerindeydi.

Yirmi yıldır hayattaydım ve kendimi hiç bu anki kadar canlı hissetmemiştim. Zihnimdeki Arşiv'de demirleme bile yapmadan damarlarımda güç dalgalanıyor, kendine has bir canlılıkla çatırdıyor, her bir duyumu acı verecek kadar keskin hâle getiriyordu.

Tairn kanatlarını açarak havayı altına aldı ve dalışı sona erdirdi.

"*Omuz kasların üzerinde çalışman gerekecek, Gümüş. Bu hafta pratik yapacağız.*" Eyerden olabildiğince kayıp eğildiğimde

vadi tabanında süzülerek düzlüğe çıkarken Andarna'nın Tairn'in pençesine sarıldığını gördüm.

"*Teşekkürler! Gerisini ben hallederim,*" dedi Andarna ve Tairn onu serbest bıraktı.

Güç, sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi kemiklerimi sarsarken kendimi dik durmaya zorladım. Her zamankinden farklıydı... Sanki ellerim tarafından şekillendirilmeye hazır durmak yerine o *beni* şekillendirmek istiyordu.

Bir an için korku tüm bedenimi sardı. Ya bir mühür gücünün ortaya çıkmasından kaynaklanan tepme olayı gerçekleşmek için bugünü seçmişse? Başımı iki yana salladım. Neler olabileceği konusunda endişelenecek zamanım yoktu, Savaş Oyunları'nın ortasında bunu yapamazdım. Gücümün daha özgür olduğunu hissetmemin tek nedeni oturağımdan düşmeye artık o kadar da odaklanmıyor olmamdı, hepsi bu.

Tairn yeniden yükselmeye başladığında eyerde dimdik oturup manzaraya baktım ve kalbim duracak sandım. Batı sırtının yukarısında, uçurumun kenarında neredeyse görünmez olan gri bir kule vardı. Onu görmeyebilirdim, tabii eğer...

"*Bu düşündüğüm şey mi?*" Korku, tüylerimi diken diken eden kontrol edilemez enerjiyi daha da kuvvetlendiriyordu.

Tairn'in kafası zaten o tarafa dönmüştü. "*Ejderhalar.*"

Omzumun üzerinden Liam'la Rhiannon'a baktığımda Tairn'in mesajı ilettiğini anladım çünkü üç ejderha tepemizdeki uçurumdan fırlayıp farklı yönlere dalarken biz de düzenimizi bozup ayrıldık.

Onlara birden fazla hedef vermiştik ama şimdi onlarla teke tek yüzleşecektik.

Kurşun gibi üstümüze yağan buz parçaları Tairn'in pullarından sekip derime çarptı ama hemen sonra Tairn de zarar görmemek için kanatlarını sıkıca kapamak zorunda kaldı.

Serbest düşüşe geçtiğimizde korkudan yüreğim duracaktı, endişe verici bir hızla vadinin tabanına yaklaşıyorduk. Isı ve

enerji vücudumun her santimini yutacaktı sanki, hatta gözlerim bile alev almış gibi hissediyordum. Kahretsin, mühür gücüm gerçekten de oyunlar sırasında tepiyordu.

"*Hemen demirleme yap!*" diye kükredi Tairn. Gözlerimi kapadım, zihnimde iki ayağımı birden Arşiv'in mermer zeminine koydum ve etrafıma duvarlar ördüm, sadece Tairn'in güç seline, Andarna'ya ve Xaden'a erişim için girişler bıraktım ve kendimi ânında daha kontrollü hissettim.

Gözlerimi açtığımda yükseliyorduk, Tairn kanatlarını o kadar büyük bir güçle çırpıyordu ki her seferinde eyerde kayıyordum.

Tairn, buza hükmeden Birinci Kanat öğrencisini dalışa geçmiş vaziyette arkamızda bırakmıştı ve ejderhası dalıştayken kontrolünü sağlayamayıp gittiğimiz yönün tersine doğru uzaklaşmaya başladığında iki büklüm oldum.

"*Yumurtayı orada koruyorlar.*" Uçurumun kenarında, üç ejderhanın diğerlerinin yerini aldığı ve havalanmaya hazır olduğu göz önüne alındığında gerçekten de öyle olmalıydı.

"*Bence de. Sıkı tutun.*" Tairn'in bağırmasının üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki bir ejderha vadiden çıkarak sağa doğru uçup üzerimize ateş püskürttü.

Bize doğru gelen alevleri dehşet içinde izleyerek, "Tairn!" diye haykırdım. Tairn yana yatarak darbeyi doğrudan karnına aldı ve böylece beni yanımdan geçen cızırtılı ısı dışında her şeyden korumuş oldu.

Ne oluyordu böyle?

"*Andarna?*" Birinci Kanat kan peşinde olduğu için ona bir şey olursa...

"*Ateşe dayanıklıyım, unuttun mu?*"

Titrek bir soluk verdim. Endişelerimden biri eksilmişti ama diğer ejderha peşimizdeydi, ağzını açmış, dilini çıkarmıştı.

Tairn silkelendi ve kuyruğunu savurarak saldırgan ejderhanın yan tarafına, kanadının hemen altına vurdu. Diğer ejderha

kükreyerek yan yattı ve endişe verici bir hızla irtifa kaybetmeye başladı.

Ama ben onun düşüşüne bakmıyordum. Bunun yerine daha önce gördüğüm karakolu bulmak amacıyla dağın yamacını taramaya odaklanmıştım. Bir sırtta yer alan ve sadece kalan bir ejderha tarafından korunan binayı gördüğümde kalp atışlarım hızlandı.

"*Xaden! Yumurta burada!*" dedim zihnimde.

"*Yola çıktım bile. Otuz kilometre mesafedeyiz.*" Ses tonundaki panik boğazımda bir korku düğümü oluşmasına neden oldu, Deigh'le Liam'ın tam tepemizde tanıdık bir Turuncu Akrepkuyruk Baide'le mücadeleye giriştiğini gördüğümde bu korku daha da büyüdü.

Jack.

"*Liam'a yardım etmeliyiz.*"

"*Tamamdır.*" Tairn hızlanırken Andarna geride kaldı. Onun dağın yamacında güvende olacağı bir yere sokulduğunu gördüm ve Tairn her zamankinden daha hızlı yükselirken hava direncini azaltıp o daha az enerji harcasın diye boynuna iyice sarıldım. Rüzgâr başımın üstünde taç gibi ördüğüm saçlarımı çekiştirip gevşek telleri yüzüme doğru kamçı gibi savururken gözlerimi Deigh ve Liam'dan ayırmıyordum.

Baide kuyruğunu Deigh'e doğru salladığında zehirli kese Deigh'in boğazına tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"*Pulları düşündüğünden daha kalındır. Asıl tehlikede olan Liam,*" dedi Tairn, daha da yükselerek.

Ejderhalar son hızla yaklaştığımız kulenin yakınında çarpışırken Jack kılıcını kınından çekip Baide'in sırtından Deigh'in sırtına atlayarak Liam'ı gafil avladığında neredeyse oraya varmıştık.

Jack kılıcını Liam'ın böğrüne saplamadan önce Liam'ın ayağa kalkacak zamanı bile olmadı.

"Liam!" Jack çizmesini Liam'ın karnına vurdu ve kılıcı Liam'ın bedeninden çıkarıp onu Deigh'in üzerinden attığında boğazımdan bir çığlık koptu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Liam düşüyor, önümüze kolları sallanarak aşağıya doğru iniyordu.

"Yakala onu!" diye haykırdım bunu başaramayacağımızdan korkarak.

Deigh'le Baide kuleye çarparlarken Jack'in en yüksek kuleye atlayıp güvenli bir şekilde yuvarlandığını gördüm; Tairn keskin bir sağa dönüşle rotasını değiştirirken Jack'in sadist sırıtışını buradan bile görülebiliyordum.

Liam'ın dönerek düşen bedenini kovalarken beni yerimde tutan tek şey uyluklarımdaki deri kayışlardı; Tairn kanatlarını sıkıca kapatmıştı ama dağın çıkıntıları çok yakındı ve çok yüksekteydik.

Hayır. Boğazım düğümlendi. Onu kaybetmeyi reddediyordum. Aylarını beni hayatta tutmaya adamışken olmazdı. Başarısızlık bir seçenek değildi. Olamazdı.

"*Andarna?*" diye haykırdım, zihnimde onun bana hediye ettiği ışıltılı yeteneğin beklediği pencereyi açarak.

"*Yap hadi,*" diye cevap verdi. "*Sen ve Tairn dışında her şeye odaklan!*"

Haklıydı. Tairn donup kalırsa Liam'a yetişmemin bir anlamı da olmazdı.

"*Yap şunu!*"

Altın güce uzandım. Omurgamdan aşağı inip el ve ayak parmaklarımdan akarak vücudumdaki her hücreyi sararken sırtım yay gibi gerildi ve Tairn'in üzerinden geçen bir şok dalgasıyla enerji dışarı fırladı.

Birdenbire sadece biz hareket ediyor, rüzgârsız gökyüzünde, aşağıdaki kayalıklardan sadece birkaç metre uzakta olan Liam'ın donmuş bedenine doğru ilerliyorduk.

Kalp atışları, elimizdeki tek şey buydu işte. Tüm bedenim onu tutma çabasıyla titriyordu; Andarna'dan akan güç, Tairn kanatlarını ve pençesini uzatıp Liam'ın bedenini havada kaparken, bizi ölümden kıl payı kurtarıp kuyruğunun gücüyle kayaları yerinden oynatırken gittikçe azaldı.

"*Yakaladım onu.*"

Zaman yeniden akmaya başladı, yamaçtaki kayalıklara çarpmamak için dikkatle dönüp tekrar yükselirken rüzgâr suratımı kamçılıyordu.

"*Andarna?*"

"İyiyim." Kafamın içindeki sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Gözlerim kulenin tepesindeki bedene kilitlendiğinde kanım öfke ve gazapla kaynıyordu. Bu pislik bir daha asla arkadaşlarımın ya da benim peşime düşemeyecekti.

Feirge aşağıda göründü, altımıza girerken Rhiannon kollarını uzattı. Tairn Liam'ı onun ellerine bırakacak kadar yavaşladı. O yaşıyordu, yaşamak zorundaydı. Kabul edebileceğim tek sonuç buydu.

Göz ucuyla Cath ve diğer ejderhaların kuzeyden geldiğini gördüğüm anda yukarıdaki uçurumdan başka bir takım fırladı.

Baide arkamızdaydı, hâlâ lanet kulenin tepesinde böbürlenmeye devam eden o pislik binicisine doğru uçuyordu.

"Yüksel!" diye emrettim ve kaburgalarımdaki hançeri kınından çıkarıp bir elimi zamanı geldiğinde tokaları açmak için serbest bıraktım.

Küçük turuncu ejderhayı arkamızda bırakarak ilerlerken Tairn bana, "*Kayışları çözmeyeceksin!*" diye haykırdı. Başını sola çevirdi, Birinci Kanat ejderhalarını uyarmak için onlara doğru ateş püskürttü ve hızla geçerken başarılı da oldu.

Gözlerimi Jack'e diktiğimde göğsümde gittikçe büyüyen bir güç hissettim. Yaklaşınca yüzündeki hastalıklı keyfi, kılıcından damlayan kanı gördüm. Liam'ın kanı.

Ufukta devasa bir ejderha belirdi. Onun Xaden olduğunu anlamak için bakmama ya da zihnimi açmama gerek yoktu ama şu an ona bir saniye bile ayıramazdım. Tairn hiç olmadığı kadar hızla yükseliyordu ve güç, kanımı yakarak tenimde hızla ilerliyordu.

Durum buysa, gücüm geri tepiyorsa, o pisliği yanımda götürmezsem bana da lanet olsundu. Tairn ateşe dayanıklı olabilirdi ama Jack değildi.

"Daha hızlı!" diye haykırdım, sesim zamanında yetişemeyeceğimiz endişesiyle çaresiz çıkmıştı.

Tairn kuleye yöneldi, kanatlarını gittikçe daha hızlı çırpıyordu, içgüdüsel olarak ellerimi ileri uzattım; sanki içimdeki tüm gücü az önce arkadaşımı öldürmeye çalışan, her fırsatta beni öldürmek için elinden geleni yapan düşmana doğru yönlendirebilirmişim gibi.

Büyünün gerilimi ölümcül bir enerji girdabına dönüştü ve zihnimde ayaklarım hâlâ sağlam bir şekilde yere basmasına rağmen güç yükselip bir kırılma noktasına ulaşarak Arşiv'imin çatısını paramparça etti. Güç üstümde çatırdıyor, etrafımda dönüyor, ayaklarımı sarıyordu.

Ben gökyüzüydüm, gelmiş geçmiş tüm fırtınaların birleştiği bir güçtüm.

Ben sonsuzdum.

Yıldırım, göğü korkunç bir gürültüyle yararken boğazımdan bir çığlık koptu.

Gümüş ölümün mavimsi kolu kuleye çarptı ve bir taş yığınının üzerinde patlarken etrafa kıvılcımlar saçıldı. Tairn patlamadan kaçınmak için yana yattığında ben de eyerde döndüm.

Jack kayalardan oluşan bir çığla dağın yamacından aşağı düştü, artık hayatta kalamayacağını biliyordum.

Altımızdaki Baide'in haykırışı, bunu onun da bildiğini gösteriyordu.

Temiz hançeri kaburgamın üzerindeki kınına sokarken ellerim titriyordu. Akan tek kan aşağıdaki kayalıklardaydı fakat yine de sanki ölümün lekesiyle kaplanmış olmaları gerekiyormuş gibi ellerime baktım.

Tairn başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar büyük bir gururla kükredi.

"*Yıldırıma hükmeden.*"

Bir öğrencinin ölümü kaçınılmaz ama kabul edilebilir bir trajedidir. Bu süreçte sürü küçülerek geriye sadece en güçlü biniciler kalır ve ölüm nedeni Kodeks'i ihlal etmediği sürece bir başkasının canını alan hiçbir binici cezalandırılmaz.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bana dakikalar gibi gelen bir sürenin sonunda uçuş sahasına indik. Ya da belki de bir ömür geçmişti. Emin değildim.

Sağdan ve soldan ejderhalar indikçe yer sarsılıyor, saha hızla Dördüncü Kanat'tan kutlama yapan biniciler ve Birinci Kanat'tan öfkeli binicilerle doluyordu. Ben kayışları çözmek için uğraşırken Tairn'in ön ayaklarının arasında bekleyen Andarna hariç tüm ejderhalar binicilerini yere indirir indirmez havalanıyorlardı.

Jack ölmüştü.

Onu ben öldürmüştüm.

Ailesinin bir mektup alacak, adının taşa kazınacak olmasının sebebi bendim.

Sahanın karşı ucunda Dain bayrağı sallarken Garrick de kristal yumurtayı başının üzerine kaldırdı ve Dördüncü Kanat'takiler tezahürat yaparak sanki birer tanrıymış gibi ikiliye doğru koştular.

Son kayış parmaklarımın arasından kayarken altımdaki Tairn kıpırdandı ve eyerden kaydım. Başım dönüyordu, şüp-

hesiz stres yüzünden zihnim bulanıktı ve Tairn'in omzundan aşağıya inerken dengemi korumakta zorlandım.

Belli ki bitkin düşmüş olan Andarna'nın, Tairn'in ön ayaklarının arasında yattığı yere ulaştığımda çamurda tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm. "Bana Liam'ın hayatta olduğunu söyle. Buna değdiğini söyle."

"*Deigh yaşadığını söylüyor. Kılıç yan tarafına saplanmış,*" dedi Tairn.

"Güzel. Güzel. Bu çok iyi. Teşekkürler, Andarna. Senin için ne kadar yorucu olduğunu biliyorum." Altın rengi gözlerine baktım ve o da yavaşça göz kırptı.

"*Buna değdi.*"

Midem bulanmaya başladı ve ağzıma safra doldu. *Öldürdüm. Onu öldürdüm ben.*

"Kahretsin, Sorrengail!" diye seslendi Sawyer. "Yıldırım, ha? Bizden saklıyordun demek!"

Birinin canını almak için kullandığım yıldırım.

Midem kalktı ve karanlık bir gölge etrafımı sardı ama bu Xaden değildi. Tairn kanatlarını üzerimize kapatarak ben bugün yediğim her şeyi çıkarırken bizi dünyadan soyutladı.

"*Sen gerekeni yaptın,*" dedi Tairn ama bu midemin tekrar kasılmasına, orada bile olmayan şeyleri çıkarmak için öğürmeme engel olmadı.

"*Arkadaşını kurtardın,*" diye ekledi Andarna.

Sonunda midem yatıştı ve zorla ayağa kalkıp elimin tersiyle ağzımı sildim. "Biraz dinlenmen gerek, değil mi?"

"*Benim olduğun için gurur duyuyorum.*" Andarna'nın sesi titriyor, gözlerini artık daha yavaş kırpıyordu. "*Banyo yapmam gerekse bile.*" Tairn kanatlarını kapadı ve Andarna ileriye doğru yürüdü, sonra havalanarak sakin sakin Vadi'ye doğru kanat çırptı.

Eyere baktım. Tairn'in de dinlenebilmesi için eyeri sırtından çıkarmalıydım. Ama tek düşünebildiğim sonunda mühür

gücümün, gerçek, hakiki mühür gücümün ortaya çıktığı ve onunla yaptığım ilk şeyin de gidip birini öldürmek olduğuydu.

"Violet?" Dain sol tarafımda belirdi. "Yıldırım vuruşunu yapan sen miydin? Kuleyi yerle bir eden?"

Jack'i öldüren.

Başımla onaylarken kalbi yerine omzuna nişan aldığım onca zamanı düşündüm. Kullandığım zehirler öldürmek için değil, etkisiz hâle getirmek içindi. Oren'ı Harman'da yerde baygın hâlde bırakmıştım ve odama baskın düzenlediğinde bile boğazına nişan almamıştım.

Bunların hepsi katil olmak istemediğim içindi.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim. Yüzyıldan fazla süredir yıldırımlara hükmeden birinin çıktığını sanmıyorum..." Duraksadı. "Violet?"

"Onu öldürdüm," diye fısıldadım, eyerin orta göğüs plakasını inceleyerek. Her şeyin birbirine bağlandığı yer orası olmalıydı, değil mi? Tairn bu durumdan bir şekilde kurtulmalıydı.

Annem benim de artık diğerleri gibi olduğumu öğrenince gurur duyacaktı. Onun gibi. Boş midem tekrar bulandı ve sanki suçluluk duygusunu dışarı atmaya çalışıyormuş gibi öğürdüm.

"Kahretsin." Dain sırtımı sıvazladı. "Her şey yolunda, Vi."

Mide bulantım bu sefer daha çabuk kesildi, Dain beni göğsüne çekip sırtımı yatıştırıcı hareketlerle sıvazlarken bir yandan da hafifçe sallıyordu.

"Onu öldürdüm." Neden tek söyleyebildiğim buydu? Bozuk plak gibi aynı şeyi söyleyip duruyordum ve herkes beni görebiliyordu. Herkes kendi mühür gücümün sonuçlarıyla başa çıkamadığımı biliyordu.

"Biliyorum. Biliyorum." Dain başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Böyle bir gücü tekrar kullanmak istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Böyle saçmalayacaksan ondan uzak dur." Xaden, Dain'i göğsünden iterek beni kollarından çekip aldı, sonra omuzlarımı kavrayarak beni kendine doğru çevirdi. "Barlowe'u sen öldürdün."

Başımla onayladım.

"Yıldırım. Mühür gücün yıldırım, değil mi?" Sanki cevabım ihtiyacı olan şeyin anahtarıymış gibi bana büyük bir dikkatle bakıyordu.

"Evet."

Çenesi gevşeyerek başıyla bir kez onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama o kuleyi yıktığını görene kadar emin değildim."

Öyle mi düşünmüştü? Bu da ne demekti şimdi?

"Beni dinle, Sorrengail." Elini kaldırıp kulağımın arkasındaki gevşek saç tutamlarını okşadı, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Dünya Barlowe'suz daha iyi bir yer. Bunu ikimiz de biliyoruz. Onun sefil hayatına son veren kişi olmayı ister miydim? Kesinlikle. Ama yaptığın şey sayısız insanı kurtardı. O bir zorbadan başka bir şey değildi, güçlendikçe daha da kötüleşecekti. Ejderhası da kendini hazır hissettiğinde başka bir binici seçecektir. Öldüğüne sevindim. Onu öldürdüğüne sevindim."

"Bunu yapmak istememiştim." Sesim fısıltıdan farksızdı. "Çok kızmıştım ve Liam'ı güçbela yakalamıştık. Yadigârımın sonunda geri teptiğini düşündüm." Gözlerim irileşti. "Çok yakındı, Xaden. *Çok* yakındı. Bir şeyler yapmalıydım."

"Her ne yaptıysan onu hayatta tutan şey bu oldu." Başparmağıyla yanağımı okşarken bu hareketi ses tonuyla tamamen çelişiyordu, gözleri yaptığım şeyin farkında olduğunu anlamama yetecek kadar parlaktı.

"Bunu istemiyorum," diye geveledim. "Rhiannon nesneleri boşlukta hareket ettirebiliyor ve Dain de anıları görebiliyor..."

"Hey," dedi Dain sertçe.

"Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Xaden omzunun üzerinden.

"Kaori hayal gücünü hayata geçirebiliyor ve Sawyer da metali bükebiliyor. Mira koruma kalkanlarını genişletebiliyor. Herkesin savaş dışında da yararlı olan bir mühür gücü var. Onlar dünyada iyilik için birer araç. Peki ben neyim, Xaden? Ben lanet olası bir silahım."

Dain, yumuşak ve rahatlatıcı bir sesle, "Gücünü kullanmak zorunda değilsin, Vi," dedi.

"Onu. Pohpohlamayı. Kes." Xaden, Dain'e her kelimeyi üstüne basa basa söylüyordu. "O çocuk değil. Yetişkin bir kadın. Bir binici. Ona bir binici gibi davranmaya başla ve en azından ona gerçeği söyleme nezaketini göster. Sence Melgren ya da başka bir general –buna kendi annesi de dâhil– onun böyle bir gücü kullanmadan yaşamasına izin verir mi? Tatbikat kalelerinden birini yıktı, artık saklayamaz da."

"Onun da senin gibi olmasını istiyorsun," diye karşı çıktı Dain. "Soğukkanlı bir katil. Yakında ona öldürmeye alışmanın da normal bir şey olduğunu söylemeye başlarsın."

Keskin bir soluk aldım.

Xaden ona ters ters baktı. "Damarlarımdaki kan seninki kadar sıcak Aetos ve istediğin benim konumumsa öldürmeye *asla* alışamayacağını ama bunun gerekli olduğunu anlamaya başlarsan iyi edersin." Bana dönerek kara gözlerini gözlerime dikti. "Burası ilkokul değil. Bu bir savaş ve bunu daha önce de söylediğimi duymuşsundur, cephede olmayanların unutmayı tercih ettiği çirkin bir gerçek var ve o da savaşta her zaman ölümlerin olduğudur."

Başımı iki yana salladığımda gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. "Bundan hoşlanmayabilirsin, hatta nefret bile edebilirsin ama seninki gibi güçler hayat kurtarır."

"İnsanları öldürerek mi?" diye haykırdım. Sgaeyl haklıysa ve mühür güçleri özümüzde kim olduğumuzu yansıtıyorsa o zaman ben tam olarak Xaden'ın bana taktığı isimdim... *Violence.*

"İstilacı orduları sivillere zarar vermeye fırsat bulamadan yenerek. Rhiannon'ın yeğenini o küçük sınır köyünde hayatta tutmak mı istiyorsun? İşte böyle tutarsın. Mira'yı düşman hattının gerisindeyken hayatta tutmak mı istiyorsun? İşte. Böyle. Tutarsın. Sen sadece *bir* silah değilsin, Sorrengail. Sen *o silahsın*. Bu yeteneği eğitirsen, onu kabullenirsen, bütün bir *krallığı* savunacak güce sahip olursun." Rüzgârdan gevşemiş saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek gözümün önünden çekti, böylece gözlerindeki dürüstlüğü görmekten başka çarem kalmadı. Daha fazla tartışmayacağımdan emin olunca yan tarafına baktı. "Rhiannon, onu kaleye geri götürebilir misin?"

"Kesinlikle." Rhiannon aceleyle yanımıza geldi.

Dain homurdandı ve bizi bırakıp diğer takım liderlerinin yanına gitti.

"Eyer..." dedim.

"Tairn onu kendisi çıkarabilir. Bu onun tasarım şartlarından biriydi." Xaden gitmek için döndü ama sonra durdu. "Liam'ı kurtardığın için teşekkür ederim. O benim için çok önemlidir."

"Teşekkür etmene gerek yok..." Arkasından bakarak iç geçirdim. "Gitmiş bile."

Rhiannon koluma girerek, "Çok tuhaf bir ilişkiniz var," dedi.

"Bizim bir ilişkimiz falan yok." Xaden'la Dain tartışırken şaşırtıcı biçimde dilini tutan Tairn'e baktım.

"*Git*," diye ısrar etti Tairn. "*Ama suçluluk duygusu içinde debelenme, Gümüş. Hissettiğin her şey doğal. Kendine hepsini hissetmek için izin ver ama sonra bırak gitsin. Kanat lideri haklı bir noktaya değindi. Böyle bir mühür gücüyle krallığa zarar vermek isteyen ordulara karşı krallığın elindeki en büyük umut sensin. Dinlen, yarın görüşürüz. Ben kendi eyerimi çıkarırım.*"

"Kesinlikle ilişkiniz var," diye devam etti Rhiannon, beni çekiştirerek sahadan uzaklaştırırken. "Sadece birbirinize pençelerinizi göstermenizin sebebi zıt kutupların birbirini çektiği bir ilişki mi yoksa fokur fokur kaynayan cinsel gerilimin ağır,

ölümcül yangını mı, onu anlayamıyorum." Bana yan yan baktı. "Şimdi bana ikinizin orada nasıl o kadar hızlı hareket ettiğinizi anlat."

"Ne demek istiyorsun?"

"Liam düşerken Feirge ve ben olabildiğince hızlı uçtuk ama açımız ve hızımız göz önüne alındığında çok yavaş kalacağımızı biliyordum ve senin de yetişemeyeceğini düşündüm..." Başını iki yana salladı. "Bir an baktığımda onun çok yukarısındaydınız ama sonraki an onu yakalamıştınız. Hiç bu kadar hızlı uçan bir ejderha görmemiştim. Yani gözümü kırptım ve hareket ettiğini göremedim bile."

Şimdi suçluluk duygusu bambaşka bir nedenden dolayı canımı yakıyordu. Rhiannon benim arkadaşım, hatta Dain'le son durumlar konusunda dürüst olursam buradaki en yakın arkadaşımdı. Herkes bir yana, onun bilmesi gerekirdi...

"*Ona söyleyemediğin için suçluluk hissetme. Bu sır ejderha türüne aittir, sana değil,*" diye uyardı beni Tairn. "*Hiç kimsenin yavrularımızı riske atmaya hakkı yok. Senin bile, Gümüş.*"

"Tairn gerçekten çok hızlı," diye açıkladım. Bu yalan değildi ama tam olarak gerçek de sayılmazdı.

"Bunun için tanrılara şükürler olsun. Zihnal Liam'ı gerçekten seviyor olmalı, bugün ölümü iki kez yendi."

Ama ölümü yenen Liam değildi.

Bendim.

Ve bir yerlerde, varoluşun bir düzleminde, Malek'in tahtında oturmuş avucundan bir ruh çaldığım için bana kızgın olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Fakat aslında ona Jack'in ruhunu vermiştim.

Elbette bu benim ruhumu sonsuza dek lanetlemiş olabilirdi de.

Hançerlerimden biri, son fırlattığımın yanında tahtaya saplanınca odamdaki hedef tahtası sallandı. Dünyaya kızgın olabilirdim ama en azından hâlâ isabetli atışlar yapıyordum. Hedefi duvara dayadığım yer göz önünde bulundurulduğunda ıskalarsam bıçağın pencereden dışarı fırlama ihtimali çok yüksekti.

Hızla üç tane daha hançer fırlattım ve her seferinde insan şeklindeki hedefin boğazına isabet ettirdim.

İnsanları yıldırımlarla öldürebiliyorken artık omuzlarını hedef almanın ne anlamı vardı ki? Kendimi neden kısıtlayacaktım? Bileğimin bir hareketiyle sonraki hançeri fırlattım ve tam da kapım çalındığı anda hançer hedefin alnına saplandı.

Ya Rhiannon onuncu kez bugün olanlar hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sormaya gelmişti ya da Liam... Duraksadım. Geceleri yatıp yatmadığımı kontrole gelen Liam olamazdı çünkü Liam yan tarafına saplanan kılıç yüzünden hâlâ revirde yatıyordu.

"İçeri gel." Geceliğimden başka bir şey giymemiş olmam kimin umurundaydı? Davetsiz bir misafiri bıçakla hemen öldürebilirdim. Ya da yıldırımla.

Yan tarafımdaki kapı açıldı, hedefe bir hançer daha fırlatırken o tarafa bakmaya zahmet bile etmedim. O boy? Göz ucuyla gördüğüm koyu renk saçlar? Bu inanılmaz koku? Yani dönüp bakmama bile gerek yoktu, bedenim bana gelenin Xaden olduğunu söylüyordu zaten.

Sonra vücudum bana onun dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığında midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Kahretsin, bu gece onunla ya da bana hissettirdikleriyle başa çıkamayacak kadar gergindim.

"Ben olduğumu tahmin ettin mi?" diye sordu. Kapımı kapayıp sırtını oraya yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra uzun uzun beni izledi, yakıcı bakışları vücudumda gezindi.

Açık pencereden gelen bahar esintisi birden tenimi serinletmez oldu, o bana böyle bakarken bu mümkün değildi.

Şifonyerimden bir hançer daha alırken uzun örgüm sırtımda sallandı. "Hayır. Ama yaklaşık yirmi dakika önce öyle sandım."

"Kimmiş peki?" Kaşlarını kaldırdı, bir ayağını diğerinin üzerine koydu.

"Tanıdığın biri değil." Sonraki hançeri hedefin göğsüne sapladım. "Neden geldin?" Duş alıp deri uçuş kıyafetleri yerine standart üniformamızı giydiğini fark edecek kadar kısa süre ona baktım ama kesinlikle ne kadar iyi göründüğünü fark edecek kadar uzun değildi. Bir kez olsun onu saçı başı dağılmış ya da gergin görmek isterdim, zırh gibi giydiği o kontrollü sakinlik dışında herhangi bir ruh hâlinde. "Dur tahmin edeyim. Liam görevde olmadığına göre pamuklu pijamalarımı giyip uyumam için bana nasihat vermek sana kaldı."

"Sana nasihat vermeye gelmedim," dedi yumuşak bir sesle ve geceliğimin ince siyah askılarında gezinen bakışlarının sıcaklığını hissettim. "Ama zırhını giymediğini kesinlikle görebiliyorum."

"Artık kimse bana saldırmak gibi bir aptallık yapamaz." Şifonyerden bir hançer daha aldım, cephanem azalıyordu. "Onları elli metre öteden öldürebilecekken kimse buna cüret edemez." Jilet gibi keskin silahın ucuna dokunarak hafifçe, sadece yüzüne bakacak kadar döndüm. "Sence içeride de işe yarar mı? Yani, gökyüzü yoksa insan nasıl yıldırıma hükmedebilir ki?" Gözlerimi ondan ayırmadan hançeri hedefe doğru fırlattım. Yarılan tahtanın tatmin edici sesi bana hedefi vurduğumu söylüyordu.

"Siktir, bu olması gerekenden çok daha seksiydi." Derin bir nefes aldı. "Sanırım bu senin çözmen gereken bir şey." Bakışları dudaklarıma yöneldiğinde kolları gerildi.

"Araya girip beni eğitebileceğini söylemeyecek misin yani? Beni kurtarabileceğini?" Dilimi şaklattım ve aniden içim ejderha yadigârının hatlarına dokunup karmaşık desenlerini takip etmeye dair saçma bir arzuyla doldu. "Ne kadar da Xaden'a has olmayan bir davranış."

"Yıldırımlara hükmeden birini nasıl eğiteceğime dair hiçbir fikrim yok ve bugün şahit olduklarıma bakılırsa senin de kurtarılmaya ihtiyacın yok." Çıplak ayak parmaklarımdan uyluklarımı örten eteğe, memelerimin üzerinden boynuma ve nihayet gözlerime kadar tepeden tırnağa bedenimi tararken gözlerinde saf bir özlem vardı.

"Sadece kendimden kurtarılmam gerek," diye mırıldandım. Bana öyle baktığında ona yapmayı düşündüğüm şeyleri hayata geçirsem bu kesinlikle beni mahvederdi ama bu gece bunu umursadığım söylenemezdi. Tehlikeli bir ruh hâlindeydim. "Peki o zaman neden buradasın, Xaden?"

"Görünüşe bakılırsa senden uzak kalamıyorum." Sesi bu itiraftan hiç de memnun değilmiş gibi çıkmıştı ama yine de nefesimi kesmeyi başarmıştı.

"Senin çıkıp kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?" Diğer herkes öyle yapıyordu.

"Biz bir muharebe kazandık, savaşı değil." Kapıdan uzaklaşarak tek bir adımda yanıma geldi ve omzumun üzerinden saç örgümü kaldırıp başparmağını yavaşça saç tellerimde gezdirdi. "Hâlâ üzgün olabileceğini düşündüm."

"Bana alışmamı söylemiştin, unuttun mu? Üzgün olmam neden umurunda olsun ki?" Şehvet yerine öfkeyi seçerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Sana öldürmek için cesaretini toplaman gerektiğini söylemiştim. Alışmanı hiç söylemedim." Örgümü bıraktı.

"Ama öyle yapmalıyım, değil mi?" Başımı iki yana sallayarak odanın ortasına doğru yürüdüm. "Burada üç yılımızı nasıl katil olunacağını öğrenerek, bunu en iyi şekilde yapanları terfi ettirip överek geçiriyoruz."

İrkilmedi bile, sadece o çileden çıkaran sakinliğiyle beni inceledi.

"Jack öldüğü için kızgın değilim. Köprüden beri beni öldürmek istediğini ikimiz de biliyoruz ve eninde sonunda öldürecekti

de. Onun ölümü beni değiştirdiği için kızgınım." Göğsüme, kalbimin tam üzerine dokundum. "Dain bana buranın insanın özünde kim olduğunu ortaya çıkardığını ve incelikleri kesip attığını söylemişti."

"Buna itiraz edecek değilim." Odanın içinde volta atmaya başladığımda beni izledi.

"Düşünüyorum da küçükken babama annem ya da Brennan gibi bir binici olmak istersem ne olacağını sormuştum, o da bana onlar gibi olmadığımı söylemişti. Benim yolumun başka olduğunu söylemişti ama burası beni nezaketimden, kibarlığımdan sıyırdı ve sonuçta gücümün onlarınkinden daha yıkıcı olduğu ortaya çıktı." Tam önünde durup ellerimi kaldırdım. "Bu güç için Tairn'i suçlayamam, suçlamam da zaten. Mühür güçlerinin temeli binicidir, ejderha sadece bunu besler, bu da bu gücün aslında yüzeyin altında her zaman var olduğu, sadece serbest bırakılmayı beklediği anlamına gelir. Düşününce..." Boğazım düğümlendi. "Tüm bu zaman boyunca devam etmemi sağlayan, Brennan gibi olacağıma dair küçücük bir umudum vardı ve bu benim küçük masalımın beklenmeyen sürprizi olacaktı. Mühür gücümün sağaltma olacağını ve kırılan her şeyi onaracağımı umut ediyordum. Oysa şimdi onarmak yerine onları paramparça ediyorum. Bu güçle kaç kişiyi öldüreceğim?"

Bakışları yumuşadı. "Kaç kişi öldürmeyi seçersen o kadar. Bugün güç kazanmış olman aklını kaybettiğin anlamına gelmez."

"Neyim var benim?" Başımı iki yana sallayıp ellerimi sıkarak yumruk yaptım. "Başka bir binici olsa çok heyecanlanırdı." Şu anda bile derimin altında kaynayan gücü hissediyordum.

"Sen hiçbir zaman diğer biniciler gibi olmadın." Yaklaştı ama bana dokunmadı. "Muhtemelen burada olmayı hiç istemediğin içindir."

Tanrılar aşkına, bana dokunmasını, günün çirkinliğini silmesini, bana bu kabaran utanç dışında herhangi bir şey hissettirmesini istiyordum.

"Sizler de burada olmak istemediniz." Boynundaki isyan damgasına dikkatle baktım. "Hepiniz gayet iyi durumdasınız."

Bana baktı, gerçekten *baktı* ve sanki çok fazla şey görüyor gibi hissettim. "Seçeneğimiz olsa çoğumuz burayı yerle bir ederdik ama her birimiz burada olmak *istiyoruz* çünkü hayatta kalmak için tek seçeneğimiz burası. Senin için aynı şey geçerli değil. Sen kitaplarla ve bilgiyle dolu sakin bir hayat istiyordun. Savaşları kaydetmek istiyordun, onların içinde olmak değil. Senin hiçbir sorunun yok. Bugün bir adam öldürdüğün için kızgın olabilirsin. O adam arkadaşını öldürmeye çalıştığı için öfkeli de olabilirsin. Bu duvarların içinde nasıl istersen öyle hissedebilirsin."

Artık geceliğimin ince kumaşından vücut ısısını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

"Ama duvarların dışında olmaz." Bu bir soru değildi.

"Biz biniciyiz," dedi, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Ellerimi tutup göğsüne götürdü. "O yüzden içini dökmek için ne gerekiyorsa yap. Bağırmak mı istiyorsun? Bana bağır. Bir şeye vurmak mı istiyorsun? Bana vur. Dayanabilirim."

Ona yapmak istediğim son şey vurmaktı ve birdenbire bununla mücadele etmekten vazgeçtim. "Hadi," diye fısıldadı. "Elinden geleni göster."

Parmaklarımın üzerinde yükselerek onu öptüm.

Yasak olmamakla birlikte, birliğin verimliliği için öğrencilerin bölükte eğitim görürken güçlü romantik bağlar geliştirmemeleri şiddetle tavsiye edilir.

-YEDİNCİ BÖLÜM, BEŞİNCİ MADDE
EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

OTUZUNCU BÖLÜM

Vücudu kaskatı kesildi ama sonra Xaden beni inanılmaz bir hızla döndürerek sırtımı kapıya dayayınca kapının çerçevesi sarsıldı. *Vay be.* Bir eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerine kaldırdı. Dudakları dudaklarımda, "Violet," diye inledi. Ses tonundaki yakarış damarlarımı bambaşka bir güçle doldurdu. Aramızdaki çekimden onun da en az benim kadar etkilendiğini bilmek beni heyecanlandırıyordu. "İstediğin bu değil."

"İstediğim tam olarak bu," diye karşılık verdim. Öfkenin yerini şehvet, bugün yaşanan ölümün yerini kendi hayatımın güvencesi alsın ve nabzım bununla gümbürdesin istiyordum. Xaden'ın tüm bunları, hatta daha fazlasını sağlayabileceğini biliyordum. "İhtiyaç duyduğum her şeyi yapacağını söylemiştin." Sırtımı yay gibi gererek meme uçlarımı göğsüne bastırdım.

Farklı nefes almaya başladığında gözlerinde kazanmaya yakın olduğum bir savaş gördüm.

Bu dayanılmaz gerilimi göz ardı etmeyi bırakıp onu yok etmenin zamanı gelmişti artık.

Dudaklarımızın arasında birkaç santim kalana kadar bana doğru eğildi. "Ama aynı zamanda ihtiyacın olan son şey ol-

duğumu da söyledim." Göğsünden zorlukla dizginleyebildiği hırıltılı bir ses çıkarken vücudumdaki her bir sinir ucu canlandı.

"Başka birini mi öneriyorsun yani?" Blöfünü çürütme şansımı kullanırken kalbim hızla çarpıyordu.

"Tabii ki hayır." Gözlerinde bir an için başka şeyle karıştırılması mümkün olmayan bir kıskançlık parıltısı belirdi, sonra kalçalarıyla beni kapıya dayadı ve cevabıyla yaşadığım anlık rahatlamanın yerini saf şehvet aldı. O meşhur otokontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum. Tek ihtiyacı birazcık teşvikti. Ve ben arsızca bunu yapmak üzereydim.

"Güzel." Başımı yüzüne doğru kaldırdım ve alt dudağını iki dudağımın arasına alıp biraz emdikten sonra dişlerimle hafifçe ısırdım. "Çünkü ben sadece seni istiyorum, Xaden."

Bu sözcükler içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi teslim oldu.

Nihayet.

Ağızlarımız hızla birbirini buldu, öpüşmemiz sıcak, sert, tamamen kontrolümüz dışındaydı. Popomu avuçlayıp beni kendine doğru çekerken tutku tıpkı bir çağlayan gibi omurgamdan aşağı aktı, kendimi erkekliğine iyice bastırmak için sırtımı gererek yasladığım kapının çıkıntıları arkama batıyordu.

Bacaklarımı beline doladım ve ayak bileklerimi kenetledim. Bu hareketle geceliğim yukarı sıyrıldı ama beni öyle bir şehvetle öpüyordu ki bu umurumda bile olmadı. Ağzının okşaması ve hınzır dilinin darbeleri tüm mantıklı düşüncelerimi yok ediyor, dünyamı bu öpücükten, bu dakikadan, bu adamdan ibaret kılıyordu. O benimdi. Şu anda Xaden Riorson *benimdi.*

Belki de ben onundum. Beni öpmeye devam ettiği sürece bu kimin umurundaydı ki?

Isı, bağımlılık yaratan bir heyecanla vücuduma akın etti, Xaden'ın boynumdan aşağıya doğru kayan ağzı beni şehvetle inletirken âdeta tenimin her santimini ateşe verdi.

Dudakları boynumdayken, "Tanrılar aşkına," dedi, sonra hareket etmeye başladık.

Popom masaya inerken tahta yere sürtünerek gıcırdadı, Xaden üzerime eğildiğinde ayak bileklerimi belinden aşağı indirdim. Dudaklarımı tekrar öpmeye başlarken parmaklarını ensemdeki saçların arasına geçirdi. Onu sadece ona karşı hissettiğim bir açlıkla öpüyordum.

Düşmemek için ellerimi geriye doğru atınca masanın üstünde ne var ne yoksa hepsini yere düşürdüm. Saatin tik takları durdu.

"Sabah benden nefret edeceksin. Çünkü aslında bunu istemiyorsun." Her bir kelimede çeneme bir öpücük kondurarak kulağıma doğru ilerledi. Kulak mememi ısırdığında içim sanki eriyerek sıvılaştı.

"Bana ne istediğimi söylemeyi kes." Parmaklarımı kısa saçlarının arasından geçirirken nefes nefeseydim, beni daha kolay öpebilmesi için başımı hafifçe eğdim. O da boynumdan aşağı, omzuma doğru ilerledi.

Kahretsin, bu çok güzeldi. Dudaklarının ısınmış tenime her dokunuşu çırayı tutuşturan alev gibiydi. Hassas bir noktada durup orada oyalanmaya başlayınca keskin bir nefes aldım. Ardından tekrar durdu, boynumun yan tarafına değen nefesi ılık ve ıslaktı.

Hiç hoşuma gitmeyen bir düşünceyle kaşlarımı çattım. "Beni istemiyorsan başka tabii."

"Seni istemiyormuş gibi mi görünüyorum?" Elimi tutup bedenlerimizin arasına soktuğunda parmaklarımı deri kıyafetinin içindeki erkekliğine doladım. Benim için ne kadar sertleştiğini hissettiğimde saf bir arzuyla inledim.

"Seni hep istedim." Aletini sıkınca inledi. Sonra başını kaldırıp gözlerime baktığında o altın benekli gözlerin derinliklerdeki vahşi arzuyu gördüm. Tıpkı benimki gibi. "Bir odaya girdiğinde senden başka tarafa bakamıyorum. Sana yaklaştığımda olan şey bu. Ânında sertleşiyorum. Lanet olsun, sen

etraftayken zar zor *düşünebiliyorum.*" Bedeni hafifçe sarsılınca karnıma değen erkekliğini daha sıkı kavradım.

"Burada sorun seni istemem değil."

"O zaman ne?"

"Sen boktan bir gün geçirmişken onurlu bir şey yapmaya ve senden faydalanmamaya çalışıyorum." Çenesi kasıldı.

Gülümseyip dudağının kenarını öptüm. "Buralarda her gün boktan geçiyor. Ben senden günümü daha iyi hâle getirmeni isterken" –dudaklarını hafifçe ısırdım– "düzeltiyorum, bunun için sana yalvarırken benden faydalanmış olmazsın."

"Violet." Adımı bir uyarı gibi, sanki o dikkat etmem gereken bir şeymiş gibi söylemişti. *Violet.* Adımı sadece ikimiz baş başa kaldığımızda, tüm duvarlar ve maskeler ortadan kalktığında söylüyordu ve Tanrılar aşkına, bunu tekrar tekrar duymak istemiyorsam ne olaydım.

"Düşünmek istemiyorum, Xaden. Sadece hissetmek istiyorum." Elimi gevşeterek onu bıraktım. Saçlarımın uzun, gevşek örgüsünü çözmek için kurdeleyi bir kez çekmem yetti ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Gözleri koyulaştığında kazandığımı anladım.

"Of, bu saçlar," dedi, sonra dudakları dudaklarımı buldu. "Ve bu *ağız.* Tek yapmak istediğim seni öpmek, beni kızdırdığında bile."

"Öyleyse öp." Üzerine eğilip dudaklarına yapıştım ve onu sanki bu şansı bir daha yakalayamazmışım gibi öptüm. Böyle bir şehvet normal değildi; bu, izin verirsek ikimizi de yakıp kül edecek bir yangındı.

Öpücük fena hâlde şehvet doluydu ve dilinin her hamlesine karşılık verirken eriyip bittiğimi hissettim. Tadı nane ve Xaden gibiydi, ona doyamıyordum.

O çok kötü bir bağımlılıktı: tehlikeli ve doyulması imkânsız.

"Bana durmamı söyle," diye fısıldadı ve başparmağıyla uyluğumun iç kısmındaki aşırı hassas noktayı okşadı.

"Durma." Durursa ölürdüm.

"Kahretsin, Violet," diye inledi, elini bacaklarımın arasına kaydırarak.

Şu andan itibaren adımı *böyle* söylemesini istiyordum. Tam olarak böyle.

İç çamaşırımın kumaşını klitorisimin üzerinde kaydırdığında vücuduma yayılan zevk patlamasıyla sırtım yay gibi gerildi, o kadar tatlıydı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Açlıkla dudaklarımı buldu, parmaklarıyla kumaşın üzerinden beni okşarken dili ağzımın içine kaydı. Daha fazlası için kalçalarımı eline doğru itmeye çalıştım ama ayaklarım masadan sarkıyordu ve bu şekilde kendimi kaldırmam mümkün değildi. O bana ne yapmaya karar verirse razı olacaktım.

"Dokun bana," dedim, tırnaklarımı güçlü ensesine gömmüştüm, arzu içimde bir davul gibi gümbürdüyordu.

Dudaklarıma doğru konuşurken sesi çatladı. "Sana dokunursam, gerçekten, dürüstçe dokunursam, durabilir miyim bilmiyorum."

Yapabilirdi. Bunu içimde hissediyordum. Bu yüzden tüm bedenimle ona güveniyordum. Kalbimin bu konuda söz hakkı yoktu.

"Bu kadar *onurlu* olmayı bırak ve beni becer, Xaden."

Gözleri alev aldı ve sonra sanki ihtiyacı olan havaymışım gibi, hayatı âdeta buna bağlıymış gibi beni öptü, sanırım benim hayatım da ona bağlıydı. Parmakları iç çamaşırımın altına kayarak kayganlaşan girişimi okşadığında dudaklarımdan bir inilti döküldü. Dokunuşu nefes kesiciydi.

"Çok yumuşak." Parmaklarıyla dokunup okşamaya devam ederken beni tutkuyla öptü ve içimdeki o tatlı zevk sarmalı daha da gerildi. Tırnaklarımı omzuna gömdüm, Xaden şişmiş klitorisimin üzerinde gittikçe daha sert daireler çizerken sırtım yay gibi gerilmişti. "Eminim tadın da bu dokunuş kadar güzeldir."

İçimde titreşen haz, derimin altında yaşayan, nefes alan bir ateş gibiydi.

"Daha fazla." Tenim kızarır, nabzım gittikçe hızlanırken söyleyebildiğim, isteyebildiğim tek şey buydu. Yanacaktım, alevler içinde kalacaktım. O bir parmağını içime sokarken inlemekten başka bir şey yapamadım. Kaslarım parmağının etrafında kasıldı ve bir saniye sonra içimde hareket etmeye başladı.

"Çok seksisin." Sesi alçak, sanki yorgunmuş gibi çatlaktı. "Bu ikimizi de mahvedebilir ama aletimin etrafına boşaldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Tanrılar aşkına." Bu *ağzı* yok muydu... Destek almak için ellerimi duvara dayadım, kalçalarımı oynatırken bir şey devirdim. Ben kendimi içime giren parmaklarına doğru iterken sol tarafımda bir şey yere düşerek paramparça oldu. Xaden parmaklarını içimde hafifçe kıvırınca nefes nefese kaldım, bacaklarımı onun deri kaplı kalçalarına sardım. Başparmağıyla klitorisimi okşadığında sürtünme ve basınç beni akılsız bir mutluluğun sınırına doğru itti.

Haykırdığımda sesimi ağzıyla kesti, içimdeki parmaklarının hareketi ile aynı ritmi tutturan dilinin sinsi darbeleriyle beni öptü. İçimde yükselen güç kemiklerimde dalgalanıyordu, bu beklenmedik, çatırdayan enerjiye şaşırarak Xaden'a daha sıkı sarıldım.

"*Kendine bir bak. Çok güzelsin, Violet. Benim için kendini bırak.*" Zihnimde çınlayan sözleri, dudaklarımdaki dudakları ve bu ânın mahremiyeti beni zevkin önce sınırına, sonra da ötesine sürükledi.

Sırtım yay gibi gerilirken Xaden çığlığımı yuttu ve gerilmiş yay gibi bir anda serbest kalıp kendimi orgazmın ilk dalgasının kollarına bırakırken göz ucuyla milyonlarca minik yıldızın kıvılcım gibi parladığını gördüm. O beni ilk doruk noktasından ikinciye sürükleyen bir uzmanlıkla okşarken penceremin dışında şimşekler çakıyor, oda tekrar tekrar aydınlanıyordu.

"Xaden," diye inledim zevk dalgaları yavaşça çekilirken.

Sırıttı, parmaklarını içimden çıkarırken gömleğine uzandım, şu an nefes nefese bir arzu yığınından başka bir şey değildim. Onu *hemen* çıkarmasını istiyordum. Arzumu yerine getirerek kumaşı yırtıp attı, sonra tekrar öpüşmeye başladık, dillerimiz dönüyor, ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaşıyordu. Parmak uçlarımda tenini hissetmek neredeyse ilahi bir duyguydu, onca sert kasın üzerinde inanılmaz derecede yumuşak bir cildi vardı. Sırtındaki desenlere dokunarak yaptığı her hareketle dalgalanan kaslarının üzerindeki her bir girinti ve çıkıntıyı ezberledim.

"Seni *hemen şimdi* istiyorum," dedim soluk soluğa ve deri kıyafetinin düğmelerine uzandım.

"Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu, ben kumaşı –ve altındaki diğer her şeyi– aşağıya indirip kalın erkekliğini açığa çıkarırken. Elimde sıcak, sertti ve dudaklarından kopan inilti kendimi yenilmez hissetmemi sağladı.

"Senden beni becermeni istiyorum." Doğrulup onu öptüm.

İnledi, kalçamı masanın kenarına doğru çekip iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirerek beni çıplak bıraktı.

Nabzım tavan yapmıştı. "Doğurganlık önleyici alıyorum." Elbette, ikimiz de alıyorduk. Bir binicinin isteyeceği son şey etrafta koşuşturan küçük kanat bebekleriydi. Ama sonradan üzülmektense baştan önlem almak daha iyiydi.

"Ben de." Kalçamı kavrayıp daha iyi bir açı için beni kaldırdı ve aletinin başını klitorisime sürttü. Ben inlerken göz göze geldik. Vücudunun her gergin çizgisine kazınan açlık benim felaketim oluyordu. Mahvolmamız umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Artık kendimi tutmak yoktu. Bundan sonra olmayacaktı.

Aramıza uzanıp aletinin başını girişime doğru götürdüm ama bu pozisyon çok kötüydü. Xaden'ın boyu masa için oldukça uzundu ve onu bu kadar çaresizce arzuluyor olmasaydım

gülerdim. Kendimi kaldırdım ama işe yaramadı. Beklediğimiz her saniye on yıl gibi geliyordu.

"Lanet olası masa," diye küfretti.

Kesinlikle aynı şeyi düşünüyordum.

Beni uyluklarımın arkasından kavrayıp kaldırırken pazuları kasıldı, kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım. O dönerken geceliğim aramıza sıkıştı. Sırtım gardıroba çarptığında dudaklarımız doyumsuz bir öpücükle buluştu ama dilinin darbeleri ve uyluklarımın arasında hissettiklerimle kendimden geçtiğim için gözümü bile kırpamadım.

"Kahretsin. İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Beni merak etme."

O ilk santimini içime iterken aletinin sertliğinden nefes nefese kaldım.

"*Daha fazla.*" Onu öpmekle meşgul olduğum için konuşamıyordum. "*Hepsini istiyorum.*"

"*Sen benim ölümüm olacaksın, Violet.*" Kontrolünü tamamen kaybetti ve sert bir hamleyle tamamen içime girdi.

Öpüşmeye devam ederken inledim. *Derin.* O kadar derine inmişti ki onu *her yerimde* hissediyordum.

"*Bana iyi olduğunu söyle.*" Tanrılara şükürler olsun ki hareket etmeye başlamıştı.

"*Harikayım.*" Harikadan da iyiydim. Derimin altındaki güç yeniden alevlenmiş, sözsüz, çılgınca bir arzuyla cızırdıyordu.

"*Bu çok güzel.*" Acımasız, sabit bir tempo tutturarak tekrar tekrar içime girerken mememi avuçlamak için elini kaldırdı ve ağzı boynumdan aşağı kaydı.

Sırtım her darbede gardırobun kapısına çarpıp oda gerilen bedenlerimizin ve gıcırdayan ahşabın sesiyle dolarken hissettiğim çıldırtıcı zevkten başka bir şey düşünemiyordum. Her darbe bir öncekinden daha iyiydi. Nefesim kesilmişti.

"*Siktir, sana asla doyamayacağım, değil mi?*" dedi, ben ona doğru eğilirken yüzünü boynuma gömdü.

"*Kapa çeneni ve becer beni, Riorson.*" Zaten birkaç saat sonra pişman olacaktık.

Kendimi ona doğru daha kuvvetli itebilmek için yukarı uzanarak bir elimle gardırobun üst kenarını kavradım; kalçalarının ritmine uyarak onu daha derine, daha sertçe içime aldım. Geceliğimin askılarından birini omzumdan çekip çıkardı ve gecenin serin havası, sıcak ağzıyla örtmeden önce bir anlığına sertleşmiş meme uçlarımda gezindi. Duygular yay gibi geriliyor, dönüyor ve kıvrılıyordu, içimde o kadar büyük bir zevk düğümü oluşmuştu ki bu gerilim artık dayanılmazdı.

Gardırobun kapısından bir ses geldi, sonra menteşelerinden ayrıldı ve çerçeve kırılıp etrafımızdaki tahta parçalanırken Xaden'ın gölgeleri dışarı fırlayarak beni korudu. Aniden alevlenen gücüm onunkine cevaben yükseldi, omuzlarını kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırırken derimin altında cızırdamaya başladı.

Durmak yoktu. Duramazdık.

"Siktir," diye küfretti tekrar tekrar içime girerken, hiç durmadan bizi tekrar döndürdü ve sırtım bir kumaşa dayandı. Ama bu yatak değildi. Pencerenin kenarına itilmiş perdeydi.

Dudaklarımız buluştuğunda enerji yeniden çatırdadı; Xaden hâlâ devam ediyor, her hareketinde içimdeki düğüm acı verici bir şekilde daha da sıkılaşıyordu.

Ve güç... çok yoğundu. Beni yakıyor, serbest bırakılma ihtiyacıyla kanımı ısıtıyordu. "Xaden," diye haykırdım, aynı anda hem kıvranıyor hem de beni dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi ona tutunuyordum.

"Buradayım Violet," dedi nefesi dudaklarıma çarparak. "Bırak kendini."

İçimde şimşekler çaktı, o kadar parlaktı ki gözlerimi kapadım. Hemen ardından gelen gök gürültüsüyle birlikte üzerimde bir sıcaklık hissettim.

Ve duman kokusu aldım.

"Kahretsin." Xaden'ın gücü odayı doldurarak içerideki ışığı gölgelediğinde perde düştü ama yanmış kumaş tenime değmeden önce çekilmiştik.

Beni yere yatırdığında o zevk düğümü bir kırılma noktasına ulaştı ve *sonunda* içime girerken tüm ağırlığını üzerimde hissettim. Gölgeler kaybolduğunda onun üzerimdeki görüntüsü, gözlerime kilitlenmiş karanlık bakışları şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Bu. Çok. Güzel." Her kelimeyi bir öpücükle noktaladım.

Geri çekildi, gözleri bir ya da iki kalp atımı boyunca benimkileri aradı, sonra beni daha fazlasına zorlayan, kalçalarımı onunkilere doğru itmeme neden olan başka bir öpücükle mahvetti.

Bu adam tüm vücuduyla öpüşüyordu, dili ve kalçası aynı ritimle hareket ediyor, göğsünü aşırı hassas meme uçlarıma sürterken nefes alabilmem için ağırlığını tamamen üzerime vermiyordu. Beni kendiyle aynı sınırda tutuyordu, tüm odayı ateşe vermeden önce buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Ben... Ben..." Gözlerim çılgınca onunkileri aradı. Neden konuşamıyordum?

"Biliyorum." Tekrar dudaklarımı buldu ve elini bedenlerimizin arasına uzatarak o yetenekli parmaklarını beni başka bir orgazmın doruğuna çıkarmak için kullandı; etrafımız bir kez daha aydınlandı, ardından ben altında kendimden geçerken gök gürültüsü ve karanlık geldi.

Zevk beni dalgalar hâlinde alıp götürürken tek yapabildiğim Xaden'ın omuzlarına tutunup mutluluk dolu bir teslimiyetle boşalmak oldu.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Zirveden indiğim anda Xaden ritmini bozdu ve dizimi göğsüme doğru çekip daha da derinlerime girdi. Onu karşılamak için kalçamı kaldırdım, boşalmasını hayranlıkla izlerken tenimizde boncuk boncuk terler oluşmuştu. Kendi kontrolümü

kaybetmekten ne kadar korkuyorsam onun kontrolünü kaybetmesini de o kadar seviyordum. Kalçamı öne doğru ittiğimde inledi, başını geriye atarak bir kez daha sertçe içime girdi. Sonra bir kez daha.

Üçüncüsünde haykırdı ve o içimde titrerken gücü gölgelerden oluşan dalgalar hâlinde dışarı fırlayarak pencerenin diğer tarafındaki ahşap hedef tahtasını parçaladı.

Havada kıymıklar uçuşurken Xaden bizi enkazdan koruyacak kadar uzun süren bir karanlık dalgası daha oluşturdu. Sonra gölgeler geri çekildi ve arkamda hançerler yere düştü.

Yerde uzanmış, tam ve mutlak delilik olarak tanımlanabilecek bir şeyin ardından göğüslerimiz inip kalkarken birbirimize baktık, o da en az benim kadar şaşırmış ve büyülenmiş görünüyordu.

"Kontrolümü hiç bu kadar kaybetmemiştim," dedi, ağırlığını bir koluna verip diğer eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. Bu hareket o kadar nazik, az önce yaşadıklarımıza o kadar zıttı ki gözlerimi kırpıştırıp gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ben de öyle." Yüzümdeki gülümseme arsız bir sırıtışa dönüştü. "Daha önce hiç kontrolünü kaybedeceğim bir gücüm de olmamıştı gerçi."

Güldü ve yan dönerek bana sarılıp kolunu başımın altına koydu.

Havadaki dumanın kokusunu aldım. "Yoksa ben..."

"Perdeleri ateşe mi verdin?" Kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Ya." Utanç duyacak bir şey olduğunu hissetmiyordum, bu yüzden parmaklarımın ucuyla çenesindeki kirli sakalı okşadım. "Ve sen de söndürdün."

"Evet. Sonra da hedef tahtanı kırdım." Yüzünü buruşturdu. "Sana yeni bir tane getiririm."

Gardıroba baktım. "Biz..."

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Yeni bir sandalyeye de ihtiyacın olduğuna eminim."

"Bu..." Pantolonunu bile tam olarak çıkaramamıştım, geceliğim de bir omzumdan gelişigüzel sarkıyordu.

"Korkutucu derecede mükemmeldi." Yüzümün yan tarafını okşadı. "Seni temizleyip yatırmam lazım. Odanı yarın düşünürüz. Çok tuhaf ama mahvetmediğimiz tek şey yatağın."

Yatağın sağlam kaldığından emin olmak için doğruldum ve Xaden da öne doğru eğilerek aynısını yaptı. Aniden sırtındaki kaslar ve Sgaeyl'in ona aktardığı lacivert yadigâr dışında her şeye olan ilgimi kaybettim.

Uzanıp parmağımı sırtındaki ejderha yadigârının üzerinde gezdirdim ve kabarık, gümüş yara izlerini takip ettiğimde Xaden kasıldı. Hepsi kısa, ince çizgilerdi, kırbaç izi olamayacak kadar düzgündüler, desenlerinde bir uyum falan yoktu ama hiçbiri kesişmiyordu. "Ne oldu?" diye fısıldadım nefesimi tutarak.

"Gerçekten bilmek istemezsin." Gerilmişti ama benden uzaklaşmadı.

"İstiyorum." Tesadüfi görünmüyorlardı. Biri onu kasten, kötü niyetle incitmişti ve bu bende o kişiyi yakalayıp aynısını ona yapma isteği uyandırıyordu.

Omzunun üzerinden bakarken çenesi kasıldı ve gözlerimiz buluştu. Dudağımı ısırdım, bu ânın iki yöne gidebileceğini biliyordum. Beni her zamanki gibi dışlayabilir ya da gerçekten içeri girmeme izin verebilirdi.

"Çok fazla var," diye mırıldandım parmaklarımı sırtında gezdirerek.

"Yüz yedi tane." Bakışlarını kaçırdı.

Bu sayı midemin kasılmasına neden oldu, sonra durdum. *Yüz yedi.* Liam'ın bahsettiği sayıydı bu. "Bu, reşit olmayan ve isyan damgası taşıyan çocukların sayısı."

"Evet."

Yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. "Ne oldu, Xaden?"

Saçlarımı geriye doğru çektiğimde yüzünde gördüğüm ifade şefkate o kadar yakındı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bir anlaşma yapma fırsatı yakaladım," dedi usulca. "Ve bunu kullandım."

"Ne tür bir anlaşma sende böyle yaralar bırakmış olabilir ki?"

Gözlerinden karmaşık hisler geçti ama sonra iç geçirdi. "İsyancı liderlerin geride bıraktığı yüz yedi çocuğun sadakatinin kişisel sorumluluğunu üstlendiğim ve karşılığında da anne babalarımız gibi öldürülmek yerine Biniciler Bölüğü'nde hayatta kalmak için mücadele etmemize izin verilmesini sağladığım bir anlaşma." Bakışlarını kaçırdı. "Ölüm ihtimalini kesin ölüme tercih ettim."

Teklifin acımasızlığı ve diğerlerini kurtarmak için yaptığı fedakârlık fiziksel bir darbe gibi üzerime indi. Yanağını okşayıp yüzünü tekrar kendime çevirdim. "Yani içlerinden biri Navarre'a ihanet ederse..." Kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman hayatımı kaybederim. Yara izleri bunu hatırlatmak için var."

Liam bu yüzden her şeyini ona borçlu olduğunu söylüyordu. "Başına gelenler için çok üzgünüm." Özellikle de isyanı yöneten o değilken.

Bana içimi görüyormuş gibi baktı. "Senin özür dilemeni, üzülmeni gerektirecek bir şey yok."

Ayağa kalkmak için hamle yaparken elini tuttum. "Kal."

"Kalmamalıyım." Gözlerime bakarken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "İnsanlar konuşmaya başlar."

"Sana ne zaman insanların ne düşündüğünü umursadığım izlenimi verdim?" Daha önceki sözlerini tekrarlayarak doğrulup elimi boynundaki ejderha yadigârına doladım. "Benimle kal, Xaden. Beni yalvartma."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"O zaman bu bizim kötü fikrimiz."

Omuzları çöktüğünde kazandığımı anladım. Bu gecelik benimdi. Temizlenmek için sırayla gizlice dışarı çıktık, sonra o da yatağa girip arkama uzandı. "Sadece bu duvarlar arasında," dedi sessizce, ne demek istediğini anlamıştım.

"Sadece bu duvarlar arasında," diye tekrarladım. Bizim bir ilişkimiz yoktu. Emir komuta zinciri göz önüne alındığında bu... felaket olurdu. "Ne de olsa biz biniciyiz."

"Biri konuşursa öfkeme güvenemem..."

Dudağına bir öpücük kondurarak onu susturdum. "Seni anlıyorum. Bu çok... tatlı."

Tenime ufak öpücükler kondurdu. "Ben tatlı falan değilim. Lütfen herhangi bir tarafımın yumuşak ya da nazik olduğunu sanma. Bu seni sadece incitir ve ne yaparsan yap..." Yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes aldı. "Bana âşık olma."

Elimi dövmeli kolunun üzerinde gezdirip öyle olmaması için dua ettim. Göğsümdeki bu ezici özlem ve tatmin duygusu bir değil üç kez boşalmanın etkisinden kaynaklanıyor olmalıydı, değil mi? Daha fazlası olamazdı.

"Violence?"

Penceremden sonsuz, siyah gökyüzüne baktım ve göz kapaklarım her saniye daha da ağırlaşırken konuyu değiştirdim. "Yıldırımlara hükmedebileceğimi nasıl tahmin ettin?"

Başını kaldırıp başımı çenesinin altına çekti. "Tairn'in sana güç aktardığı ilk gece bunu yaptığını düşünmüştüm ama emin değildim, o yüzden bir şey söylemedim."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kırpıştırıp geçmişi düşündüm ama uyku beni kollarına alırken beynim tatlı, uyuşuk bir uğultuyla doldu. "Ne zaman?" Gözlerim kapandı.

Beni kendine çekerek kollarını bedenime sardı, uyuklamaya başladığımda kalçam bedenine yaslanmıştı.

"Beni ilk öptüğün zaman."

Uyandığımda Xaden gitmişti ama bu pek de sürpriz sayılmazdı. Zaten gece boyunca burada kalmasını düşünmek bile delilikti. Asıl şaşırtıcı şey kalması olurdu. Komodinimin üzerinde, içinde bir demet bahar menekşesi olan bir kavanoz gördüm. Kalbim neşeyle doldu. Bu adamla başım büyük beladaydı.

Dahası tüm döküntüleri köşede bir yığın hâline getirmişti, ben uyurken gölgelerini kullanmış olmalıydı çünkü hiçbir şey duymamıştım.

Hâlâ bitkindim ama güneşin çoktan doğduğunu fark ederek çabucak giyinip saçımı topladım. Liam revirde olduğu için bugünkü Arşiv gezimde yalnız olacaktım ama dönüş yolunda gizlice onu ziyaret edebilirdim.

Botlarımı bağlarken kapım çalındı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim kapıyı çalanın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Liam revirde diye başka korumaya ihtiyacım" –kapıyı açıp son kelimeyi söylerken sesim azaldı– "yok."

Profesör Carr kapı ağzında durmuş bana bilimsel bir takdirle bakarken saçları diken diken olmuştu, kaşlarını kaldırarak omzumun üzerinden odamdaki enkaza baktı. "Yapacak işlerimiz var."

"Arşiv görevim var," diye itiraz ettim.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Orayı yakmayacağından emin olana kadar Arşiv görevinden alındın. Yıldırım ve kâğıt iyi bir ikili değildir. İnan bana Sorrengail, kâtipler seni değerli kitaplarının yakınında istemeyeceklerdir, hem görünüşe bakılırsa güçlerini uykunda bile kontrol edemiyorsun."

Tutturamadığı için acı sözlerini duymazdan gelmeye çalıştım ama sonuç olarak koridorda yürümeye başladığında peşinden gittim. "Nereye gidiyoruz?"

"Ormandaki ağaçları yakmayacağın bir yere," dedi arkasına bakmadan.

Yirmi dakika sonra uçuş sahasındaydık, Tairn'i eyerini takmış hâlde görmek beni şaşırttı.

"Bunu nasıl yaptın?"

İçerlediğini gösteren bir ses çıkardı. *"Sanki kendi başıma nasıl yapacağımı bulamadığım bir şeyi tasarlamalarına izin verirmişim gibi. Gücünü nereden aldığını unutma, Gümüş."*

"Andarna nasıl?" diye sordum Profesör Carr elime bir çanta tutuştururken. "Bu ne için?"

"Uyuyor ama iyi," diye karşılık verdi Tairn.

"Kahvaltı," diye cevapladı Carr. "Uzun uzun güce hükmetme çalışması yapacaksın, buna ihtiyacın olacak." Turuncu Hançerkuyruğuna tırmandı, ben de Tairn'e binip kayışları bağladıktan sonra havalandık.

Sıradağlara doğru uçarken bahar rüzgârı yanaklarımı ısırıyordu. Öğle yemeğinden önce biraz antrenman yapacağımı düşünerek bu sabah uçuş kıyafetlerimi giydiğim için şükrettim.

Neredeyse yarım saat sonra ağaçların bittiği yamacın epeyce yukarısında bir yere indik.

Yüksek irtifanın getirdiği soğuk yüzünden titreyip kollarımı ovuşturdum.

"Merak etme. Uzun süre üşümezsin," dedi Carr, ejderhasından inip cebinden küçük bir kitap çıkararak. "Dün gece okuduklarıma göre bu özel yeteneğin insan vücudunu aşırı ısıtma gücü varmış, dolayısıyla..." Etrafımızı işaret etti.

"Ayrıca, burada yanacak pek bir şey yok, değil mi?" Boynumu kırmaya karar verirse etrafta tanık da olmayacaktı. Ona hızlı bir bakış attım, sonra gözlerimi kaçırıp eyerimin kayışlarını çözdüm ve Tairn'in ön bacağından aşağı kaydım. *"Beni bırakma."*

"Asla. Sana doğru bir adım bile atamadan onu diri diri yakarım."

"Kesinlikle." Beni dikkatle inceliyordu, dizimdeki sargının uçuş kıyafetimin altından kaymadığından emin olmak için onu kontrol ederek gözlerine bakmaktan kaçındım. "Doğanın dengeyi bir şekilde bulması her zaman bana çok ilginç gelmiştir."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim, Profesör."

"Bu tür bir güç, böylesine..." İç geçirdi. "Sen kendini kırılgan olarak tarif etmez miydin?"

"Ben neysem oyum." Öfkelenmiştim. Şimdiye kadar profesörün beni farklı biri olarak görmesi için hiçbir şey yapmamıştım.

"Bu bir hakaret değildi, öğrenci." Omuzlarını silkerek eyere baktı. "Bu bir denge. Görevlerim sırasında, güç üzerinde kontrol sistemi sağlayan bir tür korelasyon olduğunu fark ettim. Seninki de bedenin."

Carr'ın küçük ejderhasını yanından uzaklaştıran Tairn'in göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Ejderhan bana güvenmiyor," dedi Carr, sanki bu çözülmesi gereken akademik bir sorunmuş gibi. "Şu anda bölükteki en güçlü ejderha olduğunu düşünürsek..."

"Ama Kıta'da değil," diye itiraf etti Tairn.

"...bu senin de bana güvenmediğin anlamına geliyor, Öğrenci Sorrengail." Gözlerime bakarken dağın tepesindeki rüzgâr ak saçlarını tüy gibi uçuşturdu. "Neden peki?"

"Yalan söylemenin anlamı yok."

"Bana çelimsiz demeniz dışında mı?" Gerekirse binmeye hazır şekilde Tairn'in ön bacağının dibinde duruyordum. "Jeremiah'yı öldürdüğünüz gün oradaydım. Mühür gücü ortaya çıktı ve siz hepimizin gözü önünde onun boynunu bir dal gibi kırdınız."

Carr düşünceli bir şekilde başını öne eğdi. "Evet, hatırı sayılır bir panik içindeydi ve zihingörenlerin yaşamasına izin verilmediği yaygın olarak bilinir. Sonunun geldiğini göremeden acısına son verdim."

"Zihin okumanın neden ölümle cezalandırıldığını asla anlayamayacağım." Sanki gücünü içime çekebilirmişim gibi elimi Tairn'in bacağına koymuştum, oysa zaten içimden akıp gittiğini hissediyordum.

"Çünkü bilgi güçtür. Bir generalin kızı olarak bunu bilmen gerekir. Gizli bilgilere sınırsız erişimi olan birinin etrafta

dolaşmasına izin veremeyiz. Böyleleri tüm krallık için güvenlik riski oluşturur."

Ama Dain yaşıyordu.

"*Çünkü Aetos, onu kontrol altında tutabildikleri sürece işlerine yarayacaktır.*" Tairn başımın üzerinden buhar püskürttü ve Turuncu Hançerkuyruk biraz daha geri çekildi. "*Üstelik gücünü kullanmak için dokunmak zorunda, o yüzden de kontrol altında tutulabilir.*"

"Şimdi, bana güvenmek zorunda değilsin, hatta istersen ejderhanın üzerindeki oturağında otururak da güce hükmedebilirsin ama seni öldürmek gibi bir planım olmadığını söylediğimde umarım bana inanırsın, Öğrenci Sorrengail. Senin gibi bir değeri kaybetmek savaş için bir trajedi olur."

Değer.

"Tairn'le bağ kurmuş olman, Riorson'la ikinizi bu krallığın uzun zamandır gördüğü en gıpta edilen binici çifti yapıyor. Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Gözlerini kıstı.

"Tabii, lütfen." En azından acımasızca dürüsttü, bu yüzden ona karşı nerede duracağımı anlamıştım.

"Sadakatinizi açıkça gösterin. Riorson'la senin her binicinin kıskanacağı olağanüstü, ölümcül güçleriniz var. Ama birlikte?" Gür kaşlarını çattı. "Komutanın varlığına izin vermeyi göze alamayacağı korkunç bir düşman olursunuz. Ne dediğimi anlıyor musun?" Sesi yumuşadı.

"Navarre benim evim, Profesör. Benden önce binici olmuş her Sorrengail gibi onu savunmak için canımı veririm."

"Harika." Başıyla onayladı. "Şimdi işe koyulalım. Yıldırımı ne kadar çabuk kontrol altına alabilirsen ikimizin de kıçının donmasını o kadar çabuk engellemiş olursun."

"İyi bir noktaya değindiniz." Dağların üstünden çevreye baktım. "Yani şimdi..." Etrafımızdaki dağları işaret ettim.

"Herhangi bir yer olur ama tercihen tam burası, evet."

Gözlerimi uzaktaki dağlara diktim. "Daha önce ne yaptığımdan pek emin değilim. Tamamen... duygusal bir tepkiydi." Ve dün gece olanlar kesinlikle anlatılacak şeyler değildi.

"İlginç." Kalemiyle defterine bir şeyler yazdı. "Dünkü Savaş Oyunları'ndaki gösterinin dışında hiç yıldırım kullandın mı?"

Cevabımı kendime saklamayı düşündüm ama sessizliğim pek faydalı olmayacaktı. "Birkaç kez."

"Onlar da duygusal tepkilerin sonucu muydu?"

Tairn homurdandığında elimin tersiyle ön bacağına vurdum. "Evet."

"O zaman oradan başla. Gücünün içine demirleme yap, gücün ortaya çıktığında hissettiğin her neyse şimdi de onu hissetmeye çalış." Defterine geri döndü.

"*Kanat liderini çağırayım mı?*" Tairn kafamın içinde kahkaha attı.

"*Kapa çeneni.*" İki ayağımı da Arşiv'imin zeminine koydum ve güç içimden etrafa akmaya başladı. Andarna'nın altın ışığı da oradaydı ama dün kullanıldığı için zayıflamıştı, tepemde Xaden'la bağlantıyı temsil ettiğini bildiğim mürekkep siyahı gölgeler dönüyordu.

"*Sorun mu var?*" diye sordu Xaden sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi. "*Peki bu kadar uzakta ne yapıyorsun?*"

"*Carr'la antrenman yapıyorum.*" Alçak sesini duyunca yanaklarım yanmaya başladı. "*Hem ne kadar uzakta olduğumu nereden biliyorsun?*"

"*Güce hükmetme konusunda iyileştiğinde bunu sen de yapacaksın. Bu evrende seni bulamayacağım hiçbir yer yok, Violence.*" Bu söz bir tehdit gibiydi ama değildi. Öyle olamayacak kadar rahatlatıcıydı.

"*Şu anda yıldırıma hükmetmem gerekiyor. Carr bana bakıyor ve nasıl yapacağımı bulamazsam işler gerçekten garip bir hâl alacak...*"

Zihnimi... *benim* görüntülerim doldurdu. Dün geceyi bir şekilde Xaden'ın gözlerinden görüyor, doymak bilmeyen arzunun kusursuz ateşini hissediyordum. Ben altında inleyip eli kalçalarımın üzerinde gezinirken tırnaklarımı zevk dolu bir acıyla tenine batırıp kontrolümü kaybettim, hayır, Xaden kontrolünü kaybetti. Tanrılar aşkına, onu arzuluyordum –hayır– o beni arzuluyordu. Dokunuşumu, tadımı yeniden hissedebilmek için büyük bir hasret duyuyordu...

Güç tüm bedenimi doldurarak tenimde çatırdadığında kapalı gözlerimin arkasında bir ışık yandı.

Görüntüler durdu ve artık duygularım bir kez daha bana aitti.

Uyluklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için ağırlığımı değiştirmek zorunda kalacak kadar tahrik olmuştum.

"İyi iş çıkardın!" Profesör Carr başıyla onaylayarak birkaç not aldı.

"*Bunu yaptığına inanamıyorum.*"

"*Bir şey değil.*"

Ellerimin tersiyle yüzüme dokunduğumda yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Gördün mü, sana söylemiştim." Carr defteri kaldırdı. "Yıldırımlara hükmeden son kişi bunun bedenini aşırı ısıttığını söylemişti. Şimdi tekrar yap."

Tairn kıkırdadı.

"*Sakın tek kelime edeyim deme,*" diye uyardım onu.

Bu kez güç patlamasının nedenine değil yarattığı hisse odaklanıp tüm duyularımı açtım ve göz kamaştıran yakıcı enerjinin içimden geçerek bir kırılma noktasına ulaşmasına izin verdim. Sonra onu serbest bıraktığımda bir kilometre uzağa yıldırım düştü. Şu işe bakın hele. Belanın ta kendisi olup çıkmıştım.

"Belki bu sefer nişan almaya çalışabilirsin." Profesör Carr not defterine baktı. "Sadece gücü kontrol ettiğin fiziksel kuvve-

tini tüketmemen gerektiğini unutma. Kimse senin tükendiğini görmek istemez. Tairn'inki gibi bir güç onu kontrol altına alamazsan seni canlı canlı yer."

Bitkin düşmeden önce beş kez daha yıldırım yarattım ama hiçbiri hedeflediğim yere inmedi.

Bu, düşündüğümden daha zor olacaktı.

Aretia Savaşı'nın yıldönümü olan 1 Temmuz, bu vesileyle Yeniden Birleşme Günü ilan edilmiştir ve krallığımızı ayrılıkçılardan kurtarmak için savaş sırasında kaybedilen hayatları ve Aretia Antlaşması'yla kurtarılanları onurlandırmak için her yıl bu tarihte tüm Navarre'da kutlanacaktır.

–BİLGE KRAL TAURI'NİN KRALİYET BİLDİRİSİ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Eskiden gardırop olan şeyin kalıntılarından bir kucak dolusu kıyafet alırken kapım çalındı.

Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp, "İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açıldığında içeri Xaden girdi, saçlarının uçuş sahasından yeni gelmiş gibi dağınık olduğunu görünce nabzım yükseldi.

"Ben sadece..." diye konuşmaya başladı, sonra durdu, odamdaki dün geceden kalma enkazı inceledi. "Kendimi dün gece buraya o kadar hasar vermediğimize ikna etmiştim ama..."

"Evet, şey..."

Bana baktığında ikimiz de gülümsedik.

"Bak, bunu garip bir hâle getirmemize gerek yok." Omuzlarımı silkerek gerginliği azaltmaya çalıştım. "İkimiz de yetişkiniz sonuçta."

Yara izi olan kaşını kaldırdı. "İyi çünkü öyle bir şey yapmayacaktım. Ama en azından odanı temizlemene yardım edebilirim." Bakışları gardıroba kayınca yüzünü buruşturdu. "Yemin ederim bu sabah giderken karanlıkta bu kadar harap görünmüyordu. Dün gece de birkaç ağaçtan fazlasını ateşe ver-

mişsin meğer. Onları söndürmek için suya hükmeden iki kişi çağırmam gerekti."

Yanaklarım kızardı. "Erkenden gitmiştin." Mucizevi bir şekilde ayakta kalan masama doğru yürürken ses tonumu olabildiğince soğukkanlı tutmaya çalışıyordum. Yere düşürdüğümüz birkaç kitabı almak için eğildim.

"Liderler toplantısı vardı, erken kalkmam gerekiyordu." Eğilip o gece Montserrat'a döndüğümüzde Mira'nın sırt çantama koyduğu en sevdiğim masal kitabını alırken kolu benimkine değdi.

"Ya." Yüreğim hafifledi. "Tamam o zaman." Ayağa kalkıp elimdeki kitapları masanın üzerine koydum. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin yani."

"Elbette." Dudağının bir köşesi kalktı. "Carr'la antrenman nasıl geçti?"

Konuyu iyi değiştirmişti.

"Güce hükmedebiliyorum ama nişan alamıyorum ve bu da acayip yorucu." Dudaklarımı birbirine bastırarak yaptığım ilk vuruşu düşündüm. "Biliyor musun, dün uçuş sahasında tam bir pislik gibi davrandın."

Kitabı daha sıkı kavradı. "O ânı atlatman için ne duyman gerekiyorsa onu söyledim. Başkalarının seni savunmasız görmesinden hoşlanmadığını biliyorum ve sen..."

"Savunmasızdım," diye tamamladım cümlesini.

Başıyla onayladı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de ilk kez birini öldürdükten sonra midemde hiçbir şey tutamamıştım. Böyle bir tepki verdiğin için seni yadırgamıyorum. Bu sadece hâlâ insanlığını koruduğunu gösterir."

"Senin de öyle," dedim kitabı nazikçe ondan alarak.

"Bu tartışmaya açık."

Dedi sırtında yüz yedi yara izi olan adam. "Tartışmaya açık falan değil. Benim için değil."

Gözlerini kaçırdığında savunmaya geçmek üzere olduğunu anladım.

"Bana gerçek bir şey söyle," dedim çaresizce, onu yanımda tutmak için.

"Ne gibi?" diye sordu. Tıpkı daha önce uçarken yaptığı gibi, yaralarını sormaya kalktığımda beni o dağda bıraktığı gibi.

"Mesela..." Zihnim soracak bir şeyler aradı. "Seni avluda gördüğüm gece nereye gittin?"

Kaşlarını çattı. "Biraz daha ayrıntı vermen gerek. Üçüncü sınıflar sürekli bir yerlere gönderilir."

"Yanında Bodhi vardı. İmtihan'dan hemen önceydi." Gerginlik içinde alt dudağımı yaladım.

"Ah." Başka bir kitap alıp masanın üzerine koydu, belli ki bana açılıp açılmayacağına karar verirken oyalanıyordu.

"Bana vereceğin bir sırrı kimseye söylemem," diye söz verdim. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum. Geçen sonbahar o ağacın altında gördüklerini kimseye anlatmadın." Ensesini ovuşturdu. "Athebyne. Nedenini bilmemen gerek ya da bu konuda başka bir şey soramazsın ama oradaydık."

"Ya." Bu kesinlikle beklediğim bir yanıt değildi ancak öğrencilerin bir karakola bir şeyler götürmesi sıra dışı sayılmazdı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Kitabı yerine koymak için hareket ettiğimde dün gece bu antika kitabı masadan düşürdüğüm için cildin artık daha kötü durumda olduğunu fark ettim. "Lanet olsun." Arka kapağı açtım ve cildin yarıldığını gördüm.

Dışarı sarkan bir şey vardı.

"Nedir o?" diye sordu Xaden, omzumun üzerinden bakarak.

"Emin değilim." Bir elimle ağır kitabı dengede tutarak cildin arkasına sıkıştırılmış sert parşömen parçasına benzeyen şeyi çekiştirdim. Babamın el yazısını ve yazılanların ölümün-

den birkaç ay öncesine ait olduğunu fark ettiğimde bir an için dengemi kaybettim.

Canım Violet'ım,

Bunu bulduğunda büyük ihtimalle Kâtipler Bölüğü'nde olacaksın. Unutma ki masallar bize geçmişimizi öğretmek için nesilden nesile aktarılır. Onları kaybedersek geçmişimizle olan bağlarımızı da kaybederiz. Tarihi değiştirmek ve hatta silmek için umutsuz bir nesil yetiştirmek yeterlidir.

Zamanı geldiğinde doğru seçimi yapacağını biliyorum. Sen annenin de benim de en iyi taraflarımızı aldın.

Sevgiler,

Baban

Kaşlarımı çattım ve mektubu Xaden'a verip kitabı karıştırmaya başladım. Masalların hepsini biliyor, babamın kelimeleri okuyan sesini hâlâ duyabiliyordum, sanki uzun bir günün ardından kucağına kıvrılmış bir çocukmuşum gibi geliyordu.

"Bu şifreli," dedi Xaden.

"Brennan öldükten sonra... şifreyle uğraşmaya başlamıştı," diye itiraf ettim usulca. "Abimi kaybetmek babamı daha münzevi biri yaptı. Onunla vakit geçirebilmiş olmamın tek nedeni kâtip olmak için çalıştığımdan sürekli Arşiv'de bulunmamdı."

Bir okyanustan diğerine uzanan kadim bir krallığa hükmetmek ve bu mistik topraklardaki büyüyü kontrol etmek için savaşan üç kardeş arasındaki Büyük Savaş'a dair hikâyeleri karıştırırken sayfalar titreşiyordu. Masallardan bazıları ejderhalarla bağ kurmayı öğrenen ilk binicilerin hikâyelerini ve çok fazla güç tüketmeye çalıştıklarında bu bağların biniciyi nasıl ele geçirdiğini anlatıyordu. Diğerleriyse insanların kara büyüyle yozlaşarak Venin olarak bilinen yaratıklara dönüşmesi ve Wyvern adı verilen kanatlı yaratık sürüleri yaratarak daha

fazla güç elde etme arzusuyla o diyardaki tüm büyüyü tüketince diyara yayılan büyük bir kötülükten bahsediyordu. Bir diğerindeyse gücü gökyüzü yerine yerden almanın tehlikeleri vardı, zira kişi kolayca yeryüzünden büyü çekmeye başlayıp sonunda delirebilirdi.

Masalların amaçlarından biri de çocuklara çok fazla gücün tehlikeli olabileceğini öğretmekti. Kimse bir Venin olmak istemezdi, onlar kâbus gördüğümüzde yatağımızın altında saklanan canavarlardı. Ayrıca demirleme yapabileceğimiz bir ejderha olmadan büyüyü kontrol etmeye çalışmayı aklımızdan bile geçirmemeliydik. Ama hepsi bu kadardı işte, uyku vaktinde okunan birer çocuk masalı. Peki babam neden bana bu şifreli notu bırakmış ve bu kitabın içine saklamıştı?

"Sence sana ne anlatmaya çalışıyordu?" diye sordu Xaden.

"Bilmiyorum. Bu kitaptaki her masal çok fazla gücün insanı nasıl yozlaştırdığıyla ilgili, belki de lider konumundaki birinin yozlaştığını hissetmiştir." Xaden'a bakıp şaka yollu, "General Melgren bir gün maskesini çıkarıp korkunç bir Venin olduğunu açıklarsa hiç şaşırmam. O adam beni her zaman ürkütmüştür," dedim.

Xaden güldü. "Umalım da öyle olmasın. Babam yemeğimizi yemezsek Veninlerin Kurak Topraklar'da günlerinin gelmesini beklediklerini ve bir gün bizi almaya geleceklerini söylerdi." Sol tarafındaki pencereden dışarı baktı, babasını hatırladığını biliyordum. "Dikkatli olmazsak bir gün krallıkta hiç büyü kalmayacağını söylemişti."

"Çok üzgünüm..." diye konuşmaya başladım ama gerildiğini görünce asıl ihtiyacı olanın konu değişikliği olduğuna karar verdim. "Peki, önce hangi dağınıklığı halledelim?"

"Gecemizi nasıl geçireceğimize dair daha iyi bir fikrim var," dedi yatağımın üzerine bir yığın kıyafet daha koyarken.

"Öyle mi?" Göz ucuyla bakınca dudaklarımda gezinen bakışlarının karardığını fark ettim. Nabzım hemen hızlanmıştı,

ona dokunma düşüncesi bedenimin enerjiyle dolmasına yol açıyordu.

Bana âşık olma...

Dün geceki sözleri şu anki bakışlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Geriye doğru bir adım attım. "Sana âşık olmamamı söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin yoksa?"

"Kesinlikle hayır." Çenesi gerildi.

"Tamam." Bunun canımı bu kadar acıtmasını beklemiyordum, zaten sorun da kısmen buydu. Duygularım o kadar çok işin içine girmişti ki seks ne kadar olağanüstü olursa olsun onu diğer şeylerden ayrı tutabilecek durumda değildim. "Mesele şu. Konu sen olunca seksle duygularımı birbirinden ayırabileceğimi sanmıyorum." Kahretsin, sonunda söylemiştim işte. "Zaten sınıra fazla yakınız ve tekrar birlikte olursak eninde sonunda sana âşık olacağım." Bu aceleci itiraf karşısında cevabını beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Âşık olmayacaksın." Gözlerinden paniğe benzer bir şey geçti ve kollarını kavuşturdu. Yemin ederim kendi duygularına karşı bile savunma geliştirdiğini görebiliyordum. "Beni gerçekten tanımıyorsun. Özümü bilmiyorsun."

Peki bu kimin suçu?

"Yeterince tanıyorum," diye itiraz ettim yumuşak bir sesle. "Duygusal bir korkak gibi davranmayı bırakıp böyle devam ederse senin de bana âşık olacağını kabul edersen bunu çözmek için dünya kadar vaktimiz olur." Bir şeyler hissetmese o eyeri tasarlamasına, beni dövüşmek ve uçmak için eğitmeye onca zaman harcamasına imkân yoktu. Bunun için onun da mücadele etmesi gerekiyordu, yoksa bu iş asla yürümezdi.

"Sana âşık olmaya *hiç mi hiç* niyetim yok, Sorrengail." Gözlerini kısmış, sanki bunu başka türlü anlayamazmışım gibi her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

Umurumda değildi. Bana kendini açmış, yaralarından bahsetmişti. Benim için bir sürü silah hazırlamıştı. Beni önemsiyordu. Bunu gösterme konusunda çok kötü olsa da o da en az benim kadar bu işe batmıştı.

"Ah." Yüzümü buruşturdum. "Belli ki bu işin nereye gittiğini kabul etmeye henüz hazır değilsin. O yüzden evet, sanırım en iyisi bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu kabul etmemiz." Kendimi zorlayarak omuzlarımı silktim. "İkimizin de biraz stres atmaya ihtiyacı vardı ve attık, değil mi?"

"Doğru," dedi, alnında bir endişe çizgisi belirirken.

"Yani bir dahaki görüşmemizde, şu an senin yaptığın gibi soğukkanlı davranacağım ve seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyormuş gibi yapacağım." Sıcak ve sert. Gerçekten de inanılmaz bir vücudu olabilirdi ama kalbime ne hissetmesi gerektiğini dikta etmesine izin verecek değildim.

Sırıtarak yanıma yaklaştı, bakışları vücudumun her santimini ısıtıyordu. "Ve ben de kalçamı saran uyluklarının yumuşaklığını ya da boşalmadan hemen önce çıkardığın o küçük sesleri hatırlamıyormuş gibi yapacağım." Dişleri alt dudağının üzerinde gezindiğinde dudaklarına yapışmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

"Ben de kalçama gömülen ellerinin, içimde daha derine girebilmek için beni gardıroba yapıştırmanın ve boynumdaki dudaklarının anısını görmezden geleceğim. Çok basit." Geri çekilirken dudaklarım aralandı, peşimden gelip beni duvara yasladığında kalbim mutlulukla gümbürdemeye başlamıştı.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken elini başımın yanına koydu. "O zaman sanırım içine girerken ne kadar sıcak ve kaygan olduğunun, aklımda sadece arzuna karşılık verebilmek için her fiziksel sınırı nasıl zorlayacağım düşüncesi kalana kadar nasıl daha fazlası için haykırdığının anısını görmezden geleceğim."

Siktir. Bu oyunda benden daha iyiydi. Isı tenimi yakıyordu. Onu daha yakınımda istiyordum. Dün gece yaşadığım şeyin tekrarlanmasını istiyordum. Ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyordum. Hızlanmış nefesi dudaklarıma çarptığında ben de ondan farksızdım.

Lanet olsun. Onunla birlikte olabilirdim, değil mi? Bana sunduğu her şeyi kabul edebilir ve her dakikanın tadını çıkarabilirdim. Bu odadaki her mobilyayı parçalayıp sonra onun odasına geçebilirdik. Ama sabah ne olacaktı?

Şu an ikimiz de bunu istiyorduk ama sadece birimiz bunu kabul edecek kadar cesurdu ve ben sadece onun şartlarıyla yürütülen bir ilişkiden daha fazlasını hak ediyordum.

"Beni istiyorsun." Elimi göğsüne koyup kalbinin gümbür gümbür attığını hissettim. "Her ne kadar ben de seni aynı derecede istesem de bunun seni korkuttuğunu biliyorum."

Sırtını dikleştirdi.

"Ama şöyle bir şey var." Her an kaçabileceğinin farkındaydım ve gözlerine bakmaya devam ettim. "Ne hissedeceğimi sen belirleyemezsin. Dışarıda emirleri sen verebilirsin ama burada değil. Bana sevişebileceğimizi ama sana âşık olamayacağımı söyleyemezsin. Bu haksızlık olur. Sadece yapmayı seçtiğim şeye saygı duyabilirsin. Yani ben kalbimi riske atmak *isteyene* kadar bunu bir daha yapmayacağız. Sana âşık olursam bu benim sorunum olur, senin değil. Benim seçimlerimden sen sorumlu değilsin."

Çenesi bir kez kasıldı. Sonra bir kez daha. Ardından duvardan uzaklaşarak bana alan açtı. "Bence en iyisi bu. Yakında mezun olacağım ve kim bilir nereye gideceğim. Ayrıca, biz Sgaeyl ve Tairn yüzünden birbirimize zincirliyiz, bu da... her şeyi karmaşıklaştırıyor." Her seferinde bir adım geri çekiliyordu, aradaki mesafe artık fiziksel olmaktan çok daha öteydi. "Hem yaşananlar hiç olmamış gibi davranırsak sonunda dün gece olanları unutacağımızdan eminim."

Birbirimize bakış şeklimizden, ikimizin de olanları asla unutmayacağını biliyordum. Xaden istediği kadar bundan kaçınabilirdi ama aramızdakinin ne olduğunu anlayana kadar kendimizi tekrar tekrar burada bulacaktık. Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da bu adama âşık olacağımdı –henüz olmadıysam tabii– ve farkında olsun ya da olmasın o da aynı yolda ilerliyordu.

Ona sırtımı dönerek hedef tahtamın parçalanmış yarısına doğru yürüdüm ve yerden alıp oda boyunca ilerledim. "Senin yalancı olduğunu düşünmüyorum, Xaden." Kırılmış parçaları göğsüne doğru ittim. "Mantıklı düşünmeye hazır olduğunda bana yeni bir tane alabilirsin. İşte o zaman biraz stres atarız." Sonra bu sinir bozucu adamı kapı dışarı ettim.

"Kral Tauri Yeniden Birleşme Günü'nü burada kutlayacakmış, duydunuz mu?" diye sordu Sawyer öğle yemeğinde, yanımdaki oturakta bacağını sallarken.

"Gerçekten mi?" Kızarmış tavuğuma iştahla saldırdım. Carr'la her gün antrenman yapmaya başladığımdan beri öyle iştahlıydım ki midem dipsiz bir kuyuydu sanki. Profesör beni günde sadece bir saatliğine o dağın zirvesine çıkarıyordu ama yine de kahvaltı zamanı geldiğinde açlıktan ölüyordum.

Bir ay geçmiş olmasına rağmen yıldırımı hâlâ istediğim yere indiremiyordum. Ama saatte yaklaşık yirmi vuruş yapıyordum, yani bu da bir gelişmeydi. Masalara göz gezdirirken kürsüde liderlerle birlikte yemek yiyen Xaden'la göz göze geldim.

Bu sabah şahane görünüyordu. Garrick'in söylediği bir şeye gözlerini devirirken onu her yerde takip eden küçük kara bulut bile bugün ayrı bir güzeldi.

"*Bana öyle bakma.*"

"*Nasıl?*" Bir kaşımı kaldırdım.

Gözlerime dik dik baktı. *"Dün geceki antrenman salonunu düşünüyormuşsun gibi."*

Rhiannon karşımda, "Tabii ya," dedi. "Demek bu yüzden Devera'nın ortak alanında şu anda beş yüz tane siyah üniformalı adam var. Kral nereye giderse parti de oraya gider."

"Eh, şimdi sen söyleyince." Dilim alt dudağımın üzerinde gezinirken gece herkes gittikten sonra kalçasıyla beni nasıl mindere yapıştırdığını hatırladım. Aramızda bir nabız gibi atan arzuya teslim olmaya ne kadar yaklaştığımızı.

Çenesi kasılırken çatalını sıkı sıkı kavradı. *"Ciddiyim. Sen bana o şekilde bakarken düşünemiyorum."*

"Gerçekten mi? Ben de tüm bunların mezuniyet için olduğunu sanıyordum," dedi Ridoc.

Imogen alaycı alaycı gülümsedi. "Sanki insanlar mezuniyet için böyle giyinirmiş gibi. O dediğin Panchek'in *Bakın, hayatta kaldınız*, dediği dev bir sabah toplantısından ibaret. *İyi iş çıkardınız. Gelin görev yerinizi öğrenin, sonra da eşyalarınızı toplayıp defolun."*

Herkes bu olağanüstü taklide güldü.

"Birbirimize âşık olmayacağız gibi saçma bir kural koyan sensin," diye hatırlattım ona.

"Hâlâ bakıyorsun." Dikkatini tekrar tabağına vermeye çalışıyordu.

"Sen varken başka tarafa bakmak epey zor." Tenimde gezinen dudaklarını, vücudunun benimkine değmesini özlemiştim. Hazzın doruklarına ulaşmamı izlerken yüzünde beliren ifadeyi özlemiştim. Ama en çok da uyurken bana sarılmasını özlemiştim.

"Ben burada, sırf sen öyle istedin diye ellerimi senden uzak tutmaya ve anılarımı kendime saklamaya çalışıyorum ama sen gözlerinle beni beceriyorsun. Bu haksızlık."

Çatalımı düşürünce masadaki herkes dönüp bana baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rhiannon kaşlarını kaldırarak.

"Evet." Boynuma yayılan ateşi görmezden gelerek başımla onayladım. "Harikayım."

Liam bardağını masaya koydu, sonra Xaden'a ve bana bakıp gülümsememeye çalışarak başını iki yana salladı. Tabii ki neler olduğunu anlamıştı. Xaden ve Garrick'in yeni gardırobumu taşımasına yardım ettiğini düşünürsek bunu bilmemesi için dünyadan tamamen bihaber olması gerekirdi.

"*Sana bakmayı kesmeni söylemiştim.*" Sesinde eğleniyor gibi bir ton vardı ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Hayal kırıklığı içinde çatalımla tabağımda ritim tutmaya başladım. Eh, başlarım böyle işe. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. "*Erkek gibi davranıp aramızda bir şey olduğunu kabul edersen her bir santimimi görebilmen için çırılçıplak soyunurum. Ve seni yalvarttıktan sonra dizlerimin üzerine çöker, giydiğin o uçuş kıyafetlerini çözüp seni ağzıma...*"

Xaden öksürmeye başladı.

Yemek salonundaki herkes dönüp ona bakarken Garrick, Xaden elini sallayıp suyundan bir yudum alana kadar sırtına vurmaya devam etti.

Sırıttım, masamızda altı kişi şaşkınlık içinde bana bakarken Liam gözlerini devirdi.

"*Beni öldüreceksin.*"

Mezuniyete sadece on gün kalmıştı ve ben her günü tek tek sayıyordum. Xaden'ın Basgiath'tan ne kadar uzağa gönderileceğini o zaman öğrenecektik. Çoğu yeni teğmene sınır karakollarına giden yollardaki kaleleri yönetmek üzere iç bölgelerde görev verilirdi ama Xaden'ın gücüne sahip biri? Ne kadar uzağa gidebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Ya da neden aramızda bir şey olduğunu hâlâ kabul etmediğini. Veya en azından o geceden pişmanlık duymadığını ima

bile etmediğini. Bunun pişman olmadığı anlamına geldiğini kabul edebilirdim.

Bana âşık olma...

Kafa derimde tanıdık bir karıncalanma hissettiğimde Xaden'ın kalan öğrenciler ve liderlerle birlikte Savaş Brifingi sınıfına girdiğini anladım.

Profesör Devera hemen bugünkü brifinge başladı ama ben dikkatimi vermekte zorlanıyordum.

Bugün Brennan'ın öldürülmesinin altıncı yıldönümüydü. Kariyerindeki yükselişe bakılırsa şimdi herhâlde yüzbaşı, hatta belki de binbaşı olurdu. Belki de evlenmiş olurdu. Belki ben de hala olurdum. Belki de babamızın kalbi onu kaybetmenin üzüntüsüyle ilk kez ya da iki yıl önce o baharda son kez durmamış olurdu.

Zihnimden, "*Beni yatağa götür,*" diye geçirdim, sonra hafifçe sandalyeme gömüldüm. Fakat pişman değildim. Bugün dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"*Bunca insanın önünde biraz garip kaçabilir.*"

Savaş Brifingi sınıfının en arkasındaki sıralarda oturduğunu için onu göremiyordum ama sözleri âdeta ensemi okşuyordu. "*Buna değebilir.*"

"Peki neyi farklı yapardınız?" diye sordu Devera kalabalığı tarayarak.

Rhiannon, "Bölgedeki koruma duvarlarının zayıfladığını bilseydim takviye isterdim," diye cevap verdi.

"*Fikrimi değiştirmedim, Violence. Bizim için bir gelecek yok.*"

Devera kaşlarını kaldırarak, "Peki ya takviye kuvvet yoksa?" diye sordu. "Biniciler Bölüğü'nden mezun olanların her yıl azaldığını ve saldırılardaki artışın bu sene bize yedi biniciye *ve* ejderhaya daha mal olduğunu fark ettiniz, değil mi? Bir binicinin kaybını telafi etmek için en az bir piyade bölüğü gerekir."

"*Mezuniyete on gün kaldı.*" Tarihin yaklaşması beni geriyordu.

Rhiannon, "Koruma duvarlarının yeniden inşasına yardım etmek için ülkenin iç kısımlarındaki karakollardan geçici olarak binicileri çekerdim," diye cevap verdi.

"Hatırlatma şunu."

"Mükemmel." Devera başıyla onayladı.

"Cidden Basgiath'ı öylece bırakıp gidecek misin?.." Nasıl? Sonsuz şehvetini ilan etmeden mi?

"Evet."

Elbette gidecekti. Xaden duygularını kontrol altına alma konusunda ustaydı, muhtemelen bu yüzden benimkileri de kontrol altına almaya bu kadar kararlıydı. Yoksa kendini tutmasının benim aklıma gelmeyen başka bir nedeni mi vardı? Seks harikaydı. Aramızdaki kimya da mükemmeldi. Hatta hâlâ arkadaştık... gerçi göğsümdeki dinmeyen sızı bana bunun çok ötesine geçtiğimizi söylüyordu. Xaden bir pislik olmayı başarabilseydi o gecenin sadece seksten –inanılmaz, akıllara durgunluk veren seksten– ibaret olduğunu düşünebilir ve yoluma devam ederdim. Ama o bir pislik değildi... yani en azından genelde öyle değildi, üstelik artık işini neden bu kadar ciddiye aldığını da biliyordum. Buradaki her damgalı kişinin sorumluluğunu omuzlarında taşıyordu.

"Aklından her ne geçiyorsa bir sınıf dolusu insanın olmadığı başka bir zamana kadar bekleyebilir," dedi.

"Başka bir öneriniz var mı?" dedi Devera ikinci sınıftan birine dönerek.

Odamı yerle bir etmemizin üzerinden bir buçuk ay geçmişti ve o zamandan beri birbirimizden uzak durmayı başarmıştık, gerçi o bir gece ikimizi de tatmin etmeye yetmemişti, antrenman minderindeki gerilim dolu akşamlar bunun bir göstergesiydi. Elbette ikimiz de buna devam etmenin, zaten fazlasıyla karmaşık olan durumu daha da karmaşık hâle getireceğinin farkındaydık.

Fakat aramızda oluşan bu cinsel gerilimi başka biriyle dindirmezdi. Muhtemelen yapmazdı. Bu sinsi düşünce mide bulandırıcı bir hızla tüm zihnimi kapladı.

Birden bana fazlasıyla gerçekçi gelmeye başlayan bu olasılık midemin kasılmasına neden olurken dersi falan unuttum. "*Başka biri mi var?*"

"*Şu anda seninle bu tartışmayı yapmayacağım. Dikkatini derse ver.*"

Arkamı dönüp ona bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben her geceyi örtümün altında dönüp durarak geçirirken o...

"Bu da iyi bir fikir, Aetos," diye gülümsedi Devera. "Belirtmem gerekiyor ki bu tam da bir kanat liderinin verebileceği cevap oldu."

Tanrım, Devera ona iltifat etmeye devam ederse Dain'in egosu bugün antrenman sırasında katlanılmaz olacaktı.

Antrenman... Imogen'ın o gece Xaden'a nasıl baktığını hatırlayınca kalemimi biraz fazla sıktığımı fark ettim. Kahretsin. Bu hiç de mantıksız değildi. O da isyan damgası taşıyordu ve Imogen babasını öldüren kadının kızı da değildi, yani bu onun için bir avantajdı. "*Imogen mı?*"

Galiba kusacaktım.

"*Tanrı aşkına, Violence.*"

"*O mu? Bu konuları bir daha açmayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama...*" Şu an ona daha fazlasını istediğimi söylediğim ve Xaden'la kavga etmek yerine dikkatimi vermem gerektiği için kendime sövdüm. "*En azından söyle bana.*"

"Sorrengail," dedi Xaden sertçe.

Tüm bakışların ağırlığını üzerimde hissederek donup kaldım.

"Evet, Riorson?" dedi Devera.

Xaden boğazını temizledi. "Takviye kuvvet yoksa Mira Sorrengail'in geçici olarak transfer edilmesini isterdim. Montserrat'taki koruma duvarları kuvvetli ve Sorrengail mühür gücü

sayesinde koruma duvarlarını güçlendirmek için başka biniciler gelene kadar zayıf noktalara takviye yapabilir."

"İyi fikir." Devera başıyla onayladı. "Peki bu dağ geçidindeki koruma duvarlarının yeniden oluşturulmasına yardım etmek için en mantıklı seçim hangi biniciler?"

"Üçüncü sınıflar," diye cevap verdim.

"Devam et." Devera başını bana doğru eğdi.

"Üçüncü sınıflar koruma duvarı oluşturma eğitimi alırlar ve yılın bu döneminde zaten mezun oluyorlar." Omuzlarımı silktim. "İşe yaramaları için onları erken gönderebiliriz."

"*Lanet derdini anlattın işte.*"

Kalkanımı devreye sokup onu engelledim.

"Bu mantıklı bir seçim," dedi Devera. "Evet, bugünlük bu kadar. Mezuniyetten önceki son Savaş Oyunları tatbikatına hazırlanmanız gerektiğini unutmayın. Ayrıca hepinizi bu akşam saat dokuzda Yeniden Birleşme Günü'nü kutlamak üzere havai fişek gösterisi için Basgiath'ın önündeki avluya bekliyoruz. Sadece üniforma giyilecek." Kaşlarını kaldırarak Ridoc'a baktı.

Ridoc omuzlarını silkti. "Başka ne giyeceğim ki?"

Devera, "Senin ne giyeceğin hiç belli olmaz," diyerek dersi bitirdi.

Eşyalarımızı toplarken Liam kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Aranızda olanlar hakkında bilmem gereken herhangi bir şey var mı, senin ve..."

"Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok," dedim ısrarla. Xaden aramızda daha fazlası olabilir mi diye görmek istemiyorsa öyle olsundu, cevabımı almıştım. Rhiannon'a döndüm. "On gün içinde nihayet kız kardeşine yazabileceğin için heyecanlı mısın?"

Sırıttı. "Buraya geldiğimizden beri ona ayda bir yazıyorum zaten. Şimdi nihayet onları postalayabileceğim."

Mezuniyetle birlikte en azından iyi bir şeyler de olacaktı. Hepimiz sevdiklerimizle tekrar konuşabilecektik.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, siyah kıyafetimin üzerine omuzdan taktığım çapraz kuşağı düzeltip Quinn'in yapmama yardım ettiği güzel saçımın gevşemiş bir tutamını içine soktuktan sonra koridorda Rhiannon'la buluştum.

Her zamanki korunaklı örgüsünü açmıştı, sık bukleleri altın rengi allık sürdüğü yüzünün etrafında güzel bir hale oluşturuyordu. Seçimini, uzun boylu bedeninde olağanüstü görünen şık, özel dikim kumaş pantolonla gövdesini saran bir *doublet* ceketten yana kullanmıştı. O kuşağını çekiştirirken başımla onaylayarak, "Çok seksi," dedim.

Ben de zırhımı gizlemek için yüksek yakalı kolsuz gömlekle Devera'nın saldırı durumunda hareket kabiliyeti sağladığını söylediği yandan yırtmaçlı, yere kadar uzanan bir etek giymiştim. Şahsen hareket ettiğimde uyluklarımın ortaya çıkmasına karşı değildim, özellikle de Imogen'la birlikte bacaklarımı güçlendirmek için yaptığım onca antrenmandan sonra. Sade kuşağım herkesinkiyle aynı siyah satendendi ve omzumun hemen aşağısına adım ve birinci sınıfların yıldızı işlenmişti.

Nadine bize katılırken, "Orada bir sürü piyade olacağını duydum," dedi.

"Kas gücünün yanında biraz da beyin istemez misiniz?" diye araya girdi Ridoc, Sawyer da yanındaydı.

Biz Basgiath'ın ana kampüsüne giden merdivenlere doğru ilerlerken kalabalığın arasından sıyrılan Liam koşarak gelip, "Bensiz gitmeye *çalışmadığını* söyle!" diye bağırdı.

"Bu gece kendine izin verirsin diye umuyordum," dedim yanıma ulaştığında. "Ne kadar da yakışıklı görünüyorsun."

"Biliyorum." Alaycı bir tavırla gece siyahı ***doublet*** ceketinin üzerindeki kuşağı düzeltti. "Şifacı öğrencilerin binicilerden hoşlandığını duymuştum."

"Pek sayılmaz." Rhiannon güldü. "Bizi defalarca tedavi ettikten sonra mı? Eminim kâtiplere daha çok ilgi duyuyorlardır."

Merdivenlerden inip bir siyahlar denizine karışarak her sabah Arşiv'e doğru yürüdüğümüz yolu takip ederken Liam, "Kâtipler kime ilgi duyuyor?" diye sordu bana. "Az kalsın onlardan biri olacaktın ya hani, sen bilirsin kesin?"

"Genellikle diğer kâtiplere," diye cevap verdim. "Ama sanırım babamın durumunda binicilere."

Ridoc tünelden geçebilmemiz için kapıyı açık tutarak, "Ben sadece biniciler dışında başka insanlar göreceğim için heyecanlıyım," dedi. "Burası artık neredeyse ensest ilişkilere sahne olmaya başladı."

"Katılıyorum." Rhiannon başıyla onayladı.

"Boş versene. Sen ve Tara bütün yıl bir küsüp bir barıştınız," dedi Nadine, sonra yanakları pembeleşti. "Kahretsin. Yine mi ayrıldınız yoksa?"

Rhiannon, "Köprüden geçişe kadar biraz mola verdik," dedi Şifacılar Bölüğü'ne girerken.

"İki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra ikinci sınıf olacağımıza inanamıyorum," dedi Sawyer.

"Ben de hayatta kaldığımıza inanamıyorum," diye ekledim. Bu hafta ölüm listesinde sadece bir isim vardı, o da gece görevinden dönemeyen bir üçüncü sınıftı.

Avluya vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Şifacıların soluk mavi, kâtiplerin krem rengi ve piyadelerin lacivert üniformaları, oraya buraya serpiştirilmiş siyah üniformalardan sayıca çok fazlaydı. Burada bin ya da daha fazla insan olmalıydı.

Büyücü ışıkları üzerimizde bir düzine avize gibi asılı duruyordu ve Basgiath'ın taş duvarlarını kaplayan ışıl ışıl kadife örtüler dış mekânı bir balo salonuna dönüştürmüştü. Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü bile hazır bulunuyordu.

"*Neredesin sen?*" diye Xaden'a sordum ama cevap gelmedi.

İçeri girdiğimizde hepimiz etrafa dağıldık ama Liam yanımdan ayrılmadı, yay gibi gergindi. "Bana tüm bunların altına zırhını da giydiğini söyle."

"Birinin beni annemin önünde bıçaklayacağını mı düşünüyorsun?" Annemin etrafı kolaçan ediyor gibi göründüğü açık balkonu işaret ettim. Göz göze geldiğimizde yanındaki adama bir şeyler fısıldayıp gözden kayboldu.

Ben de seni gördüğüme sevindim, anne.

"Bence biri seni bıçaklayacak olsaydı şimdi tam zamanı olurdu, özellikle de seni öldürmenin Fen Riorson'ın oğlunun sonunu getirme ihtimali olduğu bilinirken." Sesi iyice gergin çıkıyordu.

İşte o zaman etrafımızdaki subayların ve öğrencilerin bakışlarını fark ettim. Öyle aval aval baktıkları şey saçlarım ya da kuşağım değildi. Hayır, Liam'ın bileğine, gözle görülür isyan damgasına bakıyorlardı. Koluna girip çenemi kaldırdım. "Çok özür dilerim."

"Kesinlikle özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Elimi güven verici bir şekilde okşadı.

"Tabii ki var," diye fısıldadım. Tanrılar aşkına, herkes burada döneklik olarak adlandırılan isyanın bitişini kutlamak için toplanmıştı. Liam'ın annesinin ölümünü kutluyorlardı. "Gidebilirsin. Gitmelisin. Bu..." Başımı iki yana salladım.

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Elimi sıktı. Boğazıma sanki taş oturdu ve içten içe burada olmadığını bilsem de kalabalığa göz gezdirdim. Garrick yoktu, Bodhi yoktu, Imogen yoktu ve kesinlikle Xaden da yoktu. Bugün ruh hâlinin öyle korkunç olmasına şaşmamalıydı.

"Bu senin için büyük haksızlık." Liam'ın bileğini görünce dehşete düşmüş gibi bakma cüretini gösteren piyade subayına ters ters baktım.

"Ben de senin abinin ölüm yıldönümünü kutlamaktan hoşlandığından şüpheliyim." Kendini hayal bile edemeyeceğim bir ağırbaşlılıkla tutuyordu.

"Brennan olsa tüm bunlardan nefret ederdi." Kalabalığı işaret ettim. "O bir işin tamamlanmasını kutlamaktan çok, o işin yapılmasını isterdi."

"Evet, öyle görünüyor ki..." Sustu, önümüzde ayrışan kalabalığı fark ettiğimde koluna daha sıkı sarıldım.

Kral Tauri annemin yanında yürüyordu ve sırıtışını yönlendirdiği yere bakılırsa bu tarafa doğru geliyordu. Ceketine çapraz olarak asılmış mor kuşağın üzerine, hiç adım atmadığı yüzlerce savaş alanından hiç kazanmadığı bir düzine madalya tutturulmuştu.

Annemin madalyalarının hepsi bileğinin hakkıyla kazanılmıştı ve yüksek yakalı, uzun kollu üniformasının üzerinden sarkan siyah kuşağını birer mücevher gibi süslüyorlardı.

"Git," diye fısıldadım Liam'a. General Melgren de onlara katılırken annemin hatırı için kendimi gülümsemeye zorladım. Melgren zeki olabilirdi ama onun yakınında olmak son derece sinir bozucuydu.

"En büyük tehlike yaklaşırken mi? Hiç sanmıyorum." Sırtını dikleştirdi.

Liam'ı buna zorladığı için Xaden'ın o muhteşem kafasını koparacaktım.

"Majesteleri," diye mırıldanarak Mira'nın öğrettiği gibi bir ayağımı arkaya attım ve Liam'ın eğildiğini fark ederek ben de eğildim.

Kral Tauri bıyık altından gülümseyerek, "Annen bana bir değil iki olağanüstü ejderhayla bağ kurduğunu söyledi," dedi.

"Evet, senin gücüne oldukça güveniyor," diye ekledi Melgren, kurnaz gözlerini dikmiş beni incelerken gülümsemesi buz gibiydi.

"Şu anda aynı şeyi söyleyemem," diye kibar bir gülümsemeyle cevap verdim. Egoist generaller, politikacılar ve kraliyet mensuplarıyla ne zaman alçakgönüllü olmam gerektiğini bilecek kadar vakit geçirmiştim. "Hâlâ güce hükmetmeyi öğreniyorum."

"Bu kadar mütevazı olma, kızım," diye azarladı beni annem. "Profesörlerinin söylediğine göre son on yılda bu kadar güçlü bir yeteneği sadece birkaç kez görmüşler, Brennan'da ve bir de Riorson denen çocukta."

O *çocuk* yirmi üç yaşında bir adamdı ama onu düzeltirsem Xaden'ın sırtına daha da büyük bir hedef tahtası koymuş olacağımı biliyordum.

"Peki ya senin yeteneğin?" diye sordu Kral Tauri, Liam'a.

"Uzak görüş, Majesteleri," diye yanıtladı Liam.

Melgren gözlerini kısarak Liam'ın açıkta duran isyan damgasına baktı, sonra elini kuşağına götürdü. "Mairi, Albay Mairi'nin oğlu mu?"

Sessizce destek olmak için kolunu kendime doğru çekip daha çok sıktığımda annem bunu fark etti.

"Evet, efendim. Fakat aslında Tirvainne'de Dük Lindell tarafından yetiştirildim." Çenesi kasıldı ama hissettiği rahatsızlığın tek fiziksel işareti buydu.

"Ah." Kral Tauri başıyla onayladı. "Evet, Dük Lindell iyi, sadık bir adamdır." Ondaki bu üstünlük havası bende göğsündeki madalyaları kapma isteği uyandırıyordu.

"Bugünleri ona borçluyum, Majesteleri." Liam bu oyunu iyi oynuyordu.

"Evet, öyle." Melgren tekrar başıyla onaylayıp kalabalığa bakındı. "Şimdi söyle bana, şu Riorson denen çocuk nerede? Yılda bir kez olsun onu görmek ve sorun çıkarmadığından emin olmak isterim."

"Sorun çıkarmıyor," diye cevap verdiğimde annem bana hızlı bir bakış attı. "Aslında o bizim kanat liderimiz. Montserrat'ta ön saflardayken hayatımı kurtardı." Yardım etmek için kalmak

yerine gitmemi sağlamıştı ama yine de Mira'nın dikkatini dağıtıp onu, kendimi *ve* Tairn'i öldürtmediğim için övgüyü hak ediyordu. Xaden beni kurtarmaktan fazlasını yapmıştı. Amber'ın bağ kurmamış öğrencileri odama getirdiğini söylediğimde bana inanmıştı. Benim için bir sürü hançer yaptırmıştı. Akranlarımla birlikte savaşa girebilmem için de Tairn'e bir eyer tasarlamıştı. İhtiyacım olduğunda beni korumuş, sonsuza kadar korunmaya ihtiyaç duymayayım diye de bana kendimi savunmayı öğretmişti.

Diğerleri önüme çıkmaya çalışırken Xaden her zaman yanımda durmuş, kendi başıma başaracağıma inanmıştı.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Zaten ne anlamı vardı ki? Xaden bu insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı, ben de umursamayacaktım. Bunun yerine, karşımdaki güçlü adamlara onlara hayranlık duyuyor gibi görünen yapmacık bir gülümsemeyle bakmaya devam ettim.

"İkisinin ejderhaları eş olduğu için," dedi annem, ürpertici bir gülümsemeyle. "Mecburen hayli yakınlaşmışlar."

Şehvet, arzu ve göğsümdeki tanımlamaktan korktuğum ağrı yüzündendi aslında ama elbette *mecburen* de bana uyardı.

"Bu mükemmel." Kral Tauri güldü. "Bizim için onu gözetleyen bir Sorrengail'in olması güzel. Bir şey yapmaya kalkışırsa bize haber verirsin." Kahkaha attı. "Başka bir isyan başlatmak gibi mesela?"

Melgren bunun koca bir saçmalık olduğunu anlayacak kadar zeki olmasına rağmen yine de Liam'la ve beni sinir bozucu bir dikkatle izliyordu.

Tüm vücudum gerildi. "Sizi temin ederim o sadık biri."

"Peki nerede?" Kral Tauri avluyu taradı. "Hepsinin burada olmasını istemiştim, tüm damgalıların."

"Onu biraz önce gördüm." Tam olarak yalan olmayan yalanıma gülümsedim. Savaş Brifingi de biraz önce *yapılmış* sayılabilirdi. "Kenarda köşede bir yerdedir, gidip bakayım mı? Partileri pek sevmez de."

"Ah, bakın! İşte Dain Aetos!" Annem başıyla omzumun arkasında bir yeri işaret ediyordu. "Merhaba derseniz çok müteşekkir olur," dedi krala hızlı hızlı.

"Elbette." Üçü yürüyerek uzaklaşırlarken Liam'la ben tam bir sessizlik içinde, yanlışlıkla krala sırtımızı dönmemek için onlara bakarak olduğumuz yerde döndük. Az önce mutlak bir ölümden ya da en azından bir tür doğal felaketten kurtulmuşum gibi hissediyordum.

Dain kralı mükemmel bir tavırla selamlarken, "Seni zorla buraya gönderdiği için onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

"Beni buraya Xaden göndermedi."

"Ne?" Hızla dönerek suratına baktım.

"Bunu benden asla istemez. Kimseden istemez. Ama ona seni güvende tutacağımı söyledim ve öyle yapıyorum, seni güvende tutuyorum." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Liam Mairi." Başımı koluna yasladım.

"Sen benim hayatımı kurtardın, Violet. En azından yüzüme bir gülümseme yerleştirip lanet olası bir partiye katlanabilirim."

"Ama ben katlanabileceğimden pek emin değilim." Sanki ordunun başına geçip isyan başlatan bizzat oymuş gibi sürekli Liam'ın bileğine bakarlarken bunu yapamazdım.

Kral yanından ayrılırken Dain gülümsedi, sonra omzunun üzerinden bize baktı, göz göze geldiğimizde bize doğru yürümeye başladı.

Gülümsediğinde yıllar boyunca buna benzer onlarca etkinliğe birlikte katıldığımızı hatırladım. Yanağımı avucunun içine alıp nazikçe dokundu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, Vi."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Sen de muhteşem görünüyorsun."

Elini indirip Liam'a döndü. "Henüz kaçmaya çalışmadı mı? Bu tür şeylerden hep nefret etmiştir."

Liam, "Henüz çalışmadı ama gece daha yeni başlıyor," diye yanıt verdi.

Dain, Liam'ın yüzündeki gerginliği görmüş olmalı ki bana döndüğünde gülümsemesi solmuştu. "Merdivenler yaklaşık bir metre sağımızda. Sen sıvışırken ben dikkatlerini dağıtırım."

"Teşekkür ederim." Başımla onaylayıp yumuşak bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Hadi buradan gidelim," dedim Liam'a.

Partiden çıkıp Biniciler Bölüğü'ne geri döndüğümüzde doğrudan avluya gittim ve demirleme yaparak gücün etrafımı sarmasına izin verdim. Andarna'dan gelen altın enerjiyi, Tairn'den gelen, beni Sgaeyl'e bağlayan yakıcı gücü ve son olarak Xaden'ın parıldayan gölgelerini hissettim.

Gözlerimi açarak o parıldayan gölgenin gelgitlerini takip ettim ve onun önümde bir yerde olduğunu gördüm.

"Liam, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Çok tatlı..."

"Git buradan." Avluda dümdüz yürümeye başladım.

"Ne?" Liam bana yetişti. "Seni burada tek başına bırakamam."

"Alınma ama istersem burayı tek bir yıldırımla yakabilirim, ayrıca Xaden'ı görmem gerek, o yüzden git." Kolunu sıvazladıktan sonra beni yönlendirmesi için zihnimde parıldayan gölgeleri takip ederek Xaden'a doğru yürümeye devam ettim.

"Söylediğine göre nişancılığın çok kötüymüş ama anlıyorum!" diye seslendi arkamdan.

Genelde sabah toplantısı yaptığımız alanı geçerken büyücü ışığı falan yakmakla uğraşmayıp bu lanet duvardaki tek açıklığa doğru uzanan gölgelerin peşinden ilerlemeye devam ettim. Xaden'ın olabileceği tek bir yer vardı.

Ay ışığında yüz hatlarını zar zor görebildiğim Garrick ve Bodhi'ye, "Bana orada olmadığını söyleyin," dedim.

Bodhi ensesini ovuşturarak, "O zaman yalan söylemiş olurum," diye karşılık verdi.

"Onu görmek istemezsin. Bu gece olmaz, Sorrengail," diye uyardı Garrick, yüzünü buruşturarak. "Mahremiyet diye bir şey

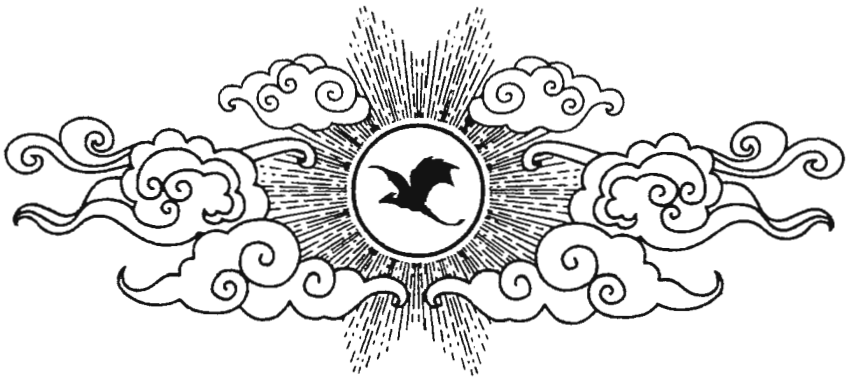
var. En yakın arkadaşları olduğumuz hâlde bizim bile yanında olmadığımızı fark etmişsindir herhâlde."

"Evet ama ben onun..." Ağzımı birkaç kez açıp kapadım çünkü onun neyi olduğumu bilmiyordum. Ama belirsizliğin içine balıklama atlamak anlamına gelse bile kalbimi rehin alan özlem, acı çektiğini bildiğim için yanında olma ihtiyacı... işte bunları, onun benim neyim olduğu gerçeğini inkâr edemezdim. Ayakkabılarımı çıkardım; şu an her şeyden çok tehlike yaratıyorlardı, hem bu rüzgârda? Eh, bakalım nasıl olacaktı. "Ben sadece... onunum."

Önceki yıldan beri ilk kez köprüye çıktım.

İdam edilen subayların masum çocuklarına gelecek olursak, onlar artık kralın adaletini yerine getiren ejderhanın isyancı damgasını taşımaktadırlar. Yüce kralımızın merhametinin nişanesi olarak hepsi Basgiath'taki prestijli Biniciler Bölüğü'ne alınacak, böylece krallığımıza olan sadakatlerini hizmetleriyle ya da ölümleriyle kanıtlayacaklardır.

–ARETIA ANTLAŞMASI, EK 4.2

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Görev Günü'nde köprüde yürümek kesinlikle bir riskti. Üniformayla, yalın ayak, karanlıkta köprüde yürümek mi? İşte bu delilikti.

Hâlâ surların içinde olduğum ilk on adımı atmak işin en kolay kısmıydı ve rüzgârın eteğimi bir yelken gibi dalgalandırdığı kenara ulaştığımda artık planımdan şüphe etmeye başlamıştım. Aşağıya düşersem Xaden'a ulaşmam epey zor olacaktı.

Ama onu köprünün yaklaşık üçte biri kadar ortasında oturmuş, sanki taşıdığı yüke yük katıyormuş gibi aya bakarken görünce yüreğim sızladı. Yüz yedi damgalının hayatını sırtına kazımış, onların sorumluluğunu üstlenmişti. Peki onun sorumluluğunu kim alıyor, onunla kim ilgileniyordu?

Vadinin diğer ucunda herkes babasının ölümünü kutlarken o burada tek başına yas tutuyordu. Brennan öldüğünde benim yanımda Mira ve babam vardı ama Xaden'ın kimsesi yoktu.

Beni gerçekten tanımıyorsun. Özümü bilmiyorsun. Sonunda ona âşık olacağımı söylediğimde böyle cevap vermemiş miydi? Onu tanımak, onu daha az istememe neden olacak değildi

elbette, aksine hakkında öğrendiğim her şey ona daha şiddetli ve daha hızlı âşık olmama neden oluyordu.

Tanrılar aşkına. Bu duyguyu tanıyordum. İnkâr etmek onu daha az doğru yapmazdı. Hislerim neyse oydu işte. Bir yıl önce bu köprüyü geçtiğimden beri hiçbir mücadeleden kaçmamıştım ve şimdi de kaçmayacaktım.

Buraya son kez çıktığımda dehşete kapılmış durumdaydım ama şu anda kalbimin küt küt atmasının nedeni yükseklik değildi. Düşmenin pek çok şekli vardı. *Kahretsin.* Göğsümdeki ağrı damarlarımda dolaşan güçten daha çok canımı yakıyordu.

Xaden'a âşıktım.

Yakında gidecek olması ya da muhtemelen benim için aynı şeyleri hissetmiyor olması önemli değildi. Ona âşık olmamam için beni uyarmış olması bile önemli değildi. Her yoldan bu adama ulaşmak istememe neden olan şey ona olan arzum, fiziksel kimyamız ya da ejderhalarımızın arasındaki bağ değildi. Pervasız kalbimdi.

Ona âşık olmamam gerektiği konusunda kararlı olduğu için yatağından, kollarından uzak durmuştum ama o gemi çoktan kalkmıştı, öyleyse kendimi tutmaya devam etmemin ne anlamı vardı? O hâlâ buradayken her ânımızı değerlendirmemiz gerekmez miydi?

Köprüye ilk adımımı atıp dengemi sağlamak için kollarımı iki yana açtım. Tıpkı Tairn'in omurgasında yürümek gibiydi, bunu yüzlerce kez yapmıştım.

Etek giymiş olmam dışında tabii.

Bir de düşersem Tairn beni yakalayamayacaktı.

Bunu yaptığımı duyduğunda çok kızacaktı...

"*Zaten kızgınım.*"

Xaden başını bana doğru çevirdi. "Violence?"

Bir adım attım, sonra bir adım daha attım, geçen yılın aksine artık var olan kaslarım sayesinde bedenimi dik tutarak ilerlemeye başladım.

Xaden bacaklarını çekip resmen *zıplayarak* ayağa kalktı. "Hemen geri dön!" diye bağırdı.

Rüzgâra karşı, "Benimle gel," diye seslendim, bir esinti eteğimi bacaklarıma savururken dengemi korumak için durakladım. "Pantolon giymeliydim," diye homurdandım yürümeye devam ederek.

Bana doğru gelmeye başlamıştı bile, sanki yerdeymiş gibi büyük ve kendinden emin adımlarla yürüyordu, ben yavaşça ilerlerken o hızla yanıma geldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu ellerini belime dolayarak. Üzerinde üniforma değil, deri binici kıyafetleri vardı ve hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Burada ne yapıyordum? Ona ulaşmak için her şeyimi riske atıyordum. Beni reddederse... Hayır. Köprüde korkuya yer yoktu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Gözleri irileşti. "Düşüp ölebilirdin!"

"Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim." Gülümsedim ama gülüşüm zayıftı. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı, sanki toplum içinde takındığı düzgün, kayıtsız yüz ifadesini takınıp kendini kontrol edebileceği noktayı aşmış gibiydi.

Bu beni korkutmuyordu. Zaten bana gerçek yüzünü gösterdiğinde onu daha çok seviyordum.

"Peki sen düşüp ölürsen benim de öleceğim aklına gelmedi mi?" Bana doğru eğilince nabzım hızlandı.

"Bir kez daha," dedim usulca, ellerimi sert göğsüne, tam kalbinin üzerine koyarak. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirdim." Xaden'ın ölümü Sgaeyl'i öldürmese bile ben hayatta kalabilir miydim, emin değildim.

Etrafımızda bizi çevreleyen geceden daha karanlık gölgeler yükseldi. "Gölgeleri kullandığımı unutuyorsun, Violence. Burada da avluda olduğum kadar güvendeyim. Sen düşüşünü engellemek için ne yapacaksın, yıldırım mı düşüreceksin?"

Peki. İyi bir noktaya değinmişti.

"Ben... belki de bu kısmı senin kadar iyi düşünmemiş olabilirim," diye itiraf ettim. Ona yakın olmak istemiştim, bu yüzden de bu lanet olası köprüye aldırmadan ona yaklaşmıştım.

"Cidden beni öldüreceksin." Belimdeki parmakları kasıldı. "Geri git."

Beni reddetmiyordu, bu şekilde bakarken bunu yapıyor olamazdı. Son bir aydır, hatta daha da uzun süredir duygusal olarak dövüşüyorduk ve birimizin artık şahdamarını göstermesi gerekiyordu. Sonunda ona, beni öldüremeyeceğini bilecek kadar güveniyordum.

"Ancak sen de gelirsen giderim. Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum." Bunu söylerken ciddiydim. Dünyadaki diğer herkes ve her şey yok olup gidebilirdi, onunla olduğum sürece umurumda bile olmazdı.

"Violence..."

"Neden bir geleceğimiz olmadığını söylediğini anlayabiliyorum." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken kalbim göğüs kafesimden çıkmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu.

"Sen bir geleceğimiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Elbette bunu kolaylaştırmayacaktı. Kolaylığın ne olduğunu bildiğinden bile emin değildim.

"Beni istiyorsun," dedim gözlerinin içine bakarak. "Hayır, sadece yataktan bahsetmiyorum. Sen. Beni. İstiyorsun, Xaden Riorson. Bunu söylemiyor olabilirsin ama dile getirmekten daha iyisini yapıyor, *gösteriyorsun*. Bana güvenmeyi her seçtiğinde, gözlerime her baktığında gösteriyorsun. Kendin için zaman ayıramadığın her antrenmanda, seni kendi çalışmalarından uzaklaştıran her uçuş dersinde gösteriyorsun. Seni gerçekten istemediğimden endişe ettiğin için bana dokunmayı reddederek gösteriyorsun. Liderler toplantısına gittiğinde, uyandığımda kendimi yalnız hissetmeyeyim diye bana menekşe toplamak için zaman ayırdığında yine gösteriyorsun. Bunu milyonlarca farklı şekilde gösteriyorsun. Lütfen inkâr etme."

Çenesi kasıldı ama itiraz etmedi.

"Bir geleceğimiz olmadığını düşünüyorsun çünkü saklandığın tüm o duvarların ardında gerçekten olduğun kişiyi beğenmeyeceğimden korkuyorsun. İtiraf edeyim ben de korkuyorum. Sen mezun oluyorsun, ben olmuyorum. Birkaç hafta içinde gitmiş olacaksın ve muhtemelen ikimiz de kendimizi kalp kırıklığına hazırlıyoruz. Ama aramızdaki şeyin korku tarafından öldürülmesine izin verirsek onu hak etmemiş oluruz." Bir elimi ensesine götürdüm. "Kalbimi riske atmaya hazır olduğumda buna karar verecek olanın ben olduğumu söylemiştim ve şimdi o kararı verdim."

Onun da bana umut ve endişeyle bakıyor olması hayatla dolmamı sağlıyordu.

"Ciddi değilsin," dedi başını iki yana sallayarak.

İşte bir kez daha o hayatı bedenimden çekip alıyordu.

"Son derece ciddiyim."

"Imogen meselesiyle ilgiliyse..."

"Değil." Başımı iki yana sallarken rüzgâr Quinn'in üzerinde çok zaman harcadığı buklelerimi dalgalandırdı. "Başka kimse olmadığını biliyorum. Benimle oynadığını düşünseydim gecenin bir yarısı köprüde yürüyor olmazdım."

Kaşlarını çatıp beni sıcak bedenine doğru çekti. "O zaman neden öyle düşündün? İtiraf etmeliyim ki bu beni çok kızdırdı. Başkasının yatağına girdiğimi düşünmen için sana hiç neden vermedim."

Bu da sadece benim yatağıma girdiği anlamına geliyordu.

"Kendi güvensizliğim ve Garrick'le tartışırken Imogen'ın sana bakışı yüzünden. Sen ona karşı bir şeyler hissetmiyor olabilirsin ama o kesinlikle hissediyor. O bakışı biliyorum. Seni izlerken ben de aynı şekilde bakıyorum." Utançtan yanaklarım ısındı. Konuyu değiştirebilir ya da saptırabilirdim ama duygularımı saklamam, mantıksız olmaları beni ne kadar zayıf

gösterirse göstersin ilişkimiz için –öyle bir şey varsa tabii– hiç de iyi olmazdı.

"Kıskanıyorsun." Gülümsemesini bastırdı.

"Belki," diye itiraf ettim, sonra bu cevabın fazla yarım yamalak olduğuna karar verdim. "Peki. Evet, kıskanıyorum. O güçlü, vahşi ve senin gibi sert biri. Hep onun için daha uygun olduğunu düşünürdüm."

"Bu duyguyu iyi bilirim." Başını iki yana salladı. "Sen de güçlü, vahşi ve sert birisin. Tanıdığım en zeki insan olduğundan bahsetmiyorum bile. Zekân inanılmaz seksi. Imogen'la sadece arkadaşız. İnan bana, bana bakmıyordu ve bakıyor olsa bile..." Duraksadı, elini başımın arkasına koydu ve sert esen rüzgâra rağmen bizi sabit tuttu. "Tanrılar bana yardım etsin, ben sadece sana bakıyorum."

Umut, partide servis ettikleri her şeyden daha güçlü bir içki gibiydi. "Sana bakmıyor muydu?"

"Hayır. Az önce söylediklerini tekrar düşün ama beni denklemden çıkar." Kaşlarını kaldırarak doğru sonuca varmamı bekledi.

"Ama antrenman minderinde..." Gözlerim irileşti. "Garrick'ten hoşlanıyor."

"Çabuk anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Beni kendinden uzaklaştırmaya artık son verecek misin?"

Geri çekilerek ay ışığının altında gözlerime baktı, sonra omzumun üzerinden arkama göz attı. "Derdini anlatmak için kendini tehlikeye atmaktan bıkmadın mı?"

"Muhtemelen hayır."

İç geçirdi. "Sadece sen varsın, Violence. Duymak istediğin bu muydu?"

Başımla onayladım.

"Seninle olmadığım zamanlarda bile sadece sen varsın. Bir dahaki sefere direkt sor. Bana karşı dürüst olmanla ilgili hiç sorun yaşamadık." Etrafımızda rüzgâr esiyordu ama o, köprü-

nün kendisi kadar hareketsizdi. "Hatırladığım kadarıyla kafama hançer bile fırlatmıştın ki bunu düşüncelere dalmanı izlemeye tercih ederim. Bunu yapacaksak birbirimize güvenmeliyiz."

"Yani bunu yapmak istiyor musun?" Nefesimi tuttum.

Uzun uzun iç geçirdi, sonra itiraf etti. "Evet." Elini kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sana hiçbir söz veremem, Violence. Ama buna karşı savaşmaktan yoruldum."

"Evet." Bu tek kelime benim için hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. Sonra kıskançlıkla ilgili yorumunu hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Kıskançlık duygusunu iyi bilirim de ne demek?"

Belimi daha sıkı kavrayarak gözlerini kaçırdı.

"Yoo, hayır, ben sana güvenmek ve ne düşündüğümü söylemek zorundaysam o zaman senden de aynısını beklerim." Bu incecik köprüde tek savunmasız kişi ben olmayacaktım.

Homurdanarak tekrar gözlerime baktı. "Harman'dan sonra Aetos'un seni öptüğünü gördüğümde az kalsın kendimi kaybediyordum."

Onu zaten sevmiyor olsaydım heyecandan şak diye düşüp bayılabilirdim. "Beni o zamandan beri mi istiyordun?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum, Violence," diye itiraf etti. "Bugün sana karşı ilgisiz davrandıysam... şey, sadece boktan bir gündü."

"Anlıyorum. Dain'le sadece arkadaş olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle hissettiğini biliyorum ama o zamanlar pek emin değildim." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Şimdi poponu sağlam zemine geri götür."

Burada yalnız kalmak istiyordu. "Benimle gel." Parmaklarımla deri uçuş kıyafetinin kumaşını kavradım, gerekirse onu çekiştirmeye hazırdım.

Başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. "Bu gece kimseyle ilgilenecek durumda değilim. Ve evet, Brennan'ın

ölümünün yıldönümü olduğu için bunu söylemenin çok kötü olduğunu biliyorum..."

"Biliyorum." Ellerimi kollarından aşağıya kaydırdım. "Benimle gel, Xaden."

"Vi..." Omuzları çöktü ve aramızdaki havaya sinen hüzün boğazıma bir yumru gibi oturdu.

"Güven bana." Kollarından uzaklaşarak ellerini tuttum. "Hadi."

Gergin bir sessizliğin ardından başıyla onaylayıp yürümeye başladı ve ben arkamı dönerken beni dengede tuttu. "Bu işte geçen temmuza göre çok daha iyiyim."

"Görüyorum." Ben köprünün son kısmına doğru yürürken o bana yakın duruyordu, bir eli belimdeydi. "Hem de lanet bir elbiseyle."

"Aslında etek," dedim omzumun üzerinden, duvardan sadece bir metre uzaktayken.

"Önüne bak!" diye homurdandı ve ses tonundaki korku beni son birkaç metreyi atlamak gibi saçma bir şey yapmaktan alıkoydu.

Duvarın sınırlarının içine girdiğimiz anda sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kendine doğru çekti. "Bir daha benimle konuşmak gibi önemsiz bir şey için hayatını tehlikeye atma." Kulağımdaki alçak sesi, sırtım boyunca bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

"Gelecek yıl çok eğlenceli olacak," diye takıldım, öne doğru ilerlerken peşimden gelmesi için parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Liam gelecek yıl saçma sapan şeyler yapmadığından emin olmak için burada olacak," diye mırıldandı.

"Onun mektuplarda yazdıklarını okumaya bayılacaksın," dedim ve köprüden aşağıdaki avluya doğru son bir adım attım. "Ah." Ayakkabılarımı tekrar giyerken boş avluya göz gezdirdim. "Garrick ve Bodhi az önce buradaydı."

"Muhtemelen köprüye çıkmana izin verdikleri için onları öldüreceğimi biliyorlardır. Etek ha, Sorrengail? Gerçekten mi?"

Elini tutup avluya doğru ilerledim.

"Nereye gidiyoruz?" Onunla tanıştığım günkü gibi ukala ukala konuşuyordu.

Yatakhaneye yaklaşırken omzumun üzerinden, "Beni odana götürüyorsun," dedim.

"Ne yapıyormuşum?"

Büyücü ışıkları onu ve sırıtışını görmemi kolaylaştırdığı için minnettar hâlde kapıyı ardına kadar açtım. "Beni odana götürüyorsun." Sola dönerek odamın olduğu koridoru es geçtim, sonra geniş dolambaçlı merdivenden yukarı çıkmaya başladım.

"Birileri görebilir," diye itiraz etti. "Endişelendiğim benim itibarım değil, Sorrengail. Sen birinci sınıftasın ve ben de senin kanat liderinim..."

"Eminim herkes zaten biliyordur, o gece ormanın yarısını ateşe verdik," diye hatırlattım ona, ikinci sınıf koridoruna açılan kapının yanından geçerken. "Dain'le bu merdivenleri ilk kez çıktığımda tırabzan olmadığı için dehşete düşmüştüm, biliyor musun?"

"*Odama* giden yolu gösterirken dudaklarından onun adını duymaya dayanamıyorum, biliyor musun?" Arkamdan merdiveni tırmanırken gölgeler sanki ruh hâlini hissediyor ve hiçbir şey yapmak istemiyorlarmış gibi duvarda kıvrılıyorlardı. Ama gölgeleri beni korkutmuyordu. Onunla ilgili hiçbir şey artık beni korkutmuyordu, ona karşı hissettiklerimin muazzamlığı dışında.

"Asıl konu şu ki geldiğim noktaya bak." Üçüncü sınıfların katına ulaştığımızda sırıttım ve kemerli kapıyı iterek açtım. "Etekle daracık taş köprünün üzerinde dans ediyorum."

"Muhtemelen bunu hatırlatmak için iyi bir zaman değil." Koridorda peşimden geldi. Daha az oda ve yüksek, tonozlu bir çatısı olması dışında ikinci sınıfların katına benziyordu.

"Hangisi senin?"

"Tahmin etmeni beklerdim," diye mırıldandı ama devasa uzunluktaki koridorun sonuna doğru yürürken elimi tutmaya devam etti. Tabii ki en sondaki odaydı.

"Dördüncü Kanat," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Her zaman en uzağa gitmek zorundasın."

Kendi koruma kalkanlarını kaldırarak kapısını açtı ve önce ben girebileyim diye kenara çekildi. "Gitmeden önce ya yeni kapına koruma kalkanı kurmam ya da önümüzdeki on gün içinde sana bunun nasıl yapılacağını öğretmem gerekecek."

Odasına ilk kez adım atarken yaklaşmakta olan gidiş tarihini düşünmeyi reddettim. Odası benimkinin iki katı büyüklüğündeydi, yatağı da öyle. Üçüncü sınıfa kadar hayatta kalmanın ciddi avantajları vardı. Belki de tüm bunlar rütbesi yüzünden böyle büyüktü, kim bilir.

Yatağın yanında büyük bir koltuk, yerde koyu gri bir halı, duvarın önünde geniş bir ahşap gardırop, düzenli bir çalışma masası ve ânında kıskanmama neden olan bir kitaplık bulunan odası tertemizdi. Kapının yanında bir kılıç rafı vardı, o kadar çok hançerle doluydu ki hepsini saymam mümkün değildi ve hemen karşısında, masanın yanında tıpkı benim odamda olduğu gibi bir hedef tahtası duruyordu. Köşede bir masa ve sandalyeler vardı, penceresi Basgiath'a bakıyordu ama alt kısmında Dördüncü Kanat amblemi olan kalın, siyah perdelerle çevrelenmişti.

"Bölümlerin liderler toplantılarını bazen burada yapıyoruz," dedi kapı aralığından.

Dönüp baktığımda meraklı gözlerle beni izlediğini gördüm, sanki odası hakkında yorum yapmamı bekliyor gibiydi. Kılıç rafının önünden geçerken parmaklarımı farklı hançerlerin saplarında gezdirdim. "Kaç tane müsabaka kazandın?"

"Asıl kaç tane kaybettiğimi sormalıydın," dedi içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"İşte tanıdığım ve çok sevdiğim megaloman Xaden," diye mırıldanarak tıpkı benimki gibi siyahlar içindeki yatağına doğru ilerledim.

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" Sesini alçaltmıştı. "Söylemediysem aptalın tekiyim demektir çünkü muhteşemsin."

Yanaklarım ısındı ve dudaklarımda bir gülümsemeye belirdi. "Teşekkür ederim. Şimdi otur." Yatağının üstüne elimle vurdum.

"Ne?" Kaşları kalkmıştı.

"Otur," diye emrettim ona dik dik bakarak.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorunda olduğunu söylemedim zaten." Sorunun *ne* olduğunu sormaya gerek yoktu, yaklaşık altı yıl önce olanların bir gece için bile olsa aramızı açmasına izin vermeyecektim.

Beni şaşırtarak dediğimi yaptı ve yatağın kenarına oturdu. Uzun bacaklarını öne doğru uzatıp ellerini yatağa koyarak hafifçe arkasına yaslandı. "Şimdi ne olacak?"

Bacaklarının arasında durup parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gözlerini kapatıp ellerime doğru eğildiğinde yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Şimdi ben seninle ilgileneceğim."

Gözleri aniden açıldı ve tanrılar aşkına, ne kadar güzeldiler. O akik gözlerinin derinliklerindeki her altın beneğin yerini ezberlemem iyi bir şeydi çünkü mezun olduktan sonra nereye gönderileceğini bilmiyordum. Onu birkaç günde bir görmek, ona istediğim zaman dokunabilmekle aynı şey olmayacaktı.

Saçlarını bırakarak önünde diz çöktüm.

"Violet..."

"Sadece botlarını çıkarıyorum." Önce birinin, sonra diğerinin bağcıklarını çözüp çıkarırken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Ayağa kalkıp botlarını gardıroba götürdüm.

"Onları orada bırakabilirsin," diye geveledi.

Botlarını gardırobun yanına, yere koyup geri döndüm. "Kıyafetlerini falan karıştırmayacaktım, zaten hepsini gördüm sayılır."

Bakışları eteğimdeydi ve yırtmaç ne zaman bacaklarımın bir bölümünü ortaya çıkarsa gözleri ışıldıyordu. "Bütün gece bunu mu giydin?"

"Arkamdan yürürsen böyle olur işte," diye takıldım ve tekrar bacaklarının arasına geçip durdum.

"Arkadan görünen manzaradan şikâyet edemem." Bana bakmak için başını eğdi.

"Sessiz ol ve bırak da şunu çıkarayım." Göğsündeki çapraz düğmeleri çözdüğümde deri binici kıyafetini omuzlarından indirdi. "Bu gece uçuyor muydun?"

"Genelde iyi geliyor." Giysilerini koltuğun üzerine koymak için eğildiğimde başını salladı. "Yılın bugünü her zaman..."

"Çok üzgünüm." Bunu söylerken gözlerinin içine bakıyordum, geri dönüp gömleğine uzanırken bunu ne kadar içtenlikle söylediğimi biliyor olmasını umdum.

"Ben de üzgünüm, affedersin." Kollarını kaldırdığında gömleğini çekiştirip çıkararak uçuş ceketinin yanına koydum.

"Senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Gözlerimi ondan ayırmadan sert hatlı yüzünü avuçlarımın arasına aldım, sonra kaşını ikiye bölen yara izine dokundum. "Müsabaka mı?"

"Sgaeyl yaptı." Omuzlarını silkti. "Harman'da."

"Çoğu ejderha binicisini yaralar ama Tairn ve Andarna bana hiç zarar vermedi," dedim dalgın dalgın, elim boynundan aşağı kayarken.

"Belki de zaten bir yaran olduğunu biliyorlardı." Parmaklarını kolumdaki, Tynan'ın bıçağından kalan uzun gümüş yara izinde gezdirdi. "Onları öldürmek istedim. Ama orada öylece durup üçünün birden sana saldırmasını izlemek zorunda kaldım. Tairn yere indiğinde kontrolümün sınırında, müdahale etmeye hazırdım."

"Jack kaçtığında sadece ikiye birdi," diye hatırlattım ona. "Ayrıca müdahale edemezdin. Bu kurallara aykırı, unuttun mu?" Ama o adımı atmıştı. Bana gerçekten de müdahale edeceğini söyleyen o adımı.

Dudağının bir köşesi kıvrılarak şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemelerden birine dönüştü. "Günün sonunda oradan iki ejderhayla ayrıldın." Suratı asıldı. "Bundan iki hafta sonra, bırak bir şey yapmayı müsabakalarını izlemek için bile burada olmayacağım."

"İyi olacağım," diye söz verdim. "Müsabakalarda yenemeyecek gibi olduklarımı zehirlerim, olur biter."

Gülmedi.

"Hadi, seni yatağa yatıralım." Eğilip kaşındaki yara izini öptüm. "Uyandığında yarın olacak."

"Ben seni hak etmiyorum." Kolunu bacaklarıma dolayarak beni kendine çekti. "Ama yine de seni bırakmayacağım."

"Güzel." Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Çünkü sanırım sana âşığım." Kalbim küt küt atıyor, panik göğüs kafesimi tırmalıyordu. Bunu söylememeliydim.

Gözleri irileşti ve kollarını bana daha sıkı sardı. "Sanıyor musun? Yoksa emin misin?"

Cesur ol.

O aynı şeyi hissetmese bile en azından ben kendi gerçeğimi söylemiş olacaktım. "Eminim. Sana o kadar çılgınca âşığım ki hayatımın sensiz nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Muhtemelen bunları söylememeliydim ama bunu yapacaksak hislerimiz konusunda dürüst olmalıyız."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni kucağına çektiğinde ona sarıldım. Beni öyle bir yoğunlukla öptü ki kendimi onda kaybettim. Beni öpmeye devam ederken kuşağımı ve üstümü çıkarıp eteğimin düğmelerini açtı. "Ayağa kalk," dedi dudaklarıma doğru.

"Xaden." Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Sana *ihtiyacım* var, Violet. Şimdi. Ben kimseye ihtiyaç duymam, bu duyguyla nasıl başa çıkacağımdan pek emin değilim ama elimden geleni yapacağım. Bu gece bunu istemiyorsan sorun değil ama hemen şu anda kapıdan çıkıp gitmen gerek çünkü gitmezsen önümüzdeki iki dakika içinde seni çırılçıplak bırakıp sırtüstü yatırmış olacağım."

Gözlerindeki yoğunluk ve sözlerindeki sertlik beni korkutmalıydı ama korkutmuyordu. Xaden tüm kontrolünü kaybetse bile bana asla zarar vermezdi, bunu biliyordum.

En azından bedeniyle.

"İster git ister kal, her iki durumda da ayağa kalkmanı istiyorum," diye yalvardı.

"Sanırım sana korse için iki dakika vermek bu konudaki becerini abartmak olur." Başımı eğip zırhıma baktım.

Sırıtarak beni kucağından kaldırdı.

Ayaklarım yere değdi. "Zaman tutuyorum."

"Yani bu..."

"Bir. İki." Parmaklarımı kaldırdım. "Üç."

Bir kalp atımı kadar süre içinde ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında saymayı bıraktım. Dilinin darbelerini takip etmek ve parmak uçlarımın altındaki kaslarının hareketini hissetmekle o kadar meşguldüm ki kıyafetlerimin nereye gittiğini umursamadım bile.

Eteğim yere düşerken havanın bacaklarıma çarptığını hissettim ve dilini emerken ayakkabılarımı tekmeleyerek ona yardım ettim.

İnleyerek ellerini sırtıma götürdü. Bağcıklarım rekor bir sürede gevşeyip korse yere düştü, iç çamaşırlarımla kaldım çünkü o üniformanın altına başka bir şey giyemezdim.

Kalçalarımdaki hançerleri çözüp kendininkileri de çıkardı, hepsi yere düştü. Beni nefessiz bırakarak öperken ikimiz de çıplak kalana kadar birbirine çarpan metallerin müthiş kakofonisi duyuldu.

Elleri saçlarıma ulaştığında saçlarım sırtımdan aşağı dökülene kadar tokalar havada uçuştu. Açgözlü bakışlarını vücudumda gezdirmek için birkaç saniyeliğine geri çekildi. "Çok güzel."

"Sanırım biraz daha uzun sürdü, yani iki..." diyecek oldum ama kalçalarımın arkasından tutup beni kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Sırtım yatakla buluştuğunda hafifçe sıçradım ve açıkçası beni bir yıldır minderde sürekli sırtüstü yatırdığını düşünürsek bu hareketin geleceğini tahmin etmeliydim.

"Hâlâ sayıyor musun?" diye sordu, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküp beni yumuşak örtünün üzerinden yatağın kenarına doğru çekti.

"Skor tutmamı ister misin?" diye dalga geçtim popom yatağın ucuna geldiğinde.

"Nasıl istersen." Sırıttı ve ben daha tek kelime edemeden ağzı bacaklarımın arasına sokuldu.

Keskin bir soluk aldım ve klitorisimin etrafında dönen dilinin verdiği zevkle başımı geriye attım. "*Tanrılar aşkına.*"

"Hangisine sesleniyorsun?" diye sordu, dudakları tenimdeyken. "Çünkü bu odada sadece sen ve ben varız, Vi ve ben seni kimseyle paylaşamam."

"Sana." Parmaklarımı saçlarına götürdüm. "Sana sesleniyorum."

"Beni tanrılığa yükselttiğin için minnettarım ama adımı söylemen de yeterli olurdu." Beni girişimden klitorisime kadar yaladı, sonra dilini o hassas çıkıntının üzerinde gezdirerek zevkten inlememe neden oldu. "Siktir, tadın çok güzel." Bacaklarımı omuzlarına kaldırıp sanki bu gece gidecek başka yeri yokmuş gibi oraya yerleşti.

Sonra diliyle ve dişleriyle beni kendimden geçirdi.

Hiç azalmayan zevk midemde spiraller çizerken ben hisler içinde kayboldum, kalçam kasılıyordu, dilinin her ustaca darbesiyle beni yönlendirdiği zirveye doğru tırmanıyordum.

Klitorisime daha hızlı dokunmaya başlayıp iki parmağını içime soktuğunda uyluklarım zevkten titredi. Parmaklarını ve dilini aynı anda kullandığındaysa tüm bedenim kasıldı. Düşünemiyordum, bilincimi kaybetmiş gibiydim.

Bir tufan hâlinde içimde çağlayan güç hissettiğim hazza karıştı ve ikisi birleşip beni zirveye taşıdı, zevkin doruk noktasına ulaştığımda bu güç dalga dalga dışarı taşarken adını haykırdım.

Gök gürledi, Xaden'in pencerelerindeki camlar sarsıldı.

"Bu bir," dedi, gevşemiş bedenime öpücükler kondurarak. "Yine de bu gösteri üzerinde çalışmamız gerektiğini düşünüyorum yoksa insanlar her seferinde ne yaptığımızı anlayacaklar."

"Ağzın..." Ellerini altımdan geçirerek beni yatağının ortasına taşırken başımı iki yana salladım. "Bunu anlatacak kelime yok."

"Lezzetli," diye fısıldadı dudakları karnımda gezinirken. "Kesinlikle çok lezzetlisin. Bunu yapmak için bu kadar beklememeliydim."

Memelerimden birini ağzına aldığında nefesim kesildi, diğerini baş ve işaret parmaklarının arasında hafifçe sıkarken diliyle meme ucumu okşadı ve içimde ilkinin korlarından doğan yepyeni bir ateş harlandı.

Boynuma ulaştığında altında kıvranan bir alev topuna dönüşmüştüm; ulaşabildiğim her yerine dokunuyor, ellerimi kollarında, sırtında, göğsünde gezdiriyordum. Tanrılar aşkına, bu adam inanılmazdı, vücudunun her bir çizgisi savaş için yontulmuş, dövüşler ve kılıç müsabakalarıyla güçlenmişti.

Ağızlarımız tutkulu bir öpücükle buluştu, dilinde ikimizin de tadını alırken dizlerimi yukarı doğru çekip onu olması gereken yere, bacaklarımın arasına yerleştirdim.

"Violet," diye inlediğinde aletinin başını girişimde hissettim.

"Ne yani, benim de oyun oynamaya vaktim olmayacak mı?" diye dalga geçtim, kalçamı gererek bana doğru kaymasını sağladığımda bu hareket nefesimi kesti.

Alt dudağımı hafifçe ısırdı. "Şimdi sana sahip olursam daha sonra benimle istediğin kadar oynayabilirsin."

Evet, bu kabul edebileceğim bir plandı. "Ben zaten seninim."

Üzerime eğilirken bakışlarımız buluştu, beni ezmemek için ağırlığını kollarına verdi. "Benim verebileceğim her şeye sahipsin."

Bu kadarı yeterdi... şimdilik. Başımı sallayarak kalçamı tekrar kaldırdım.

Gözleri gözlerimde, kalçasını iterek tek bir hamleyle içime girdi ve tamamen yerleşene kadar santim santim ilerledi.

Hissettiğim baskı, büyüklüğü, benimle uyumu kelimelerin ötesindeydi.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Kendime engel olamayarak kalçamı kaldırdım.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Daha önceki sözlerimi bana karşı kullanırken gülümsedi. Sert, derin ve yavaş bir ritim tutturdu, biz tekrar tekrar birleşirken her hamlesinde sırtım yay gibi geriliyordu.

Bizi yatakta yukarı doğru itti, ben kalçalarının her hamlesini hissederken kollarımı geriye atıp destek olsun diye yatak başlığına tutundum. Tanrılar aşkına, her bir hamlesi bir öncekinden daha iyiydi. Daha hızlı hareket etmesi için kendi hareketlerimi hızlandırdığımda bana hınzır bir sırıtışla baktı ve akıllara durgunluk veren, kalpleri titreten bir hızla gidip gelmeye başladı. "Bunun sürmesini istiyorum. Buna *ihtiyacım* var."

"Ama ben..." İçimdeki ateş öyle yoğunlaşmış, patlamaya öyle hazırdı ki orgazmın ne kadar güzel olacağını neredeyse hissdebiliyordum.

"Biliyorum." Tekrar ileri doğru hamle yaptığında öyle büyük bir haz duydum ki inledim. "Beni bekle, tamam mı?" Açıyı öyle bir ayarlamıştı ki her itişinde klitorisimi okşuyor ve dizimi karnıma bastırarak daha da derine giriyordu.

Bundan canlı kurtulamayacaktım. Burada, bu yatakta ölecektim.

"O zaman ben de seninle birlikte öleceğim," dedi beni öperken.

Öylesine kendimden geçmiştim ki bunları yüksek sesle söylediğimi bile fark etmemiştim ama sonra zaten söylemek zorunda olmadığımı hatırladım. "*Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum.*" Güç derimin altında kaynarken bacaklarımı beline doladım.

"*Neredeyse boşalacaksın. Kahretsin, sikimi öyle iyi sarıyorsun ki. Buna asla doyamayacağım, sana asla doyamayacağım.*"

"Seni seviyorum." O karşılık vermese bile bu sözleri dile getirmek inanılmaz derecede özgürleştirici gelmişti.

Gözleri sanki alev aldı ve içime girerken kontrolünü kaybetti; güçlerim tekrar beni ele geçirirken o yoğunlaşmış zevk içimde patladı, odanın içinde çatırdadı, Xaden ağırlığını yana verirken cam gibi paramparça oldu; boşalırken beni de yanında götürdü, boynuma doğru inlerken orgazmımın son dalgalarıyla titredim.

Nefesimizin sakinleşmesi uzun dakikalar sürdü ve hafif bir esinti onunkinin üzerine attığım bacağımı yaladı. "İyi misin?" diye sordu, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak.

"Harikayım. Sen de harikasın. Bu da..."

"Harika mı?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"'Tahrip edici' diyecektim ama sanırım 'harika' da yeterli olur." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Saçlarına bayılıyorum. Dizlerimin üzerine çökmemi ya da benimle girdiğin bir tartışmayı kazanmak istiyorsan onları salman yeterli. Ne demek istediğini anlarım."

Esinti kahverengiden gümüşe dönen saç tellerimi uçuştururken sırıttım.

Bir dakika. Esinti olmamalıydı. Xaden'ın omzunun üzerinden bakmak için dirseğimin üzerine kalkınca midem kasıldı. "Ah, hayır, hayır, olamaz." Yarattığım yıkıma bakarken elimi ağzıma kapadım. "Sanırım camını patlatmışım."

"Etrafa yıldırımlar fırlatan başka biri yoksa evet, o sendin. Ne demek istediğimi anladın mı? Tahrip edici." Güldü.

Nefesim kesildi. Bu yüzden kendini yana atmıştı, beni kendi enkazımdan korumak için. "Çok özür dilerim." Hasarı gözden geçirdim ama yatakta sadece kum vardı. "Bunu kontrol altına almam gerekiyor."

"Bir kalkan oluşturdum, endişelenme." Beni tekrar kendine çekerek öptü.

"Ne yapacağız?" Bir pencereyi onarmak gardırobu değiştirmekten tamamen farklı bir şeydi.

"Hemen şimdi mi?" Saçlarımı tekrar yüzümden geriye doğru itti. "Hâlâ sayıyorsak bu ikiydi, diyorum ki temizlenelim, yataktaki kumları temizleyelim ve sonra sayıyı üçe çıkaralım, hatta hâlâ uyanık kalabilirsen dörde."

Ağzım açık kaldı. "Az önce camını kırdıktan sonra mı?"

Gülümseyerek omuzlarını silkti. "Sonra da şifonyeri parçalamaya karar verirsen diye bizi korumaya almıştım."

Vücuduna baktığımda ona olan arzum yeniden alevlendi. Nasıl oluyordu da tanrılar tarafından kutsanan oymuş gibi görünürken tanrılar *beni* kutsamış gibi hissediyordum? "Evet, hadi üçe çıkaralım."

Beşi bulduğumuzda, parmaklarımı boynundaki damganın siyah kıvrımlarında gezdirirken üzerinde yavaşça hareket ettiğim Xaden'ın elleri kalçalarımdaydı. İkimizin de hâlâ nasıl hareket edebildiğinden emin değildim, yine de birbirimize doyamadığımızdan bu gece duracak gibi görünmüyorduk. "Gerçekten çok güzel," dedim, kalkıp tekrar inerek onu içime aldım.

Elleri kasılırken koyu renk gözleri ışıldadı. "Eskiden bunun bir lanet olduğunu düşünürdüm ama şimdi bunun bir armağan olduğunu fark ediyorum." Kalçasını kaldırarak muhteşem bir açıyla içime girdi.

"Armağan mı?" Tanrılar aşkına, hiçbir şey düşünecek durumda değildim.

Biri kapıya vurdu.

"Defol git!" diye bağırdı Xaden, sırtıma uzandı ve daha kuvvetle içime girmek için omzumu tutarak beni kendine çekti.

Üzerine eğilip boynuna doğru inledim.

"Keşke bunu yapabilseydim." Duyduğum seste buna inanmamı sağlayacak kadar pişmanlık vardı.

"Bu yataktan çıkacaksam biri ölmüş olmalı, aksi olmasa iyi olur, Garrick," diye karşılık verdi Xaden.

"Sanırım çok fazla insan öldü, bu yüzden tüm bölüğü sıraya çağırıyorlar, ahmak!" diye gürledi Garrick.

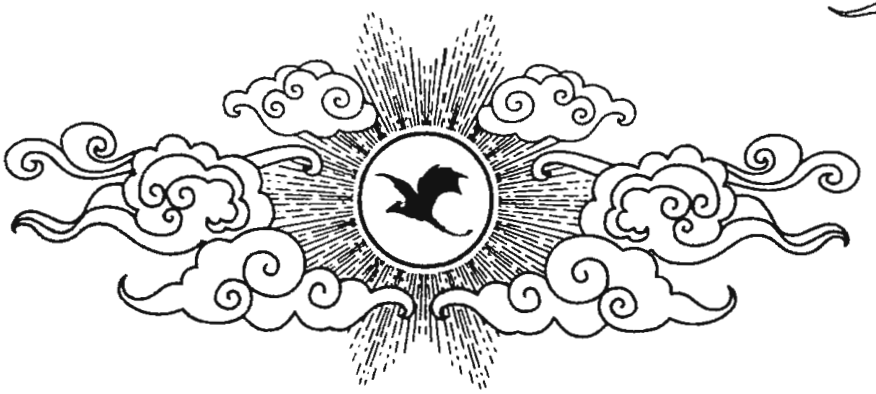
Hem Xaden hem de ben irkilerek şaşkınlıkla birbirimize baktık. Üzerinden indiğimde Xaden beni battaniyesiyle örttükten sonra deri pantolonunu giyip kapıya yöneldi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu kapı aralığından.

Garrick, "Uçuş kıyafetlerini kuşan, Sorrengail'i de getir," dedi. "Saldırıya uğradık."

Kuvvetli bir mühür gücünü kontrol edememek, bir binici –ve çevresindeki herkes– için en az onu hiç ortaya çıkaramamak kadar tehlikelidir.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ (RESMÎ OLMAYAN BASKI)

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı giyinmemiştim, hançerlerimi uyluklarıma bağlamakla bile uğraşmamıştım. Üniformamla ayakkabılarımı giyip saçlarımı yüzümden çekerken, "Saat kaç?" diye sordum Xaden'a.

Tüm bölük için zorunlu çağrıya bakılırsa bunun *hemen* yapılması gerekiyordu.

Koruma duvarları yıkılıyordu. Kaç Navarrelıyı kaybedecektik?

"Dördü çeyrek geçiyor." Botlarını bağlamıştı, ben hançerelerimi toplarken o tepeden tırnağa silahlanmış durumdaydı, üstelik hançerlerimden birinin eksik olduğundan epey emindim. "Dışarıda donacaksın."

"Bir şey olmaz." Dizlerimin üzerine çöküp kayıp hançeri buldum, tekrar ayağa kalkmadan önce onu kınından çekip çıkardım.

"İşte." Xaden uçuş ceketlerinden birini üzerime atınca saçlarım altında kaldı. "Garrick haklıysa ve saldırı altındaysak tahminimce daha büyük yaştakilere orta bölgelerdeki mevkilerde görev emri vereceklerdir, bu yüzden toplantı alanında çok uzun süre kalmamalısın. Üşüdüğünü düşünmeye katlanamam."

Yani *gidecekti.*

Ceketi beceriksizce kollarıma geçirirken kalbim küt küt atıyordu. Güvende olacaktı, değil mi? Bu sadece ülkenin iç kısımlarına gideceği bir görev olacaktı, hem o bu bölükteki en güçlü biniciydi.

Ellerim silahlarla dolu olduğundan, bana verdiği uçuş ceketinin düğmelerini iliklemesine itiraz etmedim.

"Toplantı alanına gitmeliyiz." Elleriyle yüzümü okşadı. "Gitmek zorunda kalırsam benim için endişelenme. Eminim Sgaeyl beni birkaç gün içinde geri getirecektir." Eğilip beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Beni asıl sana olan arzum öldürecek. Hadi gidelim."

Tam bir kargaşa içindeki savaş akademisinin en iyi yanı ne miydi? Kanat liderimin odasından çıkıp hepsi de sıraya girmek için kendi kıyafetlerini çekiştiren biniciler deryasına daldığımda kimsenin durumu fark etmemesiydi. Herkes adrenalinle dolmuş hâlde koşturuyordu, ne yaptığımı ya da Xaden'ın avludaki kürsünün yanında toplanan liderlere doğru yönelmeden önce elime kısaca dokunduğunu fark edemeyecek kadar kendilerini toparlamakla meşgullerdi.

Hâlâ etekli üniforma içinde olan tek kişi de değildim.

Sıraya girdiğimde rüzgâr beni donduruyordu ama en azından Xaden'ın uçuş ceketi saçlarımı toplu tutuyordu.

"Bunun iyi bir sebebi olsa çok iyi olur çünkü sonunda o muhteşem esmer şifacıyla şansımı deniyordum," diye sızlandı Ridoc, arkamda sıraya girerken.

Liam sağımdaydı, hâlâ üniformasının üst düğmelerini ilikliyordu.

"Gecen iyi geçti mi?" diye sordum Liam'a.

"Evet, iyiydi," diye mırıldandı, yanakları ay ışığında pembeleşerek.

Önümde sıraya giren Nadine'e, "Dain'i gören oldu mu?" diye sordum.

Nadine omzunun üzerinden, "Tüm takım liderleri önderlerle birlikte," diye cevap verdi, Rhiannon koşarak gelirken.

Rhi ağzını kocaman açarak esnedi, bana bir bakış attı, sonra bir daha baktı. "Violet Sorrengail," diye fısıldadı yaklaşarak. "Riorson'ın uçuş ceketini mi giyiyorsun?"

Liam'ın kafası bana doğru döndü. *Hay bunun da işitme yeteneğine ya.*

"Bunu da nereden çıkardın?" Beceriksizce şaşırmış gibi yaptım ve hançerlerimi bu şeyin müsait olan her cebine sokuşturdum. Üç cebi de benim ceketimdekilerden çok daha derindi.

"Ne bileyim. Üzerinde kocaman durduğu ve tam şurada üç yıldız olduğu için olabilir mi acaba?" Üniformasında sadece bir yıldız olan yere dokundu.

Kahretsin. Bu ikimizin de sağlıklı düşünemediğini gösteriyordu.

"Herhangi bir üçüncü sınıfa ait olabilir." Omuzlarımı silktim.

"Omzundaki Dördüncü Kanat nişanıyla mı?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bu ihtimalleri sınırlıyor tabii," diye kabul ettim.

"Bir de o yıldızların altında bir *kanat lideri* amblemi varken, değil mi?" diye alay etti.

Komutan Panchek, ardında Dain'in babası ve kanat liderleriyle kürsüye çıkarken, "Tamam, bu onun," diye fısıldadım hızlıca. Xaden gözlerini benden uzak tutmakta çok başarılıydı ama benim için aynı şey pek söylenemezdi, özellikle de göreve gönderilmek üzere olduğu düşünülürken ve dudaklarını hâlâ tenimde hissedebiliyorken.

"Biliyordum!" diye sırıttı Rhi. "Bana iyi olduğunu söyle."

"Camını kırdım." Yüzümü buruşturduğumda yanaklarım kızardı.

"Yani... ona bir şey mi fırlattın?" Kaşlarını çattı.

"Hayır. Yani yıldırım düştü... hem de bir sürü, sonunda da camını kırdım." Kürsüye doğru baktım. "Ama bak, orada

ne kadar sakin, soğukkanlı ve aklı başında görünüyor." *Gerçek* hâlinin hangisi olduğunu düşünürken göğsüm sıkıştı. Kürsüde duran, kendine hâkim, kanadını komuta etmeye hazır olan mı? Yoksa yarım saatten daha kısa bir süre önce içimde olan mı? Beni hak etmediğini iddia etse de beni elinde tutacak olan mı?

Xaden hiç de memnun görünmüyordu ve kısacık bir anlığına gözlerime baktı. "*Lanet Savaş Oyunları.*"

Aynı anda hem rahatladım hem de inanamayarak ona baktım. "*Şaka yapıyor olmalısın.*" Savaş Oyunları için mi yatağımızdan kaldırılmıştık?

"*Hayır.*"

"Kahretsin." Rhiannon sırıtıyordu. "Keşke ben de bana camları kırdıracak birini bulsaydım."

Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Ah lütfen, sen çok daha fazla..."

"Selam, Aetos," dedi Rhiannon, omzuma yaslanıp Xaden'ın nişanını ve rütbesini gizlemek için elini hızla köprücük kemiğimin üzerine koyarak. "Güzel bir gün, ha?"

Dain takıma yaklaşırken Rhiannon'a çok fazla bal likörü içmiş gibi baktı. "Pek sayılmaz, hayır." Geri kalanımıza göz attı. "Erken olduğunu biliyorum... ya da gecenize bağlı olarak geç ama bütün yılımızı bunun için çalışarak geçirdik, bu yüzden bir an önce ayılın." Panchek kürsüye çıkarken Dain de yüzünü o tarafa döndü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım Rhiannon yeniden yanıma geçerken. Dain'in tercihlerim konusunda bana nutuk çekmesini kaldıracak durumda değilim. Bu gece olmazdı.

"Biniciler Bölüğü!" diye haykırdı Panchek sesi avluda yankılanarak. "Bu yılki Savaş Oyunları'nın son etkinliğine hoş geldiniz."

Sıraların arasından bir mırıltı yükseldi.

"Duyduğunuz alarm, bu gerçek bir saldırı olsaydı ne kadar hızlı toparlanacağınızı görmek için verildi, şimdiyse tatbikata

gerçekmiş gibi devam edeceğiz. Sınırlar aynı anda saldırıya uğrarsa ve koruma duvarları zayıflarsa tüm kanatlar takviye güç olarak göreve çağrılacak. Albay Aetos, senaryoyu bize okur musunuz?"

Dain'in babası elinde bir parşömenle öne çıkıp okumaya başladı. "Korktuğumuz an geldi. Hayatlarımızı adadığımız koruma duvarları yıkılıyor ve sınırlarımız boyunca eşi benzeri görülmemiş, çok katmanlı bir saldırı gerçekleşiyor, köyler grifon binicileri tarafından kuşatma altına alınıyor. Siviller ve piyadelerin kitlesel olarak kaybedilmesinin yanı sıra çok sayıda binicinin de öldüğü bildiriliyor."

Tam bir dramdan bahsediyordu.

"Tıpkı savaşa hazır bir güç olsaydınız yapacağımız gibi kanatları her bölgeye göndereceğiz," diye devam etti ve bizimkine gelene kadar her kanadı teker teker dikkatle inceledi. "Dördüncü Kanat güneydoğuya. Her takım o bölgede hangi karakolu takviye edeceğini seçecek." Bir parmağını kaldırdı. "Önce gelen istediğini seçer. Ancak kanat liderleri bu tatbikat için bir karargâh belirlemek amacıyla kendi bölgelerine atanacaklar."

Her bir kanat liderine dönüp emir verdi ama Xaden'a dönmeden önce bize doğru bir bakış attı, belli ki gözleri Dain'i arıyordu. Gülümsemesinin bir anlığına solması ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Riorson, Dördüncü Kanat'ın karargâhını Athebyne'de kuracaksın. Kanat liderleri karargâh takımlarınızı kendi takdirinize göre oluşturacaksınız, kanatlarınızdaki tüm biniciler arasından istediğinizi seçebilirsiniz. Gerçek dünya senaryosunda sınırlama olmadığı için bunu bir liderlik testi olarak düşünün. Bu beş günlük tatbikat için seçtiğiniz karakollara ulaştığınızda güncellenmiş emirleri alacaksınız." Geri çekildi.

Athebyne mı? Orası koruma duvarlarının ötesindeydi... Xaden'ın gizli görev için gittiği yerdi. Gözlerim gözlerini aradı ama o albaya odaklanmış durumdaydı.

"Beş koca gün mü? Bu çok eğlenceli olacak," diye haykırdı Heaton korkunç bir neşeyle ve ellerini, kazınmış saçlarına boyayla yapılmış mor alevlerin üzerinde gezdirdi. "Sahte bir savaşa gidiyoruz."

"Evet," diye ekledi Imogen sessizce. "Sanırım öyle oluyor."

Panchek, "Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi siz takım liderleri de seçimlerinizi hızlıca yapmalı ve otuz dakika içinde uçuş sahasına rapor vermelisiniz," diye emretti. "Dağılabilirsiniz."

"Tairn."

"Yoldayım."

"Biz Eltuval'daki karakola gidiyoruz, bize verilen bölgenin en kuzeyindeki karakola," dedi Dain bize doğru dönerek. Rhiannon tekrar omzuma yaslanıp Xaden'ın nişanını kapattı. "Poromiel'in bu şekilde saldırmayı tercih etmeyeceğini bildiğimiz hâlde su kıyısındaki bir karakolda sıkışıp kalmaya hiç niyetim yok. Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Hepimiz başımızı iki yana salladık.

"Güzel, o zaman komutanı duydunuz. Üzerinizi değiştirmek, beş gün boyunca taşıyabileceklerinizi toplamak ve uçuş alanında olmak için otuz dakikanız var."

Sıra dağıldı ve hepimiz yurttaki odalarımıza koştuk.

Odalara girmeye çalışan öğrencilerin oluşturduğu dar boğazdan zorla geçerken Rhiannon, "Oraya vardığımızda alacağımız emirler ne olacak dersiniz?" diye sordu. "Yine yumurta mı avlayacağız?"

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

Uzun uçuş için dizlerimi sarmak ve omuzlarımı desteklemek on dakikamı aldı, sonra kendi uçuş kıyafetlerimi giydim. Xaden yüzünden dolanan saçlarımı açıp örmek de beş dakikamı aldı ve böylece toparlanmam için geriye tam beş dakikam kaldı. Ben yokken biri odamı karıştırırsa diye Xaden'ın ceketini sırt çantama attım.

Xaden, "*Tüm hançerleri yanına al*," deyince irkildim.

"*Zaten on iki tanesi de yanımda.*" Eşyalarımı çantama atmaya devam ettim.

"*Güzel.*"

"*Uçuş sahasında görüşeceğiz, değil mi?*" Veda etmeden giderse onu bulup kendi ellerimle öldürürdüm.

"*Evet.*" Cevabı kısaydı, eşyalarımı toplayıp çıktığımda koridorda Rhiannon ve Liam'la buluştum.

Uçuş sahasına doğru ilerlerken kalabalığı saran heyecan neredeyse elle tutulur bir hâl almıştı. Mutfak personelinin ortak kullanım alanlarının yakınında dağıttığı kumanyaları aldık. Belli ki kahvaltımızı uçarken edecektik.

Uçuş sahasına vardığımızda önümdeki manzarayı sindirmem biraz vakit aldı. Bölükteki tüm ejderhalar avluda girdiğimiz sırayla aynı düzende durarak sahayı doldurmuştu ve yüzlerce büyücü ışığı havada asılı yıldızlar gibi süzülerek ortama sanki uçuş sahasında değil de büyük bir salondaymışız, başka bir dünyadaymışız havası katmıştı. Bu görüntü hem güzel hem de tehditkârdı.

Herkes enerji ve beklentiyle gerilmiş gibiydi ve saha binicilerle dolup taşarken birkaç kişinin midesindekileri tutamayıp kustuğunu gördüm.

Ejderhaların hırıltıları ve birbirine sertçe çarpan dişleri arasında kanatların içinden geçerek ilerlerken, "Biz kazanacağız," dedi Rhiannon. Bu gece endişeli olan sadece biz değildik. "Biz en iyisiyiz. Biz kazanacağız." Yüzünde kararlı bir bakış vardı. "Gelecek yılki takım lideri ünvanının tadını neredeyse alabiliyorum."

"O sen olacaksın," dedim ona, sonra kendi bölümümüze yaklaşırken Liam'a döndüm. "Peki ya sen? Takım liderliğine yükselebilmek için şanlı bir şeyler yapıp öne çıkmaya niyetin var mı?" Yakın dövüş becerileri ve derslerden aldığı yüksek notlarla o da en az diğerleri kadar bu ünvana adaydı.

"Göreceğiz." Yürümeye devam ederken alışılmadık derecede gergindi.

Ejderhalarımızın yanına vardığımızda Tairn'in, Cath'in olması gereken yerde durduğunu ve Dain sayım yaparken onun ejderhasını kenara çekilmeye zorladığını fark ettim. Benim egoist ejderham çoktan Andarna'yı kanatlarının altına almış, bekliyordu.

Lanet olsun. Andarna'yı bize ayak uydurmaya zorlayacaklardı.

"*Ve düşman ateşine maruz kalırsak o zaman ilk uygun siperi bulup senaryodaki gibi saklanacaksın. Kendi iyiliğin için bunu yapacaksın çünkü fazla parlaksın,*" diyordu Tairn ona.

"*Tamam.*"

Tairn'in kanadının altından başını dik tutarak çıkan ve üzerinde eyeri anımsatan ama eyer olmayan bir alet taşıyan Andarna'ya, "Üstündeki de ne?" diye sordum.

"*Kanat lideri bunu benim için yaptırdı. Gördün mü? Tairn'inkine takılıyor.*"

Andarna'nın sırtında, Tairn'in göğsündekine uygun üçgeni görünce gülümsemeden edemedim. "Bu muhteşem."

"*Ayak uyduramazsam diye yaptı. Artık ben de sizinle gelebilirim!*"

Xaden'a tapmak için bir neden daha.

"Eh, ben bayıldım." Ona daha fazla yer açması için Cath'i terslemekle meşgul olan Tairn'e döndüm. "Takmaya yardım edeceğim bir şey var mı?"

"*Ben hallettim.*"

"Eminim halletmişsindir." Sonra aklıma geldi. Beş gün. *Siktir.* "Ayrı kalacaksınız, sen iyi olacak mısın?.."

"İkinci Takım!" diye bağırdı Dain. "Uçuşumuzun dört saatlik ilk ayağına hazırlanın. Ekipler dağılmadan önceki ilk on beş dakika boyunca sıkı bir düzende uçmamız gerekecek." Önce bana, sonra da omzumun üzerinden arkama baktı. "Kanat lideri?"

Döndüm ve sırtına bağlı iki kılıcın kabzaları omuzlarının üzerinde yükselen Xaden'ın bize doğru geldiğini görünce boğazım düğümlendi. Tüm bu insanların önünde ona nasıl veda edecektim? Daha da kötüsü, ejderhalarımız bununla nasıl başa çıkacaktı?

"*Merak etme, Gümüş,*" diye araya girdi Tairn, kararlı bir sesle. "*Her şey olması gerektiği gibi olacak.*"

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Dain sertçe, omuzlarını dikleştirerek.

"Sana ihtiyacım var," dedi Xaden bana.

"Affedersin?" diye karşılık verdi Dain, ben daha başımla onaylayamadan.

"Sakin ol, sadece veda etmek istiyor," diye açıkladım.

"Veda edilecekse ona etmelisin," diye düzeltti Xaden, başıyla Dain'i işaret ederek. "Karargâh takımımı kuruyorum ve sen benimle geliyorsun. Liam ve Imogen da öyle."

Ağzım bir karış açık kaldı. Ben *ne yapıyormuşum*?

Dain bir adım öne çıkarak, "Öyle bir şey olmayacak," diye bağırdı. "O bir birinci sınıf öğrencisi ve Athebyne de koruma duvarlarının ötesinde."

Xaden gözlerini kırpıştırdı. "Aynı itirazı Mairi için yaptığını duymadım."

Omzumun üzerinden bakınca Liam'ın Deigh'in önünde, çenesini kaldırmış hâlde durduğunu gördüm. Sanki bunu bekliyormuş gibi.

"*Neler oluyor?*" diye sordum Xaden'a. Dain kollarını göğsünde kavuşturarak, "Liam birinci sınıflar arasında en iyi öğrenci, hatta sen ona Violet'ın başında nöbet tutma görevi verdin," diye itiraz etti.

"Ve Sorrengail de yıldırımlara hükmediyor," dedi Xaden, bir adım daha yaklaşarak kolunu omzuma değdirdi. "Sana bir açıklama borçlu olduğumdan falan değil, *ikinci sınıf,* çünkü değilim ama Sgaeyl ve Tairn birkaç günden fazla ayrı kalamaz..."

Tabii ki. Şimdi mesele anlaşılmıştı işte.

"Bildiğin kadarıyla öyle!" diye haykırdı Dain. "Yani sen Montserrat'ta ortaya çıktığında Sgaeyl'in aklını kaçırmak üzere olduğunu falan söyleyebilir misin? Ne kadar süre ayrı kalabileceklerini hiç tam olarak test etmedin."

"Ona kendin sormak ister misin?" dedi Xaden alaycı bir sesle, kaşlarını kaldırarak.

Sgaeyl gözlerinde parıldayan tehdit dolu bir bakışla öne doğru yürürken göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. Dain'e bir şey olacak diye yüreğim ağzıma geldi. Sgaeyl'le ne kadar sık yan yana gelsek de bir parçam onu her zaman ölümcül bir yaratık olarak görüyordu.

"Bunu yapma. Biniciler Savaş Oyunları sırasında ölebilir, benimle daha güvende olur," diye karşı çıktı Dain. "Onu koruma duvarlarının ötesine götürmek bir yana, Basgiath'tan uzaklaştığımızda bile her şey olabilir."

"Cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim. Bu bir emirdir."

Dain gözlerini kıstı. "Yoksa başından beri planın bu muydu? Onu ekibinden ayırmak ve böylece annesinden intikam almak için onu kullanmak mıydı?"

"Dain!" Ona bakarak başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey olmayacağını biliyorsun."

"Öyle mi dersin?" diye karşılık verdi. "O ölürse ben de ölürüm meselesini çok önemliymiş gibi öne sürüp duruyor ama sen bunun doğru olup olmadığını biliyor musun? Sen ölürsen Tairn'in sağ çıkıp çıkamayacağını kesin olarak biliyor musun? Yoksa tüm bunlar senin güvenini kazanmak için bir oyun mu, Violet?"

Nefesim kesildi. "Hemen şimdi sesini kesmen gerekiyor."

"Saçmalamayı kes, Aetos," dedi Xaden öfkeyle. "Gerçeği mi istiyorsun? Koruma duvarlarının ötesinde benim yanımdayken senin yanında olduğundan çok daha güvende olur. Bunu ikimiz de biliyoruz." Gözlerindeki bakış Sgaeyl'inkine benziyordu ve

ejderhanın neden onu seçtiğini anlamıştım. İkisi de acımasızdı, ikisi de istedikleri şeyle aralarında duran her engeli yok edebilirdi.

Ve Dain, Xaden'ın önündeki bir engeldi.

"Dur." Elimi Xaden'ın koluna koydum. "Xaden, dur. Seninle gelmemi istiyorsan gelirim. Bu kadar basit."

Gözlerimle buluşan bakışları hemen yumuşadı.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadı Dain ama bu bir yıldırım gibi kemiklerimi titretmişti.

Elimi Xaden'ın kolundan çekerek döndüm ama Dain'in yüzünden, Xaden'la aramda bir şey olduğunu anladığı ve canının yandığı belli oluyordu. Kendimi çok kötü hissettim. "Dain..."

"O mu?" Dain'in gözleri irileşip yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen ve... o?" Başını iki yana salladı. "İnsanlar konuştuklarında bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünmüştüm ama sen..." Hayal kırıklığıyla omuzları çöktü. "Gitme, Violet. Lütfen gitme. Seni öldürtecek."

"Xaden'ın art niyetli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben ona güveniyorum. Bunu yapmak için eline pek çok fırsat geçmesine rağmen beni hiç incitmedi." Dain'e yaklaştım. "Bir noktada bunu kabullenmen gerekiyor."

Dain bir an için dehşete düşmüş gibi görünse de duygularını çabucak gizlemeyi başardı. "Onu seçtiysen..." İç geçirdi. "O zaman sanırım bunu kabullenmem gerekir, değil mi?"

"Evet." Başımla onayladım. Tanrılara şükür, tüm bu saçmalıklar geride kalmak üzereydi.

Dain zorlukla yutkundu ve bana doğru eğilerek fısıldadı: "Seni özleyeceğim, Violet." Sonra arkasını dönüp Cath'in yanına gitti.

Tairn'in ön bacağına ulaştığımda Xaden, "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi.

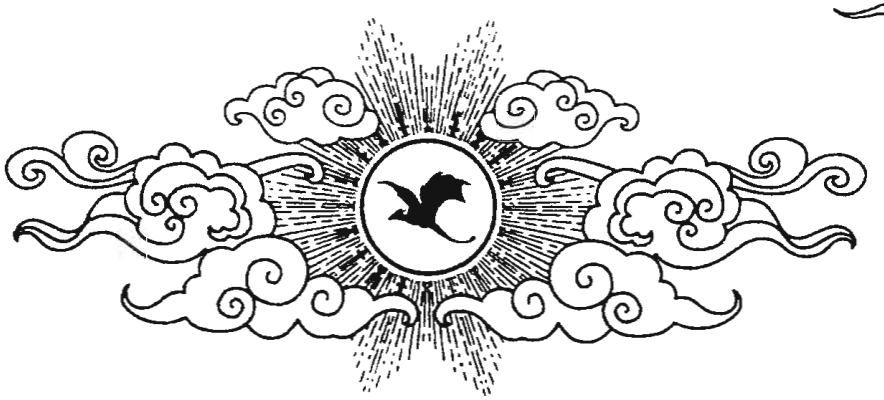
"Her zaman."

"Gitmemiz gerek."

Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi duraksadı ama sonra arkasını dönüp gitti. O Sgaeyl'e geri dönerken iki önemli adamın da şu anda benden uzaklaştığını, zıt yönlere doğru yürüdüğünü ve peşine takılmayı seçtiğim kişiye bakılırsa hayatımın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu fark etmekten kendimi alamadım.

Bilinen ilk grifon saldırısı BS 1'de (Birleşmeden Sonra) şu anda Resson Ticaret Merkezi olarak bilinen yerin yakınlarında meydana geldi. Ejderhalar tarafından korunan sınırın dibinde yer alan bu karakol her zaman saldırıya açık olmuştur ve son altı yüzyıldır sınırlarımızı güce aç düşmanlarımızdan korumak uğruna hiç bitmeyen bir savaşa dönüşen bu süreçte en az on bir kez el değiştirmiştir.

–ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI,
NAVARRE'IN YAYIMLANMAMIŞ TARİHİ'NDEN

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabah ve öğleden sonra boyunca uçtuk, Andarna bize ayak uyduramayınca uçuşun ortasında Tairn'in koşumuna kendini bağladı. Xaden, Tyrrendor'un krallıktaki her eyalete –aslında Kıta'daki her eyalete– karşı jeolojik bir avantajı olmasını sağlayan yüzlerce metre yüksekliğindeki Dralor Kayalıkları'nın etrafından dolaşıp Athebyne'in kuzeyindeki dağlara yönelmeyi seçtiğinde o çoktan uykuya dalmıştı.

Göğsümde bir çekim hissettim, sonra koruma duvarlarını geçerken de bir çatırtı oldu.

"*Kendimi farklı hissediyorum*," dedim Tairn'e.

"*Koruma duvarlarının ardında büyü daha serttir. Ejderhaların koruma duvarlarının içinde iletişim kurması daha kolay olur. Kanat liderinin bu karakoldan kanadını komuta ederken bunu hesaba katması gerekecek.*"

"*Eminim bunu zaten düşünmüştür.*"

Ejderhaların emriyle, su içebilmeleri için karakola en yakın gölde durduğumuzda saat öğleden sonra bire geliyordu. Gölün

yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü, önümüzde uzanan sivri tepelerin aynayı andıran yüzeydeki yansıması nefes kesiciydi, sonra sürü kıyı şeridine inip suyun üzerinde küçük dalgalar oluşturdu. Gölün bir kıyısını ağır kayalar ve sık bir orman çevreliyordu, yakındaki çimler çiğnenmişti, bu da burada dinlenen ilk kafile olmadığımız anlamına geliyordu.

Bizimle birlikte toplam on ejderha vardı ve her birini tanımasam da grupta Liam'la benim dışımda birinci sınıf öğrencisi olmadığını biliyordum. Deigh, Tairn'in yanına indiğinde Liam sanki gökyüzünde yedi saat geçirmemişiz gibi oturağından sıçrayarak atladı.

Eyerden inerken onlara, "*İkinizin de bir şeyler içmesi ve muhtemelen bir şeyler yemesi gerekiyor,*" dedim. Popom ağrıyor, bacaklarıma kramplar giriyordu ama Montserrat'taki kadar kötü değildi. Görünen o ki geçen ay eyer üzerinde geçirdiğim fazladan saatlerin faydası olmuştu.

Tairn bir pençesini mandala geçirdiğinde Andarna başını, gövdesini ve kuyruğunu sallayarak yere indi.

"*Senin de uyuman lazım,*" diye yanıt verdi Tairn. "*Bütün gece ayaktaydın.*"

"*Sen uyuduğunda ben de uyuyacağım.*" Dikenlerinin arasında dikkatle ilerleyerek ön bacağından aşağıya, suyun yosunlu kıyısına doğru kaydım.

"*Ben günlerce uykusuz kalabilirim ama senin uykusuzluktan yıldırımlar düşürmeni pek istemem.*"

Yıldırımlara hükmetmenin çaba gerektirdiğini söyleyecek oldum ama dün gece Xaden'ın camını kırdıktan sonra bu konuda uzman falan olmadığımı anlamıştım. Belki de kontrolümü kaybetmeme neden olan Xaden'dı. Her iki durumda da yakınlarımda olmak tehlikeliydi. Carr'ın benden hâlâ umudunu kesmemiş olması şaşırtıcıydı.

"*Koruma duvarlarının ötesinde olmak tuhaf,*" dedim konuyu değiştirerek.

Liam yaklaşırken Tairn pençelerini toprağa gömüp boynunu omuzlarının üzerine uzatarak gerindi. Sürünün genel tedirginliğine bakılırsa ensemdeki tüyleri diken diken eden havadaki bu *yanlışlık* duygusunu onların da hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Athebyne'den yirmi dakika uzaktayız, o yüzden su için! Bizi nasıl bir senaryonun beklediğini bilmiyoruz," diye bağırdı Xaden, sesi etrafta yankılandı.

Tairn ve Andarna suya erişmek için birkaç adım atarken Liam bana doğru yaklaşarak, "İyi misin?" diye sordu.

Andarna'ya, "*Tairn'in yanından ayrılma*," dedim. Vadi'nin korumasından bu kadar uzaktayken o ışıl ışıl bir hedeften ibaretti.

"*Tamam.*"

Tanrılar aşkına, onu Basgiath'ta bırakmalıydım. Onu buraya getirirken aklımdan ne geçiyordu acaba? O daha bir çocuktu ve bu uçuş onun için çok yorucu olmalıydı.

"*Bu zaten senin seçimin değildi, hiç olmadı*," dedi Tairn. "*İnsanlar, hatta bağ kurmuş olanlar bile ejderhaların nereye uçacağına karar veremez. Andarna kadar genç biri bile kendi kararlarını verir.*" Sözleri beni pek de teselli etmemişti. İş başa düştüğünde onun güvenliğinden ben sorumluydum.

"Violet?" Liam'ın kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Emin olmadığımı söyleseydim hakkımda kötü şeyler düşünür müydün?" Bu soruya cevap vermenin pek çok yolu vardı. Fiziksel olarak ağrım vardı ama iyiydim fakat zihinsel olarak... Savaş Oyunları'nın getirecekleri konusunda endişe ve beklenti içindeydim. Bölüklerdeki öğrencilerin yüzde onunun son sınav sırasında kaybedildiği konusunda uyarılmıştık ama bundan daha fazlası vardı. Sadece adını koyamıyordum.

"Dürüst olduğunu düşünürdüm."

Sol tarafa baktığımda Xaden'ın Garrick'le hararetli hararetli konuştuğunu gördüm. Bölüm lideri doğal olarak Xaden'ın kişisel takımında yer alıyordu.

Xaden bana baktı, gözlerimiz bir saniyeliğine birbirine kilitlendi ve bu, vücudumun birkaç saat önce onu soyduğumu, sert kaslarını tenime bastırdığını hatırlaması için yeterli oldu. Bu adama öylesine âşıktım ki... Bunu yüzümden nasıl silebilirdim?

Sadece profesyonel ol. Tek yapmam gereken buydu. Gerçi yatak odasından çıktığımdan beri söylediği ve yaptığı her şeyin aşırı farkında olmam, beni birinci sınıfların neden kanat liderlerine âşık olmak bir yana, onlarla yatmaması gerektiğinin yürüyen bir örneği hâline getiriyordu. Neyse ki sadece bir hafta kadar daha benim kanat liderim olacaktı.

"*Bana böyle bakmaya devam edersen yarım saatten fazla dururuz,*" diye uyardı bana bakmadan.

"*Söz mü?*" Bakışları birden bana kaydı, Garrick'e dönmeden önce *gülümsediğini* gördüğüme yemin edebilirdim.

"Orada her ne oluyorsa iyi misin?" diye sordu Liam irkilmeme neden olarak.

"Peki ya sana emin olmadığımı söylersem?" Ona aynı cevabı verip hafifçe gülümsedim.

"Boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünürdüm." Yüzündeki ifade artık alaycı değildi.

"Her şeyini Xaden'a borçlu olduğunu söyleyen biri için bu pek de iyi bir tavsiye değil." Çantamı yere bırakıp omuzlarımdaki gergin kasları esnettim. "Bana Dain gibi davranma."

"*Kendini iyi hissediyor musun?*" diye sordu Xaden.

"*İyiyim. Sadece biraz ağrım var.*" Ona yük olmak isteyeceğim son şeydi.

"Sorun o değil." Liam yüzünü buruşturdu. "Sadece onun önceliklerinin neler olduğunu biliyorum."

Diğerleri duymasın diye sessizce, "Benim yüzümden seni de buraya sürüklediklerı için üzgünüm," dedim. "Dain'le bir-

likte orta bölge karakollarından birinde olman gerekirdi, koruma duvarlarının dışına çıkarılman değil. Albay Aetos adil bir adamdır ama bu görevin 'damgalı kanat liderine haddini bildirmek' için verildiğinden hiç şüphem yok." Son cümleyi Dain'in babasını taklit ederek söylediğimde Liam gözlerini devirdi.

"Korkmuyorum, kimse de beni sürüklemiyor ve ister inan ister inanma Violet ama bazen bana verilen emirler sadece seninle ilgili olmuyor. Başka becerilerim de var, biliyorsun," diyerek sırıttı ve kalçama kalçasıyla hafifçe vururken gamzesini göstererek gülümsedi.

"Senin ne kadar harika biri olduğunu asla unutamam, Liam." Bunda ciddiydim.

Öksürdü, ben de elimle onu kışkışladım. "Şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum."

Sanki beni arkamızdaki ormanla tanıştırıyormuş gibi bir el hareketi yaparak eğildi, ben de ormanın gölgeli derinliklerine doğru ilerledim.

Gölün kıyısına döndüğümde Xaden, Garrick'ten uzaklaştı ve bana doğru gelerek elini uzattı.

Kaşlarımı kaldırdım. O... Hayır. Bunu yapıyor olamazdı. Diğer sekiz öğrencinin önünde olmazdı.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Sanırım yapıyordu. Nabzımı hızlandıran sadece onun tenine dokunuyor olmam değildi. Kendi kuralını çiğniyor oluşuydu.

Diğerlerinin toplandığı yere doğru dikkatle baktım, kıyada çeşitli şekillerde dinlendiklerini görünce Xaden'ın elini sıktım.

"Hiçbiri senin ya da bizim hakkımızda tek kelime etmez. Buradaki herkese hayatım pahasına güvenirim," dedi ve beni gölün uzak tarafına, neredeyse kendi boyunun iki katı yüksekliğindeki bir kaya kümesine doğru götürdü.

"İnsanlar konuşur. Bırak konuşsunlar." Onu sevmekten utanmıyordum ve önüme çıkan kötü niyetli dedikodularla başa çıkabilirdim.

"Bunu şimdi söylüyorsun." Çenesi gerildi. "Su içtin mi? Yemek yedin mi?"

"İhtiyacım olan her şeyi çantamda getirdim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için endişelenmek görevlerimin yüzde doksan dokuzunu oluşturuyor." Başparmağıyla elimin arkasını okşadı. "Karakola vardığımızda senaryo görevimizi aldıktan sonra dinlenmeni istiyorum. Ben büyük olasılıkla üçüncü sınıfları devriyeye çıkarırken Liam kalacak."

"Yardım etmek istiyorum," diye itiraz ettim hemen. Beni bu yüzden getirmemiş miydi? Yıldırımlarım için? Hedefi tutturma konusunda çok başarılı sayılmayabilirdim ama yine de gelme sebebim bu değil miydi?

"Dinlendikten sonra yardım edebilirsin. Mühür gücünü kullanmak için iyice dinlenmiş olmalısın yoksa yanma riskiyle karşı karşıya kalırsın. Tairn çok güçlü."

İyi bir noktaya değinmişti ama bu sözlerinin hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Diğerlerinin görüş alanından çıktıktan sonra beni en büyük kayaya yaslayarak önümde diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" Sırf bunu yapabildiğim için parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Bu adama dokunabiliyor olmak kesinlikle akıl almaz bir şeydi ve ben de bu ayrıcalığın tüm avantajlarını kullanabiliyorken bunun tadını çıkarmayı planlıyordum.

"Bacakların kasılmış." Baldırlarımdan başlayarak güçlü elleriyle gergin kaslarımı yumuşatmaya başladı.

"Sanırım ejderhalar hazır olana kadar buradan ayrılamayız, değil mi?" Dokunuşu düpedüz ahlaksızca geliyordu.

"Doğru. On dakika kadar vaktimiz var." Bana hınzır hınzır sırıttı.

On dakika. Günün geri kalanının ne getireceği hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını düşünürsek elimizdeki zamanı değerlendirdiğimiz için çok mutluydum.

Kaslarım yumuşarken inledim ve başımı kayaya yasladım. "Bu harika bir acı. Teşekkür ederim."

Güldü ve uyluklarımdaki gergin kaslara doğru ilerledi. "İnan bana amacım fedakârlık değil, Violence. Sana dokunmak için bulabildiğim her bahaneyi değerlendiriyorum."

Ensesini tutmak için ellerimi yüzünün yanlarından aşağı kaydırırken yanaklarındaki sakallar avuçlarıma battı. "Hislerimiz karşılıklı."

Kaslarımı yoğurarak yumuşacık yapan parmakları bacaklarımın üst kısmına ulaştığında solukları sıklaştı. "Bu sabah için özür dilerim."

"Neden?"

Başını kaldırıp bana baktı, güneş ışığı gözlerindeki altın lekeleri aydınlatırken yaralı kaşını kaldırdı. "Hatırlarsan tatbikat için çağrıldığımızda bir şeyin ortasındaydık."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ah, hatırlıyorum." Uçuş ceketinin üst düğmesi çözülmüştü, kumaşı kavrayıp onu kendime doğru çektim. Ona duyduğum bu bitmek bilmeyen arzu hangi noktada yatışacaktı? Son yirmi dört saat içinde onunla defalarca sevişmiştim ama bunu bir kez daha yapabilirdim... ya da üç. "Keşke bitirecek zamanımız olsaydı demek yanlış mı?"

"Hiç bitirebilecek miyiz ki? Bundan emin değilim." Ayağa kalkarken vücudunun her noktası benimkini okşadı. "Konu sen olunca çok açgözlü oluyorum."

Üzerime eğilerek yavaş, görkemli bir öpücükle dünyanın geri kalanının bulanıklaşmasına neden oldu. Dili, sanki ağzımın her köşesini ezberlemekten başka bir planı yokmuş gibi ayrık dudaklarımın arasından kayarak dilimi okşadı.

Tüm vücudum canlanırken Xaden boynumdan aşağı öpücükler kondurmaya başlayınca kanım kaynadı. Elini belime dolayıp kıvrımlarımı sert kaslarına doğru çekerken şehvet ve arzudan ibaret bir şeye dönüştüm. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesi kulaklarımda kanat çırpışları gibi yankılanıyordu. Tanrılar aşkına, buna asla doyamayacaktım.

İnleyerek bir elini popoma götürdü. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kollarımı boynuna doladım. "Beni odama ilk götürdüğünde seninle ilgili yaptığım tahminin ne kadar da doğru olduğunu düşünüyordum."

"Öyle mi?" Geri çekildi, gözleri merakla ışıldıyordu. "Peki neymiş bu tahmin?"

"Çok tehlikeli bir bağımlılık olduğun." Bakışlarım yara izinin gümüş çizgisinden pek çok kadının uğruna cinayet işleyeceği kalın kirpiklerine, sonra burnundaki çıkıntının üzerinden o mükemmel biçimli dudaklarına kaydı. Ona onu sevdiğimi zaten söylemiştim, yani artık aramızda sır falan yoktu. Ona kıyasla ben açık bir kitap gibiydim. "Vazgeçmesi imkânsız bir bağımlılık."

Gözleri koyulaştı. "Seni bırakmayacağım," diye söz verdi tıpkı dün gece yaptığı gibi. Yoksa bu sabah mıydı? "Sen benimsin, Violet."

Çenemi kaldırdım. "Sadece sen de benimsen."

"Hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır seninim." Sanki bu sözler onu rahatlatmış gibi ensemi kavrayıp beni uzun uzun, sertçe öperek her nefesimi, dilinin ve tenimi ısıtan arzu dalgasının ötesindeki her düşüncemi yok etti.

Birden geri çekilerek öpücüğü kesti ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana yatırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. Kollarımın altında kaskatı kesilmişti.

"Kahretsin." Bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken gözleri irileşmişti. "Violet, çok üzgünüm..."

"Siz ejderha binicileri cidden zamanınızı böyle mi geçiriyorsunuz?" diye sordu Xaden'ın arkasından bir kadın, sesi çakıllı yolda sürüklenen kadife gibiydi.

Xaden o kadar hızlı döndü ki görüntüsü bulanıklaştı. Yağmur bulutu gibi kalın gölgeler etrafımı sararken hiçbir şey göremez oldum.

Biri, "Xaden!" diye bağırdı ve birden fazla ayak sesi çalıların arasından geçip bize yaklaştı. Bodhi olabilir miydi?

"Zaten görülmüş olan şeyi saklamak aptallıktır," dedi kadın kısık sesle. "Söylentiler doğruysa sizin ölüm fabrikası savaş akademinizde sadece bir tane gümüş saçlı binici var, bu da onun General Sorrengail'in en küçük çocuğu olduğu anlamına geliyor."

"Siktir," diye küfretti Xaden. "*Sakin olmanı istiyorum, Violence.*"

Sakin mi? Gölgeler dağılırken ellerimi bir hançer ya da herhangi bir silah tutmam gerekirse diye yanlarımda serbest bırakıp neler olduğunu görebilmek için Xaden'ın yanına geçtim.

Bir çift grifon binicisi çayırda, yaklaşık on metre ötemizde duruyordu, arkalarındaki hayvanları ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Bizim ejderhalarımızın üçte biri büyüklüğündeydiler ama gagalarıyla pençeleri deriyi ve pulları parçalayabilecekmiş gibi görünüyordu.

"*Tairn!*"

"*Geliyorum.*"

"*Sgaeyl'in yanında kal,*" diye emrettim Andarna'ya.

"*Grifonlar buradan lezzetli görünüyor,*" diye cevap verdi.

"*Seninle aynı boydalar. Olmaz.*"

"Lanet olası bir Sorrengail." Kadın benden sadece birkaç yaş büyüktü ama kıdemli bir binici gibi görünüyordu. Siyah kaşlarından birini kaldırarak bana at ahırından kürekle çıka-

rılması gereken bir şeymişim gibi baktı. Bir avuç ejderha binicisi etrafımızı sararken kanat sesleri havayı doldurdu. Imogen. Bodhi. Dudağı yarık bir üçüncü sınıf öğrencisi. Liam. Ama kimse silahına uzanmıyordu.

En azından artık şans bizden yanaydı. Derimin altında güç açığa çıkarken Arşiv'in kapısını açıp enerjinin üzerimden kavurucu bir sıcaklık seliyle akmasına izin verdim. Gökyüzü çatırdadı.

"Hayır!" Xaden dönerek beni göğsüne doğru çekti, bana sarılarak kollarımı iki yanıma sabitledi.

"Ne yapıyorsun?" Xaden'ı üzerimden itmeye çalıştım ama faydası yoktu. Beni sıkı sıkı tutuyordu.

Tairn yere inerken rüzgârı sağ tarafıma çarptı.

"Vay be, çok büyükmüş," dedi kadın. Xaden'ın kaldıramadığım kolunun yanından grifon binicilerinin hızlı adımlarla geri çekildiklerini gördüm, yukarı baktıklarında gözleri kocaman olmuştu.

Ben ona bakarken Xaden bir elini kaldırıp ensemi kavradı. Ne halt ediyordu bu? Ölmeden önce beni son bir kez öpecek miydi? "Bana daha önce güvendiysen, Violet, şimdi de güvenmeni istiyorum." Gözlerindeki yakarış beni şaşkına çevirmişti. Düşmanlarımız birkaç metre ötedeydi ama o... biraz *zaman* mı istiyordu?

"Sadece burada kal. Sakin ol." Gözleri sorulmamış bir sorunun cevabını arıyor gibiydi. Sonra beni Liam'a verdi.

Verdi. Sanki lanet bir sırt çantasıymışım gibi.

Liam kollarımı dikkatli ama amansız bir güçle iki yanımda tuttu. "Bunun için üzgünüm, Violet."

Neden herkes özür diliyordu?

"Hemen. Bırak. Beni!" dedim, Xaden yanında Garrick'le birlikte bir çift grifon binicisine doğru giderken. Grifonları ve binicilerini tek başına alt edebileceğini düşündüğünü görünce korku kalbimi bir mengene gibi sıkmaya başladı.

"Bunu yapamam," diye özür diledi Liam sesini alçaltarak. "Keşke yapabilseydim, gerçekten."

Tairn sağımdan öyle sert kükredi ki kulaklarım çınladı ve uçuşan tükürükleri Liam'ın yüzüne yayıldı. Liam ellerini indirip avuçlarını havaya kaldırarak yavaşça geri çekildi. "Anladım. Anlaşıldı. Dokunmak yok."

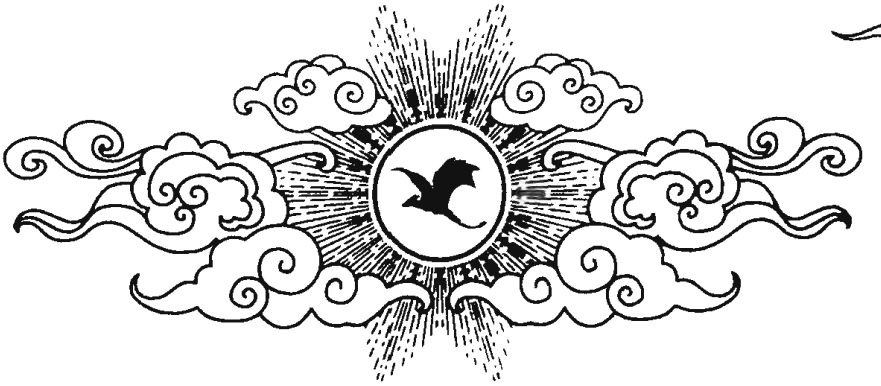
Xaden binicilere ulaşırken ben de Liam'ın elinden kurtulup açıklığa dönmüştüm.

"Lanet olsun, *erken* geldiniz," dedi Xaden.

İşe o an kalbim durdu.

Fen Riorson sorgusunun son günlerinde gerçeklikle bağını koparmış hâlde Navarre Krallığı'na ateş püskürüyordu. Kral Tauri'yi ve ondan önce gelen herkesi o kadar büyük, o kadar korkunç bir komployla suçladı ki bunların tarafımca tekrar dile getirilmesi mümkün değil. Sayısız cana mal olan bu delinin idamı hızlı ve merhametli oldu.

-ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI,
NAVARRE'IN YAYIMLANMAMIŞ TARİHİ'NDEN

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissetsem de bir şekilde nefes almaya devam etmeyi başarıp bakışlarımı düşmana diktim.

Daha önce hiç grifon binicisi görmemiştim. Ejderhalar genellikle onları yarı kartal, yarı aslan binekleriyle birlikte yakıp kül ederlerdi.

"Yarın buluşacaktık hani? Sevkiyat tam değil," dedi Xaden grifon binicisine, sakin ve ölçülü bir sesle.

"Sorun sevkiyat değil," dedi kadın başını iki yana sallayarak. Bizim siyah deri uçuş kıyafetlerimizin aksine onların binici kıyafetleri kahverengiydi, hayvanlarının koyu tüyleriyle uyumluydu... ve o hayvanlar şu anda bana akşam yemeğiymişim gibi bakıyorlardı.

Tairn, "*Öyle bir şey denemeye kalkarlarsa atıştırmalık olurlar*," dedi.

Sevkiyat. Binicinin sözlerinin yarattığı şok yüzünden Tairn'in söylediklerini zar zor algıladım. Xaden onları tanıyordu.

Onlarla birlikte *çalışıyor*, düşmanımıza yardım ediyordu. Yutkunmaya çalışırken ihanet boğazımı cam gibi kesti. Bölükten gizlice çıkıp durmasının nedeni buydu demek.

"Yani tam bir gün erken gelmemiz ihtimaline karşı sohbet etmek için buralarda takılıyordunuz, öyle mi?" diye sordu Xaden.

"Dünkü Draithus devriyesinden geliyorduk, buranın yaklaşık bir saat güneydoğusunda..."

"Draithus'ın nerede olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Xaden.

"Belli olmaz, siz Navarrelılar sınırlarınızın ötesinde hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsunuz," diye tersledi onu erkek grifon binicisi. "Onları uyarmak için neden zahmet ettiğimizi anlamıyorum."

"Bizi uyarmak mı?" Xaden başını yana eğdi.

"İki gün önce bir Venin sürüsü yüzünden civardaki bir köyü kaybettik. Her şeyi yok ettiler."

İrkildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Az önce *ne* demişti?

"Veninler asla bu kadar batıya gelmez," dedi solumdaki Imogen.

Venin. Evet, ikisi de öyle demişti. Bu da ne demekti böyle? Binicilerin arkasında duran iki devasa grifon olmasa birinin benimle dalga geçtiğini düşünecektim. Ama kimse gülmüyordu.

"Şimdiye kadar öyleydi," diye cevap verdi kadın, bakışlarını tekrar Xaden'a çevirerek. "Venin olduklarından eminiz ve onların..."

"Başka bir şey söyleme," diye sözünü kesti Xaden. "Biliyorsun ki hiçbirimiz ayrıntıları bilmemeliyiz yoksa her şeyi riske atmış oluruz. İçimizden birinin sorguya çekilmesi her şeyi mahvetmeye yeter."

Tairn'e, "*Bunları anlıyor musun?*" diye sordum ve kadının ağzından çıkan lafların saçmalığını fark eden başka biri var mı diye sağa sola bakındım ama herkes... dehşete düşmüş gibi

görünüyordu, sanki gerçekten de bir şehrin efsanevi yaratıklar tarafından yok edildiğine inanıyorlarmış gibi.

"*Ne yazık ki evet.*"

"Ayrıntı olsun ya da olmasın, görünüşe göre sürü kuzeye doğru ilerliyor," dedi erkek olan. "Athebyne'deki garnizonunuzun karşısındaki sınırda bulunan ticaret merkezimize. Silahlarınız var mı?"

"Silahlıyız," diye itiraf etti Xaden.

"O zaman buradaki işimiz bitti. Sizi uyardık," dedi erkek binici. "Şimdi gidip halkımızı savunmamız gerekiyor. Zaten bu ekstra yolculuk onlara zamanında ulaşmamız için bize sadece bir saat bıraktı."

Bir anda hava sanki etrafımdaki biniciler bir şeye hazırlanıyorlarmış gibi değişti, yoğunlaştı.

Xaden omzunun üzerinden bana baktı ve konuştukları şeyin saçmalığına gülmek yerine yüzünde derin çizgiler belirdi.

"Bir Sorrengail'i kendi sınırları dışındaki herhangi biri için hayatını riske atmaya ikna edebileceğini sanıyorsan aptalsın demektir," dedi adam bana alaycı bir ifadeyle bakarak.

Güç, derimin altında acı verici bir şekilde cızırdayarak bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Adam hafifçe yana eğilip yargılayan bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. "Kralınızın en ünlü generalinin kızını geri almak için ne kadar ödemeye razı olacağını merak ediyorum. Fidyenizin tüm Draithus'ı on yıl boyunca savunmaya yetecek silaha bedel olacağına bahse girerim."

Fidye mi? Hiç sanmıyorum.

Tairn hırladı.

"Siktir," diye mırıldandı Bodhi, bana yaklaşarak.

"Dene bakalım. Dene de ne oluyormuş gör." Parmaklarımı onlara doğru kıvırdım ve üzerimizdeki bulutların içinde ışığın yanıp sönmesine yetecek kadar gücü serbest bıraktım.

Xaden ellerini iki yanına kaldırınca gölün kenarındaki çam ağaçlarından tehditkâr gölgeler yükselip iki grifon binicisi ayaklarının birkaç santim ötesinde durdu. "O Sorrengail'e doğru bir adım daha atarsan ağırlığını öne veremeden ölmüş olursun," dedi sesi ölümcül bir şekilde alçalarak. "O pazarlık konusu değil."

Kadın gölgelere baktı, sonra iç geçirdi. "Grubumuzun geri kalanıyla birlikte orada olacağız. İnançsızlardan kurtulabilirsen işaret ver, yeter." Kadın uzaklaşarak adamla birlikte grifonlarına doğru gitti.

Saniyeler içinde grifonlarına binerek gökyüzüne havalandılar.

Herkes beklenti ve korku dolu bakışlarla bana döndüğünde midem kasıldı. Grifon binicilerinin buradakileri tanıyormuş gibi konuşmasına ya da "Venin" gibi kelimeler kullanmasına kimse şaşırmamıştı. Yani hepsi Xaden'ın düşmana yardım ettiğini biliyordu.

Burada duruma yabancı olan tek kişi bendim.

"İyi şanslar, Riorson." Imogen pembe saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp yalnız bırakmak için dönerken isyan damgası uçuş kıyafetinin kolunun altından göründü.

Herkes Imogen'ın peşinden yavaşça göle dönerken midem bulanmaya başlamıştı, zihnim uğulduyor ve apaçık, yıkıcı gerçek dışında olanları kavramaya çalışıyordu.

Önümden geçen üçüncü sınıflardan birinin kolundaki isyan damgası dikkatimi çekti.

Garrick de buradaydı. O bir bölüm lideriydi ama o... buradaydı, Alev Bölümü takımlarından herhangi birinin yanında değildi. Bodhi ve Imogen da öyle. Burnunda halka olan şu esmer binicinin, sanırım adı Soleil'di, sol kolundaki de kesinlikle bir damgaydı. Peki Pençe Bölümü'nden olan ikinci sınıf öğrencisi? O da damgalıydı.

Ve Liam... Liam benim yanımdaydı.

"Tairn." Yüzüne duygusuz bir kanat lideri maskesi takmış olan Xaden bana bakarken nefesimi olabildiğince kontrol etmeye çalışıyordum.

"Gümüş?" Tairn dev kafasını bana doğru çevirdi.

"Hepsi isyan damgası taşıyor," dedim ona. *"Benim dışımda bu ekipteki herkes bir isyancının çocuğu."* Uçuş sahasındaki karmaşada Xaden tamamı damgalılardan oluşan bir takım kurmuştu.

Ve hepsi de lanet olası birer haindi.

Ve ben ona aldanmıştım.

Ona âşık olmuştum.

"Evet, öyleler," diye kabul etti Tairn, ses tonunda teslimiyet vardı.

Gerçek bir yumruk gibi üzerime indiğinde göğsüm ezilecek sandım. Bu Xaden'ın bana ihanet etmesinden çok daha kötüydü, tüm krallığımıza ihanet ediyordu. Kendi ejderhalarımın düşman karşısında bu kadar uysal davranmalarının tek bir açıklaması vardı.

"Sen ve Andarna da bana yalan söylediniz." Onların ihaneti çok koymuştu, ağırlığı altında omuzlarım çöktü. *"Onun ne yaptığını biliyordunuz."*

"İkimiz de seni seçtik," dedi Andarna, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

"Ama biliyordunuz." Bana kederle bakmaya cüret eden Liam'dan, Xaden'ı diri diri yakıp yakmayacağına tam olarak karar verememiş gibi ölümcül bir bakışla onu izleyen Tairn'e baktım.

"Ejderhaların bağları bağlayıcıdır," diye açıkladı Tairn, Xaden yaklaşırken. *"Bir ejderhayla binicisinin arasındaki bağdan daha kutsal tek bir bağ vardır."*

Bir ejderha ve eşinin arasındaki bağ.

Benden başka herkes biliyordu. Kendi ejderhalarım bile. Tanrılar aşkına, Dain haklı mıydı? Xaden'ın yaptığı her şey güvenimi kazanmak için oynadığı bir oyundan mı ibaretti?

Daha birkaç dakika önce göğsümü yakan mutluluğun, sevginin, güvenin ve şefkatin tatlı kıvılcımı acı verici bir şekilde yerle bir olmuş, bir kova suyla söndürülmüş kamp ateşi misali soluk almaya çabalıyordu. Benim tek yapabildiğimse közlerin boğulup ölmesini izlemekti.

Xaden yaklaştıkça bana daha derin bir endişeyle bakıyordu, sanki köşeye sıkışmış, kurtulmak için savaşacak, dişleri ve pençeleriyle karşı koyacak bir hayvanmışım gibi.

Nasıl ona güvenecek kadar aptal olabilmiştim? Nasıl ona *âşık* olabilmiştim? Ciğerlerim yanıyor, kalbim ağrıyordu. Bu gerçek olamazdı. Bu kadar saf olamazdım. Ama galiba öyleydim çünkü işte buradaydık. Tüm vücudu lanet olası bir uyarı gibiydi, özellikle de şu anda boynunda bariz bir şekilde görünen isyan damgası. Babası büyük bir hain olabilirdi, abimin hayatını almış olabilirdi ancak Xaden'ın ihaneti de aynı derecede acı veriyordu.

Kısılmış gözlerle ona dik dik baktığımı görünce irkildi.

Kendimde bağıracak gücü bulmaya çalışarak, "Biz gerçekten rkadaş mıydık?" diye fısıldadım Liam'a.

"Biz arkadaşız, Violet ama ben her şeyimi ona borçluyum," iye cevap verdi. Başımı kaldırdığımda beni öyle bir acıyla izliordu ki neredeyse onun için üzülecektim. Neredeyse. "Hepimiz borçluyuz. Ve ona açıklama şansı verirsen..."

En sonunda öfke acıma galip gelerek yardımıma koştu.

"Beni onunla antrenman yaparken izledin!" Liam'ı göğsünden ittiğimde çimlerin üzerinde geriye doğru sendeledi. "Ona âşık olmama seyirci kaldın!"

"Lanet olsun." Bodhi elini kalın ensesine götürdü.

"Violence, açıklamama izin ver," dedi Xaden. Benim gerçek doğamı her zaman biliyordu ve dürüst olmak gerekirse gölgeler de bana onun doğasıyla ilgili ipucu vermişti. O sırların efendisiydi.

Xaden'la yüzleşmek üzere Liam'a sırtımı dönerken ortaya çıkmak için yanıp tutuşan gücüm yüzünden âdeta kemiklerim

titriyordu. "Bana dokunmayı aklının ucundan bile geçirirsen yemin ederim seni öldürürüm." Gücüm öfkemle birlikte alevlendiğinde gökyüzünde buluttan buluta atlayan şimşekler çaktı.

"Bence bu konuda ciddi," diye uyardı onu Liam.

"Öyle olduğunu biliyorum." Bana kilitlenen gözlerini bir an kırpmayan Xaden'ın çenesi seğirdi. "Herkes kıyıya geri dönsün. Şimdi."

Yanıma yaklaşırken beni endişeyle izliyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Xaden o aldatıcı, yumuşak sesiyle, akik gözlerinde korkunun izleri vardı.

"Ne düşündüğüm hakkında en ufak fikrin yok." Lanet olası hain.

"Krallığımıza ihanet ettiğimi düşünüyorsun."

"Mantıklı bir tahmin. Aferin sana." Başka bir şimşek serbest kalarak buluttan buluta süzüldü. "Grifon binicileriyle mi çalışıyorsun?" Ellerimi kullanmam gerekirse diye kollarımı iki yanımda serbest bırakmıştım ama onunla boy ölçüşemeyeceğimi biliyordum. Henüz bunu yapamazdım. "Tanrılar aşkına, sen tam da senden beklendiği gibi biri çıktın, Xaden. Göz önünde gizlenen kötü bir adamsın."

Yüzünü buruşturdu. "Aslında onlara havacı deniyor," dedi usulca, gözlerime bakmaya devam ederek. "Bazıları için kötü adam olabilirim ama senin için değil."

"Pardon? Cidden şu an ihanetinin terimsel anlamını mı tartışacağız?"

"Ejderhaların binicileri, grifonların da *havacıları* vardır."

"Sen de bunu biliyorsun çünkü onlarla aynı saftasın." Suratına yumruk atma dürtüsüne engel olmak için birkaç adım geri çekildim. "Düşmanımızla iş birliği yapıyorsun."

"Bazen bir savaşın doğru tarafında başlayıp yanlış tarafında bitirebileceğini hiç düşündün mü?"

"Bu durumda mı? Hayır." Kıyıyı işaret ettim. "Ben bir kâtip olarak eğitildim, hatırladın mı? Altı yüz yıldır tek yap-

tığımız sınırlarımızı savunmak. Barışı bir çözüm olarak kabul etmeyenler onlar. Onlara ne tür sevkiyatlar yapıyordunuz?"

"Silah."

Midem kasıldı. "Ejderha binicilerini öldürmek için kullandıkları silahlar mı?"

"Hayır." Başını kendinden emin şekilde iki yana salladı. "Bu silahlar sadece Veninlerle savaşmak için."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Veninler masallarda olur. Babamın kitabındaki gibi..." Gözlerimi kırpıştırdım. *Mektup*. Ne yazmıştı? *Masallar bize geçmişimizi öğretmek için nesilden nesile aktarılır.*

Yani bunu mu söylemeye çalışıyordu... Hayır. Bu imkânsızdı.

"Onlar gerçek," dedi Xaden yumuşak bir sesle, sanki bir darbeyi hafifletmeye çalışıyormuş gibi.

"Bir ejderha ya da grifonun gücünü binicisine yönlendirmesine gerek olmadan büyünün kaynağına bir şekilde ulaşabilen ve güçlerini geri dönüşü olmaksızın kötüye kullanan insanların gerçekten var olduğunu mu söylüyorsun?" Net olmayan bir nokta kalmasın diye sözcükleri tane tane söylemiştim. "Onların sadece yaratılış masalının bir parçası olmadığını."

"Evet." Alnı kırıştı. "Kurak Topraklar'ın tüm büyüsünü boşaltıp virüs gibi yayıldılar."

"Eh, en azından halk öyküleri öyle söylüyor." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neydi o masal? Kardeşlerden biri grifonla diğeri ejderhayla bağ kurmuş ve üçüncüsü kıskançlığa kapılınca doğrudan kaynağa yönelmiş ve sonra ruhunu kaybederek diğer ikisine savaş açmış."

"Evet." İç geçirdi. "Sana bu şekilde anlatmak istemezdim."

"En baştan beri bana anlatmaya niyetin vardıysa tabii!" Tairn'in sanki her an Xaden'ı yakmak zorunda kalacakmış gibi başını öne eğmiş bizi izlediği tarafa baktım. "Tartışmaya katkıda bulunmak ister misin?"

"Henüz değil. Sonuca kendi başına varmanı tercih ederim. Unutma ki seni zekân ve cesaretin için seçtim, Gümüş. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Kendi ejderhama orta parmağımı göstermemek için kendimi zor tuttum.

"Peki. Veninlerin var olduğuna ve kara büyüye hükmederek Kıta'da dolaştıklarına inandım diyelim, o zaman Navarre'a asla saldırmadıklarına da inanmam gerekir çünkü..." Olasılığın mantıksal sonucu karşısında gözlerim irileşti. "Çünkü koruma duvarlarımız ejderhalara ait olmayan tüm büyüleri imkânsız kılıyor."

"Evet." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Navarre'a geçtikleri anda güçsüz kalırlar."

Kahretsin, bu kulağa çok mantıklı geliyordu ve ben umutsuzca bunun mantıklı olmamasını istiyordum. "Bu da Poromiel'in sınırlarımızın hemen ötesinde karanlık güçler tarafından acımasızca saldırıya uğradığına dair hiçbir bilgimiz olmadığına inanmam gerektiği anlamına geliyor." Kaşlarımı çattım.

Bakışlarını kaçırdı ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Ya da bildiğimize ve bu konuda hiçbir şey yapmamayı seçtiğimize inanmak zorundasın."

Öfkeyle çenemi kaldırdım. "Neden insanların katledilmesi konusunda *hiçbir şey* yapmamayı seçelim ki? Bu savunduğumuz her şeye aykırı."

"Çünkü Veninleri öldüren tek şey koruma duvarlarımıza güç veren şeyin ta kendisi."

İkimiz de orada öylece dikilmeye devam ederken Xaden başka bir şey söylemedi, tek ses kıyıya vuran suyun sesi ve yüreğime çarpan sözlerinin yankısıydı. "Bu yüzden mi sınırlarımız boyunca baskınlar oluyor? Koruma duvarlarımıza güç sağlamak için kullandığımız malzemeyi mi arıyorlar?" diye sordum. Ona inanmıyordum tabii ki, en azından henüz. Ama beni ikna

etmeye çalışmadığı da gözümden kaçmamıştı. Babam, *gerçek nadiren çaba gerektirir*, derdi.

Xaden başıyla onayladı. "Malzeme Veninlerle savaşmak için dövülerek silah hâline getiriliyor. İşte, bak."

Sağ kolunu kaldırıp yanındaki kınından siyah saplı bir hançer çıkardı. Her hareketinin, beni istediği an öldürebileceğinin dehşet verici bir şekilde farkındaydım ve bu an da diğerlerinden farklı değildi. Gerçi sırtındaki kılıçlardan birini kullansaydı daha hızlı bir ölüm olurdu. Yavaşça hareket ederek çıkardığı hançeri uzattı.

Bilenmiş kenarına dikkat ederek hançeri elime aldım fakat beni asıl şaşırtan rünlerle dolu kabzaya gömülü alaşım oldu. "Bunu annemin masasından mı aldın?" Bakışlarım ona kaydı.

"Hayır. Annende de muhtemelen seninle aynı sebepten bir tane vardır. Veninlere karşı kendini savunmak için." Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki göğsüm sıkıştı.

Hançer. Baskınlar. Hepsi oradaydı işte.

"Ama bana böyle bir şeyle savaşma ihtimalimiz olmadığını söylemiştin," diye fısıldadım, tüm bunların korkunç bir şaka olduğuna dair son umuduma tutunarak.

"Hayır." Xaden yaklaşıp ellerini uzattı, sonra sanki bunu yapmamanın daha iyi olacağını anlamış gibi elini tekrar indirdi. "Sana bu tehdit dışarıda bir yerde olsaydı liderlerimizin bunu bize söyleyeceğini umuyorum demiştim."

"Gerçeği kendi çıkarına göre çarpıttın." Elimle hançerin kabzasını kavradığımda güçle uğuldadığını hissettim. Veninler gerçekti. Veninler. Gerçekti.

"Evet. Sana yalan da söyleyebilirdim, Violence ama bunu yapmadım. Şu anda ne düşünürsen düşün, sana *asla* yalan söylemedim."

Tabii. Elbette. "Peki bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?"

"Çünkü bunu yapabilecek türden bir krallık olduğumuzu düşünmek acı veriyor. Doğru olduğunu sandığın her şeyin aslında yanlış olduğunu öğrenmek insanı üzer. Yalan rahatlatır. Gerçek ise acıtır."

Hançerin içindeki gücün uğultusunu hissederek Xaden'a ters ters baktım. "Bana istediğin zaman söyleyebilirdin ama bunun yerine benden *her şeyi* sakladın."

İrkildi. "Evet. Sana aylar önce söylemeliydim ama yapamadım. Şimdi söyleyerek de her şeyi riske atıyorum..."

"Çünkü söylemek zorundasın, istediğin için değil..."

"Çünkü *en iyi arkadaşın* bu anıyı görürse her şey kaybedilir," diye araya girdiğinde nefesim kesildi.

"Bunu bilemez..."

"Dain *senin hayatını kurtarmak* için bile kuralları çiğnemez, Violet. Sence bu bilgiyi öğrenseydi ne yapardı?"

Dain ne *yapardı* gerçekten? "Kodeks'i sınırlarımızın ötesindeki acı çeken insanlardan üstün tutmayacağına inanmak zorundayım. Belki Dain'in zihnime burnunu sokmasını engelleyecek kalkanlar oluşturabilirim. Belki de sınırlarıma saygı duymaya devam ederek zihnime hiç bakmaz." Gözlerimi kıstım. "Ama bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Çünkü doğru olanı yapabileceğime güvenmedin, Xaden, değil mi?"

Ellerini iki yana açtı. "Bu senden ve benden daha büyük bir mesele, Violence. Önderler, koruma duvarlarının arkasında güvenle oturup Veninler hakkındaki sırrı saklamak için ellerinden geleni yapacaklardır." İyice alçalan, yalvaran bir sesle devam etti: "Babamın bu insanlara yardım etmeye çalışırken idam edilişini izledim. Seni de riske atamazdım." Her kelimeyle bana doğru biraz daha eğiliyordu, nabzım hızlanmıştı ama beynimle yapmam gereken seçimleri kalbimle yapmaktan bıkmıştım. "Beni seviyorsun ve..."

"Sevmiştim," diye düzelttim ve ondan biraz olsun ***uzaklaşabilmek*** için yana kaydım.

"Seviyorsun!" diye bağırarak beni durdururken duyma mesafesindeki her binicinin dönüp bize bakmasına neden oldu. "Beni *seviyorsun.*"

Göğsümdeki o küçük közlerden biri yeniden canlanmaya çalışıyordu fakat alev almaya fırsat bulamadan onu söndürdüm.

Yavaşça Xaden'a döndüm. "Hissettiğim her şey..." Yutkundum, yıkılmamak için öfkeme tutunmaya çalışıyordum. "Sana karşı *eskiden hissettiğim* her şey sırlar ve aldatmacalar üzerine kuruluydu." En başta ona âşık olacak kadar saf olduğum için duyduğum utanç yüzünden yanaklarım yanıyordu.

"Aramızdaki her şey gerçek, Violence." Bunu söylerken takındığı ciddiyet kalbimi daha da acıtmıştı. "Gerisini yeterince zamanım olduğunda açıklayabilirim. Ama görev yerimize gitmeden önce bana inanıp inanmadığını bilmem gerek."

Hançere baktığımda babamın mektubundaki kelimeler sanki onun ağzından çıkmış gibi kulaklarımda yankılandı. *Zamanı geldiğinde doğru seçimi yapacağını biliyorum.* Beni yapabileceği tek şekilde uyarmıştı: Kitaplar aracılığıyla.

"Evet," dedim, hançeri Xaden'a geri uzatarak. "Sana inanıyorum. Ama bu sana hâlâ güvendiğim anlamına gelmiyor."

"Sende kalsın." Bedeni rahatlayarak gevşedi.

Hançeri uyluğumdaki kına soktum. "Beni aylardır kandırdığını söyledikten sonra bana silah mı veriyorsun, Riorson?"

"Kesinlikle. Bende bir tane daha var ve havacıların söylediği doğruysa, yani Veninler kuzeye gidiyorsa o zaman buna ihtiyacın olabilir. Sensiz yaşayamam derken kesinlikle yalan söylemiyordum, Violence." Yavaşça geri çekilirken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Savunmasız kadınlar hiçbir zaman benim tipim olmadı, unuttun mu?"

Onun esprilerine hiç hazır değildim. "Hadi Athebyne'e gidelim."

Başıyla onayladı ve birkaç dakika içinde havalandık.

"*Sana yalan söylemedik. Sadece her şeyi anlatmadık,*" dedi Andarna, karakola doğru ilerleyen Tairn'in arkasında en az rüzgâr direnciyle uçarken.

"*Gerçeği saklamak da yalan söylemektir,*" diye itiraz ettim. Bugün etrafta böylelerinden çok vardı.

"*O haklı, Altın.*" Tairn'in vücudunun her noktasından ve kanat çırpışlarından gerginlik yayılıyordu. "*Kızmakta sonuna kadar haklısın.*" Sınır boyunca uzanan sıradağları takip ederek ilerledi. Eyerimin kayışları uyluklarımı acıtıyordu. "*Seni korumak için bir seçim yaptık... senin rızan olmadan. Bu bir hataydı ve bir daha böyle bir hata yapmayacağım.*" Hissettiği suçluluk, duygularımı bastırdı, öfkemin sıcaklığını azalttı ve sonra düşünmeye başladım.

Gerçekten düşünmeye.

Veninler gerçek olsaydı bununla ilgili kayıtlarımız olurdu. Fakat Arşiv'de *Kurak Topraklar'ın Masalları*'nın hiçbir kopyası yoktu. Oysa orası Navarre'da son dört asırda yazılmış ya da kopyalanmış her kitabın bir kopyasının bulunması gereken tek yerdi. Yani babam bana sadece nadir bir kitap vermemişti... aynı zamanda yasak bir kitap vermişti.

Dört yüz yıllık kitapların arasında tek bir tane bile...

Dört yüz yıl. Ama bizim tarihimiz altı asırdan bile daha geriye gidiyordu. Her şey daha önceki bir çalışmanın kopyasıydı. Arşiv'de dört yüz yıldan –Poromiel'le savaşa girdiğimiz dönem– daha eski olan tek orijinal metin altı asır önceki Birleşme'den kalma orijinal parşömenlerdi.

Tarihi değiştirmek ve hatta silmek için umutsuz bir nesil yetiştirmek yeterlidir.

Tanrılar aşkına, aslında babam bana her şeyi tek tek anlatmıştı. Bana hep kâtiplerin tüm gücü elinde tuttuklarını söylerdi.

"*Evet,*" dedi Tairn, pürüzlü tepesi yaz sıcağından dolayı kardan arınmış son zirvenin yanından geçerken Athebyne'in dağ yamacındaki karakol, Dralor Kayalıkları'yla aynı anda gö-

ründü. "*Bir nesil metni değiştirir. Sonraki nesil o metni öğretmeyi seçer. Onların ardından gelen nesil büyürken bu yalanlar tarihin gerçekleri olup çıkar.*"

Dağın kıvrımını takip ederek sola yattı, sonra karakolun uçuş alanına yaklaştığımızda yavaşladı.

Sıradağdaki son zirvenin yamacına konuşlandırılmış devasa yapının önüne inerken kulpları sıkıca kavradım. Tasarımı Montserrat'ın aynısıydı: dört kulesi ve bir ejderhanın tüneyebileceği kadar kalın olmayan duvarlarıyla basit bir kaleydi. Ordu, üniforması olmadan bir hiçtir.

Eyerimin kemerini çözüp Tairn'in ön bacağından aşağı kaydım. "Artık Savaş Oyunları'na konsantre olabilmemiz gerek," diye mırıldandım ve yakında efsanevi yaratıkların saldırısına uğrayacak ya da uğramayacak olan ticaret merkezini düşünerek omzumdaki çantayı ayarladım.

Diğerleri de ejderhalarından indiler ve arkama baktığımda Andarna'nın çoktan Tairn'in ayaklarının arasına kıvrılmış olduğunu gördüm.

Garrick'le birlikte yürüyen Xaden özlem dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona her şeyimi vermiştim ama o iç dünyasına girmeme asla tam anlamıyla izin vermemişti. Acı, sadece kalp kırıklığının verebileceği türden bir keskinlikle göğsüme yayıldı. Körelmiş, paslı bir bıçakla parçalara ayrılmak böyle bir şeydi herhâlde. O bıçak tenimi hızla kesecek kadar keskin değildi ve yaranın iltihaplanma ihtimali de yüzde yüzdü. Ona güvenemezsem bizim için bir gelecek yok demekti.

Hep birlikte kapının kaldırılmış parmaklıklarının altından geçip karakola doğru yürürken havada gerginlikten daha fazlası vardı. Karakol *bomboştu.*

"Bu da ne böyle?" Garrick yapının ortasındaki avlu boyunca ilerleyerek tıpkı Montserrat'ta olduğu gibi dolu olması gereken toplanma alanlarına baktı.

"Durun," diye emretti Xaden, dört tarafımızda yükselen duvarları inceleyerek. "Burada kimse yok. Gruplara ayrılın ve araştırmaya başlayın." Bana baktı. "Yanımdan ayrılma. Bunun bir Savaş Oyunu olduğunu sanmıyorum."

Bunu bilmesinin mümkün olmadığını iddia edecek oldum ama açık kapıdan gelen rüzgârın uğultusu duraksamama neden oldu. İki yüzden fazla insanı barındırması gereken bir kaledeki tek ses taş zemindeki ayak seslerimizdi ve o haklıydı. Her şey *tuhaftı*.

Biraz fazla alaycı bir ifadeyle, "Harika," diye cevap verdim ve Liam hariç herkes –o yine yanımdan ayrılmamıştı– ikişer üçer kişilik gruplar hâlinde dağılıp çevredeki merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bu taraftan," dedi Xaden, güneybatı kulesine doğru ilerleyerek. Tırmandık, tırmandık ve sonunda dördüncü katın tepesine ulaştık, buradaki kapı bizi Poromish Ticaret Merkezi de dâhil olmak üzere aşağıdaki vadiye bakan bir açık hava gözlem noktasına çıkardı.

"Burası adamlarımızın en stratejik garnizonlarından biri," dedim, burada olması gereken piyadeleri ve atlıları görebilmek için etrafa bakarak. "Savaş Oyunları için burayı terk etmelerine imkân yok."

"Ben de tam olarak bundan korkuyorum." Xaden vadiye baktı, sonra gözlerini üç yüz metre kadar aşağıdaki ticaret merkezine dikti. "Liam."

"Hallediyorum." Liam öne çıktı ve taş mazgala yaslanarak altımızdaki yapılara baktı. Ticaret merkezi, karakolumuzun kurulduğu dağın yamacından aşağıya doğru kıvrılan çakıllı, geniş patikadan gidilirse yaklaşık yirmi dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Dairesel taş savunma duvarının üzerinden birkaç binanın çatısı belirirken güneyden yaklaşmakta olan bir sürü grifonla havacılar göründü.

Xaden bana döndüğünde gözlerindeki bakış kesinlikle güzel değildi. "Biz ayrılmadan önce Dain sana ne söyledi? Sana doğru eğilip bir şeyler fısıldamıştı."

Gözlerimi kırpıştırarak hatırlamaya çalıştım. "Şöyle bir şey söyledi..." Hafızamı yokladım. "Seni özleyeceğim, Violet."

Vücudu gerildi. "Bir de seni öldürteceğimi söylemişti."

"Evet ama bunu hep söylüyor zaten." Omuzlarımı silktim. "Dain'in koca bir karakolu boşaltmakla ne ilgisi olabilir ki?"

"Bir şey buldum!" diye seslendi Garrick güneydoğu kulesinden. Imogen'la birlikte kalın surları aşıp bize doğru gelirken elinde zarfa benzeyen bir şey tutuyordu.

"Ona buraya yaptığım yolculuklardan bahsettin mi?" diye sordu Xaden bakışları sertleşerek.

"Hayır!" Başımı iki yana salladım. "Bazılarının aksine ben senden *hiçbir şey* saklamadım."

Geri çekildi, düşünürken bakışları sağa sola kaydı, sonra tekrar bana baktı ve gözleri irileşti. "Violence," dedi sessizce, "ben sana Athebyne'den bahsettikten sonra Aetos sana dokundu mu?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım ve rüzgâr etrafımızda dönerken bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Bunun gibi." Elini yanağıma götürdü. "Gücünü kullanabilmesi için yüzüne dokunması gerekiyor. Sana böyle dokundu mu?"

Dudaklarım aralandı. "Evet ama bana hep böyle dokunur. O asla..." diye kekeledim. "Anılarımı okusaydı anlardım."

Xaden'ın yüzü asıldı, elini enseme götürdü. "Hayır, Violence. Güven bana, anlamazdın." Ses tonunda suçlama değil, sadece kalbimden geriye kalanları acı içinde bırakan bir teslimiyet vardı.

"Bunu yapmış olamaz." Başımı iki yana salladım. Dain pek çok şey olabilirdi ama bana asla böyle davranmaz, rızam dışında böyle bir şeyi asla yapmazdı. Gerçi bunu bir kez denemişti.

Garrick zarfı Xaden'a uzatarak, "Sana gönderilmiş," dedi.

Xaden elini yüzümden çekip mührü kırdı. Mektubu açtığında yazılanları ben de görebiliyordum.

Dördüncü Kanat Lideri Xaden Riorson için Savaş Oyunları.

El yazısını tanımıştım, hayatım boyunca gördüğüm bu yazıyı tanımamam mümkün müydü? "Albay Aetos'tan."

"Ne yazıyor?" diye sordu Garrick kollarını göğsünde kavuşturarak. "Görevimiz neymiş?"

"Çocuklar, ticaret merkezinin hemen ötesinde bir şey görüyorum," dedi Liam bulunduğu yerden. "Siktir."

Xaden'ın yüzü kireç gibi oldu, elindeki kâğıdı buruşturup attıktan sonra bana baktı. "Görevimizin –tabii başarabilirsek– hayatta kalmak olduğu yazıyor."

Tanrılar aşkına. Dain benim iznim olmadan anılarımı okumuştu. Babasına gizlice nereye gittiklerini söylemiş olmalıydı. Bilmeden Xaden'a ihanet etmiştim... hepsine ihanet etmiştim.

"Bu..." Garrick başını iki yana salladı.

Liam, "Çocuklar, durum çok fena," diye bağırınca Imogen yanına koştu.

Xaden bana, "Senin suçun değil," dedi, sonra başını çevirip surlardan aşağı koşarak bize katılan arkadaşlarına baktı. "Buraya ölmeye gönderildik."

Çünkü orada, gölgelerin ötesindeki topraklarda, gece gezen ve ormana fazla yaklaşan çocukların ruhlarıyla beslenen canavarlar vardı.

–"WYVERN'İN ÇIĞLIĞI", KURAK TOPRAKLAR'IN MASALLARI

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Xaden mektubu Garrick'e uzatırken geri kalanımız da neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için sura koştuk fakat aşağıdaki vadide ya da Dralor Kayalıkları'na kadar kilometrelerce uzanan ovalarda herhangi bir tehdit yoktu.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Tairn. *"Göldeyken hissetmiştim ama burada daha güçlü."*

"Ne olduğunu bulabilir misin?" diye karşılık verdim panik boğazımda yükselirken. Dain'in babası Xaden ve diğerlerinin grifon havacılarına silah sağladığını biliyorsa bunun bir infaz olma ihtimali çok yüksekti.

"Aşağıdaki vadiden geliyor."

"Aşağıda bir halt göremiyorum," dedi Bodhi, duvarın kenarından sarkarak.

Liam, "Ben görebiliyorum," diye yanıt verdi, "ve bunlar düşündüğüm şeylerse yandık demektir."

Xaden, "Bana ne düşündüğünü söyleme, emin olduğun şeyi söyle," diye emretti.

"Mektupta bunun komutamız için bir test olduğu yazıyor," diye okudu bölüm lideri arkamızda. "Ya şehri terk edersiniz ya da kanadınızın komutasını bırakırsınız."

"Bu da ne demek oluyor?" Bodhi uzanıp mektubu aldı.

"Aslında söylemeden sadakatimizi test ediyorlar." Xaden kollarını göğsünde kavuşturmuş yanımda duruyordu. "Mektuba göre şimdi ayrılırsak Savaş Oyunları için emirlerimizi yerine getirmek üzere Eltuval'daki Dördüncü Kanat karargâhının yeni yerine zamanında varacağız ama ayrılırsak aynı zamanda Resson Ticaret Merkezi ve sakinleri yok edilecek."

"Kim tarafından?" diye sordu Imogen.

Liam, "Veninler," diye yanıt verdi.

Midem kasıldı.

"Emin misin?" diye sordu Xaden.

Liam başıyla onayladı. "Onları daha önce görmemiş biri olarak ne kadar emin olabilirsem o kadar eminim. Dört kişiler. Mor cübbe giyiyorlar. Kıpkırmızı gözlerinin etrafında genişlemiş, kırmızı damarlar var. Çok ürkütücü."

"Bana onlarmış gibi geldi." Xaden ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Sadece silah teslim ettiğimiz zamanları daha çok seviyordum," diye mırıldandı Bodhi.

"Ah, bir de devasa asası olan bir adam var," diye devam etti Liam. "Dunne'a yemin ederim ki bir saniye önce ova bomboştu, sonra onlar... ortaya çıktılar ve kapılara doğru yürümeye başladılar." Vadinin dibini görmek için mühür gücünü kullanırken gözleri kocaman açılmış, gözbebekleri irileşmişti.

"Kırmızı damarlar mı?" diye sordu Imogen.

"Çünkü ruhlarını kaybettikçe büyü kanlarını bozuyor," diye mırıldandım. Xaden'a bakarken Andarna'nın tünelden uçuş sahasına gittiğimiz gece söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. "Doğa her şeyin dengede olmasını ister."

Liam hariç herkes bana doğru döndü.

"En azından masallar doğruysa." Bir parçam öyle olmasını umuyordu yoksa aşağıdaki düşman hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tabii bildiklerim de doğruysa...

"*Yedi grifon yanımıza indi.*" dedi Tairn.

Diğer herkes kaskatı kesildi, şüphesiz ejderhalarından aynı mesajı almışlardı.

"*Andarna, Tairn'le kal,*" dedim. Xaden havacılara güveniyor olabilirdi ama Andarna neredeyse tamamen savunmasızdı.

"*Pekâlâ.*" diye cevap verdi.

"Asalı adam az önce..." diye konuşmaya başladı Liam.

Fakat o sırada bir patlama sesi duyuldu, ses seyrek ağaçlı vadide yankılanırken ardında mavi bir duman bulutu yükseldi. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Liam, "Bunlar kapılardı," diye bitirdi.

Bodhi, "Resson'da kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

"Üç yüzden fazla," diye cevap verdi Imogen, bir başka patlama sesi vadide yankılanırken. "Yıllık ticaretin yapıldığı merkez orası."

"O zaman oraya gidelim." Bodhi döndüğünde Xaden geri adım atıp elini uzatarak yolunu kesti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Neyin içine gireceğimiz hakkında en ufak bir fikrimiz yok." Xaden'ın ses tonu bana köprüden sonraki ilk günü hatırlatmıştı. Tam komuta modundaydı.

Bodhi, "Yani siviller ölürken burada öylece duracak mıyız?" diye sorduğunda gerildim. Hepimiz gerginlik içinde Xaden'a bakıyorduk.

"Ben öyle demedim." Xaden başını iki yana salladı. Seçim yapmak zorundaydı. Savaş Oyunları mesajında öyle yazıyordu. Ya o şehri kaderine terk edecekti ya da şimdi Eltuval'da onu bekleyen komutanının emrine karşı gelecekti. "Bu lanet olası bir eğitim tatbikatı değil, Bodhi. Oraya gidersek bazılarımız, hatta belki de hepimiz öleceğiz. Aktif bir kanada atanmış olsaydık bu kararı veren çok daha yaşlı ve deneyimli bir lider olurdu ama durum öyle değil. İsyan damgalarıyla işaretlenmemiş olsaydık, düşmana yardım etmiyor olsaydık" –bakışları kısa bir süre bana

yöneldi– "bu seçimi yapmak için burada bile olmazdık. Tüm komuta yapısı bir yana, sizin düşünceleriniz neler?"

Soleil kahverengi gözlerini sahaya dikip parlak yeşil tırnaklarını surun taş oyuntularına ritmik bir şekilde vurarak. "Sayı üstünlüğümüz ve hava üstünlüğümüz var," dedi.

"En azından hiç Wyvern yok." Emin olmak için gökyüzünü taradım.

"Hımm. Ne?" Bodhi kaşlarını kaldırdı.

"Wyvern. Masallara göre Veninler onları ejderhalarla mücadele etmeleri için yaratmış ve *onlardan* güç almak yerine güçlerini *onlara* yönlendirmiş." Umarım o kitapta doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Belayı çağırmayalım." Xaden yan gözle bana baktıktan sonra gökyüzünü inceledi.

"Dört Venin var ve biz on kişiyiz," dedi Garrick, surun ucundan uzaklaşarak.

Liam vadiye sırtını dönerek, "Onları öldürecek silahlarımız var," dedi. "Ayrıca Deigh bana yedi grifon havacısı olduğunu söyledi..."

Gölde gördüğümüz yaşı büyük esmer kadın karakolun güneydoğu köşesindeki mazgaldan aşağı atlayarak, "Geldik," dedi. "Karakolunuzun... terk edilmiş gibi göründüğünü fark ettiğimizde sürünün geri kalanını dışarıda bıraktım." Omuzları teslimiyetle çökmüş hâlde surun üzerinden aşağıdaki vadiden yükselen dumana baktı. "Sizden bizimle savaşmanızı istemeyeceğim."

"İstemeyecek misin?" Garrick kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Kadın hüzünle gülümsedi. "Dört tanesi ölüm cezasına eşdeğer. Sürümün geri kalanı tanrılarımızın yanına gitti." Xaden'a döndü. "Sana gitmeni söylemeye geldim. Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok. Geçen ay sadece iki tanesi koca bir şehri yerle bir etmeye yetti. *İki tanesi*. Onları durdurmaya çalışırken iki sürü kaybettik. Aşağıda dört tane

varsa..." Başını iki yana salladı. "Bir şeyin peşindeler ve onu elde etmek için Resson'daki herkesi öldürecekler. Fırsatın varken sürünü al ve evine git."

Göğsüm korkuyla sıkışsa da onları ölüme terk etme düşüncesi de kalbimi acıtıyordu. Onlar Navarreli siviller olmasalar bile bu, savunduğumuz her şeye aykırıydı.

"Ejderhalarımız var," dedi Imogen sesini yükselterek. "Elbette bu bize bir avantaj sağlayacaktır. Savaşmaktan korkmuyoruz."

"Peki ölmekten korkuyor musunuz? Aranızda hiç savaş gören var mı?" Esmer olanın bakışları üzerimizde gezindi, ona sessizliğimizle cevap verirken birden kendimi... toy hissettim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ejderhalarınızın bir önemi var. Sizi hızla çok uzaklara uçurabilirler. Ejderha ateşi Veninleri öldürmez. Sadece yanınızda getirdiğiniz hançerler bunu yapabilir ve onlardan bizde de var." Xaden'a baktı. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Son birkaç yıldır bizi hayatta tutarak bize savaşma şansı verdin."

"Oraya ölmeye gidiyorsunuz," dedi Xaden kesin bir ifadeyle.

"Evet." Başka bir patlama sesi duyulurken kadın başını salladı. "Sürünü buradan çıkar. Çabuk." Arkasını dönüp surda yürüdü, başı dik bir hâlde karşı uçtaki kulenin içinde gözden kayboldu.

Xaden çenesini sıkıyordu, gözlerinde savaşın şiddetini görebiliyordum.

Mideme dayanılmaz bir ağırlık çöktü.

Gidersek hepsi ölecekti. Tüm siviller. Tüm havacılar. Onları biz öldürmemiş olsak da ölümlerinin suç ortağı olacaktık.

Savaşırsak da muhtemelen onlarla birlikte ölecektik.

Korkak insanlar olup hayatta kalabilir ya da biniciler gibi davranıp ölebilirdik.

Xaden omuzlarını dikleştirdiğinde midemdeki ağırlık bulantıya dönüştü. Bir karar vermişti. Bunu yüzündeki çizgilerde, kararlı duruşunda görebiliyordum. "Sgaeyl hiçbir kavgadan kaç-

madığını ve bugünün de ilk olmayacağını söylüyor. Masum insanlar ölürken ben de öylece durmayacağım." Başını iki yana salladı. "Ama hiçbirinize bana katılmanızı emretmeyeceğim. *Hepinizden* ben sorumluyum. Hiçbiriniz o köprüyü *istediğiniz* için geçmediniz. Hiçbiriniz. Ben bir anlaşma yaptığım için geçmek zorunda kaldınız. Sizi bu bölüğe girmeye zorlayan bendim, bu yüzden Eltuval'a gitmek için burada uçmak istemeyen biri olursa onun hakkında kesinlikle kötü bir şey düşünmeyeceğim. Seçiminizi yapın." Elini saçlarının arasından geçirdi. "*Senin zarar görmeni istemiyorum.*"

İdeal bir dünyada duymam gereken tek şey bu olurdu. "*Diğerleri bir seçim yapabiliyorsa ben de yapabilirim.*"

Çenesi kasıldı.

Bir patlama sesi daha duyulurken Imogen, "Biz biniciyiz," dedi. "Savunmasız olanları savunuruz. Bizim işimiz bu."

"Buradaki her birimizi sen kurtardın, kuzen," dedi Bodhi. "Bunun için sana minnettarız. Şimdi eğitimini aldığımız şeyi yapmak istiyorum ve bu, eve gitmeyeceğim anlamına geliyorsa sanırım ruhum Malek'e emanet edilecek. Zaten annemi görmek de pek umurumda değil."

"İlk yılımızdaki Harman'dan sonra silah kaçakçılığına başlamaya karar verdiğimizde söylediğimin aynısını söyleyeceğim," dedi Garrick. "Bizi bunca yıl hayatta tuttun ama nasıl öleceğimize biz karar vereceğiz. Ben seninleyim."

"Kesinlikle!" dedi Soleil, parmak uçlarını kalçasında duran hançerin hemen üzerine vurarak. "Ben varım."

Liam bir adım öne çıkarak yanımda durdu. "Doğru olanı yapma cesareti gösterdikleri için ailelerimizin idam edilmelerini izledik. Ölümümün de aynı şekilde onurlu olacağını düşünmek isterim."

Göğsüm sıkıştı. Onların ebeveynleri gerçeği ortaya çıkarmak için ölürken benimki bu iğrenç sırrı saklamak için abimi feda etmişti.

"Katılıyorum." Imogen başını salladı.

Hepsi teker teker başlarıyla onaylayarak durumu kabul etti, ta ki geriye sadece ben kalana kadar.

Xaden bana baktı.

Bir Sorrengail'i kendi sınırları dışındaki herhangi biri için hayatını riske atmaya ikna edebileceğini sanıyorsan aptalsın demektir. Göldeki havacı böyle dememiş miydi?

Canı cehenneme.

"*Tairn?*" Bu savaşa tek başıma gitmeyecektim.

"*Onların kemikleriyle ziyafet çekeceğiz, Gümüş.*"

Kanlı bir tasvirdi ama iması açıktı.

Sınırın hangi tarafında yaşıyor olursa olsunlar, masum insanları ölüme terk etmeyecektim. Xaden'ın gözlerinde gördüğüm yakarışa rağmen ben kaçarken takım arkadaşlarımın hayatlarını riske atmalarına izin vermeyecektim.

En azından Rhiannon, Sawyer ve Ridoc burada değildi. Hayatta kalıp ikinci sınıfa gideceklerdi.

Mira beni anlardı. Onun da aynı şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu.

Anneme gelince... Masasındaki hançer bunu bildiği ve durdurmak için hiçbir şey yapmadığı anlamına geliyordu. Sanırım Veninlerin varlığını gizli tutmak için feda ettiği ikinci çocuk ben olacaktım.

"Eskiden savunmasızdım," dedim Xaden'a çenemi kaldırarak. "Ama artık biniciyim. Biniciler savaşır."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını haykırdılar.

Xaden'ın yüzünden binlerce duygu geçti ama surun duvarlarına doğru yürürken sadece başıyla onaylamakla yetindi. "Liam. Bana bilgi ver."

Liam yanına giderek dikkatle uzaklara baktı. "Havacılar çatışmaya girmiş, yedi... altı tanesi. Görünüşe göre ateşi sivillerden uzak tutmaya çalışıyorlar ama lanet olsun, Veninler binicilerde

hiç görmediğim türden bir ateş kullanıyorlar. Üçü şehri sarmış, biri de ortadaki bir yapıya doğru ilerliyor. Bir saat kulesi bu."

Xaden başıyla onayladıktan sonra görevler vererek bizi gruplara ayırdı. Garrick ve Soleil keşif için çevreyi tararken geri kalanımız Resson'ın çeşitli taraflarındaki Veninleri hedef alacak ve şehirden her geçişimizde saat kulesine ne kadar yaklaştıklarına bakacaktık. "Onları alt etmenin tek yolu hançer kullanmak."

Ciddi yüzünde çizgiler beliren Garrick, "Bu da demek oluyor ki kasaba halkını güvenli bir yere götürdükten sonra ejderhalarımızdan inip savaşmamız gerekecek," diye ekledi. "Hedefinizi vuracağınızdan emin olmadıkça hançerlerinizi fırlatmayın."

Xaden başıyla onayladı. "Kurtarabildiğiniz kadar insanı kurtarın. Hadi gidelim."

Merdivenlerden inip sessiz avluya doğru ilerlediğimizde Xaden önden gidiyordu. Karakoldan çıkarken ejderhalarımız tepenin sırtına tünemiş, aşağıdaki ticaret merkezine bakarak tedirginlik içinde bekliyorlardı.

Doğruca Tairn ve Sgaeyl'in arasına yürüdüm.

"*Doğru seçimi yapacağını biliyordum*," dedi Sgaeyl, Xaden'ın Liam'la birlikte yaklaştığı yere bakarak, ayak sesleri solumdaki uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "*O da öyle yaptı. Kendini tehlikeye atmandan hoşlanmasa bile bunu yapacağını biliyordu.*"

"*O beni, benim onu tanıdığımdan çok daha iyi tanıyor.*" Bir kaşımı kaldırarak Sgaeyl'e baktım.

Gözünü kırptı. "*Taş köprüyü geçtikten sonra avluda durup korkusunu gizlemeye çalışan o ürkek kızdan çok farklısın artık. Bunu onaylıyorum.*"

"*Senin onayını falan istemedim ben.*" Öleceksem son anlarımda dürüst olabilirdim.

Sgaeyl'den bir kıkırtı yükseldi, başıyla Tairn'in başını dürttü ama Tairn ticaret merkezine odaklanmış durumdaydı.

Tairn'in altından geçerek Andarna'nın onun ön ayaklarının arasında durup altımızdaki saldırıyı izlediği yere doğru yürürken yerdeki taşlar botlarımın altında çatırdıyordu. Andarna'nın önüne geçip katliam sayılabilecek bu manzarayı görmesini engelledim. "*Burada kal ve saklan.*" Bir çocuğu savaşa götürmeyecektim. İşte o kadar.

"'*Burada kal,*'" diye alaycı bir şekilde homurdandı.

Hüzünle gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onun asi ergenlik yıllarını göremeyecek olmam gerçekten çok kötüydü.

"*Katılıyorum.*" Tairn bir omzunu bana doğru eğdi. "*Sen bir hedefsin, ufaklık.*"

"Ciddiyim," diye emrettim Andarna'ya, pullu burnunu okşayarak. "*Sabaha kadar dönmezsek ya da Veninlerin yaklaştığını düşünürsen eve, Vadi'ye uç. Ne olursa olsun koruma duvarlarının içine gir.*"

Burun delikleri genişledi. "*Seni bırakmayacağım.*"

Göğsüme öyle bir acı saplandı ki kalbimin üstündeki bölgeyi ovuşturmamak için kendimi zor tuttum ve omuzlarımı dikleştirip kendimi konuşmaya hazırladım. Bunun söylenmesi gerekiyordu. "Terk edilecek bir şey kalmadığında bunu hissedeceksin. Kalbini kırsa da o duyguyu hissettiğinde uçacaksın. Uçacağına söz ver."

Birkaç kalp atımlık sürenin sonunda Andarna nihayet başını evet dercesine salladı.

"Git," diye fısıldadım güzel çenesini son bir kez okşayarak. O iyi olacaktı. Vadi'ye dönmeyi başaracaktı. Aksine inanmak istemiyordum.

Andarna arkasını dönüp karakola doğru giderken kendimi toparlayıp Tairn'in ön ayaklarının arasından geçtim ve vadiye son bir kez hızlıca baktım. Xaden'la Liam da sağımda durmuş aynı şeyi yapıyorlardı.

Bir çığlık havayı yırtarken iki yamaç güneydeki vadiden... Poromiel sınırının ötesinden devasa, gri bir ejderha çıktı. Bizden

uzaklaşıp doğruca Resson'a doğru uçarken iki bacağını devasa gövdesinin altına saklamıştı.

"Yakınlarda bir sürü mü var?" diye sordu Liam.

Xaden, "Hayır," diye cevap verdi.

Sanki ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu.

Sınırın ötesinde bir ejderha sürüsü gördüğüme yemin edebilirim. Mira da Montserrat'ta böyle dememiş miydi?

Ejderha tekrar ciyaklayarak dağın yamacından aşağı mavi bir ateş püskürttü ve birkaç küçük ağacı ateşe verdikten sonra Resson'ın bulunduğu düzlüğe ulaştı. Mavi. Ateş.

Hayır. Hayır. *Hayır.* "Wyvern." Kalbim boğazımda atıyordu. "Xaden, onun iki bacağı var, dört değil. Bu bir ejderha değil, Wyvern." Belki birkaç kez daha söylersem gördüklerime inanırdım.

Lanet olsun. Önderlerin *gizlediği* şey bu muydu?

Bunların efsane olması gerekiyordu, kanlı canlı varlıklar değil. Fakat düşününce Veninlerin de öyle olması gerekiyordu ama gayet de gerçektiler.

"Hava üstünlüğümüz buraya kadarmış," dedi Imogen karşıdan, sonra omuzlarını silkti. "Önemli değil. Onlar da ölebilir."

"İğrenç yaratıklar yarattılar," dedi Tairn, göğsünden yükselen alçak bir hırıltıyla.

"Biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum. Uçuş manevraları sırasında sana neden bu kadar sert davrandığımı sanıyorsun?"

"İletişim becerilerimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Sanırım artık tüm detayları biliyoruz," dedi Liam.

Xaden aşağı taraftan, "Fikrini değiştirmek isteyen var mı?" diye sordu. Hiçbirimiz cevap vermedik.

"Yok mu? O zaman ejderhalara binin."

Xaden bana doğru gelirken ben Tairn'in omzuna ilerledim.

"Bana dön, Violence," diye emrettiğinde dönüp ona baktım. Hançerlerinden birini kınından çıkararak kaburgalarımdaki boş kına yerleştirdi. "Artık iki tane var."

"Karakolda güvende kalmam konusunda bana nutuk çekmeyeceksin, değil mi?" diye sordum yakınlığı karşısında duygularım isyan ederken. Tüm bunları benden sakladığı hâlde yine de ona bakarken kalbim sızlıyordu.

"Senden burada kalmanı isteseydim kalır mıydın?" Gözlerini gözlerime dikti.

"Hayır."

"Tabii ki. Kazanamayacağımı bildiğim kavgalara girmemeye çalışıyorum."

Gözlerimde bir ışık yandı. "Kavgaları kazanacağını bilmekten bahsetmişken, General Melgren burada neler olduğunu biliyor. Savaşın sonucunu şimdiden görebiliyordur."

Başını yavaşça iki yana salladı ve boynunu, boğazına dolanan isyan damgasını işaret etti. "Bunun bir lanet değil, bir hediye olduğunu fark ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Ben onun yatağındayken söylemişti.

"Güven bana, bu yüzden Melgren hiçbir şey göremiyor."

Melgren'in Xaden'ı yılda bir kez görmekten hoşlandığını söylediğini hatırlayınca dudaklarımı araladım. "Benden sakladığın başka sırlar var mı?"

"Evet." Boynumu kavrayıp bana doğru eğildi. "Hayatta kalırsan söz veriyorum sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Bu basit itiraf kalbimin sıkışmasına neden oldu. Ne kadar kızgın olsam da onsuz bir dünya hayal edemiyordum. "Seni sevmekten nefret etsem bile buradan canlı kurtulman gerek."

"Bununla yaşayabilirim." Elini indirip benden uzaklaşırken dudağının bir köşesi hafifçe kalktı ve sonra Sgaeyl'e doğru ilerledi.

Tairn omzunu tekrar indirdi, üzerine binip eyere yerleştim ve çantamı oturağın arkasına sabitledikten sonra kayışları uy-

luklarımın üzerinden bağladım. Vakit gelmişti. "*İyi bir saklanma yeri bul, Andarna. Senin yaralanmana katlanamam.*"

"*Boğazına saldır,*" dedi Andarna, terk edilmiş karakola doğru yürürken.

Sgaeyl sağımda gökyüzüne fırladı, Tairn de kanatlarının büyük, ağır vuruşlarıyla onun ardından yükselirken kulpları sıkıca kavradım.

"*O ticaret merkezinde bir şeyler var. Hepimiz bunu hissediyoruz,*" dedi Tairn, Sgaeyl'le birlikte yamaçtan midemin bir tuhaf olmasına neden olan dik bir dalışa geçerken. Eyer kayışları uyluklarıma batıyordu ama işlerini yapıyorlardı, gözlerimi rüzgârdan korumak için binici gözlüğümü indirirken beni yerimde tuttular. Güneş Dralor Kayalıkları'nın arkasında batıp öğleden sonrayı gölgelere boğarken biz gölgelere doğru uçuyorduk.

Bir patlama daha oldu, bu sefer ticaret merkezinin yüksek taş duvarlarından bir parça koptu. Tairn hızını artırırken bir grifon binicisine çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Merkezin üzerinde uçmaya başladığımızda sokaklarda koşuşturan, merkezin kapılarındaki izdihamdan kaçan kasaba halkının çığlıklarından başka bir şey duyamayacak kadar hızlanmıştık.

"*Wyvern nereye gitti?*" diye sordum Tairn'e.

"*Vadinin içine çekildi. Merak etme, geri dönecek.*"

Ya. Ne mutlu bana.

Onu görene kadar küçük karakolun çatılarını taradım.

Ahşap saat kulesinin tepesinde duran bir figür vardı, yere kadar uzanan mor cübbesi rüzgârda dalgalanırken aşağıdaki sivillere hançer gibi mavi alevler fırlatıyordu. Herhangi bir ressamın çizebileceğinden çok daha ürkütücüydü; büyünün tükettiği ruhsuz gözlerinin etrafında, yanlara doğru yayılan kırmızı damarlardan oluşan nehirler vardı. Yüzü çelimsizdi, çıkık elmacık kemikleri ve ince dudakları vardı, boğumlu elinde şekilsiz bir ağaçtan yapılmış, uzun, kırmızı bir baston tutuyordu.

"Tairn!"

"*Evet, hadi.*" Tairn Sgaeyl'den uzaklaşarak sert bir dönüşle şehrin içine doğru ilerledi. Kanatlarını birkaç kez çırptıktan sonra ağzından alevler fışkırdı ve üstünden geçtiği saat kulesini yakıp kül etti.

"*Tam isabet!*" Eyerimde dönüp ahşap yapının patlayarak yıkılmasını izledim. Birkaç saniye sonra Venin alevlerin arasından çıktığında üzerinde tek bir çizik bile yoktu. "*Of, lanet olsun. Hâlâ orada,*" dedim ve merkezin yanından geçerek görev yerimize geri dönerken bu işin bu kadar basit olabileceğini düşündüğüm için içten içe kendime kızdım. Bu yaratıkların korkunç Navarre hikâyelerinin çoğuna konu olmasının bir nedeni vardı ve bu, öldürülmeleri kolay olduğu için değildi. Ona hançer saplayacak kadar yaklaşmalıydık.

Önüme döndüğümde kanatlar ve dişlerden oluşan dev bir kütlenin kulakları yırtan bir çığlıkla yolumuzu kestiğini gördüm ve Tairn Wyvern'den kaçarken kuyruğu arkamdaki taş duvarlara çarparak duvarları yerinden oynattı. Ağzından tıslayarak çıkan ve yakındaki bir ağacı tutuşturan mavi ateş topundan ucu ucuna kaçabilmiştik.

"*Deminki Wyvern geri döndü!*"

"*Bu farklı,*" diye bağırdı Tairn. "*Emirleri diğerlerine iletiyorum.*"

Elbette öyleydi. Xaden bu alandaki binicileri komuta ediyor olabilirdi ama ejderhalara Tairn'in liderlik ettiği açıktı.

Wyvern döndü ve iki bacağını yukarı kıvırıp örümcek ağlarıyla dolu kanatlarını çırparak kasabanın merkezine yöneldi. Üzerinde bizimkine benzeyen bordo uçuş kıyafetleri giymiş bir kadın binici vardı ve kadının gözleri saat kulesindeki Venin'le aynı ürkütücü kırmızılıktaydı.

"*Xaden, birden fazla Wyvern var.*"

Bir an sessizlik oldu ama Xaden'ın yaşadığı şoku ve ardından gelen öfkeyi hissedebiliyordum. "*Tairn'den ayrılırsan hemen beni çağır ve ben gelene kadar da savaş.*"

"Öyle bir şey olma ihtimali yok. Onun sırtımdan inmesine izin vermeyeceğim, kanat lideri," diye homurdandı Tairn, ben tıpkı yaratılış masalındaki gibi ejderhalar, grifonlar ve Wyvernlerle dolu şehrin üzerindeki hava sahasına ilk kez iyice bakarken.

"Soleil bir madene benzeyen mühürlü bir giriş buldu," dedi Xaden. *"Şimdi..."*

Tairn aniden dönerek dağlara doğru yöneldi.

"...Garrick ve Bodhi'nin kasaba halkını tahliye edebilmesi için biraz dikkat dağıtabilir misin diye bakmanı istiyorum," diye bitirdi sözünü. *"Liam yolda."*

"Tamam." Kalbim küt küt atmaya başladı. *"Tairn, ben nişan alamıyorum."*

"Alacaksın," dedi, sanki bu kesin bir şeymiş gibi. *"Emirler grifonlara da bildirildi."*

"Ejderhalar grifonlarla konuşabiliyor mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Elbette. İnsanlar işin içine girmeden önce nasıl iletişim kurduğumuzu sanıyordun?"

Şehrin üzerinde hızlanarak bir revirin, okula benzeyen bir binanın ve şu anda yanmakta olan bir açık hava çarşısının üzerinden geçerken boynuna sarıldım. Şehir merkezine yakın bir yerde, bir grifon ve binicisinin büzülmüş bedenlerinin üzerinden geçerken, ilk gördüğümüz mor cübbeli Venin'den hiçbir iz yoktu. Bir Wyvern'in onlara doğru döndüğünü ve Sgaeyl'in de onun yolunun üzerinde olduğunu gördüğümde midem kasıldı.

"Sgaeyl kendini koruyabilir," diye hatırlattı bana Tairn. *"Kanat lideri de öyle. Yerine getirmemiz gereken bir emir var. Odaklan."*

Odaklan. Tamam.

Harabeye dönmüş evlerinden kaçan ailelerin yanından geçtik, sonra surları aşıp Soleil'in Kahverengi Tokmakkuyruğu'nun, kuyruğunu terk edilmiş tünelin ağzını kaplayan ahşap kalaslara doğru salladığı dağın yamacındaki açıklığa doğru ilerledik. Yol boyunca birkaç bina dışında pek bir şey yoktu.

Biz yaklaşırken Tairn sertçe sola yattı, bu ani hareketle eyerdeki ağırlığım değişirken kayış bacaklarıma battı. Kanatlarını açarak Soleil'in önünde havada asılı kaldı ve sonra Resson'a, surlarla aramızdaki yüz metreyi haykırarak koşan bir çift grifon ve sürekli arkalarına bakıp gökyüzünü tarayan havacıların ardındaki kalabalığa döndü.

Ama kapının kuzeyinden bize doğru ilerleyen ve kalabalığın hareketini kısılmış kırmızı gözleriyle izleyen Venin'i görmediler. Gözlerinin her iki yanındaki damarlar önceki binicininkinden çok daha belirgindi ve uzun mavi cübbesi bana saat kulesi patlamasından kurtulan asalı Venin'i hatırlattı.

"Fuil'e çoktan söyledim. Soleil'i koruyacak," dedi Tairn, karşımızdaki tehdide doğru alçalarak.

"Bizi kalabalıktan uzaklaştır." Güç derimin altında cızırdamaya başlamıştı bile.

Bir çocuk toprak yolda tökezledi ve babası onu kucağına alıp koşmaya devam ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Deigh önümüzden geçtiğinde kollarımı kaldırıp gücümü serbest bırakarak Venin'e odaklanırken göz ucuyla onun yere indiğini gördüm.

Yıldırım gökyüzünü aydınlattı. Surun bir bölümü parçalandı.

Siktir.

"Devam et. Deigh daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu söylüyor!" dedi Tairn hızlıca.

Eyerimde dönme hatasını yaptım ve Liam'la Soleil'in oturaklarından kalkmış olduklarını, onlar kasaba halkını madene götürürken Deigh'le Fuil'in tahliye yolunun iki farklı tarafını koruduğunu gördüm. Kasabada dolaşan o Wyvernlerden biri durumu fark ederse savunmasız durumdaydılar. Ama korudukları insanlar da öyleydi.

Üç grifon uçarak geldi, üçünün de pençelerinde kasabalılar vardı, onları madenin girişine bırakıp bir tur daha yapmak için geri döndüler.

İçimden geçen enerjiyi hissederek Venin'e bir yıldırım daha fırlattım, bu seferki sağımızdaki yamaç boyunca uzanan bir binayı paramparça etti. Bina yıkılırken parçalanan ahşap dört bir yana uçtu.

Venin başını kaldırıp beni fark ettiğinde midem kasıldı. Sol elini ileri uzatıp yumruğunu havada çevirirken kırmızı gözlerinde saf kötülük vardı.

Kayalar dağın yamacından aşağı yuvarlanmaya başladı. Soleil ellerini havaya kaldırarak aşağıdaki madene koşan insanlar ezilmeden önce heyelanı durdurmayı başardı. Kolları titriyordu ama kayalar tahliye yolunun her iki tarafına düşerken kaçış yolu açık kaldı.

Venin'e geri döndüğümde nefesim kesildi.

Havadaki saf güç elle tutulabilecek kadar yoğundu, Venin avuçlarını yere indirmiş dururken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Etrafındaki otlar kahverengiye döndü, ardından yabani yoncaların çiçekleri soldu ve yaprakları kıvrılıp tüm renklerini kaybetti.

"*Tairn, o...*"

"*Güç yönlendiriyor,*" diye homurdandı Tairn.

Venin, sanki toprağın özünü emiyormuş gibi etrafını kurutmaya devam ederken bir enerji dalgası daha fırlattım ama yola ve güvenli noktaya doğru koşan bir adama çok yakın bir yere isabet etti.

"*Dikkat et. Deigh, yolun diğer tarafındaki binada üzerinde Liam'ın aile arması olan bir sandık bulunduğunu söylüyor,*" dedi Tairn, ben Venin'in yakınına bile düşmeyen bir yıldırım daha gönderirken. "*Oldukça... tehlikeli olduğunu söylüyor,*" dedi bilgiyi aktarırken duraksayarak.

Tairn'in çırpınan kanatlarının altındaki ölüm çemberi genişlerken, "Bina *için endişelenmiyorum,*" dedim ve Tairn'den daha fazla güç çekerek tekrar saldırmaya hazırlandım.

Kasaba halkının geri kalanı tünele girerken Soleil, arkasında Fuil'le, hançeri elinde hazır bir şekilde Venin'e doğru ilerledi.

Ancak hayatta kalırlarsa yaptığımızın bir anlamı olurdu.

Venin'den yayılan ölüm dalgası ilerleyerek yolun ortasında kaçmakta olan bir kasabalıyı yakaladı. Adam yere düştü, sessiz bir çığlık attı ve buruşarak bir kabuğa dönüştü.

Ciğerlerimdeki hava dondu, kalbim duracak gibi oldu. Venin az önce...

"Soleil!" diye haykırdım ama artık çok geçti. Üçüncü sınıf öğrencisi, ölüm bölgesine birkaç adım atarak tökezledi, ona doğru uzanan ejderhasıyla birlikte yere düştü, Fuil ağır bedeniyle yerden bir toz bulutu kaldırmıştı.

Birkaç saniye içinde kurudular ve vücutları büzüştü. Sanki bir mengene göğsümü sıkıyormuş gibi nefes alamadım. Venin şimdi daha da güçlüydü.

"Deigh'e söyle!" Omzumun üzerinden geriye bakınca Liam'ın Deigh'e doğru koştuğunu gördüm. Zamana ihtiyacı vardı.

"Söyledim zaten." Üzerimize bir ateş topu gelirken Tairn sola doğru kaydı, bu, yolun karşısına çekilmemize neden olan yaylım ateşinin ilkiydi.

Xaden'a, *"Soleil'i kaybettik,"* dedim.

Gelen tek yanıt bir keder dalgasıydı ve bunun ona ait olduğunu biliyordum.

Grifonlar havalandı, binicileri Veninler üzerinde büyüye benzeyen bir şey kullanırken iki Wyvern binicileri olmadan onlara yaklaşmaya başladı.

"Onlara taktik değiştirmelerini söyle. O Venin'e yaklaşamazlarsa hiç şansları yok," dedim Tairn'e.

Grifonlar rotalarını değiştirdiğinde gücümü tekrar serbest bırakarak yıldırımı bu sefer Venin'e yakın bir noktaya düşürdüm. Bana dik dik baktı, sonra kanat seslerine doğru döndü.

Garrick ve diğer damgalı üçüncü sınıflar geliyorlardı. Venin'e göre sayıca üstündük ve umarım bunu o da biliyordu.

Liam ejderhasına bindi, Deigh ileri doğru atılarak genişleyen ölüm çemberinden kaçarken grifonlar bir araya gelip yaklaşan Wyvernlerden birini parçaladılar ama diğer Wyvern alçalarak Venin'e doğru ilerledi.

Tam da yolun kenarındaki binanın yanından geçeceklerdi.

"O binanın içinde patlayıcı madde olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

Onu vurabileceğimden emin olamıyordum ama...

"Mükemmel fikir."

Tairn bizi pozisyona sokup yerden yaklaşık altı metre yukarıda uçarken Liam üzerimizdeki grifonlara doğru uçtu ve yaralı Wyvern'in boğazına buzdan mızraklar sapladı. Wyvern kulak tırmalayan bir çığlıkla gökyüzünden düşerken boğazından oluk oluk kan akıyordu.

Biri ölmüştü.

Venin yola ulaştı ve Wyvern o binebilsin diye kayarak patikaya indi.

"Şimdi!" diye haykırdım.

Tairn derin bir nefes aldı ve Wyvern havalanırken saf ateş üfleyip binayı alevler içinde bırakarak içinde ne varsa tutuşturdu. Bina patlayıp etrafındaki her şeyi alevler içinde bırakırken ısı yüzüme hücum edip yanaklarımı yaktı.

Ateş fırtınası neredeyse bizi de içine çekecekti ama Tairn sola yatarak patlamayı kıl payı atlattı.

Geri dönerken yumruğumu havaya kaldırarak bağırdım, rüzgâr yanağımdaki acıyı hafifletiyordu. Bir Wyvern ölmüştü, kasaba halkının büyük bir kısmı tahliye edilmişti ve o patlamadan hiçbir şeyin kurtulmasına imkân yoktu.

Tairn sağ kanadını alçaltıp keskin bir dönüş yaparken kasabanın içinde bir tur daha atmaya hazırlandık. Sağ tarafa baktığımda nefesim kesildi. Patlama Wyvern'i öldürmemişti, hatta binicisi de hayatta ve iyi durumdaydı, uçtukları tarafta...

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

Güneydeki vadiden çıkan Wyvernlerin sayısı ejderhalardan daha fazlaydı ve yanımızdan cayır cayır mavi alevler geçerken paniklememek için büyük çaba sarf ediyordum. Arkama baktığımda kuyruğumuzda bir Wyvern olduğunu gördüm, biz ticaret merkezinin duvarlarının etrafında dönerken o korkutucu bir hızla bize yaklaşıyordu.

"Bu kadar çok Wyvern nasıl öldürülür sence?" diye sordum Tairn'e, panik beni kasvetli düşüncelere çekmeye hazır bir çapa gibi göğsüme oturmuştu.

Görebildiğim kadarıyla en az altı Wyvern vardı, hepsinin de kanatları kocamandı, dişleri sipsivriydi ve doğruca üzerimize geliyorlardı.

"Bizi öldürme yöntemlerinin aynısıyla," dedi Tairn Wyvern'i ticaret merkezinden uzağa çekerek, aşağıda Garrick ve Bodhi, ellerinde hançerlerle yaya olarak saat kulesinden gelen Venin'in peşine düşmüşlerdi.

"Elimde çifte arbalet yok ki benim!"

"Hayır ama yıldırımın var ve onlardan bir tanesi her ejderhanın kalbini durdurabilir."

"Bana Soleil ve Fuil'in nasıl öldüğü konusunda diğerlerini uyardığını söyle." Yere dokunan herkes savunmasızdı.

"Hepsi neyi riske attıklarını biliyor."

Tanrılar aşkına, aşağıda hâlâ çocuklar vardı, bazıları çığlık atıyordu, bazılarıyla yürek parçalayıcı bir sessizlik içindeydi; anneleri onların ölü bedenlerini sokaklarda sürüklüyordu.

Söyleyecek söz yoktu.

Hava sahasını ve saat kulesinin kalıntılarının etrafında dönmek için yavaşlayan Wyvernleri daha yakından görebilmek için uyluklarımdaki kayışların izin verdiği kadar geriye dönerek, *"Onları şehirden uzaklaştırmalıyız,"* dedim Xaden'a.

"İstedikleri şey orada olmalı," dedi Tairn.

"Her iki konuda da sizinle hemfikirim. Geri kalanların tahliyesine zaman kazandırmak için elinizden geleni yapın," diye yanıt verdi Xaden. *"Şu anda şehrin çevresini boşaltıyoruz."* Duraksadı ve duygusal sınırımızı bir endişe dalgası kapladı. *"Ölmemeye çalış."*

"Elimden geleni yapıyorum."

Bir Wyvern daldı ve dişlerinin arasından sarkan bir insan bacağıyla tekrar yükseldi.

Geri dönüp ticaret merkezinin güneyine yöneldik, şehir merkezinden ve Bodhi'yle Garrick her ne yapıyorsa ondan uzaklaştık. *"Bizi takip etmiyorlar,"* diye homurdandı Tairn. *"Onları dışarı çekmemiz gerek."*

"O Venin yıldırım kullanmamdan hoşlanmamış gibi görünüyordu."

"Sen bir tehditsin."

"Öyleyse dikkatlerini çekelim ve onları tehdit edelim."

Onaylarcasına homurdandı.

Tairn'in gücünün kapılarını açarak derimin altında dalgalanmasına ve kabarmasına izin verdim.

Duvarların dışına çıkar çıkmaz ellerimi havaya kaldırıp onu serbest bıraktım.

Gökyüzünde çakan şimşekler Wyvern sürüsünün dikkatini çekmişti; bir tanesi uçuş düzeninden sıyrılıp bize doğru süzüldü, zehirli kuyrukları arkasında sallanıyordu.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Tairn bana, *"Tamamlamamız gereken bir görev var,"* diye hatırlattı.

Elbette.

Sonunda surların dışına çıkmışlardı.

Daha fazla güç toplayıp ona hükmetmeye başladım, kollarım ham enerji tufanını kontrol etme çabasıyla titriyordu. Bir yıldırım inerek Wyvern'in hiç istemediğim kadar uzağına düştü. Dehşet ağzımı kül tadıyla doldurmuştu. Buna hazır değildim.

"Tekrar dene."

"Yeterince kontrolüm yok..."

"Tekrar dene!" diye ısrar etti Tairn.

Tekrar denemek için Tairn'le aramdaki duvarları yıktım ve yönlendirdiği enerjinin büyük bir kısmı içimden geçti. Şimşek alacakaranlık göğünü öyle parlak bir ışıltıyla yardı ki gözlerim kamaştı.

"Tekrar!"

Gücün vücudumdan tekrar tekrar geçmesine izin verdiğim sırada Tairn mavi ateş toplarından kaçarken ben Wyvern'in bulunduğu yere odaklandım. Sonunda bir yıldırım arkamızdakine isabet etti ve onu gökyüzünden düşürdü. Yaratık tatmin edici bir gürültüyle yamaca çarptı.

"Peki ya bağ kurduğu Venin?" Gücü kontrol etme çabasıyla titriyor, beni ele geçirmesini engellemek için savaşıyordum. Yüzümden terler damlıyordu.

"Umarım onlar da bizim gibidir. Wyvern'i öldürürsen binicisi de ölür ama bu kadar çok binicisiz Wyvern varken bundan emin olmak zor."

"'Umarım' şu anda en iyi kelime değil..." Eyerde dönerek dehşet içinde vadiden çıkmakta olan iki binicisiz Wyvern'i izledim. *"Sivillerin madene ulaşmak için daha fazla zamana ihtiyacı var. Bu zamanı onlara verelim."*

Tairn onaylarcasına homurdandı ve hızla merkezin üzerinden geri döndük.

Xaden bir Wyvern'i boğazından yakalamıştı, üçüncü sınıftan biri yaratığın binicisine buz fırlatırken Xaden gölgeleriyle onu boğuyor, diğer dördü de ejderha ateşi ve mühür güçleriyle yeni gelenleri geri püskürtmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Antrenmanlardakinden daha çok yıldırım yaratırken güç içimde dalga dalga yayılıyordu. Kolumu savurup ön kapının –ya da eskiden ön kapı olan şeyin– yakınında uçan bir Wyvern'e nişan aldım. Wyvern'i ıskalayarak boş bir kuleye isabet ettirdiğimde parçalanan kule dört bir yana savruldu ve büyük

bir taş parçası Wyvern'in kuyruğuna çarparak havada taklalar atmasına neden oldu.

Tairn sert bir dönüş daha yaptı ve geri döndük. Derin bir nefes aldım, sonra bir yıldırım daha yarattım; bu seferki tatmin edici bir cızırtıyla bir Wyvern'i doğrudan sırtının üst kısmından vurmuştu. Dev canavar ciyaklayarak gök gürültüsünü andıran bir sesle yakındaki bir yamaca çarptı.

Başka bir deneme için tekrar geri döndük ve son öldürdüğümün etkisiyle hızlı bir şekilde art arda üç yıldırım daha fırlattım. Ne yazık ki daha hızlı olmak, hedefi daha fazla tutturmak anlamına gelmiyordu ve adrenalin patlaması da nişan almama hiç yardımcı olmuyordu. Yine de üç endişe verici patlamaya daha neden olmayı başardım, bunlardan biri Bodhi'nin peşindeki oldukça büyük bir Wyvern'in dikkatini dağıtarak ona bir anlık avantaj sağladı ve ejderhası sert bir şekilde sola doğru yatarak Wyvern'in arkasına geçip dişlerini onun derimsi, gri boynuna gömdü. Uğursuz bir çatırtı sesinin ardından Bodhi'nin ejderhası Wyvern'in cansız bedenini bıraktı ve yaratık yirmi metre aşağıdaki zemine çakıldı.

"*Solda!*" diye bağırdım, iki Wyvern daha gerimizden gelerek yanımızda belirince.

Kaçış manevralarını Tairn'e bırakıp Wyvernler bize doğru hızlanırken mümkün olduğunca çok yıldırım düşürmeye odaklandım. Kollarım titriyor, kendi binicilerimize isabet etmemesi için kontrol etmeye çalıştığım her yıldırımla daha da güçsüzleşiyordu.

Sgaeyl ticaret merkezinin batı tarafındaydı, alçaktan uçuyordu, Xaden sırtından etkileyici bir hareketle atlayarak aşağıdaki caddeye yuvarlandığında yüreğim ağzıma geldi. Her yönden yayılan gölgeler aç bir Wyvern'in sivri dişlerinden korunmak için çığlıklar içinde kaçışan insanların üstünü örttü.

Peşimdeki Wyvernlerden biri Xaden'ın ejderhasından indiğini fark etmiş olmalıydı çünkü bir an için kanatlarını kapatıp yere

doğru dalışa geçti, son anda kanatlarını açarak ipeksi gölgelerin sadece birkaç metre üzerinde süzülmeye başladı. Lanet olsun. Doğruca Xaden'a doğru ilerliyordu, onu bir lokmada kapmayı planlıyormuş gibi ağzını da ardına kadar açmıştı.

"*Xaden!*" diye haykırdım ama o çoktan Wyvern'i fark etmişti, gölgelerden yaptığı mükemmel bir kemendi tepede süzülen Sgaeyl'in boynuna geçirmiş, Sgaeyl de onu yerden yükselterek yaklaşan Wyvern'in yolundan çekip çıkarmıştı. Xaden bir an gölge ipin ucunda sallanırken bir sonraki an Sgaeyl'in üstünde yerini almış, şehrin içinden bir başka alçak geçiş yapmaya hazırlanıyordu.

Xaden'a o kadar odaklanmıştım ki kendi peşimdeki Wyvern'i tamamen unutmuştum. Neyse ki Tairn unutmamıştı da yükselmeye başladı. Mide bulandırıcı bir hızla irtifa kazanıyor, Wyvern'i ticaret merkezinden uzaklaştırıyordu.

"*Violence!*" diye haykırdı Xaden. "*Altında!*"

Aşağı baktığımda nefesim kesildi. Mavi bir ateş dalgası bize doğru yükseliyordu. "*Yana yat!*"

Tairn sola doğru yatıp patlamadan kıl payı kurtularak bizi baş aşağı çevirdiğinde popom eyerden ayrıldı, artık beni sadece kayışlar tutuyordu. Fakat Tairn düzeldiğinde Wyvern hâlâ peşimizdeydi. Yaratık ağzını açıp keskin, kanlı dişleriyle Tairn'in böğrüne doğru hamle yaparken kalbim duracak gibi oldu.

"Hayır!" Ona doğru bir yıldırım göndermek için kollarımı kaldırıp kendimi darbeye hazırladım.

Aniden aramıza mavi bir bulanıklık fırladığında Wyvern lacivert ejderhanın gövdesi tarafından savrulmuştu: Sgaeyl. Birkaç hızlı, acımasız ısırıkla Wyvern'in yan tarafını yırttığında havaya et parçalarıyla kan saçıldı, bu şimdiye kadar gördüğüm en vahşi uçuş yemeğiydi. Sonra Sgaeyl döndü ve hançerkuyruğuyla dişlediği Wyvern'in kafasına vurdu, yaratığın ölü bedenini metrelerce öteye savurarak sonunda yere çakılmasını sağladı.

Sgaeyl hızını artırıp yan yattı ve bizimle birlikte uçmaya başladı, kanadı Tairn'in kanadının altından neredeyse şefkatle süzülüyordu – ki bu, çenesinden hâlâ Wyvern kanı damlarken bana yönelttiği tehditkâr bakışla tam bir tezat oluşturuyordu. Mesaj alınmıştı. Onun görevi Xaden'ın arkasını kollamaktı, benimki de Tairn'inkini.

Eyerimde hızlıca sağa sola dönüp başka Wyvern var mı diye her tarafımızı kontrol ettikten sonra Tairn'e, "*Yükselelim, böylece karşı karşıya olduğumuz Wyvern sayısını daha iyi görebiliriz*," dedim.

Kasabanın ancak otuz metre kadar yukarısına çıkabilmiştik ki Liam ve Deigh'in ters yönde sert ve hızlı bir şekilde uçtuğunu gördüm, peşlerinde Wyvern'e binmiş bir Venin vardı.

"*Liam'ın yardıma ihtiyacı var!*" dedim telaşla.

"*Hemen,*" dedi Tairn, devasa kanatlarını açıp bizi döndürmeden önce bir saniyeliğine gökyüzünde asılı kaldı ve sonra Liam'a doğru uçtuk.

Venin asaya benzeyen bir şeyi kaldırıp Deigh'e mavi alev topları gönderdiğinde Liam ayağa kalkıp Deigh'in omurgasından hançerkuyruğuna doğru koşarken Deigh saldırıdan kaçmayı başarmıştı. Son anda Deigh kuyruğunu kullanarak Liam'ı havaya kaldırıp Wyvern'e doğru savurdu. Ben daha çığlık bile atamadan Liam Wyvern'in sırtına inip Xaden'ın bana verdiklerine benzeyen rünlü hançerlerden birini çıkardı.

Venin asasını kaldırarak arkasına döndü ama Liam o kadar hızlıydı ki kaşla göz arasında Venin'in boğazını mide bulandırıcı bir hassasiyetle kesti. Wyvern saniyeler içinde kanat çırpmayı bıraktı, ağır bedeni yere doğru serbest düşüşe geçti. Liam düşmekte olan yaratığın sırtından atlayınca altında uçmakta olan Deigh onu kolayca yakaladı.

Bir Wyvern soldan bize doğru uçuyor, kanatlarını büyük bir hızla çırparak yaklaşıyordu.

"*Tairn!*" Damarlarıma güç dolarken ellerimi kaldırdım ama Tairn dönerek bizi tepetaklak etti, pençeleri ve gürzkuyruğuyla Wyvern'i boğazından kuyruğuna kadar yararak havada ikiye ayırdı, sonra Wyvern kanlar içinde aşağı düşerken yeniden düz döndü.

Başıma hücum eden kanın tek nedeni Tairn'in akrobatik hareketleri değildi.

Bu ticaret merkezindeki sivilleri savunmaya karar verdiğimizden beri, yani bize dört Venin olduğu ve kazanmamızın mümkün olmadığı söylendiğinden beri ilk defa göğsüme oturan panik biraz olsun hafiflemeye başlamıştı. Bugün bir umut hayatta kalabilirdik.

Tam o sırada üzerimizdeki bulutların arasından başka bir Wyvern çıkarak Tairn'e doğru dalışa geçti, kapatarak hız kazandığı kanatlarının ucu dişten oluşan bir mızrağı andırıyordu.

Kaçış manevrası yapacak zaman yoktu. Yaratık sadece birkaç saniye uzağımızdaydı ama aniden kocaman bir kızıllıktan başka bir şey göremez oldum; Deigh gelmişti, devasa gri canavarın yan tarafına doğru ilerliyordu.

Çarpışma Liam'ın, Deigh'in sırtından fırlayıp Tairn'in ensesine doğru büyük bir hızla savrulmasına neden olurken nefesimi tuttum.

"Violet!"

"Liam!" Yanımdan geçerken çırpınan ellerini yakaladım, omuzlarım onun ağırlığı yüzünden zorlanarak yerinden çıkınca haykırdım. Tairn Deigh'i takip etmek için keskin bir dönüş yaptı. "Dayan!"

Yüzünü buruşturan Liam berbat açıya rağmen dirseklerinin üzerinde öne doğru süründü, sonra eyerin kulplarını kavradı. Tairn, Deigh ve devasa gri Wyvern'e yakın durmak ama çok da diplerine girmemek için yan yatarken kendimi Liam'ın üzerine atıp başını korudum ve can havliyle ona tutundum.

Sadece birkaç metre ötemizde savaşa tutuşmuşlardı, pençeleriyle birbirlerinin pullarını parçalıyor, ağızlarını gürültüyle açıp kapıyorlardı, sonra Deigh'in acı dolu kükremesi duyuldu. Birbirlerine çok yakın oldukları için harekete geçemezdim, üstelik bunu yapsam bile yıldırımımla Deigh'i değil de Wyvern'i vuracağımın garantisi yoktu.

Liam'ı emniyete almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hiç kullanmadığım bel kemerini kaptığım gibi Liam'ın gövdesine doladım ve tokasını taktım. "Bu seni Deigh'e geri götürene kadar yerinde tutacaktır ama yıldırım gönderirsem onu da vurabilirim!" diye haykırdım rüzgâr etrafımızda uğuldarken.

Gözlerindeki ıstırap nefesimi kesti.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdım, onu daha yakına çekmek için deri kıyafetini tutmaya çalışarak. Yakasının arkasını kavradım ve çektim. "Neden hayatını riske attın?" Tanrılar aşkına, onlara bir şey olursa...

Gözlerime baktı. "O şey Tairn'den koca bir parça koparacaktı. Sen benim hayatımı kurtardın, şimdi de sıra bende. Sır sakladığım için hakkımda ne düşünürsen düşün biz arkadaşız, Violet."

Tairn tekrar ters dönerken Liam'ın vücudu havaya kalktı ve deri kayışlar kollarının hemen altına kayınca ona cevap veremedim. Ellerimi uçuş kıyafetinin arkasına götürdüm ama tutunacak bir şey bulamadım. Saniyeler geçiyor ve ben nefes alamıyordum, hiçbirimizi riske atmadan Deigh'e olabildiğince yakın kalmaya çalışan Tairn yeniden düzelene kadar Liam'ı güvende tutmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Fakat sonra ikisi birden dalışa geçerken Deigh'in haykırışı iliklerime kadar sarsılmama neden oldu.

"Bir şey yapamaz mısın?" diye yalvardım Tairn'e.

"Çalışıyorum!" Sağa yatarak dalışa geçti, aşağı doğru süzülmekte olan kavgaya müdahale etmek için kendini konumlandırdı. Hayatlarımız için savaşan biz olmalıydık, Liam ve Deigh değil.

Ve tanrılar aşkına, Deigh kaybediyordu, yani Liam...

Boğazım düğüm düğüm oldu. *Hayır.* Böyle bir şey olmayacaktı.

"Buraya gel!" diye haykırdım Xaden'a. Enerji ellerimde yoğunlaşmıştı ama hedefi göremiyordum. Çok hızlı hareket ediyorlardı.

"Duvarlardaki Veninleri avlıyorum!" diye cevap verdi.

"Deigh ölüm kalım savaşı veriyor!" Göğsümü sıkıştıran dehşet dolu kalp atışları benim değildi, Xaden'ındı.

"Ayrılırsam bu sivillerin hepsi ölür!"

Kendi başımızaydık. Alana hızlıca bir göz attığımda diğer tüm ejderhaların kendi savaşlarını verdiklerini gördüm.

Tairn kuyruğunu savurarak Wyvern'in arka ayaklarına vurduğunda yaratık kanlar içinde kaldı ama lanet şey bir türlü Deigh'i bırakmıyordu. Pençeleri esneyerek kırmızı ejderhanın pullarının derinlerine gömüldü.

"Deigh!" Liam'ın çığlığı vahşet doluydu, sesi çatlamıştı.

Tairn Wyvern'in omzuna hamle yapıp onu kanlar içinde bıraktı ama bu yeterli olmamıştı. Daha iyi bir açı yakalamak için Wyvern'in etrafında dönerken Liam neredeyse düşüyordu ama neyse ki kayışlar dayanmıştı.

Başka bir binicisiz Wyvern sağdan bize doğru yaklaştı. *"Sağda!"*

Tairn vücudunu o güne dek hiç görmediğim bir hızla çevirerek yeni tehlikeyi boğazından yakaladı, Wyvern'i oyuncak bir bebek gibi salladı, sonra ağzını açıp o şeyin onlarca metre aşağıdaki dağın yamacına düşmesine izin verdi.

Sonra hızla aşağı düşmekte olan Deigh ve Wyvern'e yetişmek için dalışa geçti.

Uğursuz ve ağır bir his dehşetle beraber göğsümü sıkıştırıyordu.

"Yardıma geliyoruz!" dedi Xaden.

Ama çok geç kalacaktı.

Liam rüzgârın sesini bastırarak, "Violet!" diye bağırınca spiraller çizerek aşağı doğru inerken bakışlarımı yanımızdaki korkunç savaştan ayırıp ona baktım. "Binicileri halletmeliyiz."

"Biliyorum!" diye cevap verdim. "Yapacağız da!" Sadece biraz daha dayanması gerekiyordu. İkisinin de.

"Hayır, yani bu..."

Tairn tekrar hamle yaptı ve dişleriyle Wyvern'in kanatlarında bir delik daha açıp pençeleriyle kuyruğunu parçalarken yana doğru savrulduk ama yaratık Deigh'i pençelerinin arasına hapsetmiş durumdaydı. Kanatları artık paramparçaydı ama pençelerini Deigh'in karnına saplarken bu hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu, sanki onu öldürmek uğruna kendi de ölmeye hazırdı.

Rüzgâr yanaklarımı acıtırken Liam'a, "Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. Her şey yoluna girmek zorundaydı, yer hızla yaklaşıyor olsa da her şey... yoluna girmek zorundaydı.

Deigh bir kez daha haykırdı, sesi bir öncekinden daha zayıf ve tizdi. Bu bir yakarıştı.

"*Yukarı yönelmeliyiz!*" diye uyardı Tairn.

"O ölüyor!" Liam sanki ejderhasına uzanmak, Kızıl Hançerkuyruğuna son bir kez dokunabilmek için Tairn'in sırtından ileri atılmaya kalktı.

"Sadece dur..." diyecek oldum ama Deigh'in acı çığlığı boğazımın düğümlenmesine neden olup kelimeleri boğdu. Yaratık onun bağırsaklarını sökerken bizim elimizden hiçbir şey gelmiyordu.

Wyvern zaferle kükredi, sonra mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yamaca çarptılar. Wyvern arka ayakları ve kanatlarının ucundaki pençelerinin üzerinde topallayarak uzaklaştı.

Deigh hareket etmiyordu.

Liam'ın acı çığlığı kalbimi paramparça etti. Tairn kanatlarını açarak bizi de aynı korkunç kaderden korumak için var gücüyle yükselmeye çabaladı.

"*DEIGH.*" Tairn, topallayan Wyvern'in sırtına ateş yağdırırken keder tüm bedenime yayıldı ve Andarna'nın çığlığı zihnimde yankılandı.

Hayır. Eğer Deigh...

"*O...*" Devamını getiremedim.

"*O öldü.*" Tairn rotasını tersine çevirerek Deigh'in düştüğü surların dışındaki yamaca doğru hızla ilerledi.

Hayır. Hayır. *Hayır.* Bu demek oluyordu ki...

"Liam!" Tairn'in pençeleri Deigh'in cesedine yakın bir yerde durmak için yere saplandı, hızla yere inerken arkadaşımı tuttum.

"*Sadece birkaç dakikanız var,*" diye uyardı Tairn.

"Deigh," diye fısıldadı Liam, Tairn'in sırtındaki bedeni gevşeyerek.

"Seni ona götüreceğim," diye söz verdim. Kayışın tokasını çözmeye başladım. "*Deigh öldü,*" diye haykırdım Xaden'a, sesim titriyordu. "*Liam ölüyor.*"

"*Hayır.*" Dehşetinin, üzüntüsünün ve ezici öfkesinin zihnimi sardığını, duygularımızın birbirine karıştığını hissediyordum; ta ki nefes almak bile acı verene kadar.

Birkaç dakika. Birkaç dakikamız vardı.

"Dayan," diye fısıldadım Liam'a. Şok ve acıyla irileşmiş o gök mavisi gözleriyle bana bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Liam'ın benim için vazgeçtiği onca şeyden sonra onun için en azından bunu yapabilirdim. Yerimde olsa o da beni Tairn ya da Andarna'ya taşırdı, biliyordum, bu yüzden onu Deigh'e götürebilirdim. Tairn tamamen yere uzandı, ben uyluklarımdaki kayışları çözerken devasa gövdesini olabildiğince düzleştirdi. Kollarımı Liam'ın iri gövdesine doladım ve Tairn'den aşağı kayarak ayaklarımızı kayalık yamaca bastık.

Deigh birkaç metre ötede yatıyordu, vücudu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Bu haksızlıktı. Bu doğru olamazdı. Deigh olamazdı. Liam olamazdı. Onlar bizim senenin en güçlüleriydi. Onlar en iyilerimizdi.

"Başaramayacağım," dedi Liam, ayağı takıldı ve tökezledi.

Düşmeden onu yakalamak için koştum ama ağırlığı benim için çok fazlaydı ve ikimiz de dizlerimizin üzerine düştük. "Başarabiliriz," dedim boğazım düğümlenmesine, kolunu omzuma atmaya çalıştım. Çok yaklaşmıştık.

Bir Venin gelirse onu halledecektim.

"Başaramayacağız." Üzerime yıkılarak aşağı kaydı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Liam'ın vücudu gevşerken başı kucağıma düştü. "Her şey yolunda, Violet," dedi bana bakarak, ben de onu daha net görebilmek için gözlüğümü başımın üstüne ittim.

Nefes almakta zorlanıyordu.

"Hiçbir şey yolunda değil." Bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak, haykırmak istiyordum ama bunun bir faydası olmayacaktı. Ellerim titreyerek Liam'ın binici gözlüğünü alnına doğru kaldırdım, sonra sarı saçlarını alnından geriye doğru taradım. "Bunların hiçbiri doğru değil. Lütfen kal," diye yalvardım, karşı koyamadığım gözyaşlarım kontrolsüzce dökülüyordu. "Kalmak için mücadele et. Lütfen, Liam. Kalmak için savaş."

"Köprüde..." Yüzünü acıyla buruşturdu. "Kız kardeşime göz kulak olmalısın."

"Liam, hayır." Gözyaşlarım boğazımda düğümlenmişti, zorlukla konuşabiliyordum. "Sen de orada olacaksın." Saçlarını okşadım. O iyiydi. Fiziksel olarak gayet iyiydi ama yine de ellerimden kayıp gidişini izliyordum. "Orada olmak zorundasın." Yıllardır özlemini çektiği kız kardeşine o güzel gamzesini göstererek gülümsemeliydi. Yazdığı bir yığın mektubu ona vermeliydi. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak ediyordu.

Benim için ölmemeliydi.

"*Tairn*," diye haykırdım. "*Bana ne yapacağımı söyle.*"

"*Yapabileceğin hiçbir şey yok, Gümüş.*"

"Olmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Sadece Sloane'a göz kulak olacağına söz ver," diye yalvardı, nefesi gittikçe zayıflarken gözleri gözlerimle buluştu. "Söz ver."

Elini sıkıca tutup gözyaşlarımı silme zahmetine girmeden, "Söz veriyorum," diye fısıldadım. "Sloane'la ilgileneceğim." O ölüyordu ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Kimsenin* yapabileceği bir şey yoktu. Bunca güç nasıl bu kadar *işe yaramaz* olabilirdi?

Başparmağımın altındaki nabız yavaşladı.

"Güzel. Bu iyi." Kendini zorlayarak hafifçe gülümseyince gamzesi belli belirsiz göründü, sonra yüzü değişti. "Kendini ihanete uğramış gibi hissettiğini biliyorum ama Xaden'ın sana ihtiyacı var. Sadece hayatta kalmanı kastetmiyorum, Violet. Onun *sana* ihtiyacı var. Lütfen onu dinle."

"Pekâlâ." Gözyaşlarımın arasında gülümsemeye çalışarak başımla onayladım. Şu anda benden isteyeceği hiçbir şeye hayır diyemezdim. "Teşekkür ederim, Liam. Korumam olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." Gözyaşları daha hızlı akarken görüşüm bulanıklaştı.

"Benim için... bir onurdu." Ciğerleri mücadele ederken göğsü sarsıldı.

Sert bir rüzgâr örgümün gevşemiş tellerini yüzümden geriye doğru savurdu. Saniyeler sonra Xaden'ın bize doğru koştuğunu hissettim, yoğun duyguları benimkileri bastırıyordu.

Xaden önümüzde çömelirken boğuk bir sesle, "Hayır, Liam," dedi, yüzündeki ifadeyi kontrol etmeye çalışıyor ama zihinsel bağlantımızı zorlayan umutsuzluğunu gizleyemiyordu.

Liam cılız bir fısıltıyla, "Deigh," dedi, başını Xaden'a doğru çevirerek.

"Biliyorum, kardeşim." Xaden'ın çenesi kasıldı, gözlerimden yaşlar akarken Liam'ın üzerinden birbirimize baktık. "Biliyorum." Öne doğru eğilip Liam'ı kollarına aldı, sonra ayağa kalkıp onu taşımaya başladı. "Seni götüreceğim."

Çakıllı arazide yavaşça Deigh'in cesedine doğru yürürken diz çöktüğüm yerden duyamadığım şeyler söylüyor, Xaden'ın

vedalaşmasını izlerken taşlar deri kumaşın üstünden dizlerime batıyordu.

Xaden Liam'ı indirip Deigh'in temiz omzuna oturttu, sonra yanına diz çöküp Liam'ın söylediklerine yavaşça başını salladı.

Tepemizde bir Wyvern çığlığı yankılandığında içgüdüsel olarak yukarı baktım.

Gri kanatlardan oluşan bir bulut, vadinin yukarısından bize doğru ilerliyordu. Wyvernler. Onlarca, *onlarca* Wyvern.

"*Vadiye bak!*" İkisi de bakarken Liam'ın başı yavaşça düştü.

Xaden başını eğdi, gölgeler intikam ve keder topu gibi etrafını sararken nefesim kesildi.

Saniyeler sonra onun sessiz, ruhumu parçalayan çığlığı kafamın içinde öyle bir güçle yankılandı ki kalbim taş zemine çarpan cam gibi paramparça oldu.

Sormama gerek yoktu. Liam ölmüştü. Korumam olmaktan asla şikâyet etmeyen, yardım etmekten asla çekinmeyen, yılımızın en iyisi olmakla asla övünmeyen Liam. Beni korurken ölmüştü. Tanrılar aşkına, daha bir saat önce ona gerçekten arkadaş olup olmadığımızı sormuştum.

O canavarlardan sadece biri arkadaşımı öldürmüştü, *bu kadar* çoğu kim bilir neler yapardı?

Kanlara bulanmış bir Wyvern üzerimize atıldığında Tairn kanadını üzerime doğru açtı. Kanadını geri çekmeden önce ağzının kapandığını ve tepemden gelen keskin çığlığı duydum.

"*Şu an hedef hâlindeyiz*," dedi Wyvern uçup giderken.

"O zaman bırak bizi avlasınlar." Ayağa kalktığımda Xaden'ın bana doğru koştuğunu gördüm.

"Violence!" Xaden kararlı bir yüzle omuzlarımı kavradı. "Liam sana o sürüyle birlikte iki binici olduğunu söylememi istedi."

"Neden bana söyledi de..." Göğsüm sıkıştı.

"Çünkü Wyvern'i mümkün olduğunca uzun süre uzak tutan kişinin ben olmam gerektiğini biliyordu." Yüzüme sanki bir daha hiç görmeyecekmiş gibi dikkatle baktı.

"Ve hepsini öldürebilecek tek kişi de benim." Güce bu kadar sık hükmetmek beni öldürecekti ama elimizdeki en iyi şans bendim. *Xaden'in* hayatta kalmak için sahip olduğu en iyi şans.

"Onları öldürebilirsin." Beni kendine çekerek alnımdan öptü. "Sensiz ben diye bir şey yok," dedi tenime doğru.

Ben tepki veremeden vadiye doğru dönüp kollarını kaldırdı ve iki yamaç arasındaki boşluğu kaplayan gölgeden bir duvar oluşturdu. "*Git! Sana elimden geldiğince çok zaman kazandıracağım!*"

Her saniye önemliydi ve bunlar benim son saniyelerim –bizim *son* saniyelerimiz– olacaktı.

Kısacık bir an için omzumun üzerinden bakarak Tairn'in ilerisindeki ticaret merkezinin alev alev yanan kalıntılarını gördüm. Halk şehrin surlarından uzağa koşuyor, yukarıda dönüp duran Wyvernlerden kaçıyordu. Başarısızlığımız karşısında kendimi çok kötü hissettim, halkı tahliye etmeyi başaramamıştık.

Yalnız bir grifon pusun içinden uçarken duman yüklü havadan kesik bir soluk aldım. Grifonun ardından Garrick ve Imogen ejderhalarıyla geliyorlardı, onlara bakarken elimden sadece diğerlerinin hâlâ hayatta olmasını ummak geliyordu.

Liam ve Deigh'in cansız bedenlerine doğru döndüğümde öfke damarlarıma şimdiye kadar kullandığım tüm yıldırımlardan daha hızlı yayıldı. Xaden'ın duvarının ardındaki Wyvern sürüsü tıpkı Deigh gibi Tairn ve Sgaeyl'i de parçalayacaktı.

Ve *Xaden'i* da... Ne kadar güçlü olursa olsun Xaden onları sonsuza dek tutamazdı. Kolları şimdiden bu kadar büyük bir güce hükmetme çabasıyla titriyordu. Aylar önce o ağacın altında bana ilk kez söylediği gibi biri olmazsam ilk ölen o olacaktı. *Violence.*

Düzinelerce Wyvern ve tek başıma ben vardım.

Brennan kadar stratejik davranmalı, Mira kadar kendimden emin olmalıydım.

Geçen yılı kendime annem gibi olmadığımı kanıtlamaya çalışarak geçirmiştim. Soğuk değildim. Duygusuz değildim. Ama belki de –bunu kendime itiraf edemesem de– bir yanım ona benziyordu.

Çünkü şu anda arkadaşımın ve ejderhasının cesedinin yanında dururken tek istediğim bu pisliklere ne kadar vahşi olabileceğimi göstermekti.

Tairn'in omzuna dönüp hızla tepesine çıkararak gözlüğümü indirdim. Aynı duygular içerisindeyken ondan havalanmasını istememe gerek yoktu. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk. İntikam.

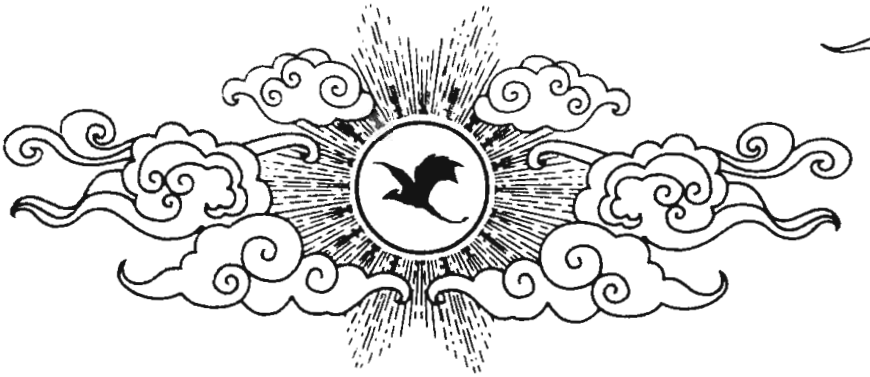
Tairn gökyüzüne doğru sıçrayıp devasa kanatlarını sertçe çırparak yükselirken ben de uyluklarımdaki kayışları bağladım. Kanlar içindeki Wyvern arkasını döndü ve Tairn doğruca ona doğru uçtu. Az önce arkadaşlarımızı öldürenle aynı olup olmaması umurumda bile değildi. Hepsi ölecekti.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz ellerimi havaya kaldırıp gırtlaktan gelen bir haykırışla tüm gücümü serbest bıraktım. İlk atışta yıldırım Wyvern'e çarptı ve canavar şehir surlarının yakınına düştü.

Ama Tairn'in acı dolu kükreyişini hissedene kadar soldan geleni görmemiştim.

Ama sonunda kıskanç kardeşini büyük ve korkunç bir bedelle yenen, gökyüzüne en büyük gücü teslim etmesini emreden kişi üçüncü kardeş oldu.

– "KÖKEN", KURAK TOPRAKLAR'IN MASALLARI

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Eyerimde döndüğümde bir Venin gördüm. Soleil'i öldüren Venin'di bu, kırmızı gözlerinin çevresine yayılan şişmiş, dal gibi damarlar vardı, kavradığı kılıcı Tairn'in kanatlarının arkasına, pullarının arasına saplamıştı.

Venin kafama doğru bir ateş topu fırlatırken, "*Sırtında bir Venin var!*" diye haykırdım Tairn'e. O kadar yakınımdaydı ki yanağımda ısısını hissedebiliyordum.

Tairn dönüp baş döndürücü bir hızla yükselirken eyerin gerisine doğru kaydım. Ayakları yerden kesilen Venin de Tairn'e gömülü kılıca sıkıca tutunuyordu. Tairn tekrar düz uçmaya başladığı anda Venin bana bir sonraki yemeğiymişim gibi baktı ve tırtıklı yeşil uçlu hançerlerini sıkı sıkı tutarak kararlılıkla bana doğru ilerledi.

"*Peşimde üç tane daha binicisiz Wyvern var!*" diye bağırdı Tairn.

Siktir. Bir şeyi atlıyordum. Çalıştığımı bildiğim bir sınav sorusunun cevabı gibi zihnimin bir köşesine saklanmış, benimle alay ediyordu sanki.

"Bir ejderha binicisi için biraz küçük değil misin?" diye tısladı Venin.

"Seni öldürecek kadar büyüğüm." Bir şey yapmazsam Tairn ve ben ölecektik.

"*Düz durmanı istiyorum,*" dedim Tairn'e, uyluklarımdaki kayışları çözerek.

Tairn, "*Yerinden kalkmayacaksın!*" diye homurdandı.

"*Seni öldürmesine izin vermeyeceğim!*" Ayağa kalkıp Xaden'ın bugün bana verdiği iki hançeri kınından çıkardım. Her müsabakanın, her engelin, Imogen'la ağırlık odasında geçirdiğim her saatin, Xaden'ın beni mindere çıkardığı her ânın bir değeri olmalıydı, değil mi?

Bu sadece bir müsabakaydı... Pek de masal karakteri olmayan, karanlık güce hükmeden gerçek biriyle... köprünün üstünde.

Hareket eden, uçan bir köprünün üstünde.

"*Oturağına geri dön!*" diye emretti Tairn.

"*Onu sallayarak üstünden atamazsın. Seni tekrar kesecek. Onu öldürmek zorundayım.*" Korkuyu bir kenara bıraktım. Burada ona yer yoktu.

Azalan güneş ışığı ve altımızda yanan şehrin ürkütücü parıltısıyla kadın Venin'in ilk bıçak darbesini, sonra ikincisini savuşturdum ve başımı eğip kolumu kaldırınca yüzüme doğru gelen hançer darbesini engelledim. Çarpmanın şiddetiyle kemiklerimden birinin kırıldığını anladım.

Hançer elimden fırlarken dayanılmaz acı bir an için yerimde donup kalmama neden oldu. Elimde artık sadece bir tane hançer kalmıştı. Ayaklarım Tairn'in dikenlerinden birine takılıp da tökezleyince kalbim küt küt atmaya başladı.

Venin arka arkaya hamleler yapıp yeşil uçlu hançerlerinin her hamlesinde ve savuruşunda bana biraz daha yaklaşırken ben harap olmuş hâldeki zonklayan kolumu bile oynatamıyordum. Sanki ben hamlemi yapmadan önce ne yapacağımı tam olarak biliyor gibiydi. Her atağıma daha hızlı bir atakla karşılık veriyordu, dövüş tarzımı sadece birkaç dakika içinde öğrenmiş

gibiydi. Doğal olmayan bir şekilde de hızlıydı. Ne Xaden'ın ne de Imogen'ın bu kadar hızlı hareket ettiğini görmüştüm.

Her saldırısını savuşturmayı başardım ama benim savunmadaki taraf olduğuma şüphe yoktu. Deri kıyafet bile giymiyordu, sadece yelken gibi dalgalanan cübbesi vardı ama yine de...

Yan tarafımda sıcak ve keskin bir acı duydum, Venin'in hançerlerinden birinin karnımın alt tarafına, ejderha pullu zırhın hemen altına saplandığını gördüğümde inanamayarak geriye doğru sendeledim.

Tairn kükredi ve Andarna haykırdı.

Xaden, "*Violet!*" diye bağırdı.

"*Çok hızlı!*" Hançerin hayati bir noktaya isabet etmediğini düşünüyordum ve elimde kalan tek Venin bıçağını tutmak, onunkini de saplandığı yerden çıkarmak için mide bulantısıyla savaştım. Ama ters giden bir şeyler vardı. Yara *yanmaya*, damarlarımda asit dolaşmaya başlarken dengemi korumak için büyük bir çaba göstermem gerekiyordu. Parmaklarımın arasından düşen bıçağın ucu artık yeşil değildi.

"Nasıl da bakir bir güç. Buraya çağrılmamıza şaşmamalı. Gökyüzüne tüm gücünü teslim etmesini emredebilirsin ama bahse girerim onunla ne yapacağını bile bilmiyorsundur, değil mi? Biniciler asla bilmez. Seni ikiye böleceğim ve tüm bu şaşırtıcı yıldırımların nereden geldiğine bakacağım." Diğer hançerini bana doğru salladığında aniden benimle *oynadığını* fark ettim. "Ya da belki onun yapmasına izin veririm. Seni hocama teslim edersem ölmeyi diler hâle gelirsin."

Hocası mı vardı?

O da benim gibi lanet bir öğrenciydi ama ben kesinlikle ona denk değildim. Bıçağın hangi elimde olduğunu bile zar zor takip edebiliyordum. Kolum kalp gibi atıyor, yan tarafım resmen alev alev yanıyordu.

"*Oyun alanını eşitle*," diye emretti Xaden. Gücünü böldü ve solumdaki uçurumlardan hücum eden gölgeler etrafımdaki

–Veninler de dâhil– her şeyi tamamen karanlık bir bulutun içine hapsetti.

Oysa bende ışığın gücü vardı.

Artık kontrol bendeydi, Tairn'in sırtının her kıvrımını avucumun içi gibi biliyordum. Ejderhamın omzunun eğimini hissedebildiğim sağ tarafa doğru ilerleyerek dövüş pozisyonu aldım, hançerimi sağlam elimle kavrayıp gücümün karanlıkta patlamasına izin vererek gökyüzünü çatırdayan, paha biçilemez bir an boyunca aydınlattım.

Venin yönünü şaşırmıştı, sırtı bana dönüktü. Rünlü hançeri kaburgalarının arasına sapladım –tam da Xaden'ın aylar önce bana gösterdiği yere– ve kaybetmemek için çekip geri çıkardım. Geriye doğru sendeledi, yüzü kül gibi olurken Tairn'in sırtından düştü.

Damarlarımdaki asit daha büyük bir acıyla beni daha sert yakıp içten dışa kavururken sendeledim.

"*O öldü*," demeyi başardım Tairn'e, Xaden'a, Andarna'ya, Sgaeyl'e... her kim dinliyorsa ona.

Bıçak yarasından akan kanı durdurmak için yan tarafımı tutarak eyere doğru tökezlediğimde gölgeler çekildi ve alacakaranlığın solan ışığı yeniden göründü.

"*Yaralısın*," dedi Tairn suçlar gibi.

"*İyiyim*," diye yalan söyledim ve kapkara kan parmaklarımın arasından süzülürken iri gözlerle ona baktım. İyi değildim. Hem de hiç iyi değildim.

Yanımdaki yara yüzünden başka biriyle yakın dövüşe giremeyecektim ve yakında güce hükmedemeyecek kadar güçsüz düşecektim. Gücüm kanımla birlikte akıp gidiyordu. Hançeri kınına soktum. Artık en iyi silahım zihnimdi.

Derin bir nefes alarak kalp atışlarımı düzene sokmaya ve düşünmeye çalıştım.

"*Düşüyorlar.*" dedi Tairn ve bakışlarımı yaramdan ayırıp o tarafa baktığımda üç Wyvern'in gökyüzünden düşerek yere çakıldığını gördüm.

Binicisiz Wyvernler.

Venin tarafından yaratılanlar.

Ve hepsi ölmüştü çünkü ben bir Venin öldürmüştüm.

Liam'ın bana söylemeye çalıştığı şey buydu. Bir ejderha öldüğünde binicisi de ölürdü. Ama görünüşe göre bir Venin öldüğünde yarattığı Wyvern de onunla birlikte ölüyordu. Hepsi ölüyordu. Bu savaş alanındaki herkesi bu şekilde kurtarabilirdik.

Xaden'ın yaklaşmasını engellediği sürünün içinde iki binici vardı.

"*Binicileri ortadan kaldırmalıyız,*" diye fısıldadım.

"*Evet,*" diye onayladı Tairn düşüncelerimi okuyarak. "*Mükemmel bir fikir.*"

"*Bunun için hayatını riske atmaya hazır mısın?*" Yanılıyorsam ikimiz de ölürdük, Xaden ve Sgaeyl de öyle.

"*İlk günden beri olduğu gibi senin için canımı veririm,*" dedi, diğer ejderhalar şüphesiz Tairn'in emrine uyarak binicileriyle birlikte bizi takip etmek için hızlanırken o da vadiye geri dönmek için yana yattı. Önümüzde sadece Garrick ve onun Kahverengi Akrepkuyruğu vardı, alçaktan ve hızla Xaden'a doğru uçuyordu. "*Veninlerden üçü öldü ama biri...*"

Kendi boyunda asası olan bir Venin tehditkâr bakışlarını Xaden'a kilitlenmiş hâlde karanlıktan çıkıp gelirken dehşet içinde ona baktım.

"Solda!" diye bağırdım Xaden'a.

Sgaeyl dönerek Venin'e ateş püskürttü ama o bir an olsun durmadı.

Garrick oturağında eğilip bir hançer fırlattı ama hançer daha ona ulaşamadan cübbeli Venin asasını yere vurdu ve sanki hiç orada olmamış gibi birdenbire ortadan kayboldu.

Gitmişti. Ama nereye?

"Ne oluyor?" diye bağırdım rüzgâra doğru.

"*Bir general başka bir generali tanır, bu onların lideri,*" dedi Tairn.

Diğer Venin'in hoca dediği bu muydu?

"*Onları daha fazla tutamayacağım!*" diye bağırdı Xaden, biz vadinin ağzına doğru ilerlerken kolları öyle fena titriyordu ki vücudu sanki parçalanıp dağılıverecekmiş gibi görünüyordu.

Tairn kendini sonuna kadar zorlarken Xaden'a, "*Yeni plan,*" dedim. "*Gölgeleri indirmeni istiyorum.*"

"*NE?*" Bocalamaya başlamıştı bile, bunu gölgelerin içindeki şekillerden anlayabiliyordum. Wyvernler çaresizce ilerlemeye çalışıyorlardı.

"*Çok fazla acı var.*" Andarna'nın sesindeki kırgınlık beni sarsmıştı.

Başımı ticaret merkezine doğru çevirdiğimde bir altın parıltısı gördüm. Kalbim sıkıştı. "*Hayır! Burası senin için güvenli değil!*"

"*Bana ihtiyacın var!*" diye bağırdı.

"*Lütfen saklan. Birimiz bundan sağ çıkmalı,*" dedim, Tairn uçup Xaden ve Sgaeyl'in yanından geçerken.

"*Xaden, gölgeleri indirmelisin. Tek yolu bu.*"

"*Tairn!*" diye haykırdı Sgaeyl, sesinde daha önce hiç duymadığım bir korku vardı.

"*Benden bunu isteme.*" Xaden'ın *sesi* bile titriyordu artık. İstese de istemese de o gölgeler aşağı inecekti. Xaden'ın gücü tükenmek üzereydi.

"*Bana güveniyorsan, Xaden, bunu şimdi yapmanı istiyorum,*" dedim, yan tarafımdaki yakıcı acı yüzünden güçlükle nefes alarak. Bana güvenmezse tükenecek ve sonra hayatını kaybedecekti.

"*Siktir!*" Bir anda gölge duvarı yıkıldı ve Wyvernler korkunç bir hızla bize doğru uçtular. Bunu yapamazsam herkes ölecekti. Sayıları çok fazlaydı.

"*Daha güçlü olan biniciyi bul, Tairn.*" Tek şansımız buydu. Tek seçeneğimiz. Çarpışmaya bir dakika uzaklıktaydık.

"Ben biniciyi hallettiğimde geriye sadece bir tane kalacak, Xaden. Sen onu öldürünce Wyvernlerin geri kalanı da düşecek."

"Geliyorum."

Ama oraya önce ben varacaktım. Tairn, Sgaeyl'den daha hızlıydı. *"Onları bu kadar uzun süre tutarak bizi kurtardın."*

Cevap vermeye başladığında konsantre olmak için kalkanımı kurup onu engelledim.

Tairn diğer biniciyi bulmak için kafasını sağa sola çevirirken ben de zihnimde bir ayağımı mermer zemine sağlam basarak Arşiv duvarlarımın sonuncusunu da parçaladım.

"İşte," dedi Tairn, başını sağa çevirerek. *"İşte şu."*

Uçan sürünün köşesinde bir Venin vardı, şakaklarından yanaklarına doğru inen kıpkırmızı damarlar seçiliyordu.

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim."

Sürüden mavi bir alev fışkırınca vadinin kenarlarından bir gölge seli yükselip alevi söndürene kadar nefesimi tuttum.

Güç kemiklerimde dalgalanıyor, içimde tutmaya zorladığım enerjiyle bedenim titreştiriyordu.

"Bana planının Wyvern'in sırtına atlamaya çalışmak olmadığını söyle," dedi Tairn nefesim kesilirken. Sadece birkaç saniye içinde yeterince yaklaşmış olacaktık.

"Bunu yapmak zorunda değilim," dedim ona. *"Venin'in ne dediğini duymadın mı? Gökyüzüne tüm gücünü teslim etmesini emredebilirim ama bunu yapmak için senin her bir zerrene ihtiyacım olacak."* Gücümü serbest bırakarak bir yıldırım fırlattım ve Wyvern'i ıskaladım, sonra bir kez daha fırlatıp bir kez daha ıskaladım.

Ben tekrar tekrar saldırırken neredeyse yanımıza gelmişlerdi; Xaden, mavi alevleri beni canlı canlı yakmaya fırsat bulamadan boğarken kendimi sınıra kadar zorluyordum.

Nişan alamıyordum. Hazır değildim. Pratik yapmak için bir ya da iki yılım daha olsaydı belki o zaman hazır olurdum ama henüz değildim. "*Daha fazlasına ihtiyacım var, Tairn!*"

"*Tükeneceksin, Gümüş!*" diye homurdandı, Xaden'ın ıskaladığı bir alevden kaçarken. "*Zaten sınıra yaklaştın.*"

Tekrar kaldırdığım kollarım titriyordu. "*Onları kurtarabilmemin tek yolu bu. Sgaeyl'i kurtarabilirim. Sadece yaşamaya karar vermelisin, Tairn. Ben vermesem bile.*"

"*Kendi sınırını bilmediği için başka bir binicinin ölmesini izlemeyeceğim. Bu son vuruşun olabilir. Gücünün azaldığını hissediyorum.*"

"*Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum,*" diye söz verdim enerji bedenime bir kez daha yayılırken, kalbim doğru ritmi bulmakta zorlanıyordu. Sıcak. O kadar sıcaktı ki kendimi alev alev yanacakmış gibi hissediyordum. Çok fazla güç sarfetmiştim. "*Ben Naolin değilim.*"

Venin bize doğru gelirken âdeta korku beni tüketecekmiş gibi hissediyordum, artık sıktığı dişlerini görebileceğim kadar yakındı ama ben bundan korkmuyordum. İçimde hissettiğim şey Tairn'in korkusuydu.

"*Bırak yardım edeyim!*" diye haykırdı Andarna, damarlarımdan akan enerji yüzünden tekleyen kalbim sevgiyle doldu. Nerede olduğuna bakacak vaktim yoktu, tek umudum hâlâ karakolda olmasıydı.

"*Sadece ihtiyacım olduğu kadar,*" dedim ona. Sertçe yutkundum, Wyvernlerden oluşan duvara doğru uçarken sağlam elimle kanlı hançeri kavradım. Andarna'nın altın gücüne uzandım, omurgamdan aşağı yayılıp içimde patladığında çevremizdeki zaman yavaşladı.

Wyvernler Andarna'nın büyüsüne kendi büyüleriyle karşılık verip santim santim bize yaklaşırken Tairn kanatlarını açtı ve havada asılı kaldı.

O Venin'i *öldürmeliydim* ve tanrılar yardımcım olsun, öldürecektim de.

"*Şimdi!*" Kollarımı Venin'e doğru uzatıp yıldırıma gökyüzünü yarmasını emrettim ve öyle de oldu, ışıktan damarlar dallanıp budaklanarak her yöne uzandı ama benim sadece gümüş mavisi damarlarından birini kontrol etmem gerekiyordu. Venin'e en yakın olana odaklandım ve onu zamana meydan okuyan yavaş patlamalarla ona yönlendirdim. Kollarım titriyordu, Tairn'den yönlendirdiğim gücün sınırlarını zorladığımı hissediyordum, son gücümle gümüş mavisi ışık damarını santim santim yana kaydırarak Venin'in üzerine getirdim. "*Daha fazla, Tairn!*"

Kükredi, Andarna'nın büyüsü azalırken yıldırım içimden geçip nefesimi yakarak ciğerlerimi kömüre çevirdi. Andarna'nın yorulduğunu, gücünün azaldığını hissetmek için ona yakın olmam gerekmiyordu. Ama ben sadece ihtiyacım olanı almıştım. Andarna bugün yaşayacaktı, hayatta kalan bir tek o olsa bile yaşayacaktı.

Saniyelerim kalmıştı, yoksa bu kadar güç içimde yanacak ve beni yok edecekti. Xaden zihnimdeki kalkanın ötesinden haykırıyordu, ıstırabı ve korkusu dayanabileceğimden fazlaydı. Ama ona odaklanacak, başaramazsam ne olacağını merak edecek zamanım yok. Çünkü şu anda annemi bile gururlandıracak bir soğukkanlılıkla intikama odaklanmış durumdaydım.

Derim cızırdayıp yanarken nihayet yıldırımı yerine sürükleyip zamanı serbest bıraktım ve yıldırımın isabet ettiğini, enerjisinin ilk dokunuşunda Venin'i öldürdüğünü görecek kadar uzun süre ayakta kalmayı başardım. Sanki zaman hâlâ durmuş gibi bedeni bindiği Wyvern'inin tepesinden yavaşça düştü.

Ardından canavarların yarısından fazlası, âdeta kendileri de vurulmuş gibi gökyüzünden düştüler. Yan tarafımdaki yara sanki amacıma ulaşmamı bekliyormuş gibi, sanki beni diri diri yakacakmış gibi korkunç şekilde acımaya başladı.

"*Solda!*" diye kükredi Tairn, kana susamış bakışlarıyla bize doğru gelen Wyvern ve binicisine doğru döndü.

Gölgeden bir ip gelip Venin'in boynuna dolandı. Tairn darbeden kaçınmak için sola doğru yatarken ben yerimde kalmayı zar zor başardım.

Xaden Venin'i Wyvern'in sırtından elinde tuttuğu hançere doğru çekti.

Kahretsin, bazen onun ne kadar ölümcül olduğunu unutuyordum. Hepsinin yaşayacağını bildiğimden yerçekiminin bedenimi ele geçirmesine izin verdim ve Tairn'in sırtından kaydım.

"*VIOLET!*" Düşerken Xaden'ın haykırışını duydum.

Tanımadığınız bir zehirle karşılaşmanız durumunda, en iyisi onu her türlü panzehirle tedavi etmektir. Hasta her hâlükârda ölecektir ama en azından bu şekilde bir şeyler öğrenmiş olursunuz.

-BİNBAŞI FREDERICK'İN ŞİFACILAR İÇİN MODERN REHBERİ

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Galiba bugün ölecektim.

Hava yanımdan hızla geçerken midem sanki benden yukarıda bir yerdeymiş gibi hissediyordum.

Çünkü düşüyordum.

Son sürat düşüyordum.

Tairn kükrediğinde o kükremenin telaşı, tizliği, gözlerimi bana doğru dalışa geçtiğini görecek kadar açmamı sağladı ama onu kafamın içinde hissedemiyordum, ayaklarımı Arşiv'in zemininde hissedemiyordum, gücüme erişemiyordum. Bağlantım kesilmişti, artık demirleme yapamıyordum.

Sırtım bir şeye çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı, bu benim inişimi yavaşlatmıştı ama durdurmamıştı, göz ucuyla etrafımda alçalıp yükselen altın rengi parıltılar gördüm. Rüzgâr durdu, kargaşa ve yıkım çığlıkları kesildi ama içimdeki yangın devam ediyor, beni alevden dişlerle kemiriyordu. *Zaman.*

Andarna kalan gücüyle zamanı durdurmuştu.

Onun sırtındaydım, düşüyordum... çünkü beni taşıyacak kadar güçlü değildi ama bu savaşın ortasına uçacak kadar cesurdu. Artık gözlerim de yanmaya başlamıştı. O burada ol-

mamalıydı. Karakolda, üç katı büyüklüğündeki Wyvern'den uzakta, güvende olmalıydı.

Hiç Wyvern kalmış mıydı? Hepsini haklamış mıydık?

Zaman yeniden akmaya başladığında rüzgâr açıkta kalan tenimi kamçılarken Andarna'nın sırtından kaydım ve güçlü insan kolları beni kendine çekti.

"Violet." Bu tok, telaşlı sesi tanıyordum. *Xaden.* Ama hareket edemiyordum, yarama baskı uyguladığında acıyla haykırmak için dudaklarımı bile aralayamadım. "Kahretsin, zehir olmalı. Onunla savaşmalısın."

Zehir. Yeşil uçlu hançer.

Ama hangi zehir sadece beni değil, mühür gücümü de felç edebilirdi?

"Seninle ilgileneceğim. Sadece... sadece hayatta kal. Lütfen yaşa."

Tabii ki yaşamamı istiyordu. Ben onun hayatta kalması için gerekli bir parçaydım.

Tüm gücümü harcayarak göz kapaklarımı bir saniyeliğine açmayı başardığımda gözlerindeki korku yüreğimi titretti ve sonra kendimden geçtim.

Tok sesli biri, "Belki de zehir değildir," dedi, kendime gelmiştim ama gözlerimi açamıyordum. Garrick olabilir miydi? Tanrılar aşkına, her yerim *ağrıyordu.* "Belki de büyüdür."

"O yıldırımın Venin'in kafasına nasıl indiğini gördünüz mü?" diye sordu biri.

"Şimdi olmaz," diye gürledi Bodhi. "O, hayatını kurtardı. *Hepimizin* hayatını kurtardı."

Ama aslında kurtarmamıştım. Soleil ve... Liam ölmüştü.

Xaden sertçe, "Kanı *simsiyah*, lanet olsun," deyip beni göğsüne bastırdı.

"Zehir olmalı," diye haykırdı Imogen, ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla. "Şuna bakın! Onu Basgiath'a götürmeliyiz. Nolon yardım *edebilir*."

Evet. Nolon. Beni Nolon'a götürmeleri gerekiyordu. Ama bunu söyleyemedim; dudaklarımı oynatamıyordum, bana nefes almak kadar tanıdık gelen zihinsel yollara bile ulaşamıyordum. Tairn'den. Andarna'dan... Xaden'den kopmuş olmak başlı başına bir işkenceydi.

"Bu on iki saatlik bir uçuş." Xaden'ın sesi yükselmişti. "Üstelik kolunun kırıldığından eminim."

On iki saate ölmüş olurdum. Her şeyi unutup tatlı bir boşluğa düşme hissi, pes etmeyi kabul edersem beni saracak huzur vaadi daha şimdiden bilincimin sınırlarında geziniyordu.

Xaden sessizce, "Daha yakın bir yer var," dedi, parmaklarının yanağımda gezindiğini hissedebiliyordum. Bu hareket sinir bozucu derecede şefkatliydi.

Bedenimi saran başka bir ateş dalgası beni tüketip her sinirimi alev alev yakarken tek yapabildiğim öylece yatmak ve hepsini hissetmek oldu.

Durdurun şunu. Tanrılar aşkına, durdurun şunu.

"Ciddi olamazsın." Biri bunu sesini iyice alçaltarak söylemişti.

Yakıcı acıdan tek kaçış yolu olan uyku beni kollarına çağırırken, "Her şeyi riske atacaksın," diye uyardı onu Garrick.

Tairn o kadar yüksek sesle feryat ediyordu ki göğüs kafesim titriyordu. En azından yakınlarda olduğunu biliyordum.

"Ben olsam bunu bir daha söylemezdim," diye mırıldandı Imogen, "yoksa muhtemelen seni yer. Ve unutma, o ölürse Xaden'ın da ölme ihtimali çok yüksek."

Garrick, "Yapmamalı demiyorum, sadece ona riskleri hatırlatıyorum," diye cevap verdi.

Tairn aramızdaki kopukluğu hissedebiliyor muydu? O da benim gibi acı çekiyor muydu? Kılıç da zehirli miydi? Andarna uçabilecek hâlde miydi? Yoksa uyuması mı gerekiyordu?

Uyku. Ben de bunu istiyordum. Serin, mutlu, rüyasız bir uyku.

Xaden birine, "Bana ne olacağı umurumda değil!" diye haykırdı. "Gidiyoruz ve bu bir emirdir."

"Emre gerek yok, dostum. Onu kurtaracağız." Bu galiba Bodhi'ydi.

Xaden kulağıma, "Lakabının hakkını ver, göster kendini, Violence," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, daha uzaktaki birine, "Violet'ı ona götürmeliyiz. Ejderhalara binin," dedi. Ağırlığım yer değiştirince yürümeye başladığını anladım ama hareket etmek yaramın acısını dayanılmaz hâle getirdiğinde karanlığın içinde kayboldum.

Tekrar uyanana kadar saatler geçti. Belki de saniyeler. Belki de günler. Belki de sonsuzluk kadar sürmüştü ve Malek tarafından pervasızlığım yüzünden sonsuza dek bu işkenceye mahkûm edilmiştim ama onları kurtardığım için pişmanlık duymuyordum.

Belki de ölsem daha iyi olurdu. Ama o zaman Xaden da ölebilirdi.

Şu an aramız nasıl olursa olsun onun ölmesini istemiyordum. Bunu asla istemeyecektim.

Yüzüme sürekli çarpan sabit rüzgâr ve ritmik kanat seslerinden uçtuğumuzu anlıyordum, Dralor Kayalıkları'nın üzerinden geçerken tek bir göz kapağımı kaldırmak için tüm enerjimi harcadım. Üç yüz metre yükseklikte olduğumuzu anlamamak imkânsızdı. Tyrrendor İsyanı'nı sadece mümkün değil, neredeyse başarılı kılan şey de buydu işte.

Zehir vücudumdaki her damarı, her sinir ucunu kavuruyor, bedenimde kontrolsüzce akarak kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Zehirler hakkında eşsiz bilgi birikimim olduğum hâlde bir zehir yüzünden ölecek olmamın ironisi bile konuşacak, panzehir hakkında fikir yürütecek enerjiyi toplamamı sağlamıyordu.

Üzerimde ne kullanıldığını bile bilmezken nasıl konuşabilirdim? Birkaç saat öncesine kadar masallar dışında Veninlerin var olduğunu bile bilmiyordum, şimdiyse benim için acı ve ölümden başka bir şey yoktu.

Artık an meselesiydi, vaktim tükeniyordu.

Bu ateşten bedende bir saniye daha var olmaktansa ölmeyi tercih ederdim ama görünüşe göre bana bu merhamet bahşedilmeyecekti çünkü sarsılarak uyandım.

Hava. Yeterince hava yoktu. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu.

Imogen, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Xaden'ın attığı her adım yan tarafımdan başlayarak tüm vücuduma yayılan yeni bir acı dalgası yaratıyordu.

"Ona bunu sormayı bırak artık," dedi Garrick sertçe. "Xaden kararını verdi. Ya onu destekle ya da defol git, Imogen."

"Ama bu kötü bir karar," diye karşılık verdi başka bir adam.

"Sırtında yüz yedi yara izi olduğunda kararları *sen* verirsin, Ciaran," diye hırladı Bodhi.

Tairn'in kükremesi irkilmeme neden olunca kıpırdandım, bu da zaten tarif edilemez işkencenin daha da şiddetlenmesine neden oldu.

Garrick sol tarafta bir yerden, "O da neydi?" diye sordu.

"Başarısız olursam beni diri diri yakacağını söyledi," diye yanıt verdi Xaden, beni kendine daha çok çekerek. Sanırım aramızdaki bağın o kısmı hâlâ yerinde duruyordu. Yanağım omzuna düştüğünde alnıma bir öpücük kondurduğunu hissettiğime yemin edebilirdim ama bu doğru olamazdı.

İnsan değer verdiği birinden sır saklamazdı, değil mi? Hele ki tekleyen kalbime bakılırsa her an hayatıma mal olabilecek bir sırsa.

Kalbim mücadele ediyor, damarlarımı dağlayan bu sıvı ateşi vücuduma pompalamaya devam ediyordu.

Tanrılar aşkına, keşke ölmeme izin verseydi.

Bunu hak ediyordum. Liam'ın ölmesinin sebebi bendim. O kadar zayıftım ki Dain'in anılarımı alıp bana karşı, Liam'a karşı kullandığını fark etmemiştim bile.

Xaden yürümeye devam ederken, "Savaşmalısın, Vi," diye fısıldadı. "Uyandığında benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Bağırabilirsin, vurabilirsin, hançerlerini bana fırlatabilirsin ama yaşamak zorundasın. Beni kendine âşık edip sonra da ölemezsin. Sensiz bunların hiçbirinin değeri yok." Sesi o kadar içten geliyordu ki neredeyse ona inanacaktım.

Zaten beni bu duruma sokan da tam olarak buydu.

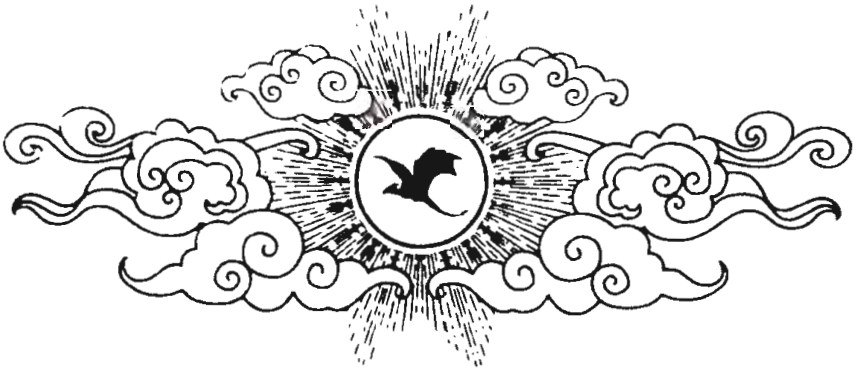
"Xaden?" dedi tanıdık bir ses ama kim olduğunu çıkaramadım. Bodhi olabilir miydi? İkinci sınıflardan biri? Bir sürü yabancı vardı. Ve hiç arkadaşım yoktu.

Liam ölmüştü.

"Onu kurtarmalısın."

Hepiniz korkaksınız.

—LEN RIORSON'IN SON SÖZLERİ (SANSÜRLENMİŞTİR)

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

XADEN

"*O iyi olacak.*" Sgaeyl'in sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Gerçi beni şımartılmaya ihtiyacım olduğu için seçmemişti tabii. Sırtımda yara izleri olduğu ve ikinci binicisinin torunu olduğum için seçmişti, bölükten sağ çıkamayan binicisinin.

"*Onun iyi olup olmayacağını bilemezsin. Kimse bilemez.*" Lanet olası üç günün ardından Violet hâlâ uyanmamıştı. Bu koltukta, akıl sağlığıyla delilik arasında bıçak sırtında yürüyerek, hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için göğsünün her inip kalkışını takip ederek geçirdiğim bitmek bilmeyen üç gün.

Ciğerlerim sadece onunkiler dolduğunda havayla doluyordu, kalp atışlarımın arasındaki zaman keskin, her şeyi tüketen bir korkuyla geçiyordu.

Bana hiçbir zaman kırılgan görünmemişti ama şimdi yatağımın ortasında yatarken öyleydi; dudakları solgun ve çatlamıştı, saçlarının uçları da her zamankinden daha mattı. Üç gündür sanki vücudundan hayat çekilmiş, derisinin altında ruhunun sadece bir gölgesi kalmış gibi geliyordu bana.

Ama en azından bugün, sabah ışığında uçuş gözlüğünün izleriyle lekelenen yanakları, düne göre biraz daha pembe görünüyordu.

Ben lanet olasıca bir aptaldım. Onu Basgiath'ta bırakmalıydım. Ya da Sgaeyl ve Tairn'i zorlasa bile onu Aetos'la birlikte göndermeliydim. Albay Aetos'un verdiği cezayı asla çekmemeliydi. İşlediğimi bile bilmediği bir suçun cezasını. Şüphelenmemişti bile.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Acı çeken tek kişi o değildi.

Liam hayatta olabilirdi.

Liam. Suçluluk duygusu ruhumu emen kederle birleşti, göğsümdeki acıyla zar zor nefes alabiliyordum. Kardeşime onu güvende tutmasını emretmiştim ve bu emir onun canına mal olmuştu. Onun ölümünün sorumlusu bendim.

Athebyne'de bizi neyin beklediğini anlamış olmalıydım...

"*Ona Veninlerden bahsetmeliydin. Bu bilgiyi vermeni beklemiştim ve şimdi o acı çekiyor,*" diye homurdandı Tairn. Bu ejderha benim utancımın yaşayan, ateş püskürten, vücut bulmuş hâliydi sanki. Ama Tairn onunla iletişim kuramasa bile en azından dördümüzü birbirine bağlayan bağ hâlâ yerindeydi, bu da Violet'ın hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Violet'ın kalbi attığı sürece Tairn bana istediği kadar bağırabilirdi.

"*Pek çok şeyi farklı şekilde yapmalıydım.*" Yapmamam gereken şey ona karşı olan hislerimle savaşmaktı. O ilk öpücükten sonra ona istediğim gibi sarılmalı ve onu yanımda tutmalıydım, kendimi sonuna kadar ona açmalıydım.

Gözlerimi her kırptığımda göz kapaklarım zımpara kâğıdı gibi canımı acıtıyordu ama her şeyimle uykuya karşı savaşıyordum. Ne zaman uykuya dalsam onun yürek parçalayan çığlığını, Liam öldü diye haykırdığını, bana tekrar tekrar hain dediğini duyuyordum.

O ölemezdi ama onun ölmesi beni de öldüreceği için değildi. O ölemezdi çünkü hayatta kalsam bile onsuz yaşayamayacağımı

biliyordum. O kulenin tepesinde hissettiğimiz çekimin şokuyla ilk gün köprüde bir başkasına kendi botunu vererek hayatını riske attığını fark etmem ve meşe ağacının altında kafama o hançerleri fırlatması arasında ona tutulmuştum. Onu sırtüstü yatırıp beni minderde ne kadar kolay –başka kimsenin bilmesine izin vermediğim bir savunmasızlıkla– öldürebileceğini gösterdiğim ilk seferde, ona fazla yaklaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeliydim ama bunu eşsiz güzellikteki bir kadına karşı inkâr edilemez bir çekim olarak görüp geçiştirmiştim. Onun İmtihan'ı fethedişini, ardından Harman'da Andarna'yı savunuşunu izlediğimde hem kurnazlığı hem de onurlu duruşu karşısında afallamıştım. Odasına daldığımda ve Oren'ın hain elinin boğazını sıktığını gördüğümde altısını da gözümü kırpmadan öldürmemi kolaylaştıran öfke, bana bir uçuruma doğru sürüklendiğimi söylemeliydi. Birkaç dakika içinde kalkan oluşturmada ustalaştıktan sonra bana gülümsediğinde, etrafımıza karlar yağarken yüzünün aydınlandığı o ânda, ona âşık olmuştum bile.

Daha öpüşmeden ona âşık olmuştum.

Belki de bıçaklarını Barlowe'a fırlattığında ya da Aetos'un, sayısız kez hayalini kurduğum dudaklarını öptüğünü gördüğümde ve kıskançlık beni diri diri yerken ona âşık olmuştum. Geriye dönüp baktığımda, şimdi hep hayal ettiğim yatakta uyuyan kadın için uçurumun kenarına kadar geldiğim binlerce küçük an olduğunu fark ediyordum.

Ama ona hiç söylememiştim. Zehir yüzünden hayaller görmeye başladığı âna kadar söylememiştim. Neden? O zaten üzerimde her güce sahipken ona bunu vermekten korktuğum için mi? Lilith Sorrengail'in kızı olduğu için mi? Aetos'a sürekli ikinci ve üçüncü şanslar verdiği için mi?

Hayır. Çünkü ona karşı tamamen dürüst olmadan bu sözleri söyleyemezdim ve gölde bana o bakışından, o ihanetten sonra...

Çarşafların hışırtısını duyunca hemen ona döndüm ve Violet Tairn'in sırtından düştüğünden beri âdeta ilk kez nefes aldım. Gözleri açıktı.

"Uyanmışsın." Sadece kalbimin parçalandığını düşünmüştüm ama sesim de epey hırıltılıydı.

Sendeleyerek ayağa kalkıp yatakla aramdaki iki adımlık mesafeyi kapattım. O uyanmıştı. Yaşıyordu. Gülümsüyor muydu? Bu ışığın gözlerime oynadığı bir oyun olmalıydı. Bu kadın şu an beni yakmak istiyor olmalıydı.

"Yan tarafını kontrol edebilir miyim?" Yanına oturduğumda yatak hafifçe çöktü.

Başıyla onayladı ve güneşte uyuklayan bir kedi gibi kollarını yukarı kaldırıp gerindikten sonra battaniyeye uzandı.

Örtüyü açtım, ilk akşam ona giydirdiğim kısa geceliğini örten sabahlığı çözdüm ve etek ucunu yavaşça kalçasının üzerine doğru sıyırırken uçuş sırasında damarlarını karartan ama vardığımızdan beri yavaşça gerileyen siyahlığı görmeye hazırlandım. Hiçbir şey kalmamıştı. Sadece kalça kemiğinin bir santim üzerinde ince gümüş bir yara izi vardı. Derin bir nefes verdim. "Bu bir mucize."

"Mucize olan ne?" diye mırıldandı taze yara izine bakarak.

Kahretsin. Benden berbat bir şifacı olurdu. "Su." Yatağımın baş ucundaki sürahiden bir bardak su doldururken elim bitkin olduğum için ya da rahatladığımdan titriyordu, açıkçası hangisi olduğu umurumda bile değildi. "Çok susamış olmalısın."

Oturmak için doğruldu, sonra bardağı alıp suyun hepsini kana kana içti. "Teşekkürler."

"Gerçekten de susamışsın." Boş bardağı komodinin üzerine bırakıp ona döndüm ve köprüde gördüğüm günden beri aklımdan çıkmayan ela gözlerine baktım. "Mucize olan sensin," diye fısıldadım. "Çok korkmuştum, Violet. Anlatmaya kelimeler yetmez."

"Ben iyiyim, Xaden," dedi usulca, elini kaldırarak küt küt atan kalbimin üzerine koydu.

"Seni kaybedeceğimi sandım." Bu itirafı boğuk bir sesle yapmıştım ve belki de ona yaşattığım onca şeyden sonra şansımı zorluyordum ama öne eğilip dudaklarımı önce alnına, sonra şakağına götürmekten kendimi alamadım. Tanrılar aşkına, yaklaşan tartışmayı uzak tutacağını, aramızdaki her şeyin yoluna girebileceğine, başıma gelen en iyi şeyi geri dönülmez bir biçimde mahvetmediğime gerçekten inanabileceğim bu bozulmamış anda kalmamızı sağlayacağını bilsem onu sonsuza dek öpebilirdim.

"Beni kaybetmeyeceksin." Bana şaşkın bir bakış attı ve sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi gülümsedi. Sonra bana doğru uzanıp beni öptü.

Beni hâlâ istiyordu. Bunu bilmek kalbimi âdeta yerinden oynattı. Öpücüğüne karşılık vererek dilimi yumuşak alt dudağının üzerinde gezdirdim ve nazik kıvrımını hafifçe emdim. Sıcak ve talepkâr arzunun bedenime yayılması için gereken tek şey buydu. Biz hep böyleydik; en ufak bir kıvılcım, onu kaç şekilde inletebileceğimi barındırmayan her düşünceyi bastıran bir yangına dönüşüyordu. Önümüzde onu çırılçıplak bırakabileceğim, vücudunun her kıvrımının, her çukurunun tadını çıkarabileceğim anlardan oluşan bir ömür vardı ama bu onlardan biri değildi, daha uyanalı beş dakika bile olmamışken bunu yapamazdım. Yavaşça dudaklarından ayrılarak geri çekildim. "Bunu telafi edeceğim," diye söz verdim, narin ellerini sert ellerimin arasında tutarak. "Kavga etmeyeceğimizi ya da kaçınılmaz olarak bir pislik gibi davrandığımda bana o hançerleri fırlatmak istemeyeceğini söylemiyorum ama yemin ederim her zaman daha iyisini yapmak için çabalayacağım."

"Neyi telafi edeceksin?" Meraklı bir gülümsemeyle başını geri çekti.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kırpıştırdım. Hafızasını mı kaybetmişti? "Ne kadarını hatırlıyorsun? Seni buraya getirdiğimizde zehir beynine dek yayılmıştı ve..."

Gözleri alev aldı ve o an bir şey değişti, ellerini ellerimden çekerken midem kasıldı.

Bakışlarını kaçırdığında gözlerindeki ışıltıdan ejderhalarını kontrol ettiğini anladım.

"Telaşlanma. Her şey yolunda. Andarna eskisi gibi değil ama o... o işte." Artık kocaman olmuştu ama bunu Violet'a söyleyecek değildim. Tairn'e göre yeteneği de gitmişti ama bu haberi paylaşmak için daha çok zaman vardı. Bunun yerine şöyle dedim: "Şifacı bana zehrin ne gibi kalıcı etkileri olabileceğinden emin olmadığını söyledi çünkü daha önce hiç görmediği bir şeymiş ve kalıcı bir hasar varsa hafızanı geri kazanmanın ne kadar süreceğini kimse bilmiyor ama şu kadarını söyleyeyim..."

Elini kaldırdı ve sanki nerede olduğumuzu ilk kez fark etmiş gibi odaya bakındı. Sonra sabahlığını çekerek birdenbire yataktan kalktı. Yatak odamı çevreleyen büyük pencerelere doğru tökezlerken gözlerindeki bakış göğsümü bir mengene gibi sıkıştırdı.

Pencereler, bu kalenin üzerine inşa edildiği dağa, aşağıdaki vadiye, toprağın taşa dönüşene kadar kavrulduğu noktaya dek kömürleşmiş ağaçlara ve altımızdaki sakin kasabaya, eskiden bir şehir olan Aretia'ya bakıyordu.

Bir kül ve yıkıntı yığınından yeniden inşa etmek için tüm gücümüzle çabaladığımız kasabaya.

"Violet?" Yanına giderken mahremiyetine saygı göstermeye çalışarak kalkanlarımı korudum ama ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Kasabayı, birbirinin aynısı yeşil çatılarıyla her bir yapıyı tararken gözleri irileşti, sonra kütüphanemiz dışında en çok dikkat çeken simge olan Amari Tapınağı'na baktı.

"Neredeyiz biz? Sakın bana yalan söylemeye kalkma," dedi. "Bir daha yapma."

Bir daha asla. "Hatırlıyorsun."

"Hatırlıyorum."

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandım elimi saçıma götürerek. Bu iyi bir şeydi, gerçekten iyileştiğini gösteriyordu ama... siktir.

"Biz. Şu. An. Neredeyiz?" Gözlerini bana dikerek her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti. "Söyle."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa zaten biliyorsun." Bu zeki kadının o tapınağı tanımamasına imkân yoktu.

"Burası Aretia'ya benziyor." Pencereyi işaret etti. "Bu sütunlardan sadece bir tapınakta var. Çizimlerini görmüştüm."

"Evet." Seni. Lanet. Olasıca. Zeki. Kadın.

"Aretia yerle bir edildi. Çizimleri de gördüm, kâtiplerin halka duyurmak için geri getirdikleri *o* çizimleri. Annem közleri kendi gözleriyle gördüğünü söylemişti, yani şu an biz neredeyiz?" Sesini yükseltmişti.

"Aretia." Ona gerçeği söylemek, kendimi inanılmaz derecede özgür hissetmemi sağlamıştı.

"Yeniden mi inşa edildi yoksa hiç yanmadı mı?" Bana sırtını döndü.

"Yeniden inşa sürecinde."

"Neden bu konuda bir şey okumadım?"

Ona anlatmaya yeltendim ama elini kaldırdığında durdum. Anlaması sadece bir dakikasını almıştı.

İsyan damgamı işaret etti ve "Melgren üç damgalıdan fazlası bir arada geldiğinde olayların sonucunu göremiyor. Bu yüzden bir araya gelmenize izin verilmiyordu," dedi.

Elimde değildi. Gülümsedim. Bu zeki kadın benimdi. Ya da bir zamanlar benimdi. Bu konuda fikir beyan etme hakkım olursa yine benim olacaktı. Ki muhtemelen yoktu. İç geçirdim, gülümsemem birdenbire kayboldu. Siktir.

Hayır, o bana aksini söyleyene kadar pes etmeyecektim.

İşler karmaşık olabilirdi ama biz de öyleydik. "Hem o hem de artık kâtiplerin dikkatini çekecek kadar büyük değiliz. Gizli değiliz. Sadece... varlığımızın reklamını yapmıyoruz." Buranın teknik olarak hâlâ... benim olmasının nedeni de buydu. Soylular paralarını yanmış bir şehre yatırmaya ya da kullanılamaz bir arazi için vergi vermeye pek hevesli değillerdi. Eninde sonunda fark edeceklerdi. Eninde sonunda burayı kaybedecektim. İşte o zaman kellemi de kaybedecektim. "Ne istersen öğrenebilirsin. Sadece sor."

Gerildi. "Bana hemen bir şey söyle."

"Ne istersen."

"Bu..." Nefes alırken omuzları titredi. "Liam gerçekten öldü mü?"

Liam. Yeni bir keder dalgası kaburgalarımı deldi. Ben doğru kelimeleri ararken saniyeler sessizce akıp geçti ama o kelimeleri bulamadım, bu yüzden cebimden Liam'ın üzerinde çalıştığı, avuç içi büyüklüğündeki yeni bitmiş Andarna heykelciğini çıkardım.

Violet bana döndü, bakışları heykelciğe kilitlendiğinde gözleri doldu. "Benim yüzümden oldu."

"Hayır, benim yüzümden. Sana her şeyi daha önce anlatsaydım hazırlıklı olurdun. Muhtemelen onları nasıl öldüreceğimiz konusunda hepimize iyi bir ders verirdin." Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken ruhum bir kez daha paramparça oldu. Heykelciği avucuna koydum. "Biliyorum, onu yakmalıydım ama yapamadım. Dün onu sonsuzluğa uğurladık. Yani diğerleri uğurladı. Ben buraya geldiğimizden beri bu odadan çıkmadım." Göz göze geldik ve ona uzanmamak için elimden geleni yaptım, teselli arayacağı son kişinin ben olduğumu biliyordum. "Seni bırakamadım."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Çünkü hayatta kalmam senin çıkarına olur," diye takıldı. "Giyinmem için bana bir saniye ver, sonra konuşuruz."

"Beni kendi odamdan atıyorsun." Eskiden konu o olduğunda çok kolay ağzımdan çıkan iğneleyici ses tonuyla konuşmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. "Yeni odamdan."

"Hadi, Riorson."

Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. Soyadımı hiç kullanmazdı. Belki de bunun sebebi Fen Riorson'ın oğlu olmam ve babamın ona nelere mal olduğunu hatırlamak istememesiydi. Ben onun için hep Xaden olmuştum. Onu kaybetmek dipsiz bir uçurum gibi, ölümcül bir darbe gibi geliyordu. "Banyo şurada." Uzak duvarı işaret edip çıkışa yöneldim, çıkarken kılıcımı sırtıma attım.

Kuzenim duvara yaslanmış, şakağından çenesine kadar uzanan on beş santimlik yeni yara iziyle övünen Garrick'le konuşuyordu ama ben kapıyı arkamdan kapattığımda ikisi de sustu. Gerilmişlerdi, Garrick sırtını dikleştirdi. "Violet uyandı."

"Amari'ye şükürler olsun," dedi Bodhi, omuzları gevşerken. Bir Venin tarafından dört yerinden kırılmış olan kolu hâlâ askıdaydı.

"Bir seçim yapması gerekecek." Garrick'e baktığımda gözlerindeki endişeyi fark ettim. Bana Violet'ın sırrımızı saklayacağını düşündüğünü söylemişti. Bu endişe, ona daha önce söylemediğim için beni affetmeme ihtimali içindi. "Sırrımızı ya saklayacak ya da saklamayacak."

"Bu senin çözmen gereken bir şey," diye yanıt verdi. "Saklamayı seçerse bunu Aetos'tan nasıl saklayacağını öğretirsin."

"Havacılardan haber var mı?"

"Syrena hayatta, sorduğun buysa," diye cevap verdi Bodhi. "Kız kardeşi de öyle. Ama geri kalanı..." Başını iki yana salladı.

En azından onlar sağ çıkmayı başarmışlardı ve Violet uyandığına göre sonunda nefes alabiliyordum. "Resson'da Chradh'ın bir çekim hissettiği o kutunun ne olduğunu bulabildin mi?" diye sordum. Garrick'in ejderhası rünlere karşı oldukça hassastı,

bu da saat kulesinin enkazının altındaki küçük demir kutuyu bulup çıkarmalarını sağlamıştı.

"Şu anda üzerinde çalışıyorlar. Umarım önümüzdeki birkaç saat içinde bir cevap alabiliriz. Violet'ın iyi olmasına sevindim, Xaden. Diğerlerine söylerim." Başıyla selam verdikten sonra koridorda gözden kayboldu; Navarrelıların babamın isyanı olarak adlandırdıkları irtidat ya da *ayrılıktan* önce her yazı burada geçirdiğini düşünürsek kalenin düzenine neredeyse benim kadar aşinaydı.

İnsanların kendilerini rahatsız hissetmelerine neden olan her şeyi yeniden adlandırması ne tuhaftı. Kralımızın doğru şeyi yapacağına olan inancımızı yitirmiştik. Ama *bize* hain diyorlardı.

Bodhi yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Ejderha kıçı gibi kokuyorsun."

"Siktir git." Kendimi kokladığımda itiraz edecek bir şey bulamadım. "Odanı kullanıyorum."

"Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

Orta parmağımı kaldırdım ve odasına gittim.

Bir saat sonra, banyo yapmış hâlde ve her zamanki gibi keyfimi yerine getirmek için elinden geleni yapan Bodhi'yle birlikte sabırsızlıkla odamın önünde beklerken kapı açıldı ve Violet göründü.

Açık bıraktığı, göğüslerinin hemen altına kadar kıvrım kıvrım uzanan nemli saçlarını görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bu saç tellerinin beni doğruca "hemen onunla sevişmeliyim" noktasına neden ittiğini bilmiyordum ve ellerimi iki yanımda tutmak için mücadele etmekle o kadar meşguldüm ki bunun nedenini sorgulayamıyordum bile.

O öylece karşımda dururken bile tahrik oluyordum. Son bir yılda bu gerçeği artık kabul etmeye başlamıştım.

Bodhi tıpkı halamınkine benzeyen bir gülümsemeyle sırıttı. "Seni ayakta görmek güzel, Sorrengail." Sonra omzuma bir şaplak attı ve uzaklaşırken omzunun üzerinden geriye baktı. "Ben gidip yedek planı getireyim. İyi şanslar."

Tanrılar aşkına, onu kollarıma almak ve birlikte ne kadar iyi olduğumuz dışında her şeyi unutana kadar sevmek istiyordum ama eminim o bunu bir daha asla istemeyecekti. "İçeri gel," dedi usulca ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Davet ediyorsan gelirim." Gözlerindeki güvensizlikten nefret ederek içeri girdim.

Violet bana inansa da inanmasa da ona hiç yalan söylememiştim. Bir kere bile.

Fakat hiçbir zaman tamamen dürüst de olmamıştım.

"Tüm bunlar orijinal mi?" diye sordu, bakışları yatak odamda gezinirken.

Tavandaki kakmalı kemerleri, batı duvarını kaplayan pencerelerden gelen doğal ışığı incelerken, "Kalenin büyük kısmı taş," dedim. "Taş yanmaz."

"Doğru."

Güçlükle yutkundum. "Artık tüm bunları gördüğüne göre sana her şeyi anlatmadan önce sormam gereken bir soru var. Var mısın? Bizimle birlikte savaşmak istiyor musun?" İsterse kolaylıkla hepimizi ele vermeyi seçebilirdi. Eskiden bizi mahkûm ettirecek kadar bilgisi olmayabilirdi ama artık vardı.

"Varım." Başıyla onayladı

İçimde Sgaeyl'den aktarabileceğim her şeyden daha güçlü bir rahatlama hissettim ve ona uzandım. "Çok özür dilerim, ben..." Benden sakınarak geriye doğru kaçınca kelimeler dudaklarımda soldu.

"Olmaz." O ela gözlerindeki kırgınlığı görünce yüreğim *soldu*. "Sana inanmam ve seninle savaşmaya hazır olmam, sana

tüm kalbimle tekrar güveneceğim anlamına gelmiyor. Ve güvenmediğim biriyle birlikte olamam."

Göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Sana hiç yalan söylemedim, Violet. Bir kere bile. Asla da söylemeyeceğim."

Pencereye doğru yürüyüp aşağı baktı, sonra yavaşça bana döndü. "Bunu benden sakladığın için değil. İşin o kısmını anlıyorum. Mesele bunu kolaylıkla yapmış olman. Sana kalbimi açtım ama sen bana aynısını yapmadın, hem de hiç." Başını iki yana salladığında gözlerinde sevgiyi gördüm. Ancak hislerini onu aptalca inşa etmeye zorladığım duvarların ardına gizlenmişti.

Onu seviyordum. *Tabii ki* seviyordum. Ama bunu şimdi dile getirirsem onu baştan çıkarmak için söylediğimi düşünecekti ve dürüst olmak gerekirse haklı da olacaktı.

Fakat hayatım boyunca âşık olduğum tek kadını savaşmadan kaybetmeyecektim. "Haklısın. Sır sakladım," diye itiraf ederek tekrar ileri çıktım, ona iyice yaklaşana kadar adım adım ilerledim. Ellerimi cama, başının iki yanına koyarak onu hapsettim ama isterse çekip gidebilirdi, bunu ikimiz de biliyorduk. Fakat yerinden kımıldamadı. "Sana güvenmem uzun zamanımı aldı, sana âşık olduğumu anlamam daha da uzun zamanımı aldı."

Biri kapıyı çaldı. Duymazdan geldim.

"Öyle söyleme." Çenesini kaldırdığında dudaklarıma nasıl baktığını fark ettim.

"Sana âşık oldum." Başımı eğdim ve doğruca muhteşem gözlerinin içine baktım. Haklı olarak kızgın olabilirdi ama bunun Malek'in kararlılığı kadar kesin olmadığı belliydi. "Ve ne var biliyor musun? Artık bana güvenmiyor olsan da beni hâlâ seviyorsun."

Dudakları aralandı ama bunu inkâr etmedi. "Sana bir kez karşılık beklemeden güvendim ve sen bu hakkını boşa harcadın." Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırarak acısını gizlemeye çalıştı.

Bir daha asla. O gözler bir daha asla benim yüzümden acıyla dolmayacaktı.

"Sana daha önce söylemeyerek hata yaptım ve sebeplerimi sıralayarak kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım. Ama şimdi sana hayatımı emanet ediyorum, *herkesin* hayatını." Onu Basgiath'a geri götürmek yerine buraya getirerek her şeyi riske atmıştım. "Sana bilmek istediğin ve istemediğin her şeyi anlatacağım. Hayatımın her gününü senin güvenini tekrar kazanmak için harcayacağım."

Sevilmenin, gerçekten ama gerçekten sevilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum; babam öleli uzun yıllar oluyordu. Ve annem... *O konuya girmeyeceğim.* Ama sonra Violet bana o sözleri vermiş, bana güvenini ve kalbini emanet etmişti ve ben de bu hisleri yeniden hatırlamıştım. Onun için kanımın son damlasına kadar savaşacaktım.

"Peki ya mümkün değilse?"

"Beni hâlâ seviyorsun. Bu mümkün." Tanrılar aşkına, onu öpmek, birlikte nasıl olduğumuzu ona hatırlatmak için yanıp tutuşuyordum ama o istemeden bunu yapmayacaktım. "Zor işlerden korkmuyorum, özellikle de ödüllerin ne kadar tatlı olduğunu bildiğim zaman. Sensiz yaşamaktansa bu savaşı kaybetmeyi tercih ederim ve bu kendimi sana tekrar tekrar kanıtlamam gerektiği anlamına geliyorsa bunu yaparım. Bana kalbini verdin, o bende kalacak." Henüz farkında olmasa da benim kalbim zaten onundu.

Sanki sonunda içimdeki kararlılığı görmüş gibi gözleri irileşti.

Her şeyi öğrenmesinin vakti gelmişti. Violet'ı tanıyorsam Basgiath'ın duvarlarının ardında saklanıp oranın güvenliğine sığınmayacaktı, özellikle de artık o duvarların ne kadar yozlaşmış olduğunu öğrendikten sonra.

Bu savaşta benim yanımda çarpışacaktı.

Kapı ısrarla bir kez daha çalındı.

"Ne kadar sabırsız," diye mırıldandım. "Onu tanıyorsam soru sormak için yaklaşık yirmi saniyen var."

Violet gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ Athebyne'deki mektubun gerçekten Savaş Oyunları'yla ilgili olduğunu umuyorum. Sence o karakolda, bir Wyvern saldırısının ortasında tesadüfen kalmış olma ihtimalimiz var mı?"

Gelen kişi kapıyı aralayıp, "Bu kesinlikle bir tesadüf değildi, küçük kardeşim," dedi.

İç geçirip kenara çekildim ve onun kapıda dikildiğini gören Violet'ın gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledim. "Sana daha iyi zehir ustaları tanıdığımı söylemiştim," dedim ona usulca. "İyileşmedin. Sağaltıldın."

"Brennan?" Ağzı açık, şok içinde abisine bakıyordu.

Brennan sırıtarak kollarını açtı. "Devrime hoş geldin, Violet."

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce beni en çılgın hayallerimin bile ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babamıza teşekkür ederim.

Kocam Jason'a, bir yazarın mükemmel bir sevgili yazma konusunda sahip olabileceği en iyi ilham kaynağı olduğu ve hayallerimin peşinden koşmama sonuna kadar destek olduğu için teşekkür ederim. Dünya tersine döndüğünde elimi tuttuğun, beni her doktor randevusuna götürdüğün, dört oğlun ve bağ dokusu bozukluğu olan bir eşin getirdiği tempoyu idare edebildiğin için teşekkür ederim. Ameliyatlar ve uzman viziteleri boyunca bizim dayanağımız oldun. Bana, benim onlara öğretebileceğimden çok daha fazlasını öğreten altı çocuğuma teşekkür ederim. Sizler benim sebebimsiniz. Varlığım için vazgeçilmez olduğunuzdan asla şüphe duymayın. Kız kardeşim Kate'e. Seni seviyorum, ciddiyim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan aileme teşekkürler. En iyi arkadaşım Emily Byer'a, aylarca ortadan kaybolup mağaramda bir şeyler yazmak için inzivaya çekildiğimde beni her zaman bulduğu için teşekkür ederim.

Red Tower'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Liz Pelletier'a, bana kanatlarımı açıp fantastik şeyler yazma şansı verdiği ve yirmi bir gün süren son düzeltmelerimiz sırasında beni doyurup güldürdüğü için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu kitap hazırlanırken hiçbir dizüstü bilgisayar zarar görmedi. Ama cidden bu kitap benim hayalimdi. Tavsiyeleriniz, katkılarınız, sabrınız ve sonsuz desteğinizle bunu gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim, siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Stacy'ye uykusuz geceler boyunca yaptığı redaksiyon için teşekkürler. Heather, Curtis, Molly, Jessica, Riki, Entangled ve Macmillan'daki herkese, bitmek bilmeyen e-postalara cevap verdikleri ve bu kitabı piyasaya sundukları için teşekkür ederim. Madison ve Nicole'e tüm notları ve okuma sırasında bütün gece ayakta kaldıkları için teşekkürler. Elizabeth'e bu güzel kapak

için, Bree ve Amy'ye enfes sanat eserleri için teşekkür ederim. Bir fantastik roman yazmak istediğimi söylediğimde gözünü kırpmayan ve sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye teşekkür ederim.

Üç kişilik grubumuzdaki can yoldaşlarım Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim, siz olmasanız kaybolurdum. Bu kitabı mümkün kılan Kyla'ya. Shelby ve Cassie'ye, her zaman bir numaralı kızlarım oldukları için teşekkürler. Karşımıza çıkan her şeyi zarafet ve kahkahayla karşılayan Candi'ye teşekkür ederim. Stephanie Carder'a zaman ayırıp okuduğu için teşekkürler. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okura ne kadar teşekkür etsem azdır. Okur grubum The Flygirls'e, bana her gün neşe kattıkları için teşekkür ederim.

Son olarak, benim hem başlangıcım hem de sonum olan Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Yazdığım her kahramanda senden bir parça var.

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Yarros on beşten fazla romanıyla *USA Today*'in çok satan yazarlar listesine girdi. "Yetenekli bir hikâye anlatıcısı" (*Kirkus*) olarak anılan yazar, aynı zamanda Colorado Romans Yazarları Üstün Başarı Ödülü'nün de sahibi oldu. İkinci kuşak asker çocuğu olan Rebecca, askerî kahramanları çok sevmekle birlikte yirmi yılı aşkın bir süredir kendi askerî kahramanıyla mutlu bir evlilik sürdürmektedir. Altı çocuklu ailesi, inatçı İngiliz buldogları, alıngan çinçillaları ve hepsine hükmeden Artemis adında kedileriyle birlikte Colorado'da yaşamaktadır.

Koruyucu ailelik yaptıkları küçük kızlarını evlat edindikten sonra Rebecca, 2019 yılında eşiyle birlikte kurduğu One October isimli vakıfla koruyucu aile sistemindeki çocuklara yardım etmeye başladı. Bu vakıfla ilgili daha fazla bilgi edinmek için oneoctober.org adresini ziyaret edebilirsiniz.

Rebecca'nın en son çıkan ve sonrasında çıkacak olan romanlarını takip etmek için ise RebeccaYarros.com adresini ziyaret edebilirsiniz.